

Cuprinsul revistelor din anul 1950

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1950
SĂ FIM BOGAȚI ÎN FAPTE BUNE - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1950
DUMNEZEUL AVERTISEMENTULUI - PAG. 31
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1950
CE FACI TU CU TIMPUL TĂU? - PAG. 61
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1950
„STĂRUIEȘTE ÎN LUCRAREA TA” - PAG. 91
- Revista nr. 5 - 1 martie 1950
O CHEMARE LA LAUDĂ - PAG. 121
- Revista nr. 6 - 15 martie 1950
FĂRĂ TEAMĂ LA SFÂRȘITUL LUMII - PAG. 151
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1950
EDUCAȚIA DIVINĂ ADUCE ROADE BUNE - PAG. 183
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1950
SERVII HRĂNESC TURMA - PAG. 213
- Revista nr. 9 - 1 mai 1950
„DOBÂNDEȘTE PRICEPERE CU TOT CE AI!” - PAG. 241
- Revista nr. 10 - 15 mai 1950
SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI - PAG. 271
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1950
O MINTE ELIBERATĂ PENTRU LUPTA DIVINĂ - PAG. 303
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1950
O VICTORIE DEDICATĂ ÎN ONOAREA LUI IEHOVA - PAG. 335

Revista nr. 13 - 1 iulie 1950		
<u>SĂRBĂTORI PENTRU IEHOVA</u>		- PAG. 367
Revista nr. 14 - 15 iulie 1950		
<u>ECHIPAREA ORGANIZAȚIEI LUMII NOI</u>		- PAG. 397
Revista nr. 15 - 1 august 1950		
<u>SĂ SERVIM ÎMPREUNĂ CU SERVUL</u>		- PAG. 423
Revista nr. 16 - 15 august 1950		
<u>„DEZVOLTAREA GUVERNULUI SĂU”</u>		- PAG. 453
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1950		
<u>SĂ PRIMIM CUNOȘTINȚA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ</u>		- PAG. 491
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1950		
<u>ÎNTOARCEREA OAMENILOR SPRE LIMBA PURĂ</u>		- PAG. 529
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1950		
<u>CALEA SUCCESULUI</u>		- PAG. 565
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1950		
<u>CERURILE LITERALE DECLARĂ GLORIA LUI DUMNEZEU</u>		- PAG. 603
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1950		
<u>NOUL SISTEM DE LUCRURI</u>		- PAG. 641
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1950		
<u>SĂ-I DĂM LUI DUMNEZEU CE ESTE AL LUI DUMNEZEU</u>		- PAG. 669
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1950		
<u>SE ÎMPOTRIVEȘTE ENCICLICA PAPALĂ COMPROMISULUI?</u>		- PAG. 707
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1950		
<u>LAUDĂ PENTRU ÎNTEMEIATORUL NOII LUMI</u>		- PAG. 743

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

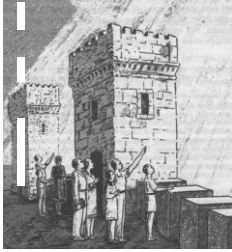
1 IANUARIE 1950

Nr. 1

Cuprins:

SĂ FIM BOGAȚI ÎN FAPTE BUNE	- Pag. 3
O INVESTIȚIE BUNĂ	- Pag. 13
BILANȚUL LUCRĂRII DIN LUMEA ÎNTREGĂ A ULTIMULUI AN	- Pag. 17
HAGAI ÎNDEAMNĂ CONSTRUCTORII TEMPLULUI	- Pag. 23
SCRISOARE	- Pag. 25
ANUNȚURI	- Pag. 26

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

1 Ianuarie 1950

Nr 1

SĂ FIM BOGAȚI ÎN FAPTE BUNE

„Poruncește-le ... să facă bine, să fie bogați în fapte bune, cu mână largă și generoși, punându-și astfel o bună temelie pentru viitor, așa încât să apuce viața care într-adevăr este viață” – 1Tim. 6:17-19, R.S.V.

Iehova Dumnezeu este un minunat Furnizor. El a dat omenirii tot ce are nevoie. Chiar de la început, când i-a creat pe Adam și Eva și i-a așezat în Eden, El le-a asigurat o locuință minunată într-un paradis. El a făcut mai mult decât atât. Dumnezeu nu a făcut ca primele Sale creații inteligente să vâneze hrană pentru a-i ține în viață. Nu, și de aceasta s-a îngrijit. „Și Dumnezeu a zis: Iată, ți-am dat orice plantă ce dă sămânță, care se găsește pe fața întregului pământ și orice copac în care se găsește fruct cu sămânță; pentru tine acestea îți vor fi ca hrană” (Gen. 1:29, A.S.V.). Cu toate aceste îngrijiri ei ar fi trebuit să aibă suficient. Dar chiar și după ce prima pereche a păcătuit, mâncând din fructul singurului copac interzis, fruct ce le-a fost interzis pentru a le încerca ascultarea, Domnul le-a dat îmbrăcăminte. „Și Iehova Dumnezeu a făcut pentru Adam și soția lui haine din piei și i-a îmbrăcat” – Geneza 3:21, A.S.V.

2. Din acel timp, de aproape șase mii de ani, omul a avut nevoie de aceste trei lucruri – adăpost, hrană și îmbrăcăminte – pentru a-și continua existența normală în viață. El ar fi trebuit să se mulțumească cu acestea. „Căci noi n-am adus nimic în lume și este sigur că nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, să ne mulțumim cu acestea” (1Tim. 6:7,8). David, un om după inima lui Dumnezeu, exprimă cât de generos se îngrijește Iehova de fiecare din creaturile Sale; nu numai de om, furnizându-i toate necesitățile, ci de fiecare lucru viu: păsări, pești și fiarele câmpului. Atotputernicul Dumnezeu se îngrijește de ce creează și îi pasă de ele. „Ochii tuturor Te așteaptă; și Tu le dai hrana la timpul potrivit. Tu Îți deschizi mâna și satisfaci dorința fiecărui lucru viu” – Psalmii 145:15,16, A.S.V.

3. Furnizând din abundență toate aceste lucruri necesare Dumnezeu nu l-a făcut pe om leneș, așa încât el să poată spune: „N-am nimic de făcut”. Nu, Dumnezeu l-a ținut pe om ocupat din timpul creării lui, când l-a pus în grădină „s-o lucreze și s-o păzească” (Gen. 2:15). Așa se va întâmpla cu omul în lumea nouă. Dar atunci când omul a mers contrar legii lui Dumnezeu, El a declarat: „Blestemat este pământul din pricina ta; cu trudă să mănânci din el în toate zilele vieții tale” (Gen. 3:17, A.S.V.). Deși Dumnezeu l-a făcut pe om cu puțin mai prejos decât

îngerii și l-a încununat cu glorie și cinste, Iehova a fost Cel care i-a dat sarcina să se îngrijească de lucrurile de pe pământ. El a pus toate lucrurile sub picioarele omului: „Ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ” (Gen. 1:26). Omul a folosit animalele de povară în truda sa pentru a planta, cultiva, uda și în cele din urmă pentru a produce hrană. Dar Iehova încă mai este originalul Furnizor al tuturor necesităților noastre și mulțumirile noastre trebuie să ajungă la El pentru toate lucrurile. Noi depindem de El pentru ploaie, soare, aer, sol, sămânță fertilă, pentru tot; și El ni le dă. Când Dumnezeu l-a făcut pe om domnitor peste aceste animale și l-a însărcinat să păstreze câmpiile și pădurile în toată splendoarea lor, El n-a decretat niciodată că omul urma să fie un tiran peste om. Domnitorul suveran al omului și veșnicul Furnizor trebuie să fie Iehova. Viața omului depinde de singurul Dumnezeu adevărat!

4. Omul ar trebui să știe că toată creația, inclusiv omul însuși, a fost făcută pentru a face de cunoscut splendoarea și gloria lui Iehova, Cel Suprem din Univers. Omul ar trebui să simtă nevoia de a se bizui pe Dumnezeu; căci atunci când vine cineva pe lume el n-are nimic decât darul vieții pe care i l-a dat Dumnezeu și nu poate lua nimic cu sine atunci când o părăsește. Când cineva știe acest lucru, de ce să râvnească el să tiranizeze și să controleze viața și destinul altor creaturi omenești? De ce să fie lacom și să aibă această stare egoistă a inimii? Dacă, așa cum știm, Dumnezeu furnizează toate lucrurile pentru a ne susține viața, de ce să încercăm să răpim ceea ce Dumnezeu a dat altor oameni pentru existența lor? În această lume dominată de comerț majoritatea persoanelor au foarte puțin și giganzii comerțului nu doresc ca aceștia să aibă mai mult. Cei care înlocuiesc cooperativele comuniste nu au succes în depășirea acestei condiții și oamenii continuă să îndure lipsa necesităților vieții. Sub un sistem sau altul, pe care îl înființează oamenii, egoismul și pofta după control se ridică să domine. Ar fi mai bine să ne dăm averea la săraci, decât să râvnim la puținul pe care-l au. Care este câștigul nostru dacă-i jefuim pe săraci? Cu siguranță, nu-l putem lua cu noi!

5. Domnul a fost întotdeauna interesat de cei săraci și i-a ajutat. Și creștinii ar trebui să fie tot așa. David știa că favoarea lui Dumnezeu nu se armoniza cu asupritorul celor săraci, căci a zis: „Toate oasele mele vor zice: ‘DOAMNE, cine este ca Tine, care să-l salveze pe cel sărac de cel ce este prea puternic pentru el, pe cel sărac și nevoiaș de cel ce-l jefuiește’” (Ps. 35:10, *A.A.T.*). Întregul corp al lui David, chiar oasele lui, strigau într-o expresie de laudă pentru Creatorul său, din pricina interesului iubitor al lui Dumnezeu pentru cei săraci. Să știi că Iehova îi va proteja pe cei săraci de cei asupritori, puternici, bogați și tari, este, cu siguranță, o mângâiere. Oamenii buni îi vor ajuta pe cei săraci. „Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit, cinstește pe Ziditorul său” (Prov. 14:31). Săracii iubesc viața la fel ca toți ceilalți oameni. De ce să-i faceți să sufere și să-i jefuiți de ceea ce au?

6. Omul a fost făcut să fie liber și să i se permită să folosească multele lucruri pe care Dumnezeu le-a creat pentru bunăstarea sa. Dacă unui om îi place

ceva ce are alt om, el n-ar trebui să râvnească la acesta. Există destul de mult din toate în lume ca toți să aibă suficient. Strângerea de bogății și averi pământești nu este lucrul principal din viață. „Nu trebuie să râvnești la casa aproapelui tău; nu trebuie să râvnești la soția aproapelui tău, nici la sclavul lui de parte bărbătească sau femeiască, nici la boul lui, nici la măgarul lui, la nimic din ce este al aproapelui tău” (Ex. 20:17, *A.A.T.*). Nu este rău să ai casă, soție, servitori sau animale; ci este rău să râvnești la ce are altcineva. Nimeni n-ar trebui să-și folosească puterea, bogăția sau influența pentru a fura de la altul bunurile dragi lui. Acesta este spiritul lumii vechi, spirit pe care Diavolul l-a implantat în mintea oamenilor. Acest egoism s-a dezvoltat în inima creaturilor omenești și acestea au o puternică dorință să controleze alți oameni și să-l facă pe om să depindă mai degrabă de om decât de Iehova Dumnezeu, care este furnizorul tuturor lucrurilor. Dacă Dumnezeu a furnizat din abundență hrană, îmbrăcăminte și lucrurile necesare pentru cei vii, atunci de ce să fie jefuiți săracii? De ce să nu căutăm lucrul mai important – viața veșnică?

Egoism și nemulțumire lumești

7. Spiritul acestei lumi este egoism și acesta zice: „Nu avem nevoie de Dumnezeu!” Fie că sunt comerciale, politice, sau religioase, aceste combinații râvnesc la ceea ce au alții. Religia încearcă să controleze politica; așa face și comerțul. Bogății au o mare influență asupra religiei. Politica se pleacă și-și scoate pălăria pentru zâmbetul religiei. Să luăm spre exemplificare cea mai mare organizație religioasă din lume astăzi, Ierarhia romano-catolică. Uitați-vă la ea! Priviți relele pe care le-a făcut în numele religiei; cum a corupt națiuni; cum a dirijat să-și țină membrii în analfabetism; cum a controlat educația în multe țări și cum i-a ținut pe oamenii săraci în ignoranță; cum a ascuns Biblia și cum i-a dat foc, așa încât Cartea libertății să nu devină niciodată Manualul despre viață al oamenilor. Da, priviți lumea pe care o influențează ea! Războaiele ei! Camerele ei de tortură! Vărsările ei de sânge! Asuprirea de către ea a celor săraci! De ce nu le-a dat oamenilor Biblia, ca aceștia să poată învăța despre Dumnezeul cel adevărat, despre Fiul Său și despre calea vieții veșnice?

8. Întoarceți-vă acum spre organizațiile politice din lume. Nici una nu este mulțumită de propriul ei teritoriu sau de sfera de influență. Dorința fiecăreia este să câștige control asupra oamenilor printr-un sistem de guvernare. Ei susțin adesea că au un guvern cu domnitori prin drept divin. Singurul scop al guvernelor din lume este să-i controleze pe oameni, făcându-i să depindă mai degrabă de stat decât de Dumnezeu. Ei vor ca toți oamenii să creadă că ceea ce au ajunge la ei grație unui dictator, prim ministru, președinte, sau prin intermediul unui partid politic. Toată această propagandă este doar un plan de guvernare pentru a-i înregimenta pe oameni și a-i face să se bizuiască, în întregime, mai degrabă pe o cale a vieții făcută de om, decât pe Iehova Dumnezeu, care zice că El le va da toate necesitățile vieții: adăpost, hrană și îmbrăcăminte. Statul îi spune fermierului cât grâu să cultive, câți porci să sacrifice și să îngroape în pământ, câtă cafea să ardă

când stocurile sunt prea mari, pentru a fi pe placul comerțului sau al politicienilor. Ei aruncă în mare cartofii sau îi distrug prin alte mijloace, când prețurile sunt „prea scăzute”. Omul distruge rodnicia pe care Dumnezeu a dat-o pământului și animalelor, fructelor și plantelor pentru a fi pe placul statului și al comerțului. Ei se vor îngriji în felul lor de cei săraci și nevoiași, dacă nu vor muri înaintea acestora. În dorința sa lacomă de a controla și de a lua de la oameni, omul zice: „Lucrul acesta e al meu!”. El nu se gândește niciodată că Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului și a tot ce este pe el, a furnizat aceste lucruri pentru toți oamenii, nu pentru a fi controlate de câțiva.

9. Apoi mai este a treia parte a acestei asupritoare, mari și diabolice organizații: comerțul. Observăm marile alianțe și carteluri ce lucrează cu înfrigurare unele împotriva celorlalte. Observăm patronatul și clasa muncitoare cum rivalizează pentru controlul industriei. Observăm pe micii oameni de afaceri luptându-se să-și câștige existența într-o lume competitivă. Principalele lucruri sunt: bani, putere, bogăție, s-o iei înaintea semenului și s-o faci mai bine decât el, să ajungi în vârf, să-ți scoți concurenții de pe piețele orașului, statului sau lumii. Spiritul de a-i ajuta pe cei săraci s-a pierdut. Spiritul de ajutorare a fost aproape uitat și referitor la ziua de lucru, moto-ul omului este: „Fă cât de puțin poți și uită-te la ceas”. Când pământul își dă roadele nu sunt aduse mulțumiri lui Dumnezeu pentru aceasta, ci comerțul preia controlul și fie crește prețurile, fie le scade, după propriile interese. Este un lucru îngrozitor să fi prins în această mare organizație comercială care n-are inimă și să te deprinzi cu atmosfera ei egoistă, lacomă și posesivă. Mai bine este să ceri Domnului să ‘ne dea astăzi pâinea noastră cea de toate zilele’, decât să faci cum fac bogații din lumea religioasă, politică și comercială. Ei își strâng „comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții” – Mat. 6:19.

10. Cu cât mai bine este ca cineva să se încreadă în Domnul și să creadă Cuvântul Lui: „Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploii la vreme, pământul își va da roadele și pomii de pe câmp își vor da rodul. Abia veți treiera grâul și veți începe culesul viei și culesul viei va ține până la semănătură; veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura și veți locui fără frică în țara voastră” (Lev. 26:3-5). Aceasta a fost promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o poporului Său ales, și a fost o promisiune sigură, dar ea însemna că individualii trebuiau să urmeze poruncile Domnului și să umble după ele. În ce privește îngrijirile pentru viață, Dumnezeu le garantează tot anul pentru cei care umblă după legile Lui. Chiar de la începutul creației Iehova a furnizat toate lucrurile necesare pentru om și hrana și îngrijirile au fost pentru toți, din abundență. Aceste lucruri sunt tot așa de sigure astăzi pentru cei care Îl iubesc pe Iehova.

11. Dar ce diferite sunt astăzi toate națiunile care caută să controleze toată producția și spun ce parte din îngrijirile date de Dumnezeu să aibă oamenii! Punând control peste necesitățile lumii o națiune își poate impune legea asupra alteia. Ce adevărate sunt cuvintele: ‘Mâna oricărui om este împotriva aproapelui

său' (Zah. 14:13). Conducătorii unei națiuni se laudă că 'noi strângem această bogăție și putere pentru ca voi, poporul, să aveți siguranță'. A adus siguranță Organizația Națiunilor Unite, cu toată potențiala ei putere acumulată? Cu cât mai multe lucruri controlează națiunile în lume, indiferent că sunt bombe atomice, avioane, vapoare, provizii de hrană, materie primă, sau orice altceva, cu atât doresc mai mult, iar influența și puterea lor devin mai mari, în timp ce săracii suferă. Nu există nici o siguranță în strângerea tuturor acestor bogății pentru zilele din urmă. După ce au râvnit la bogăție, influență, putere politică și religioasă și le-au strâns, ce vor face acești oameni în ziua de judecată, când Iehova Dumnezeu Își va aduce mânia împotriva asupritorilor celor săraci, organizația nelegiuită, și îi va nimici?

12. Cuvântul Domnului profețește exact cum se vor simți acești oameni în acel timp: „Ascultați, acum, voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!” (Iac. 5:1-3). Nu există nici o bogăție materială care va salva guvernele sau oamenii de nimicirea ce va veni peste ei, în bătălia Amaghedonului, din pricina fărâdelegilor lor. Pe moment bogăția materială a națiunii o face să se simtă puternică, dar Iehova a zis că îl va elibera pe „cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit și sărac de cel ce-l jefuiește” (Ps. 35:10). Cum i-au jefuit națiunile pământului pe oameni, mai ales prin intermediul Primului și celui de-al Doilea Război Mondial! Chiar și între aceste războaie și până în această zi nu există pace, iar oamenii națiunilor încă sunt jefuiți. Și pentru ce? „Își vor arunca argintul pe ulițe și aurul lor le va fi o scârbă. Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape în ziua urgiei Domnului; nu poate nici să le sature sufletul, nici să le umple măruntaiele, căci el i-a aruncat în nelegiuirea lor” (Ezec. 7:19). Atunci, ce nebunie este ca oamenii să-și strângă bogăție, doar să-și satisfacă propriile dorințe egoiste! Aceasta nu le va aduce nici un profit și n-o pot lua cu ei. Înțeleptul a scris în Proverbe: „În ziua mâniei bogăția nu slujește la nimic; dar neprihănirea izbăvește de la moarte” – Prov. 11:4.

Cum să câștigi viață

13. Este atât de clar că strângerea de bogății nu aduce națiunilor pace, securitate sau prosperitate și nici nu aduce adevărata fericire individualului care, este posibil să fi strâns-o prin mijloace ilegale și avariție. Dreptatea este cea care contează! Cel care dorește să trăiască și să se bucure, într-adevăr, de viață trebuie să se întoarcă la Cuvântul Domnului pentru sfat și apoi să-l urmeze. Cei săraci, precum și cei bogați, trebuie să-și pună încrederea în Iehova, să-I asculte porunca și să predice vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. Pot cei bogați, cei ce dețin multe din bunurile acestei lumi, să facă aceasta? Există, cel puțin, vreo speranță ca ei să câștige viață în lumea nouă? Dacă există, ce trebuie ei să facă?

14. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi trebuie să fim bogați în fapte bune; dar care sunt acele fapte bune? Problema a fost pusă înaintea Învățătorului,

Isus Cristos, când El umbla pe pământ. Interesele oamenilor din timpul Său erau aceleași ca interesele oamenilor de acum; ei doreau viață și asta din abundență. Moartea nu-i interesa; așa că a fost pusă întrebarea: Cum poate câștiga cineva viață veșnică?

15. Să ascultăm conversația: „Și iată că a venit cineva la El și a zis: Învățătorule, ce lucru bun să fac, pentru a avea viață veșnică? Și El i-a zis: De ce Mă întrebi despre ce este bun? Exisă unul singur care este bun; dar dacă vrei să primești viață, păzește poruncile. El i-a zis: Care? Și Isus a zis: Să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu furi, să nu pui mărturie mincinoasă. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Tânărul i-a zis: Toate aceste lucruri le respect; ce-mi lipsește, totuși? Isus i-a zis: Dacă vrei să fii perfect du-te, vinde ce ai și dă la săraci și vei avea o comoară în cer; apoi vino, urmează-Mă. Dar când a auzit tânărul cele spuse a plecat supărat; căci el era unul care avea averi mari” – Mat. 19:16-22, *A.S.V.*

16. Acest om bogat, căruia i-a vorbit Isus, a primit răspuns despre cum să câștige viață veșnică, dar l-a urmat el? Nu! În ce-l privește ca individ, probabil avea o remarcabilă personalitate și după toate aparențele, el trăia după legea lui Dumnezeu. Una din calitățile lui remarcabile, așa cum au fost descoperite în conversație, era că își iubea aproapele ca pe sine însuși. Mai mult ca sigur, el nu era un asupritor al celor săraci. Probabil bogățiile le obținuse datorită eforturilor sale mari, făcute din greu, și în urma unei administrări cinstite a marilor sale proprietăți. Așadar, se pare că dacă se întâmplă ca un individ să fie bogat sau să câștige mari bogății, prin propria sa trudă, nu există nici un rău în acest fapt particular. Chestiunea pusă înaintea omului bogat, astăzi, este: Cum își va întrebuința el bogăția? Dacă vei da la săraci, spunea Isus, „vei avea o comoară în cer”. Cu toate acestea, exista o altă cerință pentru viață veșnică și aceasta era: „Vino, urmează-mă!”. Dacă cineva își întrebuințează bogăția în promovarea închinării adevărate a Dumnezeului Cel Prea Înalt, el își folosește „marile averi” într-un mod corect. Isus a dat acestui om bogat cel mai bun sfat ca el să poată avea adevărata bucurie în viață. Ceea ce vroia Învățătorul să aibă acesta erau bogății în fapte bune, comori în cer. Dar, așa cum este cazul cu majoritatea oamenilor, tot la fel s-a întâmplat cu acest om bogat; dorința lui era să păstreze ceea ce credea că-i aparține cu drept. El muncise pentru acestea și de aceea erau ale lui. Nimeni altcineva nu le putea atinge și nu exista nici un motiv să le dea de pomană. Uitase el că „așa cum a ieșit gol din pânțelele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată osteneala lui?” (Ecl. 5:15). Averile lui pământestești nu i-ar fi dat viață veșnică.

Să dăm la săraci

17. Să presupunem că bogatul dorea să urmeze pe Isus, dar nu să vândă tot ce avea și să dea la săraci. L-ar fi putut urma el pe Domnul și totuși să se îngrijească de toate averile lui pământestești? Aceasta ar fi fost o imposibilitate. Isus Cristos era un om ocupat; El se îngrijea de interesele Împărăției. El umbla încoace

și-ncolo prin toate cetățile, satele și orașele – de pe tot cuprinsul provinciei – predicând vestea bună a Împărăției. Discipolii Lui Îl urmau și erau instruiți de El. El nu se putea limita la o anumită localitate să se îngrijească de animale, pământuri sau averi și nici discipolii Lui nu puteau face așa; nu, dacă ei urmau să predice evanghelia Împărăției pe tot cuprinsul națiunii Israel. Isus nici măcar nu avea un loc unde să-și pună capul, cu atât mai puțin o casă care să se cheme acasă. Nu, bogatul n-ar fi putut ține niciodată pasul cu Isus, cât timp se îngrijea încă de „averile lui mari”.

18. Iehova s-a îngrijit de Isus, cel de-al doilea Adam, exact așa cum a făcut-o pentru primul Adam. Fiul lui Dumnezeu avea hrana și îmbrăcămintea necesare și un loc de adăpost. El era un oaspete bine venit în casele celor care iubeau adevărul și dreptatea. Isus știa că lucrătorul era vrednic de plata sa; căci El lucra în interesele Împărăției lui Dumnezeu. Lucrurile necesare vieții erau asigurate; așa că de ce să încerce El să strângă mari bogății? El avea hrană și haine și era mulțumit cu acestea.

19. Isus căuta discipoli cu timp integral, cei care să călătorească împreună cu El și să facă același fel de lucrare pe care o făcea El, oameni pe care îi putea trimite cu săptămânile și lunile în diferite teritorii, să îndeplinească lucrări asemenea celor pe care le făcea El, astfel încât să aducă oamenii la pocăință. El căuta persoane demne de încredere, cei care să învețe și apoi să predice „Împărăția cerului este aproape”. Nimic nu trebuia să stea în calea lor a serviciului pentru Dumnezeu lor. Ei nu trebuiau să fie ca majoritatea oamenilor, care sunt prea ocupați pentru lucrurile cu adevărat importante din viață. Amintiți-vă de ocazia când Isus a vorbit despre un anumit om care a pregătit o masă mare și le-a cerut la mulți să vină la acea masă. Aceea era o petrecere de bucurie; așa că el și-a trimis servul să-i cheme pe cei care doreau să vină. Dar oaspeții care au fost invitați, deoarece aveau averi și lucruri care îi interesau mai mult decât petrecerea acestui om, au răspuns invitației: „Am cumpărat un teren și trebuie să merg să-l văd; Te rog să mă scuzi. ...Am cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să-i încerc; Te rog să mă scuzi. ...M-am căsătorit, și de aceea nu pot veni” – Luca 14:18-20, *A.S.V.*

20. Tot la fel este și astăzi; majoritatea oamenilor sunt prea ocupați cu propriile obligații și lucru, încât nu au timp să se îngrijească de interesele Regelui; Ei nu au timp să intre în bucuria Domnului și să sărbătorească împreună cu Învățătorul realizarea celei mai importante lucrări de pe pământ astăzi. Ei au pus un mare obstacol în calea lor numai din pricina iubirii de bani.

21. Era foarte greu ca bogatul să renunțe la tot ce avea, așa încât să poată avea comori în cer. Tot la fel de greu este astăzi ca mulți oameni să renunțe chiar la lucruri mici și să lucreze în interesul celor săraci și să-i mângâie pe cei care plâng cu mesajul Împărăției. Ei sunt ocupați, încercând să se agațe de mai multe averi pământești și să le câștige. Acesta este egoism. Este lăcomie. Este zgârcenie. „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1Tim. 6:10). Chiar și atunci când bogății plănuiesc o petrecere, ei o fac cu gândul la ce profit le va aduce aceasta.

22. Isus fusese invitat la o cină și El le-a spus gazdelor Sale. „Când dai un prânz sau o cină, nu-ți chema prietenii, nici frații, nici rudele, nici vecinii bogați; ca nu cumva, cine știe, să te invite și ei și să-ți fie dată o recompensă. Ci, când dai o petrecere, invită-i pe cei săraci, pe cei schilozi, șchiopi, orbi, și vei fi binecuvântat; pentru că ei n-au cu ce să te recompenseze; căci tu vei fi recompensat la învierea celor drepiți” (Luca 14:12-14, *A.S.V.*). Principiul arătat de Domnul era cel de a dăruia altora fără să aștepti ceva în schimb. De ce să vă cheltuiți bogăția cu cei care sunt bogați? Ei vă pot răsplăti făcând lucruri asemănătoare pentru voi. Dar invitați-i mai bine pe cei săraci; ei vor arăta o adevărată recunoștință și cel care dăruiește va fi binecuvântat. Da, „du-te, vinde ce ai și dă la săraci și vei avea o comoară în cer; apoi vino, urmează-mă”. Vei fi „bogat în fapte bune”.

Viața mai mult decât bogăția materială

23. Deoarece omul este născut în păcat și zămislit în nelegiuire, el este înclinat spre partea rea a vieții și să iubească banii. El este învățat să ajungă sus pentru a avea siguranță. El trebuie să fie un om realizat prin propriile puteri, mulțumit de importanța lui. Ce nebunie! Nu există nimic care să valoreze mult mai mult decât siguranța și averile lumești? Nu este viața însăși mai importantă? Cum am primit-o noi? Și aceste bogății – nu sunt ele doar o acumulare din îngrijirile lui Dumnezeu pentru toți? Isus a spus: „Aveți grijă! Trebuie să vă păziți împotriva oricărei forme de lăcomii, căci viața omului nu-i aparține, indiferent cât de bogat este” (Luca 12:15, *A.A.T.*). Un alt traducător al Scripturilor Grecești, domnul Rotherham, spune aceasta astfel: „Fiți atenți și păziți-vă de orice avariție; căci nici un bogat nu primește viață de la averile lui”. Sau, spus în alte cuvinte, putem spune, pe baza acestui adevăr, că fiecare individ trebuie să fie mereu atent și să se păzească împotriva oricărei forme de lăcomie și avariție, deoarece chiar și atunci când individualul are belșug din bunurile acestei lumi, viața sa nu se datorează lucrurilor pe care le posedă. Atunci, nu este viața mai de preț decât bogățiile?

24. Pavel urma acest sfat înțelept și sănătos al lui Isus atunci când i-a scris lui Timotei și i-a zis: „Poruncește-le să facă bine, să fie bogați în fapte bune, cu mână largă și generoși, strângându-și pentru ei o valoroasă comoară pentru viitor, așa încât să apuce viața care este într-adevăr viață” (1Tim. 6:18,19, *A.A.T.*). Ceea ce strânge omul ca avere a lui – bogății, proprietăți sau influență puternică – toate acestea nu-i vor garanta viața. Este nevoie de altceva. Urmărind argumentul lui Isus că „viața omului nu-i aparține, indiferent cât de bogat este”, El a mai spus: „Câmpurile unui om bogat dăduseră foarte multe roade. Și el și-a zis: ‘Ce o să fac, căci n-am unde să-mi depozitez recoltele?’ Atunci a zis: ‘Asta o să fac; Voi dărâma hambarele, voi construi altele mai spațioase și-mi voi depozita în ele toate cerealele și bunurile. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai o mare bogăție depozitată pentru anii care vor veni. Acum las-o mai încet; mănâncă, bea și distrează-te’”. Dar Dumnezeu i-a zis: ‘Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul. Atunci, cine va stăpâni tot ce ai pregătit? Aceasta este calea omului

care strânge bani pentru sine și nu este bogat cu Dumnezeu” – Luca 12:16-21, A.A.T.

25. Cât de adevărat este lucrul acesta! Calea omului care strânge bani pentru sine și nu este bogat cu Dumnezeu. El se gândește numai la sine, la proprietatea lui, la propria lui plăcere. Când cineva devine așa de egoist ca acela, nu este de mirare că Isus a spus că „bogatul va intra cu greu în împărăția cerului. ... Este mai ușor să intre o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu”. Gândiți-vă, pentru o clipă, la planurile acestui bogat. El intenționa să construiască hambare mai mari în care să-și depoziteze recoltele, uitând de restul omenirii și doar să trăiască din bogăția pe care o depozitase. Ce egoist! Ce nepăsător! Ce leneș! El ar fi putut să dea mult din bogăția sa la cei săraci și încă să-i rămână destul pentru sine. El ar fi putut să planifice să-și cultive din terenuri anul următor și astfel să-și păstreze servitorii angajați. Îngrijindu-se de teren an de an, câștigurile lui ar fi fost mai mari, iar cantitatea mai mare de hrană ar fi fost disponibilă pentru cei săraci. Dar nu, nu asta! El și-a zis: „Acum las-o mai încet; mănâncă, bea și distrează-te!” Ce nebun! El n-avea să se bucure niciodată de bogăție, nici nu și-a strâns bogății în cer, dăruind celor săraci. „Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi” – Prov. 27:1.

26. Tu personal, ce vrei? Siguranță în această lume care va dispărea curând, sau viață în lumea nouă a dreptății? Cuvântul lui Dumnezeu fixează modelul pe care trebuie să-l urmeze toți creștinii pentru a reuși să ajungă la viață veșnică, fie că această viață va fi împreună cu Isus Cristos ca mireasa Lui, în gloria Împărăției cerești, fie că va fi viață ca o creatură care se va bucura de binecuvântări sub împărăția cerului și de plăcerile vieții veșnice pe noul pământ glorios pe care îl va face Dumnezeu pentru om să-l locuiască. La ambele se ajunge prin adevăratele bogății; așa că, strângeți-vă comori în cer.

27. Toți oamenii au anumite averi, unii mai mari decât alții; așa că principiul „fără plată ați primit, fără plată să dați” se va aplica deopotrivă la cei bogați, clasa de mijloc și la cei săraci. Văduva săracă ce a venit la vistierie și a aruncat în ea cei doi bănuți ai ei, „a aruncat tot ce avea ca să trăiască” pentru întrebuintare în lucrarea lui Dumnezeu, a zis Isus; în timp ce bogații care au venit și au depus în vistieria templului au dat „din prisosul lor” (Luca 21:1-4). Bogații n-au simțit lipsa darului pe care l-au dat Domnului. Astfel s-ar putea pune întrebarea: Cine a dat cel mai mult? N-a fost văduva, cu cei doi bănuți de mică valoare? Atunci, așadar, dacă vreți să fiți bogați cu Dumnezeu, folosiți-vă averile și cunoștința despre Iehova Dumnezeu și guvernul Său drept în interesul celor săraci și mângâiați-i pe toți cei care plâng cu vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu. Nu permiteți să fiți legați de bogăția voastră și să deveniți un sclav al averilor voastre, ci faceți ca averile voastre să lucreze în interesul vostru, în predicarea de către voi a Cuvântului lui Dumnezeu.

28. Pavel știa de anumiți indivizi din biserică ce aveau bogății și erau ocupați să strângă mai mult și într-o scrisoare pe care i-a scris-o lui Timotei, el a zis aceasta: „Poruncește bogaților acestei lumi să nu fie aroganți, să nu-și pună

speranța în astfel de lucruri nesigure precum bogățiile, ci în Dumnezeu, care ne furnizează, din plin, orice lucru, pentru bucuria noastră. Poruncește-le să facă bine, să fie bogați în fapte bune, cu mână largă și generoși, strângându-și pentru ei o valoroasă comoară pentru viitor, așa încât să apuce viața care într-adevăr este viață” (1Tim. 6:17-19, *A.A.T.*). Numai pentru că cineva are puțin sau mai mult din bunurile lumii acesteia nu este un motiv ca individul să ia o poziție arogantă față de prietenii și vecinii săi, nici față de cei din adunarea creștină, nici față de cei din lume. Ei n-ar trebui să-și pună niciodată speranța în bogății nesigure precum aur și argint, dintre care toate vor fi fără nici o valoare în zilele din urmă ale acestei lumi vechi. Cei bogați ar trebui să realizeze, tot la fel de mult ca cei săraci, că Dumnezeu este Cel care furnizează pe deplin toate lucrurile, pentru bucuria noastră. Faptul că are mai mult decât alții din bogățiile lumii acesteia nu este un motiv ca bogatul să se uite de sus, cu dispreț, la cel sărac. În ceea ce pot și trebuie să fie bogați toți sunt „faptele bune”.

29. Iacov a dat un minunat sfat tuturor din poporul Domnului, când a zis: „Ascultați, preaiubiții mei frați: N-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare, nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege” – Iac. 2:5-9.

Întrebări pentru studiu

1. Cum s-a dovedit Dumnezeu, de la început, Furnizorul omului?
2. Cu ce ar trebui să fie mulțumite creaturile?
3. Însemna îngrijirea pentru necesitățile omului că acesta trebuia să fie leneș? De ce?
4. De ce n-ar trebui să fim lacomi, râvnind la averile altora?
5. De ce trebuie creștinii să le fie de ajutor celor săraci?
6. De ce nu trebuie să râvnești, și de ce este rău să faci așa?
7. Cum s-a dovedit religia organizată egoistă și asupritoare?
8. Cum au acționat guvernele pentru control și auto-înălțare?
9. Cum a acționat comerțul în mod egoist și nerecunoscător față de Dumnezeu?
10. Ce ne garantează ascultarea de poruncile lui Dumnezeu în ce privește îngrijirile?
11. Ce afirmă conducătorii că oferă prin faptul că strâng bogăție și putere? Fac ei aceasta?
12. Cum se vor dovedi bogățiile lor fără valoare în ziua mâniei lui Dumnezeu?
13. Ce contează pentru o viață sigură și fericită?
14. În ce ne spune Dumnezeu să fim bogați și în ce scop?
15. Despre ce l-a întrebat pe Isus un tânăr conducător bogat? Ce a spus Isus?
16. De ce nu a urmat tânărul conducător bogat sfatul lui Isus?

17. De ce nu-l putea el urma pe Isus și să păstreze încă acea mare bogăție?
18. De ce n-a încercat Isus să strângă mari bogății pământești?
19. După ce persoane active și interesate se uita Isus?
- 20,21. De ce majoritatea persoanelor n-au timp pentru interesele Împărăției?
22. De ce să facem bine la săracii care nu pot să ne răsplătească?
23. De ce să ne păzim împotriva oricărei forme de lăcomie sau avarii?
24. Ce nu vor garanta nimănui bogățiile materiale? Arătați prin parabolă!
25. Cum a fost nebun, egoist și leneș bogatul din parabolă?
26. La ce întrebări despre siguranță și viață trebuie să răspundem? Cum?
27. Cum pot fi cu adevărat „bogați în fapte bune” bogații și săracii deopotrivă?
28. Ce i s-a spus lui Timotei să le „poruncească bogaților lumii acesteia”? De ce?
29. Cum ne-a sfătuit Iacov să nu arătăm părtinire?

O INVESTIȚIE BUNĂ

¹ Nu acumularea bogăției acestei lumi este ceea ce aduce siguranță, ci acumularea de lucrări sau fapte bune. Aceasta este ceea ce ne face bogați cu Dumnezeu, iar „săracii acestei lumi” pot acumula această comoară mai repede decât cei bogați, dacă sunt „bogați în credință”. De altfel, cei care sunt săraci în bunurile acestei lumi nu au de petrecut atât de mult timp pentru a avea grijă de ceea ce posedă. Unul care își pune încrederea în bani are foarte puțină siguranță, în special în aceste zile. Se pare că după fiecare război banii își pierd valoarea. La scurt timp după al doilea război mondial cea mai mare parte a banilor din țările europene au fost blocați în bănci la ordinul guvernelor, și oamenii nu și-au putut retrage toate fondurile mai mulți ani. Chiar și celor bogați le-a fost dată numai o mică sumă spre a fi folosită, și chiar recent cei care au fost bogați în lire sterline au constatat că, peste noapte, au pierdut mii și mii de dolari, când valoarea lirei pe piața de schimb externă a scăzut de la 4,03\$ la 2,80\$. Multe alte valute au pierdut din puterea lor de cumpărare pe piețele mondiale în același timp. Deci acumularea de bani, de avere sau de bogății nesigure ale acestei lumi este de mică valoare. Valoarea lor poate dispărea peste noapte, dacă guvernele decretează astfel. Cu cât mai bine ar fi pentru un om să lucreze cu averea lui spre beneficiul altora, cât timp ea are ceva valoare, până când nu face molii și rugină, și devine nefolositoare.

² Este cu adevărat o investiție bună a face banii să lucreze pentru cei săraci și prin aceasta a aduna comori sus în cer. Isus Cristos a vestit Cuvântul, și tu poți face ca bogățiile tale să te ajute să vestești Cuvântul. Îndemnul Lui către toți urmașii Săi este de a merge și a predica această evanghelie a Împărăției în toată lumea, pentru mărturie. Aceasta ia timp, energie și bani, și martorii lui Iehova în întreaga lume își oferă timpul, energia și fondurile construind Săli ale Împărăției, închiriind săli și amenajându-le, astfel încât acestea să fie locuri de adunare plăcute. Martorii lui Iehova investesc banii lor în Biblii, cărți și reviste, și le duc oamenilor, astfel încât aceștia, de asemenea, să poată studia Cuvântul lui

Dumnezeu. Ei investesc banii lor în deplasarea dintr-un loc în altul și puterea lor în a merge până la marginile pământului, dacă este nevoie, cu această veste bună. Martorii lui Iehova sunt mari călători, bucuroși să-și cheltuiască banii ca să ajungă la adunări de circuit, programe naționale și congrese, pentru că ei știu că vor deveni astfel mai bine echipați, în așa fel încât „să fie bogăți în fapte bune”. Ce mare și glorioasă lucrare pentru un creștin este în a merge mai departe, astăzi, la națiunile lumii cu această veste bună care aduce mângâiere celor săraci și în a fi privilegiat a cheltui ce are în interesul celor care sunt prizonieri în această lume veche! Folosind timpul, energia și banii tăi în facerea acestei lucrări, înseamnă, de fapt, a strânge comori în cer. Acesta este un lucru pe care nici o națiune, nici o organizație, nici un vecin sau hoț n-ar putea veni să-l fure de la tine. Tu ai dat deja vestea bună săracilor și ei sunt binecuvântați. Ți-ai cheltuit banii spre ai ajuta, dar binecuvântarea celui ce dă este chiar mai mare decât a celui ce primește.

³ A face un astfel de lucru înseamnă că persoana va fi mulțumită și fericită și mereu va avea ceva cu adevărat valoros. Evlavia nu este numai o chestiune de a merge la biserică duminica sau a merge la Sala Împărăției a Martorilor lui Iehova, cu toate că aceasta este singura cale prin care unii oameni încearcă să-și arate evlavia. Singura modalitate prin care evlavia adevărată poate fi un mare câștig este aceea de a fi însoțită de mulțumire. Inima și mintea ta, precum și trupul tău, trebuie să fie folosite în predicarea Cuvântului. Cei care merg în sinagogă sau la biserică în această lume veche, sau chiar la Sala Împărăției, dacă sunt îngrijorați din pricina marilor posesiuni pe care le au, asemenea omului bogat căruia i-a vorbit Isus, nu au mulțumirea care aduce mare câștig. Poate ei frecventează biserica pentru impresie, pentru motive de afaceri sau pentru că le dă o mai bună poziție în comunitate; dar, în loc de mulțumire, ei au doar griji și probleme.

⁴ Pavel i-a dat un sfat bun lui Timotei, cu mulți ani în urmă, și acesta, dacă este urmat, va schimba întregul curs al vieții oricui îl urmează: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” (1 Tim. 6:6-10) Oamenii pot acumula mare câștig material, importanță, popularitate, poziție, bani și influență. Ei pot câștiga toate aceste lucruri prin propriile eforturi sau prin moștenire, dar cel mai important lucru pentru ei este să țină minte că evlavia cu mulțumire este un mare câștig. Când au intrat în lume nu au adus nimic cu ei, și când o părăsesc nu pot lua nimic cu ei. Deci, de ce să fii îngrijorat tot restul vieții tale pentru că ai o mare avere? Urmează îndemnul Învățătorului: „Dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.” (Mat. 19:16-22) Nu este mai bine să fii mulțumit în casa Domnului, decât să fi nemulțumit în organizația Diavolului?

Îngrijire divină pentru lucrători

⁵ Bogatului, despre care a vorbit Isus, care a zis că va mânca, va bea și se va distra, acum, că avea o mare bogăție și strânsese mari provizii pentru sine, totuși îi lipsea mulțumirea. El încerca să o găsească, dar bogăția sa l-a dus în „ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare.” El a căutat să trăiască doar pentru sine însuși. Isus, vorbind discipolilor Săi, a zis: „De aceea, vă spun: Nu vă îngrijați cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Viața este mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea. Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grânar: și totuși Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!” (Luca 12:22-24, AAT) Este o chestiune de a avea credință în Iehova Dumnezeu și de a crede că atunci când a așezat omul pe pământ, acolo au fost suficiente provizii pentru toți. În primul rând, totuși, vine închinarea noastră la Iehova, Dătătorul tuturor lucrurilor bune.

⁶ Atât Iov, cât și psalmistul, recunosc faptul că Dumnezeu are grijă de animalele câmpului și de păsările cerului, și face provizii pentru ele. Cu siguranță, creaturile umane sunt cu mult mai de preț decât aceste vietăți, și în special toți cei care au intrat într-o relație de legământ cu Iehova Dumnezeu spre a face voința Sa. Iov 38:41 întreabă: „Cine pregătește corbului hrana, când puii lui strigă spre Dumnezeu, când umblă rătăciți și flămânzi?” Iarăși: „Cântați DOMNULUI cu mulțumiri, laudați pe Dumnezeul nostru cu harfa! El acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pământ, și face să răsară iarba pe munți. El dă hrană vitelor, și puilor corbului când strigă.” (Ps. 147:7-9) Nu sunt necesitățile oamenilor asigurate? Atunci, de ce să fie îngrijați în legătură cu viața și toate problemele ei? Căutați întâi Împărăția!

⁷ Nu strâng verighetele nuci și le depozitează în vizuini sau le ascund în trunchiuri de copaci? Nu-și fac provizii castorii pentru ei înșiși și albinele nu adună miere în stupi pentru iarnă? Ideea este aceasta: îngrijiri sunt făcute pentru toate animalele, astfel că acestea pot strânge lucrurile necesare pentru viața lor. Ele lucrează pentru a strânge ceea ce Dumnezeu le furnizează. Omul poate face la fel. Tot ceea ce este necesar pentru om să facă este să folosească lucrurile de care Dumnezeu se îngrijește. Omul n-ar trebui să fie mai leneș decât păsările cerului, peștii mării sau animalele pământului. Ca un bun sfat pentru omul leneș, înțeleptul a zis: „Du-te la furnică, leneșule!” Da, noi avem de lucru, dar noi nu trebuie să devenim sclavii comerțului, sau ai acestei lumi vechi, ca să trăim.

⁸ Este ceva normal ca omul să dorească să trăiască, și el ar dori să-și ducă mai departe existența atât cât poate, chiar și în acest timp prezent de dificultăți și primejdii; dar strângerea de bogății pământești nu este lucrul care să garanteze viața mai mult decât a făcut pentru bogatul care și-a depozitat toată averea lui în hambare, doar ca să moară în acea noapte. După cum spune darea de seamă: „Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe cari le-ai

pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12:20, *AAT*) Apoi, Isus, în discuția sa cu discipolii Săi, a zis: „Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge un cot la statura lui?” (Luca 12:25, *Roth.*) În cazul în care trupul unei persoane îmbătrânește și este timpul ca să se întoarcă în țărână, nu se pot face prea multe pentru regenerarea organismului. Dacă inima este epuizată, sistemul nervos este foarte obosit sau musculatura devine rigidă, atunci nimeni nu poate adăuga încă un pas la lungimea vieții sale; el a ajuns la sfârșitul căii sale. Prin urmare, Isus argumentează; „Deci, dacă nu puteți face nici cel mai mic lucru, pentru ce vă mai îngrijați de celelalte?” (Luca 12:26, *ASV*) Cu alte cuvinte, dacă noi nu putem lungi viața noastră nici măcar cu puțin, nici măcar cu un cot, de ce, atunci, ar trebui să fim atât de nerăbdători și preocupați de a strânge mare bogăție, mâncare, haine și de a avea multe case și proprietăți? Atunci, de ce ar trebui să fim neliniștiți pentru a depozita ceea ce am strâns de-a lungul anilor în hambare și apoi să spunem: „De acum voi mânca, voi bea și mă voi distra”? Cu cât mai bine ar fi să dăm ce avem săracilor și să strângem pentru noi înșine comori în cer!

⁹ Ce comoară avem noi? Toți cei care au ajuns la o cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu au adevărul. Ei au ajuns să înțeleagă cine este Iehova Dumnezeu, Suveranul universului; cum El a dat pe Fiul Său, Cristos Isus, spre a răscumpăra omenirea prin El, ca oamenii să poată câștiga viață eternă; cum Isus Cristos a venit acum, și-a luat puterea și a început să domnească, și că Împărăția pentru care ne-am rugat este stabilită. Aceste lucruri noi le cunoaștem, aceste lucruri creștinii le posedă prin cunoștința datorită studierii Cuvântului lui Dumnezeu, și ei pot da această veste bună săracilor care suspină și plâng din pricina urâciunilor care vin peste ei în această lume. Adevărații creștini vor consacra ceea ce au din bunurile acestei lumi, fie mult, fie puțin, spre a duce acest mesaj săracilor și spre a mângâia pe toți cei care plâng. Ei nu uită faptul că viața unui om nu se datorează lucrurilor pe care el le posedă, ci existența sa eternă depinde de comoara pe care el o strânge în ceruri. Aceștia adaugă în mod consecvent la comoara lor cerească prin predicarea veștilor bune ale Împărăției.

Întrebări pentru studiu

1. De ce săracii lumii acesteia pot fi mult mai ușor „bogați în fapte bune”?
2. Cum fac, acum, creștinii, într-adevăr, o investiție bună?
- 3, 4. Ce este cu adevărat „un mare câștig”? Cum eșuează unii să realizeze aceasta?
5. Cum a ilustrat Isus că noi nu ar trebui să fim îngrijați de viitor?
6. Cum au ilustrat atât psalmistul, cât și Iov, aceasta?
7. Cum trebuie să ne folosim de îngrijirile lui Dumnezeu?
8. De ce este o nebunie să strângem mari bogății pentru ziua de mâine?
9. Ce bogăție trebuie să avem? Cum strângem bogății în cer?

BILANȚUL LUCRĂRII DIN LUMEA ÎNTREAGĂ A ULTIMULUI AN

1 Martorii lui Iehova sunt servii lui Dumnezeu, numiți pentru a vesti Cuvântul. Să trecem în revistă ce au făcut ei și să vedem dacă ei caută să strângă comori în cer, sau numai comori pe acest pământ. Dau ei săracilor, mângâindu-i și ducându-le vești bune?

2 Watch Tower Bible and Tract Society, corporația guvernatoare a martorilor lui Iehova, a clarificat prin publicațiile sale că Împărăția cerului a fost stabilită în 1914 și a arătat în scrierile sale cum semnele din zilele noastre împlinesc profeția, ca dovadă a întemeierii acestei împărății. Primul Război Mondial a fost unul din primele semne prezise de Isus în capitolul 24 al Evangheliei după Matei, ca marcând sfârșitul timpurilor neamurilor și începutul domniei lui Cristos în ceruri. Revista *Turnul de veghere* a dovedit aceasta de multe ori în coloanele sale. Existau mulți proclamatori sau vestitori ai acestei Împărății întemeiate atunci? Da, exista un număr considerabil răspândit în toată lumea; dar când războiul mondial a izbucnit în toată furia sa, multe din birourile de filială ale Societății au fost închise și martorii lui Iehova, aproape peste tot, au fost aruncați în închisoare, mulți uciși și organizația lor distrusă în cea mai mare parte. În fapt, cei de la birourile centrale din 124 Columbia Heights, Brooklyn, New York, au fost arestați și duși în închisoarea din Atlanta; dar parcurgând procedura instanței inferioare și aducând cazul înaintea Curții Supreme a Statelor Unite, oficialii Societății au fost achitați. După ce oficialii Societății au fost eliberați din închisoare, clerul și oficialii guvernului au avut impresia că Watch Tower Society și reprezentanții săi erau ca și terminați și aveau să rămână inactivi. Ei erau ca și morți pe străzi. – Apoc. 11:8.

3 Martorii lui Iehova nu pot fi reduși la tăcere. Ei trebuie să predice Cuvântul! Ei au fost readuși la viață din starea asemănătoare morții și au început să strângă mai multe bogății în cer. În 1918 erau numai 3.868 de persoane care vesteau Regele și Împărăția în toată lumea. Fiind întăriți prin spiritul Domnului și datorită hotărârii lor de a continua, păstrându-și integritatea, ei au fost foarte binecuvântați. Fără să le slăbească mâinile, ei au mers înainte, cântând laude „din ce în ce mai mult” și, ca rezultat, zece ani mai târziu erau 23.988 de persoane care proclamau aceeași veste bună a Împărăției și mângâiau pe cei întristați. Recunoscători lui Dumnezeu care i-a readus la viață și recunoscători, de asemenea, că aveau ocazia de a strânge „alte oi”, această rămășiță a organizației lui Iehova a început o mai mare activitate. În 1938, când națiunile întregii lumi se pregăteau din nou de un alt război mondial, erau 47.143 de vestitori care predicau cuvântul. În acel timp martorii lui Iehova erau organizați în 52 de națiuni diferite ale lumii, declarând același mesaj că Iehova domnește prin Fiul Său, Cristos Isus, pe care L-a instalat pe tronul Său.

4 Apoi au urmat ani de mare luptă, tulburări, nenorociri și dezorientare – un deceniu de război și de încercări de a restabili pacea între națiuni. Martorii lui Iehova au fost scoși în ilegalitate în majoritatea țărilor lumii; ei erau persecutați și lucrarea lor interzisă, dar, cu toate acestea, ei au continuat să predice Cuvântul. În 1948, după ce au trecut alți zece ani, erau 230.532 de persoane care au preluat acest mare mesaj al păcii pentru cei săraci în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu. Nemulțumindu-se să mărturisească numai unde se găseau, martorii lui Iehova au mers cu vestea bună în fiecare colț al pământului pe care l-au putut atinge, și când analizezi tabelul de raport, te vei bucura să descoperi că în anul 1949 a fost o medie de 279.421 de vestitori ai Împărăției angajați în serviciul de teren în fiecare lună, în 104 locuri din lumea întreagă. Watch Tower Bible & Tract Society a organizat 63 de filiale în principalele țări ale pământului și, prin harul Domnului, va continua să predice Cuvântul la săraci și bogați, în mod egal, tuturor celor care au urechi de auzit.

Analiza creșterii

5 Martorii lui Iehova nu caută să câștige membri pentru organizația lor, ci ei caută să ducă oamenilor adevărul, așa cum este conținut în Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Ei știu, totuși, că pe măsură ce oamenii studiază cuvântul lui Dumnezeu, primesc mângâiere din el și învață cum să câștige viață veșnică strângând comori în cer, ei, de asemenea, vor proclama aceste vești bune. Ei nu pot face altfel, dacă iubesc adevărata închinare. Adâncă apreciere a oamenilor care învață adevărul și calea dreaptă a vieții este cea care îi face să dorească să spună și altora despre aceasta. Ca un rezultat firesc, o mare creștere urmează în rândurile martorilor lui Iehova. În fapt, în 1949, comparativ cu 1948, a fost o creștere cu 21% a numărului de vestitori din lumea întreagă care proclamau Împărăția ca singura speranță pentru omenire. Un record de 317.877 vestitori care au ieșit în lucrare, vestind Cuvântul, a fost atins în cursul anului. Acesta este cel mai mare număr de servi ai evangheliei care s-au angajat în lucrare, într-un an, după înregistrările noastre, și noi ne bucurăm cu toate aceste persoane cu bunăvoință care sunt asociate cu organizația Domnului și care lucrează acum sub conducerea Societății, toate spre onoarea și gloria numelui lui Iehova.

6 Martorii lui Iehova iubesc să servească pe Regele lumii noi acum. Speranța și credința lor este în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că prin aceasta vor fi câștigate binecuvântările vieții veșnice. Așa că ei continuă să lucreze și să se roage: „Să vină Împărăția Ta! Să se facă voința Ta, precum în cer și pe pământ!” În timp ce sunt buni cetățeni ai națiunii în care trăiesc, plătindu-și taxele, respectând legile țării atâta timp cât aceste legi sunt în deplin acord cu legile lui Dumnezeu, ei continuă să meargă înainte, extinzând activitatea lor printre oameni, îndeplinind voința Domnului și îndeplinind principala poruncă a lui Iehova de „a vesti Cuvântul”. De la un capăt al pământului la celălalt, aceste persoane cu bunăvoință s-au organizat până acum în 12.535 de grupe ale martorilor lui Iehova,

unde ei se adună împreună, cu regularitate, pentru studiul cuvântului lui Dumnezeu, pregătindu-se spre a fi servi mai buni ai Domnului.

7 Dar, vei întreba, nu câștigă ei ceva din aceasta? Nu e ceva câștig material în a fi martor al lui Iehova? Nu; singurul lucru de câștigat din a fi martor al lui Iehova, este o comoară în cer. Ei caută să fie bogați în fapte bune, „așa încât să apuce viața care într-adevăr este viață”. Cum fac ei aceasta? Petrecându-și timpul în vestirea Cuvântului către săraci, bogați, umili, demnitari, agricultori, muncitori, soți și soții. Ei fac aceasta bătând la ușile caselor, apartamentelor, palatelor, vilelor, bordeielor. Ei nu fac nici o diferență; oriunde trăiesc oameni, acolo martorii lui Iehova vor merge să predice Cuvântul. În timpul anului de serviciu 1949, 279.421 de vestitori care s-au angajat în serviciul de teren, în fiecare lună, și-au dedicat 53.741.547 ore pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor care doresc să audă. Nu numai că merg din casă în casă, în primul rând, dar ei fac vizite ulterioare oamenilor interesați de mesajul Împărăției. Acești martori ai lui Dumnezeu au făcut 15.897.544 asemenea vizite oamenilor, ca răspuns la cererea lor.

8 Ca rezultat al acestor milioane de vizite ulterioare, un număr de persoane au fost nerăbdătoare să studieze cu grijă ceea ce le oferă martorii lui Iehova; și, în mod regulat, în tot cursul anului, au condus studii biblice în 167.571 de case. Aceste studii de o oră sunt conduse săptămânal cu grupuri de două până la cinci persoane, sau mai multe. Uneori doar o singură persoană este interesată, dar va fi petrecut timp săptămânal pentru a-i oferi lecții din Biblie. Este aceasta o lucrare egoistă? Câștigă martorii lui Iehova ceva din aceasta pentru ei înșiși, petrecând toate aceste ore în predicare? Sau dau ei ceva săracilor ca hrană spirituală susținătoare de viață? Faptele arată că ei dau oamenilor cuvintele vieții, pe lângă timpul, energia, și banii lor. Astfel, ei strâng comori în cer. Pentru ei, este o mai mare satisfacție reală în aceasta, decât să strângă bogății pământești.

9 Trebuie observat, de asemenea, că după un an plin de succes în strângerea „altor oi” în organizația Domnului, martorii lui Iehova nu se opresc și să spună: „Ei bine, e suficient. Am strâns mari câștiguri. Vom face hambare sau biserici mai mari în care să-i punem pe acești oameni și apoi îi vom ține pentru noi înșine.” Nu, martorii lui Iehova nu sunt asemenea bogatului care a decis să înceteze lucrul și să trăiască de pe urma câștigurilor sale, doar ca să mănânce, să bea și să fie fericit. În nici un caz! Ei doresc să semene mai multă sămânță și să cultive terenul iarăși și iarăși. Astfel, după cum arată Scripturile, unul va sădi, altul va uda, dar Dumnezeu este Cel care dă creșterea. (1Cor 3:7) Ei seamănă pentru a putea secera și, pe măsură ce Domnul face să prospere eforturile lor, mai mulți oameni vin în organizația Sa, căutând refugiu și siguranță. Chiar și acești nou veniți în organizație în timp vor ieși să semene și să ude, privind la Dumnezeu ca să dea creștere la timpul secerișului.

Ce vor face ei în 1950 ?

10 Ce vor face martorii lui Iehova în anul 1950? Tocmai ce au făcut și în 1949; numai prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, ei vor face chiar mai mult

în lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, în toată lumea. Ei vor continua să invite pe oricine are urechi de auzit adevărul „să vină, să ia apa vieții fără plată”. (Apoc. 22:17). Martorii lui Iehova au plasat multă literatură în mâinile oamenilor, și aceasta cu un singur scop – pentru a-i ajuta să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Micile contribuții pe care ei le primesc pentru asemenea literatură sunt folosite pentru a tipări mai multă, pentru ca astfel și alții să poată citi. În cursul anului de serviciu 1949, Biblii, cărți și broșuri au fost plasate în toată lumea, în număr de 15.709.161 de exemplare. Multe abonamente noi au fost făcute la cele două reviste, *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* în multe limbi. În fapt, au fost făcute 596.766 de abonamente noi, în toate părțile lumii. Pentru a-i aproviziona pe cititorii acestor reviste, a fost necesar ca Societatea din Brooklyn, New York, și toate birourile ei de filială să tipărească 23.190.737 reviste *Turnul de veghere* și 16.136.389 reviste *Treziți-vă!* Pe lângă cele 39 milioane de reviste, tipografia Societății a tipărit peste 4 milioane de cărți legate și peste 17 milioane de broșuri.

11 Martorii lui Iehova nu ar putea fi mulțumiți doar cu servirea oamenilor la casele lor, astfel că ei aranjează adunări publice în săli mari și mici, în propriile Săli ale Împărăției, în parcuri publice, pe țărmul mării și în regiuni sălbatice. Oriunde se vor aduna oamenii ca să asculte mesajul Împărăției, martorii lui Iehova vor furniza un serv pentru a predica vestea bună. În cursul anului 1949 au fost organizate 174.404 astfel de adunări, toate cu o bună participare. Acestor adunări li s-a făcut o bună publicitate, prin distribuire de pliante, placarde, afișe în magazine, scrisori trimise persoanelor interesate – toate acestea cerând materiale tipărite suplimentare din partea Societății. Pe lângă coli cu antet și formulare obișnuite pentru birou, comenzi de pliante și invitații au făcut necesar ca Societatea să tipărească 231 milioane de exemplare în 1949, și aceasta în afară de tipărirea de reviste, cărți, Biblii și broșuri.

12 Asemenea lucrare poate fi realizată datorită faptului că unii oameni dau săracilor ce au. Martorii lui Iehova iubesc să dea oamenilor din lumea întreagă, neținând seama de naționalitate, culoare sau crez. De aceea, ei își consacră timpul, puterea și banii predicării evangheliei. Ei au făcut contribuții în ultimul an pentru a susține programul Societății de expansiune în lumea întreagă. Un aspect al acestui program de expansiune a fost de a ajuta financiar misionarii ei și organizațiile de filială mici, cu suma de 591.358,96 \$. În prezent sunt 63 de birouri de filială ale Watch Tower Bible & Tract Society care conduc lucrarea în diferite regiuni ale pământului. Mai sunt încă 107 case misionare, în 77 țări diferite. Numărul total de misionari care sunt repartizați în străinătate, afară de Statele Unite și Canada, exceptând Quebecul, este de 652, toți fiind absolvenți ai Școlii Biblice Gilead a Watchtower. Cinci sute din aceștia lucrează la cele 107 case misionare, în timp ce ceilalți misionari instruiți fac lucrare de pionier general în diferite țări. Unii lucrează în casele Betel, iar alții sunt servi de circuit, regiune sau filială.

13 Un alt mare teren pentru expansiunea activității personale este lucrarea de pionier. În cursul anului 1949 a fost o medie de 1.451 pionieri speciali, cărora li s-au repartizat anumite teritorii care au necesitat o atenție deosebită și aceștia au

făcut o lucrare excelentă. În acest grup de pionieri speciali sunt incluși misionarii care sunt răspândiți peste tot în lume. Pe lângă aceștia sunt pionierii generali, 10.973 la număr, care și-au aranjat afacerile astfel încât să-și consacre cea mai mare parte a timpului și energiei predicării veștii bune. Toți aceștia trebuie să aibă credință în Iehova, Marele Îngrijitor. Cuvintele lui Isus sunt o mângâiere pentru ei: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes: totuși, vă spun, că nici Solomon, în toată splendoarea lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei. Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba, care astăzi este pe câmp, iar mâine va fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca El pe voi, care aveți atât de puțină credință?” (Luca 12:27, 28, *AAT*). Se cere credință pentru a face acest pas înainte și a intra în serviciul cu timp integral, devenind pionier, acceptând o numire specială sau intrând în lucrarea misionară. Credința și faptele lor arată că ei cred că Iehova va avea grijă de ei. A deveni un membru al familiei Betel sau a lucra într-o casă de filială nu este o strângere de bogății pământești, ci înseamnă strângerea de comori în cer, „așa încât să apuce viața care într-adevăr este viață”.

14 Cineva trebuie să se încreadă în Domnul că îngrijirile pe care El le face pentru păsări și animale au fost promise și omului, și îi vor fi furnizate. Amintiți-vă că atunci când Pavel călătorea din loc în loc, el nu a dorit să devină o povară pentru nici un frate, astfel că, uneori, el s-a oprit pentru a face corturi. El a câștigat suficienți bani făcând aceasta încât să poată călători până la următoarea oprire. Uneori el a strâns destul ca să nu mai trebuiască a face corturi pentru un timp. El știa că era necesar ca un om să muncească și să câștige ceva bani pentru a se îngriji de nevoile lui pământești, dar în același timp el nu ar putea neglija îndatoririle predicării. Luca ne spune în cartea Faptelor că Pavel nu uita niciodată să meargă la sinagogă, în ziua de sabat, pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu evreilor, și el, de asemenea, se amesteca printre greci, ca și ei să poată auzi. (Fapte 18:3, 4) A mânca, a bea și a fi îmbrăcat nu sunt lucrurile esențiale în viață. Ele sunt necesare, da, dar lucrul cel mai important pentru cineva este a-și strânge comori în cer. „Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea, și nu fiți neliniștiți de aceasta. Căci toate aceste lucruri națiunile lumii le urmăresc. Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele. Dar voi trebuie să luptați să găsiți Împărăția Sa, și pe lângă aceasta veți avea celelalte lucruri. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru a ales să vă dea Împărăția. Vindeți ce aveți și împărțiți banii. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul, și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” – Luca 12:29-34, *AAT*.

15 Cu siguranță, nu există ceva de care să ne temem pentru a merge mai departe în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu cu asemenea promisiuni! Vor exista greutăți, dificultăți și probleme pentru a le birui; poate cineva va fi omorât. Isus ne-a spus să ne așteptăm la un astfel de tratament. Dar viața – acesta este darul pentru cei ce Îl iubesc pe Iehova! Isus a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.” (Ioan 8:51) Dar chiar dacă unii vor vedea moartea acum, este o răsplată pentru cei care iubesc dreptatea

și care și-au strâns comori în cer. Isus a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25, 26) Mai mult, vine timpul, în lumea nouă, când nu va mai fi moarte. (Apoc. 21:4) Desigur, cei mai mulți oameni din lume, astăzi, nu cred în învierea lui Isus Cristos, nici în meritul jertfei Sale. De aceea, martorii lui Iehova, ca servi ai lui Dumnezeu, trebuie să predice vestea bună a cuvântului lui Dumnezeu oamenilor, pentru ca, astfel, să aibă ocazia de a crede. Mulți ascultă, dar unii iau aminte și încep studiul.

16 La una din cele mai importante adunări ale poporului Domnului de pe pământ de astăzi, celebrarea Comemorării morții lui Isus, au participat 453.274 de persoane. Din acest mare număr, numai 24.312 s-au împărtășit din embleme, simbolizând, astfel, că ei cred că sunt clasa rămășiței, care vor fi co-moștenitori cu Isus Cristos în cer. Ceilalți, numărând acum peste 425.000, privesc în mod sincer la timpul când lumea nouă va fi întemeiată. Totuși, nu toți aceștia au predicat evanghelia până acolo încât să dea raport către Societate despre ce au făcut în această direcție; dar noi credem cu tărie că, în timp, ei vor lua poziție și vor predica, deoarece în curând ei vor crede din inimă că marea lucrare care trebuie făcută în aceste zile din urmă este de a face de cunoscut salvarea Dumnezeului nostru. În cursul anului 1949 au fost 42.524 persoane care și-au consacrat viața serviciului lui Dumnezeu, simbolizând acest legământ prin cufundare în apă. Ei au acceptat însărcinarea, împreună cu toți ceilalți martori ai lui Iehova, de „a vesti Cuvântul”. Făcând aceasta, ei vor fi „bogați în fapte bune, darnici și generoși, strângându-și astfel o comoară valoroasă pentru viitor, așa încât să apuce viața care într-adevăr este viață.” – 1 Timotei 6:18, 19, *AAT*.

17 Cu bucurie și voieșie, martorii lui Iehova intră în anul de serviciu 1950, plini de mulțumire pentru onoarea serviciului sub conducerea lui Cristos, Regele. Pe ei nu-i înspăimântă persecuțiile, încercările și dificultățile. Cu acestea se vor confrunta zi de zi. Lucrul de cel mai mare interes pentru ei este lauda numelui lui Iehova și justificarea poziției Sale suverane în univers. Pentru a dovedi aceasta, martorii lui Iehova vor „vesti cuvântul”.

Întrebări pentru studiu

1. Ce sunt martorii lui Iehova? Ce întrebări punem noi despre ei?
2. Erau mulți vestitori ai Împărăției în 1914? Ce li s-a întâmplat ?
3. Ce creștere a numărului de vestitori a avut loc în cele două decenii de la 1918?
4. Ce creștere a avut loc în 1948 și 1949, și în ciuda căror evenimente?
5. Care a fost procentul de creștere din ultimul an și cu ce record?
6. Câte grupe de martori există acum și de ce?
7. Câte ore au predicat vestitorii? Cui? Cum?
8. Câte studii biblice la domiciliu au condus ei? Cu ce cost?
9. Cum acționează și își fac planuri diferit de bogatul din parabolă?
10. Ce distribuire de literatură s-a făcut? De unde rezultă ce producție?
11. Cum a continuat campania de adunări publice?

12. Cum a continuat lucrarea misionară și unde?
13. Cum a continuat lucrarea de pionierat? De ce calitate?
14. Având în vedere îngrijirile lui Dumnezeu, ce trebuie să căutăm noi mai întâi? Cum ?
15. De ce să nu ne temem a merge mai departe, chiar dacă vom fi în fața morții?
16. Ce arată ținerea Comemorării și statisticile botezului?
17. Cum intră martorii lui Iehova în 1950 și cu ce scop?

HAGAI ÎNDEAMNĂ CONSTRUCTORII TEMPLULUI

Iehova Dumnezeu a făcut ca profeția privind reconstrucția Iudeei să fie vestită evreilor exilați în Babilon: „Țara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite! Și neamurile, care vor mai rămâne în jurul vostru, vor ști că Eu, DOMNUL, am zidit din nou ce era surpat și am sădit ce era pustiit. Eu, DOMNUL, am vorbit și voi și face”. Pentru ce? Pentru ca evreii să dobândească independența politică? Nu, nici vorbă de aceasta. „Așa vorbește Domnul DUMNEZEU: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu cel sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea, voi sfinți Numele Meu cel mare ... Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră” – Ezec. 36:22-24,35,36.

Scopul lui Iehova a fost acela de a-și strânge din nou poporul care Îi poartă numele, înapoi în țara lor, pentru ca ei să reconstruiască templul și să restaureze adevărata închinare la Iehova Dumnezeu în țară. Aceasta pentru numele său, pentru ca numele său să fie justificat înaintea națiunilor păgâne. În consecință, la scurt timp după ce Darius și Cir au cucerit Babilonul, evreilor exilați li s-a permis să se întoarcă în Ierusalim, cu însărcinarea de la regele Cir de a reconstrui templul acolo (Ezra 1:1-4). Prin urmare, în anul 537 î.C., Zorobabel împreună cu aproape 50.000 de evrei au plecat din Babilon către Ierusalim, pentru a reconstrui templul. Opoziția dușmanilor vecini, acei hibrizi religioși numiți „samariteni”, a izbucnit în curând și a condus la oprirea lucrării de construire. Ei au conspirat pentru interzicerea oficială persană a lucrării teocratice de reconstrucție și pentru aproape șaisprezece ani lucrarea Casei lui Dumnezeu la Ierusalim a încetat. În acest moment crucial și în această stare de fapt, Iehova l-a ridicat pe profetul Său Hagai, în anul al doilea al domniei lui Darius al II-lea, în anul 520 î.C. – Ezra 4:1 - 5:1.

Se știu puține lucruri despre profetul Hagai ca om. Numele său înseamnă „festiv, sărbătoresc”. Probabil că el se întorsese din Babilon împreună cu Zorobabel, în anul 537 î.C. El a început să profețească „în anul al doilea al regelui

Dariu, în ziua întâi a lunii a șasea”; profetiile sale constau din patru cuvântări scurte, din trei zile diferite, ultima fiind datată în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Dariu (Hag. 1:1; 2:1,10,20). Acest fapt indică o carieră scurtă ca profet, de doar trei luni și douăzeci și patru de zile. Scurtă, dar efectivă! Timp de șaisprezece ani nu se făcuse nici o lucrare la templu, și unii din evreii întorși din captivitate au căutat, în mod egoist, să-și facă o situație materială, spunând: „N-a venit încă timpul să fie zidită casa lui Iehova”. Pentru a combate această clasă, pe care unii moderni ar putea-o numi „a celor care slăbesc moralul”, Hagai a declarat:

„Dar pentru voi a venit, oare, vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?” Așa vorbește acum Iehova al oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu va săturați, beți și tot nu va potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!” Așa vorbește Iehova al oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit”, zice Iehova. „Vă așteptați la mult, și iată ca ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce?” zice Iehova al oștirilor. „Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea, cerurile nu v-au dat roua și pământul nu și-a dat roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite, și peste tot lucrul mâinilor voastre” – Hag. 1:1-11, *ASV*.

Cuvintele lui Hagai au pătruns adânc în inimile poporului și în inima conducătorilor Zorobabel și Iosua. În mai puțin de patru săptămâni, constructorii templului s-au reorganizat și lucrarea a reînceput, în pofida interdicției imperiale! (Hag. 1:12-15). Așa cum promisese, Iehova a fost cu lucrătorii și le-a binecuvântat zelul și curajul, determinându-l pe Dariu să reînnoiască decretul lui Cir, prin care autoriza lucrarea. Vrăjmașii samariteni invidioși fuseseră reduși la tăcere!

A doua cuvântare a lui Hagai (Hag. 2:1-9) a venit la mai puțin de o lună după reluarea lucrului. Era timpul să se denunțe propaganda unora cu vederi învechite, cum că noul templu era o dezamăgire în comparație cu templul glorios din timpul lui Solomon; aceștia, care slăbeau zelul celorlalți, se plâneau că noul templu care se zidea era o nimica toată în comparație cu cel dărâmat de Nebucadnețar. Dar Hagai, în discursul său, i-a asigurat pe Zorobabel, Iosua și rămășița poporului că „slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi”, pentru că Iehova „va clătina toate neamurile” și „dorința tuturor națiunilor va veni” la templu.

Două luni și trei zile mai târziu, Hagai ține cea de-a treia cuvântare, în care îi întreabă pe preoți cu privire la necurăția din trecut a națiunii, le cere să ia aminte la plaga ruginii și a tăciunelui din grâu, în timp ce lucrarea de zidire a templului era întreruptă, și promite binecuvântarea lui Iehova, având în vedere reluarea activității de zidire a templului (Hag. 2:10-19). Ultimul său discurs, cel de-al patrulea, a fost ținut în aceeași zi, dar a fost adresat exclusiv dregătorului Zorobabel, după cum urmează:

„Voi clătina cerurile și pământul; voi răsturna tronul regilor, voi nimici puterea împărățiilor națiunilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ, fiecare va pieri ucis de sabia fratelui său. În ziua aceea, zice Iehova al oștirilor, pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu – zice Domnul – te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor” – Hag. 2:20-23, *ASV*.

În profeția sa finală, Hagai a profețit timpul în care Iehova al oștirilor va clătina lumea rea a lui Satan, va răsturna împărățiile și guvernele ei, și va instala în puterea Împărăției pe Mai Marele Zorobabel, Isus Cristos.

SCRISOARE

„Fiecare cuplu căsătorit să aibă grijă de propriul comportament”

Dragă Soră,

Răspundem scrisorii tale din 22 septembrie despre relațiile sexuale:

Desigur, cel mai bine pentru fiecare este să nu se amestece în chestiunile private ale unui cuplu căsătorit, și nici să pară că încearcă să le impună cu privire la acest subiect. Cel mai sigur lucru pe care putem să îl facem este să cităm din sfatul inspirat al apostolului Pavel, din 1 Corinteni 7:1-6 (Traducerea Moffatt):

„Cu privire la întrebările despre care ați scris, într-adevăr este ,un lucru minunat ca bărbatul să nu se atingă de femeie’. Dar există atâta imoralitate, încât este mai bine ca fiecare bărbat să-și aibă soția lui și fiecare femeie să-și aibă soțul ei. Bărbatul să-și împlinească față de soție datoria de soț și tot așa să facă și nevasta față de soțul ei. Soția nu este stăpână pe trupul ei – ci soțul ei, și în același fel soțul nu este stăpân pe trupul lui – ci soția lui. Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, decât de comun acord și pentru un timp, ca să vă dedicați rugăciunii; apoi să fiți iarăși împreună. Să nu-l lăsați pe Satan să vă ispitească prin lipsă de stăpânire [prin lipsa stăpânirii de sine, *AAT*]. Dar lucrul ce tocmai l-am spus este ca o îngăduință, nu ca o poruncă”.

Este clar, aici, că apostolul nu vorbește doar despre relații intime cu scopul de a avea copii, ci pentru mângâiere sexuală. Din acest motiv, spune el, este mai bine pentru unele persoane cuprinse de pasiune să aibă un partener de căsătorie, care să le ajute să nu se dedea la imoralitatea care domină în această lume. De aceea, cuplurile căsătorite nu trebuie să se rețină de la relații intime; în caz contrar, Satan i-ar putea ispiti pe unul sau pe amândoi la imoralitate cu persoane din afara cuplului. Dar, desigur, și în această chestiune trebuie exercitată stăpânire de sine, astfel încât să nu se ajungă la excese, spre paguba spirituală a cuiva, chiar până la a

împiedica „să vă dedicați rugăciunii”. În această privință, fiecare cuplu să-și ordoneze viața personală și să nu încerce să dicteze altui cuplu.

Ai voștri, cu loialitate în serviciul Împărăției
Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere

Cântați lui Iehova, toți locuitorii pământului! Vestiți din zi în zi salvarea Lui! Declarați printre națiuni gloria Lui, printre toate popoarele lucrările Lui minunate. Căci Iehova este mare și foarte vrednic de laudă; El este de temut mai presus decât toți dumnezeii. Căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli; dar Iehova a făcut cerurile. Onoarea și maiestatea sunt înaintea Lui, tăria și bucuria sunt în locașul Lui. Familii de popoare, dați lui Iehova, dați lui Iehova glorie și tărie! Dați lui Iehova gloria care se cuvine numelui Său! Aduceți daruri și veniți înaintea Lui! Închinați-vă înaintea lui Iehova în podoabe sfinte! . . . Să se spună printre națiuni, Iehova domnește – 1Cronici 16:23-29, 31 – *A.S.V.*

ANUNȚURI

Perioada de mărturie „Despărțiți la dreapta”

Aceasta este a douăsprezecea campanie anuală de abonare la revista *Turnul de Veghere*. Februarie, a doua lună a campaniei, a fost pusă deoparte ca o Perioadă de Mărturie specială, numită „Despărțiți la dreapta”. Cititorii atenți ai acestei reviste știu că nu este nicio publicație biblică mai bună decât *Turnul de Veghere*, pentru a-i ajuta pe oameni să fie despărțiți la dreapta Regelui Isus Cristos, în această zi de judecată a națiunilor. Ca un stimulent suplimentar pentru public să se aboneze, va fi oferit un premiu de opt broșuri diferite pentru fiecare abonament anual la revista *Turnul de Veghere*, la același preț de un dolar. Persoanelor care deja s-au abonat la *Turnul de Veghere* li se poate oferi un abonament anual la revista însoțitoare, *Treziți-vă!*, pe un an, desigur, fără premiul suplimentar de broșuri. Noi îi invităm în special pe cititorii *Turnului de veghere* să se alăture acestei campanii din luna februarie. Scrieți-ne și vă vom trimite ca răspuns instrucțiuni și referințe în legătură cu campania locală. Da, prin orice mijloace, trimiteți-ne un raport despre succesul cu care v-a binecuvântat Iehova Dumnezeu activitățile din luna februarie.

Studiile Turnului de veghere

Săptămâna din 5 februarie: „Să fim bogați în fapte bune”, ¶ 1-18 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 1 ianuarie 1950.

Săptămâna din 12 februarie: „Să fim bogați în fapte bune”, ¶ 19-29 inclusiv, de asemenea „O investiție bună”, ¶ 1-9 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 1 ianuarie 1950.

Săptămâna din 19 februarie: „Bilanțul lucrării din lumea întreagă a ultimului an”, ¶ 1-17 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 1 ianuarie 1950.

Cartea anuală din 1950 a martorilor lui Iehova

1949, cel mai remarcabil an de serviciu de până acum! Așa arată *Cartea anuală din 1950* a martorilor lui Iehova. Veți dori să citiți despre aceasta și vă veți bucura de expansiunea demnă de atenție a închinării adevăratului Dumnezeu în cele 104 regiuni din care s-a raportat. Pe lângă raportul anual, din lumea întreagă, al președintelui Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, *Cartea anuală* mai cuprinde comentariul său asupra textului anual din 1950, precum și texte zilnice și comentarii pentru întregul an. *Cartea anuală din 1950* este tipărită în ediție limitată și de aceea se cere o contribuție de 50c per exemplar. Dacă sunteți asociați cu alții, trimiteți o singură comandă prin servul de grupă, însoțită de mandatul poștal. Aceasta va economisi timpul nostru de procesare, precum și cheltuielile de expediere.

Calendar pe 1950

Având calendarul pe 1950 publicat de Watchtower Bible and Tract Society veți avea înaintea ochilor textul anual „Vestește Cuvântul” (2 Timotei 4:2), precum și o imagine a sediului Societății, inclusiv noua clădire Betel, de unde este condusă lucrarea din lumea întreagă. Alături de această imagine artistică veți găsi un calendar. Pe lângă faptul că oferă cinci vederi interioare din casa Betel, acesta cuprinde și titlurile perioadelor de mărturie speciale, bilunare, pe anul 1950 și teme pentru lunile intermediare. Vom trimite acest calendar de serviciu la orice adresă, la prețul de 25 de cenți exemplarul, sau cinci exemplare la 1\$, trimise la o singură adresă, franco. Așadar, grupele să trimită comenzi centralizate pentru calendar, prin servul desemnat, împreună cu mandatul poștal.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

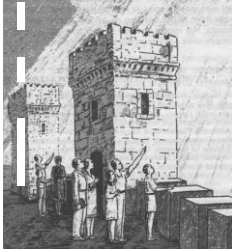
15 IANUARIE 1950

Nr. 2

Cuprins:

DUMNEZEUL AVERTISMENTULUI	- Pag. 31
CINE VA LUA PARTE LA MĂRTURIA FINALĂ?	- Pag. 37
CONGRESELE DE DISTRICT DIN 1949
DIN STATELE UNITE	- Pag. 47
SCRISORI	- Pag. 56

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

15 Ianuarie 1950

Nr 2

Dumnezeul avertismentului

„Tu să ascuți Cuvântul din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea”

- Ezec. 33:7.

Iehova Dumnezeu nu lovește niciodată fără avertisment. A inundat El prima lume prin nimicire cu apă, fără avertisment? A ars El complet depravatele Sodoma și Gomora, printr-o distrugere cu foc, fără avertisment? A luat Cel Atotputernic Egiptul prin surprindere, pe măsură ce a trimis val după val de plăgi nimicitoare prin țară? Când Iehova a manevrat răsturnarea Israelului și a Iudeii prin invazii străine, nu au fost avertizate victimele? Ar fi trebuit să fie oare surprins și luat pe nepregătite puternicul Babilon, care domnea ca o regină fermecătoare asupra popoarelor și națiunilor, atunci când oștirile vrăjmașe l-au luat cu asalt? Cât despre pustiirea care a lovit Ierusalimul în primul secol d.Cr., a venit această nenorocire fără avertisment? La fiecare dintre aceste întrebări faptele răspund Nu!

² Acest lucru nu înseamnă că Iehova Dumnezeu vine personal pe pământ pentru a avertiza. Acest lucru în sine ar însemna nimicire pentru om, căci dacă el poate fi ars dureros și orbit temporar de un soare comparativ mic, care se află la aproximativ 93.000.000 mile (149668992 kilometri) depărtare, cum ar putea el supraviețui, oare, unei vizite din partea „Tatălui luminilor”? (Iac. 1:17; Ex. 33:20). Din considerație pentru constituția fragilă a trupului omului, Iehova Dumnezeu își trimite avertismentele prin mesageri cu chip omenesc, mesageri pe care cei avertizați îi pot asculta liniștiți și le pot cere amănunte. Despre această practică citim la Ieremia 7:13, 25, 28: „V-am vorbit dis-de-diminează și seara târziu, dar n-ați ascultat, și v-am chemat, dar n-ați răspuns. ... I-am trimis pe toți servii Mei, profeții, cei de la început și cei de mai târziu, din ziua când au ieșit părinții voștri din țara Egipt, până în ziua de azi. ... „Aceasta este națiunea care n-a ascultat glasul DOMNULUI Dumnezeului ei, națiunea care n-a primit avertismentul” – *An Amer. Trans.*

³ Avertismentele lui Iehova au fost rareori ascultate de majoritatea, cu toate că au fost trâmbițate, cu răbdare, pe perioade lungi de timp. Înainte de potop „DUMNEZEU a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că întreaga imaginație [scopuri și dorințe] a gândurilor din inima lui erau îndreptate mereu numai spre rău” și că „pământul era stricat” (Gen. 6:5, 11, *nota marginală*). El a hotărât să curețe mizeria de pe pământ, nu doar printr-o baie de sâmbătă seară de câteva minute, ci printr-o ploaie torențială de patruzeci de zile și patruzeci de

noapți, ale cărei ape nu s-au uscat de pe suprafața pământului timp de zece luni și treisprezece zile!

⁴ Iehova a semnalat această nimicire cu 120 de ani înainte. Trec mai bine de douăzeci de ani, și Noe are trei fii. Fiii cresc și devin bărbați și se căsătoresc, și poate mai trec cincizeci sau șaiszeci de ani. Atunci Iehova Dumnezeu îi spune lui Noe despre potopul iminent și îl instruiește pe acel om înclinat spre dreptate să construiască o arcă pentru ocrotirea lui și a familiei sale. Timp de aproape patruzeci sau cincizeci de ani înainte de potop, Noe a pus o mărturie avertisment despre venirea potopului, și în felul acesta și-a câștigat denumirea de „predicator al dreptății”. (Gen. 6:3, 13, 18; 2 Pet. 2:5) Dar marea majoritate a omenirii l-a luat în râs și l-au privit pe Noe ca pe un fals profet al vremii și s-au îndoit de posibilitatea unui potop pe tot pământul. Dumnezeu a creat pământul, El putea să-i facă o baie. După ce a pus o mărturie avertisment prin Noe, Iehova a îmbăiat astfel pământul, pentru a șterge din existență mizeria care se adunase pe suprafața lui.

⁵ Câteva secole mai târziu orașele Sodoma și Gomora erau atât de pline de păcat deplorabil încât este stabilită distrugerea lor. Nici măcar zece persoane înclinate spre dreptate nu locuiau acolo, iar când îngerii materializați în bărbați au rămas peste noapte la Lot s-au încercat crime sexuale împotriva lor, de către o gloată de bărbați și băieți. Faptul că au fost loviți cu orbire ar fi trebuit să-i avertizeze despre răutatea lor, dar ei încă bâjbâiau după victimele lor. Când îngerii îl instruiesc pe Lot să pună mărturie despre distrugerea iminentă a Sodomei, mesajul său îl face să pară unul care își bate joc sau glumește. Chiar și propria familie este împărțită, soția sa neluându-i suficient în serios instrucțiunile cât să câștige protecție. Doar Lot și cele două fiice ale sale scapă atunci când „a plouat peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la DOMNUL, din cer; și El a nimicit cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ” – Gen. 18:20, 32; 19:4-28.

⁶ Jos în Egipt, în secolul al șaisprezecelea î.Cr., Iehova Dumnezeu a dat o serie de avertismente Faraonului, prin martorul Său, Moise. Înainte de fiecare plagă, conducătorul este avertizat; după fiecare, inima i se împietrește. Cele zece plăgi trec cu efect nimicitor prin țară: râurile se transformă în sânge, broaștele invadează țara, păduchii sunt peste tot ca praful, urmează roiuri de muște, apoi ciurma dobitoacelor, furuncule chinuitoare, grindină nimicitoare, urmate, în succesiune rapidă, de plaga lăcustelor și întuneric, apoi dureroasa plagă a zecea – moartea întâilor născuți ai Egiptului! Liderii religioși păgâni ai Egiptului încearcă să contracareze și să interpreteze greșit aceste fapte fizice, în împlinirea mărturiei avertisment dat de Moise, fără succes în final. Plăgile au fost văzute și simțite în tot ținutul acelei prime puteri mondiale, și, cu siguranță, egiptenii au răspândit printre ei mărturia pusă de Moise. Izraeliții aveau contact cu egiptenii, vorbeau cu ei, și au găsit multe urechi care să audă, atât de multe încât, în cele din urmă, când a avut loc exodul lor din Egipt „o mulțime amestecată a plecat împreună cu ei” și a fost martoră la distrugerea armatelor Faraonului în Marea Roșie – Ex. 12:38; 7:1-14:31.

ISRAELUL ȘI IUDA AVERTIZATE DE CĂDEREA LOR

⁷ La mult timp după ce izraeliții au intrat în Canaan, după secole în care au domnit judecători, după ce națiunea s-a împărțit în două împărății, împărăția celor zece seminții a Israelului, cu capitala la Samaria, a primit avertismente repetate de la Dumnezeu. Prin profeții Isaia, Mica și mai ales Amos îi este dată Israelului o mărturie despre captivitatea ce va veni. (Isa. 10:5, 11; Mica 1:6; Amos 5:27; 7:11) Dar prin impactul și focul cuvintelor de muștrare și avertizare ale lui Osea vine cea mai puternică mărturie împotriva împărăției celor zece seminții. Cât de mare este vina sa! – țara s-a murdărit de sânge, gloate de jefuitori năvălesc provincia, preoții omoară și sunt destrăbălați, închinarea la idoli fizică și spirituală este desfrânată, idoli pentru închinarea la demoni pângăresc populația, precum „un porumbel zăpăcit fără inimă”, încrederea sa oscilează între Egipt și Asiria, dar nu și-o pune niciodată în Iehova Dumnezeu. „Au semănat vânt și vor culege furtună!” strigă Osea. „S-au dus în Asiria ... Asirianul va fi împăratul lor ... Samaria va fi pustiită, pentru că s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului ei; ei vor cădea prin sabie; pruncii lor vor fi zdrobiți în bucăți, și pântecele femeilor lor însărcinate vor fi spintecate” (Os. 6:8-11; 7:1-11; 8:7-9; 11:5; 13:16). Israel fusese avertizat înainte ca Asiria să-l ia captiv în 740 î.Cr.

⁸ O sută treizeci și trei de ani mai târziu, împărăția Iudeii, cu capitala la Ierusalim, a căzut în fața Babilonului. A fost luată prin surprindere? Profeții lui Iehova, Osea, Mica, Țefania, Habacuc, Isaia, Ieremia, Ezechiel – toți au pus mărturie despre nenorocirea ce avea să vină. Mica, Osea și Isaia au pus mărturie cu vreo 150 de ani înainte de cădere. (Mic. 3:10-12; 4:10; Os. 5:5; Isa. 3:8; 5:13; 39:6, 7). În timpul celor patruzeci de ani dinaintea pustiirii, Ieremia a ținut piept abuzului și batjocurii, bătaii și întemnițării, pentru a fi martor al cetății condamnate până la vremea căderii sale. El a avertizat chiar și despre durata pustiirii: „Așa vorbește DOMNUL oștirilor; Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite și voi lua toate familiile de la miazănoapte, zice DOMNUL; și pe Nebucadnețar, împăratul Babilonului, servul Meu, și îi voi aduce împotriva acestei țări, și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor națiuni de jur împrejur, și le voi nimici cu desăvârșire și voi face din ele o uimire, o pricină de batjocură, și dărâmături veșnice. Și toată țara aceasta va fi o dărâmătură și o uimire și aceste națiuni vor sluji pe împăratul Babilonului timp de șaptezeci de ani” – Ier. 25:8, 9, 11.

⁹ Distrugerea a fost hotărâtă pentru acest oraș care purta numele lui Dumnezeu pentru că a abandonat închinarea lui Iehova, ofereau tămâie lui Baal, turnau jertfe de băutură zeilor păgâni, jertfeau copii lui Moloh, și îi batjocoreau pe profeții trimiși să-i avertizeze. Da, acest Ieremia și alții ca el au fost persoane care strigau cu voce tare despre nenorociri, inadaptați social, fanatici, nemulțumiți de orice și de oricine, ziceau oamenii. De-a lungul anilor profeții au prezis osândirea, iar de-a lungul anilor oamenii și-au bătut joc. Au spus: „DOMNUL nu va face nici bine, nici rău”. Au spus: „DOMNUL nu ne vede; DOMNUL a părăsit pământul”. Au spus: „Zilele merg mai departe și toate viziunile nu se realizează. ... Viziunea pe

care o vede el este pentru multe zile de acum înainte; El profețește despre timpuri mult îndepărtate” (Țef. 1:12; Ezec. 8:12; 12:22, 27, *A.A.T.*). Dar Dumnezeu însuși îi dezmințe: „Se apropie zilele când toate vedeniile se vor împlini. Nu vor mai fi vedenii mincinoase. ... Căci Eu, DOMNUL, voi spune un cuvânt și va fi împlinit – nu va mai fi amânat – căci în zilele voastre, casă rebelă, voi rosti un cuvânt și-l voi împlini” – Ezec. 12:23-25, 28, *A.A.T.*

¹⁰ Cei deștepți s-au înșelat! Profeții lui Dumnezeu au avut dreptate! Mărturia osândirii nu a fost pentru viitorul îndepărtat, pentru timpuri mult îndepărtate. A fost pentru zilele lor, iar prin viziunile sale repetate despre pustiirea iminentă, Ezechiel a fost calificat ca străjer pentru a trâmbița avertismentul: „Te-am pus străjer peste casa lui Israel; de aceea, tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i avertizezi din partea Mea” (Ezec. 33:7). Iar prin Habacuc, Iehova a descoperit că aceasta va veni nu în zile îndepărtate, ci peste cei care aud mărturia avertisment: „*În zilele voastre* voi face o lucrare, pe care nu o veți crede, cu toate că vi se va spune. Căci iată, voi ridica pe Haldei, acea națiune înverșunată și iute, care va străbate țara, ca să pună mâna pe locuințe care nu sunt ale lor. ... Ei îi vor aduna pe prizonieri ca nisipul” – Hab. 1:5-9.

¹¹ Iehova Dumnezeu a prezis ridicarea glorioasă a Babilonului împotriva Iudeii, dar a prezis și căderea lui. Babilonul a dat atenție la profețiile în favoarea sa și a arătat o considerație deosebită față de Ieremia datorită acestora, dar a uitat prezicerea însoțitoare despre căderea sa: „Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și acea națiune, zice DOMNUL, pentru nelegiuirea lui și voi pedepsi țara Haldeilor, și o voi preface în niște dărâmături veșnice” (Ier. 25:12). Cuvintele lui Habacuc despre dreptatea care răsplătește, ce se va întoarce împotriva Babilonului, au fost nebăgate în seamă. (Hab. 2:8). Dar cea mai uimitoare a fost mărturia lui Isaia despre căderea Babilonului, dată cu vreo două sute de ani înainte. Detaliat, el batjocorește puternicul Babilon despre căderea lui, și spune amănunțit cum se va întâmpla. Cuceritorii vor fi mezii și perșii, principalul militarist va fi Cir, iar el va găsi înaintea sa cele două porți ale cetății lăsate deschise în mod neglijent (Isa. 21:2, 9; 45:1-4; cap. 13, 14, 47). Deci Babilonul n-ar fi trebuit să fie luat prin surprindere în anul 539 î.Cr., când Daniel a citit scrierea de mână de pe perete, care a fost a doua și ultima mărturie a osândirii – Dan. 5:25-31.

¹² Nici măreața Asiria n-ar fi trebuit să fie șocată când a venit rândul ei să guste pilula amară, pe care i-a impus-o odată Israelului, anume, înfrângerea pe care a suferit-o din partea lui Nebucadnețar în 625 î.Cr. Profeții lui Iehova, Mica, Isaia și Țefania o amintiseră, iar Naum a pus o mărturie amănunțită și timpurie despre aceasta – Mica 5:6; Isa. 10:12-16; Țef. 2:13-15; Naum cap. 1-3.

AVERTIZAREA ÎN VREMEA LUI ISUS

¹³ Dar restabilirea închinării adevărate la reconstruirea templului din Ierusalim, după eliberarea din captivitate, nu a fost permanentă. Cu trecerea anilor s-au dezvoltat ceremonii formale și tradiții rabinice, până când, la timpul când a apărut

Isus Cristos, secole mai târziu, închinarea adevărată fusese înăbușită și sufocată de astfel de apariții stricate și încâlcite. Era timpul unui alt avertisment! Era timpul unei alte mărturii pentru închinarea adevărată! Isus Cristos nu a întârziat să satisfacă această nevoie. După botezul Său și în timp ce deschidea calea prin provincia Galileea, îi iasă de pe buze electrizantul strigăt: „Împărăția cerului este aproape!” Cu zel înflăcărat el preia acest strigăt impresionant, trâmbițat odată de Ioan Botezătorul, și schițează o campanie explozivă de avertisment și mărturie, care va face să pară mici toate eforturile precedente. Un avertisment împotriva mocirlei tradițiilor religioase în care se afundau mulțimile de oameni, spre distrugerea lor, o mărturie despre faptele și profețiile care îl identificau drept Cristos Mesia al lui Iehova!

¹⁴ El a acționat în centrul zonelor foarte populate. A mers din casă în casă, avertizând și punând mărturie. Dar timpul era scurt, trebuia să ajungă la mulțimi. Așa că a predicat pe străzi, în piețe publice, în sinagogi – oriunde, peste tot. În timp ce mergea din sat în sat, din oraș în oraș, mulțimile care ascultau se măreau, iar faima i se răspândea, până când se îngrămădeau să-L audă mulțimi, nu doar din Galilea, ci și din Samaria și din cea mai sudică provincie din Iudeea și chiar de dincolo de Iordan. Agitația mulțimilor ce creșteau l-a făcut să se mute din zone înghesuite de oraș pentru a ține adunări publice în spații largi deschise, capabile să adăpostească mulțimile ce creșteau cu miile. Pe țărmul mării, pe malul râurilor, în deșerturi, pe munți, toate aceste locuri și-au jucat rolul, în timp ce Isus punea mărturie despre binecuvântările Împărăției și avertiza despre cursele rabinice – Mat. 4:12-25; 5:1; 9:35; 14:13-15; 15:32, 33; Marcu 4:1; 8:1-4; Luca 8:1; 20:1.

¹⁵ Isus Cristos nu s-a prefăcut și n-a folosit o vorbire diplomatică, cu două înțeleșuri, când a proclamat avertismentul lui Dumnezeu. Acest avertisment era o chestiune de viață și de moarte, și a fost dat simplu și deschis, curat. Liderii religioși falși ai acelor vremuri erau călăuze oarbe, care îi conduceau pe alți orbi în groapa nimicirii, învățând tradiții care făceau fără efect. Cuvântul lui Dumnezeu, râvneau la titluri măgulitoare, îmbrăcau robe arătoase, arătându-se în văzul publicului, făcând rugăciuni lungi, pentru efect, făcând lucruri ca să fie văzuți de oameni, ipocriți care strecurau țăntarul, dar înghițeau cămila, ce pe dinafară păreau pioși sfinți, dar pe dinăuntru erau hulitori de mizerabili. Susținut de fapte, el i-a înfierat ca mincinoși și nebuni, șerpi și vipere, fii ai lui Satan, șarpele conducător. I-a avertizat pe acei clerici nelegiuți că asupra generației lor va veni vărsare de sânge, casa le va fi lăsată pustie și că la templu nu va fi lăsată piatră pe piatră, și i-a întrebat, cercetător: „Cum veți putea scăpa de chinurile iadului?” – Mat. 15:1-14; 23:1-38; 24:1, 2; Ioan 8:44.

¹⁶ Avertismentul și mărturia lui Isus Cristos au fost atât de devastatoare pentru pășunile religioase ale cărturarilor și fariseilor, încât s-au plâns unii altora: „Nu înțelegeți că nu câștigați nimic? Iată că lumea se duce după El” (Ioan 12:19). La sugestia lui Satan i-au amuțit limba în moarte. Dar până atunci Isus alesese și instruisese apostoli și discipoli să calce pe urmele lui, iar aceștia au continuat campania Sa. I-au imitat metodele, au folosit aceleași locuri, și au fost

binecuvântați cu același succes. O creștere a vestitorilor Împărăției a fost realizată prin predicare „publică și din casă în casă” (Fapte 20:20; 18:28). Și ei, la fel ca Isus Cristos, și-au atras asupra mâniei cărturarilor și fariseilor prigonitori. De ce? Pentru că rezultatul intensivei lor lucrări de avertisment a fost asemănător celui al campaniei de mărturie învolburată a lui Isus, așa cum s-a reflectat în strigătul chinuit al religioniștilor insultați, că apostolii și discipolii „întorseseră lumea cu susul în jos” (Fapte 17:6). Adică mica lor lume religioasă, construită pe temelia falsă a strălucirii și ceremoniei, pe nisipurile mișcătoare ale tradiției orale. Ei favorizau menținerea unui status quo în afacerea religioasă a vremii lor.

¹⁷ Cu toate acestea, locul și națiunea lor, pe care au căutat să le salveze vărsând sângele lui Isus și al urmașilor Săi, nu au fost salvate. Victimele potopului nu au putut anula avertismentul lui Noe, întorcând apele înapoi în locul lor ceresc. Sodomiții nu au putut potoli ploaia de foc. Mâniosul Faraon n-a avut nici un antidot împotriva celor zece plăgi. Iuda a fost la fel de neajutorată să se împotrivescă babilonienilor, precum a fost Israelul, înaintea ei, în respingerea asirienilor invadatori. Nici acele națiuni păgâne n-au putut, la rândul lor, să dovedească faptul că Dumnezeu este mincinos, existând dincolo de vremea stabilită pentru căderea lor. Nici națiunea iudaică din vremea lui Cristos n-a putut să renege avertismentul pe care Iehova îl vestise pretutindeni, prin predicarea Fiului Său iubit (Isa. 46:10, 11; 55:11). „Generația de vipere” a văzut în timpul vieții pierderea locului și a națiunii lor, răsturnarea orașului și a templului lor, și n-a scăpat de „chinurile iadului” sau de „judecata Gheenei” – Mat. 23:33, *A.S.V.*, notă marginală.

¹⁸ Și nici „această lume rea” nu va scăpa de violența distrugătoare a Armagedonului, de care este avertizată chiar acum!

Întrebări pentru studiu

1. Lovește Dumnezeu fără avertisment? Ce exemple o arată?
2. Avertizează Dumnezeu personal sau prin agenți și de ce?
- 3, 4. Ce număr a luat în seamă avertismentul, după cum este arătat de potop?
5. Cum a fost arătat acest lucru în legătură cu Lot în Sodoma?
6. Cum a avertizat Iehova Egiptul, și cu ce reacție?
7. Cum a primit avertismentul împărăția celor zece seminții a Israelului? De ce?
- 8, 9. Cum a fost avertizată împărăția lui Iuda, și cum a fost respinsă?
10. Cu cine urma să se împlinească avertismentul? S-a împlinit?
- 11, 12. De ce n-ar fi trebuit Babilonul și Asiria să fie luate prin surprindere de cădere?
13. Cu ce mesaj și-a trâmbițat Isus avertismentul, și de ce?
14. Unde a predicat el, și de ce acolo?
15. Cu ce caracter direct al vorbirii a avertizat el, și de ce?
16. Care a fost reacția la predica lui Isus și a discipolilor săi?
17. A scăpat vreunul din cei avertizați care n-au dat atenție? De ce?
18. Ce se poate spune despre „această lume rea”?

Cine va lua parte la mărturia finală?

OAMENII spun că istoria se repetă. Istoria avertismentelor divine din trecut și judecățile executate se vor împlini și ele, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune că „li s-au întâmplat toate ca un fel de avertisment pentru alții, și au fost scrise cu scopul de a ne instrui pe noi, a căror soartă a fost hotărâtă în ultimele ore ale lumii” (1 Cor. 10:11, *Moffatt*). Cine poate nega caracterul tipic al ploilor torențiale și al focului și pucioasei din zilele lui Noe și Lot, și al avertismentelor însoțitoare, primite cu indiferență de oameni care au continuat, fără să le pese, rutina zilnică de viață, ca și cum lumea lor avea să continue netulburată la nesfârșit? Nu a spus Isus toate acestea, când a vorbit despre a doua sa prezență în aceste „zile din urmă”? – „Cum a fost în timpul lui Noe, așa se va întâmpla și în timpul Fiului omului. Oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în Arcă, a venit potopul și i-a nimicit pe toți. Cum a fost și în zilele lui Lot; ei mâncau și beau, cumpărau și vindeau, sădeau și zideau; dar în ziua când Lot a plecat din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți. La fel va fi și în ziua când se va ridica vălul de pe Fiul omului” (Luca 17:26-30, *Weymouth*). Isus Cristos este prezent din 1914 și se pune mărturie despre semnele care dovedesc acest fapt, dar vălul nu se va ridica de pe nevăzătorii „ochi ai „înțelegerii”, ai majorității oamenilor, până când nu se va descoperi puterea Sa în furia Armagedonului.

² Că Egiptul pe care l-a avertizat Moise, și a cărui putere a fost distrusă când Iehova Și-a eliberat poporul, a fost tipic și simbolic, este dovedit de Apocalipsa 11:8: „Trupurile lor vor zăcea pe strada cetății celei mari care se cheamă, în sens figurat, Sodoma și Egipt – unde a fost răstignit și Domnul lor.” (*A.A.T.*) „Trupurile” ucise ilustrează încetarea unei anumite faze din lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu, spre sfârșitul Primului Război Mondial. Cu toate acestea, în același Egipt simbolic, din acest secol al douăzecilea, Isus a fost persecutat și ucis, acum nouăsprezece secole. Egipt, prima putere mondială, reprezintă în mod figurat organizația-lume, „această lume rea”, care de-a lungul secolelor a asuprit pe poporul lui Iehova. Cartea Apocalipsa arată și că Babilonul, avertizat în mod divin de Isaia și alții, a fost tipic pentru un mai mare Babilon ce va veni, căci cu mult după căderea Babilonului literal, capitolul 18 prezice căderea „Babilonului cel mare”.

³ Cât despre Ierusalim și Iuda, care au luat numele lui Dumnezeu, dar n-au reușit deloc să trăiască la înălțimea lui, cât de potrivit au prefigurat creștinătatea de astăzi! Creștinătatea ia numele lui Dumnezeu și al Împărăției lui Cristos, dar la fel ca Ierusalimul din timpul lui Ieremia, a abandonat închinarea adevărată pentru dumnezei falși; ea servește eu-lui, idolatrizează bani, putere, creaturi, statui și chipuri, își jertfește copiii zeului războiului și batjocorește, întemnițează și uneori chiar îi ucide pe martorii lui Iehova, care o avertizează de delincvența ei. Asemenea Ierusalimului necredincios din vremea lui Isus, ea are o formă de

evlavie, dar tăgăduiește puterea lui Dumnezeu, preoții și predicatorii ei îi imită pe farisei, prin ținută și titluri, filozofii și tradiții, ceremonii și crezuri, ipocrizie și față pioasă, cuvinte și fapte spuse și făcute din pricina publicului. Doar în aceste condiții asemănătoare urmașii adevărați ai lui Cristos pot călca pe urmele lui, făcând o lucrare asemănătoare, prin metode similare, prin încercări asemănătoare, cu reacții asemănătoare față de un mesaj și un avertisment asemănătoare. Dar cu această diferență: mărturia prezentă este mărturia finală a acestei lumi: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” – Mat. 24:14.

CINE IA PARTE LA LUCRARE?

⁴ Cine ia parte la punerea mărturiei finale despre împărăția lui Iehova și osândirea acestei lumi la Armagedon? Nu cei foarte apreciați din această lume, căci ei sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu; nici cei înțelepți lumește, nici cei care au influență, nici nobilimea și nici persoanele cu funcții importante, nu preținșii realiști și mințile practice care batjocoresc ceea ce ei consideră o predică evanghelică aiurită și nerealistă. Isus a spus: „Ceea ce este foarte apreciat printre oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”. Pavel a scris: „Căci uitați-vă, fraților, ce s-a întâmplat când v-a chemat Dumnezeu. Nu mulți dintre voi erați ceea ce oamenii numesc înțelepți, nu mulți dintre voi erați cu influență, nu mulți dintre voi erați de neam ales. Dar Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește nebunie, ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți, și Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește slab, ca să-i facă de rușine pe cei tari, și Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește josnic, neînsemnat și neadevărat, ca să facă fără valoare realitățile ei, pentru ca în prezența Lui nimeni să nu aibă cu ce se lăuda” – Luca 16:15; 1 Cor. 1:26-29, *A.A.T.*

⁵ Nimeni, fie el din domeniul comercial, politic sau religios, care susține și apără această lume și încearcă să-i perpetueze existența, în ciuda avertismentului lui Dumnezeu despre sfârșitul ei timpuriu, nu ar putea lua parte la punerea mărturiei finale. Cei care vor să placă lui Iehova Dumnezeu vor da atenție avertismentului Său legat de această organizație a lumii: ‚Cristos nu este de din această lume; împărăția Sa nu este din această lume; nu vă rugați pentru această lume; Eu v-am ales, creștini, din această lume; nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume; nu vă conformați acestei lumi, ci îndreptați-vă sentimentele spre lucrurile de sus; Satan este prințul acestei lumi, dumnezeul acestei lumi, și toată lumea zace în cel rău; în cele din urmă, cei care luptă pentru cauza lui Dumnezeu nu se amestecă în afacerile acestei lumi, iar prietenii lumii sunt dușmanii lui Dumnezeu’ (Ioan 17:9, 14, 16; 18:36; 14:30; 15:18, 19; Rom. 12:2; Col. 3:2; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 2:15-17; 5:19, *ASV.*; 2 Tim. 2:4; Iac. 4:4). Acest baraj de declarații divine nu scoate oare chiar și pe clerul ortodox al creștinătății, cu influență și stimat, din rândurile adevăraților servi creștini?

⁶ Pe de altă parte, nu arată cele de mai sus că grupul nestimat, slab, umil, neînsemnat, fără influență, ne-lumesc, cunoscut ca martori ai lui Iehova, sunt servii lui Dumnezeu? Ei sunt considerați nerealiști, ignoranți și nebuni de această lume

deșteaptă. Mai mult, ei sunt singurii care predică vestea bună a împărăției stabilite, a lui Cristos, și avertizează despre venirea Armagedonului peste această generație. Prin sute de milioane de cărți și broșuri, în vreo optzeci și opt de limbi, plus mai multe milioane de reviste și tratate și mii de lecturi publice săptămânale, martorii lui Dumnezeu pun mărturie că războaiele, foametea, epidemiile, cutremurele, dezbinările și persecuțiile, neliniștea și temerile, delincvența globală crescută și imoralitatea, eșecurile conducerilor naționale și ale guvernelor lumii – toate sunt doar fapte fizice corespunzătoare semnelor prezise de Isus, care vor însoți a doua Sa prezență și pe urmele cărora vine Armagedonul. La fel cum la prima venire a lui Isus, împlinirea a zeci de profeții din Scripturile Ebraice a demonstrat că El era Mesia, tot așa astăzi, a doua Sa prezență este dovedită de evenimente în împlinirea profețiilor. Dar așa cum liderii influenți religioși și politici L-au respins în urmă cu nouăsprezece secole, aceleași clase Îl resping și astăzi și se întorc spre această lume și spre planurile sale pentru a se perpetua – Mat. 24; Marcu 13; Luca 21; 2 Tim. 3:1-5; Ps. 118:22; Mat. 21:42; 1 Pet. 2:4-8.

⁷ Creștinii consacrați să facă voința lui Dumnezeu acceptă obligația de a lua parte la mărturia finală, așa cum a fost poruncit de Isus Cristos (Mat. 24:14). Jurământul lor de consacrare nu este pâlăvrăgeala uitată rapid a nebunilor de cuvinte: „Glasul nebunului se cunoaște din mulțimea cuvintelor. Dacă ai făcut un jurământ lui Dumnezeu, nu zăbovi să-l împlinești; căci Lui nu-I plac cei nebuni: împlinește jurământul pe care l-ai făcut. Mai bine să nu faci nici un jurământ, decât să faci un jurământ și să nu-l împlinești” (Ecl. 5:3-5). Ei nu sunt nici ca norii goi, nici ca adierea vântului din Proverbe 25:14 (*Moff*): „Ca norii și vântul ce nu aduc ploaie – așa este cel care promite ce nu va da niciodată!” Creștinii nu se adună numai pentru câteva minute, o zi pe săptămână, într-o clădire cu clopotniță și nu plătesc vreun cleric cu titlu să le predice. Fiecare creștin este un serv și trebuie să le predice celorlalți – Iac. 1:22-25.

CUM ESTE PUSĂ MĂRTURIA

⁸ Creștinii se folosesc eficient de Biblii tipărite și ajutoare biblice. Acest lucru nu este nou. Moise a prezentat porunci scrise pe table de piatră. Iosua a scris pe altare din piatră. Ieremia a scris o mărturie prizonierilor din Babilon și Baruc a înregistrat câteva din profețiile lui Ieremia pe un sul, care i-a fost dat regelui Ioiachim. O mână de la Dumnezeu a scris un mesaj de condamnare pe zidul palatului regelui Belșatar. Apostolii și alți creștini timpurii au scris epistole, iar Pavel a fost îngrijorat, îndeosebi, de câteva pergamente (Ex. 31:18; Ios. 8:32; Ier. 29:1; 36:1-32; Dan. 5:5, 25-28; 2 Tim. 4:13). Acestea sunt doar câteva dintre numeroasele exemple în care a fost folosită scrierea pentru a predica, pe lângă sulurile scrise, care în cele din urmă au alcătuit cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei înșăși.

⁹ Astăzi tiparele de mare viteză revarsă un torent nesfârșit de material de citit, care evidențiază mai mult ca niciodată avertismentul lui Solomon împotriva fabricării nesfârșite de cărți, a căror studiere înseamnă obosirea trupului. Dar regele Solomon a scutit anumite materiale de acest avertisment, spunând:

„Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe; și colecțiile date de un învățător sunt ca niște cuițe bătute cu ciocanul” (Ecl. 12:12, 11, *A.A.T.*). În timpurile străvechi țepușele, bețele lungi cu vârf de oțel, erau folosite ca boii să meargă în direcția bună. Cuvintele înțelepte din Biblie, sau bazate pe Biblie, îi fac pe adevărații creștini să meargă înainte în serviciul Împărăției, fără să-i lase să rămână în urmă, să se oprească sau să se rățacească de la calea dreaptă, fără să-i mustre conștiința vinovată (Fapte 26:14) Sfatul biblic este direct și clar. Toate cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei, inspirate de Învățătorul Iehova Dumnezeu și strânse sub îndrumarea spiritului Său, conțin adevăruri evidente care trebuiesc bătute adânc în mintea omului. Asemenea cuielor bătute într-o blană, ele nu vor fi scoase, ci pot fi păstrate cu încredere, slujind ca o ancoră sigură care să ne ferească să fim loviți, clătinați, doborâți de adierile de vânt ale propagandei lumești (Iac. 1:6-8). De aceea, Biblia și ajutoarele de încredere ale Bibliei, asemenea celor distribuite de martorii lui Iehova, nu sunt obositoare. Mai degrabă decât să obosească trupul, sfatul lor luat în seamă va reda trupului frăgezimea copilăriei! – Iov 33:25.

¹⁰ Astăzi martorii lui Iehova sunt ajutați să ia parte la mărturia finală prin stocuri uriașe de literatură. Mult mai multe decât au avut oamenii credincioși din vechime și primii creștini, care au trâmbițat avertismentele trecute din timpurile Bibliei. Și fiindu-le încredințat mai mult, li se cere mai mult, adică o mărturie în lumea întregă, către toate națiunile răspândite pe tot globul (Luca 12:48; Marcu 13:10). Ei distribuie Biblii și literatură biblică, mergând din casă în casă. Isus a predicat prin această metodă și și-a instruit urmașii să se poarte cum trebuie la ușa oamenilor (Mat. 10:7-15). De asemenea, „în fiecare casă, ei nu au încetat să-L învețe și să-L predice pe Isus Cristos”. „N-am ascuns nimic din ce vă era de folos, ci v-am arătat, și v-am învățat public și din casă în casă”. Chiar și în Babilon, cu secole înainte de venirea lui Cristos, ușa de la intrare era considerată locul adecvat pentru a discuta mesajul lui Dumnezeu – Fapte 5:42; 20:20; Ezec. 33:30.

¹¹ „Eu nu sunt un vânzător ambulant al mesajului lui Dumnezeu” (2 Cor. 2:17, *A.A.T.*). La fel ca Pavel, martorii lui Iehova pot spune astăzi acest lucru, deoarece ei nu se opresc odată cu plasarea literaturii în casele oamenilor. Vânzătorii ambulanți de cărți își termină treaba odată cu distribuirea mărfurilor lor, dar nu așa face servul care plasează ajutoarele biblice. Prin mânuirea de către el a „săbiei spiritului” el nu-și scoate sabia, sub forma unei plasări de cărți și apoi bagă sabia-adevăr în teacă, ci merge până la capăt, făcând o încercare pentru un studiu din Biblie la domiciliu. Este zelos să-i viziteze din nou pe cei care vor să-l audă din nou, vorbind despre aceste subiecte vitale (Fapte 15:36; 17:32, *A.A.T.*). Iar la astfel de vizite ulterioare el conduce studii din Biblie pe gratis. Isus a învățat în case și a făcut vizite ulterioare caselor unde exista un interes deosebit (Luca 10:38-42; Ioan 12:1-3). El continuă să facă astfel până în zilele acestea, nu în persoană, ci în mod reprezentativ, prin cei care calcă pe urmele Lui: „Iată, Eu stau la ușă, și bat; dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” – Apoc. 3:20.

¹² Servii creștini ocupă poziții strategice pe străzi aglomerate, oferind trecătorilor cuvântul vieții. Străzile și piețele publice au fost folosite cu mult timp în urmă ca locuri pentru a vesti înțelepciunea lui Dumnezeu: „Înțelepciunea strigă tare pe străzi, își înalță glasul în piețe; strigă la capătul principalelor străzi gălăgioase; își rostește cuvintele la deschiderea porților cetății”. Din nou, „Nu strigă Înțelepciunea, și nu-și înalță glasul Rațiunea? Ea se așează la capătul drumurilor principale, pe drum, între străzi; ea strigă tare lângă porțile de la intrarea în cetate, la pragul ușilor” (Prov. 1:20, 21; 8:1-3, *A.A.T.*). Despre Isus Cristos oamenii spuneau: „Tu ai învățat pe străzile noastre” (Luca 13:26). Pavel predica celor prezenți în piețe publice sau în târguri – Fapte 17:17; *A.A.T.*

¹³ Așadar, atunci când persoanele obișnuite cu rutina religioasă ortodoxă a slujbelor de duminică, într-o clădire a bisericii, ne întrebă de ce nu ne conformăm acestei metode, putem să le arătăm scripturile de mai sus, pentru a arăta că ne conformăm Exemplului nostru, Isus Cristos. Putem să adăugăm, „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești” (Fapte 7:48). Cu toate acestea, putem arăta că la fel cum Isus și apostolii săi au folosit templul și sinagogi, martorii lui Iehova folosesc Sălile Împărăției pentru a ține adunări, inclusiv lecturi publice. De asemenea, ei conduc adunări în aer liber, în parcuri și în alte locuri, așa cum a făcut Isus Cristos cu nouăsprezece secole în urmă.

ESTE CINEVA SCUTIT?

¹⁴ „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp” (2 Tim. 4:2). Toate acestea le fac martorii credincioși ai lui Iehova. Unii pot să-și dedice timp integral lucrării de predicare; alții o pot face doar parțial, trebuind să facă o anumită muncă lumească pentru a-și asigura mijloace de existență. Există circumstanțe care le limitează unora activitatea, dar toți pot găsi ocazii să ia parte la mărturia finală. Bolile fizice îi pot împiedica pe unii, dar chiar și aceștia pot predica prin viu grai vecinilor, prietenilor, celor care le sună la ușă sau la telefon, ori scriind scrisori și trimițând literatură prin poștă. Într-adevăr, ce împrejurare l-ar putea scoate complet pe martorul credincios din serviciul lui Iehova?

¹⁵ Sunt unii prea tineri să servească? Pavel a scris 1 Tesaloniceni, în anul 50 d.Cr., iar în acea epistolă s-a referit la Timotei ca la „servul lui Dumnezeu”. El trebuie să fi fost un adolescent, căci peste mai mult de zece ani era încă tânăr, iar Pavel l-a sfătuit: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea” (1 Tes. 3:2; 1 Tim. 4:12). La vârsta de doisprezece ani Isus a predicat și i-a uimit pe ascultători cu înțelepciunea Sa (Luca 2:42, 46, 47). Ieremia era doar un copil când a început să avertizeze Ierusalimul de căderea lui (Ier. 1:5, 6). Și, știți, Samuel l-a slujit pe Iehova la tabernacol și a profetizat exact după ce a fost întărcat! (1 Sam. 2:11, 18; 3:1-21). Ești tu mai tânăr de atât?

¹⁶ Unii pot invoca vârsta înaintă, drept motiv pentru a se retrage. Aaron a fost ordonat ca preot când avea 83 de ani, iar Moise avea 80 de ani când a fost pus în serviciu, ca mediator între Iehova și Israel, calitate în care l-a preumbrit pe Isus Cristos și a slujit până la moartea sa, la vârsta de 120 de ani (Ex. 7:7; 28:1-4;

Deut. 34:7). Când a fost prizonier prima oară la Roma, din cauza credincioșiei față de Dumnezeu, Pavel s-a referit la sine ca la „Pavel cel vârstnic”, dar după eliberarea sa, și încă pentru câțiva ani, el a continuat să predice (Filimon 9). Iar apostolul Ioan avea aproape o sută de ani când și-a scris contribuția ce a completat canonul Bibliei. Ai tu mai mult de o sută de ani?

¹⁷ Sănătatea precară limitează activitatea de serviciu, dar ar trebui, oare, să oprească aceasta predicarea complet? Amintiți-vă cazul lui Iov. După ce și-a pierdut copiii și bunurile materiale, a fost lovit de o boală dezgustătoare. Elefantiazis, sau lepră neagră! Această boală ulceroasă acoperă pielea cu cruste negre și umflă picioarele de două sau de trei ori mai mult decât mărimea naturală, până seamănă cu picioare de elefant târșâite, de unde vine numele de lepră neagră și elefantiazis. Activitatea fizică a lui Iov a fost mult limitată și suferința era groaznică, dar când l-au vizitat trei oameni el le-a pus mărturie cu zel și și-a păstrat integritatea (Iov 2:7, 8, 11; 3:1). Chiar și tânărul Timotei avea probleme cu stomacul și „atacuri frecvente de boală”, iar Pavel a servit, în ciuda unei „dureri fizice amare” (1 Tim. 5:23; 2 Cor. 12:7, *A.A.T.*). Astăzi există martori care predică în pofida unor dizabilități fizice extreme, cum ar fi: paralizie care deformează, orbire și incapacitate de a auzi sau a vorbi.

¹⁸ Prea ocupat pentru a predica? Ca unii din zilele lui Isus, unii se scuză că au o fermă, sau animale, sau o soție, care le ocupă timpul și nu le lasă timp pentru lumea nouă? (Luca 14:17-20). Permit ei încurcăturilor spinoase din această lume și grijilor și bogățiilor ei să le înapăușe predicarea Evangheliei? (Mat. 13:7, 22). Nu găsesc majoritatea oamenilor timp pentru lucruri mai puțin esențiale, cum ar fi munca lumească? Cumpărături pentru mâncare? Citirea ziarului? Ascultatul la radio? Vizitarea prietenilor? Relaxare printr-o formă de recreare? Și poate chiar să doarmă mai mult duminică dimineața? Ultima întrebare amintește de următoarea – prea leneș? Proverbe 6:6-11 spune (*Moff.*): „Leneșule, cât vei dormi? Când te vei scula din somnul tău? Lasă-mă să mai dorm puțin, puțin! Lasă-mă să mai încrucșez mâinile puțin, să mă odihnesc?” Da, și sărăcia se va năpusti asupra ta, nevoia te va birui”. Dar poate aceștia sunt prea obosiți pentru a trăi veșnic, și preferă să doarmă pentru totdeauna, în moarte, netulburați de zăngănitul ceasului sau al învierii!

¹⁹ Unii poate au rețineri din pricina timidității sau a fricii. Ieremia a trecut peste acest obstacol (Ier. 1:6-9, 17-19). Iubirea perfectă pentru Dumnezeu izgonește teama de oameni care prinde în cursă (1 Ioan 4:18; Prov. 29:25). Nu vă simțiți în stare să vorbiți în serviciul Împărăției? Atât Ieremia, cât și Moise, s-au simțit la fel la început, dar priviți emoționanta mărturie orală pe care au pus-o, după ce au învins această teamă falsă (Ex. 4:10-12). Nici teama de întrebări la care se răspunde greu nu trebuie să oprească pe cineva de la a lua parte la mărturia finală. Instruirea teologică într-un seminar religios nu echipează pe cineva pentru serviciul lui Iehova acum, nu mai mult decât a făcut-o în vremea lui Isus, când El și apostolii i-au încurcat pe astfel de instruiți. Studiul particular din Biblie și studiul în grup cu alți martori, plus spiritul lui Iehova, dau abilitatea de a răspunde

fără egal! „Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei; nu sunt niciodată fără ele. Am mai mult discernământ decât toți acești prezicători, căci cuget la poruncile Tale! Știu mai multe decât acești deștepți, căci împlinesc poruncile Tale!” (Ps. 119:98-100, *Moff.*). Observați cum preamărește tânărul Elihu spiritul lui Iehova, ca factor esențial în înțelepciune: „Eu am câteva zile, în timp ce voi sunteți bătrâni; de aceea m-am temut și mi-a fost frică să vă arăt cunoștința mea. M-am gândit să vorbească zilele și anii mulți să învețe înțelepciunea. Totuși, spiritul din om și suflarea Celui Atotputernic sunt cele care îl fac inteligent; nu cei bătrâni sunt înțelepți” – Iov 32:6-9, *A.A.T.*

STUDIAZĂ ȘI PREDICĂ ÎMPREUNĂ CU ORGANIZAȚIA

²⁰ A predica presupune credință, dar nu multă. Atât cât să mute un munte un grăunte de muștar. Chiar mai puțin decât atât ar trebui să ne miște în serviciul de teren, suntem cu atât mai mici decât munții! Nimeni nu ar trebui să fie împins de alții, sau de ei înșiși, să fie activi în mărturie. Dar dacă cineva nu simte dorința să predice? Să studieze. Să mediteze la legea lui Dumnezeu zi și noapte. Să vorbească despre Scripturi la adunări, să asculte comentariile celorlalți. Să înmagazineze adevărul prin ochi și urechi până când își umple mintea și inima, până când se intensifică înăuntru și se revarsă prin gură în serviciul de teren. Aceasta va veni de la sine. Vorbim despre ce este în mintea și inima noastră. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45). Unii bârfesc, spun basme, relatează necazuri de familie, își detaliază suferințele și își descriu operațiile, sau cicălesc, se plâng ori se ceartă. Asta le umple mintea. Vrem să scăpăm de ce este în mintea noastră. Deci primiți adevărul în minte și apoi scoateți-l de acolo pe teritoriul vostru de mărturie!

²¹ Dacă ne hrănim mintea cu adevărul lui Dumnezeu și ne umplem inima cu acesta, îl vom spune sau vom izbucni, trebuie să-l lăsăm să curgă de pe buzele noastre pentru a ne elibera! Elihu a experimentat astfel de sentimente, când stătea nerăbdător pe lângă cei trei „consolatori” ai lui Iov și auzea declarațiile lor false și hulitoare. Într-un moment de liniște Elihu a vorbit cu voce tare: „Voi răspunde și eu la rândul meu, și îmi voi arăta cunoștința. Căci sunt plin de cuvinte; mă silește spiritul din mine. Iată, pieptul meu este ca un vin care n-are supapă, ca niște burdufuri cu vin nou, gata să pleznească. Lăsați-mă să vorbesc, ca să mă eliberez; lăsați-mă să-mi deschid buzele și să răspund” (Iov 32:17-20, *A.A.T.*). Să rămâi tăcut va fi mai chinuitor decât persecuția pe care o poate aduce mărturia publică, după cum a descoperit Ieremia: „Am devenit un obiect de batjocură cât e ziua de lungă, toată lumea își bate joc de mine. Ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ‚Violență și jaf!’ Căci cuvântul DOMNULUI a devenit pentru mine ocară și batjocură, toată ziua. Dacă zic: ‚Nu mă voi mai gândi la asta, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’ este în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele; am obosit ținându-l înăuntru – nu mai rezist” – Ier. 20:7-9, *A.A.T.*

²² Nimeni să nu obosească ținând în ei adevărul, ci scăpați de motivele neîntemeiate și scuzele care reduc serviciul Împărăției, care vă obosesc mult să le duceți cu voi și vă luptați cu conștiința, mai mult decât în lucrarea de mărturie.

Lăsați alți vestitori din organizație să vă ajute să vă dirijați zelul, acum că este înflăcărat de cunoștință până în măduvă. Dirijați-l către predicarea plină de tact și organizată a Evangheliei. Organizația văzută a lui Iehova vă poate folosi, dar ea se descurcă și fără voi. Dar voi nu vă puteți descurca fără ea. Cei fără roade sunt tăiați într-un final și nimeni nu le simte lipsa, pentru că alții noi vor fi altoiți. Ramurile tăiate se usucă în curând și mor, fiind tăiate de la seva dătătoare de viață. Tot la fel, dacă din corpul omenesc este tăiat o mână sau un picior, membrul amputat se distruge, sau dacă este ținut într-o poziție inactivă sau strânsă adoarme, amorțește, își pierde abilitatea de mișcare. Sângele în care este viața nu mai circulă în acele părți, nu mai aduce elemente nutritive și nu mai elimină toxinele. Așa stă treaba cu organizația văzută a lui Iehova. Toți trebuie să se asocieze, să obțină hrana spirituală dătătoare de viață pe care Dumnezeu o pune în circulație pentru poporul Său, prin organizație, să obțină noile adevăruri care îndepărtează ideile vechi și sfaturile care înăbușesc ideile personale stranii, toate aceste lucruri menținându-ne proaspeți, puternici și activi, fiind de aceeași părere și luptând umăr la umăr. Nu deveniți o ramură tăiată sau un picior paralizat. Nu vă amputați de la organizație și nu comiteți sinucidere spirituală – Ioan 15:1-8.

OAMENI DESPĂRȚIȚI

²³ Părăsiți calea de acțiune sinucigașă a acestei lumi vechi a nedreptății. Lăsați-o să ne ponegrească, să ne batjocorească și să ne spună, cum i-au spus cei din Ierusalim lui Ieremia: „Lui Dumnezeu nu-i pasă de pământ. L-a părăsit. Nu va face nici rău, nici bine. Și chiar dacă Armagedonul va veni vreodată, nu va veni în zilele noastre, nu în timpul acestei generații”. Mărturia de avertizare nu este luată în considerare, cu indiferență, de milioane de oameni, care, poate nu prigonesc cu violență, dar care, pur și simplu, nu țin seama de ea. Această indiferență este suficientă pentru a-i clasifica drept „capre” (Mat. 25:41-46). Acei indiferenți, plini de propria persoană, sau cei a căror presupusă inteligență superioară nu-i lasă să ia în considerare avertismentul, care nu ia în considerare, cu un refuz de sus, că naivii înșelați sunt avertizați despre sfârșitul lumii în zilele tatălui sau ale bunicului lor, care spun că lucrurile vor continua cum au făcut-o și în trecut, ar trebui să-și amintească faptul că la fel au gândit și batjocoritorii din zilele lui Noe, ale lui Lot și ale lui Ieremia. Apostolul Petru a avertizat despre prezența acestor batjocoritori superiori în „zilele din urmă” – 2 Pet. 3:3-7.

²⁴ Există o altă categorie care se manifestă în timpul acestor zile de mărturie finală. Ei știu despre lucrarea de mărturie a martorilor lui Iehova. Ei cred că martorii lui Iehova au cea mai bună religie și că publicațiile lor prezintă cea mai armonioasă explicație a Bibliei. Ei consideră deosebit de minunate și încântătoare adevărurile despre condițiile binecuvântate ale existenței în lumea nouă a lui Iehova, și astfel vin și le ascultă ca și când ar fi o cântare frumoasă. Ei vin întotdeauna la adunări, când vorbitorii lor preferați fac parte din program, rareori lipsesc la congrese, și niciodată de la serviciile Memorialului. Dar ei nu țin seama

de ce aud, și probabil martorii zeloși sunt considerați de ei extremiști și fanatici. Ei își vor da seama prea târziu, conform lui Ezechiel 33:31-33:

²⁵ „Ei vin la tine cum vine poporul, și stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc: căci cu gura arată multă iubire, dar inima le urmărește poftele. Și iată, tu ești pentru ei ca o cântare foarte plăcută a unuia care are glas frumos, și poate cânta bine la un instrument; căci ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc. Și când se vor întâmpla aceste lucruri, (și iată că se vor întâmpla,) atunci vor știi că a fost un profet în mijlocul lor”. Isus Cristos a vorbit despre această categorie de nechibzuiți, spunând: „Oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le împlinește, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip; a venit ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au lovit acea casă; și s-a prăbușit; și prăbușirea i-a fost mare” – Mat. 7:26, 27.

²⁶ Dar dacă mărturia finală stârnește batjocoritori și prigonitori, și gâdilă urechile celor nepăsători, egoiști și nechibzuiți, ea scoate la iveală și o clasă de iubitori ai dreptății, asemenea oilor. Ei nu doar ascultă, ci și dau atenție, văd semnele care dovedesc a doua prezență a lui Cristos, cred avertismentul despre apropierea Armagedonului, și pun la inimă sfatul de a fugi de încurcăturile lumii vechi. Isaia a prezis această creștere și seceriș glorioase, ca urmare a faptului că luminii adevărului i s-a permis să strălucească pe tot pământul. La fel ca abundența mărilor, ei vor fi schimbați, ca porumbeii care întunecă cerul, prin mulțimea zburătoare, vor veni la singura lumină a organizației lui Iehova. Porțile organizației sunt deschise în continuu, nu sunt închise nici ziua, nici noaptea. Deși falsa religie, comerțul, politica, militarismul, demonii și Diavolul însuși încearcă să închidă porțile cu violență, ele nu se vor închide niciodată, nici pentru o clipă, ci vor rămâne deschise pentru a lăsa lumina să strălucească în afară și să primească înăuntru pe „alte oi” ale Domnului! Unul mic devine o mie, unul slab o națiune puternică, și Iehova se grăbește să împlinească acest lucru, în timp ce servii Lui pun mărturia finală – Isa. 60:1-22.

LUAȚI PARTE LA MĂRTURIE ȘI LA VICTORIE!

²⁷ Acești iubitori ai dreptății, în creștere, nu vin la organizația văzută a lui Iehova pentru a consuma cu lăcomie hrana spirituală, să se îngrășe sau să li se gâdile urechile cu adevăruri plăcute despre binecuvântările Împărăției. Nu, ei nu sunt mânați de astfel de motive egoiste, ci consideră o mai mare binecuvântare să dăruiască altora adevărul, decât a fost să îl primească ei, în primul rând. Ei se aliniază alături de alți martori ai lui Iehova, își ocupă locul în rânduri, mășăluiesc împreună cu armata antitipică de lăcuste, vestesc peste tot mesajul care arde pășunile îmbelșugate în care clerul a cosit fânul, le arde la fel de complet cum au făcut flăcările purtate de șacalii pe care i-a dezlegat Samson în cerealele neculese ale filistenilor necredincioși. Doar că astăzi, martorii unși și însoțitorii lor cu bunăvoință nu au șacali care să poarte flăcările adevărului. Dar cu glasurile unite pentru a crește volumul strigătului din ce în ce mai mare al mărturiei, ei vor continua până când mărturia finală va fi dată tuturor națiunilor, până când va veni

sfârșitul, până când „orașele vor fi pustiite, fără locuitori, și casele fără oameni, iar pământul va fi complet pustiu” – Fapte 20:35; Ioel 2:1-11; Ier. 25:36; Judec. 15:4, 5; Isa. 6:11.

²⁸ Atunci înaintea omenirii ascultătoare se vor întinde binecuvântări nefârșite într-o lume nouă; dar ca să culegem acele binecuvântări atunci, trebuie să semănăm acum sămânța adevărului. Credințioșii în a face așa va aduce prigonire asupra noastră. Oamenii vor prăda ca lei pe martorii lui Dumnezeu, se vor înfuria pe ei, vor instiga gloate să-i atace. Dușmanii sunt arși complet de mesajul osândirii și puși în flăcări de judecăți de foc. De aceea, ei îi ridiculizează pe martori în presa publică și la amvoane și își folosesc dinții și limba drept săbii și sulite, pentru a străpunge buna reputație a martorilor, denigrându-le numele și defăimându-i. După cum spunea David: „Sufletul meu este între lei: și stau culcat în mijlocul unora care sunt în flăcări, chiar fii ai oamenilor, ai căror dinți sunt sulite și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită” (Ps. 57:4). Dar Iehova oferă o armură divină care înlătură săgețile arzătoare ale celor răi, și acolo unde puterea și tăria omenești dau greș, spiritul Său dă victorie! – Efes. 6:10-17; Zah. 4:6.

²⁹ Luați parte acum la glorioasa comoară de a da mărturia finală, ca să vă hrăniți cu roadele victoriei. Timpul este scurt – chiar și Satan știe asta! (Apoc. 12:12). Timpul nu se va scurge greu dacă este petrecut în lucrare zeloasă. Iată de ce Biblia spune că „Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea”. Iar când timpul s-a lungit dincolo de așteptările lui, tot a trecut repede (Gen. 29:20, 27, 28). Datorită iubirii pe care o avem pentru Dumnezeu, pentru Regele Său și pentru lucrarea Împărăției, timpul care ne desparte de Armaghedon va părea ca o scurgere rapidă de zile plăcute. Când acele zile vor trece, istoria mărturiei finale va fi fost înregistrată, și aceasta este o istorie care nu se va repeta (Naum. 1:9; Mat. 24:21). Această lume veche a fost cântărită în balanță și a fost găsită ușoară, zilele îi sunt numărate, orele îi sunt numărate, căci Dumnezeu îi știe ultimul ceas (Mat. 24:36). Orele noastre pentru predicarea Evangheliei sunt numărate odată cu aceasta. Diavolul folosește timpul scurt rămas ca un leu sălbatic, furios, care răcnește și caută să-și demonstreze provocarea; ar trebui să ne folosim timpul la fel de zelos pentru bine, după cum îl folosește el pentru rău. Trecut va fi timpul pentru a dovedi că el este un mincinos și pentru a lua parte la mărturia finală, atunci când marele ceas al lui Dumnezeu va bate și va răsuna ceasul fatidic al Armaghedonului! Luați parte la mărturia finală acum ori niciodată!

Întrebări pentru studiu

1. Ce istorie se repetă? Va crede generația noastră acest lucru?
2. Ce au prefigurat Egiptul și Babilonul? De ce?
3. Ce a fost prefigurat de Ierusalim și Iuda? Cât de bine a fost prefigurat?
- 4, 5. Cine nu ia parte la mărturia finală? Și de ce nu?
6. Cine s-au dovedit a fi servii lui Dumnezeu, pentru a demonstra ce?
7. Cine acceptă obligația de a predica? Cu ce realizare?

8. Ce mijloace fără glas au mai fost folosite pentru a predica?
9. Au fost astfel de lucruri o oboseală pentru trup sau altfel? De ce?
10. Cum sunt distribuite acestea? De ce tocmai așa?
11. Cum acționează ei în plasarea literaturii? După exemplul cui?
12. În ce spații publice mai oferă ei mesajul, în mod corect?
13. Ce dovadă scripturală oferim pentru locurile în care predicăm?
14. Cum, în ce măsură, predică unii în condiții diferite?
- 15, 16. Sunt unii prea bătrâni sau prea tineri ca să predice? Ce arată acest lucru?
17. Ar trebui boala fizică să oprească pe cineva complet de la a predica? De ce?
18. Ar trebui unii să fie prea ocupați pentru a predica? Argumentați-vă răspunsul.
19. Ar trebui frica de oameni sau incapacitatea să oprească pe cineva? De ce?
- 20, 21. (a) De câtă credință avem nevoie pentru a predica? (b) Cum dezvoltăm impulsul de nestăpânit de a predica? Ce exemple arată acest lucru?
22. Cum trebuie să fie direcționată predicarea Evangheliei? Din ce motive?
23. Ce soartă îi așteaptă pe batjocoritori și pe cei indiferenți?
- 24, 25. Ce categorie de oameni inactivi sunt asociați cu noi? Cu ce soartă?
26. Pe cine mai scoate la iveală predicarea? În ce număr?
27. Ce cale de acțiune urmează aceștia, și pentru cât timp?
28. Care este acum experiența noastră pentru a predica adevărul?
29. Cât timp mai avem, și de ce să predicăm acum sau niciodată?

Congresele de district din 1949 din Statele Unite

IEHOVA este un Dumnezeu al iubirii, iar martorii săi predică și practică adevărata iubire de aproape. Iubirea Creatorului pentru omenirea ascultătoare este dovedită nu doar prin faptul că s-a îngrijit de o locuință pe pământ, care să satisfacă nevoile fizice ale omului, ci și prin mărinimia lui Dumnezeu în furnizarea nevoilor spirituale vitale ale familiei umane. Aceste îngrijiri le transmite oamenilor prin Cuvântul său, Biblia, și printr-o organizație văzută de pe pământ, călăuzită de spiritul Său. Prin distribuirea de Biblii și ajutoare biblice, este pusă la dispoziție hrană spirituală necesară pentru toți oamenii cu spirit smerit și umil, care își dau seama că această lume veche și strategiile ei nu oferă nici o speranță reală. Dar se oferă mai mult decât simpla distribuire a adevărului tipărit: adunările de studiu în grupă sunt o adăugire vitală la acel serviciu. Adunările pot consta doar din doi sau trei oameni adunați în numele Său, într-o casă particulară; ele pot consta din câteva zeci de oameni dintr-o comunitate mică, sau din sute în Săli locale ale Împărăției, sau din câteva mii în săli de teatru sau pe stadioane, care deservesc participanți din mai multe state. Și nu doar că aceste adunări îi primesc cu căldură, în mijlocul lor, pe oricare persoane cu bunăvoință, care doresc să participe, ci aceste adunări ajung în case particulare și pe străzi publice, pentru a-și întinde binecuvântările asupra tuturor oamenilor.

Toate acestea au fost demonstrate de congresele de district ale martorilor lui Iehova, ținute recent în Statele Unite. Țara este împărțită în șapte districte, și în fiecare din aceste districte s-au ținut două congrese, pentru a deservi aceste sectoare, totalizând paisprezece congrese de district în Statele Unite, în 1949. Orarul programului a fost același pentru toate întrunirile, dar pentru că diferiții vorbitori au primit doar schițe, materialul detaliat al aceleiași cuvântări a variat de la vorbitor la vorbitor. Dar informația generală prezentată la aceste congrese de district va apărea în cele din urmă în *Turnul de Veghere*, așa că nu este nevoie să le consacram spațiu în acest articol. Acest articol va încerca să prezinte câteva trăsături principale de la fiecare congres de district, puncte ce fac acel congres să se deosebească de celelalte.

FORT WORTH, JACKSONVILLE

Evenimente dramatice au avut loc în jurul locului de întrunire la primul dintre aceste congrese de district, ținut între 27-30 mai la Forth Worth, Texas. Cu două săptămâni înainte de congres, un incendiu uriaș a devastat stadionul La Grave, unde urma să se țină congresul. Tribunele au fost reduse la o masă de oțel contorsionat, care se încovoiasse din cauza căldurii intense, topindu-se, practic, în unele locuri. Împrăștiate pe teren zăceau grămezi de resturi carbonizate. Când ne gândim că acest teren era considerat unul dintre cele mai moderne stadioane de baseball de juniori din țară și că, o dată cu el, au fost distruse echipamente de sunet costisitoare și echipamente de transmisie TV de curând instalate, putem înțelege de ce despre catastrofă s-a raportat ca despre o pierdere de milioane de dolari. A fost de-a dreptul providențial că martorii au putut să rezerve atât de repede stadionul Northside Coliseum, pentru a lua locul stadionului La Grave, ca loc de adunare al congresului.

Focul nu reușise să oprească adunarea; era rândul apei să-și încerce norocul. La trei zile după incendiu, s-au înregistrat precipitații de zece inchi în 12 ore și au transformat râul River, de regulă liniștit, într-o masă de apă incontrollabilă și violentă, ridicându-se la un nivel de 29 picioare (9m). Aceasta a inundat stadionul devastat de foc și a ajuns la câțiva metri de Coliseum. A întrerupt alimentarea cu apă a orașului, care nu a fost reluată decât cu câteva zile înainte de data congresului, și nu a fost considerată sigură până joi după-amiază, doar cu o zi înainte să se adune membrii congresului. Dar nici focul, nici apa nu au învins adunarea și numărul de participanți de sâmbătă seara, ce număra 3.109 martori, a crescut la 4.345 la cuvântarea publică de duminică, intitulată „Este mai târziu decât credeți!” Mulți participanți nu înțelegeau decât spaniola, așa că s-au făcut îngrijiri ca ei să asculte câteva cuvântări în propria limbă. Optzeci și șapte au fost cufundați pentru a-și simboliza consacrarea de a face voința lui Dumnezeu.

În același weekend, a avut loc în Jacksonville, Florida, primul dintre cele două congrese de district pentru frații de culoare. Acest congres a fost însăși esența aprecierii și a entuziasmului. Pe măsură ce vorbitorii își susțineau argumentele puternice, murmure de aprobare străbăteau audiența, precum șuieratul vântului

printre brazi. Aplauzele au fost frecvente. Vorbitori cu puțină educație „lumească” au prezentat materiale excelente, prin harul lui Iehova. Acești frați au arătat o înțelegere extraordinară a naturii umane și au aplicat cu măiestrie textele biblice, pentru a îndepărta scuze, sau a oferi încurajare în depășirea dificultăților întâlnite în lucrarea de teren. Puținii frați albi care au ajutat la supravegherea aranjamentelor pentru congres, au fost sinceri în lauda lor pentru felul în care frații de culoare au realizat lucrarea ce le-a fost încredințată. Chiar dacă adunarea era pentru persoane de culoare, nu a existat nici o diferență de culoare în ce-i privește pe martori. Certurile inutile despre diferențele neînsemnate în culoarea pielii să fie lăsate pentru cei lumești care se ceartă, nu pentru creștinii adevărați.

Douăzeci și opt de martori au fost cufundați, și 1.163 au fost prezenți la lectura publică. Trebuie să menționăm reacția interesantă a unui om de afaceri local, care a furnizat o masă caldă și alt echipament pentru bufetul cu autoservire. Când a fost contactat prima oară, a dorit să știe dacă echipamentul nu era pentru alt congres, ce avea loc tot atunci în Jacksonville. Când s-a lămurit că cererea era făcută pentru congresul Turnului de Veghere, chipul i s-a luminat. Cu siguranță, ei le puteau obține. Și prețul? „Ei bine, dacă era pentru celălalt congres, le-aș fi cerut mult, dar pentru Turnul de Veghere le puteți avea gratis”.

LITTLE ROCK, NEW ORLEANS

Între 3-5 iunie, scena congresului s-a mutat la Little Rock, Arkansas. Oamenii din Little Rock au fost foarte ospitalieri, deschizându-și căminele pentru a-i caza pe martorii veniți în vizită, și la fel de serviabili au fost și oamenii de afaceri. Și nu doar ei, ci și oficialitățile orașului au fost foarte cooperante, oferind ajutorul necesar. O schimbare enormă de la gloata înnebunită din oraș, care s-a năpustit asupra aceluiași grup de creștini, cu numai șapte ani în urmă, a contramandat aceeași sală și apoi a încercat să împiedice ținerea congresului într-o locație aflată la câțiva kilometri în afara orașului. Una dintre oficialități a făcut referire la aceste evenimente, spunând: „Nu trebuie să vă mai temeți niciodată de acțiuni precum cele suferite de oamenii voștri aici în 1942”.

Specific acestei adunări a fost serviciul de taxi. Pe un teren aflat la patru careuri de amfiteatru, două corturi mari au găzduit bucătăria, bufetul cu autoservire și standuri cu răcoritoare. Pentru a rezolva problema transportului pentru cei care se deplasează mai greu, douăsprezece mașini au oferit serviciu gratuit de taxi între amfiteatru și bufetul cu autoservire. Nimeni nu a fost hrănit insuficient, nici fizic, nici spiritual. Ca la multe din celelalte congrese de district, martorii i-au adus la lectura publică pe proprietarii caselor în care erau cazați. O femeie dintre aceștia, care nu mai auzise înainte vreo lectură de acest fel, a fost încântată și, când vorbitorul, ce a încheiat ultima sesiune, a amintit de congresul internațional de opt zile, ce va avea loc în New York, în 1950, această doamnă a declarat că va participa și la acela. O minunată creștere a numărului de participanți a avut loc la adunarea de duminică, fiind 3.003 participanți, în comparație cu cei 2.151 de martori care au fost prezenți sâmbătă seara. Treizeci și șapte au fost cufundați.

Pe când martorii din transformatul Litte Rock se bucurau de congres, frații de culoare din New Orleans, Louisiana, și-l țineau pe al lor. Este posibil ca acesta să nu fi fost însoțit de mulțimi și fanfara religiosului și desfrânatului Mardi Gras, dar a fost bine anunțat în rândul locuitorilor de culoare și a depășit Mardi Gras ca beneficii aduse participanților. La sesiunea de deschidere părea că San Jacinto Club era neîncăpător pentru publicul așteptat la lectura publică. Totuși, eforturile de a obține facilități suplimentare nu au dat roade, așa că martorii au încercat să exploateze la maxim facilitățile pe care le aveau. Culoarele deveneau mai strâmte, pe măsură ce scaunele erau împinse tot mai aproape, cu rezultatul greu de imaginat că a oferit locuri la cuvântarea de duminică pentru 1.533 persoane. O mulțime adunată în fața clădirii a ascultat cu atenție la difuzorul de afară, la fiecare fereastră deschisă spre trotuare apăreau capete, iar vecinii stăteau pe trepte și ascultau, pe măsură ce cuvântarea era expusă.

Toți care au observat evoluția congresului au fost impresionați de felul în care s-a manifestat spiritul lui Iehova asupra fraților, mulți dintre ei având puțină experiență în organizarea unui congres, lucrare ce le-a fost încredințată. Dar nu a lipsit organizarea; lucrarea a evoluat fără piedici de la zilele de dinaintea congresului, până la finalul ultimei sesiuni, pe 5 iunie. Martorii prezenți au apreciat faptul că, chiar dacă au fost forțați de legea din Sud de a practica segregarea, mâna lui Iehova nu a fost deloc scurtată, dimpotrivă, a fost văzută în chip mai glorios peste poporul Său, căci a făcut mai evidente darurile fraților care au participat. Pe măsură ce se împrăștia pe la casele lor, salutul de rămas bun: „Ne vedem la New York în 1950”, era pe multe buze. Și atunci când martorii lui Iehova se vor întâlni în acel oraș din nord, la congresul internațional, cu zeci de mii de participanți din multe națiuni și cu o varietate de culori ale pielii și multe limbi diferite, nu va mai fi necesară nici o segregare în rândul fraților creștini. Ce perspectivă glorioasă!

BIRMINGHAM, SACRAMENTO, RALEIGH

Două congrese de district, ținute în locuri îndepărtate, au ocupat zilele de 10-12 iunie. Unul s-a ținut la Birmingham, Alabama; celălalt la Sacramento, California. Amândouă au folosit ca locuri de adunare spațioasele terenuri pentru festivități din aceste state, iar tradiționalei ospitalități sudice din Birmingham i-a corespuns varietatea vestică din Sacramento. La adunarea din sud, 57 servi noi și-au simbolizat consacrarea prin cufundare în apă și 1.200 persoane cu bunăvoință au participat la lectura publică, pentru a ridica cifra totală a participanților la acea adunare la 3.900. În vest au fost botezate 309 persoane, și publicul a crescut de la cei 7.406 de sâmbătă, la o încântătoare cifră de 10.615, la lectura publică de duminică. Rapoartele de după adunare arată că au început multe studii din Biblie la domiciliu, ca rezultat. La Sacramento, unii martori pionieri și-au comutat energia din terenul predicării evangheliei în domeniul lucrului pe câmp, pentru a aproviziona bufetul cu autoservire cu mâncare pentru participanții la congres, așa cum o arată următorul raport:

„O mare economisire în cheltuielile pentru hrană a fost realizată în timpul muncii de dinainte de congres, când un contingent destul de mare de pionieri s-a angajat la cules de fructe și boabe de cafea. S-au adunat aproape 600 kg de cireșe de la o singură fermă, iar alt fermier, care este frate, și-a dat gratuit toată recolta a doua de căpșune, de pe bucata lui de pământ, oferind suficient pentru o masă întregă la congres. Aceiași pionieri, cu ajutorul vestitorilor din grupa din Sacramaneto, au rămas până după ora 9 p.m. pentru a pregăti și a pune la congelat, pentru marele eveniment, această mâncare aleasă. Cu o ocazie, pionierii au lucrat toată noaptea, tăind și ambalând salată (aceasta trebuie tăiată după miezul nopții), care a fost procurată cu 50 de cenți lădița, (în mod normal 6\$). Roadele muncii de o noapte au umplut 50 de lădițe, realizând o economie de mai bine de 250 dolari doar pentru salată”.

Congresul de district ținut la Raleigh, Carolina de Nord, între 24-26 iunie, s-a distins printr-un eveniment neobișnuit: un interviu la una din stațiile radio cu vorbitorul ce avea să expună „Este mai târziu decât credeți!” Acest lucru a permis să se dea o excelentă mărturie despre cine sunt martorii lui Iehova și care sunt metodele și scopurile lor. Pe măsură ce era emis în eter, departamentul de sunet al congresului îl înregistra și apoi l-a difuzat pentru întreaga adunare, la încheierea sesiunii de sâmbătă seara. Pe lângă stația radio, localnicii, oamenii de afaceri, hotelurile, oficialitățile și publicațiile locale s-au dovedit foarte cooperante cu martorii. După adunare primarul și administratorul amfiteatrului ne-au trimis următoarea scrisoare:

„Am dori să profităm de această ocazie pentru a declara cât de bine organizat a fost congresul vostru ținut aici, în Raleigh. În tot acest timp nu am primit nicio plângere, și directorul clădirilor a declarat că grupul vostru a fost nemaipomenit și foarte cooperant. Sperăm că vă veți mai întoarce în Raleigh, ca indivizi și ca grup, să ne vizitați”.

Așa cum pare să se întâmple foarte des, acest congres al martorilor lui Iehova din Raleigh a fost ținut cam în același timp cu un congres al Legiunii Americane. Congresul Legiunii a părăsit amfiteatrul marți; iar vineri, martorii lui Iehova și-au ținut acolo sesiunile. Ca de obicei, contrastul a fost remarcabil. Un director de hotel a observat că i se taie răsuflarea când își anunță congresul Legiunea, dar chiar îi place felul în care se poartă martorii lui Iehova. Aceasta arată că suntem mereu supuși cercetării și examinați în acțiunile noastre. Cât de important este ca purtarea noastră să fie tot timpul creștină! Sâmbătă, prezența a fost de 2.659, iar duminică 3.778 persoane au umplut până la refuz amfiteatrul.

DETROIT, PORTLAND, SPRINGFIELD

Aceste trei congrese de district s-au desfășurat în Statele Unite în zilele de 1-4 iulie, în Detroit, statul Michigan; Portland, statul Oregon, și Springfield, statul Massachusetts. Programul de la Detroit a fost apreciat în mod deosebit, datorită discursurilor zilnice oferite de N. H. Knorr, președintele lui Watch Tower Bible & Tract Society. Duminică, el a expus cuvântarea publică „Este mai târziu decât

credeți!”, în fața a 12.402 persoane, mulțime ce a depășit capacitatea terenului pentru festivități Coliseum, din acel stat. Sâmbătă au participat 7.500 de persoane, iar 231 au fost cufundați.

Pe parcursul congresului a fost relatată o experiență dinaintea congresului, în legătură cu obținerea de camere pentru găzduire. Un vestitor a apelat la o casă frumoasă dintr-o zonă exclusivistă. Drept răspuns la solicitarea de camere din partea vestitorului, proprietarul a spus: „Sigur, am o cameră, și o puteți avea cu două condiții. Prima, să trimiteți pe cineva care nu se va plânge de muzica clasică pe care o cântăm, și a doua, să petreacă una sau două ore explicându-ne lucrarea voastră” și camera va fi pe gratis. Urmarea a fost povestită de martorul care a avut norocul de a ocupa acea cameră. După lucrarea unei lungi zile de la congres, fratele respectiv și însoțitorul lui au sosit la gazdă pe la ora 11 p.m. Familia, împreună cu trei prieteni, îi așteptau, amintindu-le condițiile pentru ocuparea camerei, și au cerut să li se explice lucrarea Societății. Discuția a durat până la 2 dimineța. De atunci și până duminică după-amiaza au urmat mai multe discuții, având ca rezultat participarea acestei familii la lectura publică. Luni, când vestitorii se pregăteau să plece, au fost rugați să mai stea o noapte, ca să explice mai mult despre lucrare. Nu arată aceasta ce mărturie minunată poate fi pusă, prin cazare în casele oamenilor, în timpul congresului?

O mulțime veselă s-a bucurat de congresul de la Portland, la care în ziua de deschidere au asistat 3.308 persoane, pentru a fi urmată de 4.337 sâmbătă, 6.755 duminică și 4.334 luni; 130 au fost cufundați în apă. O întâmplare interesantă s-a petrecut la încheierea cuvântării publice de duminică. Un om de afaceri bine îmbrăcat s-a dus în culise să stea de vorbă cu vorbitorul, i-a spus că apreciază adevărurile pe care tocmai le-a auzit și că avea ceva pe care intenționa să o dea unuia dintre clericii importanți din oraș, dar, după ce a auzit cuvântarea „Este mai târziu decât credeți”, s-a hotărât să o dea martorilor lui Iehova pentru lucrarea lor. Spunând acestea, a pus în mâna vorbitorului câteva bancnote și a plecat repede. A contribuit cu 50\$ pentru lucrarea de predicare a evangheliei.

Deosebită la congresul din Springfield a fost publicitatea făcută în ziare. Cu câteva zile înainte de începerea adunării, un ziar local a tipărit un raport despre martori, care avea nota amară cu care ne-am obișnuit, din cauza unor date false trimise de un reporter părtinitor. A fost evident din partea oficialităților un sentiment de neîncredere, care au venit să facă tururi de inspecție de rutină. Dar au fost surprinși și încântați de ce au găsit, iar unul dintre ei le-a semnalat ziarelor că ar face bine să relateze despre această adunare, căci chiar se întâmpla ceva. Ziarele au făcut asta, și, spre meritul lor, au făcut-o cu onestitate. Atât de eficientă a fost înștiințarea condusă de martori, încât un preot a zis: „Până la urmă, cineva trebuie să contracareze lucrarea acestor oameni”. Ceea ce a și făcut. Cum? Punând o pancartă defăimătoare despre martori pe o mașină și conducând-o prin tot orașul, claxonând. Mai puțin claxonat și mai multă predicare a Bibliei ar putea face adevărurile din Biblie proclamate de martorii lui Iehova mai puțin incomode pentru clerul creștinătății. Tot ce a scos din asta preotul reacționar a fost o

plimbare, căci mai bine de 4.000 de persoane cu bunăvoință au fost prezente la lectura publică, și, pe lângă martorii participanți, aceasta a ridicat numărul de participanți la 10.789; iar 169 au fost cufundați în apă.

Efectele congresului de district s-au resimțit dincolo de granițele orașului Springfield. Observați următorul editorial, care a apărut pe 5 iulie în *Daily Transcript and Telegram* din Holyoke, orașul vecin.

MARTORII LUI IEHOVA

„Este imposibil să trecem cu vederea marele congres al martorilor lui Iehova ținut pe terenul Eastern States, week-endul trecut, fără să ne oprim și să studiem ce semnificații are. În canicula arzătoare a celor câteva zile trecute, 12.000 bărbați, femei și copii s-au adunat să se bucure de profețiile biblice din vechime, care marchează o manifestare a lui Dumnezeu în rândul copiilor Săi”.

„Grupul adunat pe Eastern States vine din New England, New York și New Jersey. Ce îi inspiră pe acești oameni să urmeze ceea ce multora le pare ca o interpretare greșită a învățăturii Scripturale? Acești oameni nu au preoți și biserici obișnuite. Fiecare om este propriul său stăpân în această sectă, dar stăpânirea lui include și să lucreze îndeaproape cu alți oameni independenți, care gândesc la fel ca el”.

„Ne îndoim că oricare altul dintre așa-zisele grupuri protestante ar putea aduna o asemenea forță în mijlocul lui 4 Iulie în statele estice. Acești oameni sunt incredibil de zeloși. Își studiază Biblia așa cum studiază bărbatul modern paginile de sport. Cred că Isus a fost promisiunea lui Iehova, dar că a fost doar o parte din promisiune. Ei tocesc Scripturile și scrierile mai târziu ca dovadă a credinței lor în profeția sacră. Se desfată cu lauda lui Iehova, singurul Dumnezeu pe care vor să-l dovedească”.

„Cu toată organizarea lor învăluită de mister, Martorii au ținut 450.446 adunări anul trecut. În ansamblu, e multă tinerețe în rândul Martorilor. Imagini cu ei la congres au arătat că sunt tineri sau de vârstă mijlocie. Și-au adus copiii cu ei. Par să fie umpluți de un zel imens, de a nu pune nimic între ei și Dumnezeul lor – nici măcar steagul american”.

„Fiecare dintre Martori crede că el sau ea este personal un martor al adevărului lui Dumnezeu. Doresc să vadă lumea regenerată. Nu trebuie să existe nici o barieră în calea unei relații personale cu Dumnezeul lor”.

„În congres, păreau că sunt conduși de reprezentanți ai Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere. Li s-a spus să se îmbrace cu armura lui Dumnezeu și să meargă să predice vestea bună, așa cum au făcut Isus și discipolii săi. Ei acceptă această poruncă”.

„Ce atrage asemenea adepți din rândul oamenilor obișnuiți din America? Este dorința firească a oamenilor de a ajunge cumva mai sus decât sunt, și poate să Îi atingă mâna sau să-i simtă poala hainei? Într-o epocă în care există atât de multe biserici, se poate ca bisericile să fi omis ceva în modul de a ajunge la oameni?”

„Faptul că 12.000 de oameni au participat la congresul din vară al martorilor lui Iehova, câteva mile în josul râului, și bucuria lor față de promisiunea că lumea veche este pe moarte și o nouă lume a profeției biblice este aproape, nu este ceva la care doar să te uiți și să treci mai departe. Mișcarea trebuie să dea credință și speranță oamenilor care simt că nu și-au găsit calea în forme religioase recunoscute”.

INDIANAPOLIS, LINCOLN, SIOUX FALLS, BALTIMORE

Indianapolis este un oraș prietenos din centru-vest, cu o populație de aproape o jumătate de milion de locuitori, numit deseori „Orașul curselor”, datorită cursei anuale de automobile, pe un traseu de 800 km, care atrage mulțimi de 100.000 spectatori. Acolo statul Indiana a jucat rolul de gazdă pentru cel de-al unsprezecelea congres de district ținut în Statele Unite. Înștiințarea adunării a fost foarte intensă în Indianapolis, martorii roind prin centrele comerciale ale orașului precum lăcustele. Pliante, vestitori purtând pancarte, semne la ferestre, pe mașini, toate acestea și alte mijloace au fost folosite până când titlul „Este mai târziu decât credeți!” a devenit un proverb printre locuitorii orașului. Dar a avut efectul scontat, căci de la aproape 5.000 de oameni, sâmbătă, audiența a crescut la 8.123 pentru cuvântarea publică de duminică. 130 au fost botezați.

Puțin mai departe, înspre vest și câteva zile mai târziu, și iată-ne la Lincoln, Nebraska, pentru următorul congres, desfășurat între 15-17 iulie. Învingerea opoziției a adăugat farmec acestui congres. Cu aproape trei săptămâni înainte de zilele stabilite pentru congres contractul de folosire a terenului de festivități a fost anulat. Scuza oferită a fost că aleile de pe teren trebuiau vopsite. Când acest pretext ieftin a fost dat presei, publicația *Star* din Lincoln i-a chemat pe reprezentanții Societății Watchtower pentru a-i informa că membrii Legiunii Americane înaintau plângeri către biroul guvernatorului, funcționarilor responsabili de terenuri pentru festivități și altor oficialități ale statului, opunându-se folosirii terenului de către martorii lui Iehova. Ziarul *Star* a spus că va publica plângerile, și, alături de acestea, martorii erau bineveniți să li se tipărească versiunea lor asupra întâmplării. Ceea ce s-a și făcut, și, când au fost date luminii de tipar plângerile au sunat forțate și prostești. Și publicația *Journal* din *Lincoln* s-a ridicat la înălțimea reputației sale de corectitudine în abordarea acestei chestiuni. Contractul a fost repus în vigoare și terenul de festivități a fost folosit.

Acest episod a avut obișnuita urmare: publicitate pentru adunare și pentru martorii lui Iehova. A pavat drumul pentru ocazia de a emite pe postul de radio KFOR, ocazie cu care s-a răspuns la multe întrebări pertinente despre martorii lui Iehova și lucrarea lor. O altă transmisie s-a realizat la o stație din Omaha, WOW. Ambele posturi radio și ziarele au oferit relatări de încredere și corecte despre congres. Aproape 4.000 persoane au ascultat cuvântarea publică, și 61 au fost cufundați.

Pentru următorul week-end scena congresului s-a mutat la Sioux Falls, Dakota de Sud. Acolo, 3.422 oameni au ascultat lectura-cheie „Este mai târziu

decât credeți!” Cuvintele exprimate de persoanele cu bunăvoință, care au participat la părți din congresul de trei zile al martorilor lui Iehova, dovedesc ce s-a declarat încă de la începutul acestui articol, și anume că martorii practică iubirea de aproape. Un om spunea că nu putea înțelege niciodată de ce se adună un grup de oameni din orașe mari și mici, de lângă orașul Sioux Falls și apoi, fără să aștepte un cent ca răsplată, își cheltuiesc timpul și energia vreme de patru până la șase săptămâni, mergând din casă în casă să predice și să obțină cazare pentru alții. El crede că oamenii care fac asta trebuie să aibă ceva adevărat; așa că a participat la congres ca să afle care este acest „lucru adevărat”.

O persoană de curând interesată a spus după o sesiune: „Asta rezolvă tot. Studiam cu martorii lui Iehova de ceva timp, dar încă mai mergeam la biserică. Nu mă puteam hotărî, și am venit la acest congres pentru a încerca să decid o dată pentru totdeauna. De îndată ce mă întorc acasă mă voi rupe de biserica mea pentru totdeauna!” Un om, soțul unei martore a lui Iehova, nu dorea să participe la congres înainte; dar, de data aceasta a participat: „Nu pot găsi un străin printre ei, toți sunt prieteni!”, a comentat el. Nimic nu îl putea ține departe de ei după aceea. Multe alte experiențe similare indică faptul că Sioux Falls și împrejurimile se vor dovedi un teren fertil pentru vizite ulterioare și studii biblice la domiciliu, pe viitor.

Al paisprezecelea și cel din urmă congres de district din Statele Unite s-a ținut la Baltimore, Maryland, între 26-28 august, și a fost al doilea congres american la care a participat Fratele Knorr. Cea mai neobișnuită particularitate a acestei ocazii a fost apariția la televizor a fraților Knorr și Larson, folosind aproape opt minute dintr-un program, într-un interviu în studioul postului TV. Un ecran imens a fost plasat pe scena amfiteatrului în acest timp, și o parte din public a putut auzi și vedea acest aspect inedit al congresului. Încheindu-și cuvântarea publică adresată celor 11.668 persoane, ce au umplut până la refuz auditoriul principal, Fratele Knorr a accentuat cât de întârziat este timpul, și importanța studierii Bibliei de către fiecare. La congresul de la Baltimore, au fost botezați 209.

La o zi după ce fiecare dintre aceste 14 congrese s-a încheiat, un reprezentant de la sediul central al Societății s-a întâlnit cu servii de district și de circuit și cu soțiile lor, pentru a discuta probleme de organizare și metode de a ajuta adunările și lucrătorii pe teren. Aceste întâlniri facilitează o mai bună organizare și permit să fie făcută o lucrare de predicare mai eficientă în rândul oamenilor din diferite teritorii.

Cu siguranță că aceste congrese de district au fost o binecuvântare pentru poporul de legământ al lui Iehova, și le-au acceptat ca pe o expresie suplimentară a dragostei Lui pentru ei. Dar, aceste prilejuri au fost folosite de martori ca să predice pentru mii de persoane din acele orașe, vizitându-i la casele și locurile lor de muncă, și întâlnindu-i pe străzi. Mii dintre aceste persoane vizitate au răspuns venind la congrese ca musafiri ai martorilor lui Iehova, și au tras foloase de pe urma a ceea ce au auzit. Dragostea pentru aproape a fost cea care i-a mânat pe martori să invite și să spună bun venit la congresele lor acestor persoane, să se bucure împreună cu ei de hrana spirituală oferită acolo. Totalul celor paisprezece

congrese arată că 49.641 persoane au participat la sesiunile de sâmbătă, iar minunatul total pentru duminică a fost de 85.441 persoane. La cele paisprezece congrese, 1.644 și-au simbolizat consacrarea de a face voința lui Dumnezeu, fiind botezați prin cufundare în apă.

Acum, *Turnul de Veghere* așteaptă cu nerăbdare momentul când va putea da raportul despre următorul congres ținut în Statele Unite, și anume marele congres internațional de la New York, din 1950.

Scrisori

„SUFLETUL OMENESC MURITOR”

17 octombrie, 1949

Dragă Frate,

Cu privire la a zecea ta scrisoare despre „suflete moarte”

Oricât ai aduce argumente despre aceasta, declarația literală este acolo, în textul ebraic original, și nu doar acolo, ci și *Versiunea Septuaginta* grecească a tradus literal textul în greacă, în Numeri 6:6, prin suflet mort (*psychei teteleutekuiai*). Într-adevăr, expresia din ebraică s-ar putea traduce GRAMATICAL prin „sufletul celui mort”, așa cum o arată Rotherham în interpretarea din nota marginală, dar atunci ne lovim de greșeala de doctrină a supraviețuirii sufletului unui om după ce acesta moare. În traducerea *LXX*, totuși, nu se poate traduce nici gramatical ca „sufletul celui mort”, ci înseamnă literal „suflet mort”. La fel, în toate locurile unde Scripturile vorbesc despre pângărire prin atingerea unui mort, textul ebraic folosește cuvântul (*nephesh*) pentru „suflet”, adică lucrul ce este atins; de asemenea, versiunea *LXX* grecească îl traduce prin „*psyche*”. Când devii necurat prin atingerea unui *psyche*, ce fel de *psyche* este el, sau ce fel de *nephesh*? Contextul arată că moartea împresoară asemenea lucruri precum *psyche* sau *nephesh*. Atât traducătorii din ebraică, cât și ai versiunii grecești *LXX* ocolesc problema și ascund adevărul, redând *nephesh* și *psyche* în aceste contexte prin „cadavru” (Numeri 9:6, 7, 10; 19:11, 13; Hagai 2:13). Dar aici ajungem în dificultate, atunci când dăm peste Isaia 10:18, care vorbește despre nimicirea „atât a sufletului, cât și a trupului”, ca și în Matei 10:28, care vorbește despre distrugerea atât a sufletului cât și a trupului. Deci, nu exagerăm cu nimic atunci când traducem literal și folosim expresia biblică „suflet mort”. Acolo unde Biblia folosește termenul *nephesh* sau *psyche* în sine, pentru a se referi la suflet, contextul arată dacă este un suflet viu sau mort.

Oricum, ținta expresiei originale, literale, din Cuvântul lui Dumnezeu este de a dovedi că doctrina păgână a nemuririi sufletului uman este un mit și complet nescripturală. Dacă folosiți termenul „persoană” în locul unei definiții sau a unei descrieri lungi despre ce înseamnă cuvântul „suflet” din punct de vedere scriptural, vă va ajuta să depășiți dificultatea mentală în această chestiune.

Ai voștri, cu loialitate, în serviciul Împărăției,
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

„LĂSAT LA VATRĂ UN AN PENTRU A-ȘI ALINA SOȚIA”

21 noiembrie, 1949

Dragă Soră,
Răspundem scrisorii tale din 29 octombrie,

Primul an de căsătorie al unui izraelit a fost folosit, pur și simplu, ca o ilustrație, nu ca să indice un an literal, precum cel dintre 1918-1919. Problema este că nu ar fi în armonie cu această ilustrație ca Isus Cristos să fie întronat și să se căsătorească în 1914 și, imediat după această unire cu mireasa lui, să înceapă războiul din cer, care durează până în 1918 – Deuteronom 24:5.

După ce izraelitul căsătorit era scutit primul an, pentru a sta acasă și a-și mângâia noua soție, era recrutat pentru datorii de război și trebuia, deci, să-și părăsească soția și, probabil, copilul. Deoarece, din câte înțelegem, căsătoria Mielului cu mireasa lui a început în 1918 și rămășița a fost adunată în starea templului împreună cu el, înseamnă că toți acești ani de la acea dată au fost un timp în care el a putut să mângâie clasa miresei. Și, cu siguranță, că a făcut aceasta. După ce a mângâiat-o, acum putea să fie chemat la datorie, pentru Armagedon, de Tatăl Său ceresc și Comandant Șef, chiar dacă aceasta ar însemna să lase la o parte aranjamentul său marital cu clasa miresei. Astfel, nu ar fi necesar ca el să glorifice mai întâi rămășița clasei miresei și să îi ia de pe pământ în cer, ca să fie cu el acolo sus, înainte să înceapă bătălia Armagedonului. Deci, nu există nimic în această ilustrație care să militeze împotriva ideii că rămășița clasei miresei lui Cristos va trece prin Armagedon împreună cu „celelalte oi” și va fi aici și după Armagedon, până când scopurile lui Iehova pentru ei, pe pământ, vor fi fost servite deplin. Apocalipsa 2:26, 27 indică faptul că aceia din clasa miresei deja glorificați cu Mirele Cristos vor lua parte împreună cu el la operațiunile cerești din războiul Armagedonului.

Ai voștri, cu loialitate, în serviciul teocratic,
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

„NEMURIRE PE TĂRÂMUL SPIRITELOR”

16 septembrie 1949

Dragă Frate,

Răspundem scrisorii tale din 13 septembrie;

Articolul „Manifestarea prezenței lui Mesia”, din numărul din 1 august al *Turnului de Veghere* nu a spus, în paragraful 19 „învierea acelor membri adormiți ai trupului lui Cristos la viață nemuritoare pe tărâmul spiritelor”, pentru a se referi la faptul că de viață nemuritoare sau nemurire se va bucura și omenirea de pe pământ în veșnica lume nouă.

Dicționarul Webster poate că definește „nemurirea” ca „o scutire de la moarte; o existență fără sfârșit”, dar Sfintele Scripturi nu permit o definiție atât de extinsă. Apocalipsa 2:11 declară că doar cei 144.000 membri credincioși ai trupului lui Cristos nu vor fi „răniți de a doua moarte”, în timp ce scripturile arată că cei morți înviați din morminte în lumea nouă, sub Împărăția lui Cristos, vor fi pasibili de moartea a doua, și la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, vor fi supuși pericolului dezlegării lui Satan, pentru o scurtă vreme, pentru a hotărî dacă trebuie să fie aruncați sau nu în moartea a doua, simbolizată de lacul de foc și pucioasă (Apocalipsa, cap. 20). Argumentul despre înviere al apostolului Pavel, din 1Corinteni 15, arată că doar membrii trupului lui Cristos vor fi îmbrăcați cu nemurire și neputrezire, și Romani 2:7 arată că aceștia caută nemurirea și o vor primi ca răsplată aparte.

Dacă „nemurirea” ar însemna doar scutire de moarte și existență fără sfârșit, atunci versetele din 1Timotei 6:14-16 ar fi greșite, arătând că doar Regele regilor și Domnul domnilor are nemurirea sau o avea în momentul când Pavel scria, căci în acel timp îngerii credincioși din ceruri se bucurau de scutire de la moarte și o existență fără sfârșit pentru loialitatea lor.

Așa că *Turnul de Veghere* își menține poziția că nemurirea nu va fi oferită bărbaților și femeilor credincioase de pe pământ din lumea nouă, ci pentru loialitatea și devotamentul neclintit li se va da, ca recompensă, doar viață veșnică. Ei vor fi întotdeauna muritori cu trup de carne. Numai credincioasa biserică, aleasă dintre oameni, va fi nemuritoare, împreună cu Capul și Salvatorul ei, Isus Cristos, care este în cer.

Ai voștri, cu bucurie, în serviciul Împărăției
WATCHTOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

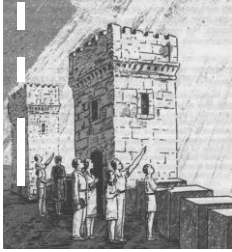
1 FEBRUARIE 1950

Nr. 3

Cuprins:

CE FACI TU CU TIMPUL TĂU?	- Pag. 61
VALORIFICAȚI TIMPUL RĂMAS	- Pag. 72
CONGRESELE DE DISTRICT
DIN 1949 DIN MAI MULTE ȚĂRI	- Pag. 79
ZOROBABEL RECONSTRUIEȘTE TEMPLUL	- Pag. 85

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Februarie 1950

Nr 3

Ce faci tu cu timpul tău?

„Este ... un timp pentru fiecare lucru de sub cer.” – Ecl. 3:1, *ASV*.

IEHOVA l-a inspirat pe apostolul Pavel să înștiințeze o adunare creștină în urmă cu nouăsprezece secole: „Timpul hotărât s-a scurtat foarte mult.” (1 Cor. 7:29, *AAT*.) Această declarație cumpătată de pe buzele unuia dintre cele mai importante autorități ale creștinismului ar trebui să fie luată în considerare, cu atenție, de către oamenii care trăiesc în secolul al douăzecilea. Probabil că întrebați „Dar de ce ar trebui să fim îngrijorați în mod deosebit acum? Ce timp, atunci, s-a scurtat așa de mult, încât ar putea să afecteze această generație?” Pavel a privit cu încredere înainte spre sfârșitul sistemului prezent de lucruri, cu confuzia, corupția și violența sa; iar încrederea sa s-a bazat pe Sfânta Scriptură și pe cuvintele Stăpânului său, Isus Cristos. Nu le-a spus Cristos discipolilor Săi că va veni și că această lume veche va lua sfârșit? Ba da; așa că au crezut și au căutat mai multe informații de la El. Ca răspuns la întrebarea lor: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?”, Isus a enumerat evenimente care aveau să se întâmple, pentru a marca venirea Sa ca Împărat întronat și începutul sfârșitului acestui sistem lumesc. Pavel aștepta sfârșitul și semnele care-l însoțesc când a dat avertismentul citat mai sus. Faptul că între timp au trecut mulți ani nu a servit la amânarea „timpului hotărât”. Dacă timpul a fost scurt în zilele lui Pavel, trebuie să fie cu mult mai scurt acum.

² Dar să aducem chestiunea și mai aproape acasă: Știți că semnele pe care le-a prezis Isus și pe care le-au căutat apostolii Săi și-au văzut împlinirea chiar în această generație? Observați singuri la Matei capitolul 24, Luca capitolul 21, și Marcu capitolul 13, să vedeți care a spus Isus că vor fi semnele: națiune care se ridică împotriva altei națiuni în război total, foamete, epidemii și cutremure, cu mai multe nenorociri care vor veni. Apoi amintiți-vă ce s-a întâmplat pe pământ, să zicem în ultimii 36 de ani. Observați asemănarea izbitoare, că întocmai aceste evenimente s-au abătut deja chiar peste această generație?

³ Faptul că această serie de evenimente, împreună cu altele prezise de Isus, se întâmplă mai ales din 1914 încoace, poate nu vi se pare atât de însemnat până când nu vi se atrage atenția și asupra faptului că anul 1914, după cronologia Bibliei, marchează sfârșitul timpurilor neamurilor, sau a perioadei de 2.520 de ani care a fost prezisă că va interveni între lepădarea de către Dumnezeu a necredincioasei națiuni Israel, în anul 607 î.C., și restaurarea conducerii teocratice prin instalarea

lui Isus Cristos ca Rege ceresc. Aceste semne ies în evidență ca niște pietre kilometrice, înștiințându-i pe oameni și națiuni cam pe unde se află în cursul timpului. În timp ce Pavel a avut doar ochiul credinței cu care să se uite după sfârșitul lumii și răutatea lui însoțitoare, noi avem în fața ochilor noștri chiar această serie de întâmplări de importanță care zguduie lumea, demonstrând că trăim în zilele din urmă.

⁴ Încă se poate argumenta că Pavel a crezut că timpul se scurtase atunci, în vremea sa; deci, în timp ce putem vedea fără dificultate semnele despre care Isus a prezis că vor marca începutul timpului sfârșitului, de ce nu suntem îndreptățiți să tragem concluzia că mai este încă timp destul? Poate vor mai veni și vor mai trece multe generații înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie exprimată împotriva răutății, iar sfârșitul său final va veni atunci. O astfel de concluzie trebuie înlăturată grabnic din minte, căci Isus a spus mai departe, când a vorbit despre semne: „*Această generație nu va trece, până când nu se vor împlini toate aceste lucruri.*” (Mat. 24:34) Se are în vedere, în primul rând, generația în care trăiți voi.

⁵ Aceste fapte nu sunt aduse aici în atenție pentru a vă paraliza într-o inactivitate plină de teamă, ci mai degrabă pentru a vă trezi față de însemnătatea timpurilor, privilegiul rar care poate fi al vostru și calea cea mai profitabilă de a folosi timpul rămas. Din toate timpurile în care a trăit cineva, cu siguranță acesta este cel mai binecuvântat, în ciuda încercărilor prin care trece acum omenirea. Trăim la apogeul epocilor, când o lume coruptă se află în chinurile morții, iar o lume nouă strălucitoare, cu putere crescândă, înghesuie răutatea într-un colț, pentru a o zdrobi acolo și pentru a scăpa pământul de ea pentru totdeauna. „Ziua cea mare a DOMNULUI vine în mare grabă” a înștiințat profetul Țefania. (1:14) Pentru că vine în grabă, să nu fim găsiți printre batjocoritori care împing sfârșitul în viitorul îndepărtat, spunând „Poate odată, dar nu în vremea noastră!” Un astfel de grup a trăit pe acest pământ în trecut.

⁶ Dacă vă simțiți predispuși să luați în răs dovezile care arată cât de scurt este timpul rămas, poate ați putea să petreceți, în mod avantajos, câteva clipe din numărul necunoscut care vă rămân, pentru a vă gândi la o întâmplare care a avut loc cu 1.665 de ani după ce omul a fost pus pe pământ. Omul drept Noe tocmai terminase de construit o arcă uriașă. În timpul construcției sale, el ducea un mesaj rasei corupte și nelegiuite de oameni, care au întors spatele cerințelor drepte ale Creatorului, Iehova Dumnezeu, și au urmat de bunăvoie conducerea adversarului, Satan Diavolul. Ei nu aveau timp pentru acest „predicator al dreptății”. În loc să ia în seamă avertismentul său despre apropierea condamnării iminente, ei s-au ocupat de propria plăcere egoistă. Atunci, cu o surprindere uimitoare, apele potopului au lovit! Teama le-a umplut inimile și le-a adus înțelegerea groaznică a faptului că timpul lor nu a fost petrecut cu folos, batjocorind și aruncând ocară asupra lui Noe și a familiei sale. Chiar când viețile celor răi se stingeau, Noe și cei șapte care și-au petrecut timpul cu folos, așa cum le-a poruncit Dumnezeu, se aflau confortabil în siguranța arcei. Înainte ca cineva să rădă, este bine de știut că apostolul Petru a

descriș un sfârșit asemănător pentru cei care trăiesc în aceste vremuri și care ignoră voit semnele care dovedesc apropierea sfârșitului acestei lumi.

⁷ Petru a spus în această privință: „Înainte de toate, trebuie să înțelegi acest lucru, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, mergând unde îi conduc pasiunile lor și zicând: Unde este venirea Sa promisă? Căci de când au adormit părinții noștri toate au rămas cum au fost de la începutul creării!’ Căci ei ignoră cu voia faptul că înainte au existat ceruri și un pământ care au fost făcute la porunca lui Dumnezeu, din apă și prin apă, prin care a fost distrusă și acea lume, fiind inundată în apă. Dar prin aceeași poruncă cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc, și ținute pentru ziua în care oamenii fără Dumnezeu vor fi judecați și distruși.” (2 Pet. 3:3-7, *A.A.T.*) Această mărturie este pe deplin confirmată de însuși Isus, când a spus: „Căci întocmai cum a fost în vremea lui Noe, așa va fi la venirea Fiului Omului. Căci așa cum în zilele înainte de potop oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care Noe a intrat în arcă, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a distrus pe toți, așa va fi la venirea Fiului Omului.” – Mat. 24:37-39, *A.A.T.*

⁸ Dacă, din aparențele exterioare, vi se pare că nu există nici un semn că lumea veche este la marginea nenorocirii, ci că instituțiile sale sunt puternice și stabile, amintiți-vă acest incident important. Când națiunea Israel fugea de Faraonul asupritor, armatele lui nu au fost niciodată într-o formă mai bună. Oștirile lui erau la apogeul puterii și gloriei lor militare; israeliții care fugeau, prinși în cursă în fața lor, păreau o pradă ușoară. Din aparențele exterioare, acea armată mai avea mulți ani de activitate înainte. Dar timpul acelei armate nu a fost petrecut cu folos când a fost zdrobită între zidurile falnice ale apelor mării pe care Iehova le-a făcut să se deschidă pentru trecerea națiunii Sale alese. În câteva clipe acea armată odată puternică a fost redusă la o grămadă de resturi și trupuri tăcute. – Exodul 14, 15.

CONFRUNTAREA CU ÎNTREBAREA

⁹ Pentru oameni cugetați această dovadă că prezenta putere a națiunilor nu va zădărnici ziua distrugerii, împreună cu dovada scripturală a faptului că timpul rămas este scurt, se pune întrebarea: Ce să facem în timpul rămas, pentru a-l putea folosi cât mai avantajos?’ Sau, după cum a spus Petru: „Văzând că aceste lucruri vor fi distruse toate, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi în toată viața sfântă și evlavioasă?” (2 Pet. 3:11, *ASV.*) Contrastul este evidențiat puternic între ce aduce viitorul pentru cei ce-și folosesc și cei ce nu-și folosesc timpul în mod înțelept. O persoană înțeleaptă, care acceptă dovada scripturală concisă a timpului în care trăim, descoperă ce să facă și când să facă. Astfel, nu trebuie să-i fie teamă de exprimarea judecății lui Dumnezeu asupra lui. „Inima unui om înțelept discerna atât timpul cât și judecata.” – Ecl. 8:5.

¹⁰ Evident, dacă lumea veche va merage, în curând, la distrugere, un om înțelept știe că nu-și poate petrece timpul cum o face lumea. Acționând după principiul „câștigul este evlavie” (1 Tim. 6:5), lumea se zbate orbește pentru bogăție și putere. Bogăția lor este folosită pentru a oferi luxul care duce mintea și mai

departe de Dumnezeu. Dar fericirea și mulțumirea nu sunt destinul lor. Înainte de a ceda ispitei de a căuta bogăție în timpul rămas, sau chiar într-o mică parte din el, ascultați sfatul lui Pavel către Timotei legat de acest subiect. „Dar oamenii care vor să se îmbogățească cad în ispită, în curse și în multe pofte nesăbuite și dăunătoare, care cufundă oamenii în distrugere și ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, și în dorința de a se îmbogăți, unii oamenii rățăcesc de la credință și își străpung inimile cu multe chinuri.” – 1 Tim. 6:9, 10, *A.A.T.*

¹¹ Înțeleptul rege Solomon relatează că după ce și-a permis grădini, case, sclavi, bogăție, provincii și orice lux, a fost obligat să tragă concluzia că „totul este deșertăciune și goană după vânt, și nu au nici un rost sub soare.” (Ecl. 2:1-11 *A.A.T.*) Cu toate că un om se poate dovedi atât de expert în a aduna bogăție încât să câștige întreaga lume, el nu ar putea spune, cu sinceritate, că și-a petrecut timpul cu folos. „Pentru ce să fie un om câștigat, dacă ar câștiga lumea întreagă, și și-ar pierde dreptul la viață?” (Mat. 16:26, *A.S.V.*) Solomon a observat în continuare: „Am văzut tot ce se întâmplă în această lume; este o treabă deșartă, zadarnică.” – Ecl. 1:14, *Moffatt*.

¹² Cât de nechibzuit este, atunci, să-ți petreci timpul strângând bogății pe care ‘le mănâncă moliile și rugina și le sapă și le fură hoții’ sau chiar să-ți petreci mai mult timp decât este absolut necesar pentru a obține necesitățile vieții! (Mat. 6:19) A face astfel îndepărtează mintea de lucruri mai importante. Timpul care rămâne pentru această lume veche nu este cel în care să urmărim astfel de îndeletniciri. În timpul scurt rămas, voința lui Dumnezeu este ceea ce învață toți oamenii de la El și câștigă viață. Și cum să învețe oamenii despre Dumnezeu și cerințele Sale? Apostolul Pavel ridică aceeași întrebare și apoi dă răspunsul, la Romani 10:14: „Cum îl vor chema, atunci, pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Cel despre care n-au auzit? Și cum vor auzi fără un predicator?” Iehova, care ‘are un timp pentru fiecare scop’ (Ecl. 3:1), a pus deoparte acest timp pentru predicarea Evangheliei, iar oamenii trebuie să fie predicatori. Pentru a accentua faptul că predicarea Evangheliei precede sfârșitul final, Iehova L-a făcut pe singurul Său Fiu născut să declare: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; iar atunci va veni sfârșitul.” – Mat. 24:14.

¹³ Este un privilegiu atât de mare de a lua parte la această activitate pe care o indică Scripturile, încât până și îngerii s-ar bucura de această ocazie. (1 Pet. 1:12) Ei nu consideră că e sub demnitatea lor sau o pierdere de timp să-L susțină pe Iehova ca suveran al universului și să facă de cunoscut faptul că Împăratul Său, Isus Cristos, a fost întronat. Dar acest privilegiu este rezervat oamenilor, și chiar dacă fiecare om ar da greș în predicarea lui, tot s-ar împlini, căci Isus a declarat că dacă urmașii lui ar tăcea „pietrele ar striga imediat”. (Luca 19:40) Așa că Isus a stabilit modelul potrivit. El nu s-a reținut de la predicare, ci Și-a dedicat viața, cu ardoare, aceluia lucru. Deoarece el ‘ne-a lăsat un exemplu să călcăm pe urmele lui’ (1 Pet. 2:21), nu este predicarea cea mai avantajoasă cale prin care ne-am putea petrece timpul?

¹⁴ Într-adevăr, nu este o responsabilitate mică să fi purtătorul de cuvânt sau ambasadorul Guvernului Atotputernicului Dumnezeu. Viața voastră și viața altora depinde de cât de bine predicați, cât de convingător este argumentul vostru, cât de ferme sunt eforturile voastre. Oamenii acestei lumi care se prăbușește, prind ocazia de a fi ambasadori ai guvernelor care sunt destinate să dispară pentru totdeauna. Ani din viața lor sunt petrecuți în pregătirea de a-și face munca bine. Nu înseamnă, atunci, că noi, în a căror mâini stă o responsabilitate chiar mai mare, putem să petrecem cu folos ceva din timpul nostru, îmbunătățindu-ne aptitudinile de servi ai lui Dumnezeu prin studiu?

STUDIU

¹⁵ Studiul este într-adevăr un lucru avantajos, și nici un creștin nu ar trebui să-și permită să ajungă la părerea greșită că poate câștiga acordul lui Dumnezeu fără să studieze, sau că este prea ocupat pentru a-și petrece timpul cu folos pentru studiu. Sfatul „Învăță pentru a te arăta aprobat de Dumnezeu”, nu a fost înregistrat pentru beneficiul persoanelor care până acum nu au avut o cunoștință a adevărului. Fără studiu *continuat*, adevărurile păstrate cândva ca pe o comoară se reduc și dispar. Pentru a predica cu folos pentru alții izvorul adevărului trebuie păstrat plin. La cler, care își pierde timpul cu filosofia și scrierile oamenilor, în loc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, se face referire în Biblie ca la „izvoare fără apă”. Noi, fiind vase sparte, putem să devenim la fel dacă apele adevărului nu sunt umplute din nou. Un astfel de izvor secăt cu greu poate să potolească setea unei persoane în căutarea adevărului, dacă îl găsește din întâmplare. Timpul ascultătorului cât și al predicatorului ar fi irosit.

¹⁶ Pavel a afirmat legătura strânsă între predicare, învățare și studiu, când l-a sfătuit pe tânărul predicator Timotei: „Ocupă-te de citirea Scripturilor, de predicarea și de învățătura ta.” (1 Tim. 4:13, *Moffatt*) Și nu conțin, în continuare, cuvintele lui Pavel, instrucțiuni pentru servul lui Dumnezeu conștient de timp? „Ocupă-te”, spune el. Cât de ușor este, în timp ce studiezi, să lași mintea să rătăcească la lucrurile care nu sunt oportune, astfel încât, chiar în timp ce ochiul parcurge rândurile și paginile, timpul să nu fie petrecut cu folos. Impresia confuză a câștigat alunecări din minte rapid, căci în realitate nu a fost niciodată fixată acolo. Pentru ca cineva să-fi folosească timpul în mod avantajos trebuie să se concentreze doar asupra lucrării la îndemână. În timp ce studiați, munciți din greu la studiu; în timp ce predicați, permiteți să vă umple mintea gândurile de a face ce este mai bine în timpul disponibil; și procedați în mod asemănător cu fiecare sarcină care-i cade în mână creștinului s-o facă. ‘Fă cu puterea ta ce găsești mâinile tale de făcut’, sfătuiesc Scripturile (Ecl. 9:10); iar pentru a face fapte mărețe, nu te poți mulțumi să ‘lovești în vânt’. (1 Cor. 9:26) Cunoaștința este esențială pentru o predicare cu folos.

¹⁷ Creșterea eficienței în studiu slujește la sporirea valorii timpului petrecut astfel. În timp ce citirea Bibliei din scoarță în scoarță va mări, cu siguranță, aprecierea adevărului, cunoștința este acumulată mai repede prin folosirea metodei

de studiu topică. De exemplu, scripturile legate de înviere sunt distribuite prin toată Biblia. O persoană interesată în mod deosebit de acest subiect va profita cel mai mult adunând la un loc aceste texte dispersate, astfel încât să poată fi comparate unul cu altul și de aici va fi determinat cugetul lui Dumnezeu despre acest subiect. În această privință, publicațiile Societății Tunul de Veghere sunt deosebit de valoroase, din moment ce prezintă o varietate de scripturi adunate care i-ar lua unui cercetător individual multe ore obositoare să le strângă. Informațiile obținute prin studiu individual, rând cu rând și învățătură cu învățătură (Isa. 28:10), oferă o rezervă de informații din care să luăm când discutăm Biblia cu alții.

¹⁸ În anii recentți Domnul s-a îngrijit atât de îmbelșugat de servii Săi încât unii poate sunt înclinați să înceapă să nu pună la îndoială hrana spirituală. Lumea a adoptat atât de hotărât atitudinea: „Nu ni se poate întâmpla nouă”, încât printre creștini există pericolul de a uita că adversarul încă nu și-a încheiat zilele de cutreierare pe pământ, căutând pe cine să devoreze. Alte încercări se pot aștepta cu încredere. Ni se poate întâmpla și ni se va întâmpla nouă. Ce formă va lua în continuare atacul său nu poate fi prevăzut de nimeni, dar nu este posibil ca Satan să facă din nou cum a făcut așa de multe ori în trecut, împiedicând Biblia și publicațiile ajutătoare? Într-un astfel de caz, fericit este creștinul care a făcut după cum a fost avertizat: „Fiule, nu uita învățătura Mea, ci păstrează poruncile Mele *în minte*.” (Prov. 3:1, *A.A.T.*) Da, timpul pus deoparte pentru a fixa temeinic adevărurile lui Dumnezeu în minte, prin studiu, este timp petrecut cu folos.

PARTICIPAREA LA ÎNTÂLNIRI

¹⁹ Mai mult ajutor pentru eficiență în predicarea Evangheliei este acordat prin instruirea dată la întâlnirile creștine, ca cele conduse de martorii lui Iehova. Nici o persoană nu poate spune sincer că a progresat până la nivelul în care nu mai poate învăța de la alții. Indiferent dacă cineva consideră Biblia însăși sau ajutoarele Bibliei, cum ar fi *Turnul de Veghere*, prezența altora se dovedește a fi stimulative și utilă. Aceasta este o regulă stabilită în mod divin: „Fierul ascute fierul; tot așa un om ascute înfățișarea prietenului său.” (Prov. 27:17) Se poate observa în continuare: „Oriunde sunt adunați doi sau trei, ca urmași ai mei, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Mat. 18:20, *A.A.T.*) Spiritul lui Dumnezeu impulsionează mințile celor care se adună în mod ascultător pentru a lua în considerare Cuvântul Său. Prin participarea la studiul în grupă, nu numai că cineva câștigă de pe urma cugetelor exprimate de alții, ci el își ajută, dezinteresat, semenii să profite de pe urma informației pe care o are despre acel subiect. Astfel, timpul este folosit în mod avantajos de către toți.

²⁰ Instruirea specifică despre predicarea Evangheliei este dată la adunarea de serviciu săptămânală a martorilor lui Iehova. Mare parte din creșterea rapidă în număr a martorilor activi ai lui Dumnezeu în anii recentți poate fi atribuită instruirii dobândite aici. Fără să fie un curs în arta de a convinge extrem de insistentă, întâlnirea atrage pur și simplu atenția la metoda scripturală de predicare adoptată

de Cristos și de apostoli și sugerează căile practice pentru a continua aceeași lucrare astăzi. Participarea cu regularitate la studiile *Turnului de Veghere*, în serviciu și la alte întâlniri este o cale avantajoasă pentru slujitorul lui Dumnezeu de a petrece timp pus deoparte în acest scop.

²¹ În acest punct cineva ar putea sugera că pendulului i s-a permis să bată prea departe, că acum există prea multe întâlniri care ocupă mult prea mult timp din puținul timp disponibil. Nu ar fi mai mult timp disponibil pentru predicare dacă s-ar folosi mai puțin pentru întâlniri? Da, ar putea fi timp disponibil; dar fără instruirea și tovarășia creștină dobândită prin strângerea împreună, alte interese ar tinde, curând, să ocupe acel timp „disponibil”. Timpul petrecut în compania bărbaților și femeilor a căror minte și inimă sunt îndemnate să-l servească pe Dumnezeu este pentru bunăstarea voastră veșnică. Pe măsură ce sfârșitul final se apropie, răutatea crește și timpul petrecut în contact cu lumea devine tot mai primejdios. Știind dinainte aceste lucruri, Dumnezeu l-a făcut pe Pavel să înregistreze în scrisoarea sa către evrei: „Să nu neglijăm să ne adunăm laolaltă, așa cum fac unii, ci să ne încurajăm unul pe altul, cu atât mai mult cu cât vedeți că marea Zi se apropie.” (Evr. 10:25, *A.A.T.*) Unii vor neglija întâlnirile, potrivit celor spuse de Pavel, și vor înainta un argument sau altul pentru a face asta, dar aceasta nu este calea cea mai avantajoasă de urmat. Prin stabilirea și atingerea țelului de a nu lipsi niciodată de la vreo întâlnire pe care Domnul o prevede pentru poporul Său, creștinul este protejat împotriva implicării în treburile acestei lumi. El nu are timp pentru asta!

²² Este bine să păstrați mereu în minte că modelul pe care îl urmează viața noastră individuală, modul în care ne folosim timpul, este determinat în mare parte de obiceiurile pe care ni le-am format, fie ele bune sau rele. De obicei calea care pare cea mai grea, când este examinată cu atenție, se dovedește a fi cea mai bună. Calea largă este cea pe care Satan o construiește pentru a-și conduce urmașii la moarte. Călătorul pe calea vieții cu greu își poate permite să-și piardă timpul cu abateri de la calea mai îngustă, dar mai dificilă. Poate că într-o zi i se va părea că a călătorit prea departe; obiceiurile pot avea un impact atât de ferm asupra lui, încât timpul rămas se va dovedi prea scurt să se descurce și să se întoarcă pe cărarea vieții. Nu vă lăsați ispitiți să fiți un ‘iubitor al plăcerilor mai mult decât un iubitor al lui Dumnezeu’ ca aceia de care creștinii sunt sfătuiți să se îndepărteze. (2 Tim. 3:4) „Nu intra pe cărarea celor nelegiuți, și nu umbra pe calea oamenilor răi; ferește-te de ea, nu o traversa, evit-o, și treci mai departe.” Cu toate că se va cere efort pentru a petrece timpul cu folos în dobândirea instruirii, răsplata este mare. „Păstrează ferm instruirea, nu-i da drumul; păzește-o, căci ea este viața ta.” – Prov. 4:14, 15, 13, *A.A.T.*

²³ Faptul că ați studiat și v-ați adunat cu alți creștini și ați dobândit astfel cunoștință nu este o garanție că o veți păstra întotdeauna. Pavel a avertizat: „Trebuie să dăm cea mai mare atenție mesajului pe care l-am auzit, pentru a ne feri să-l pierdem vreodată.” (Evr. 2:1, *A.A.T.*) Cât de descurajator ar fi, după ce ați petrecut zile, luni sau ani învățând despre Cuvântul lui Dumnezeu, să constatați că

această cunoștință a fost luată din nou de cel care a dat-o! Într-adevăr, mult timp ar fi astfel pierdut. Dar un astfel de lucru nu trebuie să se întâmple, și cea mai bună cale de ne asigura împotriva lui este să păstrăm adevărul strălucitor prin folosire. Iehova a dat un dar bogat celor care dobândesc o pricepere a scopurilor Sale. „Nu neglija darul care este în tine”, a spus Pavel, „Meditează la aceste lucruri; dedică-te lor complet; ca folosul tău să fie evident pentru toți.” (1 Tim. 4:14, 15). Darul trebuie întrebuițat ca să nu fie neglijat și ca toți să înțeleagă cum a tras servul folos din el sau a cum făcut progres. Aceasta se armonizează cu ce le-a spus Isus discipolilor Săi în una dintre pildele Sale. „Celui care are i se va dat mai mult și din belșug; dar de la cel care nu are nimic i se va lua chiar și ceea ce are.” – Mat. 25:29, *Moffatt*.

²⁴ Prin cuvintele de mai sus, Isus arăta ce se va face cu talantul care a fost încredințat unui slujitor leneș, ce a refuzat sau a neglijat să facă negoț cu el și să aducă profit stăpânului căruia îi aparținea. Talantul a fost luat din posesia lui, cu forța, și a fost dat slujitorului care a folosit timpul cu folos pentru a aduce profit! Rezultatul clar al slujitorului care dă greș în a-și folosi darul și nu aduce roade pentru Împărăție este arătat de următoarele cuvinte a lui Isus: „Aruncați-l în întunericul de afară pe slujitorul bun de nimic.” (Mat. 25:30, *Moffatt*) Da, lumina înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu slăbește și dispare din mintea celui care nu face comerț, fără băgare de seamă, cu talantul sau interesele Împărăției care sunt puse în mâinile lui. În ceea ce-L privește pe Domnul, o astfel de persoană egoistă este „bună de nimic” și nu este vrednică de înțelegerea scopurilor Sale.

²⁵ Prin aducerea unei creșteri sau prin producere de roade, Isus se referea la a-i ajuta pe alții să înțeleagă și să devină martori pentru maiestatea lui Iehova, predicând cuvântul vieții. Acest lucru, conform lui Pavel, este jertfa care-L mulțumește pe Dumnezeu. „Prin El, deci, să oferim mereu o jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică, rodul buzelor noastre, care dau mulțumire numelui Său.” (Evr. 13:15) Dorința de a instrui și ajuta pe alții, care umple pe cineva atât de mult când începe să afle de îngrijirile grațioase ale lui Iehova nu ar trebui lăsată la o parte, ignorată sau înăbușită cu griji lumești. Când cineva îl acceptă pe Cristos ca Răscumpărător al Său și își consacră viața să facă voința lui Dumnezeu, timpul său nu mai este al lui ca să-l piardă sau să-l risipească. Timpul său, da, chiar viața sa aparține serviciului lui Dumnezeu. „Ați fost cumpărați cu un preț.” – 1Cor. 7:23, *A.S.V.*

²⁶ Acest studiu continuu și folosirea adevărului Bibliei aduce multă pace minții. „Tu îl vei păstra în pace perfectă pe cel a cărui minte rămâne la Tine.” (Isa. 26:3) Celor cărora le lipsește această apărare își găsesc mințile asediate cu tot felul de griji și necazuri. Gândiți-vă ce cantitate enormă de timp este irosită zilnic doar prin griji! Grijiile nu duc niciunde. Isus a întrebat: „Care dintre voi, cu toate grijiile sale, poate adăuga un singur ceas la viața sa?” (Mat. 6:27, *A.A.T.*) Omul nu poate prelungi timpul rămas prin griji, și nici nu poate folosi în mod avantajos ceea ce este deja alocat. Și cum poate fi înlăturată grija consumatoare de timp în mod eficient? Pavel spune „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus

Cristos, Tatăl îndurător, și Dumnezeuul mereu gata pentru mângâiere! El mă mângâie în toate necazurile mele, așa încât eu pot mângâia oameni care sunt în vreun necaz cu mângâierea prin care eu însumi sunt mângâiat de Dumnezeu.” (2 Cor. 1:3, 4, *A.A.T.*) Împărtășirea din mângâiere, predicarea adevărilor Evangheliei, va elibera mințile tulburi pentru folosire avantajoasă. Pavel a declarat că Dumnezeu l-a mângâiat ca el, la rândul său, să poată aduce mângâiere altora. Făcând astfel, el l-a urmat pe Exemplul său, Isus Cristos, a cărui însărcinare era, în parte, „să-i mângâie pe toți cei care plâng.” – Isa. 61:2.

PREDICARE

²⁷ Este adevărat că cel ce-și petrece timpul cu predicarea Evangheliei este considerat atât ciudat cât și nechibzuit de cei cărora le lipsește viziunea pentru a vedea semnele timpurilor. Într-un fel, este ciudat sau neobișnuit să mergi și să le spui oamenilor că îi așteaptă nimicirea dacă vor continua pe calea lor nepăsătoare; și va fi un lucru ciudat sau neobișnuit când Iehova va aduce acea nimicire, căci au trecut multe secole de când puterea Lui s-a arătat astfel oamenilor. Dar faptul că este ciudat nu schimbă adevărul. Mai degrabă, servește la confirmarea sa, căci Isaia, un profet al lui Iehova, a relatat: „Căci Iehova se va ridica precum la muntele Perațim, se va mânia ca în valea Gabaonului; ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, și să-și aducă la împlinire actul Său, actul Său ciudat. Acum, deci, nu fiți batjocoritori, ca legăturile să nu devină mai puternice pentru voi; căci am auzit un decret de distrugere de la Domnul, Iehova al oștirilor, pentru întregul pământ.” (Isa. 28:21, 22, *A.S.V.*) Astfel, acesta este un caz în care lucrul ciudat, lucrul nechibzuit, este lucrul avantajos. Atât de avantajos încât conduce la viață. Ce avantaj mai mare de atât poate exista? „Lui Dumnezeu I-a plăcut să-i salveze pe cei ce cred prin nechibzuința predicării.” – 1 Cor. 1:21.

²⁸ Ce se întâmplă, atunci, dacă oamenii înțelepți ai acestei lumi își bat joc și iau în râs? Nu este un motiv să vă fie frică de ei sau să fiți îngroziți de ei până la punctul de a nu izbuti să predicați și astfel să nu reușiți să folosiți timpul cât mai avantajos. „Nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; iar slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii.” (1 Cor. 1:25) Predicatorul poate fi sigur că va fi luat în râs. O astfel de opoziție și batjocură pot veni chiar din partea propriei familii. Dar ar trebui acest lucru să împiedice pe cineva să iasă și să meargă la ușile vecinilor pentru a le aduce, cu amabilitate, cuvinte de avertizare? Cu greu se poate întâmpla cuiva o nenorocire mai rea decât cea care s-a abătut asupra servitorului lui Dumnezeu, Iov, cu toate acestea martorul chinuit al lui Iehova a zis: „Mă temeam de o mare mulțime, sau mă îngrozea disprețul familiilor, că am rămas tăcut, și nu am ieșit pe ușă?” (Iov 31:34) Calea sa de acțiune în păstrarea integrității față de Dumnezeu a fost una folositoare. Nu numai că Domnul i-a dat lui Iov ‘de două ori mai mult decât a avut înainte’ și ‘l-a binecuvântat pe Iov cel din urmă mai mult decât pe cel dintâi’ (Iov 42:10, 12), dar atunci a adăugat la timpul lui Iov de a rămâne pe pământ. Iar lui Iov îi este

asigurată viață veșnică pe pământ, ca unul dintre „prinții pe întreg pământul”. – Ps. 45:16.

²⁹ Teama este o armă folosită de adversar pentru a paraliza activitățile oamenilor, pentru a-i prinde în cursă să facă voia lui. „Frica de om aduce o cursă, dar cel care-și pune încrederea în DOMNUL va fi în siguranță.” (Prov. 29:25) Spiritul fricii s-a așezat peste această lume veche, muritoare și dacă am fugi de toate câte se teme și fuge lumea, atunci, cu siguranță, nu am avea timp pentru altceva, ceva profitabil sau altceva. Dar Dumnezeu nu a dat poporului Său spiritul fricii. (2 Tim. 1:7) Cei răi își folosesc timpul fugind când nimeni nu-i urmărește (Prov. 28:1), dar creștinul, curajos ca un leu, stă ferm în cunoștința supremației Dumnezeului său și își dedică timpul preocupărilor avantajoase. Iubirea perfectă alungă teama (1 Ioan 4:18), lăsând mintea liberă să gândească limpede și să conducă trupul în fapte avantajoase de laudă. Cel care este interesat să aibă mai mult timp pentru a-l dedica faptelor avantajoase înlătură grijile lumești și se teme numai de Dumnezeu. „Teama de DOMNUL prelungește zilele: dar anii celor răi vor fi scurtați.” (Prov. 10:27) A fost teamă dumnezeiască cea care l-a făcut pe Noe să construiască arca pentru salvarea casei sale. Dacă ar fi permis fricii de oameni să-i întrerupă lucrarea, chiar și pentru o perioadă scurtă, cel mai probabil arca nu ar fi fost terminată la timp pentru a servi scopului intenționat. Într-un astfel de caz, tot timpul și efortul pe care Noe le-ar fi depus în structura incompletă ar fi fost irosite complet. În loc să aibă mulți ani lungi după potop, pentru serviciu continuu și avantajos al Creatorului, el și cei dragi lui ar fi pierit împreună cu ceilalți neascultători. Decât să vă opriți sau să vă întrerupeți lucrarea de teamă, „împotriviți-vă diavolului, iar el va fugi de la voi.” – Iac. 4:7.

³⁰ Caracterul regulat în lucrarea de predicare este, de asemenea, esențial. Nu numai că mintea este astfel prea ocupată pentru ca Diavolul să o ispitească și să o prindă pe picior greșit, dar activitatea constantă îmbunătățește eficiența predicatorului, astfel încât să se poată realiza mai mult în timpul disponibil. Când cineva se oprește, pierde avântul serviciului evlavios, devine slab în folosirea săbiei spiritului, se adună obiceiuri rele și iau locul celor bune de dinainte. Astfel, nu doar că timpul pierdut nu este folosit laudându-L pe Dumnezeu, ci este consumat pentru a recâștiga eficiența din trecut. Timpul rămas este prea scurt pentru a permite astfel de pierderi; și există pericolul mereu prezent de a fi complet înghițit de lumea veche. Acum este timpul să fim treji, activi și consecvenți în serviciul lui Dumnezeu.

³¹ Această necesitate de veghere a fost accentuată de Pavel, care, după ce a muștrănat câțiva din adunarea din Efes, căci căzuseră înapoi în practica depravării, a spus „Treziti-vă, adormiților! Ridicați-vă din morți, și Cristos vă va lumina!” Fiți foarte atenți, atunci, la felul în care trăiți. Nu vă purtați necugetat, ci ca niște oameni inteligenți, profitați de ocazii, căci acestea sunt timpuri rele.” (Efes. 5:14-16, *A.A.T.*) ‘Cumpărați-vă ocazii.’ (*Rotherham*) Aceste cuvinte de avertisment au fost rostite de Pavel pentru a îndruma *viitoarea* cale de acțiune a creștinilor. A fost adevărat pentru acei efeseni, la fel este și pentru noi astăzi; ce am făcut sau ce n-

am făcut în trecut nu mai poate fi schimbat. Acel timp a trecut, nu mai poate fi folosit din nou. Dar în prezent și în viitor sunt încă multe ocazii care îl așteaptă pe cel care-L va sluji pe Dumnezeu. Aceste ocazii se pot ivi într-o diversitate de moduri. Dar, indiferent de cum vin, oamenii inteligenți vor profita cât mai mult din ele, cumpărându-le și folosindu-le bine, astfel încât să nu fie irosite.

³² Este rațional că cel care petrece o cantitate mai mare de timp servindu-L pe Dumnezeu va fi în stare să cumpere sau să se folosească de mai multe dintre aceste ocazii de preț. Nu contează cât de mare ar putea fi costul în părăsirea bogăției și poziției bune în această lume, aceste ocazii de a-I servi pe Dumnezeu și pe Cristos vor merita totul și chiar mai mult. Cristos le-a dat o pildă apostolilor Săi, spunând: „Din nou, Împărăția cerului este ca o comoară ascunsă într-un câmp; cea pe care, când un om o găsește, o ascunde, și de bucuria aceea se duce și vinde tot ce are, și cumpără acel câmp.” (Mat. 13:44) Nimic din ce am putea avea acum sau sperăm să obținem în viitor n-ar putea fi comparat în valoare cu Împărăția lui Dumnezeu și binecuvântările pe care le va aduce celor care voi trăi în ea. Chiar dacă cineva și-ar da viața pentru Împărăție ar fi avantajos, căci „oricine își va salva viața o va pierde, iar oricine își va pierde viața, din pricina Mea, o va găsi.” (Mat. 16:25) Cristos poate și va învia din morți pe cei ce și-au devotat timpul, cu credință, în serviciul Său. – Ioan 5:28, 29.

[Întrebări pentru studiu]

1. De ce a scris Pavel că ‘timpul hotărât era scurt’?
- 2, 3. De ce trebuie să fie timpul mai scurt acum decât în vremea lui Pavel?
4. Fiind 1900 de ani de când Pavel a scris că era scurt, de ce este scurt acum?
5. De ce atragem atenția aici despre scurtimea timpului?
- 6, 7. Ce ilustrație ne avertizează împotriva oricărei batjocuri acum?
8. De ce nu ar trebui să ne păcălească aparența stabilă a lumii?
9. Având în vedere dovezile, ce întrebare se pune?
- 10, 11. Ce valoare sau daună are acum câștigarea bogăției materiale?
12. De ce ne este acordat timpul scurt rămas?
13. De ce să vedem predicarea ca cel mai avantajos mod de a ne petrece timpul?
14. De ce să petrecem timp pentru a ne îmbunătăți aptitudinile ca servi?
15. Cine sunt sfătuiți să studieze? De ce este studiul necesar pentru ei?
16. De ce trebuie să fim atenți când studiem și predicăm?
17. Care este metoda eficientă pentru studiul Bibliei? De ce?
18. Putem să nu punem la îndoială faptul că vom avea mereu literatura biblică? Așadar?
19. De ce este profitabilă întâlnirea cu alții pentru studiu?
20. De ce este timp bine folosit participarea la adunarea de serviciu săptămânală?
21. Ce țel ar trebui să stabilim pentru participarea la întâlniri? De ce?
22. De ce păstrarea obiceiurilor bune este economie de timp?
23. Ce dar bogat avem? Cum îl păstrăm?
24. Ce pildă arată că un om care nu folosește darul îl pierde?

25. Ce înseamnă a aduce profit? De ce i se cuvine lui Dumnezeu?
26. Ce ne aduc studiul și folosirea învățaturii? Cum așa?
27. Cum văd oamenii lumești predicarea noastră? De ce o văd greșit așa?
28. Ar trebui batjocura să ne oprească predicarea? Ce arată Iov?
29. Ce teamă este avantajoasă în ceea ce privește timpul? Cum a arătat Noe acest lucru?
30. De ce este esențială regularitatea în predicare, în ce privește timpul?
31. Cum acționăm ca oameni inteligenți în aceste timpuri rele?
32. Cum câștigăm mai multe ocazii? De ce merită prețul?

Valorificați timpul rămas

ISUS nu a propovăduit un lucru și a făcut altul. El a acționat conform spuselor Sale. A renunțat la tot ce a avut din pricina Împărăției, chiar și la viața Sa. Dar a renunțat la multe înainte de a-Și jertfi viața. În primul rând a renunțat la existența Sa cerească în calitate de Maestru și Purtător de Cuvânt al Creatorului. Apoi gândiți-vă la perspectivele lui pământești. Acest tânăr strălucitor (într-adevăr, mintea Sa era perfectă) Și-ar fi putut dedica timpul progresului științei, prelungirii duratei de viață a oamenilor prin cercetări medicale și sociale; El ar fi putut construi orașe mărețe, cu locuințe exemplare sau organizații comerciale uriașe. Cu trupul Său perfect Și-ar fi putut dedica timpul unor aspecte fizice în care ar fi putut excela, cu siguranță, un vânător fără egal, un artist cu talent neîntrecut; da, orice Și-ar fi pus în gând, cu siguranță ar fi fost cel mai bun. El a fost singurul om perfect de pe pământ. Dar Isus a întors spatele tuturor acestor lucruri, iar hotărârea Sa s-a fixat pe ceea ce El, cu discernământ perfect, considera că este modul cel mai avantajos de a-Și folosi timpul.

² Ce a ales Isus să facă El însuși a fost același lucru pe care i-a îndrumat pe urmașii Lui să-l facă. A predicat. Da, a predicat despre Împărăția lui Dumnezeu; pe țărmul mării, în pustiu, pe munți, în templu, pe străzi și în casele oamenilor, cu fiecare ocazie a preamărit numele și scopul Tatălui Său. Pentru că a ales această cale a știut că zilele Îi erau numărate, dar a răscumpărat timpul, a cumpărat fiecare ocazie, a folosit timpul care i-a rămas în mod avantajos. Văzând, atunci, că Isus, care a avut un potențial atât de mare în fiecare domeniu al aspirațiilor omenești, a ales să-și dedice timpul slujirii lui Dumnezeu, nu rezultă că țelul nostru principal ar trebui să fie același? Mai mult ca sigur! Isus a instruit pe oricine care căuta favoarea lui să 'își ia stâlpul de tortură în fiecare zi și să Mă urmeze.' (Luca 9:23) Serviciul zilnic, da, serviciul cu timp integral, ar trebui să fie țelul fiecărui serv al lui Dumnezeu.

³ Este adevărat că nu toți vor putea atinge acest țel. Isus a fost un om singur; nu avea obligații față de familie, nici o datorie. Dumnezeu cunoaște situația fiecăruia

dintre slujitorii Săi și este mulțumit de serviciul fiecăruia dintre ei, nu contează cât de mic ar fi acel serviciu, dacă servii dau tot ce pot. Isus a arătat că acest lucru este adevărat când a atras atenția discipolilor Săi asupra aprobării lui Dumnezeu pentru văduva care a dat tot ce a avut, cu toate că era foarte puțin. (Marcu 12:41-44) Totuși, aceasta nu diminuează, ci sprijină adevărul, că serviciul cu timp integral față de Dumnezeu este situația ideală pentru orice creștin. Atunci, fiecare poate folosi avantajos puțin din timpul său pentru a medita profund și prin rugăciune la situația sa, pentru a hotărâ dacă există sau nu posibilitatea de serviciu cu timp integral pentru El.

⁴ Pentru lucrătorul cu timp integral sau lucrătorii cu timp parțial, care alcătuiesc majoritatea celor care acum predică despre Împărăția lui Iehova, cerințele scripturale sunt aceleași. Dumnezeu nu se uită la persoane. Nu toți au aceleași ocazii, dar toți își pot cumpăra ocaziile, fiind mereu atenți la o posibilitate de a lumina pe altcineva. Nu doar în timpul pus deoparte anume pentru predicare, ci și în timpul activităților zilnice, se vor ivi ocazii pentru a prezenta sau apăra adevărul. Petru sfătuiește în această privință astfel: „Fiți întotdeauna pregătiți să vă apărați de oricine vă cere socoteală pentru speranța pe care o aveți. Dar faceți astfel cu blândețe și respect.” (1 Pet. 3:15, *A.A.T.*). Nu este această promptitudine constantă singura cale de a fi siguri că nu lăsăm ocaziile să treacă pe lângă noi, de a fi siguri că fiecare clipă este folosită în mod avantajos? O mare bucurie vine deseori din vorbirea despre adevăr cu o persoană pe care ați fost înclinați să o lăsați să plece fără să o includeți în conversația voastră. „Fericiți sunt cei ce rămân lângă ce este drept, care își fac datoria în toate vremurile!” – Ps. 106:3, *Moffatt*.

⁵ A „rămâne lângă ce este drept” nu înseamnă numai că creștinul ar trebui să predice cu fiecare ocazie și apoi să se simtă liber să-și petreacă restul timpului fără nici o grijă. Pavel sfătuiește în această privință, spunând: „Îmi chinuiesc trupul, și îl țin în robie, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu lepădat.” Și din nou, el spune: „De aceea, cel care crede că stă în picioare să ia seama ca nu cumva să cadă.” (1 Cor. 9:27, *A.S.V.*; 10:12) Nu felul în care a fost folosit timpul în trecut arată că cineva este un serv avantajos sau neavantajos, ci felul în care îl folosește acum și în viitor. Omul nu poate îmbina serviciul lui Dumnezeu cu existența fără griji. Diavolul este foarte conștient de slăbiciunea moștenită a trupului uman; el cunoaște fiecare șiretlic pentru a-l păcăli pe cel nevigilent. Acesta este motivul pentru care Pavel a accentuat necesitatea de a păstra corpul în supunere tot timpul, pentru a nu se îngriji de dorințele egoiste și trupești și pentru a nu permite minții să insiste asupra aștorfel de lucruri.

⁶ Într-adevăr, câțiva dintre cei care sunt acum asociați cu martorii lui Iehova, și-au dedicat odinioară tot timpul fie pentru a avansa în această lume a marilor afaceri, fie pentru achiziționarea de case sau plăceri cu îngăduință prea mare de sine, care duc la tot felul de păcate. Legat de schimbarea lor spre o folosire mai avantajoasă a timpului lor, Petru spune: „Ați petrecut destul timp în trecut făcând cum le place păgânilor să facă, lăsându-vă în voia desfrânării, a pasiunii, a beției, a petrecerilor, a risipei și a dezgustătoarei idolatrii. Ei sunt uimiți că nu vă mai

alăturați lor în afundarea în potopul risipei, și vă insultă pentru asta; dar ei vor trebui să răspundă pentru aceasta Celui care este gata să judece pe cei vii și pe cei morți.” – 1 Pet. 4:3-5, *A.A.T.*

⁷ După ce a fost eliberat de faptele cărnii printr-o cunoștință a adevărului, cineva trebuie să rămână ferm lângă acesta. „Căci dacă trăiți după carne, veți muri; dar dacă, prin spirit, supuneți morții faptelor trupului, veți trăi.” (Rom. 8:13, *Diaglott*) În moarte nu există timp care să fie folosit avantajos sau în orice alt mod. „Nu există nici lucrare, nici sfat, nici cunoștință, nici înțelepciune în mormânt.” (Ecl. 9:10) Mai bine abțineți-vă acum să vă petreceți timpul cu faptele cărnii decât să petreceți veșnicia în mormânt. Fiecare pas pe care îl face un creștin ar trebui cântărit față de cerințele lui Dumnezeu. „Pașii omului bun sunt porunciți de DOMNUL.” (Ps. 37:23) Este cu mult mai bine să vă luați câteva clipe pentru a medita în liniște, considerând pe deplin cerințele lui Dumnezeu, înainte de a vă avânta într-o acțiune care v-ar putea aduce mustrarea lui Dumnezeu. „A acționa fără meditare nu este bine; iar să fii prea grăbit înseamnă să nu-ți atingi scopul.” – Prov. 19:2, *A.A.T.*

IROSIREA TIMPULUI CU LUCRURI NEESEŢIALE

⁸ Dar nu doar un lucru mare sau evident împiedică lucrarea unui creștin sau a unei adunări de creștini. Adesea este un lucru obișnuit, o chestiune care nu merită timpul pe care îl consumă în cele din urmă. Cu siguranță, atâta timp cât oamenii sunt imperfecti apar mici neînțelegeri. Adversarul va avea grijă să apară. Iar când apar, nimic nu-i va plăcea mai mult decât să vadă pe cineva că începe să-și închipuie că o acțiune sau o remarcă a însemnat mai mult decât era intenționat. De ce? Pentru că mintea acelui om devine imediat împărțită. În loc să se gândească la metode de a cumpăra ocazii pentru a-L servi pe Dumnezeu, insistă asupra răului închipuit. Timpul petrecut odinioară cu folos este acum irosit plângându-și de milă.

⁹ Diavolul nu se mulțumește să lase pe cel jignit să cugete asupra chestiunii. E lacom după timpul nostru. E nevoie de compătimire; trebuie spus altora; trebuie consumat timpul altora. O persoană nevigilentă, auzind această poveste de jignire, poate fi înclinat să ia partea cuiva în această problemă, și ceea ce a fost odată o chestiune obișnuită se poate strecura în adunare drept o conflagrație, să perturbe serviciul ordonat și avantajos al lui Dumnezeu și să dea naștere la acuzații și contraacuzații, expuse public față de toți. Din fericire, acesta nu este lucrul obișnuit printre martorii lui Dumnezeu, dar dacă există posibilitatea să se întâmple, servii atenți la timp fac bine să fie avertizați dinainte.

¹⁰ Este un contrast înviorător când te gândești ce cantitate mare de timp, de preocupări mentale și eforturi productive poate fi salvată dacă este urmată regula scripturală. „Mai mult, dacă fratele tău a greșit față de tine, du-te și spune-i greșeala între tine și el singur: dacă te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te va asculta, atunci ia cu tine unul, doi sau mai mulți, ca orice cuvânt să fie sprijinit prin gura a doi sau trei martori. Iar dacă nu le dă atenție, spune-i

bisericii [reprezentanților]: dar dacă nu vrea să asculte de biserică, să fie pentru tine un păgân și un vameș.” – Mat. 18:15-17.

¹¹ De obicei, diferențele pot fi rezolvate între cei doi implicați dacă fiecare este de acord să-și pună propriile sentimente pe al doilea loc și să-și iubească fratele ca pe sine. Nici măcar o noapte de neliniște nu trebuie petrecută în timp ce greșeala, fie reală, fie imaginară, se dezvoltă în minte. „Nu lăsa soarele să apună peste mânia ta.” (Efes. 4:26) Somnul este dulce și înviorător pentru cel care și-a mărturisit greșeala fratelui său, ori și-a dus motivul de nemulțumire la cel care i-a greșit și a rezolvat problema cum ar trebui să o facă frații maturi. Când se trezește dimineața, el merge cu bucurie în serviciul Dumnezeului Său în loc să ezite cu inima grea.

¹² Un slujitor al lui Dumnezeu, ocupat cu treburile stăpânului său, nu-și permite să se implice în disputele altora. El știe că „la fel ca un om care trage un câine de ureche este cel care trece pe lângă o ceartă care nu-l privește și se amestecă în ea”. (Prov. 26:17, *A.A.T.*) Înainte de a putea ieși din situație, va fi petrecut mult mai mult timp acolo decât a avut de gând, iar dovada va arăta clar că nu a fost timp folosit în mod profitabil. Nu, nu are timp nici măcar să asculte detaliile problemei; nu are timp să asculte și mai puțin timp s-o spună mai departe.

¹³ O poveste repetată, indiferent de cât de bune sunt intențiile, înseamnă că cel care o face se bagă în treburile altuia și devine bârfă. Limba, un mădular mic al trupului, dar foarte greu de controlat, nu se va mulțumi mult timp cu simpla repetare. Folosiți-o cu grijă, atunci; ‘luați seama la căile voastre ca să nu păcătuți cu limba voastră.’ (Ps. 39:1). Din același izvor nu poate ieși atât apă dulce cât și sărată. (Iac.3:11) Limba nu poate lăuda pe Dumnezeu și în același timp să vorbească de rău un frate; timpul nu poate fi petrecut laudând pe Dumnezeu și în același timp să gândească sau să vorbească despre greșeala făcută de altcineva. Timpul poate fi folosit mult mai avantajos analizându-vă propriile greșeli, pe care sunteți în măsura să le corecți, decât să fiți preocupați de neajunsurile altora pe care nu le puteți schimba. De altfel, Isus spune: „De ce vezi așchia din ochiul fratelui tău, și nu vezi bârna din ochiul tău? Cum poți spune fratelui tău: ‘Lasă-mă să scot așchia din ochiul tău,’ când în ochiul tău stă o bârnă?” (Mat.7:3,4, *Moffatt*). Evident, este o irosire de timp și probabil se va face mai mult rău decât bine.

¹⁴ Lucrurile asupra cărora îi este permis minții să insiste hotărâsc pe termen lung dacă un individ va urma o cale de acțiune avantajoasă sau irosită. „Așa cum gândește în sine, așa este și el,” spun Proverbele. (23:7, *ASV.*) O minte care este plină cu lucruri rele își va dirija trupul să facă fapte rele. O minte plină cu răutăți închipuie este capabilă să caute ocazii pentru certuri, calomnii sau răzbunare. Nimiciți capriciile și irosirea de timp din fașă, păstrând mintea în ordine, exploatându-o pentru o lucrare avantajoasă, îndreptând-o spre căi drepte. „Acum, fraților,” a scris Pavel, „minte voastră să insiste asupra a ce este adevărat, ce este vrednic, ce este drept, ce este curat, ce este binevoitor, ce este amabil – asupra a tot ce este minunat sau demn de laudă. Faceți lucrurile pe care le-ați învățat, le-ați primit și le-ați auzit de la mine, și pe care m-ați văzut făcându-le. Atunci

Dumnezeu, care dă pace, va fi cu voi.” (Fil. 4:8, 9, *A.A.T.*). O minte care este plină cu adevăr și cugete de servire a lui Dumnezeu nu cade pradă, imediat, forțelor înăbușitoare trimise de Diavol.

¹⁵ Certurile pe chestiuni neînsemnate, discuțiile lungi despre situații ipotetice și teorii personale, toate acestea cer, de asemenea, timp valoros de la oricine care este destul de nechibzuit încât să îngăduie acest lucru. „Ferește-te de speculații prostești și nefolositoare; știi că duc numai la certuri, iar un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să se poarte amabil cu toți”, i-a spus Pavel lui Timotei. (2 Tim. 2:23, *A.A.T.*) „Închideți-vă mintea la controverse prostești și răspândite.” (*Moffatt*) Sunt unii oameni, nebuni în propria lor aroganță, care doresc doar să își afișeze propria înțelepciune și care nu doresc să dobândească adevărata înțelepciune a Cuvântului lui Dumnezeu. Se pot petrece ore în șir cu ei vorbind despre teoriile lor preferate; dar nu au timp să asculte Evanghelia. Cel care va ‘cumpăra orice ocazie’ să predice se va strădui, bineînțeles, să îndrepte conversația sau discuția spre un sfârșit avantajos, dar nu va petrece timp inutil cu cei care sunt ‘ignoranți cu voia’ față de scopurile lui Dumnezeu. „Nu dați căinilor ceea ce este sfânt,” a avertizat Isus, „și nu vă aruncați mărgăritarele înaintea porcilor, sau le vor călca în picioare și se vor întoarce să vă rupă în bucăți.” (Mat. 7:6, *A.A.T.*) Sunt prea mulți în lume cu care poate fi petrecut timpul avantajos, care sunt mai nerăbdători să asculte și să învețe decât să vorbească. Cu astfel de smeriți își poate folosi predicatorul timpul în mod avantajos, căutându-i, căci pe „cei smeriți îi va îndruma El în judecată; și pe cei smeriți îi va învăța El calea Sa”. – Ps. 25:9.

¹⁶ Mulți care urăsc adevărul nu se mulțumesc să-l ignore pe el și pe cei care își dedică timpul pentru proclamarea acestuia. Adesea o fac literalmente, ca animale sălbatice, se întorc spre martorii lui Iehova în încercarea de a-i zdrobi în liniște. Atacurile lor răutăcioase, combinate cu indiferența față de mesajul de avertizate din partea majorității acestei generații rele și perverse, sunt adesea chinuitoare pentru slujitorii lui Dumnezeu. Ei sunt înclinați să strige: „Doamne, cât timp?” și să-și dorească faptul ca timpul în care ei trebuie să continue să predice să ia sfârșit mai repede. Văzând anticipat numeroasele binecuvântări ale Împărăției, ei vor grăbi venirea acesteia și vor aștepta izbucnirea timpurie a furiei Armagedonului.

PROFITÂND DE RĂBDAREA DIVINĂ

¹⁷ Dar, cu siguranță, niciun slujitor al lui Dumnezeu, nici măcar dintre cei care devin nerăbdători, nu simt că lucrarea lor de predicare a Evangheliei este irosită. Ei văd rezultatele muncii lor, oameni care ascultă și se întorc să asculte poruncile lui Dumnezeu, o mulțime mereu crescândă de propovăduitori ai Evangheliei care folosesc în mod avantajos timpul rămas. De asemenea, ei văd și experimentează dovada aprobării lui Dumnezeu pentru acțiunile lor, asigurarea Lui că au făcut bine. Dumnezeu răsplătește fiecare om după lucrarea sa, iar viața veșnică este acordată celor care continuă răbdători în a face bine. (Rom. 2:7) Astfel, apostolul avertizează, „Să nu obosim în facerea binelui, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom obosi.” – Gal. 6:9.

¹⁸ După ce am luat în considerare toate lucrurile, nu avem motiv să fim nerăbdători. Dumnezeu este cel care stabilește timpul pentru toate lucrurile, și dacă cineva este prea preocupat de când va veni Armagedonul, nu îl va grăbi. Iehova este mult mai conștient de răutatea oamenilor decât suntem noi. Este numele Lui pe care ei îl calomniază în primul rând, este creația Lui cea pe care o strică de secole. Dacă El este destul de răbdător încât să le acorde oamenilor mai mult timp să ia în seamă și să se întoarcă din calea lor risipitoare de timp și risipitoare de viață, cu siguranță și noi ar trebui să avem răbdare să le dăm ocazia, știind că, dacă ar fi cu puțință, Dumnezeu ar face ca toți oamenii să creadă și să fie salvați. – 1 Tim. 2:4.

¹⁹ De departe, majoritatea dintre cei care citesc această pagină au un motiv să se bucure de răbdarea lui Dumnezeu. Dreptatea ar fi fost satisfăcută dacă războiul pe care Cristos l-a pornit împotriva Diavolului, alungându-l din ceruri, ar fi continuat până la înlăturarea tuturor celor răi de pe pământ. (Apoc. 12:7-13) Dar dragostea și răbdarea lui Dumnezeu au lucrat în favoarea noastră. După cum a arătat Isus: „Dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni nu ar fi scăpat, dar din pricina poporului lui Dumnezeu zilele acelea vor fi scurtate.” (Mat. 24:22, *A.A.T.*) Trăim acum în perioada intermediară dintre începutul înfrângerii lumii rele și sfârșitul ei final, perioadă de har care a fost posibilă pentru că Dumnezeu a scurtat „acele zile”. Poporul lui Dumnezeu nu se neliniștește, ci se bucură de răbdarea Sa.

²⁰ Faptul că timpul rămas a continuat atât de mult nu înseamnă că Dumnezeu întârzie sau a uitat data pe care a stabilit-o pentru sfârșitul final. „Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea Sa, în sensul în care cred unii oameni; El își arată, de fapt, răbdarea față de voi, deoarece nu vrea ca cineva să piară, ci dorește ca toți oamenii să fie aduși la căință. Ziua Domnului va veni ca un hoț; în acea zi cerurile vor trece cu trosnet, corpurile cerești vor fi arse și distruse, iar pământul și toate lucrurile sale se vor topi. Dacă toate aceste lucruri vor dispărea astfel, ce vieți sfinte și evlavioase trebuie să duceți voi, în timp ce așteptați și grăbiți venirea Zilei lui Dumnezeu.” – 2 Pet. 3:9-12, *A.A.T.*

²¹ Nu, Dumnezeu, ‘la care o mie de ani sunt ca o zi,’ nu întârzie când permite ca acești câțiva ani intermediari să fie folosiți în scopul avantajos de predicare a Evangheliei. Pentru El sunt doar câteva clipe; iar zilele rămase pot trece repede și pentru voi. Puteți ‘grăbi venirea Zilei lui Dumnezeu’ luând parte la scopul pentru care au fost puse deoparte aceste zile. „Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și *atunci* [și nu înainte] va veni sfârșitul.” Dacă zilele rămase sunt ocupate cu serviciu avantajos, ele nu vor decurge monoton pentru voi; vor trece ca în zbor.

²² În cazul în care sunteți una din persoanele cu bunăvoință față de Dumnezeu care nu a auzit înainte de binecuvântările Împărăției, vă puteți folosi imediat timpul cât mai avantajos cu puțință, studiind și învățând despre ea acum, când răbdarea Domnului încă ține distrugerea în așteptare. Nu permiteți ca simțul fals de siguranță al acestei lumi să vă ademenească să dormiți și să credeți că răbdarea lui Dumnezeu va continua veșnic. Cu toate că majoritatea omenirii poate să

batjocorească posibilitatea unei schimbări de o amploare copleșitoare sau să-i disprețuiască pe cei care folosesc timpul rămas să propovăduiască un astfel de mesaj, majoritatea se poate înșela.

²³ Majoritatea a fost cea care nu a avut timp să asculte ce le spunea Noe, cu atât mai puțin să se întoarcă de la încăpățânarea lor și să i se alătore în ceea ce considerau o mare pierdere de timp – construirea unei corăbii uriașe și propovăduirea condamnării generației. Al cui timp a fost folosit cel mai avantajos puteți să judecați. Din nou, o generație este ‘prea ocupată’ pentru a se opri din folosirea timpului așa cum este obișnuită. Mulți vor plăti un preț mare ca să afle că și-au irosit zilele rămase când viețile le vor fi stinse de mânia dreaptă a lui Dumnezeu.

²⁴ Fiecare zi face ca „timpul hotărât” să fie mai scurt. Fiecare zi prezintă ocazii pentru a vesti numele și scopul lui Dumnezeu, care nu se vor repeta niciodată. Iar în fiecare zi, slujitori credincioși se folosesc de ocaziile lor, cu rezultatul că o mulțime în creștere se oprește din afundarea cu capul înainte, pe care o fac națiunile, spre distrugere. În timp ce se opresc, ascultă și învață, ei își consacră viața, cu bucurie, serviciului lui Iehova și iau parte la activitatea cea mai utilă care i s-a ivit vreodată omului. Pentru ei timpul rămas nu pare prea lung; mai degrabă, este mult prea scurt pentru realizarea lucrării care încă trebuie făcută. „Secerișul este cu adevărat mare, dar lucrătorii sunt puțini.” (Luca 10:2) Deși timpul este scurt, Iehova promite: „Cel mic va deveni o mie, și cel slab va deveni o națiune puternică: Eu, Iehova, voi grăbi aceasta la vremea sa.” (Isa. 60:22, *A.S.V.*) O mulțime încă nenumărată va lua în seamă mesajele de avertizare și își vor uni glasul în laudarea numelui lui Iehova, și poate fi partea voastră fericită să-i ajutați să afle adevărul. În miile de ani care vor urma, în care vă veți putea bucura de binecuvântările pe care Iehova le are păstrate pentru cei care-L servesc, nu veți avea niciodată motiv să regretați că vă aflați printre cei care ‘nu au acționat necugetat, ci, ca oameni inteligenți, și-au folosit la maxim ocaziile, în aceste timpuri rele, care vor lua sfârșit curând’.

Întrebări pentru studiu

1. La ce ocazii lumești a renunțat Isus pentru Împărăție?
2. De ce mai ales Isus este un exemplu pentru noi de a răscumpăra timpul?
3. Ce dedicare a timpului aprobă Dumnezeu? Dar ce este ideal?
4. Prin ce atitudine constantă nu lăsăm ocaziile să treacă pe lângă noi?
5. De ce nu este corect, când nu propovăduim, să ne complacem?
6. Cum va fi evaluat timpul pe care l-am petrecut în trecut, în lume?
7. De ce ar fi acum o pierdere de timp să ne întoarcem spre acea cale de acțiune?
- 8, 9. Cum este folosit greșit timpul cu neînțelegeri între oameni?
10. Cum a spus Isus să rezolvăm greșelile personale?
11. Cum îi este avantajos unui om urmărirea acestei căi de acțiune în ceea ce privește timpul?
12. Cum ne economisește timpul evitarea amestecului în disputele altora?

13. De ce este o irosire de timp să bârfim și să găsim greșeli la alții?
14. Atunci, ce este o folosire avantajoasă a minții? De ce?
15. Ce discuții irosesc timpul, și care sunt benefice?
16. Ce ne determină, adesea, să dorim atacurile și indiferența?
17. De ce nu trebuie să obosim în facerea binelui în astfel de condiții?
18. În fața cărui exemplu nu ar trebui să fim nerăbdători?
19. De ce avem noi, cititorii, un motiv de a ne bucura de răbdarea lui Dumnezeu?
20. Din moment ce timpul rămas este așa de lung, întârzie Dumnezeu? De ce?
21. Cum putem grăbi venirea Zilei lui Dumnezeu?
22. Care este cea mai avantajoasă folosire imediată a timpului, de către noi, ascultători ai mesajului?
23. Ce anume ilustrează că majoritatea se poate înșela, folosind greșit timpul?
24. Cum folosesc servii timpul, acum, pentru a nu regreta niciodată?

Congresele de district din 1949 din mai multe țări

Numerele precedente din *Turnul de Veghere* au relatat despre congresele de district ținute de martorii lui Iehova în America de Sud, Indiile de Vest, Canada, Germania și Statele Unite ale Americii. În acest număr, este prezentat un raport de încheiere despre celelalte congrese de district care au fost conduse în alte țări, anul trecut.

Cinci asemenea congrese s-au ținut sub supravegherea Biroului de Filială Britanic, la Blackpool, Brighton, Dundee, Belfast și Leicester. Din centrele industriale din nordul Angliei martorii au călătorit spre litoral și Blackpool, pentru congresul de district ținut acolo între 10-12 iunie. Atât de populară a devenit cuvântarea publică „Este mai târziu decât credeți!”, intens înștiințată, încât atunci când primul ministru a întârziat la o ceremonie mondenă, unul dintre cei ce așteptau a remarcat: „Cineva ar trebui să îi spună că este mai târziu decât crede”. La sesiunile de sâmbătă au participat 3.100 de persoane, duminică s-au prezentat 6.000 pentru discursul public, iar 177 au fost cufundați.

Cu aproape două săptămâni mai târziu, un congres de 4 zile s-a deschis la Brighton, desfășurându-se între 23-26 iunie. Pe stadionul din Brighton, martorii s-au întâlnit la un congres de district și în 1948, și o comparație între cele două congrese arată progresul lucrării pentru Împărăție. În 1948, 7.000 de oameni au participat la lectura publică, în timp ce în 1949 numărul s-a ridicat la 9.600. În 1948 au fost botezați 140 la congres, iar în 1949 cifra a crescut la 455. Sâmbăta, au asistat 5.340 de oameni, ceea ce înseamnă că alți 4.000 de noi oameni interesați au fost prezenți sâmbăta la cuvântarea publică.

Congresul pentru Scoția și nordul extrem al Angliei s-a ținut la Dundee, între 8 și 10 iulie. Grupele deservite de acest congres sunt în majoritate mici, așa

că nu s-a anticipat o prezență mare. Cu toate acestea, martorii au făcut reale eforturi de a participa și au anunțat intens cuvântarea publică în rândul celor 175.000 de locuitori din Dundee. Pe lângă mijloacele obișnuite de înștiințare folosite de martorii lui Iehova, cinematografele din oraș au prezentat anunțuri în timpul spectacolelor lor, anunțând prin aceasta congresul, pe gratis. Asistența de 1.250 persoane de sâmbătă a crescut la 2.300 pentru cuvântarea publică de duminică, și 88 au fost cufundați.

Congresul de district de 3 zile ținut la Belfast, Irlanda, între 29-31 iulie, a fost o piatră de hotar care marchează marele progres care s-a făcut în cea mai religioasă regiune de pe pământul britanic. Puțin înainte de întâlnire, s-a făcut multă publicitate din cauza unei dezbateri la Portadown. Așa numitul element protestant religios a intrat într-o frenezie de furie datorită faptului că mulți le părăseau organizațiile și se interesau de mesajul Împărăției declarat de martorii lui Iehova. Congresul a fost oportun și a întâmpinat atât nevoile Irlandei de Nord, cât și ale Republicii Irlanda. Este nevoie de răbdare și tact pentru a lucra cu succes pe acest teritoriu dificil, iar aceste lucruri au fost scoase în evidență la congres. Publicitatea pe scară largă făcută pentru cuvântarea publică a dat roade, căci duminică 1.600 oameni au dat o atenție deosebită discursului „Este mai târziu decât credeți!” Sâmbătă au participat 725 de oameni, iar 37 au fost botezați.

Al cincilea și ultimul congres de district din Insulele Britanice, din 1949, s-a ținut la Leicester, între 2-4 septembrie. Leicester este localizat în zonă centrală și districtul acoperă o zonă dens populată, așa că s-a așteptat un public mare. Sâmbătă au fost prezenți 4.650 de oameni, iar duminică 8.500 de oameni au umplut locul congresului. Oamenii din Leicester încep să-i cunoască pe martorii lui Iehova și mulți au venit să vadă cum e congresul lor. Precedentul congres mare al martorilor s-a ținut în 1941, și a lăsat un gust oarecum amar oamenilor din Leicester, din cauza anilor grei de război; dar ce diferență a fost acum! Cu servii lui Iehova complet organizați și instruiți să fie plini de tact și atenți la demnitatea numelui pe care îl poartă, Leicester a privit, Leicester a ascultat, Leicester a fost plin de interes. Presa din oraș a publicat relatări corecte, iar de un interes deosebit este următoarea declarație apărută pe prima pagină a ziarului *Illustrated Leicester Chronicle* din 10 septembrie:

„Pe tot întinsul țării congregațiile din biserici și capele și-au pierdut importanța într-o măsură alarmantă. Mii de copii sunt crescuți cu un minim de cunoștințe religioase sau fără. Omul de pe stradă arată un interes scăzut față de vechile credințe consacrate. Totuși, un congres religios din Leicester a atras, în weekendul trecut, 8.500 de adepți ai unei credințe care le inspiră membrilor săi un zel copleșitor. Entuziasmul arzător al martorilor lui Iehova este ceva ce trebuie să le dea de gândit clericilor și congregațiilor lor golute – și să se gândească bine. De ce este această mișcare un magnet atât de puternic? De ce sunt membrii săi plini de asemenea ardoare? Un răspuns este că martorii lui Iehova cred în facerea religiei accesibilă oamenilor. Ei cred în predicarea din ușă în ușă. Ei sunt pe deplin conștienți de valoarea publicității, și sunt întreprinzători în folosirea ei. Ei își strigă

religia de pe acoperișuri. Orice ar crede oricine care frecventează biserica sau capela despre metodele sau crezurile lor, dorința lor intensă este o provocare pentru clericii și episcopii din fiecare dioceză, și pentru fiecare capelă din țară. Vor răspunde, oare, provocării, renunțând la ideile demodate?”

Atunci când cei 279 de oameni cufundați la Leicester s-au adăugat la cei din celelalte patru congrese, totalul arată că 1.036 persoane și-au simbolizat consacrarea de a împlini voința lui Dumnezeu. Prezența totală din ziua de sâmbătă a fost de 15.065, iar pentru cuvântarea publică de duminică a fost de 28.000.

AUSTRALIA, NOUA ZEELANDĂ, FILIPINE

„Căci, iată, întinericul va acoperi pământul”, a spus Isaia. Acest verset a fost adevărat la propriu pentru orașul Perth, Australia de Vest, atunci când primul dintre congresele de district din 1949 din Australia s-a ținut acolo, între 1-3 iulie. Din cauza grevei naționale a minerilor, alimentarea cu curent electric s-a întrerupt și întinericul s-a lăsat peste populația de 273,000 locuitori ai orașului. Dar asta nu s-a petrecut la congresul de district, nici literal, nici spiritual. Martorii au furnizat iluminare auxiliară pentru sală, iar sesiunile s-au desfășurat la fel de liniștit ca în situațiile normale. Mulți dintre cei noi s-au bucurat, în special, de luminarea spirituală de la congres. Duminică, 925 de membri au umplut până la refuz sala pentru a auzi „Este mai târziu decât credeți!”

Următorul weekend, 8-10 iulie, a cunoscut desfășurarea celui de-al doilea congres la Adelaide, capitala Australiei de Sud. Și aici, din cauza penuriei de cărbuni, transportul public a fost redus și au fost impuse restricții de iluminare. Dar, din nou, congresul s-a desfășurat fără dificultăți. Impresionant a fost și numărul mare de persoane care au participat la lectura publică. Deși locul este cunoscut ca „orașul bisericilor”, și în ciuda unui miting protestant ținut duminica aceea, 730 de oameni au fost prezenți ca să audă cuvântarea publică. Aceasta a fost o creștere cu 32 de procente a participării față de congresul similar de anul trecut din Adelaide.

Pe 22 iulie, s-a deschis al treilea congres în Hobart, capitala Tasmaniei, statul insular. De această dată nu au existat restricționări de energie electrică, Tasmania fiind singurul stat din Australia care se bucură de hidroenergie. Există doar 171 de vestitori în întregul stat Tasmania, dar audiența la lectura publică a numărat 321 de persoane. Cel puțin 25 de persoane au venit la cuvântare la invitația unei surori pionier.

Să ne întoarcem prin strâmtoarea Bass la Melbourne, capitala statului Victoria, și al doilea oraș ca mărime din Australia, cu o populație de 1.227.000 locuitori. Între 29 și 31 iulie, s-a ținut congresul aici, iar 1.316 oameni au participat la adunarea publică. Cu o săptămână mai târziu s-a ținut congresul din Brisbane, capitala statului Queensland. Acum uitați-vă pe hartă la 1.100 km nord de orașul Townsville, Queensland. Aici nu este nici un semn de iarnă, căci orașul se află în inima tropicelor. Mult mai mulți martori au fost prezenți cu acest prilej decât la

congresul de anul trecut. O mică grupă, din rândul căreia au participat atunci doar 3 persoane, a fost reprezentată acum de 20!

Ultimul dintre cele șapte congrese a fost cel mai mare, fiind găzduit de Sydney, cel mai mare oraș din Australia, între 19 și 21 august. Aici se află și Biroul de filială al Societății Turnul de veghere. Congresul a reprezentat un potrivit punct culminant pentru celelalte congrese, căci a umplut până la refuz etajul principal al Primăriei din Sydney, cu 2.652 persoane. Atunci când principala sală a acesteia este plină de membrii unei organizații este, într-adevăr, un subiect de știri, dar de data aceasta nu s-a spus nici un cuvânt în ziare. Ziarele mari din Australia par decise să nu publice nimic favorabil despre martorii lui Iehova. Unuia dintre paznicii primăriei i-a fost greu să-i convingă pe doi polițiști că nu va fi nevoie de serviciile lor, pentru a se descurca cu mulțimea, după discursul public. Polițiștii nu puteau, pur și simplu, să înțeleagă, cum nu va fi nevoie de polițiști pentru a se ocupa de un grup atât de mare, dar paznicul i-a asigurat că a fost prezent la multe congresele ale martorilor în sală și că niciodată nu au fost nici un fel de probleme.

Încheind raportul despre cele șapte congrese din Australia, aflăm că cifrele combinate de la congrese arată că 4.101 persoane au participat la cea mai mare întrunire a martorilor de sâmbătă, iar totalul pentru lectura publică a fost de 7.512.

În Noua Zeelandă, congresul de district al martorilor lui Iehova s-a ținut la Palmerson North, un oraș cu o populație în jur de 30.000 de locuitori. Pentru a anunța cuvântarea publică s-au distribuit 22.000 de pliante, ceea ce înseamnă că aproape toți care aveau vârsta necesară să înțeleagă au primit unul. Pentru cuvântare s-au adunat 1.010 persoane în Clădirea Operei. Cincisprezece au fost cufundați. Relatând despre congresul de district, un ziar a comentat despre prezență, spunând: „Din toate colțurile Noii Zeelande, martorii lui Iehova s-au adunat pentru congresul de district din 1949. Mulți reprezentanți ai populației maori au fost prezenți în audiență, din North Auckland, King Country și Hawke's Bay.”

În Filipine, un congres de district, într-adevăr, splendid s-a ținut în prima parte a anului 1949, în zilele de 28-30 ianuarie. Congresul s-a desfășurat în Quenzon City, fiind găzduit de spațiosul studio și terenurile casei de film Oriental Pictures. Această proprietate aparține unuia dintre martori, care a permis, cu mare generozitate, ca întreaga proprietate să fie folosită gratuit. Alte clădiri de pe teren, și chiar propria casă a fratelui, au fost folosite pentru a caza, peste noapte, participanții la congres, mai mult de 700 dintre ei dormind și pregătindu-și mesele chiar pe terenul congresului.

Martorii au venit din toate colțurile insulei Luzon. Unul a venit din Negros, iar altul din îndepărtatul Davao, din extremitatea sudică a regiunii Mindanao. Dintre oaspeți, cel mai mult au atras atenția cei din regiunile îndepărtate ale provinciei montane. Acești frați sunt igoroți. Igoroții sunt păgâni, unii dintre ei încă vânători de capetele, cutreierând sălbăticia aspră a munților din centrul insulei Luzon. Femeile poartă un costum tradițional foarte colorat. Spre deosebire de ele,

bărbații poartă un veșmânt foarte sumar, la care se face referire, local, ca la „șnur-G”.

Frații noștri din rândul igoroșilor nu mai practică vânătoarea de capetele sau alte obiceiuri tribale ale strămoșilor lor, dar unii dintre ei încă păstrează costumul tradițional. Câțiva dintre cei care au venit la congresul de district au purtat tradiționalul veșmânt, dar peste el au pus o cămașă și o haină ușoară. Unul dintre ei a fost înainte preot al unuia dintre triburile de igoroși. Înainte, se apela la el pentru a invoca favoarea zeului păgân la sărbătorile băștinașilor, numită *cañao*. Deși este complet analfabet, acum este un vestitor al Împărăției cu regularitate și își dedică, în medie, mai mult de 30 de ore pe lună, călătorind prin munți, pentru a le spune semenilor săi igoroși ce a auzit despre Împărăția lui Dumnezeu.

Lectura publică anunțată pe scară largă s-a ținut pe o pajiște mare din fața hotelului Manila, cunoscută ca New Lunetta. Așezată lângă țărmlul golfului Manila, a fost un loc plăcut de unde fantastica audiență de mai bine de 7.000 de oameni să audă „Este mai târziu decât credeți!”. Aceasta a reprezentat un mare procentaj din publicul prezent, căci sâmbătă au participat 2.350 martori. Mulți europeni au fost văzuți în public, iar aceasta a bucurat inimile fraților filipinezi, căci simțeau, oarecum, că oamenii albi din Filipine dau puțină atenție mesajului Împărăției.

INDIA ȘI EUROPA

Primul dintre cele două congrese de district din India s-a ținut la Dethra Dun, în India de Nord, între 17-19 decembrie 1948. Deși acesta nu a avut loc în anul calendaristic 1949, a fost în anul de serviciu 1949. Au fost prezenți 45 de martori, iar 40 dintre ei au călătorit în total mai mult de 160.000 km pentru a fi prezenți, venind din Karachi (Pakistan), Darjeeling, Calcutta, Bombay și alte localități situate între acestea. Un om care a fost mai mult sau mai puțin asociat cu Societatea, timp de mulți ani, este acum vice-președintele municipalității din Dehra Dun, și a oferit, fără îndoială, un serviciu prețios, folosindu-și influența pentru a obține cazare pentru congres, precum și o bună publicitate. O plăcută cameră de hotel a fost folosită pentru toate întrunirile, mai puțin lectura publică. Pentru aceasta, a fost pusă la dispoziția martorilor primăria, gratuit, și au participat 164 persoane.

Al doilea congres s-a ținut între 7 și 9 ianuarie 1949 la Bangalore, unde au participat 90 de martori. Audiența la discursul public a fost de 248 persoane, iar 18 și-au lăsat numele pentru a fi contactați. Multe remarci favorabile s-au auzit la sfârșitul lecturii publice.

Un număr anterior al *Turnului de Veghere* a relatat despre emoționantele congrese de district din Germania, dar în Europa s-au ținut multe alte congrese de district. În prezent, sunt puține detalii disponibile și cifrele sunt uneori incomplete, dar următoarea informație va face evident faptul că în anul 1949 martorii lui Iehova au acoperit multe țări cu congrese de district.

Trei congrese s-au ținut în Elveția. Participanții vorbitori de limbă italiană au fost serviți la Locarno, cei de limbă franceză la Geneva (unde 560 de persoane au ascultat lectura publică), iar cei de limbă germană la Zurich. Ultimul congres a avut loc între 3 și 6 iunie, iar duminică 3.200 persoane s-au strâns să asculte discursul „Este mai târziu decât credeți!” Anunțarea acestei cuvântări în Zurich a necesitat puțină fermitate din partea vestitorilor. Poliția nu a dorit să acorde autorizații pentru folosirea de pliante și pancarte pentru publicitate, argumentând că această activitate era interzisă de reglementările orașului. Cu toate acestea, reglementările se referau doar la chestiuni comerciale. În cele din urmă, poliția a permis folosirea de pliante, dar a interzis mărșăluirea cu pancarte. Dar, pentru că diferența de dimensiuni dintre pliante și pancarte era irelevantă, și pentru că pliantele erau clar non-comerciale, evident, atunci, nici pancartele mai mari nu aveau cum să fie; martorii le-au folosit pe amândouă pentru publicitate. Unii vestitori au fost acostați de poliție, dar nu s-a petrecut nici o arestare și înștiințarea s-a încheiat cu succes și complet.

Un congres de district s-a ținut și la Rotterdam pentru a-i servi pe frații din Olanda, între 1-3 iulie. S-a folosit un stadion mare, iar spațiozitatea acestuia a fost exploatată avantajos pentru a găzdui multele departamente necesare pentru desfășurarea fără incidente a unui congres. În acest oraș de pe coastă, vremea este foarte imprevizibilă, dar în zilele congresului a fost frumoasă, iar aerul proaspăt de pe stadion a fost mult mai bun decât aerul sufocant dintr-o sală închisă. Între 8.000 și 9.000 de oameni au participat la lectura publică, iar 239 au fost cufundați.

În Belgia, congresele de district de la Anvers și Bruxelles s-au bucurat de un public total de 2.380, iar 151 au fost cufundați. Două congrese din Austria, la Viena și Salzburg, au însumat mai mult de 2.450 de ascultători duminică și 119 au fost cufundați. La Odense, în Danemarca, 178 au fost cufundați și 4.102 au ascultat, duminică, discursul „Este mai târziu decât credeți!” Finlanda a găzduit trei congrese, la Helsinki, Oulu și Vaasa, la care un total de 6.485 persoane au ascultat cuvântarea publică. Numărul celor botezați a fost de 201. Norvegia a găzduit patru congrese, iar raporturile de la cele două din Haugesund și Fredrikstad arată că mai mult de o mie de oameni au participat la lecturile publice. Trei congrese în Suedia au totalizat 3.169 de martori și 5.075 la cuvântările publice. 198 au fost botezați.

Al doilea congres din Suedia, de la Vasteras, desfășurat între 5-7 august, s-a ținut în circumstanțe interesante. Clericii de acolo au anunțat, cu cinci săptămâni înainte de congres, că imediat după ce se încheia întrunirea martorilor aveau să țină o adunare, chiar în aceeași clădire, cu scopul de a-i demasca pe martorii lui Iehova. Mediatizarea din ziare de multe ori îi ridiculiza pe martori și, pe străzi, religioniștii ortodocși erau de-a dreptul agresivi. Cetățenii orașului au devenit destul de agitați, ca urmare a controverselor, și, drept rezultat, mai mult de 800 de străini au venit la lectura publică, ridicând audiența la un total de 1.914 persoane. Au fost prezenți și câțiva clerici și un preot al bisericii de stat, și mulți membri din congregațiile lor. Majoritatea au fost impresionați favorabil, și surprinși de

prezentarea scripturală clară pe care au auzit-o. Următoarea seară, întrunirea sponsorizată de asociațiile locale de pastori, alcătuite atât din pastori ai bisericii de stat, cât și ai altor religii, a adunat doar în jur de 1.000 persoane, care să asculte obișnuitele declarații defăimătoare. După acea întrunire, mulți dintre cei care au participat la ambele sesiuni au spus că au văzut diferența dintre martorii lui Iehova și religioniștii ortodocși și că nu aveau să mai meargă la bisericile ortodoxe.

Și acum, la încheierea rapoartelor congreselor de district din 1949, martorii lui Iehova așteaptă cu nerăbdare mărețul congres internațional programat la New York, între 30 iulie și 6 august 1950.

ZOROBABEL RECONSTRUIEȘTE TEMPLUL

Orașul captiv Ierusalim trebuie să se ridice din nou! Așa a prezis profetul Isaia, cu 200 de ani înainte. Când el a rostit profeția privind reconstrucția și restaurarea, Ierusalimul nu fusese încă pustiit, și nici nu urma să fie pustiit în următorii 130 de ani. Anterior căderii Ierusalimului, profetul Ieremia a profețit timpul pustiirii ca întinzându-se pe durata a 70 de ani plini de ocară, timp în care țara va fi pustiită și foștii săi locuitori vor fi ținuți captivi în Babilon. Totuși, la sfârșitul acelor ani, templul va fi reconstruit și orașul va fi din nou însuflețit de robii eliberați din Babilon. Marele Păzitor al timpurilor, Iehova Dumnezeu, a declarat și a înregistrat acest lucru în Cuvântul Său. Va veni eliberarea la timp?

Nu era de așteptat ca Babilonul să arate compasiune față de robii evrei, deoarece fusese profețit despre regele Babilonului că „nu va da drumul prinșilor săi de război” (Isa. 14:4,17). Eliberarea avea să vină doar prin nimicirea arogantului Babilon, și această nimicire a fost prezisă că va veni prin mâna lui Cir (Isa. 45:1,13). S-au scurs 68 de ani de captivitate, fără vreun semn de eliberare din Babilon. Într-o noapte, în anul 539 î.C., hula împotriva Dumnezeului evreilor a ajuns la apogeu. Regele Belșatar a pus capac nelegiuirii trupei sale de cheflii sălbatici și bețivi, prin folosirea profană a vaselor de aur și argint furate din Templul lui Iehova, pentru a bea vin și a toasta în cinstea dumnezeilor demoni și a idolilor săi. Cine ar fi putut să nimicească puternicul Babilon și să elibereze din captivitate pe acei evrei fără putere? Cine altul, decât regele Cir prezis! Chiar în acea noapte, Babilonul a căzut în fața forțelor unite ale lui Dariu medul și Cir persanul, iar Belșatar a fost ucis. Domnia bătrânului Dariu peste Babilon este urmată de cea a lui Cir, în anul 537 î.C. Acum s-au scurs și ultimele boabe de nisip din clepsidra timpului ce măsoară cei 70 de ani de pustiire a Ierusalimului. Timpul a expirat! Cu aceeași precizie ce caracterizează mișcarea corpurilor cerești în imensul sistem solar, Marele Iehova duce la îndeplinire planul de eliberare și restaurare. În chiar acel an, 537 î.C., Cir emite următorul decret:

„În cel dintâi an al lui Cir, regele perșilor, ca să se împlinească cuvântul lui Iehova rostit prin gura lui Ieremia, Iehova a trezit spiritul lui Cir, regele perșilor,

care a pus să se facă, prin viu grai și în scris, proclamația aceasta, în toată împărăția lui: Așa vorbește Cir, regele Perșilor: Iehova, Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iudeea. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeuul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim, în Iudeea, și să zidească acolo Casa lui Iehova, Dumnezeuului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, care este la Ierusalim!” – Ezra 1:1-4, *ASV*.

Regele Cir a dat înapoi rămășiței evreilor care a ieșit din Babilon „vasele Casei DOMNULUI, pe care le luase Nebucadnețar din Ierusalim și le pusese în casa dumnezeilor săi”. Aceste vase ale Casei Domnului au fost date de Cir unui prinț al Iudeei, pe nume „Șeșbațar”. Dar acesta nu era decât numele babilonian pentru Zorobabel, un descendent al regelui David, care fusese făcut guvernator peste rămășița eliberată și însărcinat cu supravegherea reconstrucției Templului (Ezra 1:7,8; 2:2; 5:14-16). „Zorobabel” înseamnă „străin sau izgonit în Babilon”. Cu guvernatorul Zorobabel s-au întors aproape 50.000 de bărbați și femei devotați, lucrători la reconstruirea templului, inclusiv netinimi și alți slujitori cu bunăvoință – Ezra, capitolul 2.

Întoarcerea rămășiței în țara ei a fost astfel programată, încât chiar în luna din an în care s-a produs pustiirea completă a țării, un nou altar a fost ridicat pe locul Templului din Ierusalim și rămășița a putut celebra sărbătoarea corturilor, după 70 de ani (Ezra 3:1-6). Lucrarea de reconstrucție a continuat și în curând au fost puse temeliele Templului, în mijlocul strigătelor de laudă și a lacrimilor de bucurie (Ezra 3:7-13). În aceste momente însă, opoziția față de lucrare își înalță capul amenințător. Când dușmanii păgâni află despre reconstruirea templului, vin cu propunerea vicelană să participe și ei, dar Zorobabel și ceilalți capi ai familiilor lui Israel răspund: „Nu avem nimic de-a face cu voi în construirea Casei Dumnezeului nostru; ci noi singuri o vom zidi DOMNULUI, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit Cir, regele Persiei” – Ezra 4:1-3.

Când ofertele nesincere de colaborare din partea dușmanilor sunt refuzate și încercările lor de a infiltra o coloană a cincina eșuează, subtilitatea este înlocuită de opoziție pe față. Persecuția religioasă cade asupra constructorilor templului în toate zilele lui Cir, și o campanie murdară de scrisori adresate succesivului lui Cir, Artaxerxe, ce-i acuza de răzvrătire, a dus la interzicerea oficială a lucrării de construire. Scrisoarea către Artaxerxe spunea:

„Dacă se va reconstrui cetatea asta și i se vor termina zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere și vistieria împărătească va suferi din pricina aceasta. Și, fiindcă noi mâncăm sarea curții domnești și nu ne șade bine să privim dezonorarea regelui, trimitem regelui aceste informații. Să se facă cercetări în cartea cronicilor părinților tăi; și vei găsi și vei vedea în cartea cronicilor că cetatea aceasta este o cetate răzvrătită, vătămătoare regilor și ținuturilor, și că iudeii s-au datat la răzvrătire încă din vremuri străbune”.

Artaxerxe a răspuns: „Porunciți oamenilor acelora să înceteze, și să nu se mai zidească cetatea aceasta”. Când împotrivorii au primit acest răspuns satisfăcător „s-au dus în grabă la Ierusalim la iudei și prin forță și constrângere i-au făcut să înceteze”. Lucrarea a fost oprită până în al doilea an al domniei lui Dariu al II-lea, regele Persiei – Ezra 4:4-24, *ASV*.

După aproximativ 16 ani de inactivitate, Iehova Dumnezeu i-a ridicat pe profeții Hagai și Zaharia să îi îndemne pe Zorobabel și pe constructori la acțiune. Cuvintele lor fierbinți de îndemn au căzut ca scânteile pe iască, trezindu-l pe Zorobabel din apatie și îndemnându-l la activitate zeloasă. Lucrarea a continuat, în pofida interdicției oficiale! Dar petiționarii au protestat din nou la rege, care acum era Dariu al II-lea. Cu curaj și în credință, constructorii templului au ținut tare la libertatea lor de închinare; ei au argumentat legalitatea lucrării lor, prin referire la decretul original al regelui Cir. Nu era regula că legea Mezilor și Perșilor nu se schimbă? Atunci regele Dariu a pus să se caute în arhivele statului și decretul lui Cir a fost descoperit. Atunci a venit și răspunsul lui Dariu către dușmani:

„Nu vă atingeți de lucrarea acestei case a lui Dumnezeu; guvernatorul și bătrânii iudeilor s-o reconstruiască iarăși pe locul unde era. Iată decretul pe care îl dau cu privire la ce veți avea de făcut față de acești bătrâni ai iudeilor, pentru construirea acestei case a lui Dumnezeu: cheltuielile, luate din averile regelui, venite din tributul provinciilor de dincolo de Râu, să fie plătite îndată oamenilor acestora, fără întârziere. Orice este necesar pentru arderile de tot ale Dumnezeului cerurilor, viței, berbeci și miei, grâu, sare, vin și untdelemn, să li se dea, la cererea preoților din Ierusalim, zi de zi, și fără nici o lipsă, ca să aducă jertfe de bun miros Dumnezeului cerurilor, și să se roage pentru viața regelui și a fiilor lui. Și iată decretul pe care îl dau cu privire la oricine va călca porunca aceasta: să se scoată din casa lui o bârnă, s-o ridice, ca să fie răstignit pe ea, și casa să i se prefacă într-o grămadă de gunoi. Dumnezeul care a făcut ca Numele Lui să locuiască în locul acela, să răstoarne pe orice rege și pe orice popor care ar întinde mâna să calce aceasta sau să nimicească această Casă a lui Dumnezeu, care este în Ierusalim! Eu, Dariu, am emis acest decret; să fie executat întocmai” – Ezra 6:7-12, *AAT*.

Cu această victorie legală și ajutor material, Zorobabel și constructorii săi au împins lucrarea către o terminare cu succes, în următorii patru ani. Darea de seamă spune: „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după proorociile proorocului Hagai și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel, și după porunca lui Cir, lui Dariu și lui Artaxerxe, regele Persiei. Casa a fost isprăvită în ziua a treia a lunii Adar, în al șaselea an al domniei regelui Dariu” – Ezra 6:14,15.

În reconstruirea Templului, Zorobabel este un tip al lui Isus Cristos, care construiește Templul spiritual pe Muntele Sfânt Sion. Cuvintele lui Zaharia și ale lui Hagai se aplică cu și mai mare forță lui Isus Cristos: „Acesta este cuvântul DOMNULUI către Zorobabel: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin spiritul Meu – zice DOMNUL oștirilor. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel Te vei preface într-un loc șes”. „Vorbește lui Zorobabel,

guvernatorul Iudeei, și spune: „Voi clătina cerurile și pământul, voi răsturna tronul regilor, voi nimici puterea împăraților neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce sunt în ele; caii și călăreții lor vor fi culcați la pământ, fiecare va pieri ucis de sabia fratelui său. În ziua aceea, zice DOMNUL oștirilor, pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu – zice DOMNUL – te voi lua și te voi face ca o pecete; căci Eu te-am ales, zice DOMNUL oștirilor” – Zah. 4:6,7; Hag. 2:20-23.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

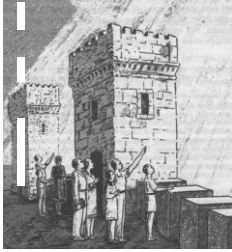
15 FEBRUARIE 1950

Nr. 4

Cuprins:

„STĂRUIEȘTE ÎN LUCRAREA TA”	- Pag. 91
CUM SĂ STĂRUIM ÎN ACEASTA	- Pag. 99
DE CE SĂ EVITE CREȘTINII TUTUNUL?	- Pag.106
ZAHARIA IMPULSIONEAZĂ SERVICIUL LUI
DUMNEZEU ÎN POFIDA INTERDICȚIEI	- Pag.111
SCRISOARE	- Pag.114
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.116

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Februarie 1950

Nr 4

„Stăruiește în lucrarea ta”

„Fii atent la tine însuși și la învățătura ta; stăruiește în lucrarea ta.”

– 1 Tim. 4:16, *Moff.*

1. Iehova Dumnezeu a arătat întotdeauna considerație în relație cu problemele și nevoile creaturilor de pe pământ. El știe ce este bine pentru creaturile Sale. El știa bine că națiunea Israel avea nevoie de porunci pentru a-și rândui viața și pentru a-i ține aproape de închinarea Sa pură. Prin Moise, Dumnezeu i-a dat lui Israel Decalogul, sau cele Zece Porunci, scrise pe piatră. În Porunca a patra, Dumnezeu și-a exprimat aranjamentul pentru guvernarea lucrării care trebuie îndeplinită: „Adu-ți aminte de ziua sabatului, ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci toată lucrarea, dar ziua a șaptea este un sabat pentru Iehova Dumnezeul tău: în ea să nu faci nici o lucrare nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici vita ta, nici străinul care este înăuntrul porților tale: fiindcă în șase zile Iehova a făcut cerul și pământul, marea, și tot ceea ce este în ele, și s-a odihnit în ziua a șaptea: de aceea Iehova a binecuvântat ziua de sabat, și a sfințit-o. –Ex. 20:8-11, *Am. Stan. Ver.*

2. Probabil aproape toată lumea din Creștinătate cunoaște astăzi legea pe care Dumnezeu a declarat-o cu privire la sabat; însă foarte puțini au privit-o și ca pe o poruncă directă de la Dumnezeu de a lucra. Este foarte important să ne amintim că Porunca a Patra nu este limitată la o simplă apreciere a unei zile din șapte, ci plăcerea lui Dumnezeu față de creaturile Sale era că aceștia trebuie să lucreze. De departe o parte mai mare a timpului lor avea să fie dedicată pentru a lucra.

3. Când omul a fost alungat din grădina Eden, Dumnezeu S-a asigurat ca prin sudoarea frunții omul să își câștige pâinea. Acest lucru însemna să muncească; însemna muncă grea. Dar din această muncă cotidiană pentru a-și câștiga existența, omul imperfect avea să se oprească, în mod corespunzător, pentru recuperare. Așadar, israeliților li s-a dat o zi din șapte pentru a se odihni în urma muncii servile sau a treburilor obișnuite ale vieții. A existat, desigur, și o mare semnificație profetică în ceea ce Dumnezeu le-a dat să facă. (1 Cor. 10:11) Din moment ce Cuvântul lui Iehova relatează dezaprobarea și condamnarea de către Sine a trândăviei (Prov. 6:10,11; 19:15), ar fi o greșeală să presupunem că porunca interzicea activitatea de orice fel și încuraja inactivitatea completă pe tot parcursul zilei. Cu toate acestea, în anii care au urmat emiterii poruncii sabatului pentru

națiunea Israel, mulți dintre iudei au eșuat în respectarea poruncii, și în cele din urmă clerul a schimbat cuvintele pentru a corespunde interesului lor.

4. Astfel, până la timpul venirii lui Isus pe pământ, clerul i-a determinat pe oameni să creadă că ei trebuie să fie inactivi complet în ziua de sabbat, și, că atunci a existat o pervertire foarte generală a sabbatului, lucru evident atât din obiecțiile lor față de lucrarea pe care Isus a făcut-o în acea zi, cât și din comportamentul Său vizibil în ziua sabbatului, spre care erau îndreptate aceste obiecții, cu siguranță. Evident, Isus a înfăptuit, intenționat, faptele sale în cea de-a șaptea zi pentru a furniza o educație adecvată oamenilor de rând. Isus a arătat că nu erau o încălcare a Legii lui Dumnezeu, pe care el a respectat-o în mod perfect, faptele bune făcute de cineva, spre binele altora, în acea zi. Mai degrabă era în conformitate cu principiile lui Dumnezeu de a face faptele dreptății în fiecare zi.

5. Când Isus a vindecat, în mod generos, un om care fusese bolnav treizeci și opt ani, religioniștii tradiționali l-au urât și l-au persecutat pentru acest lucru, căutând să-l omoare. Isus a dat un răspuns direct: „Tatăl Meu încă lucrează; și Eu, de asemenea, lucrez.” (Ioan 5:17 *An. Amer. Trans.*; vezi Matei 12:1-15; Marcu 3:2; Luca 6:1-5; 13:10-17, Ioan 5:2-18, 7:22,23; 9:1-34) Isus nu a venit să strice Legea, ci să o împlinească. (Mat. 5:17) Necesitatea de a respecta legea sabbatului s-a păstrat până la moartea lui Isus, când legea a fost anulată. – Efes. 2:15; Gal. 3:24, 25; 5:18; Col. 2:16, 17.

6. Dar sfârșitul legii sabbatului cu porunca sa de a lucra, precum și de odihnă, nu a schimbat deloc principiul lui Dumnezeu potrivit căruia creaturile trebuie să lucreze. Așa cum Isus a clarificat, Dumnezeu este un lucrător. Noi vedem lucrările sale în fiecare zi; toate sunt cu privire la noi. Biblia ne vorbește de lucrările sale creatoare și de multele fapte pe care le-a înfăptuit în interesul poporului său de pe pământ, în vechime. Nu au fost făcute niciodată lucrări mai mari decât cele ale Dumnezeului Cel Prea Înalt. – Ps. 19:1.

Un serviciu al activității

7. Isus a adus pe pământ un serviciu al lucrării. Tatăl din cer l-a trimis, înzestrându-l cu însărcinarea de a face lucrări minunate și miraculoase în timpul petrecut pe pământ. Cu o ocazie, spre exemplu, Isus a văzut un om care era orb din naștere, pe care l-a vindecat. Cu acest prilej, cuvintele lui Isus au fost: „Nici el nu a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate prin el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac lucrările celui ce m-a trimis.” (Ioan 9:3, 4) Și astfel, Isus a lucrat cu sânguință în decursul serviciului Său. El și-a dedicat talentele și abilitățile, în mod exclusiv, lucrării și scopurilor lui Dumnezeu. Tatăl Său din cer a fost mulțumit de aceasta, ulterior înălțându-l pe Cristos la cea mai înaltă poziție din univers, următorul după Cel Prea Înalt.

8. Înainte de înălțarea Sa, Isus și-a instruit discipolii de pe pământ și le-a arătat, prin exemplul Său de lucru, modul de înfăptuire a serviciului lui Dumnezeu. Conform Legii lui Dumnezeu, Isus a mers în sinagogi și s-a întrunit cu oamenii. El a folosit aceste ocazii pentru informarea poporului cu privire la scopurile lui

Dumnezeu: „Și Isus a mers prin aproape toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind evanghelia împărăției și vindecând orice afecțiune și orice boală printre oameni.” (Mat. 9:35) Mulțimi de evrei s-au adunat în sinagogi; acela era locul lor obișnuit de întâlnire. Vorbind adevărul atunci era posibil pentru Isus să ducă adevărul la urechile a mii de oameni în teritoriul care i-a fost desemnat de Iehova. pentru a-l acoperi. Astfel, urmașii săi au învățat, prin exemplu, cum să profite de obiceiul oamenilor de a se aduna în public și această metodă a fost folosită mai târziu de către servi credincioși. – Fapte 13:15,16.

9. În Marcu 1:29 este înregistrarea despre cum a intrat Isus în case pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Vindecarea miraculoasă pe care a făcut-o Isus a fost un semn sau o mărturie cu privire la cine era el, iar faima Lui s-a răspândit. În Marcu 2 este relatarea despre cum a condus Isus studii Biblice la domiciliu și despre perioade de instruire când oamenii se adunau ca să audă înțelepciunea Lui. (a se vedea, de asemenea, Matei 9:10.) Marcu 9:33-37 arată cum i-a instruit Isus pe discipoli într-o casă, folosind un copil ca o ilustrație sau ajutor, ca ei să poată înțelege principiile pe care El le preda. Isus a vizitat casele mai mult decât o dată, pentru că ar fi fost imposibil să împartă, cu o singură ocazie, cunoștința suficientă pentru mințile imperfecte ale oamenilor. Isus a făcut acest lucru, fără o considerație a poziției persoanelor din comunitate, ci datorită dorinței oamenilor de a afla adevărul lui Dumnezeu și datorită credinței și dragostei lor pentru dreptate.

10. Apostolii și discipolii lui Isus au beneficiat de lucrarea Sa. Ei au învățat multe din Evanghelia Împărăției, astfel încât și ei au putut să predice Cuvântul. După ce au fost martori la modul de a lucra al lui Isus, Isus le-a dat porunci directe să meargă în orașe și sate pentru a face lucrarea de predicare și de învățare. El nu a lăsat nici o îndoială referitor la aceasta: unui Creștin i se cere să meargă la oameni. „După acestea, Maestrul a numit alți șaptezeci și doi și i-a trimis doi câte doi înaintea sa, în fiecare cetate sau loc, unde El intenționa să vină. Și le-a zis: Secerișul este destul de abundent, dar secerătorii sunt puțini. Rugați, deci, pe stăpânul secerișului, să trimită secerători să-l adune. Acum mergeți. Iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Nu purtați nici pungă, nici traistă, nici încălțăminte, și să nu vă opriți cu nimeni pe drum să faceți schimb de politețe. În orice casă veți intra să rămâneți, să ziceți întâi: ‘Pace casei acesteia!’ Dacă există acolo cineva care iubește pacea, binecuvântarea voastră să rămână asupra lui, dar dacă nu va fi, ea să se întoarcă la voi. Rămâneți în aceeași casă, mâncând și bând ce vă oferă ei, căci lucrătorul își merită plata. Nu vă mutați dintr-o casă în alta. În orice cetate veți intra și vă vor spune bun venit, mâncați ce vi se oferă, vindecați pe bolnavii de acolo, și ziceți-le: ‘Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi!’” – Luca 10:1-9, *An Amer. Trans.*; a se vedea, de asemenea, Luca 9:1,2,6.

11. Acest lucru a însemnat lucrare din casă în casă, predicare și predarea veștii bune. Ei nu trebuiau să se mute dintr-o casă în alta, deoarece era posibil ca un gospodar să posede mai mult din bunurile lumii, sau să ofere mai mult confort și divertisment fizic; mai degrabă să rămână acolo până mesajul și instruirea erau oferite în mod adecvat. Apostolul Pavel a arătat că aceasta este înțelegerea corectă,

atunci când a spus: „N-am reținut nimic din ce vă era folositor, ci v-am arătat și v-am învățat public, și din casă în casă, mărturisind deopotrivă iudeilor și grecilor.” (Fapte 20:20, 21). Pavel a făcut lucrare din casă în casă.

12. Că lucrarea lor Creștină urma să includă serviciu misionar în națiuni îndepărtate a fost arătat în cuvintele directe ale lui Isus către discipolii săi, în ceea ce privește lucrarea pe care o aveau de făcut, după înălțarea lui la cer: „Mergeți și faceți discipoli din toate națiunile, cufundându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt; învățându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit.” (Mat. 28:19, 20, *Diag.*) Aceasta a fost o poruncă clară de a merge la oamenii *tuturor* națiunilor. De asemenea, a mai fost accentuat că aceasta este o parte a lucrării de creștin, atunci când Isus a spus: „Ci voi veți primi putere prin spiritul sfânt, când va veni peste voi; și îmi veți fi martori atât în Ierusalim cât și în toată Iudeea, în Samaria, și chiar până în îndepărtatele părți ale pământului.” (Fapte 1:8, *Diag.*) Asta cuprindea mult teritoriu; a arătat că avea să fie multă lucrare de făcut.

13. Când Isus s-a înălțat la cer ca să fie cu Tatăl său, mângâietorul, spiritul sfânt al lui Dumnezeu, a fost revărsat peste urmașii credincioși ai lui Cristos de pe pământ. Acest spirit sau forța activă invizibilă a lui Dumnezeu i-a mișcat pe Creștini să săvârșească lucrări minunate de predicare și de predare. Dumnezeu a binecuvântat mințile și mâinile lor pentru îndeplinirea voinței Sale. Multe persoane au crezut Evanghelia și au intrat pe calea spre viață.

Lucrarea, o necesitate

14. Beneficiul lucrării neobosite a discipolilor credincioși a fost oferit multora dintre toate națiunile. Printre ei au fost și oamenii din Tesalonic. Unii dintre tesalonicieni se pare că nu au avut o apreciere corectă a valorii faptelor bune. Ei nu au ținut cont că Scripturile condamnă trândăvia și lenea în lucru. Fiind nepăsători față de lucrarea lor, ei își făceau rău singuri și rețineau binele de alții, acțiune care ar putea aduce distrugerea vieții din mâinile lui Dumnezeu. Ei ar fi trebuit să știe că Proverbele 18:9 zic: „Cine este nepăsător față de lucrarea lui este frate cu cel ce nimicește.” (*An Amer. Trans.*) Dar, evident, această ignoranță a fost un rezultat pentru cei din Tesalonic pentru faptul că n-au fost silitori în studierea scripturilor. (Fapte 17:11) De fapt, nu exista nici o scuză ca cineva din Tesalonic să fie inactiv. Învățătura din Scripturi le fusese oferită de Pavel, Timotei și alții, pentru a le arată că Dumnezeu pretinde lucrări creștine potrivite. În plus, au avut excelentul exemplu personal al lui Pavel. Cu toate acestea, apostolul Pavel a trebuit să le scrie: „Vă îndemnăm, fraților, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să vă feriți de orice frate care trăiește în trândăvie, în loc să urmeze învățătura pe care ați primit-o de la noi. Căci voi înșivă știți ce trebuie să faceți să-mi urmați exemplu, că eu n-am fost leneș când am fost cu voi; ... Când mă aflam la voi, v-am dat porunca aceasta: ‘Dacă cineva refuză să lucreze, să nu-i dați nimic să mănânce!’ Deoarece auzim că unii din voi trăiesc în lenevie, doar băgându-se în treburile altora, nefăcând nici o lucrare. Acum, cu autoritate de la Domnul Isus Cristos, îi îndemnăm și-i sfătuim pe astfel de oameni să păstreze liniștea și să-și

facă lucrarea. ... Dar voi, fraților, nu trebuie să obosiți în facerea binelui.” – 2 Tes. 3:6-13, *An Amer. Trans.*

15. Era necesar ca toți Creștinii să lucreze. Potrivit apostolului, trândăvia unora dintre tesaloniceni a rezultat din cauză că nu au urmat învățătura primită de la Pavel și de la ceilalți servi care i-au vizitat. Ei nu lucrau fiindcă nu urmau cunoștința adevărului. Este adevărat că Domnul și-a revărsat spiritul asupra creștinilor în acele zile, dar dacă unii nu au avut credința și cunoștința pe care să se bazeze, cu siguranță că ei nu au primit spiritul. Pavel s-a purtat cu ei în același mod cum s-a purtat cu ceilalți creștini din alte locuri, împărțind această cunoștință așa cum îndruma Domnul, pentru zidirea individualilor în închinarea Creștină. Desigur, fără o cunoștință potrivită, nimeni nu ar putea lucra într-o manieră plăcută Domnului; nimeni nu ar putea aduce roade în onoarea mărețului nume al lui Iehova.

16. Cunoștința despre minunata speranță despre ce le este rezervat Creștinilor de Iehova Dumnezeu, părea să aibă un efect diferit asupra acelor Coloseni cărora Pavel le-a scris: „Ați auzit despre aceasta pentru prima dată, cu mult timp în urmă, când mesajul adevărat al evangheliei a ajuns printre voi, ca să prospere și să aducă roade printre voi, precum o face în toată lumea, din timpul când ați auzit prima dată despre îndurarea lui Dumnezeu, și ați ajuns, într-adevăr, să o cunoașteți, în forma în care v-a predat-o Epafras ... el este cel care mi-a spus de iubirea pe care spiritul a trezit-o în voi. De aceea, din ziua în care am auzit pentru prima dată de aceasta, nu am încetat să mă rog pentru voi și să-i cer lui Dumnezeu să vă umple, prin înțelepciune și pricepere spirituale, cu o cunoștință clară despre ce este voința Sa, astfel ca viața pe care o trăiți să poată fi demnă de Domnul vostru și cu totul plăcută lui, și să puteți fi roditori în tot felul de fapte bune, să creșteți în cunoștința deplină a lui Dumnezeu. Așadar, atât de măreață este maiestatea lui, el vă va întări în mod perfect cu putere, spre exercitarea plăcută a răbdării și îndurării în oricare situație, și să mulțumiți Tatălui care v-a dat dreptul să aveți o parte la moștenirea poporului lui Dumnezeu pe tărâmul luminii.” (Col. 1:6-12, *An Amer. Trans.*) Aici Pavel a arătat cât de important este să ai o cunoștință clară despre ceea ce este voința lui Dumnezeu. Fără ea, omul nu poate trăi o viață adecvată, plăcută Stăpânului și demnă de el. Cu aceasta, calea este deschisă pentru a fi roditori în tot felul de fapte bune. Și nu numai atât, ci aceasta va fi un dar al puterii, întărind pe cineva să rabde plăcut. Dar toate aceste lucruri merg împreună. Utilizarea corectă a cunoștinței ne ajută să lucrăm; Domnul ne va ajuta să stăruim în lucrarea noastră, să perseverăm în ea în orice situație. Aceasta este partea binecuvântată a adevăraților servi ai lui Dumnezeu.

17. Oare este posibil ca orice persoană să obțină o astfel de cunoștință? Va fi cu adevărat posibil să lucreze pentru Cel Prea Înalt și să stăruiască în acea lucrare? Această cunoștință așa de importantă este ceva ce nu vine dintr-o dată. Dumnezeuul nostru s-a îngrijit ca al Său Cuvânt al adevărului să ne ajute și să ne arate felul în care să Îl servim. În timp ce îl studiem, aflăm care sunt scopurile lui Dumnezeu și vedem că, pentru ca o creatură să îi fie plăcută, trebuie să facă o consacrare a vieții

sale în serviciul lui Dumnezeu. Asta înseamnă lucrare. Când cineva este plin de cunoștința speranței în Dumnezeu cel viu și apoi lucrează, acela va beneficia într-un mod excepțional.

18. De ce lucrăm? Datorită credinței noastre și pentru că noi credem în promisiunea lui Dumnezeu că El ne va da viață. „Fiindcă pentru aceasta ne trudim și ne luptăm, căci ne-am pus speranțele în Dumnezeu cel viu, Salvatorul tuturor oamenilor, mai ales al celor care cred.” (1 Tim. 4:10, *An Amer. Trans.*) Pentru cineva care nu are credință, aceasta poate părea a fi o corvoadă; totuși, în realitate, este izvorul celei mai mari bucurii a oamenilor creștini din această lume. Mai ales în această vreme, când forțele răului par mai active decât oricând în trecut, acum când semnele sfârșitului acestei lumi vechi sunt aici, este cel mai mare privilegiu. Acesta este timpul când are loc lucrarea de predicare a evangheliei în toată lumea, ca mărturie. Este timpul în care marea lumină a fost revărsată asupra adevărului lui Dumnezeu, și când activitatea creștinului este de a studia Cuvântul Său și de a se aduna, în mod regulat, cu cei de aceeași credință prețioasă, în studierea Bibliei, ajutând altora pentru a învăța mai multe despre împărăție, speranța întregii omeniri.

19. Cunoștința Scripturilor ne arată că în fața noastră se află acel teribil și întunecat moment al bătăliei Armagedonului, când forțele rele ale lumii Diavolului vor cădea în distrugere. Aproximarea acestui eveniment cutremurător, ce va zgudui lumea, imprimă asupra minții noastre importanța cuvintelor lui Isus de la Ioan 9:4, în armonie cu *An American Translation*: „Trebuie să continuăm lucrarea Celui ce M-a trimis cât timp este ziua; Vine noaptea, când nimeni nu poate să facă nici o lucrare.” Acum este timpul în care să acționăm cu înțelepciune în a face aceste lucrări drepte de învățare. Acum este timpul să trăim și să lucrăm ca și Creștini, mai ales acum, fiindcă sfârșitul decisiv este aproape. Acesta este motivul pentru care apostolul ne sfătuiește să fim vigilenți și atenți: „Fii atent la tine însuși și la învățătura ta; stăruiește în lucrarea ta.” – 1 Tim. 4:16, *Moff*.

De ce să perseverăm în aceasta

20. „Stăruiește în lucrarea ta”, spune el. De ce a fost necesar să dea acest sfat clar? Asta pentru că există o luptă reală în continuarea lucrării lui Dumnezeu. Dacă ar fi adevărat că nimeni nu s-ar opune lucrării lui Dumnezeu, atunci, desigur, ar fi mult mai ușor; cu toate acestea, trebuie să fim conștienți că Satan Diavolul este adversarul nostru și că el este foarte furios acum, din moment ce a fost aruncat din cer. (Apocalipsa 12) El este preocupat, încercând să întoarcă toate creaturile de la Dumnezeu și în distrugere, alături de el, în conflictul ce are să vină. El vrea să facă pe fiecare să-i slăbească mâna, s-o lase mai încet, și în cele din urmă să se oprească definitiv de la lucrarea benefică a lui Dumnezeu. El încă încearcă să lupte cu Dumnezeu prin biruirea servilor lui Iehova, deoarece el știe bine că, atunci ei vor pierde promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu și binecuvântările Împărăției. Avertismentul apostolului Petru (1 Petru 5:8, 9, *Am. Stan. Ver.*) este, prin urmare, atât de potrivit în acest timp: „Fiți treji, fiți atenți: adversarul vostru, diavolul,

răcnind ca un leu, umblă de acolo până colo, căutând pe cine să devoreze; împotriviți-vă lui ferm în credința voastră.” Satan atacă pe fiecare individ care este consacrat lui Dumnezeu, fiecare bărbat, femeie și copil care face lucrarea lui Dumnezeu. Diavolul vrea ca noi să ne întoarcem de la lucrarea lui Dumnezeu, împotriva sfatului bun al lui Isus, care a spus: „Nici un om, care pune mâna pe plug, și privește îndărăt, nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.” – Luca 9:62.

21. Cum se face acest „privește îndărăt”? Prin întoarcerea înapoi la vechea lume din care am ieșit. Aceasta înseamnă întoarcerea interesului nostru înapoi la practicile și la obiceiurile rele ale lumii vechi, ca atunci când Lot și familia lui au fost eliberați de Dumnezeu de la distrugerea nelegiuitei Sodoma și nevasta lui Lot s-a întors să privească îndărăt, pentru că interesul ei era, de fapt, acolo. Ea a pierit, devenind un stâlp de sare; prin urmare, Isus a spus: „Amintiți-vă de nevasta lui Lot.” (Luca 17:32) Să privești înapoi înseamnă să nu păstrezi interesele Împărăției pe primul loc. Înseamnă să nu stăruiești în lucrarea ta.

22. Satan folosește multe modalități pentru a realiza acest lucru. Unele persoane sunt afectate de persecuție. Ocară îi încetinește pe alții. Dar această persecuție și ocară nu pot fi evitate. Stăpânul le-a spus urmașilor săi că vor suferi multe nedreptăți și multă tortură din pricina numelui lui. Așa a fost în cazul servilor săi ulterior înălțării sale la cer, și este adevărat pentru Creștinii adevărați de atunci încoace. (Mat. 24:9; 2 Tim. 3:12) Pentru a combate această violentă acțiune a dușmanului, Creștinul trebuie să fie puternic în credință. Cu credință puternică noi suntem fortificați de către Iehova și suntem capabili de a depăși sau neutraliza atacurile vrăjmașului, dacă vom persevera în lucrarea noastră și dacă vom avea încredere în Dumnezeul nostru, pentru a ne elibera.

23 Nu toți suferă persecuție violentă în ziua de azi, dar sunt alte metode pe care le folosește Satan ca să ne abată de la lucrarea noastră bună. În această viață noi avem multe responsabilități. Unii dintre noi află adevărul după ce ne-am făcut familii, și aceste familii nu întotdeauna cred Scripturile așa cum facem noi. Câteodată ei pun în calea noastră orice obstacol, în încercarea de a ne face să eșuăm în a stăruii în închinarea noastră. Asupra noastră este responsabilitatea să ne îngrijim de membrii familiei noastre, ceea ce nouă, ca și Creștini, ne place să facem. „Dar dacă cineva nu se îngrijește de ai lui, și în special de membrii familiei, el neagă credința, și este mai rău decât un necredincios.” (1 Tim. 5:8, *Am. Stan. Ver.*) Chiar și când ei se opun faptelor noastre bune, noi trebuie să avem grijă ca ei să aibă necesitățile susținerii vieții, dacă noi suntem capi de familie. Și, într-un final, se poate ca ei să accepte adevărul și noi să ne câștigăm familiile pentru Domnul, stabilind un exemplu credincios de credință și fapte bune.

24. Sfatul despre depășirea împotrivirii familiei este găsit în cuvintele lui Isus din Matei 10:34-39 (*Am. Stan. Ver.*): „Să nu credeți că am venit să trimit pace pe pământ. Eu n-am venit să trimit pace, ci o sabie. Căci am venit să pun dezacord între un om și tatăl său, între fiică și mama sa, între noră și soacra sa: și dușmanii omului vor fi aceia din propria lui casă. Acela care iubește pe tată sau mamă mai

mult decât pe mine, nu este demn de mine; și acela care iubește pe fiu sau fiică mai mult decât pe mine, nu este demn de mine. Și acela care nu-și ia [stâlpul] și nu mă urmează, nu este demn de mine. Acela care își găsește viața, o va pierde; și acela care își va pierde viața, din pricina mea, o va găsi.” Isus a arătat că vor fi mari crize în familiile care îl acceptă pe Cristos și care urmează calea cea dreaptă. Nici un Creștin nu ar trebui să permită opoziției familiei să-l împiedice a-L servi pe Iehova Dumnezeu și pe Cristos, ci Creștinul trebuie să pună pe primul loc dragostea de Cristos, altfel el va eșua să se dovedească vrednic. Dacă alții din familie devin atât de violenți încât să ia viața credinciosului Creștin, atunci Cristos îi va reda viața în timpul Împărăției; dar dacă unul s-ar retrage în inactivitate, ca să-și salveze viața, în final el va nemulțumi pe Dătătorul vieții și va pierde viața veșnică. Păstrând iubirea de Domnul de primă importanță și celelalte lucruri necesare pe loc secundar, vom stăruim, în mod potrivit, în lucrarea noastră.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a guvernat Dumnezeu, pentru izraeliți, prin porunca a patra?
2. În afară de odihnă, pentru ce era aceasta o poruncă să se facă? Cât de mult?
3. Ce trebuia să furnizeze odihna? Însemna aceasta trândăveală completă?
- 4,5. Ce a arătat Isus cu privire la sabbat, dincolo de obiecții?
6. A schimbat principiile acestuia abolirea legii sabbatului? De ce?
7. Ce serviciu a adus Isus? Cum l-a arătat el?
8. De ce a mers Isus în sinagogi în zile de sabbat? Ce învățăm noi?
9. Ce lucrare a făcut el la casele oamenilor? De ce?
10. Cine a învățat din exemplul său? Deci ce le-a făcut el?
11. Ce au însemnat pentru ei aceste instrucțiuni?
12. Ce trebuia să cuprindă lucrarea lor creștină? În ce măsură?
13. Ce ajutor le-a fost oferit de sus, în acest scop?
14. De ce și cum le-a fost arătat tesalonicenilor că lucrarea este o cerință?
15. De ce unii erau leneși? De ce era necesară cunoștința?
16. Așa cum le-a arătat Pavel colosenilor, cum este cunoștința eficientă în noi?
17. Cum vine această cunoștință importantă?
- 18,19. De ce facem această lucrare creștină, și mai ales acum?
20. De ce este dat acest sfat clar să stăruim în lucrarea noastră?
21. Cum se face această ‘privire îndărăt’ și cu ce rezultat?
22. Cum îi convinge Satan pe unii de acest lucru? Cum combatem acest lucru?
23. În ciuda împotrivirii, trebuie să ne îngrijim, totuși, de familie? De ce?
24. De ce să stăruim în lucrare, în ciuda împotrivirii familiei? Cum?

Cum să stăruim în aceasta

PENTRU a ne întreține viața, trebuie să avem o anumită parte din bunurile acestei lumi. Vor deveni, oare, bunurile lumești o piedică pentru noi în lucrarea noastră Creștină? Vom cădea noi în capcana dușmanului pentru că ne temem să pierdem un venit stabil din munca noastră lumească? Adeseori asupra celor care au acceptat serviciul lui Dumnezeu se pune presiune. Ei sunt boicotați în veniturile din activitatea lor, mai ales în locuri cum este Quebecul, unde religia falsă deține puterea. Din nou, pot fi doar amenințări de pierderi financiare sau de afaceri. Știm că dacă există egoism sau mândrie în noi, acestea vor fi folosite de către adversarii noștri pentru a ne încetini în lucrarea noastră. Aici este un alt mare test al credinței Creștinului. Domnul a promis să furnizeze toate necesitățile serviciilor săi. (Mat. 6:33) Oare credința lor va fi destul de puternică? Îl vor crede ei pe Domnul pe Cuvânt? Bazându-se pe cunoștința și pe credința sa, apostolul Pavel a făcut o declarație despre sensibilă poziție a Creștinului: „Dacă avem hrană și îmbrăcăminte vom fi mulțumiți. Dar oamenii care vor să devină bogați cad în ispite, în capcane și în multe poftes nesăbuite și dăunătoare, care cufundă pe oamenii în distrugere și ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, și în dorința lor de a deveni bogați, unii oameni rătăcesc de la credință și se străpung în inimă cu multe chinuri.” – 1 Tim. 6:8-10, *An. Amer. Trans.*

² Satan încearcă să facă lucrurile acestei lumi să apară atrăgătoare celor din lucrarea lui Dumnezeu. Sunt multe poftes ale cărnii care luptă împotriva lucrurilor spirituale. (1 Cor. 10:6-11; Iac. 1:14, 15; 1 Pet. 2:11) Există plăceri ale acestei vieți cărora le poate fi îngăduit să ne ocupe tot timpul consacrat. Dacă noi avem destul din bunurile acestei lumi, s-ar putea să ne fie frică să pierdem calea ușoară a vieții din pricina lucrării. Atracțiile lumii vechi pot fi o cauză de a privi în urmă. S-a întâmplat în zilele timpurii creștine și încă se întâmplă azi. Așa cum a mărturisit apostolul Pavel în scrierile sale (2 Tim. 4:9,10): „Dă-ți silința să vii repede la mine: căci Dima m-a părăsit, iubind această lume și a plecat în Tesalonic”. Dima a avut multe ocazii să-L servească pe Dumnezeu, în tovărășia apostolului Pavel, dar le-a pierdut pentru că nu a stăruit în lucrarea sa. Prin alegerea în viață a căii de acțiune pe care a ales-o el putea doar să-și piardă șansele de a obține viața veșnică, ceea ce el a făcut, în mod evident.

³ Dușmanul nostru viclean utilizează alte metode pentru a-i încetini pe servii lui Dumnezeu. El seamănă neînțelegeri între frați. De multe ori suntem vorbiți de rău de lume; dar când astfel de lucruri vin din gurile celor care sunt asociați în lucrare, acestea cad greu. Aceasta doare profund. Dacă nu avem credință puternică, putem să fim ofențați și să ne izolăm de alți Creștini. Aceasta este o greșeală; ne poate determina să oprim lucrarea. De aceea, noi nu trebuie să permitem dezbinării să se strecoare în rândurile noastre. Noi trebuie să rezolvăm grabnic orice neînțelegeri care apar și să continuăm să mergem înainte în lucrare. – Prov. 6:14,16,19; Efes.4:3,12,13,31,32; Col. 3:12,13.

⁴ Deoarece suntem atacați din atât de multe părți de cel rău, trebuie să fim mereu în alertă și să luptăm din greu pentru a merge înainte. Nu ne putem permite să ne riscăm viața, deci noi trebuie să avem mereu un punct de vedere pozitiv. Este periculos să fim nehotărâți, să facem pauze pe calea vieții. Suntem înțelepți atunci când realizăm că, o dată ce am făcut o consacrare să-L servim pe Dumnezeu, nu mai încap discuție despre cum să se decidă chestiunile. Și mergem în siguranță dacă decidem întotdeauna în favoarea lucrării Domnului și în armonie cu al Său Cuvânt. Isus ne-a dat un bun exemplu despre cum să procedăm, atunci când Diavolul L-a ispitit în pustiu. Isus știa ce spun Scripturile, așa că le-a folosit ca mijloc al său pentru răspuns. Diavolul nu a putut să-l facă să-și schimbe atitudinea pozitivă a minții. (Mat. 4:1-11) La fel, noi trebuie să fim atenți ca să nu permitem dorințelor noastre trupești sau altor creaturi să ne influențeze nejustificat pentru a ne depărta de activitățile noastre Teocratice. Este necesar să rămânem aproape de Domnul și de organizația Sa, ca să fim în siguranță.

⁵ Mințile noastre trebuie să fie instruite prin studiul Scripturilor dacă dorim să stăruim în lucrarea noastră. Să gândiți și să vorbiți despre Dumnezeu și despre scopurile Lui este bine pentru voi. Luați-vă în considerare limitele. Aveți un timp limitat de acordat pentru instruirea minții voastre. Dacă consumați acest timp, în totalitate, cu lecturi lumești, divertisment radio, televizor, etc., și cugetați la lucruri pământești, atunci pierdeți timp care poate fi folosit pentru a construi o barieră protectoare împotriva săgeților inamicului. Cugetele voastre pot fi ocupate cu idei importante. În fiecare zi se poate lua în considerare un text, așa cum sunt publicate în *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova*. Vei găsi momente potrivite să discuți probleme Teocratice când te vei asocia cu alții în lucrarea publică de mărturie, sau în călătorie cu prietenii, sau acasă. Creștinii înțelepți pun deoparte anumite perioade regulate pentru consolidarea minții, întărindu-se pe ei înșiși, pentru lucrarea care trebuie făcută. – Filip. 4:8,9.

⁶ Această cale de acțiune îi va ajuta și pe alții. Tu ai privilegiul de a-i zidi pe alții în credință. Deseori vei întâlni o persoană care nu este pozitivă în căile ei, care demonstrează nepăsare în felul ei de a lucra. Îi faci un serviciu deosebit acestui om îndoielnic atunci când îl încurajezi să participe la adunările de studiu Biblic împreună cu alții de aceeași credință prețioasă și când îi propui să participe în serviciul lui Dumnezeu. El poate că nu realizează primejdia în care este condus atunci când își caută ceva scuze să nu facă așa cum cere Dumnezeu servilor săi consacrați. Ca și Creștin ai privilegiul de a-i ajuta altuia să-și formeze obiceiuri bune, pe care le-ai deprins și tu, și să lupte împotriva obiceiurilor rele care îl trag înapoi. Cultivă obiceiul asocierii cu regularitate cu poporul Domnului. Practică în mod obișnuit aceste lucruri.

⁷ Să stăruiești în lucrarea ta va fi mai ușor dacă evaluezi corect lucrarea extraordinară care este partea unui Creștin. Cu siguranță, nu există ceva mai de valoare în această lume vremelnică. Nu este comună sau obișnuită. O persoană mândră poate se simte a fi prea importantă sau prea capabilă ca să meargă din casă în casă în serviciul lui Dumnezeu. Dar Isus și discipolii săi nu s-au simțit așa. Ei

nu au ales să servească pe Dumnezeu pentru că nu erau capabili să-și găsească vreo altă ocupație sau pentru că erau necalificați pentru orice altă lucrare. Ei au văzut în serviciul lui Dumnezeu cea mai înaltă onoare care putea veni înaintea oricărei creaturi de pe acest pământ. Astăzi există mulți printre martorii lui Iehova care, după cum privește lumea lucrurile, au abilități sau talente naturale neobișnuite. Poate că au inteligență mult peste medie. Poate sunt deștepți. Dacă ar fi să-și concentreze eforturile în această direcție, ar fi capabili să obțină poziții înalte în această lume, împreună cu bogăție și toate astfel de lucruri pe care le urmărește lumea. Dar, oare, aleg ei lucruri temporare, cu pierderea lucrării și binecuvântărilor prețioase ale lui Dumnezeu? Sigur că nu. Mai curând, ei își folosesc toate abilitățile naturale pentru promovarea lucrării Domnului. Ar trebui să ne gândim la abilitățile noastre naturale ca la daruri din partea lui Iehova și să le cultivăm în serviciul Său. (1 Cor. 12:31; 13:8; 14:1,39; Efes. 4:7-13, *Am. Stan. Ver.*) Deci, indiferent care ar fi abilitățile pe care le avem, fie multe, fie puține, ar trebui să fie folosite în lucrarea lui Dumnezeu și pentru a ne ajuta să stăruim în această lucrare.

⁸ Nu este destul că luăm parte în lucrarea lui Dumnezeu. Nu, trebuie să dăm tot ce avem mai bun dacă vrem să-L mulțumim. Trebuie să ne menținem lucrarea la cea mai înaltă calitate posibilă. Așa cum a spus Pavel: „Ca un meșter zidar, am pus o temelie, așa cum m-a însărcinat Dumnezeu să fac, și acum altcineva construiește pe ea. Dar fiecare să fie atent cum o face. Căci nimeni nu poate pune vreo altă temelie decât cea care este pusă, și aceea este însuși Isus Cristos. Și dacă cineva folosește aur, argint sau piatră prețioasă în zidirea pe temelie, sau lemn, fân sau paie, calitatea lucrării fiecăruia se va vedea, fiindcă Ziua o va face cunoscută. Căci Ziua va începe prin foc, și focul va proba calitatea lucrării fiecăruia. Dacă ce a construit omul pe temelie va rezista încercării, atunci acela își va primi răsplata.” – 1 Cor. 3:10-14, *An Amer. Trans.*

⁹ Este o greșală să subapreciezi minunatul serviciu al lui Dumnezeu. Acest serviciu este o comoară de o valoare inestimabilă. „Dar noi avem această comoară în vase de pământ [trupurile noastre din carne], ca nemărginita măreție a puterii să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Cor. 4:7, *Am.Stan.Ver.*) Ne primim abilitățile în lucrare de la Dumnezeu și pe acestea ar trebui să le folosim în mod creativ, conștiincios și cu sârguință. Ne vom bucura făcând lucrarea lui Dumnezeu dacă o facem cum trebuie, dacă dăm ce e mai bun în noi. Va fi făcută o lucrare de zidire bună; lucrarea noastră va fi roditoare. Pe baza calității lucrării noastre Dumnezeu ne va răsplăti. Iehova ne răsplătește generos pentru serviciul nostru în dreptate; El ne dă viață veșnică. „Omul nelegiuuit câștigă o plată iluzorie; dar cel ce seamănă dreptate are o recompensă adevărată.” – Prov. 11:18, *An. Amer. Trans.*

¹⁰ Chiar și acum noi primim recompense. Avem satisfacția și mulțumirea minții care vin doar cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Avem bucuria Domnului, inimile pline de speranță și așteptare. Acestea vin ca un zid împotriva opoziției Diavolului. Observăm că acum noi avem privilegiul de a ne dezvolta prin numeroasele experiențe și încercări care vin asupra noastră. Noi, ca să zicem așa, ne

perfecționăm lucrarea, șlefuiind defectele. Și cum ne vedem lucrarea îmbunătățindu-se căpătăm multă bucurie. Ne bucurăm în a face voința Domnului, așa cum stă scris: „Trebuie să găsiți cea mai mare bucurie, frații mei, în a fi implicați în diferite încercări, căci știți că încercarea credinței voastre duce la statornicie, și statornicia trebuie să fie deplină, ca voi să fiți pe de-a-ntregul și în mod perfect fără defecte.” – Iac. 1:2,3, *An. Amer. Trans.*

LIBERTATEA UNEI CONȘTIINȚE CURATE

¹¹ Cu această perfecționare a serviciului nostru vine cunoștința că noi facem ce este bine. Astfel, Domnul ne recompensează cu libertatea care vine doar din posedarea unei conștiințe curate. Noi, ca și Creștini, am făcut o consacrare să-L servim pe Tatăl nostru, iar El ne ajută să ne păstrăm integritatea. Urmând calea de acțiune a dreptății noi primim multe binecuvântări și suntem privilegiați să demonstrăm, prin conduita noastră cinstită, că aceia care ne batjocoresc se acoperă de rușine. „Și cine este acela care vă poate răni dacă voi căutați să faceți ce e drept? Chiar dacă va trebui să suferiți pentru dreptate, sunteți binecuvântați. Dar să nu vă fie frică de ei, nici să nu vă tulburați, ci venerați pe Cristos în inimile voastre, ca Domn, și fiți mereu pregătiți să vă apărați împotriva oricui vă cere socoteală de speranța pe care o aveți. Dar să faceți aceasta cu blândețe și respectuos, și să vă păstrați conștiința curată, încât aceia care batjocoresc purtarea voastră Creștină corectă să fie rușinați de calomniile lor.” Ce minunat este sentimentul de a fi liber de teamă, să fii mulțumit, să te bazezi pe siguranța mâinii protectoare a Celui Prea Înalt. Există o anume bucurie în a suferi pentru a face ce este bine în lucrarea lui Dumnezeu; dar, pe de altă parte, cât de mare este chinul minții acelor care fac ce este rău. „Căci este mai bine să suferi pentru că faci bine, decât aceasta este voința lui Dumnezeu, decât pentru că faci rău.” – 1 Pet. 3:13-17, *An Amer. Trans.*

¹² Când stăruim în lucrarea de a servi lui Dumnezeu și când rămânem aproape de organizația Sa putem suferi persecuție, dar Dumnezeu ne dă tăria și capacitatea să le suportăm. Când, în mod neglijent, rătăcim înapoi pe căile lumii vechi și devenim înrobiți în oricare din numeroasele curse sau capcane ale lui Satan, suferim chinuri de nespus pe care le aducem asupra noastră. Atenția Societății Turnul de Veghere este adeseori îndreptată spre astfel de lucruri, deoarece sunt persoane care caută ajutor în timp de tulburare. Un exemplu recent, care este foarte nefericit, este prezentat în următoarea scrisoare:

Dragi Frați,

Vă scriu pentru sugestii despre despărțire și divorț. Soțul meu și cu mine suntem martori ai lui Iehova, dar în ultimii doi ani am slăbit în zelul nostru pentru serviciu. Eu am realizat greșeala pe care am făcut-o și am încercat să-l fac din nou pe soțul meu să intre în serviciu. De la începutul acestui an nu am fost în stare să-l fac să participe la adunări. El crede, pentru că a fost odată serv de grupă și i-a slăbit mâna, că și-a pierdut dreptul la

binecuvântările Împărăției. Desigur, eu cred că Diavolul l-a prins în cursă și el acum încearcă să-și justifice acțiunile.

A început o relație cu o femeie și dorește un divorț, ca să se poată căsători cu ea. I-am spus că dacă va proceda așa va pierde, cu siguranță, întreaga speranță. Avem doi copii, și cred că oricine are o cunoștință despre legile lui Dumnezeu ar trebui să poată să-și dea seama că ar trebui să părăsească asemenea ispite, chiar dacă nu ne înțelegem, lucru pe care cred că l-am putea face dacă ar renunța la cealaltă femeie. Vă rog, scrieți-ne cât de curând posibil cu privire la poziția noastră. Realizez că am pierdut multe binecuvântări prin neglijența noastră, dar este toată speranța pierdută? Știu că-L iubește pe Domnul și pe poporul Domnului. Dar nu știu ce pași ar trebui să urmez.

A voastră pentru Teocrație,

Aceasta este starea demnă de milă în care au ajuns unii oameni pentru că nu au stăruit în lucrare și nu au rămas lângă organizația Domnului. Aceasta este ceea ce Satan va aduce asupra celor care îi deschid o porțiță, oprindu-se să se asocieze din nou cu lumea veche: suferință mentală, mizerie, nefericire.

¹³ Este o mângâiere pentru noi să știm că Dumnezeu nostru din cer este Unul milostiv și că este un izvor atotprezent de ajutor și mângâiere. Când suntem făcuți să ne poticnim sub atacurile constante ale adversarului nostru și cedăm teren, suferim chinuri de nespus din această cauză. Dar dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat, ne vom întoarce către El și vom căuta ajutorul Său, așa cum un copil se duce la tatăl său. Acest ajutor îl putem primi, prin bunătatea Sa nemeritată, dacă depunem un efort sincer de a merge de aici înainte pe calea cea dreaptă. Știm că nu putem continua să repetăm intenționat păcatele noastre și apoi să ne întoarcem de fiecare dată să cerem iertare, așa cum este obiceiul în unele cercuri religioase moderne, căci Scripturile nu permit asta (Evrei 10:26-30); dar când ne căim în mod sincer și căutăm să mergem pe calea cea dreaptă, reluând lucrarea Domnului și hotărând să stăruim în ea, acolo este și Domnul să ne ajute să ne restabilim. Cel puțin, perioada de suferință va fi, în mod sigur, un timp foarte dificil – sunt mulți care nu se vor mai redresa niciodată – și astfel, servul înțelept al lui Iehova își va păstra clară viziunea asupra problemei și va stăruie în lucrare, fără să-și asume orice riscuri cu viața lui.

¹⁴ În final, lucrările noastre sunt cele care vor fi luate în considerare de Tatăl nostru, și atunci se va hotărî dacă vom primi sau nu viață veșnică. De ce am risca, în mod nesăbuit, pierderea acestei recompense extraordinare de la Iehova, mergând înapoi și urmărind plata iluzorie a acestei muribunde lumi vechi? Mai bine să luăm în considerare și să fim atenți la cuvintele apostolului Petru: „Și dacă vă adresați Lui cu Tată, care judecă nepărtinitor pe toată lumea după ceea ce face, trebuie să trăiți cu smerenie tot timpul cât stați aici, căci știți că nu ați fost răscumpărați cu ceva pieritor ca argint sau aur, din deșarta cale de viețuire în care

ați fost crescuți, ci cu sânge prețios.” (1 Petru 1:17-19, *An Amer. Trans.*) Creștinilor li se cere să trăiască cu smerenie tot timpul cât stau în această lume veche, urmând cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, dacă doresc să câștige aprobarea finală de la Dătătorul vieții din cer. Răscumpărarea prin Isus Cristos nu trebuie privită ca un lucru comun, căci este o comoară prețioasă cu mult mai valoroasă decât argintul și aurul. Putem pierde toate binecuvântările Domnului dacă ne întoarcem la deșarta cale de viață în care am fost crescuți înainte să aflăm adevărul și să ne consacram.

¹⁵ Cu plata pe care o primim acum de la Iehova găsim protecție divină. Suntem într-o lume rea ce caută să distrugă tot ceea ce onorează numele lui Iehova. Dacă nu ar fi existat serviciul protector de neîntrecut de sus, șansele noastre de supraviețuire în această lume veche ar fi fost nule. De asemenea, ni se oferă orice ajutor necesar. Domnul a dăruit servilor Săi spiritul Său, din abundență, și cu aceasta a venit o aprovizionare de hrană spirituală și cunoștința a scopurilor Sale pe care noi n-o putem cuprinde. Hrana este din belșug. Atunci când muncim din greu folosim mai multă mâncare și o apreciem mai mult. Aceasta ne dă mai multă putere să stăruim în lucrarea noastră.

¹⁶ Tăria pe care ne-o dă Dumnezeu să rezistăm în această lume veche este dincolo de înțelegerea acestei lumi. Lumea vede că, asemenea unei organizații, martorii lui Iehova stăruie în lucrarea lor în orice împrejurări, în fața violenței persecuției și a războiului. Eforturile depuse pentru a opri lucrarea ar pune capăt, în mod obișnuit, activităților oricărui grup. Știm că este numai ajutorul lui Iehova care face posibil ca noi să rezistăm și de aceea nu ne lăudăm singuri. „Ne lăudăm cu speranța gloriei lui Dumnezeu. Și nu doar atât, dar triumfăm și în necazuri, știind că necazul aduce răbdare; răbdarea, aprobare; aprobarea, speranță; iar această speranță nu este făcută de rușine, pentru că dragostea de Dumnezeu a fost pusă în inimile noastre, prin acest spirit sfânt care ne-a fost dat.” – Romani. 5:1-5, *Diag.*

¹⁷ Cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu și cu minunata speranță, putem să rezistăm, suntem capabili să perseverăm, putem să continuăm, putem să stăruim în lucrarea noastră. Este singurul lucru înțelept de făcut acum. Avem perspectivele vieții, iar timpul este atât de aproape. Pavel a zis: „Nu trebuie să vă pierdeți curajul, căci va fi răsplătit din belșug, dar veți avea nevoie de răbdare dacă vreți să împliniți voința lui Dumnezeu și să primiți binecuvântarea pe care a promis-o El.” – Evrei 10:35, 36, *An Amer. Trans.*

O INVESTIȚIE SĂNĂTOASĂ CU EFORT

¹⁸ Lucrurile durabile sunt cele în care noi trebuie să investim. Acestea sunt numai lucrurile Teocratice, lucrarea lui Dumnezeu. Suntem sfătuiți să nu ne punem toate eforturile în acțiuni lumești, pentru că acele lucruri sunt condamnate la distrugere în apropiata bătălie a Armagedonului. Dacă ne consacram tot timpul acestui fel de lucruri acesta va fi irosit, pentru că aceste lucruri sunt sortite distrugerii împreună cu această lume, în războiul Armagedonului, acum aproape. Dacă ne

consacrăm tot timpul acestor chestiuni va fi timp pierdut, deoarece aceste lucruri vor fi pierdute. Chiar mai rău decât atât, putem fi distruși odată cu ele în Armagedon, deoarece n-am stăruit în lucrarea lui Dumnezeu și nu am pus-o pe primul loc în viețile noastre. „Nu trebuie să lucrați pentru hrana care piere, ci pentru aceea care va dura pentru viață veșnică, pe care Fiul Omului v-o va da, pentru că Dumnezeu Tatăl l-a autorizat să facă așa.” (Ioan 6:27, *An Amer. Trans.*) Trebuie să fie amintit că dobândirea salvării înseamnă lucrare, stăruind în aceasta în orice împrejurări. „De aceea, iubiții mei, precum ați ascultat întotdeauna, nu doar în prezența mea, ci acum cu atât mai mult în absența mea, lucrați la propria voastră salvare cu teamă și tremurând.” – Filip. 2:12

¹⁹ Și toată lucrarea pe care o facem este profitabilă. Câteva cuvinte rostite la momentul potrivit vor ajuta mult o persoană să aprecieze mai mult scopurile lui Dumnezeu și marea Sa îndurare. Avem ocazii de a vorbi altor oameni prin telefon. Scriem scrisori despre evanghelie. Putem trimite literatură despre Împărăție prietenilor și oamenilor cu bunăvoință. Când în casa noastră vin vizitatori putem vorbi cu ei despre Iehova Dumnezeu. Acestea sunt toate o parte a lucrării bune, deseori în plus față de lucrarea importantă de a face vizite ulterioare oamenilor, la casele lor și la locurile lor de muncă. Chiar dacă, poate, facem mai mult sau mai puțin din lucrare, din cauza puterii sau a abilității limitate, este bine să stăruim în lucrare. Din moment ce înseamnă salvare, lucrarea ta nu este pierdută sau risipită. „Deci, iubiții mei frați, fiți fermi și de neclintit, și întotdeauna devotați-vă lucrării Domnului, căci știți că prin Domnul, munca voastră nu va fi pierdută.” – 1 Cor. 15:58, *An Amer. Trans.*

²⁰ Întotdeauna a fost adevărat că Creștinilor li s-a cerut să lucreze, pentru că este în conformitate cu principiile Dumnezeului Cel Prea Înalt. Sfatul lui Pavel, care stă scris în 1 Timotei 4:16, a fost plin de înțeles pentru cei consacrați în timpurile creștine timpurii. Dar astăzi timpul este mai primejdios, zilele sunt mai rele. Timpul pentru soluționarea finală a marii chestiuni a dominației universale este aici, iar mânia celor răi este la cel mai înalt nivel. Aceasta înseamnă că atacurile împotriva celor care caută să facă lucrarea lui Dumnezeu sunt mai intense și mai violente decât în orice alt timp al istoriei. În ciuda tuturor acestor lucruri, noi înșine trebuie să rămânem neclintiți în integritate, neoferind Diavolului nici măcar o mică porțiță prin care să ne rănească, pentru a ne scoate din serviciul Creștin; să nu permitem niciodată să fim capturați de forțele sale și trași înapoi în întunericul și pierzania acestei lumi.

²¹ Lucrarea care ne-a fost dată este o mare binecuvântare. Ne ține deoparte de lucrurile periculoase ale acestei lumi vechi, deci acționează ca un protector. Lucrarea pe care trebuie să o facem acum este să învățăm și să predicăm. Tot timpul și toată puterea pe care le putem reuni ar trebui să meargă în lucrare. Am intrat în această lucrare cu hotărârea de a rămâne în ea până la capăt. Numele lui Iehova este implicat și așa este și salvarea noastră eternă. Vrem să biruim, și putem birui făcând fapte bune. Cu adevărat, trebuie să stăruim în lucrarea noastră, privind credincios spre timpul când declarația Domnului din Apocalipsa 22:12 (*An Amer.*

Trans.) se va împlini: „Vegheați! Eu voi veni foarte curând, aducând cu Mine răsplata, ca să răsplătesc fiecăruia pentru ceea ce a făcut.” Acum este timpul. Deoarece soluționarea definitivă a marii chestiuni va veni în această generație, salvarea noastră este mult mai aproape decât atunci când Creștinii au început să-L servească pe Dumnezeu prima dată. Ea este chiar mult mai aproape decât atunci când noi înșine am început să facem lucrarea lui Dumnezeu pentru prima dată. Noi nu trebuie să riscăm, uitându-ne înapoi în lumea veche pentru nimic. Nu putem risca nici măcar cea mai mică încetinire acum. Acesta este motivul pentru care sfatul din 1 Timotei 4:16 (*Moff.*) înseamnă atât de mult pentru noi în zilele din urmă: „Veghează la tine însuși și la învățătura ta; stăruiește în lucrarea ta”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum tind afacerile și bunurile lumești să ne încetinească lucrarea?
2. Ce rol înclină să joace atracțiile lumești și poftele noastre?
3. Cum înclină să acționeze discordia și vorbirea de rău?
4. De ce trebuie să fim în alertă și să avem un punct de vedere pozitiv despre lucrarea noastră?
5. De ce trebuie ca mintea să ne fie instruită? Profitând de ce?
6. Cum îi putem ajuta pe frați în credință și obiceiuri corecte?
7. Cum ne ajută evaluarea corectă a lucrării să stăruim în ea?
- 8,9. Ce calitate a lucrării să dăm acestui serviciu? De ce?
10. Ce răsplată prezentă avem pentru că facem astfel?
11. Ce libertate ne oferă o conștiință curată?
12. La ce stare demnă de milă duce eșecul de a stăruii în aceasta?
13. Cum ne poate ajuta să stăruim în lucrare profitând de îndurarea lui Dumnezeu?
14. Prin ce cale de acțiune putem pierde toată răsplata pentru faptele noastre din trecut?
- 15,16. De unde și cum căpătăm tărie pentru lucrarea noastră?
17. Care este singurul lucru înțelept de făcut, acum, în ce privește lucrarea? Cum?
18. Spre ce să nu ne îndreptăm toate eforturile? De ce nu?
19. În ce moduri profitabile poate continua lucrarea noastră personală?
20. De ce citatul din 1 Timotei 4:16 are mai multă forță acum?
21. Cum este lucrarea noastră, acum, o binecuvântare spre victorie?

De ce să evite Creștinii tutunul?

MULȚI oameni noi ajung la o cunoștință a adevărilor din Biblie și își ocupă locul în rândurile martorilor lui Iehova de predicatori ai evangheliei. Mulți dintre aceștia noi fumau înainte, dar acum au renunțat. Alți câțiva ajung la o cunoștință a adevărului, dar nu renunță să fumeze. Când este făcut, cu tact, un efort pentru a-i instrui, ei răspund că Biblia nu interzice fumatul, că atunci când li se va arăta din

Biblie că este greșit vor renunța. Unii dintre ei chiar au oferit țigări martorilor nefumători în Sălile Împărăției locale. Încercările lor de a face o glumă sunt, cel puțin, deplasate și au iz sarcastic. Cel mult, ei ar putea ispiti doar pe altul care s-a lăsat de acest obicei.

Este adevărat ca Biblia nu numește în mod specific tutunul și fumatul ca pe un rău ce trebuie evitat. Dacă Creștinii ar trebui să-l evite, atunci de ce nu îl menționează Biblia, în mod precis? Pentru că în timpurile când a fost scrisă Biblia fumatul tutunului era necunoscut. Sub titlul „Tutun”, *Encyclopedia Americana*, ediția 1942 specifică:

„De origine din America, uzul tutunului s-a extins, practic, în toate colțurile lumii, și, într-adevăr, a devenit incomparabil cel mai utilizat dintre toate narcoticele. ... Tutunul era utilizat pe scară largă de către indieni în timpul descoperirii Americii de către Columb și relicve ale Mound Builders arată că fumatul pipei era un obicei foarte vechi printre aborigeni. La debarcarea în Indiile de Vest, în 1492, membri ai echipajului lui Columb au observat că localnicii fumau frunze răsucite de tutun uscat. Când Spaniolii au debarcat în Mexic, în 1519, au găsit localnicii cultivând tutun cu grijă și îndemănare. ... Indienii Americani dezvoltaseră metode de cultivare și pregătire în toate felurile a tutunului, care sunt folosite și acum. ... Cultura și uzul tutunului au fost introduse în India, Persia și alte țări Asiatice, devreme, în secolul al 17-lea.”

Deci tutunul nu a fost folosit pe pământurile Biblice până cincisprezece secole mai târziu decât a fost scrisă ultima cartea a Bibliei. Cu toate acestea, sfatul inspirat conținut în Scriptură este de așa natură încât cuprinde, în mod clar, și folosirea tutunului. Persoana smerită și umilă, care dorește să primească instrucțiuni, ar putea lua în considerare, cu folos, asemenea scripturi ca: Proverbele 30:12, Isaia 52:11, Galateni 5:19, Coloseni 3:5, Iacob 1:22, Efeseni 5:3, 4 și alte texte despre curățenia atât fizică cât și spirituală. Aceste texte stabilesc un principiu de puritate și curățenie care ar trebui să călăuzească Creștinii, și 2 Corinteni 7:1 este explicit când poruncește: „Să ne curățăm de toată mizeria trupului și a spiritului, desăvârșind sfințenia în frică de Dumnezeu”. O traducere în engleza modernă spune: „Să ne curățim de tot ce contaminează trupul sau spiritul; să fim consacrați pe deplin venerării lui Dumnezeu.” – *Moffatt*.

Nu este fumatul de tutun mizerabil pentru că pătează trupul, este urât mirositor pe haine și corp, și face gunoi? Oare nu exprimă egoism nepăsător, mai curând decât iubire, când cineva poluează aerul cu fum puternic pentru ca alții să-l respire, și care irită ochii? Oare nu contaminează acest viciu trupul, păgubind sănătatea? Indiscutabil reduce respirația, slăbește rezistența, încetinește reflexele, încețoșează creierul, cauzează boli ale inimii și vaselor de sânge, reduce vitalitatea, irită sinusurile și membranele nasului, a gurii, a gâtului și plămânilor, produce cancer, afectează funcțiile reproductive atât la bărbați cât și la femei, slăbește moralul și scurtează durata vieții. Cu ce avantaje pot contrabalansa aceste dezavantaje, fumătorii de țigarete? Poate cineva să-și consacre întregul potențial de rezistență și energie pentru Dumnezeu dacă slăbește măsura acestuia trăgând din țigări? Sunt

puterea, timpul și banii unui Creștin consacrat bine cheltuite când sunt risipite și pierdute cu viciul fumatului? Nu este necesar ca martorii lui Iehova să-i bată la cap sau să-i bombardeze cu întrebări pe fumători cu aceste întrebări și cu întrebări similare. Este suficient pentru fiecare fumător, mai ales pentru aceia care au ajuns la o cunoștință a adevărului și care s-au angajat în serviciul lui Iehova, să ia în considerare, cu sinceritate, aceste întrebări și să caute, onest, răspunsul în propriul cuget și în inimă.

Ei și-ar mai putea aminti, de asemenea, că organizația vizibilă a lui Iehova este cea pe care Dumnezeu o folosește ca să le elibereze mintea de falsele doctrine religioase, pe care El o folosește ca să învețe adevărurile Împărăției, să le illustreze binecuvântările noului pământ, și să-i instruiască în lucrarea de propovăduire a evangheliei, care duce la asemenea bucurie și viață veșnică. Ei au avut încredere în organizație în aceste lucruri; cu siguranță că Dumnezeu a folosit-o și încă o mai folosește. Oare nu este, de asemenea, rezonabil ca Dumnezeu să o utilizeze ca să-Și curețe poporul de asemenea obiceiuri mizerabile ca fumatul? După ce începătorul devine un martor cu ajutorul organizației, oare devine el, dintr-o dată, mai înțelept decât învățătorul lui vizibil, în ce privește subiectul curățeniei și al explicării scripturilor legate de aceasta? Cu diferite ocazii, în trecut, *Turnul de veghere* a discutat despre utilizarea tutunului. Notați următoarele comentarii luate din revista *Turnul de veghere* din 1 iulie 1942, după ce a citat din 2 Corinteni 7:1.

„Orice necurățenie, fie ea a trupului sau a spiritului, este dezgustătoare în ochii Săi. Curățenia trupului și a spiritului este exact opusul mizeriei, și înseamnă că creatura trebuie să fie curată la trup și la minte și să folosească facultățile naturale cu care a fost înzestrat, spre gloria lui Dumnezeu. După ce a luat poziție de partea lui Iehova în marea chestiune, și după ce i-a fost acordat de Iehova marele privilegiu de a fi asociat cu organizația Sa Teocratică, el trebuie să se comporte în conformitate cu această sfântă organizație.”

„Armatele [acestei lumi], și organizațiile religioase împreună cu ele, se îngrijesc ca aceia care luptă pentru dominație mondială să fie amplu aprovizionați cu tutun. *Encyclopædia Britannica* (Vol. 26) spune: ‘Pe măsură ce continentul America era deschis și explorat, a devenit evident că acest consum de tutun, mai ales prin fumat, era o utilizare universală și străveche, în multe cazuri LEGATĂ DE CELE MAI IMPORTANTE ȘI SOLEMNE CEREMONII TRIBALE.’ Aceasta înseamnă că folosirea acestei plante era asociată cu demonismul, pentru a-și aduce amăgiții sub puterea demonilor. Este consumul de tutun, atunci, curat sau mizerabil, în înțelesul Scripturilor? Uzul tutunului este extrem de necurat, indiferent de forma în care este utilizat. Pângărește trupul și tocește facultățile mintale. Îl face pe utilizator neplăcut pentru cei cu care vine în contact, produce mare pagubă celui care-l folosește și este o necinste pentru Dumnezeu și Cristos. Întrebuințarea tutunului a demoralizat enorm rasa umană. Ceează o poftă pentru alte lucruri necurate și mizerabile. Sub nici o formă folosirea tutunului nu este aprobată de Cuvântului lui Dumnezeu, deși nu este menționat prin nume.”

„Prin urmare, nu pare potrivit pentru nici unul din organizația lui Dumnezeu sau dintre cei care sunt privilegiați de harul Lui să intre în ‘cetățile de scăpare’, să utilizeze tutunul. ... Aceia care persistă în uzul plantei dăunătoare nu pot fi considerați exemple potrivite în cuvânt, în dragoste, în spirit, în credință, sau în puritate și prin calea lor de acțiune, exemplul pe care îl dau este negativ pentru aproapele lor. Ei se revoltă împotriva unei cerințe raționale a organizației Domnului”

„Dacă un om alege să se păgubească prin consumul de tutun, nimeni nu are dreptul să spună că el nu ar trebui să-l folosească, dar, cu siguranță, nici o persoană nu are dreptul să sufle fum de tutun în nările altor persoane. Obiceiul fumatului de tutun este unul dintre cele mai egoiste dintre cele exercitate de creaturile umane; și, a fi egoist, este exact opusul iubirii. Fumătorul nu reușește să acorde vreo considerație drepturilor și privilegiilor celorlalți, cărora tutunul le-ar putea fi dăunător. Există toate argumentele împotriva întrebuirii tutunului; nu există nici un motiv care să îi sprijine utilizarea ...”

„Tutunul este iarba Diavolului, întrebuințată în scopul demoralizării creaturilor umane, mai ales în ‘timpul sfârșitului’. Avându-și originea în demonism, ar trebuie să fie de așteptat ca ‘prințul demonilor’ să introducă folosirea tutunului în Creștinătate prin religioniști și să o popularizeze printre practicanții religioși. Influența contaminatoare a acestuia s-a răspândit, astfel, în toate colțurile pământului. Imaginați-vă ‘marea mulțime’ de supraviețuitori ai Armagedonului, sub conducerea dreaptă a vizibililor ‘prinți pe întreg pământul’ cu țigări pe buze și încercând să îndeplinească mandatul divin de a umple pământul cu o rasă dreaptă cu sânge sănătos!” (Paginile 205, 206)

OPINIA CORECTĂ A ORGANIZAȚIEI

Și încă un punct ce ar trebui să-și amintească cei nou veniți între martorii lui Iehova, în legătură cu utilizarea tutunului. Acela este: Este scopul lor să aducă necurătenia în organizație și să-i strice reputația pentru puritate? Faptul că martorii lui Iehova, ca grup, nu fumează a devenit un semn al lor, un semn care îi diferențiază de cei lumești, un motiv pentru observație și comentariu speciale din partea observatorilor din exterior. Tipic pentru aceasta este raportul publicației *Union*, din Springfield, din 2 iulie 1949, în secțiunea „Cu Martorii”, publicat în timpul congresului de district ținut în Springfield, Massachusetts:

„Un băiat de aproximativ 12 ani avea binoclul îndreptat spre vorbitori, chiar dacă avea un loc exact în față. Utilizarea binocurilor avea tendința să creeze o atmosferă de pistă de curse. Dar o altă condiție din Coloseum era departe de ce se întâmplă, de obicei, la evenimentele sportive de orice fel. Oamenii care asistau la meciurile de hockey de acolo, mai ales, n-ar fi recunoscut locația. Într-adevăr, cine a mai fost vreodată în Coloseum, cu alți 4.500 de oameni, când acolo nu exista nici cea mai mică urmă de fum de țigară?”

„Doresc cei noi să strice acest standard de curățenie care a făcut remarcabilă organizația vizibilă a lui Iehova? Nu pare că unii martori noi, care apreciază

adevărurile pe care le-au învățat de la organizație, ar dori să o răsplătească făcând rău, distrugând o asemenea reputație de mult stabilită, de libertate de mizeria tutunului. Obiectivul organizației văzute nu este de a fi îngustă sau dogmatică sau să îi lipsească toleranța și mila. Ea realizează că celor noi le va lua timp să se curețe de mizeria lumească, atât fizic, cât și spiritual, iar cei care alcătuiesc organizația vizibilă ar trebui să exercite răbdare și înțelegere unii față de alții. Cei noi ar trebui să fie smeriți și dispuși să învețe și să nu se împotrivescă, în mod încăpățânat, din motive egoiste, la muștrările Scripturale împotriva necurăției obiceiului tutunului. Pe de altă parte, aceia din organizație care sunt curați de această contaminare a cărnii, nu ar trebui să dea greș în a fi îndurători și îndelung răbdători, ci ar trebui să acorde timp celor noi să se adapteze și să se conformeze căilor Scripturale ale organizației lui Iehova.

Multe metode diferite de desprindere de obiceiul tutunului sunt recomandate de teoreticieni lumești, cum ar fi: diete speciale, exerciții, medicamente, reducerea treptată a fumatului, etc. Cea mai bună metodă de a renunța este de a avea o bună motivație să faci asta și apoi să te oprești brusc. Aceasta este metoda folosită de mulți când devin martori ai lui Iehova și doresc să înceteze să se mai pângărească cu tutun. Mulți din această mulțime de martori, numărând zeci de mii, au fost la un moment dat în sclavia tutunului cu restul lumii, dar s-au eliberat de legăturile ei necurate, și nu pentru că ar fi urmat o dietă specială sau vreun fel de exerciții, ci pentru că au realizat că le pângărește trupul, le vatămă sănătatea și îi face necurați pentru serviciul lui Iehova. Oare nu au învățat ei că martorilor lui Iehova li se poruncește să fie curați și la minte și la trup? – Isa. 52:11; 2 Cor. 7:1

Cum, atunci, sunt atâtea mii capabili să renunțe la viciul tutunului? Cei mai mulți oameni nu reușesc să aprecieze că mintea este factorul care controlează, guvernează și direcționează trupul și obiceiurile lui. Dar martorii lui Iehova realizează din plin aceasta și știu că lupta împotriva tutunului trebuie purtată și câștigată în minte. Ei știu foarte bine că cel mai mare adversar, Diavolul, ca un leu care răgnește, caută pe cine să devoreze atacându-i mintea, și așa ei își caută refugiul mental sub mâna protectoare a lui Iehova Dumnezeu. (1 Pet. 5:8) Sub asemenea umbră protectoare ei sunt învățați de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dar, în plus pe lângă o minte hrănită, întărită și călăuzită de Cuvântul lui Dumnezeu, El le oferă acea forță sau energie invizibilă atât de necesară spre dreptate, iar aceea este spiritul Său sfânt. Celor care Îi cer stăruitor, El le dă acest spirit mai ușor decât dau daruri copiilor iubiți părinții pământești. Astfel, întăriți și mișcați de spiritul Său sfânt, și cu o cerere sau rugăciune sinceră spre bunătate către Dumnezeu, pentru ajutorul Său de a birui viciul înrădăcinat, ei sunt legați să justifice puterea Lui în câștigarea victoriei.

Hrana și exercițiul sunt, de asemenea, factori importanți pentru martorii lui Iehova. Dieta lor specială este cea prescrisă de marele Doctor: „Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Mat. 4:4) Ei nu devin pretențioși și nu resping, cu încăpățânare, hrana spirituală care le pune obiceiurile necurate într-o lumină nefavorabilă, ci se împărtășesc de hrana

spirituală pentru a se întări să învingă necurăția. Ca exercițiu ei își au „picioarele încălțate cu pregătirea evangheliei păcii” (Ef. 6:15), și se grăbesc din casă în casă cu această veste bună. Ei nu stau înconjurați într-o atmosferă încărcată de tutun, ci ies la aer curat și își ocupă mintea și trupul, stând la colț de stradă cu reviste ce vestesc mesajul Împărăției.

Acesta, deci, este tratamentul sigur și pozitiv pentru viciul tutunului, și oricine va face o renunțare curată și bruscă la această capcană și va urma această cale de acțiune va constata că în scurtă vreme își va pierde pofta pentru iarbă. Apoi el va avea mai multă sănătate, putere și energie de investit în serviciul lui Iehova. Va avea timp și bani răscumpărați pentru întrebuițare care merită. El se va curăța, din punct de vedere Scriptural, de această „întinăciune a cărnii” aparte. După aceea, în loc să strice reputația organizației pentru curăție, el va fi un asociat neîntinat al organizației curate, care azi predică vestea bună despre dreapta lume nouă a lui Iehova Dumnezeu, cu binecuvântări fără sfârșit.

ZAHARIA IMPULSIONEAZĂ SERVICIUL LUI DUMNEZEU ÎN POFIDA INTERDICȚIEI

De ce a efectuat Iehova Dumnezeu eliberarea evreilor captivi în Babilon, pentru a se întoarce în patria lor? De ce, după ce capitala țării, Ierusalimul, a zăcut pustiită timp de 70 de ani, s-au întors ei în Iudeea și la Muntele Sion? De dragul așa-zisei lor independențe politice? Nu; ci pentru restabilirea serviciului lui Dumnezeu, în conformitate cu legea teocratică. În acest scop decretul dat în cel dintâi an de putere deplină a lui Cir asupra Babilonului spunea: „Așa zice Cir, regele Persiei: „Iehova, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și m-a însărcinat să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iudeea. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim, în Iudeea, și să construiască acolo Casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel (el este Dumnezeu), care este în Ierusalim!” – Ezra 1:1-3, *ASV*.

În consecință, în anul 537 î.C., aproape 50.000 de închinători devotați lui Iehova au început călătoria plină de primejdii, de întoarcere în patria lor pustiită. Zorobabel a fost făcut guvernator al acestei rămășițe restaurate, iar asociat proeminent cu el în această lucrare de reconstruire a Templului a fost marele preot Iosua. În cel de-al doilea an de la întoarcerea lor au fost puse temeliele noului Templu pentru închinarea și serviciul lui Iehova. – Ezra 2:1,2, 64-70; 3:1-4, 8-11.

În acest timp, opoziția față de rezidirea templului a izbucnit printre națiunile păgâne din Palestina. Ei au continuat persecutarea oficială a constructorilor templului și au încercat să le oprească lucrarea în timpul regelui Cir. Apoi s-au unit pentru a-i trimite o scrisoare succesorului lui Cir, regele Artaxerxe, acuzându-i pe constructorii templului de intenții de răzvrătire împotriva statului

politic. Regele Artaxerxe a dat crezare acuzațiilor. Contrar legii mezilor și perșilor, el a contramandat decretul lui Cir cu privire la templu, și a făcut să se oprească lucrarea la templu. „Așa că aceasta a fost oprită până în anul al doilea al domniei lui Darius, regele Persiei.” – Ezra 4:1-24.

Aceasta înseamnă că lucrarea de rezidire a templului a fost stopată timp de 16 ani. Apoi „profeții Hagai și Zaharia, fiul lui Ido, le-au profetizat iudeilor care erau în Iuda și Ierusalim, în Numele Dumnezeului lui Israel” (Ezra 5:1) Dintre cei doi profesii, Hagai era mai în vârstă și el a luat conducerea în a-i îndemna pe evrei la activitate, în serviciul lui Dumnezeu, pentru reconstruirea Casei lui Iehova. În mai puțin de patru săptămâni de la îndemnul lui de început lucrul la Templu a fost reluat, înfruntând interdicția imperială! La doua luni după ce Hagai și-a început îndemnurile viguroase, mai tânărul contemporan profet Zaharia i s-a alăturat: „În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul DOMNULUI a venit la Zaharia, fiul lui Berechia, fiul lui Ido profetul” – Zah. 1:1.

Din cele de mai sus se pare că Zaharia a fost nepotul lui Ido și fiul lui Berechia. Că Zaharia a fost atât preot, cât și profet, este arătat la Neemia 12:12,16. În anul 520 î.C., când și-a început serviciul profetic, el era încă tânăr, și a continuat în acest serviciu cel puțin doi ani, până în 518 î.C. – Zah. 2:4; 7:1.

Zaharia, adresându-se atât lui Iosua, cât și lui Zorobabel, prefigurându-L pe Isus Cristos ca Mare Preot și Piatră de Temelie a Casei lui Dumnezeu, a scris: „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi care stau înaintea ta; căci aceștia sunt oameni care vor sluji ca minuni [oameni ai minunilor, sau semne]; Iată, voi aduce pe servul Meu, ODRASLA. Căci iată piatra pe care am pus-o înaintea lui Iosua; pe piatră vor fi îndreptați șapte ochi; iată, Eu voi grava ce trebuie gravat pe ea, zice DOMNUL oștirilor ...”

„Acesta este cuvântul DOMNULUI către Zorobabel, care zice: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin spiritul Meu – zice DOMNUL oștirilor. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel vei deveni o câmpie. El va aduce piatra din capul unghiului cu strigăte de: Îndurare, îndurare cu ea!” „Mâinile lui Zorobabel au pus temelia Casei acesteia și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști că DOMNUL oștirilor m-a trimis la voi” – Zah. 3:8,9; 4:6,7,9.

Care a fost rezultatul sfidării decretului statului politic, atunci când iudeii au reînceput lucrarea de construire, în urma îndemnului dat prin profesii? Dușmanii au apelat la regele Darius pentru a-i pedepsi pe acei aparent călcători ai legii, dar constructorii templului au susținut cu îndrăzneală că lucrarea lor dată de Dumnezeu nu era împotriva intereselor statului, ci era perfect legală, în armonie cu decretul original al regelui Cir. După aceea, regele Darius a revenit la legea fundamentală și a fost făcută o cercetare în arhivele statului. A fost descoperit decretul lui Cir. Acesta trebuia să rămână în picioare și să fie aplicat, după regula legii mezilor și perșilor, care nu se schimbă. Lucrarea de rezidire a templului a fost terminată, în timp ce vrăjmașii priveau cu amărăciune. Ba mai mult, li s-a poruncit de rege să ajute la lucrarea templului. În a doisprezecea lună, care este

luna Adar, în al șaselea an al regelui Darius (516 î.C.), templul reconstruit a fost dedicat cu mare bucurie de către rămășiță, iar Cuvântul și Numele lui Iehova au fost justificate.

O privire mai atentă asupra cărții profetice a lui Zaharia, scrisă sub inspirație, arată că este împărțită în două părți: capitolele 1-8 și capitolele 9-14. Prima parte conține, în mare parte, o serie de viziuni care sunt legate în general de templu și de speranțele generate de reconstruirea acestuia, terminându-se cu un discurs prin care se răspunde la întrebările referitoare la anumite sărbători. Pe scurt, profetul îi vede pe călăreții Domnului inspectând afacerile pământului și aude promisiunea despre terminarea templului și prosperitatea Ierusalimului; el vede cele patru coarne care au risipit pe Israel și pe cei patru tâmplari care urmează să distrugă coarnele; el are viziunea unui om care ține în mână o funie de măsurat, îndreptându-se către Ierusalim, care prezice creșterea și prosperitatea Ierusalimului și adunarea altor națiuni la Domnul; profetul aude cum este muștrat Satan și vede hainele murdare ale marelui preot Iosua schimbate cu veșminte glorioase; un sfeșnic de aur cu șapte candelă, cu doi măslini alături pentru provizia de ulei în fața lui și aude strigăte de „îndurare, îndurare”, ce anunță aducerea pietrei din capul unghiului a templului; el are viziunea unui sul zburând care consemnează blestemul care cade peste cei ce jefuiesc pe Dumnezeu și peste cei ce jură strâmb înaintea Lui; vede nelegiuirea babilonică îndepărtată din mijlocul rămășiței restatornicite a lui Dumnezeu; în final, apar patru care trase de cai, ca simbol al organizației de război a lui Dumnezeu, iar constructorul templului lui Dumnezeu este identificat ca „Odrasla”, care va fi un preot pe tronul Său.

Ultimele două capitole din prima secțiune furnizează răspunsul că posturile de întristare și auto-compătimire trebuie să facă loc bucuriei și veseliei, că Sionul restaurat va prospera și oameni din toate națiunile „vor apuca pe un iudeu de poala hainei”, pentru a-l însoți la Ierusalim, datorită binecuvântărilor lui Iehova peste poporul Său.

Cea de-a doua parte a profeției lui Zaharia, capitolele 9-14, are tonul și caracterul profetice obișnuite, în contrast cu partea anterioară, plină de viziuni, care este foarte asemănătoare profețiilor lui Daniel și Ezechiel. Din cauza schimbării de stil și a altor dovezi interne presupuse, mulți critici ai Bibliei susțin că această ultimă parte nu a fost scrisă de Zaharia, ci de un alt om care a trăit cu mult înainte de vremea lui Zaharia. Cei care apreciază nu doar împlinirea în mic a profeției, ci și mai importanta împlinire în mare, nu sunt prea impresionați de argumentele greșite ale criticilor. Schimbarea clară a subiectului explică ușor schimbarea în abordare și stil. Forme de exprimare similare și mesaje profetice asemănătoare leagă împreună cele două părți. Mai mult, scriitorul celei de-a doua părți demonstrează că deține cunoștințe despre scrierile profeților de după nimicirea Ierusalimului, dar prin aceste aluzii el se referă la împlinirea viitoare antitipică a acestor profeții. Prin urmare, cea de-a doua parte nu ar fi putut scrisă de un om care ar fi trăit cu mult înaintea lui Zaharia, ci, ca și prima parte, trebuie să fi fost scrisă după exilul

evreilor. Zaharia a fost, fără îndoială, cel pe care Iehova l-a folosit pentru a înregistra toate cele paisprezece capitole ale cărții care poartă numele profetului.

Ultima parte declară răzbunare împotriva națiunilor păgâne, prezice intrarea lui Cristos, ca Rege, în Ierusalim, călare pe un măgar, extinderea asupra întregului pământ a domniei Împărăției, strângerea poporului Său, trădarea lui Cristos pentru 30 de arginți, revărsarea spiritului lui Dumnezeu asupra rămășiței Sale după căința lor, rușinarea profeților mincinoși și inutilitatea ascunderii identității lor, căderea a două elemente din popor și salvarea celui de-al treilea (rămășița) prin purificare. Ultimul capitol prezice atacul internațional asupra Ierusalimului, în ziua lui Iehova, despicarea „Muntelui Măslinilor” ca loc de refugiu pentru poporul Său, domnia incontestabilă a lui Iehova peste pământ, plaga cu care El îi va lovi pe împotriviți și închinarea adusă de oameni Lui, cu regularitate, an de an, prin organizația Sa sfântă a templului.

Multe dintre profețiile lui Zaharia și-au găsit împlinirea, iar împlinirea lor completă nu este prea departe. Pentru referiri la profeția lui Zaharia în Scripturile Grecești, acestea stabilind în plus autenticitatea cărții, comparați Zaharia 8:16 cu Efeseni 4:25; Zaharia 9:9 cu Matei 21:4, 5 și cu Ioan 12:14-16; Zaharia 12:10 cu Ioan 19:37; Zaharia 13:7 cu Matei 26:31 și cu Marcu 14:27, care arată împlinirea în mic a acestor profeții.

Zaharia a fost credincios lui Dumnezeu, și urmărind această credincioșie el a impulsionat realizarea lucrării lui Dumnezeu, în pofida interdicției imperiale. Deoarece și-a amintit de Iehova și de serviciul Său și a ținut cu putere la integritatea sa față de Dumnezeu, de acest profet „își va aminti Iah”, aceasta fiind și însemnătatea numelui Zaharia.

Scrisoare

DESPRE TRANSFORMAREA DATELOR CALENDARISTICE PENTRU „TIMPUL SFÂRȘITULUI”

21 decembrie 1949

Dragă Frate _____ ,

Am primit scrisoarea ta recentă care solicită mai multe informații despre transformarea datelor din calendarul Iulian în echivalentul lor din calendarul Gregorian, așa cum a fost prezentată în numărul din 1 noiembrie, 1949 al *Turnului de veghere*. De la primirea scrisorii tale, aceste date au fost verificate din nou de matematicienii noștri și toate s-au dovedit a fi corecte, așa cum au și fost publicate.

Deși este adevărat că există o diferență de o zi la cam 128 de ani între calendarul Iulian și cel Gregorian, cu toate acestea, atunci când se fac aranjamente de transformare de la un calendar la altul, acea persoană trebuie să se ghideze după

regulile stabilite de cei care au conceput aceste calendare. Pentru următoarele reguli, vă trimitem la ediția din 1942 a *Encyclopediei Britannica*, vol. IV, pagina 569. Calendarul Iulian, așa cum a fost autorizat de Iulius Cezar în anul 45 î.C., are 365 de zile într-un an obișnuit și un an bisect de 366 de zile, la fiecare patru ani, ziua în plus fiind adăugată în luna februarie. Calendarul Gregorian, susținut de Papa Grigorie al XIII-lea în 1582, (acceptat acum de întreaga creștinătate din Occident și adoptat de Rusia în 1918) operează după următoarea regulă: „Fiecare an al cărui număr se divide cu 4 este bisect, mai puțin ultimul an al fiecărui secol, care este bisect doar dacă numărul secolului se divide cu 4; dar 4000 și multiplii săi, 8000, 12000, 16000 etc., sunt ani obișnuiți.” Ca și calendarul Iulian, cel Gregorian are un an normal de 365 de zile, iar în anii bisecți ziua în plus se adaugă la luna februarie.

Astfel, din moment ce calendarul Iulian are ani bisecți permanent, chiar și la sfârșit de secol, în timp ce calendarul Gregorian are doar un an normal în acest timp, exceptând cazul în care numărul secolului se divide cu 4, calendarul Iulian este, drept urmare, ceva mai lung, cu aproximativ o zi la fiecare 128 de ani. Astfel, diferența dintre cele două calendare este observabilă în general la anii secolelor. Fiind, deci, puțin mai scurt, anul din calendarul Gregorian aproximează mai exact adevărata durată a unui an solar, de 365 de zile, 5 ore, 48 minute și 46 de secunde. Aceasta face posibil ca echinocțiul de primăvara să cadă, în general, în aceeași zi, respectiv 21 martie, așa cum s-a intenționat inițial de către creatorii calendarului Gregorian, indiferent că este folosit în perioada A.D. sau retroactiv în perioada î.C.

Priviți cum este adevărat acest lucru în următoarele exemple. La pagina 32 a sus-menționatului *Turn de Veghere* este citată, cu exactitate, Nautical Almanak Society din Britania, spunând: „Echinocțiul de primăvară din anul 607 î.C. a fost pe 28 martie (calendar Iulian)”. Căci datele Gregoriene sunt *în urma* celor Iuliene pentru evenimente identice, înainte de secolul al treilea A.D., de fapt cu 7 zile *în urmă* pentru secolul al șaptelea î.C. Scăzând cele 7 zile din data de 28 martie readuce echinocțiul de primăvară la ziua de 21 martie 607 î.C., așa cum ar trebui să fie conform cu calendarul Gregorian, care are o dată constantă pentru echinocții. Să luăm, de exemplu, apoi, anul 45 î.C, atunci când a început calendarul Iulian, data Iuliană pentru echinocțiul de primăvară din acel an a fost 23 martie. Factorul de transformare pentru primul secol î.C. este (minus) 2, readucând, deci, echinocțiul de primăvară pe data 21 martie, anul 45 î.C., după calendarul Gregorian. Să observăm, apoi, că la momentul consiliului de la Niceea, din 325 A.D., echinocțiul de primăvară a căzut pe 20 martie. Factorul de transformare pentru secolul al patrulea A.D. este +1. Aceasta aduce din nou echinocțiul de primăvară pe data de 21 martie, 325 A.D., gregorian. Ca un ultim exemplu, observați cum în timpul papei Grigorie (1582), echinocțiul de primăvară a căzut pe 11 martie, pe stil Iulian. Factorul de transformare pentru secolul al șaisprezecelea A.D. este +10, readucând data echinocțiului de primăvară pe 21 martie, stil Gregorian. Vei ști că pentru a-și începe noul calendar Gregorian în 1582, romano-catolicii au aranjat astfel încât să taie zece zile din vechiul lor calendar Iulian,

făcând ca 15 octombrie din acel an să fie imediat urmat de data de 4 octombrie. Deși țările romano-catolice, și, mai târziu, cele protestante, au adoptat acest nou calendar după 1582, biserica ortodoxă greacă continuă să folosească originalul calendar Iulian fără nici o ajustare.

Motivul evident pentru care datele Gregoriene par să fie *înaintea* celor Iuliene în perioada A.D., începând cu secolul al treilea, este pentru că acea diferență de o zi apare mereu în ultima zi de februarie, adăugire care apare mereu înaintea recunoașterii echinocțiului de primăvară în direcție pozitivă. În timp ce, atunci când proiectăm calendarul Gregorian înapoi, dincolo de factorul de transformare zero, ziua în plus adăugată în februarie urmează mereu după echinocțiul de primăvară, când recunoașterea este în direcție negativă.

Pentru factorii de transformare menționați mai sus, vă rugăm consultați lucrările următoarelor autorități în astronomie, de unde ne-am obținut informația și confirmarea datelor în discuție.

Robert Schram, în cartea sa intitulată *Kalendariographische und Chronologische Tafeln*, publicată la Leipzig în 1908.

Karl Schoch, în cartea sa intitulată *Planeten Tafeln Fur Jedermann*, publicată la Berlin în 1927. Tabelele din această carte au apărut traduse în engleză în cartea intitulată *The Venus Tablets of Ammizaduga*, de S. Langdon și J.K. Fotheringham, publicată la Londra. Tabelele dr-lui Schoch apar în anexele acestei publicații în engleză.

Bucurându-ne alături de tine că suntem martori ai lui Iehova, rămânem

Ai voștri, cu loialitate, în serviciul lui Iehova
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL
DE VEGHERE

Experiențe de teren

Învingerea opoziției clerului din Italia

Campania de adunări publice are rezultate minunate în Italia, și următoarea experiență ilustrează foarte bine cât de bucuroși sunt oamenii să audă despre mesajul Împărăției, adunându-se la o întrunire publică, într-un număr de aproape 40 de străini la un vestitor.

S-a decis ca adunarea pe circuit să se țină în orașul C., cu o populație de aproape 14.000 de locuitori, un orașel ascuns în munții pitorești din sudul Italiei. Pentru a ajunge acolo, a trebuit să mergem cu trenul pe o linie secundară ce părea mai degrabă una „de tramvai Toonerville” decât de cale ferată. După ce am șerpuit prin munți vreme de trei ore, am ajuns la destinația noastră. Doar prin puterea

miraculoasă a lui Iehova adevărul a ajuns în acest colțișor izolat din Italia. Un prizonier de război din Italia, internat în California, S.U.A., a primit adevărul pe când se afla acolo și și-a simbolizat consacrarea înaintea Domnului înainte să se întoarcă în Italia. Cufundarea sa într-o cadă în casa unuia dintre frații din California a fost deja relatată de *Turnul de Veghere*, într-unul dintre articolele sale despre „Experiențe de teren”, cu câțiva ani în urmă. Activitatea credincioasă a acestui frate în serviciu se bucură de binecuvântările lui Iehova, și, acum, o organizație tânără și sănătoasă își face apariția în acest oraș din Italia. Se simțea că ținerea unei adunări acolo va întări noua grupă. Și așa s-a întâmplat.

Puțin mai mult de 150 de vestitori sunt asociați cu acest circuit, dar, din cauza recentelor inundații din zonă, și a altor condiții foarte nefavorabile, doar 30 de frați s-au putut aduna și participa la anunțarea discursului public, „Singura lumină”. Am tipărit 4000 de pliante și mai mult de 100 de afișe. Toate pliantele au fost distribuite practic sâmbăta, în timp ce afișele au fost lipite pe clădirile de pe strada principală cu câteva zile înainte. Toată lumea din oraș știa că vom ține o lectură publică și era destul de sigur că va fi un public destul de mare. Se auzise și că preoții locali vor fi prezenți, dar cu intenția de a cauza discuții aprinse pe acest subiect. Trebuie să spunem, mai întâi, că clerul a făcut încercări de a pune presiuni asupra autorităților locale ca să ni se refuze dreptul de a ține o lectură publică, dar fără rezultate. Oficialitățile poliției locale erau hotărâte să apere libertatea, și e nevoie de destul de mult curaj ca să refuzi ordinele venite de la liderii religioși din această țară dominată de cler. Atunci când acestea au eșuat, clericii au făcut planuri de a ne întrerupe adunarea și a schimba situația pentru martorii lui Iehova. Aveau planurile lor să reușească?

Duminică, dis-de-dimineată, frații noștri au făcut o vizită scurtă la biroul *carabinierilor* locali. Am fost asigurați că aveau să fie la îndemână oameni în uniformă, și că vor fi gata să mențină ordinea și să ne protejeze dreptul la liberă închinare. Singurul cinematograful din oraș a fost închiriat pentru această ocazie. Era o sală care putea găzdui cam 700 de persoane, și am simțit că ar fi fost o binecuvântare dacă puteam măcar să o umplem. Lectura era programată să înceapă la 10:30 dimineața, și la 10:15 sala era deja plină ochi. Dar mulțimea continua să intre în clădire, până când au fost ocupate toate locurile. Apoi, oamenii entuziasmați s-au îngrămădit pe holul sălii; alții au rămas la intrare unde a fost montată o boxă mare, în afara clădirii, pentru beneficiul celor care voiau să asculte lectura din stradă. În total, după calculele noastre, publicul se ridica la 1200 de oameni, și au rămas chiar până la sfârșitul cuvântării. Binecuvântările lui Iehova au depășit cu mult chiar și ceea ce îndrăzneau să sperăm. Pe când prezentatorul și vorbitorul coborau de pe scenă, publicul a început să aplaude, și doar acest gest ar fi trebuit să-i convingă pe religioniști că amestecul lor nu va fi tolerat de acești oameni simpli și onești care alcătuiau publicul. Și vorbitorul a spus clar că oamenii au venit să audă adevărul, de aceea i-a invitat pe așa zișii potrivnici să părăsească cinematograful. Trebuiau să rămână numai oamenii care nu se tem de adevăr. Dar nimeni nu și-a părăsit scaunul.

La încheierea discursului de o oră, care a demască, pe baze scripturale, pe falșii apostoli care urăsc lumina și a clarificat unde poate fi găsit izvorul adevăratei și singurei lumini, publicul plin de apreciere a aplaudat puternic și din inimă. Aproape toți din public s-au bucurat de vestea bună despre singura lumină, dar nu *toți*, căci unul dintre cei 6 preoți din public s-a ridicat brusc în picioare, cerând o dezbatere. Studenții la seminar, pe care îi adusese cu el și se împraștiaseră prin sală, au ovaționat când „părintele” și directorul seminarului local s-a ridicat în picioare ca să se opună adevărului care ofensase grav convingerile sale religioase.

Prezentatorul a explicat că martorii lui Iehova au plătit pentru toate cheltuielile legate de această lectură publică și că își făcuseră singuri publicitate. Cu siguranță, atunci, că nu se putea pune problema să le permită să vorbească celor ce s-au opus acestei lecturi publice de la început și care acum, nereușind să obțină interzicerea ei, pretind că doresc o dezbatere! Ca și cum preoții religioși nu ar avea locuri unde să predice! Trebuie să vină neinvitați ca să se amestece în întruniri creștine? Ar permite ei întrebări sau dezbateri în sanctuarele lor religioase? Prezentatorul le-a arătat, apoi, că oamenii au venit să audă o lectură biblică despre „Singura lumină”, și nu justificări religioase. Oamenii au auzit această lectură și au fost mulțumiti. Nu mai era nimic de zis, și, deci, loiali promisiunii făcute oamenilor cu bunăvoință, martorii lui Iehova încheiau adunarea și trimiteau acasă publicul. Cum i-au aclamat oamenii pe frați de dragul adevărului și cum l-au huiduit și fluierat pe preot, care insista să vorbească! Ce înfrângere mizerabilă pentru acest religionist mândru chiar în fața oamenilor pe care el pretinde că îi servește spiritual. Nu a fost altceva decât o respingere netă a serviciilor sale, care arată foarte bine că oamenii sinceri din Italia nu dorm cu privire la ce a făcut religia în această țară. Nu, oamenii sinceri nu mai pot fi păcăliți, iar religia culege ce a semănat. Nu este greu să vedem cum va fi împlinită profeția din Apocalipsa 17:16-18.

Preoții și acoliții lor au plecat în grabă, iar oamenii sinceri au ieșit în ordine, primind o broșură gratuită ce le-a fost oferită la ieșire. Aproape 50 de cărți legate și 600 de broșuri au fost plasate în rândul oamenilor, dintre care mulți au cerut să fie vizitați, și-au lăsat numele organizatorilor. O mare mărturie a fost pusă în numele lui Iehova și noua grupă locală organizată de fostul prizonier de război a primit un real stimulent.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

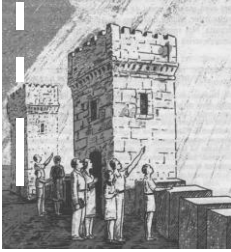
1 MARTIE 1950

Nr. 5

Cuprins:

O CHEMARE LA LAUDĂ	- Pag.121
SĂ NE UNIM LAUDELE PE PLAN
UNIVERSAL	- Pag.127
O VIZITĂ ÎN AMERICA CENTRALĂ	- Pag.137
SCRISOARE	- Pag.145
EXPERIENȚĂ DE TEREN	- Pag.147

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Martie 1950

Nr. 5

O chemare la laudă

„Tot ce are suflare să laude pe Iehova! Lăudați-l pe Iehova!”

– Psalmi 150:6, *ASV*.

1. Iehova, Marele Constructor al universului și Creatorul vieții, este vrednic de-a fi lăudat. Spre propria lui plăcere a întreprins, de bunăvoie, sarcina de a aduce în existență o masă mare de creație ordonată, vizibilă și invizibilă. Nici una din aceste creații nu există independent de el, și, prin urmare, întreaga creație are o obligație față de Dumnezeu și trebuie să se alăture într-o mărturie a supremației sale, arătând că lucrarea sa este lăudabilă, sau altfel va pieri. Bătălia Armagedonului, care se apropie cu repeziciune, face ca această chestiune a laudei lui Dumnezeu să fie din ce în ce mai vitală pentru supraviețuire. În acest stadiu critic al istoriei lumii, ea este mai mult decât o chestiune de ceea ce este de folos pentru noi. Aceasta este o zi mare de decizie, și necesitatea ne cere să ne confruntăm cu faptele și să decidem de care parte ne situăm în ceea ce privește problema suveranității universale. Suntem noi pentru Dumnezeu și pentru împărăția Lui a dreptății? Sau ne împărțăm soarta cu această lume rea, care se află sub prințul său, Satan, fiind satisfăcuți de ceea ce oferă și sprijinind planurile sale variate de progres ale omului? Nu putem evita chestiunea, și scurttimea timpului nu ne va permite să reflectăm la nesfârșit asupra pașilor noștri. Acum numai o acțiune pozitivă în favoarea laudei lui Iehova va garanta continuitatea existenței, deoarece Dumnezeu aduce acum totul la judecata finală. Ceea ce nu reflectă gloria lui Dumnezeu este sortit pieirii. – Psalm 9:7, 8.

2. Psalmistul inspirat a cunoscut dinainte aceste lucruri, și, prin urmare, el invită „tot ce are suflare” să laude pe Iehova. Deci, a apreciat pe deplin dependența absolută a creației față de Dumnezeu, pentru supraviețuire, în această zi de judecată, încât el merge dincolo de tărâmul omului și își extinde chemarea la laudă chiar și în cerurile invizibile. Într-o expresie înflăcărată, el cheamă: „Lăudați pe Iehova! Lăudați pe Iehova din ceruri, lăudați-L în înălțimi! Lăudați-L, toți îngerii lui, lăudați-L, toate oștirile lui! Lăudați-L, soare și lună, lăudați-L, toate stelele luminoase! Lăudați-L, cerurile cerurilor, și voi ape, care sunteți mai presus de ceruri! Să laude Numele lui Iehova, căci el a poruncit, și au fost create. Le-a întărit pe veci de veci; a luat o hotărâre pe care n-o va călca.” (Ps. 148:1-6, *ASV*) Chiar și creaturile spirite credincioase care populează cerurile invizibile de deasupra omului, nu sunt scutite de la onorarea lui Iehova Dumnezeu. Acestea trebuie să binecuvânteze și să laude pe Dumnezeu, ca dovadă că acestea sprijină dominația

lui universală. Creaturile spirit credincioase fac acest lucru, pentru că la nașterea lui Isus au apărut alături de îngerul care a adus vestea și au fost observați de către păstori temători de Dumnezeu. „Și, deodată, împreună cu îngerul a fost o mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă lui Dumnezeu în înălțimi și pe pământ pace între oameni de care el este foarte încântat.” (Luca 2:13, 14, *ASV*) Acum, că Isus a venit ca Rege din 1914 și stă pe tronul lui de putere, aceste oștiri cerești fac mai mult decât oricând ca acele culoare ale locuinței lui Dumnezeu să răsună de laudele sale. – Apoc. 12:1-12.

3. Ar fi eronat, în mod fatal, a concluziona că necesitatea de a da laudă lui Dumnezeu este limitată doar la creaturile cerești. Nici o creatură, în poziția cea mai înaltă sau în poziția cea mai umilă, nu este scutită de la obligația de a-și onora și glorifica Creatorul. Mai mult decât atât, supremația lui Dumnezeu a fost provocată inițial aici, jos, pe acest pământ, deci, în apropierea acestui pământ va fi rezolvată chestiunea, în scurt timp, definitiv. Întrucât omul a fost creat cu puțin mai prejos decât îngerii, el este înțelept atunci când primește indicații de la oștiri credincioase. Toată creația neînsuflețită manifestă slava lui Dumnezeu, așadar este rezonabil ca toate creaturile vii, și în principal creatura inteligentă umană, să se alăture restului creației, ce cuprinde pe îngeri, în declararea calităților și virtuților adorabile ale lui Dumnezeu. Psalmistul a avut în vedere să nu treacă nimic cu vederea atunci când a chemat pentru lauda lui Dumnezeu, astfel el își întoarce atenția de la cerurile înalte la acest pământ. „Lăudați pe Iehova de pe pământ, da, monștri marini și toate adâncimile; foc și grindină, zăpadă și ceață, furtuni, care împliniți cuvântul Lui, munți și toate dealurile, pomi roditori și toți cedrii, fiare și toate vitele, târătoare și păsări înaripate, împărați ai pământului și toate popoarele, prinți și toți judecătorii pământului, tineri și tinere, bătrâni și copii! Să laude Numele lui Iehova! Căci numai Numele Lui este înălțat: gloria Lui este mai presus de pământ și de ceruri.” (Psalmi 148:7-13, *ASV*) Este înțelept acum pentru om să ia în serios aceste cuvinte, pentru că ele înseamnă viața. Motivul este arătat de un alt profet al lui Dumnezeu, care a scris cu privire la aceste zile din urmă: „Iehova are o controversă cu națiunile; El va intra la judecată cu toată carnea și pe cei nelegiuți îi va da săbiei, zice Iehova.” – Ieremia 25:31-33, *ASV*.

4. În fața unui astfel de sfat sănătos, cu o predicție de consecințe dezastruoase pentru cei care nu dau atenție chemării de a-l lăuda pe Dumnezeu, cineva s-ar aștepta să găsească un mare cor de voci care să preamărească pe cel Prea Înalt, căutând salvarea lui. Din nefericire, acesta nu este cazul. Este evident că „împărații pământului și toate popoarele, prinți și toți judecătorii pământului, tineri și tinere, bătrâni și copii” nu au urmat instrucțiunile din Psalmul 148. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ar fi existat două războaie mondiale totale în acest secol, având practic toată omenirea, tineri și bătrâni, bărbați și femei, înregimentată și obligată să ia parte la efortul națiunii totale împotriva vrăjmașului său. Națiunile nu s-ar mai confruntă acum cu problema uimitoare despre cum să controleze modul de utilizare a energiei atomice pentru a preveni dezastrul mondial. Armata nu ar mai dirija efortul științific al fiecărei națiuni spre dezvoltarea de instrumente mai

eficiente de moarte și distrugere. Teroarea unei bombe cu raze cosmice, cu o putere de o mie de ori mai mare decât cea a predecesoarei sale atomice nu ar băntui conducătorii și nici nu ar găsi că este necesar să aloce sume uriașe pentru a ține pasul cu restul într-o cursă a înarmării mondială. Nu; în schimb, efortul total al tuturor națiunilor și popoarelor ar fi centrate și unite spre preamărirea Domnului Dumnezeu, a cărei împărăție, prin Isus Cristos, a fost adusă în existență în anul 1914 A.D., în realizarea profețiilor biblice.

5. Deci, în lumina Psalmului 148, națiunile au eșuat în datoria lor cea mai mare. Mai mult ca niciodată acum este clar că guvernării nu reprezintă „Înaltele Stăpâniri” „ordinate de Dumnezeu”, și nu există nici un adevăr în afirmația lor că domnesc „prin prin harul lui Dumnezeu”. Conform faptelor, ei sigur nu conduc „pentru slava lui Dumnezeu”, și nici ca slujitorii sau servii Săi administrativi. (Romani 13:1-4) Nici nu sunt servite cele mai bune interese ale oamenilor, căci, potrivit prezicerii lui Isus pentru aceste zile, constatăm că „inima oamenilor va ceda de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni pe pământ.” – Luca 21:26.

Elogii direcționate greșit

6. Cu toate acestea, în națiunile de pe pământ, în special în creștinătate, există astăzi o mare simulare pentru laudarea lui Dumnezeu. Clădiri bisericesti și temple impunătoare sunt găsite pretutindeni, cu cler plătit pentru a direcționa lauda omului. În loc de laudă adusă lui Dumnezeu, pământul răsună, totuși, de gloriificări de creaturi. Bărbații și femeile care au obținut faimă în domenii financiare, politice, sociale, militare, religioase și sportive, sunt ținuti în mod constant în ochii publicului și sunt laudați pentru faptele lor. Fără proteste din partea clerului, care, într-adevăr, adesea li se alătură, oamenii continuă să părăsească legea lui Dumnezeu. Ei îi slăvesc pe bărbații proeminenți și înțelepți din această lume care zace sub cel rău, Satan Diavolul. (1 Ioan 5:19; Matei 4:8, 9) Rezultatele nefericite, care au venit întotdeauna din lauda oamenilor, nu au nici o influență de întârziere asupra acestei închinări direcționată greșit. Fiecare om se laudă cu faptele proprii și cu faptele semenilor săi, în timp ce apostolul Pavel a sfătuit: „Cel ce se laudă, să se laude în Domnul.” (1 Corinteni 1:31) Declarația înțeleaptă potrivit căreia însuși Dumnezeu este acela ce trebuie laudat, și din motive bune, este ignorată: „Vrednic ești, Doamne, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai creat toate lucrurile și pentru plăcerea Ta sunt și au fost create.” (Apocalipsa 4:11) Aceasta include lauda din partea creaturii om, care a fost adusă în existență pentru plăcerea lui Dumnezeu.

7. Nu numai că oamenii se unesc pentru a da laudă persoanelor individuale, dar s-au unit națiuni înființând un idol mare căruia să îi aducă onoare și glorie. Organizația Națiunilor Unite, cu o capitală mondială, este laudată ca fiind singurul remediu pentru problemele de temut ce copleșesc acum popoarelor și națiunile. Proverbul sfătuiește pe omul simplu: „Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi”; dar, arhitecții globali se fălesc, fără băgare de seamă, cu o „lume mai bună a zilei de mâine” prin eforturile O.N.U. Ei prezic că aceasta va realiza

lucruri mari pentru omenirea suferindă, astfel fac apel la oameni să aibă încredere în ea și să o sprijine. Clerul religios îi acordă sprijinul lor moral și o privesc ca fiind calea lui Dumnezeu de a inaugura pacea. O.N.U. a devenit un chip cioplit, care reprezintă puterea și realizarea omului și este aclamată ca salvarea lumii. Dar ea nu poate sta niciodată alături de Iehova Dumnezeu. În viitoarea soluționare a controverselor cu privire la cine este vrednic de laudă, Dumnezeu nu va permite ca slava ce I se cuvine să se îndrepte către un astfel de chip. El spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu, și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” – Isaia 42:8, *ASV*.

8. Liderii politici și religioși ar face bine să examineze înregistrarea veacurilor trecute pentru a hotărî dacă astfel de planuri pentru salvarea lumii au avut sau nu succes. Ei ar putea observa, cu folos, ce s-a întâmplat în zilele de după potopul din timpul lui Noe, când oamenii au încercat să construiască o super cetate și un turn care să ajungă în ceruri, toate într-un efort de a ține lumea împreună și de a-și face pentru ei un nume mare. Dumnezeu și-a respectat regula, nepermițând ca lauda și gloria Lui să meargă la altul. El i-a zăpăcit pe așa-zișii constructori și le-a redus la nimic eforturile combinate. El nu s-a schimbat de atunci și până acum, și El nu se va schimba nici în zilele viitoare, până la Armagedon, în faptul că cere ca lauda să-i fie dată Lui. Dacă oamenii din secolul al XX-lea insistă în construirea unui idol nu se pot aștepta la nimic mai bun în urma eforturilor lor decât la ce a decretat Dumnezeu: „Vor fi distruși toți cei ce servesc chipurilor cioplite, care se fălesc cu idoli.” (Psalmi 97:7) Ei ar putea observa, cu mare folos, cum a fost provocat Dumnezeu la mânie și cum a fost mișcat la gelozie din cauza chipurilor cioplite cărora Israel le dădea laudă, și cum a adus la distrugere completă acea națiune din vechime. – Psalm 78:55-64.

9. Dar conducătorii nu preferă să dea atenție înregistrării din istorie, păstrată pentru învățarea celor care ar fi cu adevărat înțelepți. (1 Corinteni 10:11) Neînfricați de eșecurile din trecut ei continuă cu planuri proprii separate de Dumnezeu, iar în același timp, continuă să pretindă că au cunoștință de Dumnezeu. Situația din lume este exact cum a fost obligat Isaia să o descrie: „Întrucât poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele să mă cinstească, dar și-au îndepărtat inima de Mine și teama lor de Mine nu este decât o poruncă omenească învățată de oameni; de aceea, iată, voi continua să fac în mijlocul acestui popor o lucrare minunată, o lucrare extraordinară și o minune, iar înțelepciunea celor înțelepți va pieri și priceperea oamenilor lor prudenți va fi ascunsă.” (Isaia 29:13, 14, *ASV*; 1 Corinteni 1:19) Iehova nu va fi slujit prin orice guvern politic, și nici prin orice agenție de chipuri-idol. Cu și prin intermediul Împărăției, Iehova Își va perfecționa lauda, în cer și pământ, și acesta este motivul pentru care Împărăția este tema predominantă a Bibliei și pentru care Isus i-a învățat pe Creștini să se roage întotdeauna pentru venirea acesteia. Acum stă descoperită în glorie cerească, și în curând va deține autoritate nelimitată asupra planetei Pământ. Așadar, cu adevărat a venit ziua când oamenii trebuie să decidă dacă se vor închina și vor lăuda alte creaturi și chipuri, sau dacă vor căuta pe Dumnezeu și îl vor onora pe El.

De ce să-l cunoști și să-l lauzi

10. În fond, de ce ar trebui o persoană onestă și sinceră să caute să-l cunoască pe Dumnezeu și să-l laude? Nu ai de pierdut o lume plină de lăudători de creaturi, idoli făcuți de om și planuri de îmbogățire rapidă, dacă alegi calea de acțiune opusă laudei lui Dumnezeu? Ce obții tu din asta? Expus pe scurt, aceasta înseamnă viață pentru tine, nu pentru șazecei sau șaptezeci de ani, ci de ani de zile, fără număr. Isus a spus: „Aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis.” (Ioan 17:3, *ASV*; Romani 6:23) Nici o agenție omenească nu poate garanta la fel de mult pentru tine. Când Atotputernicul Dumnezeu va porni, în scurt timp, să-și exprime indignarea dreaptă împotriva acestei lumi nedrepte, a închinării la creatură, numai persoana cu credință neclintită va trăi pentru că are asupra ei plăcerea lui Dumnezeu. Oamenii care acum se închină corect lui Dumnezeu vor fi „ascunși în ziua mâniei DOMNULUI.” (Țefania 2:3) Prin urmare, trebuie să recunoști adevărul din cuvintele profetului: „Căci mare este Iehova, și foarte vrednic de laudă, El este de temut, mai presus de toți dumnezeii; căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli, dar Iehova a făcut cerurile.” „De la răsăritul soarelui până la apus fie Numele lui Iehova laudat.” (1 Cronici 16:25, 26; Psalmi 113:3, *ASV*) Trebuie să realizezi că destinul tău veșnic este în mâinile lui Dumnezeu, și, prin urmare, trebuie să cauți să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, laudându-i numele, pentru că „favoarea Lui este viață” – Psalmi 30:5.

11. Să nu faci nici o greșală în legătură cu acest lucru! Lauda lui Dumnezeu este cea care garantează eliberare și salvare în lumea nouă a vieții veșnice. Cu excepția cazului în care omul laudă acum pe Dumnezeu, prin mărturisirea credinței lui, nu există nici un viitor durabil pentru el, și nici nu există excepții. „Căci este scris: ‘Așa cum Eu trăiesc, zice Domnul, tot genunchiul să se plece înaintea Mea și toată limba să mărturisească pentru Dumnezeu’”. „Priviți spre Mine și veți fi salvați, până la marginile pământului; fiindcă Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. Am jurat pe Mine însumi, cuvântul care iese din gura Mea, în dreptate, nu se va întoarce, ca înaintea Mea să se plece tot genunchiul și toată limba să jure.” (Romani 14:11; Isaia 45:22, 23, *ASV*) Apoi, apostolul credincios Pavel, a avut sprijin scriptural, când a susținut că nu lauda oamenilor sau a chipurilor, ci mărturisirea laudei lui Dumnezeu este cea care duce la salvare veșnică. El rostea cugetarea lui Dumnezeu în aceasta privință, atunci când a spus: „Căci cu inima omul crede, spre dreptate, iar cu gura mărturisește spre salvare.” (Romani 10:10) Este imposibil de evitat ca toți oamenii care trăiesc să își plece genunchiul înaintea lui Iehova Dumnezeu și să-i mărturisească supremația, și ei trebuie să înceapă acum. Când Armagedonul va izbucni pe pământ, va fi inutil ca oamenii să înceapă să facă atunci aceste acte care-l onorează pe Dumnezeu, pentru că judecata tuturor oamenilor vii se va fi încheiat și executorilor li se va face semn să treacă mai departe. Nu va fi acceptată nici o pocăință pe patul de moarte, la Armagedon. Prin urmare, este timpul să se ia în considerare chestiunea, cu seriozitate, acum cât timp încă există oportunitate.

12. Astăzi, o „mare mulțime” de persoane „din toate națiunile, neamurile, popoarele și de toate limbile” oferă laudă lui Dumnezeu în mod corect; și rândurile lor sunt în continuă creștere. (Apocalipsa 7:9-17) Ei își ridică vocea împreună cu martorii lui Iehova, din fiecare națiune, cuvintele psalmistului răsunând ca un ecou: „Lăudați pe Iehova! Laudă, suflete, pe Iehova! Voi lauda pe Iehova cât voi trăi, voi cânta laude Dumnezeului meu cât voi fi. Nu vă încredeți în prinți, nici în fiul omului, în care nu este ajutor. Suflarea lui trece, se întoarce în pământ, și în aceeași zi îi pier și cugetele.” (Psalmi 146:1-4, *ASV*) Spiritul irezistibil al lui Iehova se află în spatele acestei cântări de laudă și nimic nu poate opri creșterea acesteia. Într-un mod foarte practic, cu lucrare din greu mergând din ușă în ușă, vizitând în mod repetat oameni cu mesajul Împărăției, martorii lui Iehova și însoțitorii lor pun mărturie oamenilor cu privire la Împărăție și binecuvântările ei. Ei îi invită pe oameni să se alătore în laudarea lui Dumnezeu, deoarece pe această chestiune a laudării lui Dumnezeu sunt judecați oamenii acum. Acum este în curs de desfășurare o mare lucrare de despărțire în rândul oamenilor de pretutindeni, așa cum a prezis Isus. Cei care se alătură în cântarea gloriilor lui Dumnezeu, sunt clasați ca „oi”, a căror moștenire vor fi binecuvântări veșnice. Cei care refuză să recunoască pe Dumnezeu, laudându-i numele acum, se pun de partea „caprelor”, al căror sfârșit este distrugere veșnică. (Matei 25:32-46) De care parte vei sta? Vei fi capabil să spui, așa cum a fost prezis că avea să facă Isus „Voi aduce mulțumiri lui Iehova cu gura mea; da, îl voi lauda în mijlocul mulțimii.” – Psalm 109:30, *ASV*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe cine trebuie să laudăm? De ce este urgent din ce în ce mai mult să facem așa?
2. Cât de mult se extinde porunca de a-L lauda? De ce?
3. Cui de pe pământ li s-a poruncit să-L laude? De ce fac așa, în mod înțelept?
4. Au ascultat această poruncă domnitorii și oamenii? Ce o demonstrează?
5. Pe cine respinge aceasta că sunt „stăpânirile înalte”? De ce așa?
6. De ale cui laude răsună pământul? Din partea cui?
7. Ce organizație mondială este idolatrizată? Vor dăinui laudele acesteia?
8. Ce ar trebui să observe acești idolatri examinând istoria Bibliei?
9. Prin ce instrument își va perfecționa Dumnezeu lauda? Când?
10. Ce înseamnă pentru cineva să-L cunoască și să-L laude pe Iehova? De ce așa?
11. De ce laudarea Lui trebuie să înceapă acum, înainte de Armagedon?
12. Prin cine este laudat El acum din ce în ce mai mult? În ce mod?

Să ne unim laudele pe plan universal

SĂ PRESUPUNEM, acum, că după ce am luat în considerare faptele anterioare care au de-a face cu importanța lăudării lui Dumnezeu, la sfârșitul acestei lumi, doriți, în mod sincer, să-L căutați pe Dumnezeu și să vă luptați pentru salvarea și binecuvântările pe care El le-a promis. Ce ar trebui să faceți? Ar trebui să vă înscrieți într-un seminar religios și să experimentați un curs dificil de studiu, irosind ani, ca să vă pregătiți să-L serviți pe Dumnezeu într-un mod care va merita salvarea Lui? Trebuie să ai mai întâi un certificat care să ateste realizările educaționale superioare din școlile vieții acestei lumi înainte de a spera să mărturisești despre lauda lui Dumnezeu? Atunci, nu mulți oameni ar putea spera să se califice pentru salvarea pe care o promite Dumnezeu. Iar dacă doar câțiva sunt capabili și calificați să cânte laudele lui Dumnezeu cum se cuvine, atunci cum putem înțelege aceste cuvinte ale lui Isus? „Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul.” (Matei. 24:14, *A.S.V.*, margin.) Cum ar putea fi pusă o asemenea mărturie tuturor națiunilor, chiar în această generație, după cum a spus Isus, dacă nu ar exista mulți, mulți oameni care să cânte laudele lui Dumnezeu? Nu, nu sunt necesare asemenea realizări educaționale superioare lumești pentru a-I servi lui Dumnezeu. De aceea, lui Iehova Îi este posibil să cheme o „mare mulțime” dintre toate națiunile, din aceste zile din urmă.

² Consultând înregistrarea Bibliei nu aflăm că Isus a studiat la picioarele Învățătorului Legii Gamaliel, în Ierusalim, nici că și-ar fi extins instruirea în vreo școală sau vreun colegiu ca premisă obligatorie a începerii lucrării de predicare, ordonată Lui de către Dumnezeu, Tatăl. Iehova Dumnezeu știa de ce aveau nevoie oamenii: aveau nevoie de adevărul despre El și Împărăția Sa a salvării. Ei aveau nevoie de acest mesaj într-o formă pură și veritabilă, fără înflorituri lumești, neîntunecat de vreo înțelepciune umană. Astfel că atunci când Isus a apărut în sinagoga din Nazaret, El nu a fost cunoscut oamenilor ca un doctor învățat despre divinitate, nici ca un doctor în epistole, ci ca tâmplar, fiul unui tâmplar. Asta nu l-a reținut pe Isus să Își declare intenția de a-L lăuda pe Dumnezeu, devenind predicator al Cuvântului lui Iehova, nu-i așa? Desigur că nu, întrucât a luat Sfintele Scripturi și a citit însărcinarea Sa din cartea profetului Isaia: „Spiritul Domnului [Iehova] este peste mine, pentru că el m-a uns să proclam vestea bună celor săraci, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii; să-i pun în libertate pe cei asupriți și să vestesc un timp de bunăvoință de la Domnul.” – Luca 4:16-21, *Diaglott*.

³ Da, a provocat agitație printre oameni faptul că Isus a făcut acest lucru, mai ales că știau că nu era calificat conform standardelor oamenilor din acea vreme. „Iudeii se mirau și spuneau: Cum de știe omul acesta carte, când n-a învățat niciodată?” (Ioan 7:15, *A.S.V.*). Poate că Isus nu a fost învățat în toată înțelepciunea timpului său, dar El a avut adevărul, care este Cuvântul lui Dumnezeu. (Ioan 17:17) El știa că adevărul îi va face liberi pe oameni și le va

permite să se alăture în a-L lăuda pe Dumnezeu, spre salvare, și cu acest adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu Și-a umplut inima. (Ioan 8:32) Așadar, Isus nu se putea abține să facă ceea ce știa că era spre binele suprem al omenirii și, mai important, spre gloria eternă a lui Dumnezeu și justificarea numelui lui Iehova. Dorința de a-L lăuda pe Dumnezeu a fost ca un foc mistuitor în El, pe care nu-l putea reține. Ieremia a simțit la fel, pentru că a spus: „Dar cuvântul lui era în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele și m-am obosit să-l stăpânesc, însă n-am putut.” (Ieremia 20:9) Isus nu a făcut un efort să-și stăpânească lauda. Mai degrabă, după cum este scris: „După aceea, El călătorea în fiecare oraș și sat, predicând și anunțând vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu; iar cei doisprezece erau cu el.” – Luca 8:1, *Diaglott*.

⁴ Și ce știm despre cei doisprezece care erau cu El? Și ei au devenit lăudători ai lui Dumnezeu prin predicarea Cuvântului Său și vorbind despre lucrările Sale bune. Ei au căutat salvarea lui Dumnezeu, chiar așa cum o căutăm noi în aceste zile din urmă, când ea este atât de aproape. Cum s-au calificat ei să-L laude pe Dumnezeu? Ei n-au petrecut ani pregătindu-se să le spună celorlalți despre glorioasa veste bună a Împărăției. Cu excepția lui Pavel, ei nu au fost oameni cu educație lumească, dar asta nu i-a împiedicat să mărturisească. De exemplu, să-i luăm pe Petru și Ioan. Deși needucați conform standardelor acelei vremi, ei L-au lăudat pe Dumnezeu atât de puternic, declarând calea salvării Lui, încât au stârnit mare uimire în rândul oficialilor din Ierusalim. „Văzând ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan și înțelegând că erau oameni neînvățați și ignoranți, s-au mirat; și și-au dat seama că fuseseră cu Isus.” Deși au fost considerați „neînvățați și ignoranți” au avut inima plină de dorința de a-L lăuda pe Dumnezeu, datorită celor auzite de la Isus. „Din plinătatea inimii vorbește gura”; așadar, ei aduc cuvinte de laudă lui Iehova. Acestor primi Creștini li s-au alăturat mulți alții care au auzit adevărul de pe buzele lor și au format un mare grup de predicatori ai Evangheliei. Ei au avut o comoară de cunoștințe despre Dumnezeu și Împărăția Sa și au făcut lucruri bune în interesul tuturor oamenilor. Deoarece „omul bun scoate lucruri bune din tezaurul lui bun, iar omul rău scoate lucruri rele din tezaurul lui rău ... Fiindcă prin cuvintele tale vei fi îndreptățit și prin cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12:34-37, *A.S.V.*) Ei au stat departe de cărturarii și fariseii religioși pe care Isus i-a condamnat ca fiind aducători de rău peste oameni. – Matei 23.

⁵ Așadar nici educația, nici lipsa acesteia nu pot împiedica pe cineva de a cânta laude lui Dumnezeu; și nici calificarea cuiva de a predica nu este determinată de statutul social sau financiar. El trebuie să aibă inima sinceră, să dorească adevărul și dreptatea. Asta nu vrea să spună că nu este necesar, astăzi, pentru un om să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că așa cum discipolii au trebuit să învețe de la Isus, așa și noi trebuie să învățăm astăzi din Biblie. Ar fi imposibil să răspunzi vreunui om despre lucrările lui Dumnezeu și speranța pe care o ai în promisiunile lui Dumnezeu dacă nu te concentrezi să studiezi ceea ce Dumnezeu a scris despre El Însuși. Trebuie să fii mereu pregătit să răspunzi pentru speranța pe care o ai, pentru a stârni credința în ceilalți. (1 Petru 3:15) Pavel l-a sfătuit pe

Timotei în acest sens, zicând: „Studiază să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, care împarte corect cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15) Timotei a trebuit să fie echipat, așa cum trebuie să fim și noi astăzi.

⁶ Gura nu poate să vorbească lucruri bune de laudă lui Dumnezeu decât dacă inima este pregătită de a oferi mesajul din abundența ei. Atunci, deci, „Inima celui drept studiază să răspundă”. (Proverbele 15:28) Atunci, studiați! Asta trebuie să faci pentru a-I servi lui Dumnezeu în mod corespunzător; și pe măsură ce înveți, trebuie să-ți pui cunoștința la lucru, vorbindu-le celorlalți. Acest lucru îți va întări credința, „baza lucrurilor sperate, o convingere despre lucruri nevăzute” și vei fi capabil să lauzi celorlalți lucrările bune ale lui Dumnezeu. Prin studiu individual vei dobândi o înțelegere a atotputerniciei lui Dumnezeu; vei auzi de faptele sale minunate din timpurile trecute în interesul oamenilor cu bunăvoință și vei vedea ceea ce promite El pentru această zi și pentru lumea nouă acum aproape. Pavel spune: „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10:17) Așadar, trebuie să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu, care cere doar capacitatea de a auzi și a citi în limba ta maternă.

⁷ Dar, vei spune că trebuie să lucrezi la locul de muncă opt ore pe zi, cinci sau șase zile pe săptămână, având doar weekend-urile și câteva seri libere pentru alte activități la alegerea ta. Adevărat, și marea majoritate din oamenii fiecărei națiuni trebuie să facă la fel. Dar și lor, și ție vă este predicată glorioasa Evanghelie a lui Cristos, și aveți aceleași oportunități de a auzi, a crede și a lauda pe Dumnezeu, spre salvare. Dumnezeu nu greșește prin faptul că Evanghelia îți este predicată ție și oamenilor din întreaga lume, pentru că există oameni în întreaga lume care vor lauda pe Dumnezeu și vor fi salvați. Dumnezeu știe că ai probleme ale vieții care sunt specifice tuturor oamenilor și că trebuie să te lupți să trăiești pe pământ, prin sudoarea frunții. Dar mai știe și că ai suficient timp pentru a-I asculta mesajul și a acționa conform acestuia, aducându-I lauda cuvenită Lui; altfel el nu s-ar mai deranja ca Evanghelia să fie predicată. Așadar, celor cu inima sinceră din această lume rea, El le dă câteva sfaturi bune, și anume: „Fiți atenți, deci, cum umblați: nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți; răscumpărând timpul [cumpărând oportunități, *nota marginală*] căci zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiți nechibzuiți, ci înțelegeți care este voința Domnului.” (Efeseni 5:15-17, *A.S.V.*) Este posibil să îți acorzi puțin timp săptămânal, să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum se aplică în aceste timpuri; și este posibil să îți rezervi puțin timp pentru a-I aduce laudă lui Dumnezeu. Dar trebuie să existe dorință din partea ta și determinare de a urma calea de acțiune aprobată de Dumnezeu, prin harul Său.

⁸ Caracterul practic al acestei concluzii este atestat prin înregistrarea martorilor unși ai lui Iehova și acea mare mulțime de persoane alături de ei, care-L laudă pe Iehova Dumnezeu pe întreg pământul. Majoritatea acestor oameni sunt ca și tine. Sunt muncitori în fabrică, fermieri, profesioniști, muncitori, comercianți pricepuți, casnice – de fapt provin din toate profesiile. Mulți dintre aceștia au familii de care

trebuie să aibă grijă și muncesc pentru pâinea de zi cu zi. Au treburi gospodărești de îndeplinit; uneori se îmbolnăvesc; uneori vin târziu de la locul de muncă; și deseori sunt oboseți după lungi ore de muncă pe care trebuie să le îndeplinească pentru a avea o existență cât de cât confortabilă. Toate problemele cu care te confrunți zilnic, și ei trebuie să le înfrunte; dar ei studiază Cuvântul lui Dumnezeu pentru a dobândi o mai bună înțelegere și își dedică ceva timp pentru a cânta laudele lui Iehova. Ei așteaptă salvarea pe care Dumnezeu a promis-o, cu binecuvântările ei veșnice. Așadar, ei înțeleg că cineva nu trebuie să-și dedice toate eforturile în asigurarea confortului în această lume rea, nici să se străduiască să strângă comori, ca și ocrotire pentru viitor. În timp ce muncesc pentru existența lor de zi cu zi, au în minte cuvintele lui Isus: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le strică molia și rugina și unde le sparg și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu strică și unde hoții nu sparg și nu fură.” (Matei 6:19, 20) Ei se străduiesc să strângă aceste comori cu Dumnezeu, în cer, lăudându-L pe El aici, pe pământ, cu asigurarea că o asemenea comoară cerească le va fi disponibilă în măsură deplină.

CUM SĂ FACEM ACEST LUCRU?

⁹ Cum Îl laudă pe Dumnezeu martorii lui Iehova și însoțitorii acestora? Predicând Evanghelia Împărăției. Consultând *Cartea Anuală* din 1950 găsim o înregistrare despre marea activitate din lumea întreagă de a aduce laudă lui Dumnezeu. Mai mult de 317.000 de persoane și-au dedicat aproximativ 53.700.000 de ore serviciului de predicare în 1949. Ei au condus, săptămânal, mai mult de 167.000 de studii biblice gratuite în casele oamenilor, cântând laudele lui Dumnezeu celor care doreau să le asculte. Pe măsură ce au umblat din casă în casă pentru a încuraja oamenii să dea atenție mesajului evangheliei, ei au lăsat peste 15.000.000 de Biblii, cărți și broșuri în casele oamenilor, în zeci de limbi. În plus, mai mult de 13.000.000 de exemplare de reviste conținând „vestea bună” au fost obținute de la ei de către persoane care au dorit să cunoască mai multe despre acest „timp al sfârșitului”, urmat de o nouă lume a dreptății. Au considerat necesar să stabilească peste 174.000 lecturi publice din Biblie în anul 1949 și au anunțat pe scară largă aceste întâlniri. Interesul manifestat de cei care au auzit a impus ca acești predicatori să reviziteze casele de-a lungul anului de peste 15.800.000 de ori. Toată această lucrare a fost făcută în 104 națiuni, colonii, insule ale mării și teritorii ale națiunilor diferite. Cum au făcut martorii lui Iehova acest lucru? Mergând „din oraș în oraș și din sat în sat, predicând și anunțând vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu”, așa cum a făcut Isus. Și, țineți aminte, o mare parte din această lucrare a fost făcută de oameni care au familii, serviciu, și toate celelalte responsabilități care sunt comune tuturor oamenilor. Dar ei rezervă puțin timp, săptămânal, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, străduindu-se să fie „plini de roadele dreptății, care vin prin Isus Cristos, spre gloria și lauda lui Dumnezeu”. – Filipeni 1:11.

¹⁰ Martorii lui Iehova, lucrând sub conducerea Societății Turnul de Veghere, sunt pregătiți să ajute orice persoană care caută să studieze Biblia. Ei au un curs sistematic și ordonat de studiu al temelor Bibliei, menit să se potrivească rutinei încărcate a bărbatului sau a femeii nevoiți să muncească pentru pâinea de zi cu zi. Acest curs de studiu se bazează pe o perioadă de timp de o oră săptămânal, la alegere. Chiar în casa ta poți să dobândești, în câteva luni, mai multă cunoștință din Biblie și despre punerea ei în practică în zilele noastre mai mult decât ai visat vreodată în viață. Cât te costă? Absolut nimic, doar timpul și puținul efort pe care îl depui. Da, martorii lui Iehova, dintre care mulți au învățat adevărurile Bibliei în aproape aceeași manieră, doresc să vină în casa ta, pentru o oră, în fiecare săptămână și să te ajute să pricepi ceea ce spune Biblia și ceea ce înseamnă astăzi; și nu îți vor lua un ban pentru acest serviciu de studiu biblic. Acest lucru este în armonie cu invitația pe care Dumnezeu Însuși o face tuturor: „Și oricine aude să zică: Vino! Și oricui îi este sete să vină. Și oricine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22:17) Mai mult, când Isus i-a trimis pe cei doisprezece să predice că „Împărăția cerului s-a apropiat”, El le-a reamintit că nu plățiseră nimic pentru bunul adevăr pe care l-au primit de la El. Astfel le-a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.”. Aceasta aduce laudă lui Dumnezeu, pentru că este un devotament altruist de a-i ajuta pe ceilalți să învețe despre El. – Matei 10:7, 8.

¹¹ Folosind un manual furnizat de Societatea Turnul de Veghere, vei urma un studiu din Biblie după un aranjament tematic. Într-un an vei fi acoperit multe subiecte. Vei ști cine este, de fapt, Iehova Dumnezeu; de ce L-a trimis pe Fiul Său, Isus Cristos pe pământ și ceea ce a făcut Isus; ce heruvim neascultător a devenit Satan Diavolul, adversarul lui Dumnezeu, și de ce încearcă el să-i devoreze pe toți oamenii. Iadul, „treimea”, întoarcerea Domnului, învierea, sfârșitul lumii, ziua de judecată, chipuri, sabbatul, rugăciunea, Împărăția, „pământul nou”, consacrarea – toate acestea și mult alte subiecte vor veni în atenția ta de-a lungul unui an și vei înțelege ce are Biblia de spus cu privire la toate acestea. Câte dintre acestea ai învățat, prin religie, în atâția ani? Vei avea o bună cunoștință de bază despre ce învață Biblia și vei fi citit de unul singur textele din Scriptură din propria ta Biblie. Nimeni nu te va înșela cu fabule născocite cu viclenie, ci tu vei despărți, în mod corect, Cuvântul adevărului. Întreaga ta perspectivă asupra condițiilor din lume se va schimba și vei avea o speranță nouă, pentru că acum Dumnezeu ți-a descoperit, prin Cuvântul Său, motivul nenorocirilor de astăzi. Dar nu vei fi mulțumit să te oprești aici, ci vei dori să continui să crești în cunoștință și pricepere. Te vei alătura psalmistului în rugăciunea lui către Dumnezeu, spunând: „Fă-mă să înțeleg calea poruncilor tale, ca să vorbesc despre lucrările tale minunate.” – Psalmii 119:27.

¹² Vei constata că nu poți să te abții să le vorbești celorlalți despre vestea bună pe care ai învățat-o. Aceasta îți umple inima și arde în tine, și capeți o mare bucurie din a vorbi despre adevăr prietenilor și vecinilor tăi. Într-adevăr „este mai binecuvântat să dăruiești decât să primești”, deci vei vrea să urmezi exemplul lui Isus Cristos, spunând, în mod public, că „Împărăția este aproape”. Chiar și cu ceea

ce consideri a fi o cunoștință limitată, te vei simți asemenea profetului Isaia, care a spus: „Domnul DUMNEZEU mi-a dat o limbă ca să învăț pe ceilalți.” (Isaia 50:4, *An Amer.Trans*) Vei dori să-i înveți pe ceilalți ca și ei să-L laude pe Dumnezeu. Profetul Zaharia a știut dinainte ce vei face tu și ceilalți ca tine, în aceste zile din urmă, și astfel a spus: „Iată ce să faceți: Fiecare om să spună adevărul aproapelui său.” (Zaharia. 8:16, *A.S.V.*) Iar tu vei face acest lucru, asigurat în cunoștința că aceasta este calea aprobată de a-L lăuda pe Dumnezeu și că ai favoarea și binecuvântarea Lui. Acum îndeplinești activ scopul primar al Creștinismului, și anume, să pui mărturie în favoarea lui Iehova și a Împărăției Sale, prin Isus Mesia. Datorită noii tale viziuni despre Dumnezeu și Împărăție, prin Cristosul Său, „inima ți se va bucura și nimeni nu îți va lua bucuria.” – Ioan 6:22.

ÎNTR-O ASOCIERE DE FOLOS

¹³ Există alte responsabilități care revin celor care preiau lauda numelui lui Dumnezeu. Individual, fiecare are în fața lui Dumnezeu obligația de a-și folosi limba pentru a cânta laudele lui Dumnezeu celorlalți. Dar, pentru că acum face parte din familia lui Dumnezeu a „poporului ales”, asupra căruia Iehova Își revarsă spiritul și binecuvântarea în serviciul lor credincios față de El, noul vestitor al Împărăției nu trebuie să se izoleze de cei care se închină în același fel lui Dumnezeu. În zilele lui Isus Cristos și ale apostolilor, adevărul s-a răspândit într-un vast teritoriu din lumea știută pe atunci, ca urmare a predicării lor. Mulți oameni au auzit, au crezut, au exercitat credință și au început să se alătore în a aduce laudă lui Dumnezeu, așa cum o fac astăzi. Pentru că acești credincioși se aflau într-o lume în general dușmănoasă împotriva adevărului, ei au fost atrași laolaltă, în mod firesc, pe baza convingerii și credinței comune. Astfel aflăm că primii Creștini erau asociați în grupe sau grupuri, pe care Biblia le numește „biserici”. – Apocalipsa 1:4; 1 Corinteni 16:1.

¹⁴ Dovezile arată că primii lăudători ai lui Dumnezeu erau asociați în aceste „biserici” sau grupuri și că aceste „biserici” erau în contact cu sediul din Ierusalim, unde erau mulți dintre apostoli și frați bătrâni. Într-o asemenea manieră toți martorii lui Iehova din toată lumea de astăzi, sunt în legătură cu sediul central, prin asociere cu grupele locale. Asocierea este foarte benefică pentru individ și are binecuvântarea lui Dumnezeu, căci citim despre serviciul lui Pavel și al lui Timotei: „Și, în timp ce mergeau prin orașe, ei le transmiteau hotărârile ordinate de apostolii și de bătrânii din Ierusalim, pe care să le respecte. Astfel, bisericile se întăreau în credință și creșteau la număr zi de zi.” (Faptele 16:4,5, *A.S.V.*) Mai mult, Dumnezeu a considerat de cuviință ca toate epistolele din Scripturile Grecești să fie adresate diferitelor biserici sau adunări, oferind instrucțiuni, sfaturi și îndreptare întregului grup de închinători. Astfel adunările au primit încurajarea și ajutorul pe care le putea asigura conducerea sediului și aceasta i-a întărit în credință și a ajutat să supravegheze o creștere în numărul de lăudători asociați.

¹⁵ Ceea ce a fost adevărat în zilele apostolilor este mai adevărat în aceste vremuri, întrucât vedem că se apropie, cu repeziciune, nenorocirea

Armagedonului. Nimeni dintre cei ce doresc astăzi să îi servească lui Dumnezeu, în mod acceptabil, nu poate să ignore porunca din Evrei 10:25 (*An Amer. Trans.*): „Să nu neglijăm adunarea noastră, cum obișnuiesc unii, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că Ziua cea mare se apropie.” Îl mulțumește pe Dumnezeu să ne adunăm laolaltă pentru un studiu comun din cuvântul Său și pentru o activitate unită în serviciul de teren, iar binecuvântarea Lui este evidentă în marea creștere în numărul de persoane, din fiecare națiune, care Îl laudă. Nu ne permitem să stăm deoparte de întrunirile martorilor lui Iehova, unde frații noștri primesc instruire și își planifică lauda lor organizată. Favoarea lui Dumnezeu se observă clar asupra activității de grup și a aranjamentelor pentru studiul săptămânal al publicației *Turnul de Veghere*, adunarea de serviciu și cursul din serviciul Teocratic, care se țin în Sălile locale ale Împărăției, ale martorilor lui Iehova de pretutindeni. Fiecare are responsabilitatea de a contribui la aceste întruniri, spre binele general al adunării și pentru propria bunăstare spirituală. Neglijarea acestor activități ale grupei, atunci când ele ne sunt disponibile, indică o lipsă de apreciere față de aranjamentul lui Dumnezeu de a ne ajuta în menținerea laudei Sale, care ne asigură de salvare. O asemenea neglijare ar putea să ne ducă la o mai mare disprețuire și, în cele din urmă, am putea cădea din rândul laudătorilor.

¹⁶ În timp ce lucrăm în cadrul unei adunări, cooperând în împlinirea lucrării de teren a predicării, „fiecare își va purta propria sarcină a responsabilității.” (Galateni 6:5, *Moff.*) Adică fiecare vestitor al mesajului Împărăției este direct responsabil față de Marele Judecător pentru lucrarea pe care o face sau nu în cadrul adunării sau alături de ea. Dumnezeu cere un „serviciu responsabil” de lauda din partea fiecăruia, pe care individul trebuie să îl facă potrivit unui program convenabil. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, este capabil să facă mai multe în serviciul Împărăției, el nu își va compara înregistrarea cu cea a unei alte persoane care, poate, este capabilă să realizeze mai puțin, prinzând ocazia ca o oportunitate de a se lăuda printre frații săi. El va realiza că „fiecare om trebuie să-și testeze propria lucrare, iar apoi orice satisfacție va avea să fie cu privire la sine, nu comparându-se cu alții.” (Galateni 6:4, *An Amer. Trans.*) Dacă trebuie să te compari cu ceilalți, ia pe Isus ca riglă de măsurat și vezi cât te poți alinia la exemplul său. Acest lucru va elimina orice spirit de competiție din cadrul adunării și sentimentul ulterior de deprimare, inferioritate sau descurajare care este predispus să apară la cei care sunt, dintr-un motiv sau altul, capabili să îndeplinească mai puțin serviciu decât alții. Pentru o adevărată satisfacție de pe urma serviciului tău, trebuie să urmezi sfatul spiritual pe care Pavel l-a oferit Colosenilor, și anume: „Orice faceți, să puneți inima în lucrare, ca un lucru făcut pentru Domnul și nu ca pentru oameni. Fiindcă știți că de la Domnul veți primi moștenirea ca răsplătă. ... Omul care face un rău va constata că i se va răsplăti cu rău”. – Coloseni 3:23-25, *Weymouth* (Ediția a cincea); 1 Corinteni 10:31.

¹⁷ În timp ce fiecare trebuie să își poarte propria sarcină înaintea lui Dumnezeu, în același timp trebuie să aibă responsabilitate față de ceilalți din adunare care au aceeași credință și care se străduiesc să-L laude pe Dumnezeu. Pavel indică acest

lucru când spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Cristos.” Acest lucru arată că, în timp ce-L lăudăm pe Dumnezeu, nu putem fi nepăsători față de cei care sunt asociați cu noi în cursa credinței. Dacă avem pe primul loc în minte justificarea numelui lui Iehova și a suveranității Lui universale, atunci vom aprecia că serviciul loial și constant al tovarășilor de lucru va contribui tot atât de mult la cinstirea numelui lui Iehova, așa cum o va face mărturisirea laudei noastre. În mod contrar, eșecul cuiva va aduce reproș asupra cauzei lui Dumnezeu. Așadar, dacă suntem puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui și ne purtăm bine sarcinile, poate fiind și mai bine situați din punct de vedere material pentru a face acest lucru, trebuie să împlinim obligația față de cei care, poate, au o perioadă mai dificilă pentru a continua alături de noi serviciul lui Dumnezeu. Pentru că suntem puternici, nu putem fi nerăbdători cu cei dintre noi care sunt slabi, nici nu-i putem da deoparte ca fiind neimportanți în aranjamentul lui Dumnezeu. Dacă facem acest lucru, atunci vom merge contrar instruirii Domnului dată prin apostolul Pavel. El spune: „Noi, care suntem puternici, se cuvine să purtăm sarcinile pe care cei slabi le pun asupra lor și asupra noastră. Nu trebuie să ne plăcem nouă înșine; Fiecare dintre noi trebuie să placă aproapelui său, făcându-i bine pentru zidirea credinței sale. Căci nici Cristos nu și-a plăcut lui însuși, cu siguranță, ci, după cum este scris: Batjocurile celor ce te batjocoreau au căzut asupra mea. – Toate aceste cuvinte au fost scrise din vechime pentru instruirea noastră.” – Romani 15:1-4, *Moff*.

SĂ NE FACILITĂM ÎMPREUNĂ LAUDELE

¹⁸ Aceasta înseamnă, de fapt, că în asocierea noastră ca grup al poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fim guvernați de standardele sau spiritul ce-i dirijează pe cei din afara credinței, din lume. Lumea funcționează pe principiul egoismului, iar omul este lăudat pentru realizările sale, indiferent pe cine a rănit sau ofensat în cadrul procesului. „Supraviețuirea celui mai adaptat” este motto-ul acestei lumi rele și astfel, în lupta de a ajunge în vârf oamenii lumii se mușcă și se devorează reciproc, se ceartă și se luptă, se dedau la certuri și rivalități înverșunate. Deseori, aceștia adoptă atitudinea potrivit căreia „scopul scuză mijloacele” și calcă peste tot ce le iese în cale. Totuși, acest lucru nu se întâmplă printre poporul lui Dumnezeu, căci ei știu că cei care practică asemenea lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. (Galateni 5:21) Oricine caută să-L laude pe Iehova trebuie să fie ghidat de spiritul lui Dumnezeu. „Acum vă spun: Umblați întotdeauna prin spirit și nu împliniți dorința cărnii. Căci carnea dorește împotriva spiritului și spiritul împotriva cărnii; fiindcă acestea se împotrivesc unul altuia, astfel că lucrurile pe care ați vrea să le faceți, nu le faceți.” (Galateni 5:6, 17, *Diag*.) Fiind ghidați de spiritul lui Dumnezeu, servii Săi, în asocierea lor, trebuie să umble prin spirit și să arate, apoi, roadele spiritului. „Însă roadele spiritului sunt: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, amabilitatea, fidelitatea, smerenia, stăpânirea de sine; împotriva acestor lucruri nu există lege.” (Galateni 5:22, 23, *Diag*.) Nu există lege care să interzică Creștinului să supra-abunde în aceste bune roade ale

spiritului și făcând acest lucru, el este o binecuvântare pentru cei cu care se asociază. Acest lucru înseamnă că nu vom acționa imoral, nu ne vom îmbăta, nu ne vom deda la plăceri în exces, cum face lumea, în general, ci vom da atenție, în primul rând, cu seriozitate, lucrurilor spirituale.

¹⁹ Privind după conducerea spiritului lui Dumnezeu, nu ne vom comporta în compania poporului lui Dumnezeu ca și cum am fi gata de harță. Nu este bine să fim atât de iritabili și sensibili încât să luăm orice remarcă sau afirmație ca pe un atac la persoană și să încercăm să ne răzbunăm în felul nostru. Nu trebuie să lăsăm prejudecata să se formeze în noi împotriva unui frate sau a unei surori din organizația grupei, astfel încât să nu îi vorbim sau să nu-l ascultăm, până la limita de a ne închide mintea față de bunele lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu, pe care el le-ar putea împărtăși adunării referitor la serviciul nostru comun. Aceasta va tinde să ne strice dispoziția mentală și să ne distorsioneze gândurile și supărarea mentală rezultată nu ne va permite să beneficiem de prezența la întruniri. În loc ca mintea noastră să fie focalizată pe lucrurile importante ale serviciului lui Dumnezeu, serviciul unit este uitat în favoarea înclinațiilor personale egoiste. Există și pericolul ca această atitudine, ca o dezvoltare canceroasă, să se răspândească la alții din cadrul adunării și astfel să cauzăm pagubă spirituală mai multora. Trebuie să ne străduim să ne opunem unor asemenea înclinații imperfecte prin exercitarea iubirii și a stăpânirii de sine.

²⁰ Fiind călăuziți de spiritul lui Dumnezeu nu vom deveni niciodată încrezuți, orgolioși, mândri, gândindu-ne că am progresat până la un punct în care este imposibil să comitem o greșeală sau să fim biruiți de către adversar. „Cine crede că stă în picioare, să aibă grijă să nu cadă.” (1 Corinteni 10:12) Realizând că toți suntem supuși ispitei, nu vom simți nici o satisfacție lăuntrică din pricina unei greșeli a unui frate din adunare. Având dragoste, amabilitate și stăpânire de sine, vom fi nerăbdători să îl ajutăm pe acel frate din condiția sa nefericită. Nu îi vom mări sarcina prin a ne duce la alții din adunare și a le șopti ce dificultăți are și unde a greșit, dacă îl iubim și dorim să îl ajutăm ca pe unul dintre „oile” lui Dumnezeu. Vom încerca să ne vedem în aceeași poziție și atunci vom acționa față de el cum am dori să fim tratați dacă am face aceeași greșeală. Aceasta este esența sfatului apostolului din Galateni 6:1 (A.S.V.): „Chiar dacă un om face un pas greșit înainte să-și dea seama, voi, care sunteți spirituali, restabiliți-l pe un astfel de om cu spiritul blândeții, uitându-vă la voi înșivă ca să nu fiți ispitiți și voi.”

²¹ Să presupunem că un frate comite o greșeală de un anumit fel față de noi, probabil neintenționată. Ce trebuie să facem? Ar trebui să ținem ranchiună și să fim de neclintit în atitudinea noastră, așteptând să vină înfrânt și pocăit la picioarele noastre? Ar trebui să insistăm asupra unei scuze publice înainte de a încerca orice mișcare de împăcare? Nu; putem să mergem la el și să rezolvăm problema în particular, evitând publicitatea, care ar putea să-l stânjenească. Cu spiritul blândeții ne vom apropia de el, în felul în care a îndrumat Isus, încercând o rezolvare a problemei cu cea mai mică tulburare posibilă. Dacă nu ne va asculta, atunci putem aduce problema în fața membrilor reprezentativi ai adunării, pentru

ca ei, în liniște și cu spiritul blândeții, să-l dojenească pe cel care ne-a ofensat. (Matei 18:15-17) Nu trebuie să scăpăm din minte binele și bunăstarea generale ale adunării, iar eforturile noastre de soluționare a oricărei dispute ar trebui puse înainte, având în minte, în primul rând, pacea și unitatea grupei, astfel încât serviciul lui Dumnezeu de laudă să nu fie deranjat. În acest sens, ne străduim să ferim organizația lui Dumnezeu și în același timp să rămânem lângă cei care sunt frații noștri, nu doar să predicăm celor din afara organizației, pentru a aduce noi oameni în staulul lui Dumnezeu. Toate acestea impun o sarcină asupra noastră, dar trebuie să o purtăm de bună voie, pentru a-i ajuta pe ceilalți cu sarcina lor.

²² Trebuie să ținem minte că Isus nu s-a cruțat, ci „și-a dat viața pentru prietenii săi.” Cu siguranță, el a umblat prin spiritul lui Dumnezeu, când, fără egoism, a luat asupra lui marea noastră sarcină a păcatului, în timp ce purta batjocurile care au căzut asupra lui Dumnezeu. El reflecta în interesul nostru marea milă pe care Însuși Dumnezeu o exercită, și astfel Îl lauda pe Iehova Dumnezeu. Trebuie să dorim să extindem aceeași milă față de frații noștri care comit greșeli. Nu uitați legea divină: „Binecuvântați sunt cei îndurători, căci lor li se va arăta îndurare!” (Matei 5:7, *An Amer. Trans.*) Și noi vom face greșeli, la un moment dat, și vom dori iertare și reabilitare „cu spiritul blândeții”. Dar trebuie mereu să încercăm să arătăm îmbunătățire, altfel o asemenea îndurare este irosită pe noi.

²³ Astăzi, toți dintre noi care au auzit adevărul, prin îndurarea și bunătatea iubitoare ale lui Dumnezeu, trebuie să fim conștienți mereu de faptul că Iehova permite acest scurt interval de timp între întronarea Regelui Său și dezlănțuirea violentă a Armagedonului, pentru ca „această veste bună a Împărăției” să fie predicată. Deja au trecut treizeci și șase de ani și oportunitatea de a-L lauda pe Dumnezeu trece, cu fiecare an, din ce în ce mai repede. Porunca vine grabnic asupra noastră cu forță crescândă: „Lăudați-l pe Iehova! Lăudați-l pe Dumnezeu în sanctuarul Său! Lăudați-l în firmamentului puterii lui! Lăudați-l pentru puternicile lui fapte! Lăudați-l potrivit măreției sale excelente! ... Tot ce are suflare să-l laude pe Iehova! Lăudați-l pe Iehova!” (Psalmii 150:1-6, *A.S.V.*) Aceasta nu este o chemare locală la laudarea lui Dumnezeu; este un apel universal adresat întregii creații de a cânta laudele lui Iehova. Toți oamenii care Îl cunosc pe Iehova trebuie să Îl laude acum, astfel ca altora cu bunăvoință să li se dea ocazie maximă de a învăța despre El și de a se alătura în laudă. Orice instrument disponibil trebuie folosit în serviciu pentru a transmite gloriile lui Iehova. Nimeni nu trebuie să se sustragă de la privilegiul de a se alătura refrenului de „Aleluia”, pentru că singura creație care va supraviețui pentru toată eternitatea va fi cea care va aduce laudă neîncetată lui Iehova, în această „zi a lui Iehova” și pentru totdeauna, dincolo de îngrozitorul ei punct culminant.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce cale de acțiune luminează nu este nevoie să ascultăm pentru a-L lauda?
- 2,3. Cum a fost exemplificat lucrul acesta în cazul lui Isus?
4. Cum a fost exemplificat lucrul acesta în cazul apostolilor?

5. Care sunt cerințele pentru a fi capabili să predicăm și să lăudăm?
6. De ce este necesar studiul?
7. Așadar, ce este necesar să facem, având în vedere timpul limitat disponibil?
8. Cum este demonstrată posibilitatea practică a acestui fapt?
9. Cum demonstrează *Cartea Anuală* că martorii Săi au făcut aceasta în 1949?
10. Prin ce cale de acțiune îi ajută ei pe oameni să studieze? În ce condiții?
11. Ce cunoștință este astfel dobândită? Prin ce aranjament de studiu?
12. Cum ne influențează această cunoștință dobândită și apreciată?
13. De ce ne revine responsabilitatea de a ne asocia?
14. Cum a fost demonstrată această necesitate de asociere în biserica timpurie?
15. De ce nu ne putem permite să neglijăm această asociere?
16. Cum trebuie să ne purtăm responsabilitatea? În comparație cu a cui?
17. Cum putem purta sarcinile altora și ale celor slabi?
18. De ce spirit trebuie să fim călăuziți în asocierea noastră? Cum?
19. De ce nu trebuie să fim irascibili, supărăcioși, gata să ne răzbunăm?
20. De ce să nu ne bucurăm de cei care au făcut pași greșiți, ci să încercăm să-i ajutăm?
21. Cum evităm să tulburăm grupa cu greșeli personale?
22. De ce trebuie să fim îndurători și să nu abuzăm de îndurarea altora?
23. De ce trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu în decursul acestui interval, înainte de Armagedon?

O vizită în America Centrală

Miercuri, 30 noiembrie, 1949, a fost ziua când N. H. Knorr, președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și unul din secretarii lui, R. E. Morgan, și-au programat să plece din New York pentru un tur de serviciu în birourile de filială ale Societății și în casele misionare din America Centrală, ce cuprind și trei țări de pe coasta de nord a continentului Sud American și mai multe insule din Indiile Olandeze de Vest. Aceștia urmau să participe la congrese și să expună lecturi în principalele orașe vizitate, în decursul călătoriei. Pregătirile pentru călătorie au fost întrerupte cu paisprezece zile înainte de data plecării, când fratele Knorr a făcut o criză de apendicită acută. S-a sperat că inflamația va răspunde la tratament și va scădea, pentru a nu face o operație zadarnică. Cu toate acestea, era a treia criză într-o perioadă de doi ani și doctorii au hotărât că era absolut necesară operația. Așa că pe 16 noiembrie, la ora 10 p.m., a fost făcută operația de apendicită. Aceasta a însemnat, bineînțeles, că fratele Knorr nu mai putea să plece în călătorie, conform itinerariului trimis la toate birourile de filială ale Societății Turnul de Veghere, în zonele ce urmau să fie vizitate, chiar dacă se întorsese la birou și lucra de pe 22 noiembrie, la șase zile după operație.

Datorită faptului că martorii lui Iehova din aceste țări așteptau o vizită făcută de reprezentanți de la sediul Societății și pentru că se făcuseră deja pregătiri pentru

congrese și anunțuri că la adunările publice urma să vorbească fratele Knorr, el l-a sfătuit pe fratele Morgan să-și continue aranjamentele de călătorie și să-și planifice să facă această călătorie singur, din Mexic până în Nicaragua. Fratele Morgan urma să se ocupe de toate vorbirile și să-l înlocuiască pe președinte la adunările publice. Fratele Knorr a hotărât că după ce va îngădui tăieturii câteva săptămâni să se vindece suficient, va părăsi New York-ul pe 17 decembrie și va petrece două zile în primele șase țări ce urmau să fie vizitate, ajungându-l, în cele din urmă, pe fratele Morgan în Costa Rica, pe 30 decembrie. În felul acesta, fratele Knorr se putea ocupa de chestiuni importante ce țin de lucrarea Împărăției, avea să se oprească la birourile de filială, să discute problemele despre expansiune și cele cu care se confruntă casele misionare și să se adreseze grupelor locale, în care fratele Morgan servise deja; și, în același timp, nu va omite să-i viziteze și să le dea sfaturi absolvenților de la Gilead din aceste țări.

Dimineața devreme, pe 30 noiembrie, un grup de frați de la Betelul din Brooklyn, inclusiv fratele Knorr, care în timpul acesta se simțea destul de bine și lucra zilnic, l-au însoțit pe fratele Morgan spre aeroportul din Newark, New Jersey. În acea dimineață era un amestec de ceață și fum foarte dens deasupra orașului și mai ales pe aerodrom; dar imediat la ora 9 a.m. difuzoarele de la aeroport au anunțat plecarea zborului 501 al Eastern Airline spre Houston, Texas. După ce frații l-au văzut plecat pe fratele Morgan, i-au urat să aibă binecuvântarea Domnului în călătorie și în câteva minute uriașa Constelație de tip nou a izbit cu zgomot pista și a dispărut imediat în ceață, către zborul lui spre sud-vest. Cu cabina lui sub presiune acesta a călătorit la o altitudine de mai bine de 11.000 picioare, traversând partea de sud-est a Statelor Unite cu mai bine de 300 mile pe oră. Zborul a fost liniștit pentru cea mai mare parte a călătoriei. Cu câteva minute înainte de ora 2 p.m. căpitanul a cerut să fie legate centurile de siguranță și imediat, la ora 2:05, roțile au atins pista din Houston. A fost nevoie de rezervări pentru continuarea călătoriei spre Mexico City, via Pan American World Airways, la ora 3:30 p.m. Dar a avut loc o întârziere de 30 minute din pricina reparațiilor făcute la Pan American DC -4. Cu toate acestea, la puține minute după ora 4 p.m., „Clipper Archer” era în drum spre Golful Mexic, urmând o cursă directă pentru orașul capitală al Vechiului Mexic.

Mexic

La câteva minute după ora 8 p.m. au început să apară la distanță luminile orașului Mexico City. Totul era foarte întunecos pe cerul de deasupra, pe măsură ce zburam deasupra orașului și ne roteam spre vest, dar strălucirea luminilor multicolore de sub noi dovedea faptul că Mexico City este un oraș modern, ce nu părea diferit, noaptea, de pe cer, de un alt mare oraș american. Avionul s-a așezat lin pe pista din *Aeropuerto Central* de la periferia orașului. Acolo erau toți absolvenții Gileadului ce fac lucrare educațională în Mexico City, împreună cu câțiva membri ai familiei Betel din Mexic. Ei se întrebau unde era fratele Knorr, deoarece biroul din Mexic nu primise înștiințarea că el nu va veni, două săptămâni

mai târziu, deși știau că fratele Knorr era bolnav. Unii au crezut că un pasager ce a coborât din avion odată cu fratele Morgan era unul din frații de la Betelul din Brooklyn și i-au făcut acelui domn o primire regală, i-au scuturat mâinile la fel de viguros cum au făcut cu fratele Morgan. Cu siguranță, acesta trebuie să-și fi făcut o bună impresie despre ospitalitatea mexicană. Numai când unii din „comitetul de primire”, alcătuit din vreo treizeci de frați sau mai mulți, au spus, „Așteptați-l pe celălalt frate”, au aflat toți că fratele Morgan călătorea singur.

După toată această emoție grupul s-a îndreptat spre casa fraților. Acolo toată lumea s-a adunat în jurul meselor din sufragerie pentru a privi recente fotografii ale noului Betel din Brooklyn și ale fabricii și pentru a sta de vorbă despre prietenii întorși acasă și despre cum mergeau lucrurile în S.U.A. Aceasta era prima vizită a fratelui Morgan într-o țară străină și interesantă și se bucura de ea.

Zilele de joi și vineri au fost devotate procedurii de verificare din biroul de la La Torre del Vigia de Mexico, A.C. Deși martorii lui Iehova din Mexic tocmai încheiaseră trei adunări de district foarte pline de succes, un bun număr de persoane se adunase în Mexico City pentru a se bucura de o a patra adunare în acea țară, din an. În special cei care formau unitățile din Mexico City participau. Toate persoanele interesate de lucrarea martorilor lui Iehova au fost invitate să participe la cuvântarea specială ce avea să fie expusă despre subiectul „Libertate pentru prizonieri”. Au participat 670 frați la adunarea de deschidere de vineri seara. Pentru fratele Morgan aceasta era o experiență nouă și a fost impresionat de grupul plin de culoare – oameni ce veneau din toate păturile sociale, fiecare deosebit prin îmbrăcăminte, dar toți fiind „alte oi” ale Domnului. Să vezi copii purtați în *rebozo*, sau înfășurați la pieptul mamei ori la spatele ei, era o imagine ciudată pentru cineva obișnuit să-i vadă pe copii plimbați de colo până acolo în cărucioare sau purtați în brațele mamei. Copiii de toate vârstele erau neobișnuit de liniștiți și n-au produs niciodată vreun deranj. Toate fețele radiau bucurie și fericire. După câteva cuvinte de bun venit vorbitorul a transmis dragostea și cele mai bune urări din partea fratelui Knorr și regretele sale că nu putuse să fie împreună cu ei.

Apoi și-a urmat cursul un minunat program de serviciu. Acesta s-a încheiat cu o cuvântare de treizeci de minute, prin reprezentantul de călătorie, despre responsabilitățile servilor din organizația grupei. Sâmbătă dimineața a fost pusă deoparte pentru serviciul pe teren; și după amiaza a fost devotată cuvântărilor, toate prin absolvenți ai Gileadului, doi fiind frați originari din Mexic. Sâmbătă seara fratele Morgan a vorbit din nou, folosind ca traducător un absolvent de la Gilead. Deși frații mexicani nu au *Cartea de cântări pentru serviciul Împărăției*, ci doar cuvinte tipărite, părea că felul cum cântau era cu mult mai viguros și mai emoționant decât atunci când sunt redată în engleză aceleași cântări. Duminică după amiaza 850 persoane s-au adunat pentru a asculta cuvântarea specială „Libertate pentru prizonieri”. Au participat multe persoane cu bunăvoință, unii venind la prima lor adunare. Congresul s-a încheiat duminică seara cu un raport despre expansiunea facilităților Societății în Statele Unite și un rezumat despre

cum înaintează lucrarea de mărturie în alte țări din lume. Aproximativ 950 persoane s-au bucurat de această ultimă sesiune și au cerut fratelui Morgan să le transmită dragostea lor tuturor colaboratorilor lor, pe care avea să-i întâlnească pe parcursul călătoriei. Marți dimineața, la ora 11 a.m., 6 decembrie, fratele Morgan le-a spus rămas bun fraților de la biroul mexican și s-a îmbarcat în avionul Pan American DC-4, pentru călătoria spre Guatemala, spre sud.

Președintele pornește

Frații mexicani au avut un timp foarte binecuvântat cu fratele Morgan. Ei n-au fost descurajați din cauză că fratele Knorr nu fusese prezent alături de ei, pentru că știau că în aproape zece zile vor primi o a doua vizită, de data aceasta din partea președintelui Societății. Deși el nu avea să stea mult, acest lucru tot însemna două vizite din partea cuiva de la sediul Societății și datorită acestui fapt erau bucuroși. Timpul s-a scurs repede și a venit 17 decembrie înainte ca ei să-și dea seama. Aceasta era ziua când trebuia să sosească fratele Knorr. El pornise din New York la timp, spunând rămas bun unui număr de frați care venise la aeroport să-l vadă plecând. El călătorea pe aceeași rută pe care ar fi trebuit să călătorească cu fratele Morgan. Totuși, vremea nu era prea favorabilă, căci în timp ce călătorea peste statele Louisiana și Texasul din partea de est, avionul a intrat într-o furtună cu ploaie foarte densă și cu goluri de aer. La aproape jumătate din pasageri le-a fost rău. Fratele Knorr, fiind un călător veteran al aerului, n-a fost deranjat de acele onduleuri, ci i-a părut foarte rău de mulții pasageri nefericiți. El a aterizat într-o ploaie torențială în Houston, Texas. Toți pasagerii au trebuit să meargă prin bălți pentru a ajunge la adăpost. Avionul întârzia mult și călătorul se întreba dacă avionul Pan American, ce făcea legătura spre Mexic, aștepta sosirea acestui zbor al lui Eastern Airlines. Verificând zborul lui Pan American s-a aflat că și avionul lor întârzia și nu avea să plece până la ora 7 p.m.; aceasta însemna două ore și jumătate de așteptare pe lângă aeroport.

Dorind să vadă niște frați din Houston, fratele Knorr a sunat servul de grupă și la scurt timp după aceasta aproape cincisprezece frați au venit la aeroport și și-au petrecut timpul împreună cu el. Erau multe lucruri interesante de discutat și astfel, până când aceștia au plecat, aproximativ în jurul orei 9:30 p.m., el le-a apreciat, cu siguranță, compania. Conversația a făcut ca timpul să zboare rapid. Pan American tot își amâna zborul cu treizeci de minute până când, în cele din urmă, a venit miezul nopții. Unul din motoarele avionului DC-4 nu mergea cum trebuie și a trebuit să fie desfăcut de două ori înainte ca ei să găsească problema. În jurul orei 12:15 a.m. motorul și-a dat drumul și se auzea la fel de bine ca celelalte trei. Toți pasagerii s-au urcat în avion și s-au îndepărtat printr-o ceață densă. Deplasându-se în viteză pe pistă puteai să vezi doar câteva lumini ce marcau calea pentru avion, dar în câteva minute erau sus în aer, deasupra norilor, observând stelele de pe cer. Obosit și somnoros, președintele Societății a dormit tot drumul spre Mexico City, sosind acolo la ora 4:30 dimineața. Pan American îi informase pe frații care veniseră la aeroport, ziua devreme, să întâmpine avionul, că acesta nu avea să

părăsească Houston-ul până dimineața. Așa că ei s-au dat bătuți și au plecat acasă, cu excepția unui frate care a venit noaptea târziu și a aflat că avionul avea să sosească între orele 3:30 și 4:30 dimineața. Așa că a așteptat până a venit fratele Knorr. A fost plăcut să-l vadă pe fratele Teran, un absolvent al Gileadului și originar din Mexic. Cei doi au luat un taxi spre casa Betel și au intrat acolo fără să fie auziți de cineva, sau să deranjeze pe cineva, și au dormit bine pentru câteva ore dimineața.

Ziua de duminică a fost una ocupată, petrecută stând de vorbă cu absolvenți ai școlii Gilead și cei din familia Betel. S-au făcut aranjamente pentru a se adresa la două din unitățile din Mexico City, la ora 7 p.m. și la trei unități, la ora 8 p.m. Prima sală s-a umplut până la maxim, doar cu locuri de stat în picioare, și fratele Perez, servul responsabil, traducea ce avea de spus grupei fratele Knorr. El a fost, apoi, dus repede cu mașina de la o sală la cealaltă și a început să vorbească acolo la ora 8 p.m. La cele două adunări au participat 550 persoane. La aceste două adunări s-a făcut anunțul că datorită numărului de vestitori din Mexico City și a faptului că cele trei săli pe care le foloseau erau supraaglomerate, Societatea va face imediat aranjamente să împartă cele cinci unități în douăsprezece, înființând unități în toate colțurile orașului, pentru a face convenabil pentru cei interesați să ajungă la adunări și să primească o mai bună atenție în ce privește organizarea terenului. Acest aranjament a fost primit cu entuziasm, căci frații din Mexic sunt conștienți de expansiune.

Ziua de luni a fost devotată problemelor ce țin de munca de birou și în general de teren. În Mexic sunt nouă circuite. Acestea devin din ce în ce mai mari, așa că se pot face aranjamente mai bune pentru adunări pe circuit. Un serv de circuit din Mexic trebuie să fie puternic din punct de vedere fizic și matur la adevăr. Să ajungi de la o grupă la alta, în locuri izolate, implică mult mers pe jos, să călătorești pe cal, să dormi în aer liber, să înduri tot felul de greutateți, să nu fi niciodată sigur dacă apa pe care o bei e bună, să te lupți cu amenințarea malariei și a altor boli, etc. Dar frații din Mexic, asemenea apostolului Pavel, sunt gata să îndure toate lucrurile din pricina lui Cristos. Multe grupuri mici de vestitori izolați au nevoie de serviciul servului de circuit și s-au făcut aranjamente pentru a ține legătura cu ei și a le face vizite cu regularitate. Cu trei ani și jumătate în urmă fratele Knorr a vizitat Mexicul și în anul acela ei au avut o medie de 3.094 vestitori. Acum ei aproape și-au dublat numărul, cu o medie de 5.547, în 1949, atingând, în timpul anului, un record de 6.733. Grupele au crescut de la 223 la 306 vestitori. Toată această expansiune i-a făcut pe frați să se bucure de binecuvântarea Domnului de peste lucrarea lor. Există peste 200 pionieri ce-și devotază timp integral în serviciu, mulți ajungând în locuri izolate.

Lucrarea primește împotrivire în principal din partea Bisericii Catolice. De ani de zile politica acesteia în Mexic este să-i țină pe oameni ignoranți, în timp ce martorii lui Iehova îi ajută, de ceva timp, pe analfabeți, să scrie și să citească. Guvernul din Mexic a depus eforturi puternice să-i ajute pe oameni în educație. Bineînțeles că aceasta n-a găsit favoare în ochii catolicilor. Ei au putut să

stăpânească peste marea lor populație din lume, ținându-i pe oameni ignoranți, dar ei caută o zi de răfuială. Deși Biserica a fost înlăturată de la guvernare și are puține de spus în afacerile statului, tot mai are o mare influență asupra oamenilor care sunt născuți în familii catolice și nu cunosc nimic altceva decât sistemul catolic. Bisericii i-ar plăcea să-și recâștige puterea pierdută în Mexic, dar actuala generație își amintește clar răul pe care aceasta l-a făcut națiunii. Proeminente sunt vestigiile unor instituții ale bisericii care, dacă li se va permite să rămână în picioare, le va aminti întotdeauna oamenilor de tirania inchiziției religioase ce a existat cândva în Mexic. N-a existat nimic „sfânt” în anii când Biserica Catolică a condus această țară. Într-una din mănăstirile din secolul al șaisprezecelea, aflată încă în stare bună, găsim minunate grădini ce acoperă închisori subterane, unde prizonierii religioși erau puși în lanțuri, într-un întuneric precum smoala. În cruzimea lor preoții născociseră o metodă de a-i înnebuni pe prizonieri, picurându-le apă în cap. Mai este păstrată și groapa cu var unde erau distruse trupurile victimelor. Locuri ca acesta vorbesc singure despre „anii sfinți” ai domniei catolice.

Este bine să vezi că acum Cuvântul lui Dumnezeu ajunge în casele oamenilor. Și mexicanii se bucură și fac de cunoscut vestea bună a salvării, ‘permițând ca Dumnezeu să fie adevărat, chiar dacă orice om este dovedit mincinos’. Luni, în data de 19, fratele Knorr a plecat din Mexico City pentru a-și continua lucrarea în Guatemala, după ce a petrecut un timp foarte plăcut cu frații din Mexic.

Guatemala

Zburând peste teritoriul Guatemalei spre capitală, Guatemala City, pe partea stângă a avionului, fratele Morgan a văzut trei vulcani uriași: Aqua, Acatenango și Fuego, Fuego (care înseamnă „foc”) fiind singurul activ din cei trei. Era aproape ora 2:20 p.m. când avionul a trecut peste Lake Amatitlan, la o altitudine de doar câteva sute de picioare, și apoi a aterizat pe aeroportul pietruit la sud de Guatemala City, unul dintre cele mai frumoase aeroporturi din America Centrală. Verificarea de imigrare a fost foarte scurtă, dar bagajele fratelui Morgan au fost reținute la aeroport timp de patru ore pentru a le dezinfecta. Aceasta este o precauție a guvernului împotriva răspândirii febrei aftoase printre animale. De asemenea, fiecare pasager a trebuit să treacă prin rumeguș umed tratat chimic, din același motiv; și bagajele tuturor au trebuit să treacă prin același procedeu. Dar în douăzeci de minute servul de filială, toți absolvenții de la Gilead și vestitorii din grupă care veniseră să-i întâmpine pe vizitatorii din New York, se aflau în drum spre casa filialei de pe 11 Avenida Norte, Nr. 8, Guatemala City. În drum spre casă am trecut pe lângă locul unde se construiește un gigantic centru sportiv. Acesta se apropie în grabă de încheiere pentru jocurile sportive latino-americane din 1950. Guatemala City este un oraș modern, cu multele lui autobuze și frumoase mașini noi. În același timp, alături de „era nouă”, se află mulți boi înjugați, căruțe trase de cai și indieni desculți, ce cară încărcături uriașe pe spate sau în cap. Minunata casă misionară constă din șapte dormitoare și o baie modernă, pe lângă o bucătărie și trei curți interioare. Cea mai mare curte interioară este îngrădită și formează o

ideală Sală a Împărăției, care găzduiește, în mod confortabil, 200 persoane, pe scaune. Cu siguranță, aceasta furnizează un excelent sediu pentru lucrarea Domnului din Guatemala.

Miercuri dimineața servul de filială, fratele Munsterman și fratele Morgan, s-au îmbarcat pe avion spre Quetzaltenango, un oraș la nord-vest de capitală, cu o populație de aproximativ 35.000 locuitori. Aici este amplasată o casă misionară și frații fac o lucrare bună. Pentru acea după amiază ei aranjaseră o adunare publică în Teatro Zarco, unul din multele cinematografe ale orașului. Absolvenții Gileadului erau puțin neliniștiți, întrebându-se ce se va întâmpla și câți oameni aveau să vină la o adunare din mijlocul săptămânii. Încă nu este nici o grupă în Quetzaltenango și numărul de participanți anterior la o adunare publică fusese doar de treizeci și șapte. La ora 3 p.m. erau prezente nu mai mult de douăzeci sau treizeci persoane și astfel s-a hotărât să se mai aștepte cincisprezece minute, pentru a da timp oamenilor să se ridice de la siesta de la amiază. În timpul când cuvântarea „Libertate pentru prizonieri” se derula bine erau 145 persoane ce ascultau. Toată lumea era încântată de participare și se spera că această adunare va da un imbold lucrării din Quetzaltenango. Acum se formează acolo o grupă. Joi dimineața toți absolvenții Gileadului s-au întors în capitală împreună cu frații Morgan și Munsterman, pentru a participa la adunarea de acolo.

S-a raportat că Guatemala City oferea o imagine ciudată miercuri seara. După ora 6 p.m. au apărut pe străzi multe focuri. Clopotele bisericii au început să bată încontinuu și aerul răsună de explozia focurilor de artificii. Era ajunul celebrării anuale a conceperii imaculate a fecioarei Maria, și pretutindeni luminau sute de flăcări, pentru a speria spiritele rele. În unele cazuri sunt duși în casă cărbuni aprinși pentru ca nici un spirit rău să nu se refugieze acolo. Joi s-a observat că un chip mare al „fecioarei” era dus de la o biserică la alta. După acest chip erau alte opt chipuri, toate presupuse că reprezintă îngeri. Vineri seara această ceremonie s-a repetat când „fecioara” și îngerii ei s-au întors la biserică de origine. Aceasta este o procesiune foarte ceremonioasă și este făcută cumva ciudată noaptea, prin purtarea de lanterne și lumânări aprinse pe țărugi. Oamenii se aliniază pe străzi pentru a observa procesiunea și mulți i se alătură, vânzând tot felul de mâncare și ornamente. Oamenii care poartă statuia „fecioarei” pe umeri plătesc așa mult pentru privilegiul de a o purta. Și cei care îi duc, de fapt, spatele în clădirea bisericii, care este considerat cel mai mare privilegiu al ceremoniei, plătesc cei mai mulți bani. Cu siguranță, aceasta accentuează necesitatea de libertate pentru prizonieri.

Joi seara a avut loc, la Salon del Reino din Guatemala City, o minunată adunare de serviciu și vineri seara au fost prezenți 184 frați pentru deschiderea adunării. Erau tineri și bătrâni, cel mai în vârstă fiind un frate de 80 de ani. El călătorise 120 mile pentru a participa la congres și simțea că acesta era, probabil, ultimul, deoarece, spunea el, „Sunt prea bătrân să mai călătoresc”. Dar viziunea lui despre Împărăție este clară și este un vestitor activ. Dorința lui zeloasă este să aibă ajutor la predicare în orașul său. O soră cu opt copii, care, de asemenea, conduce mai

multe studii din Biblie în fiecare săptămână, a fost și ea acolo. Un mare zel este arătat de mulți în predicarea Cuvântului.

Ziua de sâmbătă a fost devotată serviciului pe teren, în principal distribuirii celor 60.000 de pliante care tocmai sosiseră din Brooklyn, joi. După amiaza și seara a fost un program complet de cuvântări. Duminică dimineața șapte frați și nouă surori și-au simbolizat consacrarea într-un mic bazin de înot din parcul de la marginea orașului. Numărul de participanți de 425 de la adunarea publică de duminică după amiaza a bucurat inima tuturor fraților. Această cifră însemna cu 173 mai mult decât cifra de la orice adunare publică anterioară din țară. Toți au fost de acord că acesta a fost cel mai bun congres de până atunci, din Guatemala.

Luni 12 decembrie, după masa de prânz, toți frații de la casa filialei s-au îngrămădit în autobuzul care urma să-l ducă pe fratele Morgan la aeroport; și în scurt timp, cu șoferul sprijinindu-se de claxon, eram pe drum. Uneori, se pare că dispozitivele de frânare sunt un factor de siguranță doar după claxon. În timp ce treceam pe străzi, ne uitam la minunatul National Palace, o onoare arhitecturală pentru oraș. Dar acesta mai poartă semnele ultimei revoluții, căci minunatul lui exterior de piatră, de culoare verde crud, este plin de găuri mici; și pe ici pe colo se vede câte o gaură mare. Cu toate acestea, curând eram la aeroport și părea ca și cum vizita fusese prea scurtă. Aici frații au fost fericiți, din nou, că vizita nu se încheiase complet, deoarece fratele Knorr urma să vină în câteva zile. El a sosit pe 20 decembrie.

Avionul pe care fratele Knorr l-a luat spre Mexico City a plecat imediat și având un vânt prielnic el a sosit devreme la aeroportul din Guatemala. A aterizat și a trecut prin procedura obișnuită pentru intrarea în țară, dar nu venise nici un frate să-l întâmpine. Toți au fost foarte jenați când au sosit și l-au găsit pe fratele Knorr deja acolo. Cu toate acestea, toți au fost foarte voioși și datorită bucuriei pe care o manifestau toți ai fi crezut că era în desfășurare un congres. Ei planificaseră o întâlnire pentru acea seară. Fuseseră invitați toți oamenii cu bunăvoință. Așa că la Sala Împărăției trebuia să se aranjeze scaunele; și am fost încântați să vedem că au venit 225 persoane. Tema discutată a fost textul anual „Propovăduiește Cuvântul”, și s-a arătat cât de important este ca frații să se pregătească să fie pe picioarele lor. Ei nu trebuie să lucreze doar pentru că Societatea are acolo un birou de filială sau o casă misionară; ci, fiecare persoană de la adevăr trebuie să fie gata să continue dacă vor fi toți împrăștiați, așa cum au fost frații din Ierusalim, când persecuția a devenit grea împotriva bisericii timpurii. Toți trebuie să fie gata să „predice cuvântul” pretutindeni. Deși nu există împotrivire față de predicare în Guatemala și mesajul este bine primit, este de așteptat că Diavolul va aduce presiune din anumite surse, pentru a tulbura liniștea organizației.

Au fost multe probleme de discutat referitor la filială și lucrarea ce trebuie făcută, încă, în Guatemala. Sunt mai mult de 3 ½ milioane de oameni în țară și în prezent sunt 188 vestitori în medie, cu un record de 218 anul trecut. Cu toate acestea, expansiunea este demnă de atenție în Guatemala, căci în timpul ultimei vizite, în toată țara erau, în medie, doar douăzeci și cinci de vestitori. Aceasta se

întâmpla în urmă cu trei ani și jumătate. De data aceasta s-au făcut planuri pentru a trimite mai mulți absolvenți ai Gileadului în Guatemala, probabil zece, ca să lucreze în alte orașe. Și absolvenții Gileadului care sunt acum în țară continuă să lucreze nu doar orașele în care se află ei, în anumite zile din lună, se vor duce în câteva sate pentru a vedea ce se poate face pentru a înființa grupe. Vor fi făcute multe vizite de servul de filială în cele patru grupe deja înființate și unui număr de frați izolați. Sunt multe de făcut în Guatemala și frații sunt nerăbdători să le facă. După ce a petrecut două zile fericite în Guatemala, președintele Societății se afla în drum spre San Salvador, urmând ruta pe care o urmărise secretarul său.

SCRISOARE

MAI MULTE DESPRE TRANSFUZIA DE SÂNGE

28 octombrie, 1949

Stimată doamnă

Răspundem scrisorii dumneavoastră din luna curentă, 14 octombrie, referitor la transfuzia de sânge. Metoda transfuziilor de sânge de astăzi poate că nu urmează procedura omenească obișnuită, ca atunci când oamenii de la abator beau sângele cald al animalelor pe care le-au ucis, sau ca atunci când oamenii mănâncă sângerete sau cârnați cu sânge, cu sângele lor coagulat. Dar numai pentru că modul de a administra sânge este diferit nu demonstrează că legea lui Dumnezeu referitoare la sânge nu privește transfuzia de sânge UMAN, sau nu se referă la ea. Indiferent că este vorba de a mânca, a bea sau a face transfuzie de sânge, în toate cazurile, aceasta înseamnă fundamental transferarea de sânge dintr-un organism uman sau animal în alt organism și acest transfer de bază al sângelui este ceea ce condamnă Cuvântul lui Dumnezeu și interzice poporului Său consacrat. Doar pentru că transfuzia de sânge nu potolește setea persoanei, sau nu-i satisface foamea, este irelevant; transferul de sânge rămâne un fapt incontestabil.

Și de ce a interzis Dumnezeu transferul de sânge din organismul unei alte creaturi la cei care caută un fel de potolire, fie potolire de foame, fie de sete sau o golire de sânge? Cercetați legea lui Dumnezeu dată în Biblie, dacă doriți, și în nici un caz nu veți descoperi că motivul pentru care Dumnezeu interzice un astfel de transfer de sânge este cumva un motiv de sănătate, pentru a evita alterarea, contaminarea sau infectarea. Motivul este unul mai important decât acesta și scrisoarea dumneavoastră arată că ați ignorat sau ați trecut cu vederea acest motiv important. Chiar de la început, când Dumnezeu a stabilit legământul veșnic cu Noe, referitor la sfințenia sângelui nostru, El a clarificat acest motiv important, atunci când a zis: „Dar carnea cu viața ei, care este sângele ei, să n-o mâncați” (Geneza 9:4). Sângele este viața cărnii și din acest motiv Dumnezeu a limitat

întrebuințarea sângelui pentru jertfe împăciuitoare, pentru altarul Său cel sfânt. Observați că nu este dat nici un motiv de sănătate atunci când Dumnezeu spune despre valoarea ispășitoare a sângelui: „Și orice om din casa lui Israel, sau dintre străinii care locuiesc printre ei, care va mânca orice fel de sânge, Îmi voi întoarce fața împotriva aceluia suflet care mănâncă sânge, și-l voi nimici din mijlocul poporului său. [De ce?] Pentru că viața cărnii este în sânge; și Eu vi l-am dat pentru altar, să faceți ispășire pentru sufletele voastre; căci sângele este cel care face ispășirea din pricina vieții. De aceea, am zis copiilor lui Israel: Nici un suflet dintre voi să nu mănânce sânge, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge. Și orice om dintre copiii lui Israel, sau dintre străinii care locuiesc în mijlocul lor, care vânează vreun animal sau vreo pasăre, poate s-o mănânce; să-i verse sângele și să-l acopere cu țărână. Căci în ce privește viața întregii cărnii, sângele ei este una cu viața din ea; de aceea, le-am zis copiilor lui Israel: Să NU mâncați sângele nici unei cărnii; [de ce?] căci viața întregii cărnii este sângele din ea. Oricine îl va mânca va fi nimicit” – Leviticul 17:10-14, *A.S.V.*; vezi și Deuteronomul 12:16, 23-27.

În armonie cu această fundamentală semnificație a sângelui a refuzat David să bea apa ce i-a fost adusă cu prețul vieții oamenilor și a zis: „Dumnezeul meu îmi interzice să fac acest lucru; să beau eu sângele acestor oameni care și-au pus viața în pericol?” (1Cronici 11:18,19). În armonie cu această semnificație vitală a sângelui, Isus a zis: „Cine mănâncă a mea carne și bea sângele meu va avea viață veșnică și eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci carnea mea este mâncare cu adevărat și sângele meu este băutură cu adevărat. Cine mănâncă a mea carne și bea sângele meu va rămâne în mine și eu în el” (Ioan 6:54-56, *A.S.V.*). Sângele lui este cel care face ispășire pe sfântul altar antitipic al lui Dumnezeu, pentru sufletele noastre umane. De aceea, fără vărsarea sângelui său nu există înlăturare sau iertare a păcatelor noastre (Evrei 9:14-22). Aceasta este singura întrebuițare a sângelui uman care face un bine real omenirii, prin urmare, noi nu trebuie să invocăm faptul că facem omenirii un serviciu printr-o întrebuițare greșită a sângelui uman, exact contrar esenței legii lui Dumnezeu.

Transfuzia de sânge este transfuzie de sânge, indiferent că este făcută prin metodele crude din anul 1492, fie prin metodele mai rafinate ale anului 1949. Deși transfuzia modernă de sânge nu ucide donatorul de sânge, aceasta îi ia o parte din viață, îi reduce vitalitatea și își însușește pe nedrept sângele acestuia, sub amăgitoare pretenție că face bine. Biblia vorbește despre focul ce se stinge și vărsarea apei pentru a salva proprietatea inflamabilă de la incendiu este o comparație forțată cu transfuzia de sânge pentru scopuri medicale, deoarece legea lui Dumnezeu nu interzice stingerea focului cu apă, dar legea Sa este foarte clară cu privire la transferul de sânge. Cifrele pe care le citați despre uriașa întrebuițare a sângelui în S.U.A., în practica medicală, dovedește doar extraordinara socoteală, pe baza sângelui, pe care o va rezolva Dumnezeu cu omenirea, în bătălia Armagedonului, pentru că au violat legământul Său veșnic cu privire la sfințenia sângelui creaturii.

Într-adevăr, Isus „le-a spus discipolilor să-i vindece pe cei bolnavi și le-a dat porunca necondiționat. N-a existat „dar” legat de aceasta”. Însă relatările de la Matei 10, Marcu 6 și Luca 9 și 10 nu arată că i-a autorizat să facă transfuzii de sânge, sau alte violări ale legământului veșnic, pentru a face aceasta. El le-a dat puteri miraculoase și singurul lucru ca practică medicală este că „ei au scos mulți demoni și i-au uns cu ulei pe mulți care erau bolnavi și i-au vindecat” – Marcu 6:13, *A.S.V.*

Al dumneavoastră, cu stimă,
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

[Pentru scrisorile noastre precedente despre acest subiect vezi numărul *Turnului de veghere* din 1 decembrie, 1949, paginile 367,368, la subtitlul „Despre transfuzia de sânge”]

Experiență de teren

Studiu din Biblie început cu un ascultător WBBR

„O tânără mamă catolică a trimis o scrisoare la WBBR, cerând mai multe informații. Am primit scrisoarea de la stație și am făcut vizita. Ea își pierduse singurul fiu în vârstă de zece ani înecat, dar când a căutat mângâiere de la preotul ei i s-a spus că moartea acestuia era o pedeapsă din partea lui Dumnezeu pentru că ea nu fusese o bună catolică. Ea l-a implorat pe preot să-i cruce fiul din flăcările purgatorului, dar degeaba. Înebunită, nemaiputând să mănânce sau să doarmă, se gândea să se sinucidă. Apoi, din întâmplare, a dat drumul la WBBR. A auzit de o lume nouă a păcii, fără moarte, a auzit de morții adormiți, ce se odihnesc până la o înviere, atunci când Dumnezeu îi va aduce iar înapoi pe un pământ curățat. I-a apărut speranța în inimă și a scris ca cineva să-i facă o vizită. Ea ceruse ca vizitatorul să vină dimineața, căci soțul ei nu avea să fie acasă, pentru că presupunea că acesta se opunea ca ea să asculte WBBR. Dar atunci când am venit, în mod surprinzător, soțul ei era acasă, totuși, pe măsură ce discutam despre condițiile din lume și despre scopurile lui Dumnezeu de a aduce o lume nouă a dreptății, el aproba dând din cap. În cele din urmă, l-am întrebat cum dobândise așa de multă cunoștință. Spre uimirea soției lui, a spus că în fiecare seară, în timp ce ea îi pune pe copii la culcare, el asculta WBBR! Am aranjat imediat un studiu în acea casă și acum mama și o fiică sunt active în serviciul lui Iehova” – Un vestitor din New York City.

TUR NUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

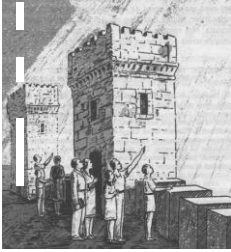
15 MARTIE 1950

Nr. 6

Cuprins:

FĂRĂ TEAMĂ LA SFÂRȘITUL LUMII	- Pag.151
CALEA DE A RĂMÂNE FĂRĂ TEAMĂ PÂNĂ
LA SFÂRȘITUL FINAL	- Pag.156
EL SALVADOR ȘI HONDURAS	- Pag.167
SCRISORI	- Pag.175
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.177

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Martie 1950

Nr. 6

FĂRĂ TEAMĂ LA SFÂRȘITUL LUMII

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea, nu ne vom teme” – Ps. 46:1, 2.

IEHOVA a făcut să fie înregistrat că în zilele din urmă ale acestei lumi vechi vor fi multe nenorociri, vor fi săvârșite multe ticăloșii, persecuțiile vor crește, necazurile se vor înmulți și peste toți oamenii va domni un sentiment de incertitudine și nesiguranță. O nenorocire după alta a venit asupra acestei generații, până când mulți au ajuns să se întrebe ce va mai veni în continuare. O mare teamă cuprinde locuitorii pământului. Ei știu că o mare catastrofă este iminentă și că nu au putere să o împiedice. Dezastre groaznice au avut deja loc și multe altele sunt gata să urmeze. În mijlocul tuturor acestor stări de lucruri credincioșii creștini sunt obiectul unei puternice dușmăanii universale, totuși ei sunt sfătuiți să nu se descurajeze și să nu se înpăimânte. Despre „timpul sfârșitului” acestei lumi, în care suntem din anul 1914 A.D., Învățătorul lor le-a zis: „Când veți auzi de războaie și de tulburări, să nu vă înpăimântați; acestea trebuie să se întâmple mai întâi, dar sfârșitul nu va fi imediat” (Luca 21:9, *Moffatt*). Înainte de această profeție, El le-a zis: „Nu te teme, turmă mică; pentru că plăcerea Tatălui vostru este să vă dea Regatul”, adică Împărăția – Luca 12:32, *Moff*.

² Această lume rea prezentă este în opoziție cu Atotputernicul Iehova, așa a fost dintotdeauna și nu există nici o speranță ca ea să ajungă vreodată în armonie cu voința perfectă a lui Dumnezeu. Ignoranța față de Dumnezeu cel Prea Înalt este pretutindeni; un întuneric mental dens acoperă omenirea, ascunzând cunoștința lui Iehova. Numai credincioșii urmași ai lui Isus Cristos Îl cunosc pe Iehova. Cu adevărat, „întunericul acoperă pământul și întunecime adâncă popoarele; dar peste tine strălucește [Iehova], și gloria Lui se vede peste tine” (Isa. 60:2, *Rotherham*). Lumina trebuie să pătrundă prin întunericul acestei lumi pentru a deschide ochii orbilor, dezvăluind milioanele de oameni de pe pământ cunoștința despre gloria lui Dumnezeu și a iubitului Său Fiș-Rege, arătând calea care duce la viață și oferind mângâiere și pace. Întunericul este opusul luminii. Atunci, nu este de mirare că se spun tot felul de lucruri rele despre purtătorii luminii, pentru descurajarea lor. Se fac amenințări de către lucrătorii întunericului împotriva copiilor luminii, pentru a încerca să-i intimideze și, dacă este posibil, să-i înfricoșeze, astfel încât să înceteze de a mai răspândi lumina. O astfel de purtare a

celor din această lume, produce deseori o mare uimire pașnicilor servi ai singurei lumini. Ei găsesc acest lucru greu de înțeles, până când își aduc aminte de ce spunea Isus cu privire la astfel de experiențe: „Ferice de voi când oamenii vă vor batjocori, vă vor persecuta și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră, din pricina Mea! Bucurați-vă și jubilați, deoarece răsplata voastră este mare în ceruri; căci așa i-au persecutat și pe profeții care au fost înaintea voastră” – Matei 5:11, *Roth*.

³ Miile de oameni cu bunăvoință, care primesc acum lumina, nu au fost obișnuiți cu un tratament rău. Uneori ei se întreabă dacă este recomandabil să continue, dacă trebuie să facă față unui astfel de tratament, căci una este să înveți lucrurile bune despre Cuvântul sfânt al lui Iehova și despre minunatele binecuvântări din viitor, prin lumea nouă, însă este cu totul altceva să întâmpini dezaprobarea, disprețul, batjocura și persecuția lumii. Totuși, Dumnezeu cel Prea Înalt își va manifesta nemulțumirea dacă ne vom sustrage de la responsabilități din cauza fricii. „Frica de om aduce o cursă, dar cel care își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță. Mulți caută favoarea conducătorului, dar judecata omului vine de la Iehova” (Prov. 29:25, 26, *A.S.V.*). O lucrare măreață trebuie îndeplinită înainte ca această lume veche să fie distrusă. Acesta nu este un timp de ezitare, timiditate sau frică, ci este un timp pentru a merge înainte. Acesta este un timp pentru acțiune curajoasă și pentru o minunată expansiune din partea tuturor servilor adevărați ai lui Dumnezeu. Întreaga lume și puterile nevăzute ale răutății se străduiesc din toate puterile pentru a împiedica această prosperitate. Este înălțată și va fi înălțată orice expresie a urii pentru a crea bariere, dar astfel de obstacole nu vor avea succes. „Nici o armă făurită împotriva ta nu va avea succes; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei condamna” (Isa. 54:17, *A.S.V.*). Astfel de promisiuni sunt pentru moștenirea silitorilor și neînfricților servi ai lui Iehova Dumnezeu.

⁴ Astăzi, purtătorii Săi de cuvânt trebuie să spună Cuvântul lui Dumnezeu creștinătății rebele, o generație îndărătnică, un popor împietrit, și nici un cuvânt din poruncile divine nu trebuie diminuat. Nu; ci întregul sfat al lui Dumnezeu trebuie vestit, chiar dacă Satan, dumnezeul acestei lumi rele, va încerca să ne facă să uităm adevărul și instrucțiunile lui Dumnezeu. Cei care vor fi învinși de cel rău sau de agenții lui, își vor atrage nemulțumirea lui Iehova.

⁵ Servii neînfricați ai lui Dumnezeu sunt în vrăjmășie cu această lume: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Așa că, oricine este înclinat să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4, *Roth*.) Această vrăjmășie nu este din cauza diferitelor opinii politice, ideologii, concepții religioase sau a urii rasiale. Nu, vrăjmășia noastră este mult mai cuprinzătoare, deoarece ea este opoziția față de întreaga lume văzută și nevăzută. Nici o persoană, grup sau organizație mondială, n-ar putea continua într-o asemenea stare de înstrăinare față de această lume rea prezentă prin tărie proprie. Răbdarea umană nu poate merge atât de departe. Nici o persoană din carne și sânge nu poate ține piept întregii lumi și să servească împreună cu o organizație disprețuită și nepopulară

pentru un timp îndelungat, dacă nu primește tărie de la cea mai înaltă sursă, Atotputernicul Iehova. Într-un astfel de serviciu nu există laude din partea oamenilor, aplauze, mulțumiri sau onoruri din partea lumii, nu există bani și nici câștig comercial. Într-adevăr, cu cât este îndeplinit mai mult serviciu, cu cât sunt depuse mai mult zel, energie și devotament în lucrare, cu atât este mai mare ura și subaprecierea din partea celor ce aparțin acestei lumi. Prin urmare, nu este de importanță vitală să știm cum se pot obține această tărie și acest sprijin de care avem mare nevoie?

⁶ Cuvântul Său abundă în asigurări: „Veniți acum! Nu înțelegeți? N-ați auzit că Cel Etern este un Dumnezeu veșnic, făcătorul lumii de la un capăt la celălalt? El nu obosește niciodată, nici nu ostenește; priceperea Lui este de nepătruns. El dă putere celui obosit, și adaugă tărie nouă celui slab. Poate că tinerii obolesc și ostenesc, poate chiar tinerii puternici cedează, dar cei care-L așteaptă pe Cel Etern își vor reînnoi tăria, de parcă ar avea aripi de vultur, vor alerga și nu vor obosi niciodată, vor umbla și nu vor osteni” (Isa. 40:28-31, *Moff.*). Apostolul Pavel ne-a mângâiat cu aceste cuvinte: „Prin urmare, întăriți-vă în Domnul și în tăria pe care o împarte puterea Sa supremă” (Efes. 6:10, *Weymouth*). *O traducere americană* redă aceasta: „Trebuie să creșteți în putere prin uniune cu Domnul”. Accentul este pus pe cuvintele „trebuie să creșteți în putere”. Destul de evident, atunci, că puterea lui Dumnezeu nu ne va acoperi ca o haină, echipându-ne să facem lucrări mărețe, ci mai degrabă trebuie făcut ceva de către fiecare individual, pentru a se întări în Domnul. Trebuie petrecut mult timp în studiu pentru ca cineva să învețe de sursa tăriei, cine sunt cei care au obținut-o deja și cum să facă și el astfel. Cu siguranță, fiecare creștin își dorește să fie un războinic viteaz al Domnului, să facă lucrarea Sa sfântă fără frică și să țină piept săgeților arzătoare ale celui rău, având încredere deplină în Iehova și în gloriosul Său Fiu-Rege, Isus Cristos.

MOTIVE DE FRICĂ; CUM SĂ LI SE FACĂ FAȚĂ

⁷ Care sunt unele motive de frică? Probabil toți vor recunoaște că frica este expresia egoismului. Unde există neegoism complet, acolo este iubire. „În dragoste nu este frică: ci dragostea perfectă izgonește frica, deoarece frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a fost făcut perfect în dragoste” (1Ioan 4:18, *A.S.V.*). Această frică înrobitoare, cu siguranță ar fi absentă, dacă ar fi înlăturat orice egoism. Cu toate acestea, nu este adevărat că atunci când ni se cere să facem un serviciu special pentru Iehova, care poate fi în opoziție directă cu această lume, de fapt, poate fi chiar un mesaj împotriva ei, vin în minte gânduri ca acestea: Pot face eu această lucrare? Voi da greș? Care va fi rezultatul? Ce vor gândi și vor zice oamenii? Există posibilitatea de a fi rănit sau de a mă pune în pericol pe mine și familia mea? Va fi acesta psihic sau fizic? Poate fi suferința îndurată? Multe îndoieli vin asupra celui fricos. Se instalează ezitarea și frica de om pune stăpânire. Imediat vin în minte scuze; poate că există ceva mai important de făcut, poate că a fost uitat ceva ce necesită atenție, sau poate starea de sănătate nu este atât de bună.

Cei timizi și fricoși sunt mulțumiți că au motive întemeiate să nu înainteze în lucrare. „Spiritul, într-adevăr este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă”.

⁸ Este, oare, posibil ca o creatură să-și formeze curaj, astfel încât să nu existe toate aceste temeri? Poate fi ea întărită împotriva tuturor acestor limite și slăbiciuni trupești? Răspunsul afirmativ este furnizat din Cuvântul lui Iehova. „Și Dumnezeuul meu se va îngriji de fiecare din nevoile voastre, după bogățiile Sale, în slavă, prin Isus Cristos” (Filip. 4:19, *A.S.V.*). Cel Prea Înalt ne asigură: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te înspăimânta, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te voi întări; da, Eu te voi ajuta. Eu te voi sprijini cu mâna dreaptă a dreptății Mele”. Și iar: „Sfințiți pe Iehova al oștirilor; de El să vă temeți și să vă înfricoșați” (Isa. 41:10 și 8:13, *A.S.V.*). El, care cunoaște atât de bine slăbiciunea cărnii omenești, ne poruncește să nu ne temem.

⁹ Atunci, cum ne putem sprijini pe El? Este posibil să ne riscăm viața pentru promisiunea lui Iehova? Scripturile furnizează răspunsul: „Toate aceste cuvinte au fost scrise mai înainte, pentru învățătura noastră, pentru ca, prin încurajarea Scripturilor și rămânând neclintiți, să putem nutri speranță” (Rom. 15:4, *Moff.*). Nu trebuie să ne temem că speranța noastră va fi în zadar, sau că vom fi dezamăgiți, pentru că apostolul spune: „Necazul aduce statornicie; și statornicia aduce sentimentul de aprobare, iar sentimentul de aprobare aduce speranță; și speranța nu face de rușine; pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre” – Rom. 5:3-5, *A.S.V.*

¹⁰ Tăria noastră, prin urmare, trebuie extrasă din studiul Scripturilor, pentru că de aici aflăm cine este sursa tăriei. N-a făcut Cel Atotputernic tăria? El a creat-o. Cu cât mai mult aflăm despre Iehova, cum dăruiește El puterea Sa, cu atât mai mult vom putea să devenim beneficiarii ei. Să cunoști pe Iehova înseamnă să te încrezi în El. Domnul nostru Isus este exemplul perfect al încrederii desăvârșite, necunoscând frica de om, de lume sau de Diavol. Adevărul oferă libertate de gândire, de exprimare și de ego. „De aceea, Isus a zis acelor iudei care credeau în El: Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat discipolii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi” – Ioan 8:31,32, *A.S.V.*

¹¹ Adevărul trebuie primit cu smerenie. „De aceea, lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate, primiți cu smerenie Cuvântul sădit, care vă poate salva sufletul” (Iacov 1:21, *A.S.V.*). Domnul Isus a fost smerit. La fel, „Moise era un om foarte smerit, mai smerit decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3, *A.S.V.*). Smerenia și frica de Domnul sunt calități esențiale ale creștinului și Iehova s-a îngrijit, în mod grațios, de studiul nostru particular și în grup, astfel încât să putem ajunge la maturitate în aceste calificări. Prin smerenie va veni și instruirea, iar credinciosul discipol va fi întotdeauna găsit așteptând pe Domnul și căutând voința Sa. Atunci, în orice timp, conștiința va fi fără ofensă față de Domnul atunci când Îi cerem ajutor și tărie pentru a face lucrarea Sa. Lipsa de smerenie va avea, adesea, ca rezultat, încercarea de a o lua înainte și a face ceva prin propria tărie.

¹² Prin asocierea noastră pentru frățietate, studiu și serviciu, suntem capabili să ne încurajăm și să ne ajutăm unii pe alții, în credință. „Atunci, cei ce se temeau de

Domnul vorbea fiecare cu aproapele său; și Domnul a luat aminte și a ascultat și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și meditează la Numele Lui. Ei vor fi proprietatea Mea specială, zice Domnul oștirilor, în ziua în care voi judeca. Eu îi voi cruța, așa cum își cruță un om fiul, care-i servește” (Mal. 3:16, 17, *Douay*). A vorbi fiecare cu aproapele său nu poate fi realizat rămânând acasă sau doar prin citirea Scripturilor. Pentru a realiza acest lucru trebuie neapărat să ne întâlnim unii cu alții și să discutăm despre Cuvântul Domnului și despre acele fapte care țin de onoarea sfântului Său nume. Aceasta înseamnă să vorbim cu aproapele nostru și să îi spunem adevărul. Domnul este așa de încântat de aceste acțiuni, încât a poruncit să fie făcută o înregistrare: „Dar, în timp ce aceia care se închinau Celui Etern vorbeau unii cu alții, Cel Etern lua aminte la ei și îi asculta; înaintea Lui stă o înregistrare despre închinătorii Lui, care Îi rămân credincioși. ‚Ei vor fi ai Mei’, declară Domnul oștirilor, ca propria Mea proprietate prețioasă, în ziua când voi acționa; Îi voi cruța, așa cum își cruță un om fiul care lucrează în serviciul lui” – Mal. 3:16, 17, *Moff*.

¹³ Apoi, apostolul Pavel a declarat: „Veghind unii asupra altora, să ne îndemnăm să ne întrecem unii pe de alții la dragoste și la fapte bune. Să nu neglijăm adunarea noastră, cum fac unii, ci să ne încurajăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că marea Zi se apropie”. Isus a zis: „Căci oriunde sunt doi sau trei adunați, ca urmași ai Mei, sunt și Eu în mijlocul lor” (Evrei 10:24, 25; Matei 18:20, *A.A.T.*). Ca să putem înțelege scopurile bune ale marelui Iehova și să acumulăm, pentru noi, o pricepere despre dreapta lume nouă și despre Regele ei, trebuie să existe o convingere personală și o acceptare a acestor adevăruri. Pentru a avea încredere deplină, și implicit siguranță, noi trebuie să ne însușim aceste adevăruri ca o parte din noi înșine, ca să spunem așa, și atunci vom fi capabili să ne supunem poruncii: „Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul”. Adevărul este, cu siguranță, armura noastră de la Dumnezeu, pentru a ne face capabili să rezistăm atacurilor violente ale celui rău și ale demonilor săi, în aceste zile din urmă – Efes. 6:11-14, *A.A.T.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine sunt azi cei care se tem și cine sunt cei care nu se tem și de ce?
2. Cine poartă acum lumina? De ce se încearcă să-i sperie?
- 3, 4. Totuși, pentru ce este timpul acum? Și de ce cu încredere?
5. Cu ce suntem noi în vrăjmășie? De a cui tărie avem nevoie? De ce?
6. Cum pot fi obținute această tărie și acest sprijin necesare?
7. Care sunt câteva din motivele fricii?
- 8, 9. Ce asigurări avem noi pentru a ne întări împotriva acestor temeri?
10. Așadar, de pe urma cărui studiu trebuie să primim noi tărie și de ce?
11. Cum trebuie să fie primit adevărul și de ce?
- 12, 13. Cum ne putem ajuta și încuraja unii pe alții, în credință?

CALEA DE A RĂMÂNE FĂRĂ TEAMĂ PÂNĂ LA SFÂRȘITUL FINAL

¹ În mod evident, vorbirea unii cu alții pentru a cunoaște adevărul, va cuprinde participarea cu regularitate la studiile biblice, prezența și a lua parte, pe cât posibil, la adunările de serviciu și cele de școală teocratică, asigurându-ne că suntem prezenți la adunările pe circuit și alte adunări pregătite de organizația Domnului. Toate aceste îngrijiri sunt făcute pentru a învăța adevărul și astfel să creștem „tari în Domnul și în puterea tăriei Lui”. Pe măsură ce fiecare serv crește în cunoștință, el va dori să o pună la dispoziția altora. Astfel, este vorba de vestirea evangheliei, vorbind cu cei din afara grupelor, cu oamenii în general, da, mergând din casă în casă, apoi făcând vizite ulterioare până când este stârnit interesul și acesta se transformă în dorință pentru studiu. Cu cât mai des conversează împreună copiii lui Iehova și duc aceste vești bune altora, cu atât mai plăcut este aceasta în ochii Lui.

² Nu este o realitate că acei servi care participă cu regularitate la adunări, care sunt interesați de programele de instruire pentru serviciu și de serviciul efectiv de predicare, care sunt prezenți la fiecare sesiune a adunărilor pe circuit, sunt cei mai plini de viață, totdeauna discutând adevărul, dornici pentru orice ocazii și privilegiile de serviciu? Nu vorbesc ei întotdeauna despre vizitele lor ulterioare, despre studiile lor, sau despre cum a fost ajutat cineva în serviciu? Acești oameni scumpi nu-și petrec timpul făcând orice altceva, ci se păstrează liberi de preocupările lumii vechi, ca să poată fi, de bună voie, robi ai Domnului Isus Cristos.

³ Nimic nu scapă privirii Domnului. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti pe față” (Mat. 6:4). El ia notă de serviciul loial și credincios. Niciodată nu-I scapă vreo faptă. „DOMNUL Își are tronul în ceruri, ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor” (Ps. 11:4, *Leeser*). Noi știm că ochii Săi nu dorm niciodată și că El veghează întotdeauna la cele mai bune interese ale copiilor Săi. „Căci El te va da în grija îngerilor Săi, să te păzească oriunde vei merge, să te ridice cu mâinile, ca nu cumva să te lovești de vreo piatră” (Ps. 91:11, 12, *Moff.*). Amintiți-vă prețioasele promisiuni: „Căci ochii Domnului privesc tot pământul, și dă tărie celor care se încred în El cu o inimă perfectă” (2Cronici 16:9, *Douay*). „El nu obosește niciodată, nici nu ostenește; priceperea Lui este de nepătruns. El dă putere celui obosit, și adaugă tărie nouă celui slab. ... Cei care-L așteaptă pe Cel Etern își vor reînnoi tăria” (Isa. 40:28, 29, 31, *Moff.*). Mulțumirea și pacea sunt partea celor care sunt conștienți că puterea lui Iehova este întotdeauna disponibilă pentru nevoia lor și că El veghează la cele mai bune interese ale lor, crezând că „știm, de asemenea, că cei ce-L iubesc pe Dumnezeu, cei care sunt chemați în funcție de scopul Său, au parte de ajutorul și atenția Sa în orice lucru” – Rom. 8:28, *Moff.*

⁴ De ce să se teamă, atunci, creștinul? Fără îndoială, cu asemenea asigurări, el poate să urmeze întocmai serviciul adevărului, să crească în dragoste și astfel să

crească „puternic în Domnul și în puterea tăriei Lui”. Martorii lui Iehova sunt singurii care se află într-o astfel de stare fericită, pentru că ei cunosc adevărul și acesta i-a făcut liberi. Ei studiază Biblia, vorbesc despre ea și ascultă de ea, deoarece știu că este Cuvântul lui Dumnezeu. Studiile lor includ recapitulări ale faptelor de credință și curaj ale servilor lui Dumnezeu din veacurile trecute și ei cred că Dumnezeu care a făcut atunci lucrări minunate este același pe care noi Îl cunoaștem și Îl servim astăzi. „Pentru că Dumnezeu acesta este Dumnezeu nostru în veci de veci; El va fi călăuza noastră chiar până la moarte.” – Ps. 48:14, *A.S.V.*

⁵ Atunci, calea de a rămâne fără teamă până la sfârșit este să studiezi adevărul, care este Cuvântul lui Dumnezeu; să înveți din faptele Sale față de oamenii din vremurile trecute; să ajungi să cunoști cine este Dumnezeu și să-I înțelegi scopurile. Să apreciezi faptul că El este Dumnezeu cel Veșnic, Cel Atotputernic, Cel Prea Înalt, care a fost dintotdeauna, este și va fi; fără început, fără sfârșit, care cunoaște sfârșitul de la început, izvorul bunătății și al vieții. Să înveți despre iubitul Său Fiu, începutul întregii creații, pentru că fără El nu s-ar fi făcut nimic din ceea ce s-a făcut; cum a fost el întotdeauna desfătarea Tatălui Său, iar atunci când a fost trimis pe pământ, a luat chip de carne omenească în care a suferit, și prin ascultare, curaj, loialitate și iubire complete a fost înălțat foarte mult și i-a fost dat un nume mai presus de orice nume, pentru că El este Regele regilor și Domnul domnilor, Părinte veșnic și Prinț al păcii. Să studiezi Înregistrarea Sfântă a lui Dumnezeu și să fi învățat despre lumea nouă a dreptății și binecuvântările ei, de care și tu înveți acum să te bucuri. Păstrează-ți neclintită speranța de a te împărtăși în aceste binecuvântări. „Ferice de poporul care cunoaște cântările Tale de sărbătoare, care locuiește în lumina favorii Tale!” (Ps. 89:15, *Moff.*). Este bine să cunoști aceste promisiuni; da, nu te limita doar la a le cunoaște, memorează-le dacă vrei, astfel încât ele să fie totdeauna în minte pentru încurajarea și sprijinul tău. Numai cei care au învățat să se încreadă, cu adevărat, în Iehova, cunosc ce înseamnă să fi capabil să-ți amintești, după placul inimii, unele din prețioasele declarații pe care le-a făcut Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc.

⁶ Toate persoanele cu bunăvoință trebuie să învețe despre aceste lucruri, să fie instruite ce este implicat și cine a fost primul care a ridicat chestiunea supremației universale. Dacă nu vor fi bine informați despre lucrările lui Satan, ei nu vor prețui promisiunile de apărare ale Celui Atotputernic. Pentru că nu este o realitate că cei care caută dreptatea și onoarea Domnului devin ținte ale Diavolului? David, vorbind profetic despre Isus, a zis: „Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea” (Ps. 69:9). Isus nu a ales singur, ci a plăcut în primul rând Tatălui Său ceresc: „Căci și Cristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra mea” – Rom. 15:3.

URMĂRILE ACCEPTĂRII ADEVĂRULUI

⁷ Acceptarea acestor adevăruri de către persoanele sincere are o urmare imediată asupra dispoziției și căii pe care merg. Vine de la sine o antipatie față de a

continua să caute compania foștilor tovarăși și rude, și o tendință de a fi împreună cu cei care au adevărul. Acesta este un lucru normal. Cu cât ei caută mai mult adevărul și compania fraților, cu atât mai mult devine evident pentru foștii prieteni și parteneri de afaceri că s-a întâmplat ceva în viața lor, care a schimbat felul de conduită, conversație cât și modul de destindere. Poate că cineva va lua în derâdere, va batjocori și va aduce diverse feluri de împotrivire, sau poate că profesia noastră laică este pusă sub semnul întrebării, și apoi, dacă sunt responsabilități familiale scripturale asupra noastră, ce se va întâmpla? Cine va avea grijă de ai noștri? Poate că foștii prieteni sunt pierduți și ni se arată lipsă de apreciere. De asemenea, să presupunem că aceste profeții nu se vor întâmpla așa curând cum se așteaptă. Ce vom face atunci? Poate că Armageddonul nu va veni atât de repede cum este așteptat! Și ce dacă? Și să nu spunem mai mult, cineva va deveni obiectul de batjocură al altora. Toate aceste temeri și multe altele pot veni în minte. Acum este timpul să primim mângâiere și să obținem tărie.

⁸ Să ascultăm Cuvântul lui Iehova: „Încrede-te în Iehova cu toată inima ta, și nu te bizui pe propria ta pricepere! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările. Nu te considera singur înțelept; teme-te de Iehova, și depărtează-te de rău!” (Prov 3:5-7, *A.S.V.*). Poate că la început nu e atât de ușor să te încrezi în Domnul, pentru că înainte să ne putem încrede în cineva trebuie să-l cunoaștem, negreșit. Cu toate acestea, prin rugăciune cu seriozitate și sinceritate, prin studiu și asociere în serviciu, vei învăța cum să te încrezi în Iehova cu toată inima.

⁹ Căutătorii sinceri ai dreptății trebuie să învețe să meargă mult mai departe, dacă doresc să devină apărători ai adevărului, ostași adevărați în războiul împotriva lumii Diavolului, luptători pentru lumea nouă a dreptății și fără teamă la sfârșitul acestei lumi. Activitatea în lucrarea lui Iehova este a celor care își doresc să facă progrese și cu adevărat să obțină de la Domnul aprobarea Sa deplină, un loc în lumea nouă și o parte în bucurie și binecuvântări, împreună cu alții, în scopurile viitoare ale lui Iehova. Frica împiedică progresul. Ea aduce stagnare [starea pe loc], poate ridica obstacole de a fi primit în lumea nouă. Cei care se tem sunt într-o stare continuă de neliniște și îngrijorare pentru multe lucruri care nu se întâmplă niciodată. Domnul Isus a dat instrucțiuni: „Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei”. „Însă, cine dintre voi, cu toată grija sa, poate adăuga măcar o singură oră vieții sale?” (Mat. 6:34, 27, *A.A.T.*). Nu e nevoie să spunem că mulți nu iau seama la cuvântul Domnului și să arunce asupra Lui toate grijile lor. Astfel, ei sunt nefericiți, deoarece întotdeauna se tem că s-ar putea întâmpla ceva, descriși de apostolul Pavel ca „aceia care, prin frica de moarte, au fost supuși robiei toată viața” (Evrei 2:15, *Weymouth*). Există un Eliberator și acesta este Isus Cristos, care poate face pe orice prizonier liber de robia lui însuși, de robia Diavolului, da, și liber de condițiile rele prezente. Adevărul lui Dumnezeu, așa cum a fost oferit prin Isus Cristos, va elibera de astfel de temeri. „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” – Ioan 8:32, *A.S.V.*

¹⁰ Cei care sunt tari nu-și pot plăcea lor înșiși în ce privește modul de conduită, pentru că ei trebuie să-i ajute pe cei slabi. Cât de ușor este pentru cei tari să spună celor timizi și fricoși: „Dă-te la o parte și lasă-mă să trec!” Sau să-și piardă răbdarea cu „alte oi” ale Domnului și, pentru că ei înșiși pot merge înainte în mod curajos, să creadă că oricare altul ar putea să facă la fel, iar dacă nu poate este foarte rău. Nu, aceasta nu poate fi calea pentru cei devotați Domnului; pentru că porunca lui Iehova este: „Proclamați libertate prizonierilor și deschiderea închisorii celor ce sunt legați” (Isa. 61:1, *A.S.V.*). Și iar: „Scutură-te de țărână, ridică-te și stai pe tronul tău, Ierusalime! Dezleagă-ți lanțurile de la gât, fiică prizonieră a Sionului!”. Și mai mult: „Întăriți mâinile neputincioase și genunchii slabi. Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari și nu vă temeți! Iată, Dumnezeuul vostru va veni cu răzbunare, cu răsplata lui Dumnezeu; El va veni și vă va salva” – Isa. 52:2 și 35:3, 4, *A.S.V.*

¹¹ Responsabilitatea cade direct pe umerii rămășiței unse și pe ai însoțitorilor ei pentru a întări pe cei slabi, și nu pentru a-i da la o parte. Cei timizi nu ar trebui să fie bruscați, jigniți sau împovărați cu alte handicapuri. Nu așa trebuie să se întâmple. Mai degrabă, ascultați porunca lui Dumnezeu: „Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari și nu vă temeți!” Apoi instruiți și explicați, arătând motivul pentru care să nu le fie teamă. Întăriți-i în cunoștința sigură a adevărului; dați-le asigurarea de care au nevoie. Arătați-le, negreșit, pe adevăratul Eliberator și Răzbunător. „Iată Dumnezeuul vostru va veni cu răzbunare, cu răsplata lui Dumnezeu; El vine să vă salveze” (Isa. 35:4, *Roth.*). Cât de prețioase și pline de încredere sunt aceste cuvinte pentru cei ce iubesc, cu adevărat, pe Iehova! El vine „cu răzbunare”. Toți răufăcătorii, batjocoritorii, hulitorii, persecutorii, cei ce urăsc, calomniatorii și alți agenți ai lui Satan vor fi pedepsiți și peste cei care au făcut rău copiilor lui Dumnezeu va veni răul.

¹² Fie ca aceia care se tem să știe și să prindă curaj în cunoștința faptului că Iehova domnește. „Strigați de bucurie și veselie, locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfântul lui Israel” (Isa. 12:6, *A.S.V.*). Regele este aici. Acum, El stă pe tronul autorității și în scurt timp va ataca din nou organizația dușmanului și o va zdrobi în bucăți. Faceți-i pe cei ce se tem să fie tari în cunoștința sigură a acestor fapte importante și vitale, astfel încât să-și dea seama că lucrurile la care ei țin în această viață nu sunt cu adevărat vrednice de atenție. Însă, toate acestea ar trebui tratate cu bunăvoință și nu dogmatic, sau cu o atitudine dictatorială. Puțin raționament asupra unora din aceste probleme, împreună cu timpul necesar pentru a explica, va însemna un timp bine folosit și va culege propriile recompense. Nu le desconsiderați, în pripă, problemele, aparent mari bariere, ci încercați să le înțelegeți atitudinea și să-i ajutați. Amintiți-vă că cei timizi doresc asigurarea că totul va fi bine dacă vor continua, nu doar un cuvânt aspru că nu trebuie să se teamă; căci, de cele mai multe ori ei știu aceasta și singuri. Uneori, cei care au fost fricoși devin soldați neclintiți și loiali ai lui Isus Cristos, după ce au învățat, într-un mod dificil, că lipsa lor de tărie pentru a înainta

în serviciul sfânt al lui Dumnezeu a necesitat o încredere deplină în Iehova, Dătătorul tăriei.

¹³ Desigur, este o ocupație foarte plăcută să-i ajuți pe micuții Domnului în acest fel, să vezi cum se întăresc genunchii celor slabi, astfel încât să-l poată purta pe serv în serviciu, să observi cum capătă putere mâinile și brațele care atârnau fără vlagă, până când ei încep să le folosească în ajutorul altora. Da, este o bucurie să vezi, într-adevăr, cum devine activă o persoana inactivă. Cei care sunt găsiți purtându-se cu bunătate și considerație față de frații lor, obținând, prin urmare, rezultate, cu siguranță le vor fi acordate mai multe oportunități grațioase de serviciu. Nu știe Domnul că ei vor fi atenți, silitori și demni de încredere, încercând întotdeauna să-i zidească și să-i întărească pe frați? Să punem la inimă purtarea lui Iehova cu fiecare dintre noi și în același fel să ne purtăm cu cei timizi și cu cei ce se tem. Ceea ce rezultă de pe urma acestor servicii este o expansiune mai mare a serviciului lui Iehova. Toți servii credincioși se vor ajuta astfel reciproc, pentru a rămâne fără teamă până la sfârșit.

TEAMA POTRIVITĂ FAȚĂ DE DUMNEZEU

¹⁴ Apostolul Pavel a avertizat: „Astfel dar, omul care crede că poate sta în picioare, trebuie să fie atent să nu cadă” (1Cor 10:12, *A.A.T.*). Iehova a înregistrat că „întrecerea nu este a celor iuți, nici bătălia a celor puternici” (Ecl. 9:11, *Roth.*). Nici unul nu este atât de puternic încât să nu mai aibă nevoie de tărie în plus. Experiența lui Pavel a fost, cu siguranță, un exemplu remarcabil, căci el a exclamat: „De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în insulte, în greutăți, în persecuții și în strâmtorări, când sunt îndurate din pricina lui Cristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10, *A.A.T.*). Atunci, cum este posibil ca întotdeauna să fii în stare să obții tărie de la Iehova? – vei întreba. Răspunsul este că toți trebuie să trăim în frica de Domnul. Deși poate părea ciudat, totuși este o realitate, bazată pe experiență, că, cu cât ne temem mai mult de Iehova, cu atât vom avea mai puțină frică de creaturi, de situații și de această lume cu demonii și suzeranul ei nelegiuți. Aceasta nu înseamnă ca noi să ne temem de Iehova ca de un mare monstru. Iehova este drept, adevărat, înțelept și iubitor. Aceste calități sunt parte a Celui Atotputernic. Noi ne temem de El, și astfel Îl iubim. Poate că unii se miră cum este posibil acest lucru. Dacă și tu te miri, atunci ia ca exemplu pe tatăl uman și amintește-ți că dragostea copilului pentru părinți nu este deloc diminuată de cunoștința că neascultarea și fapta rea vor aduce o anumită formă de pedeapsă. Părinții buni trebuie să-și disciplineze copiii. „Atunci când părinții noștri pământești ne disciplinau, îi tratam cu respect; nu trebuie, oare, cu atât mai mult, să ne supunem Tatălui spiritelor noastre și astfel să avem viață? Căci ei ne disciplinau pentru puțin timp, cum credeau ei că este bine, dar Dumnezeu face aceasta pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” – Evrei 12:9, 10, *A.A.T.*

¹⁵ La Iehova, aceasta este o chestiune de ascultare sau neascultare. El arată calea ce conduce la viață prin ascultare, și cei care vor umbla pe ea vor fi fericiți; cei

care refuză să meargă în conformitate cu lumina pe care o au sunt îndărătnici sau neglijenți și sunt disciplinați, iar dacă devin rebeli, sunt îndepărtați de pe calea ce duce la viață. De aceea, nu ar trebui să ne temem de Dătătorul vieții? Omul care refuză să facă astfel, este nebun. Poate că nu pare o problemă vitală dacă cineva este fricos sau fără frică, însă nu ar trebui să existe nici o neînțelegere cu privire la modul în care se ocupă de cele două clase Cuvântul lui Iehova. „Frica de om aduce o cursă, dar cel care își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță. Mulți caută favoarea conducătorului; dar judecata omului vine de la Iehova” (Prov. 29:25, 26, *A.S.V.*). „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; temeți-vă, mai degrabă, de Cel ce poate nimici și sufletul și trupul în Gheena” (Mat. 10:28, *Moff.*). „Frica de Iehova este un izvor de viață, care poate îndepărta de cursele morții” (Prov. 14:27, *A.S.V.*). Când va avea loc judecata, știm că dreptul Judecător va fi drept și imparțial și, totuși, El își exprimă hotărârea că destinul celor judecați ca fricoși este nimicirea: „Dar cât despre fricoși ... partea lor va fi în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua” (Apoc. 21:8, *A.S.V.*). Nimeni nu își poate permite să ignore aceste declarații clare din Scripturi.

¹⁶ Deseori, o examinare de sine este benefică pentru a vedea dacă poruncile lui Iehova și ale lui Isus Cristos sunt ascultate. Luăm parte, într-adevăr, în serviciul încredințat celor aleși? Este inima noastră, cu adevărat, în spatele eforturilor noastre de serviciu? Devotăm noi, cu adevărat, totul? „Și să-L iubești pe El cu toată inima, cu tot cugetul, cu toată puterea, și pe aproapele tău ca pe tine însuși, înseamnă mult mai mult decât toate arderi de tot și decât toate jertfele” (Marcu 12:33, *A.A.T.*). Dacă acest lucru este adevărat și în cazul nostru, atunci putem avea încredere că nu vom fi fricoși. Bineînțeles, dacă ne prefacem, dacă doar mergem împreună cu mulțimea și nu ne asigurăm de pașii noștri și să ajungem la o hotărâre personală, atunci ne putem aștepta să fim fricoși. Să fi fără frică trebuie să însemne angajare în adevăr, în porunci, în serviciu, în experiențe, cu tot ce avem, în întregime, complet devotați voinței sfinte a lui Iehova. Noi putem fi mulțumiți dacă examinarea noastră descoperă onestitate și sinceritate, și nu ipocrizie. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” – Mat. 5:8, *Diag.*

¹⁷ Desigur, trebuie să fie clar că dacă ar exista o adevărată frică de Cel Atotputernic, atunci nici o creatură cu mintea sănătoasă n-ar îndrăzni vreodată să-L nemulțumească. Pentru bunăstarea noastră este absolut necesar să învățăm să ne temem de Cel Prea Înalt. Cei ce se tem de El sunt prietenii Săi. „Prietenia lui Iehova este pentru cei ce se tem de El, și El le va arăta legământul Său” (Ps. 25:14, *A.S.V.*). Informația corectă este de cea mai mare importanță. Pentru aceste instrucțiuni drepte, noi suntem obligați să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu. El este sursa cunoștinței, iar cei ce doresc să înțeleagă trebuie, mai întâi, să învețe că „frica de Iehova este începutul înțelepciunii”. (Ps. 111:10, *A.S.V.*). Închinarea noastră față de El trebuie adusă cu frică. „De aceea, să aducem mulțumiri că primim o împărăție care nu se poate clătina, și în felul acesta să ne închinăm lui Dumnezeu în mod plăcut, chiar dacă ne închinăm cu frică și venerație evlavioase,

fiindcă Dumnezeu nostru este, într-adevăr, un foc mistuitor” – Evr. 12:28, 29, *Moff.*

¹⁸ Oprește-te și analizează aceste cuvinte: „Dumnezeu nostru este, într-adevăr, un foc mistuitor”. Care este semnificația lor? După toate probabilitățile, apostolul Pavel citează din Deuteronomul 4:24, unde Moise se referea la ocazia când Iehova a fost nemulțumit de el. Aceasta s-a întâmplat la Cades, locul de înmormântare al Mariei, când copiii lui Israel au murmurat, răzvrătindu-se împotriva tratamentului lui Dumnezeu față de ei, pentru că acolo nu se găsea apă de băut. Iehova l-a instruit pe Moise să adune mulțimea laolaltă și să vorbească stâncii dinaintea ochilor lor și avea să țâșnească apă. Este destul de evident că Israel urma să fie martorul unei minunate demonstrații a puterii lui Dumnezeu. Moise a adunat laolaltă pe Israel, și-a luat toiagul și apoi a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vă vom scoate noi apă din stânca aceasta? Apoi Moise și-a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, și a băut adunarea și animalele lor. Și Iehova le-a zis lui Moise și lui Aaron: Pentru că n-ați crezut în Mine, să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” – Num. 20:10-12, *A.S.V.*

¹⁹ Moise știa bine că închinarea potrivită este acceptată numai cu teamă de Iehova. Deoarece el a eșuat să dea lui Iehova cinstea și nu a sfințit numele Creatorului, Dumnezeu i-a retras onoarea și marea responsabilitate de a duce, într-adevăr, pe Israel în țară. Atunci nu e câtuși de puțin surprinzător, că el a accentuat aceste adevăruri Israelului: „În plus, Iehova S-a mâniat pe mine din pricina voastră și a jurat că eu nu voi trece Iordanul, și nu voi intra în acea țară bună pe care ți-o dă ca moștenire Iehova, Dumnezeul tău”. El a mai zis: „Fiți atenți la voi, ca să nu dați uitării legământul pe care l-a făcut cu voi Iehova, Dumnezeul vostru, și să nu vă faceți vreun chip cioplit, sub forma vreunui lucru, pe care ți-a interzis Iehova Dumnezeul tău. Căci Iehova Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos” (Deut. 4:21, 23, 24, *A.S.V.*). Israel ar fi trebuit să știe acest lucru, căci la muntele Sinai Dumnezeu își descoperise gloria prin foc. „Înfățișarea gloriei lui Iehova era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel” (Ex. 24:17, *A.S.V.*). Astfel, 40 de ani mai târziu, Moise a poruncit: „De aceea, să știi azi că Iehova Dumnezeul tău va merge înaintea ta, ca un foc mistuitor; El îi va nimici”. „Dacă nu vei fi atent să împlinești toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta, ca să te temi de acest nume glorios și de temut, IEHOVA DUMNEZEUL TĂU” (Deut. 9:3 și 28:58, *A.S.V.*). Moise s-a temut cu adevărat de Domnul, după cum este arătat de cuvintele sale: „Căci Iehova Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și de temut, care nu se uită la persoane și nu primește daruri” – Deut. 10:17, *A.S.V.*

²⁰ Unde este omul, unde este conducătorul, da, și unde se află vreun guvern care nu trebuie să-și plece genunchiul de teama acestui Foarte Puternic, care locuiește din veșnicie, care poate topi munții și să reverse foc din cer? El poate arde în foc această lume veche rea și să mistuie pe oricine face rău de pe fața pământului. Într-adevăr, este scopul Său să facă aceasta. Oricine, care nu va avea un loc în lumea

nouă a dreptății, va fi nimicuit pentru totdeauna. Cu adevărat, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”! Odată ce înțelegem acest adevăr și ni-l însușim, atunci și numai atunci vom putea trăi în teamă de Iehova, teama de a nu merge contrar căilor pe care le-a trasat El, teama de a nu merge contrar instrucțiunilor Sale, teama de a nu face rău, în vreun fel, celor care sunt copiii Săi. Întreaga lume va încerca să facă rău unșilor lui Dumnezeu și însoțitorilor lor, și se va confrunta cu un dezastru binemeritat. Iehova zice: „Nu numiți conspirație tot ce numește poporul acesta conspirație; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă înfricoșați! Sfințiți pe Iehova al oștirilor; de El să vă temeți și să vă înfricoșați” – Isa. 8:12, 13, *A.S.V.*

²¹ Încearcă doar să-ți imaginezi teama pe care ai putea-o avea față de aceste puteri lumești rele. Mergi până la limita imaginației tale și apoi realizează cu toată puterea posibilă că frica de Iehova trebuie să fie cu mult mai mare decât toate acestea. Nu ne transmite simțul obișnuit că Iehova, Dăătorul vieții, poate tot la fel de ușor să ne ia viața cum ne-o poate da? Credinciosul Iov s-a exprimat astfel: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele, și gol mă voi întoarce acolo. Iehova a dat și Iehova a luat; binecuvântat fie numele lui Iehova!” (Iov 1:21, *A.S.V.*). Cunoștința despre marele Creator este atât de importantă, iar cei care Îl cunosc cel mai bine se încred cel mai mult în El și frica este la toți. Nimeni nu este scutit de teama de Iehova, nici chiar preaiubitul și prețiosul Fiu al lui Dumnezeu, căci este scris: „Care, în zilele vieții Sale pământești, după ce a oferit rugăciuni și cereri cu strigăte puternice și cu lacrimi către Cel ce putea să-L salveze de la moarte și, fiind auzit pentru teama sa evlavioasă, deși era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evr. 5:7, 8, *A.S.V.*). Da, El a fost auzit din pricina fricii lui evlavioase, a fricii lui smerite.

²² Uneori există tendința de a atenua expresia „frică” și a spune că aceasta înseamnă doar „respect” față de Iehova. Într-adevăr, respectul trebuie inclus în frica noastră de El, însă frica mai înseamnă groază, înfiorare. Să luăm ca exemplu scriptura de la Isaia 8:13: „De El să vă temeți”. Cuvântul „teamă” de aici este o traducere din cuvântul ebraic *mo·raw* și mai înseamnă și „groază, înspăimântare, teroare”. În Psalmii 2:11 cuvântul „teamă”, tradus din *yi·raw*, este derivat din același verb ebraic *yi·reh*, însemnând „a se teme, respect, onoare”.

²³ Multele fapte înregistrate ale lui Iehova învață, în mod clar, că toate creaturile trebuie să aibă o teamă potrivită și inteligentă față de Dumnezeu. Ele ar trebui să stea înaintea Lui cu respect și să se plece înaintea numelui Său mare și de temut, Iehova, căci nimeni nu trebuie să-I producă nemulțumire în mod voluntar. Neascultarea se pedepsește cu moartea. Nu are El dreptul și puterea de a distruge? În timp ce se tem să atragă asupra lor mânia Sa pentru răzvrătire, încăpățănare, idolatrie și orice formă de neascultare, copiii lui Dumnezeu trebuie, totuși, să-L iubească. Dragostea perfectă sau completă va alunga orice frică înrobitoare și va da creaturii o apreciere potrivită a relației cu Creatorul Său. Nici unul care are, cu adevărat, venerație, groază, respect, da, teamă față de Iehova, nu are frică de om sau de stările din lume. Cei care sunt copiii credincioși și loiali ai Dumnezeului

Celui Prea Înalt știu din Scripturi și din experiență că teama și dragostea față de Iehova merg mână în mână și în cazul Său nu sunt în opoziție. Ei se tem să facă ceva contrar voinței Sale, pentru care El poate nimici; totuși, ei Îl iubesc cu tot ce au. Dacă ne păstrăm frica de Dumnezeu, ne vom putea păstra fără teamă de oameni; și, la sfârșitul acestei lumi, acest lucru este cel mai important.

UN EXEMPLU MODERN DE CURAJ

²⁴ În acești ani de la încheierea Primului Război Mondial, în 1918, adevărații iubitori și temători de Iehova și-au dovedit de multe ori neînfricarea față de oameni. Ei au fost învățați să-L cunoască și să-L facă turnul lor puternic. Scopurile Sale cu poporul Său s-au văzut în mod clar. Dovezile despre mâna Sa călăuzitoare în problemele lor, se adună. Ei Îl așteaptă și sunt hrăniți pentru serviciu viitor, chiar așa cum a declarat apostolul Pavel: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un spirit fricos, ci un spirit de putere, iubire și de disciplină. Astfel, să nu-ți fie rușine să mărturisești despre Domnul nostru, și să nu-ți fie rușine de un prizonier al Domnului ca mine. Alătură-te mie în purtarea suferințelor pentru evanghelie, prin puterea lui Dumnezeu care ne-a salvat” (2 Tim. 1:7-9, *Moff.*). Dar ce puțin au realizat ei nevoia pe care aveau să o aibă pentru toate aceste favoruri și asigurări! O mare opoziție a fost organizată în anul 1933 împotriva unșilor Domnului și a izbucnit cu violență, câțiva ani mai târziu. Gloate demonizate, furioase au atacat pe acești creștini pașnici, până când persecuția a devenit o problemă națională în America. Înverșunarea, ura și toate formele de calomnie și vorbire de rău au fost îngrămadite asupra acestor martori credincioși, atât tineri cât și vârstnici, bărbați și femei. A necesitat curaj pentru a rezista împotriva unei asemenea asuprii brutale; cei care nu au avut putere, le-a fost dată de Cel Atotputernic, în care s-au încrezut. Încrederea și siguranța lor au fost răsplătite, iar abuzul și răul s-au întors, pentru a fi o mărturie împotriva dușmanilor lor.

²⁵ A venit al Doilea Război Mondial, însă nimeni nu a înțeles ce proporții avea să ia când pacea a fost întreruptă. Hoardele totalitare au invadat Europa. Martorii lui Iehova au fost arestați în număr mare și peste noapte au fost aruncați în închisori și lagăre de concentrare. Lucrarea Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere a fost întreruptă și unele birouri de filială au fost ocupate de oameni înarmați. Dar lucrarea lui Dumnezeu nu putea fi oprită. Poruncile Sale erau decisive. O persecuție înverșunată și groaznică a venit asupra martorilor lui Iehova în cele mai multe țări; dar ce s-a întâmplat cu servii credincioși ai lui Dumnezeu? Au încetat ei să mai facă serviciul lui Iehova? Cu siguranță, nu! Întreaga lume era împotriva lor, însă ei și-au pus încrederea în Dumnezeul Cel Prea Înalt. În ei înșiși, ei erau supuși slăbiciunilor omenești, fricii și îndoielilor, însă privind către Domnul și bazându-se pe tăria și puterea Sa, ei au mers înainte, încredințați că El era sprijinul lor și îi susținea cu adevărat. Este o realitate că în toate țările în care servii lui Iehova îndeplineau lucrarea de predicare a evangheliei, cum puteau ei mai bine, Iehova Dumnezeu a devenit, ca să spunem așa, foarte cunoscut.

Asigurarea a fost furnizată, astfel încât nimeni să nu se poată îndoi că Dumnezeu era cu noi. Știam.

²⁶ Întruna, după cum știi toți frații loiali, Domnul a mângâiat și a oferit demonstrații așa de minunate despre faptul că lucra împreună cu noi, despre puterea Sa manifestată în folosul nostru, astfel încât am fost întăriți pentru a merge mai departe. De câte ori s-ar putea aminti despre o aparentă situație imposibilă ce putea apărea, da, deseori implicând serviciul lui Iehova și interesele și bunăstarea fraților; totuși, o cale de ieșire era furnizată! Și știind că nu era nimeni altul decât Iehova Cel care acționa astfel, recunoștința ne umplea inima; dragostea noastră pentru El devenea mai profundă și mai puternică, și adevărata teamă de Domnul aducea bogata ei răsplată. „O, iubiți pe Iehova toți sfinții Săi. Iehova păzește pe cei credincioși și răspândește din abundență pe cei care se poartă cu mândrie. Fiți tari, și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce sperați în Iehova!” (Ps. 31:23, 24, *A.S.V.*). Unșii și-au cunoscut chemarea și răsplata promisă în Împărăția cerului, iar „alte oi” ale Domnului au fost întărite în speranța binecuvântărilor lumii noi și a favorii lui Iehova. „Mi-aș pierde curajul dacă n-aș crede că voi vedea bunăstarea lui Iehova pe pământul celor vii! ... Așteptați pe Iehova! Fiți tari și îmbărbătați-vă; da așteptați pe Iehova!”—Ps. 27:13, 14, *A.S.V.*

²⁷ Așa că, astăzi, toți copiii Celui Prea Înalt se bucură în activitatea credincioasă, fără frică, a celor care au fost onorați și privilegiați să aibă încredințate astfel de oportunități de serviciu, care au fost toate pentru promovarea și expansiunea serviciului Domnului. Serviciul a fost îndeplinit. Ei au fost folosiți și alții au beneficiat. Curajul aduce răsplată.

RĂSPLATĂ PENTRU CURAJ LA SFÂRȘITUL LUMII

²⁸ Nici un lucru bun nu va fi reținut de la cei care se tem de Domnul și umblă cinstit, pe când cei care sunt fără frică de Dumnezeu și înfăptuiesc răul își vor pierde viața și nu le vor fi date nici un fel de lucruri bune. „Frica de Iehova lungeste zilele, dar anii celui rău vor fi scurtați” (Prov. 10:27, *A.S.V.*). „El nu va reține nici un lucru bun de la cei ce umblă cinstit. O, Iehova al oștirilor, binecuvântat este omul care se încrede în Tine!” (Ps. 84:11, 12, *A.S.V.*). „Frica de Iehova este un izvor de viață, care ne ferește de cursele morții” (Prov. 14:27, *A.S.V.*). Nu numai că Domnul îi va proteja și le va adăuga mulți ani celor care se tem de El, ci le va da înțelepciune, acel dar foarte de preț. „Frica de Iehova este începutul înțelepciunii” (Ps. 111:10, *A.S.V.*). Apoi urmează mai multe binecuvântări, căci El a promis: „Răsplata smereniei și a fricii de Iehova este bogăție, onoare și viață” (Prov. 22:4, *A.S.V.*). Cei care se tem de Iehova sunt curați și urăsc răul, căci este imposibil să fi murdar la minte, inimă și trup sau să iubești lucrul rău nedrept și în același timp să te temi, cu adevărat, de Dumnezeu. „Frica de Iehova este curată și ține pe vecie.” (Ps. 19:9, *A.S.V.*). „Frica de Iehova înseamnă să urăști răul” – Prov. 8:13, *A.S.V.*

²⁹ Noi trăim ultimele zile ale acestei lumi rele, îngrozitoare, și vom vedea sfârșitul final în decursul acestei generații. Calamități înspăimântătoare vor veni

asupra celor care trăiesc astăzi pe pământ, pentru că este timpul ca mânia lui Iehova să fie revărsată. Este un timp de întunecime, dezolare și perspective sumbre. Foametea, boala și moartea vor copleși pe cei de pe pământ astăzi. Vor fi folosite orice formă de asuprire, corupție și practică sadică. Violența va fi pretutindeni, pentru că întreaga lume va fi zguduită din temelii. Ura față de copiii lui Dumnezeu va fi exprimată cu răutate de cei nelegiuiți. Însă binecuvântată este partea celor care se tem de Iehova, a celor ce se încred în El. Studiați Psalmul 91 și aflați că Iehova este partea celor care pot aplica la ei prețioasele lui promisiuni. „Să nu te temi de groaza din timpul nopții ... de tine nu se va apropia. Pentru că tu, o, Iehova, ești adăpostul meu! Tu ai făcut din Cel Prea Înalt locuința ta” (Ps. 91:5, 7, 9, *A.S.V.*). Protecția este garantată celor care se tem de Iehova, căci chiar îngerii îi vor păzi. „Îngerul lui Iehova își ridică tabăra în jurul celor ce se tem de El, și-i eliberează” (Ps. 34:7, *A.S.V.*). „Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Iehova pe poporul Său, de acum și până în veac” (Ps. 125:2, *A.S.V.*). „Dumnezeu este adăpostul și refugiul nostru, pe care Îl vom găsi foarte aproape. De aceea, nu ne temem niciodată, chiar dacă s-ar răsturna pământul ... Domnul oștirilor este de partea noastră. Dumnezeul lui Iacov este fortăreața noastră” – Ps. 46:1, 2, 11, *Moff*.

³⁰ O, bucuria aceluia timp când orice inimă omenească va lăuda pe Iehova și se va teme de El, cu o teamă curată și trainică! Nu vor mai fi răufăcători pe pământ, pentru că în lumea nouă a lui Dumnezeu vor fi numai prietenii Săi. Nu numai în viitor, ci și acum, în aceste zile, bogatele binecuvântări și favoruri ale lui Iehova sunt acordate celor care sunt fără frică. Fie ca toți să învețe să cunoască pe Iehova. Studiați prețiosul Său Cuvânt. Creșteți puternici în El și în puterea tăriei Sale. Țineți ochii deschiși și inima întărită, încredeți-vă cu totul în Iehova și fiți fără frică la sfârșitul lumii.

„Să știi, dar, că Iehova Dumnezeul tău este Dumnezeu, Dumnezeul cel credincios, care respectă legământul și bunătatea iubitoare față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui ..., si se răzbună pe cei care-L urăsc, pentru a-i nimici” — Deut. 7:9, 10, A.S.V.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Ce înseamnă sau ce necesită discuțiile împreună pentru a cunoaște adevărul?
2. Ce efect au asupra cuiva aceste credincioase discuții împreună?
- 3,4. Ce asigurări ne dau mulțumirea, pacea, fericirea și libertatea?
5. Atunci, care este calea pentru a rămâne fără frică până la sfârșit?
6. Ce chestiune trebuie să fie învățată pentru a aprecia promisiunile lui Dumnezeu? De ce?
- 7,8. (a) Ce schimbare produce în noi acceptarea adevărului, care conduce la ce temeri? (b) În cine trebuie să ne punem noi încrederea și cum?
9. De ce mai este nevoie pentru a dobândi curaj? În ce mod?
10. Cum nu trebuie să acționeze cei tari față de cei slabi? De ce?

- 11,12. Cum trebuie să acționeze cei tari față de cei slabi și de ce?
13. Ce bucurie și oportunități rezultă pentru cei tari dacă acționează așa?
14. Prin ce atitudine primim noi tărie de la Iehova? Cum așa?
15. De ce este important să ne temem mai degrabă de Iehova decât de creaturi?
16. De ce să avem grijă să nu ne prefacem doar că ascultăm de Dumnezeu?
17. Ne face dușmani faptul că ne temem de El, sau cum ne afectează aceasta?
- 18, 19. Unde s-a spus că Dumnezeu este un foc mistuitor? Cum este El astfel?
20. Cum va manifesta El, încă, acest fapt?
21. Cine este scutit să se teamă de Iehova? De ce?
22. Care este forța deplină a „friei”, adică a friei de Iehova?
23. Frica de El este opusă iubirii? De ce este așa?
24. Mai ales de când este arătat curajul nostru? Cum?
25. Sub ce împrejurări și cum a devenit Dumnezeu foarte real pentru ei?
26. Cum au fost întărite în noi credința în El și iubirea față de El?
27. Așadar, ce atitudine a fost răsplătită și în cine?
28. Care este răsplata pentru cei care au o teamă curată de Iehova?
29. De ce este binecuvântată partea celor care se tem de El, în ciuda necazului din lume?
30. Ce bucurie este pusă înaintea noastră și ce îndemn final este dat?

EL SALVADOR ȘI HONDURAS

La noul și minunatul aeroport din San Salvador, care denotă rolul din ce în ce mai mare jucat de călătoria internațională pe calea aerului, un grup de martori ai lui Iehova aștepta, pe 12 decembrie, sosirea lui R.E. Morgan și zece zile mai târziu pe cea a lui N.H. Knorr, președintele Societății Watchtower. Primul vizitator a vizitat noul teritoriu și un oraș nou pentru el din America Centrală.

În tot El Salvador-ul sunt 207 vestitori, dar în capitală nu sunt mai mulți de 100 din aceștia. Cu toate acestea, frații aranjaseră o adunare publică marți seara, 13 decembrie. Proclamarea adevărului merita ce este mai bun, așa că filiala a închiriat Teatro Nacional, cel mai frumos și mai respectabil teatru din El Salvador. Adunarea a fost anunțată peste tot cu pliante și afișe, fiind pregătite și trimise și câteva sute de invitații. Ocazia era puțin neobișnuită din pricina faptului că noaptea aceasta marca ajunul sărbătorii naționale a primei aniversări a revoluției. Guvernul făcuse aranjamente minuțioase pentru celebrare și spiritul de sărbătoare era vizibil pretutindeni. Orchestre, grupuri de tobe, trupe, poliție – toți erau gata pentru marea zi ce marca un an de la eliberarea de sub domnia dictatorului din El Salvador. Cum avea să fie primită, într-o asemenea atmosferă, „Libertate pentru prizonieri”? Care avea să fie reacția față de o puternică declarație împotriva asupririi catolice? Aveau să vină mulți oameni la o astfel de adunare în această seară?

Aceste întrebări au primit curând răspuns, pe măsură ce 803 persoane au venit la Teatrul Național. Martorii lui Iehova din El Salvador nu mai avuseseră parte vreodată de așa ceva. Cuvântarea, împreună cu traducerea, s-a desfășurat bine. Aproape la jumătatea cuvântării s-a observat că intraseră în clădire câțiva polițiști, unul ajungând până aproape de scenă. Cu toate acestea, ei n-au făcut nici o încercare să întrerupă adunarea și după câte se pare, erau acolo pentru a se îngriji să fie păstrată ordinea. Spiritul auditoriului era bun, toți ascultând cu atenție, pe măsură ce asuprirea religioasă-politică-economică și captivitatea erau puse în contrast cu marile libertăți pe care le va aduce oamenilor lumea nouă. Aplauze spontane au răspuns declarației, în această țară presupus puternic catolică, că oamenii care doresc să cunoască adevărul nu trebuie să depindă de preoți, căci aceștia nu învățau niciodată adevărul din Biblie. Adunarea a fost un succes uriaș și se apreciază că cel puțin 600 erau în public acolo.

S-au făcut aranjamente ca servul de filială și fratele Morgan să facă o călătorie spre Santa Ana, în dimineața următoare, la aproape 45 mile (70 km) de capitală. Aici se găsește o altă casă misionară și o grupă de martori ai lui Iehova, și pentru miercuri seara a fost programată o adunare. Toți pasagerii, fără doi, au urcat în automobil și se părea că aveam să ne bucurăm de o călătorie plăcută împreună cu șoferul nostru vorbitor de limbă spaniolă. Dar, vai, strălucitorul Chevrolet nou a început curând să tușească, să trosnească și s-a oprit. Șoferul s-a arătat dezgustat în timp ce bolborosea în engleză: „Uf, nu are benzină!” Părea mirat și înspăimântat că i s-a putut întâmpla un astfel de lucru; dar joja de benzină arăta „gol” când el a venit la biroul de filială pentru doi din pasagerii lui. Și așa am așteptat cu răbdare o jumătate de oră, în timp ce el a luat-o din loc ca să caute mai mult combustibil. Când a fost pusă benzina în rezervor bateria nu vroia să învârtă motorul. Așa că i-am dat ajutor șoferului nostru supărat, ajutându-l să împingă mașina. Aceasta a ajuns la Santa Ana.

În acea după amiază au fost petrecute câteva ore împărțind invitații. Pe parcursul lucrării vestitorii au văzut două procesiuni funerare, în drum de la biserică la cimitir, care demonstau bine atitudinea bisericii catolice față de oamenii de acolo. Prima era înmormântarea unui om sărac, al cărui trup era purtat de rude într-o cutie simplă. Cei care veneau în urmă purtau haine zdrențăroase și unii nu aveau încălțăminte. Era, într-adevăr, o priveliște jalnică de privit. Dar cea de-a doua înmormântare era pentru un om bogat. Oameni bine îmbrăcați duceau un sicriu bogat împodobit. Ei erau urmași de doi preoți în robe frumoase. Urma un lung șir de bocitoare îmbrăcate în negru și se vedeau multe automobile și flori. Fratele Morgan l-a întrebat pe un negustor de ce preoții nu conduceau și prima procesiune de înmormântare. Răspunsul arată unde este iubirea clerului, căci oamenii săraci nu aveau suficienți bani ca să plătească preoții pentru a le conduce funeraliile de înmormântare. Ce minunat că Dumnezeu îi iubește pe săraci și le dăruiește gratis apa adevărului! Cu siguranță, acești oameni au nevoie de Împărăție și de binecuvântările ei, ca să-i elibereze de sărăcia și captivitatea lor.

În acea seară un grup entuziast de 136 persoane s-a adunat în curtea interioară a casei misionare din Santa Ana, pentru a asculta cuvântarea de serviciu și un raport despre minunata expansiune a lucrării Împărăției din multe țări ale lumii. Cu siguranță, acești frați iubiți din Santa Ana n-au fost singuri în a-l lăuda pe Dumnezeu lor, căci pretutindeni și în orice limbă poporul lui Iehova a ținut sus Semnalul. La fel de emoționați ca toți frații lor erau trei vestitori nevăzători care stăteau pe primul rând. Ei vindeau ziare și cunoșteau fiecare colț al orașului; cel puțin unul din ei întreține o familie. Ei sunt printre cei mai buni vestitori din grupa din Santa Ana. Ei își au propriile teritorii și le lucrează; participă la fiecare adunare și răspund la *Informator* și *Turnul de veghere* mai bine decât majoritatea fraților care pot să citească aceste publicații singuri; ei sunt înscriși în serviciul teocratic și expun cuvântări de student, și le expun bine. Ce exemplu fixează ei pentru vestitorii Împărăției de pretutindeni, care au ochi cu care să vadă! A fost o plăcere să-i întâlnim și să vedem bucuria lor pentru Domnul și pentru privilegiul pe care-l au, de a ajuta să deschidă ochii celor care sunt orbiți de tradiția religioasă.

La câteva zile după ce fratele Morgan a părăsit El Salvadorul a sosit fratele Knorr și a făcut din nou o minunată vizită la mulți misionari credincioși. S-au obținut scaune suplimentare pentru adunarea de la Sala Împărăției, care este situată în casa misionară. La adunarea de seară 128 persoane au umplut până la refuz locul de adunare, cea mai mare adunare de frați ținută vreodată în El Salvador. Vizita de mai puțin de două zile a fost mult prea scurtă pentru a intra în toate detaliile, dar marile probleme au fost tratate. S-au făcut aranjamente pentru a deschide o nouă casă misionară în San Miguel, la 1 februarie. Patru din misionarii de la Santa Ana vor fi transferați la această casă. De asemenea, s-au făcut aranjamente pentru vizitarea mai des a grupelor și a vestitorilor izolați în timpul anului; vor fi făcute acum eforturi pentru a începe noi teritorii pentru mărturie. De la ultima vizită a fratelui Knorr, când acolo erau 22 vestitori, acum trei ani și jumătate, a avut loc o minunată creștere. În 1949 a fost o medie de 177 vestitori, cu un record de 207. Sunt doisprezece misionari în țară și se speră că înainte să se încheie anul 1950 vor putea să vină mai mulți pentru a ajuta la programul de expansiune. A fost o plăcere să răspundem la multele întrebări ale absolvenților de la Gilead despre noua casă Betel, despre schimbările de la Gilead, și să le vorbim despre creșterile realizate în alte țări. Să afle de credințioșia tovarășilor lor studenți că se țin de lucrare, aduce întotdeauna bucurie celor care lucrează din greu pentru a sta pe teren.

HONDURAS

Sâmbătă dimineața, 17 decembrie, fratele Morgan a spus *adios* fraților din El Salvador și s-a imbarcat la bordul unui DC-3, pentru zborul de 55 minute spre Tegucigalpa, Honduras. Aceasta s-a dovedit a fi o călătorie neplăcută, fără îndoială din cauza curenților de aer creați de regiunea extrem de muntoasă de dedesubt. Căpitanul a dat ordin ca centurile de siguranță să fie puse tot drumul, căci avionul era legănat încolo și-ncoace ca un fulg. În timp ce acesta se mișca încoace și-

ncolo, unii pasageri făceau întocmai. A fost minunat să aterizăm pe aerodromul presărat cu pietre din Tegucigalpa și să simțim din nou pământul tare sub picioare. Fratele Burt și șapte din cei unsprezece absolvenți ai Gileadului din Honduras, împreună cu mulți din vestitorii locali, erau la aeroport pentru a-l întâmpina pe vizitatorul din New York. Curând, întregul grup se îndrepta spre oraș în autobuzul care fusese închiriat pentru acea ocazie. Orele rămase înainte de amiază au fost petrecute cu formalitățile necesare la trei departamente diferite ale guvernului, așa încât pașaportul și actele fratelui Morgan să fie în ordine pentru plecarea sa din țară, câteva zile mai târziu.

Acesta a fost un minunat week-end pentru frații din Honduras. Ziua de vineri marcase începutul primului congres general ținut vreodată în acea țară. Frații din toate cele șapte grupe din țară erau în Tegucigalpa, precum și mulți vestitori izolați. Aceasta a reprezentat un mare efort pentru mulți frați, dar ei făcuseră pregătiri pentru această ocazie. Douăzeci și opt de vestitori dintr-o grupă veniseră cu avionul în capitală și unii din ei nu mai zburaseră niciodată. Un frate a vândut vaca familiei pentru a obține suficienți bani pentru călătorie. Alții au mers pe jos.

Locuitorii din Tegucigalpa erau uimiți să-i vadă pe martorii lui Iehova înștiințând cu pancarte, pentru prima dată, și frații au avut mai multe experiențe interesante, în timp ce umblau de colo până colo pe străzi. Un „*padre*” [părinte] a urmărit o soră pe stradă, descurajând trecătorii și spectatorii să primească pliantele ce anunțau lectura publică, deși el avea în mână un pliant. Un domn i-a atras atenția lui „*padre*” că dacă el, „*padre*”, putea să ia un pliant, atunci nu părea să fie vreun motiv pentru care alții să nu le poată lua. La aceasta preotul a rupt invitația. Această intervenție nu i-a oprit pe oameni să participe la adunarea publică. Duminică dimineața, la ora 10, în teatru erau 511 persoane pentru a asculta „Libertate pentru prizonieri”. Aceasta a fost cea mai mare adunare publică ținută vreodată în Honduras de martorii lui Iehova. În acea după amiază au fost botezați unsprezece noi martori în râul Rio Grande, aproximativ la o milă în afara orașului, loc spre care au mers, pe jos, toți frații. O persoană, un trecător care stătuse de vorbă cu un martor al lui Iehova doar cu câteva zile înainte și care participase atunci la toate sesiunile congresului, se afla printre cei botezați. El este nerăbdător să învețe tot ce poate acum, ca să se poată alătura și predicării, și astfel a întrebât dacă putea să aibă un studiu din Biblie la domiciliu.

Mai erau alte locuri ce trebuiau vizitate în Honduras, unde lucrează absolvenți de la Gilead, alături de alții din poporul Domnului care n-au putut să vină la congresul general din capitală. Așa că luni după amiază servul de filială și fratele Morgan s-au îmbarcat la bordul unui avion TACA spre San Pedro Sula, un oraș situat la nord-vest de capitală. Luni seara a avut loc o adunare de 92 frați și persoane cu bunăvoință la Sala Împărăției, situată în casa misionară unde trăiesc doi absolvenți ai Gileadului. Frații locali au fost fericiți de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Exact la următoarea ușă după casa misionară se află o stație radio, care acordă timp gratuit martorilor lui Iehova, în fiecare săptămână. Misionarii au pregătit câteva programe foarte interesante. San Pedro Sula este un ținut cu

temperaturi foarte ridicate și plouă mult, dar Domnul binecuvântează eforturile fraților în predicarea evangheliei acolo.

Marti după-masă cei doi frați au călătorit spre La Ceiba, un oraș de coastă chiar la nord de Tegucigalpa. Pe drum, avionul s-a oprit La Puerto Cortez și Tela. Pe măsură ce ne apropiam de La Ceiba, vedeam sub noi acoperișurile de paie ale caselor și mari câmpuri de bananieri. Coasta de nord a Hondurasului este țara bananelor și companiile de fructe oferă aproape singurele slujbe pentru populație. În acea seară cei trei absolvenți de la Gilead, care lucrează în La Ceiba de aproape șase luni, au fost încântați să vadă 41 persoane la adunare. Zece din aceste persoane sunt vestitori noi și a fost organizată o grupă de martori ai lui Iehova. Mulți din oamenii cu bunăvoință ce învață adevărul aici sunt activi în bisericile locale și câțiva au fost deranjați de avertismentul preoților că martorii lui Iehova doar vor vinde cât mai multe cărți posibil și apoi vor pleca în alt oraș. Dar ei au fost asigurați că martorii lui Iehova se aflau în La Ceiba pentru a rămâne și că ei formau o organizație permanentă de grupă pentru închinarea adevărată din acel oraș. Acești oameni noi erau interesați să audă despre lucrarea Societății din lumea întreagă, precum și să ia în considerare responsabilitățile martorilor lui Iehova din La Ceiba, pentru a proclama adevărul. Lucrarea aici nu este ușoară, dar frații sunt entuziasmați de perspectivele expansiunii.

Drumurile fratelui Morgan și ale fratelui Knorr s-au intersectat sâmbătă, 24 decembrie. Avionul cu care președintele Societății a venit la Tegucigalpa era același avion cu care fratele Morgan urma să plece spre Nicaragua, după ce vizitase deja Hondurasul Britanic și Hondurasul. Timp de zece minute ei au discutat chestiuni referitoare la țările vizitate și apoi fratele Morgan era în drum spre Nicaragua. Fratele Knorr urma să rămână și să hotărască chestiuni în legătură cu filiala și casa misionară. El și-a adus aminte că fusese acolo în 1946, când lucrarea tocmai începea cu adevărat, atunci când acolo fuseseră trimiși șapte absolvenți de la Gilead, pentru a organiza lucrurile pentru predicarea evangheliei. Fratele Burt fusese transferat din Costa Rica în Tegucigalpa și alți misionari fără experiență au fost trimiși în capitală, pentru a ajuta în lucrarea de organizare. În decursul anului 1946 era o medie de numai 19 vestitori pe teren, doisprezece din aceștia fiind vestitori în grupă. În anul 1947 lucrarea mai mult decât s-a dublat, ajungând la 45 de vestitori în acel an. Apoi anul 1948 a văzut o mare creștere, numărul de vestitori sărind la 119. Din nou, în acest ultim an de serviciu, numărul de vestitori este mai mult decât dublu, ajungând la totalul de 246. Aceasta înseamnă că ei au avut o creștere cu mai mult de 100 de procente în fiecare din ultimii patru ani. Așa că Hondurasul s-a dovedit a fi un teren excelent pentru promovarea intereselor Împărăției.

Sâmbătă seara la Sala Împărăției, care se află situată în casa misionară, 66 frați au participat la cuvântarea expusă de fratele Knorr. Frații de acolo, ca și în celelalte țări, trebuie să fie predicatori ai Cuvântului, fiecare individual fiind un serv al evangheliei. Martorii lui Iehova nu se află în această lucrare pentru ca altcineva să o facă; ei se află în aceasta pentru că au acceptat responsabilitatea să

predice Cuvântul în prezența lui Iehova Dumnezeu și a Fiului Său, la timpul prezenței a doua a lui Cristos și a instalării împărăției Lui. Deși majoritatea acestor frați se află în adevăr de numai un an sau mai mult, ei încep să aprecieze responsabilitatea pe care Domnul a pus-o asupra lor și cum trebuie să rămână întotdeauna credincioși, pentru a câștiga viață veșnică.

Principala preocupare din mintea misionarilor era cum se puteau ei extinde în anul 1950. După ce s-au luat în considerare împrejurările din țară și perspectivele de viitor, s-a crezut cel mai bine să se adauge mai mulți misionari în casele actuale și să se deschidă în alt oraș o nouă casă, cât de curând posibil. Există o mulțime de sate mici, de două până la cinci mii de persoane, la care vor trebui să ajungă, în curând, misionarii tineri și energici, care vor putea să le „șlefuiască”. Se speră că la timpul când se va încheia anul să se fi pătruns cu mesajul Împărăției și în alte părți ale țării.

Deși casa misionară din Tegucigalpa este un loc minunat și foarte confortabil, se crede că se află în partea nepotrivită a orașului pentru a aduce mai multă promovare în acel teritoriu. I s-au dat instrucțiuni servului de filială pentru a muta casa misionară în centrul orașului Tegucigalpa. Acum se află la periferia orașului. O mică Sală a Împărăției, situată în acest cartier, se va îngriji de orice interes bun ce se va dezvolta prin preajma casei. Adunarea publică de săptămâna trecută a demonstrat că există mult interes în oraș, și acestor persoane interesate li se poate acorda o atenție mai bună dacă Sala Împărăției și casa sunt mai la îndemână pentru oameni.

După ce a participat la studiul în limba engleză a *Turnului de veghere* și la cel în limba spaniolă din *La Atalaya*, duminică, și a discutat anumite probleme cu misionarii, șederea foarte plăcută a fratelui Knorr cu acest grup a ajuns la sfârșit. Luni dimineața el se afla în drum spre San Pedro Sula, pentru a vizita alți patru absolvenți de la Gilead și pentru a discuta cu ei despre lucrarea lor. Plecarea a avut loc la 8:30 în dimineața zilei de 26, și avionul a aterizat la Progreso, la câteva mile distanță de San Pedro Sula. În câteva minute acesta a decolat din nou, atingând ușor vârfulurile copacilor de pe plantațiile de banane și peste micuțul oraș curat La Lima, în drum spre San Pedro Sula, unde a aterizat, cinci minute mai târziu. Ziua a fost petrecută cu misionarii în casa lor și la ora 3:30 după-masa mulți vestitori din grupele din San Pedro Sula și La Lima au venit la aeroport să-l vadă pe fratele Knorr plecând spre Hondurasul Britanic. Mai mult de treizeci de frați veniseră să își ia la revedere, regretând foarte mult că el nu putuse să fie prezent la congresul lor din Tegucigalpa.

BELIZE, HONDURASUL BRITANIC

Aceiași primire i-a fost făcută și fratelui Knorr cum i-a fost făcută fratelui Morgan, atunci când a sosit în Belize, Hondurasul Britanic. Două autocamioane de frați veniseră să-i salute pe vizitatorii de la sediul Societății. În cazul fratelui Morgan avionul lui a sosit cu două ore întârziere și a aterizat pe întuneric; în timp ce avionul fratelui Knorr a fost punctual și de fapt a sosit acolo înainte ca un

autocamion de frați să ajungă la aeroport. A fost, într-adevăr, o plăcere pentru amândoi să-i vadă pe acești 65 de frați zeloși din Belize spunând bun venit vizitatorilor în orașul lor de pe țărmul mării.

După rezolvarea cu formalitățile vamale, fratele Morgan s-a urcat într-un autocamion cu restul fraților și s-au îndreptat spre orașul Belize. În acea seară el le-a făcut un raport despre ce se întâmplase în călătoria lui până atunci. Dimineața zilei de joi a fost dedicată verificării înregistrărilor de la filială și a rapoartelor de la casa misionară. După amiază fraților li s-a expus tema „Iubire” și la ora șapte, în acea seară, 100 persoane au venit să asculte lectura publică. Majoritatea au rămas să asculte cuvântarea de o oră, ce a urmat lecturii publice, despre responsabilitatea martorilor lui Iehova de a lăuda numele lui Iehova.

Programul său cerea ca el să plece vineri dimineața devreme și misionarii l-au însoțit până la aeroport. Vremea era rea și vizibilitatea redusă. Zburând deasupra Golfului Honduras, avionul a intrat într-o zonă cu o vreme foarte urâtă și ploaie puternică. A fost necesar tot timpul să se poarte centurile de siguranță și părea ca și cum avionul sălta și aluneca prin aer și nu putea să facă prea mult pentru a învinge forțele dezlănțuite ale naturii. Destinația era San Pedro Sula, din Honduras, dar furtuna și ceața erau prea mari pentru o aterizare acolo, deși s-a făcut o încercare. După ce s-a rotit în jur ceva timp, încercând să aterizeze, pilotul și-a schimbat ruta și în cele din urmă a aterizat pe un câmp micuț în Puerto Cortez. Aceasta însemna că fratele Morgan iar nu îi vedea pe misionarii din San Pedro Sula, care așteptau la aeroport. După ce avionul și-a făcut plinul a pornit spre Tegucigalpa. A fost, într-adevăr, bine să scăpăm de acea ploaie care te udă până la piele și din acel teren plin de noroi și să vedem lumina soarelui când am sosit la Tegucigalpa. Acolo a rămas peste noapte fratele Morgan și apoi l-a întâlnit pe fratele Knorr, dimineața următoare, la aeroport, în drumul lui spre Nicaragua.

Timpul scurs între vizita fratelui Morgan și cea a fratelui Knorr devenea mai scurt. Era numai o chestiune de zile și pentru frați părea ca și cum era un congres continuu, cu o mică pauză de odihnă. La Belize fratele Knorr a fost dus în oraș cu autocamionul, bucurându-se de compania fraților și de minunata priveliște de-a lungul râului Belize, care este cu adevărat un ținut de junglă. Câțiva misionari s-au întors în Hondurasul Britanic unde sunt tăiați copacii de mahon și lemnul de construcții este transportat în josul râului. Șase grupe mici au fost organizate în diferite părți ale Hondurasului Britanic și acolo există o creștere constantă în numărul de vestitori din această țară. În 1946, când au sosit acolo primii absolvenți de la Gilead, erau doar treisprezece vestitori și singura grupă din Belize. Acum sunt cincizeci și cinci de vestitori și șase grupe în diferite părți ale țării. Când cele două autocamioane de frați au sosit în Belize, ei s-au dus direct la Sala Împărăției. Fratele Knorr n-a avut posibilitatea să le vorbească la aeroport, așa că ei s-au adunat la Sala Împărăției pentru câteva minute și fratele Knorr le-a vorbit în acea după amiază târzie. A fost o mare plăcere să-i salute pe unii care fuseseră acolo la vizitele lui anterioare, precum și să vadă multe fețe noi și să le ureze de bine.

Seara a fost petrecută în casa misionară discutând problemele, care erau multe. Una din marile probleme este cea de a imprima în mintea vestitorilor responsabilitățile lor. Mulți vestitori noi vor să servească pe Domnul, dar ei nu apreciază consacrarea și necesitatea de a o simboliza. Este nevoie de o mare răbdare din partea misionarilor să se îngrijească de noii interesați. Pe de altă parte, Domnul este răbdător cu tot poporul Lui în aceste zile din urmă ale acestei lumi vechi. Și noi trebuie să fim răbdători. În unele țări indivizii își apreciază privilegiul de serviciu mai repede decât în alte locuri. Apoi, mulți sunt afundați în obiceiurile acestei lumi vechi și în ideile ei religioase, și este greu pentru ei să se schimbe într-un timp așa de scurt. Frații nu sunt descurajați, dar ei au nevoie de sfat și se întrebau cum fac față misionarii din alte țări aceleiași situații. Răbdarea și iubirea pentru oamenii din țara în care lucrezi este răspunsul la problemă. Noi trebuie să recunoaștem întotdeauna că oamenii își au propriul lor mod de viață, și-au format obiceiuri de-a lungul secolelor, și câteva din lucrurile pe care le fac și modul în care gândesc sunt înăscute. Cei din Hondurasul Britanic împrumută greu idei noi, și este nevoie de o adevărată răbdare pentru a-i convinge. Cu toate acestea, frații au avut rezultate bune și acum în Hondurasul Britanic sunt mai mulți oameni ce proclamă mesajul Împărăției decât oricând înainte.

În afară de problemele misionarilor mai sunt alte lucruri cu care trebuie să se lupte. Belize nu are apă curentă furnizată caselor de un sistem de distribuire a apei în oraș. Fiecare casă trebuie să-și aibă propriul rezervor de lemn sau beton și în timpul anotimpului ploios apa se scurge de pe acoperiș și este depozitată pentru o întrebuințare ulterioară. Dar acestor probleme li se face față, împreună cu problema cumpărăturilor și a modului de călătorie, care sunt diferite de ceea ce făceau misionarii în Statele Unite. Acomodarea la condiții, așa cum trebuie s-o facă toți misionarii în țara lor, este importantă pentru un serviciu plin de succes și pentru un trai plăcut. A fost, într-adevăr, minunat să vezi splendidul număr de participanți la adunarea de seară. Misionarii și-au invitat oamenii cu bunăvoință și, spre surpriza lor, 111 persoane au venit să-l asculte pe fratele Knorr vorbind despre „Vestește Cuvântul!” Responsabilitatea de a fi serv aici a fost arătată clar adunării. Legile lui Dumnezeu se aplică la toți oamenii, indiferent de țară, educație sau obiceiuri. Legile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Toți trebuie să se acomodeze acestor legi și să-și potrivească viața pentru a fi în armonie cu scopurile lui Iehova.

Se crede că vizita fraților la Belize i-a ajutat pe vestitori și pe cei noi interesați, așa cum au făcut vizitele în alte țări. A fost o plăcere să fim asociați cu acești frați și păcat că vizita n-a putut fi mai lungă, dar orarul avionului cerea ca plecarea să aibă loc în următoarea dimineață, devreme. Toți misionarii și fratele Knorr au mers la aeroport cu taxi. El a anticipat că-i va vedea pe absolvenții de la Gilead, din nou, la San Pedro Sula și Tegucigalpa, în drum spre Managua. După ce a spus la revedere micului grup, președintele Societății n-a experimentat același fel de călătorie, așa cum a făcut secretarul său, din cauza vremii urâte, în drumul său spre San Pedro Sula, dar întocmai ca secretarul lui, el nu a aterizat la San Pedro Sula,

deoarece n-au fost pasageri care să coboare și nici unul care să urce în avion. Lui i s-a spus acest lucru de stewardesă în avion, la aproape cincisprezece minute după ce a părăsit Belize. Lui i-a părut rău că nu ajungea să-i mai vadă, încă o dată, pe acești misionari, dar s-a consolatat cu gândul că grupul din Tegucigalpa va fi la aeroport pentru a-l saluta. Dar după treizeci de minute stewardesa a zis că avionul nu va ateriza nici la Tegucigalpa, deoarece nu era nimeni care să coboare sau să urce și, în schimb, acesta va merge spre San Salvador.

Fraților din San Salvador li se spusese că fratele Knorr nu va ateriza acolo în drumul lui spre Managua, ci va ateriza la Tegucigalpa; așa că, atât grupele din San Pedro Sula și din Tegucigalpa cât și fratele Knorr au fost dezamăgiți că nu s-au văzut unii pe alții. El a aterizat la San Salvador la ora 10 a.m. și a stat de vorbă cu funcționarii vamali din El Salvador, cerându-le permisiunea să meargă în oraș în timpul șederii de trei ore. Cu toate acestea, el a fost informat că pasagerilor aflați în tranzit nu li se dădea voie să părăsească aeroportul. Cu ajutorul unui angajat amabil de la Pan American el a telefonat unei firme de taxi din San Salvador și le-a spus să meargă la adresa casei misionare și să spună oamenilor ce locuiau acolo că domnul Knorr se afla la aeroport și să ia același taxi să vină acolo imediat. S-a întâmplat ca șase frați să fie acasă spălând și făcând curățenie. Așa că ei s-au schimbat repede și a avut loc o vizită foarte plăcută, timp de două ore, inclusiv un prânz împreună la aeroport. Timpul a fost bine petrecut. Călătoria cu avionul este puțin nesigură. Nu întotdeauna ești sigur unde o să aterizezi. Dar, în cele din urmă, ajungi unde intenționezi.

Cu puțin înainte de ora 1 p.m. avionul a venit și, după ce și-a luat la revedere, fratele Knorr era în drumul lui spre Tegucigalpa, unde veniseră să-l întâlnească toți misionarii, crezând că va fi în acel avion. Și astfel președintele Societății a avut plăcerea de a sta de vorbă cu ei, timp de cincisprezece minute, înainte să meargă la Managua.

SCRISORI

ABSENȚA RUGĂCIUNII LA ADUNĂRI PUBLICE!

17 noiembrie,
1949

Dragă frate,

Răspundem întrebării tale din numărul 9, cu privire la absența rugăciunii la deschiderea și încheierea adunărilor noastre publice:

Este sigur că publicul nu vine la lecturile noastre publice, de la Sala Împărăției sau de altundeva, ca să ne audă cum ne rugăm, ci vine pentru a asculta subiectul anunțat, expus de vorbitorul calificat să-l trateze. Exemplul nostru Isus a ținut multe lecturi publice, dar nu există nici o înregistrare că a deschis sau a încheiat vreuna din ele cu rugăciune. Nu există nici o înregistrare în Biblie că El a deschis cu rugăciune predica de pe munte, sau acele lecturi în aer liber după care a hrănit

mulțimea, mai întâi pe cei 5.000 și apoi pe cei 4.000. Dar există înregistrarea potrivit căreia, atunci când a hrănit astfel mulțimile, El a oferit rugăciune și mulțumiri lui Dumnezeu, înainte să frângă pâinea și să rupă peștele și să împartă bucățile la mulțimile înfometate. Și nu uita, aceste lecturi erau adunări publice cu practic toți iudeii care credeau deja în Iehova Dumnezeu. Dar în cazul nostru, astăzi, noi ne anunțăm lecturile publice ca fiind deschise pentru toți oamenii, indiferent că sunt catolici, protestanți, evrei nominali, sceptici, atei sau din multele religii păgâne. Cu siguranță, cei din public, care nu sunt de credință creștină, nu vin la adunările noastre pentru a ni se alătura în rugăciune Dumnezeului nostru, ci numai pentru a asculta cuvântarea, care este punctul de atracție. Așa că, noi le oferim acest lucru și nu ne gândim să-i înșelăm, adăugând altceva la lectură, care s-ar putea să-i ofenseze sau să-i poticnească, înainte ca ei să asculte cuvântarea pentru care au venit. La 1Corinteni 14 apostolul Pavel spune creștinilor să facă rugăciuni la propriile lor adunări într-o limbă care să fie înțeleasă, pentru ca și ascultătorii să poată zice Amin! la încheiere. Dar noi să nu ne așteptăm ca publicul necreștin să se alătore vreunei rugăciuni, dacă este oferită la o adunare publică și apoi să zică Amin! împreună cu noi la încheiere. Frații noștri oferă lecturi publice în multe țări păgâne și, dacă a oferi rugăciunile noastre înainte să le dăm posibilitatea să ne asculte mesajul public ar însemna că înșelăm publicul păgân, atunci s-ar cuveni ca aceeași regulă să se aplice chiar și în creștinătate. Deoarece mesajul este pentru publicul care prinde acest post de radio, nu este oferită rugăciune nici la stația radio WBBR a Societății. Dar aceasta nu înseamnă că rugăciunea nu este oferită niciodată în interesul tuturor acestor adunări publice. Ea este oferită, în particular, de cei ce promovează și susțin campania de lecturi publice. Acest lucru este de ajuns.

Ai voștri, cu loialitate, în servirea Teocrației
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

PARTICIPAREA LA ÎNMORMÂNTĂRI ȘI CĂSĂTORII – CUM?

17 noiembrie,
1949

Dragă frate,

Cartea ta poștală din numărul 10 se referă la scrisoarea noastră din numărul din 15 noiembrie al *Turnului de veghere* despre „Nunți și înmormântări” și întrebă dacă tu trebuie să înțelegi din acesta că noi „susținem participarea prietenilor la nunți și înmormântări, atunci când acestea sunt oficiate de clerul religios sau în clădirile lor”.

Ei bine, cu siguranță, noi nu „susținem” acest lucru și scrisoarea din *Turnul de veghere* de mai sus, care a răspuns persoanei care întreba, nu comenta despre participarea la nunți și înmormântări oficiate de preoți în clădiri religioase.

Scrisoarea noastră menționa trimiterea propriilor noștri reprezentanți să servească la aceste ceremonii.

Cu toate acestea, dacă un frate sau o soră sunt liberi sau nu să participe la asemenea ceremonie oficiată de cler și în stabilimentul acestuia, este o altă întrebare. Cu siguranță, în unele țări căsătoria făcută de un preot religios este tot atât de validă, după legea țării, ca și cea făcută de oricare din frații noștri, care solicită acest lucru și obține o autorizație. Și atunci când vreunul din frații noștri nu are pe nici un frate să facă aceasta, ci merge la primărie și ceremonia este făcută de un ofițer de stare civilă sau de un alt funcționar public numit oficial, ei nu întreabă mai întâi dacă acel funcționar este catolic, protestant, evreu sau de altă religie. Lucrul principal este: reprezintă el legea țării și este împuternicit să dea autoritate și recunoaștere legale căsătoriei? Toate celelalte chestiuni sunt secundare, fără importanță și fără legătură.

Un tată sau o mamă, care din motive de forță majoră, se simt obligați să meargă într-o clădire religioasă pentru a-și vedea copilul căsătorit sau înmormântat, merg acolo pentru a vedea căsătoria sau înmormântarea și nu din motiv religios, dacă ei sunt în adevăr. Este același lucru ca în zilele apostolului, în cazul omului care s-a dus în templul unui idol ca să mănânce ceva. El a mers acolo pentru mâncare, și nu să se închine (1Corinteni 8:7-10, *A.S.V.*). Conștiința unui alt frate nu era suficient de puternică încât să-i permită să facă aceasta, și conștiința lui slabă era poticnită dacă îl vedea pe fratele lui creștin într-un asemenea loc, chiar și numai pentru mâncare. Așa că, deși nu „susținem” acest lucru, nu este de competența noastră să criticăm sau să condamnăm, ci vom lăsa ca Dumnezeu să-l judece pe fratele nostru care, după conștiința lui, se poate simți obligat să participe la ceremonii oficiate de cler.

Ai voștri, cu loialitate, în serviciul Teocratic,
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

EXPERIENȚE DE TEREN

WBBR LUMINEAZĂ O CĂLUGĂRIȚĂ

Cu mulți ani în urmă, o tânără care a fost născută în Germania și care era o protestantă devotată și o studentă a Bibliei credea că îi putea servi mai bine pe cei săraci și nevoiași dacă avea să îmbrățișeze crezul romano-catolic și să devină călugăriță. Ea a făcut așa. S-a călugărit în ordinul Surorilor Inimii Sacre, a cărui stareță era ‘Maica’ Cabrini. Această soră a devenit însoțitoarea în călătorii a Maicii Cabrini și mai târziu a fost avansată în funcția de maică superioară. Datoriile ei o duceau la Roma și în Cetatea Vatican și într-o zi, în timp ce se afla la Vatican cu Maica Cabrini, ea a observat câteva picturi impresionante pe zid, dintre care una a Infernului lui Dante. Ea a văzut bietele victime pictate ca și cum se aflau în chinuri înspăimântătoare. La scurt timp a întâlnit un cardinal cu care a vorbit în germană, zicând: ‘Dacă aş crede că Atotputernicul Dumnezeu ar face așa ceva (arătând spre

pictură) sărmanilor nenorociți doar pentru că nu sunt catolici, mi-aș pierde toată credința în Dumnezeu’. Cardinalul a zâmbit și a zis: ‘Copila mea, nu lua prea în serios lucrul acesta. Trebuie să-i înfricoșăm pe oameni ca să-i facem buni’. Sora n-a uitat niciodată lucrul acesta. Ea a venit în America și, împreună cu secretara sa, o altă călugăriță, au deschis o casă pentru orfani la periferia orașului New York. Ea striga la Dumnezeu să-i arate adevărul. A cumpărat un mic radio și a început să prindă diferite programe religioase. Într-o zi a prins WBBR, a ascultat și un mare potop de lumină a venit în mintea și inima ei. Ea găsisese adevărul! A comandat literatură și a început să pună mărturie vecinilor ei în veșmintele ei de călugăriță. Secretara sa a primit și ea adevărul și a început să pună mărturie. N-a durat mult până să dea jos hainele religiei rituale și să pună hainele laudei pentru marele Iehova! – Stația radio WBBR a Watchtower.

Anunțuri

PERIOADA DE MĂRTURIE „ANUNȚÂND PREZENȚA LUI MESIA”

Aprilie încheie campania pe 1950 de facere de noi abonamente la revista *Turnul de Veghere*. Această ultimă lună a fost aleasă ca Perioada de Mărturie „Anunțând Prezența lui Mesia” și va fi o lună de eforturi speciale și de activitate la nivel mondial în acest sens. Când a fost publicată, pentru prima oară, în iulie 1879, revista noastră se numea „Turnul de Veghere al Sionului și Vestitorul Prezenței lui Cristos”. Ea încă este un vestitor al prezenței nevăzute a lui Cristos sau Mesia, acum fiind mai multe dovezi ca oricând în acest sens. Așadar, este foarte potrivit să se facă noi abonamente la revista *Turnul de Veghere* în timpul Perioadei de Mărturie aleasă pentru acest scop. Pentru fiecare abonament pe o perioadă de un an la revistă, la prețul de 1\$, se va oferi un bonus de 8 broșuri. Oamenii care sunt deja abonați ai *Turnului de Veghere* pot să primească în schimb revista însoțitoare *Treziți-vă!*, dar fără broșurile bonus. Ne-am dori ca în această a douăsprezecea campanie a *Turnului de Veghere* să se înregistreze un număr record de noi abonamente. Dacă doriți și voi acest lucru, alăturați-vă nouă în această campanie. Scrieți-ne dacă veți avea nevoie de ajutor în acest sens. Raportul fiecăruia în parte va mări totalul la nivel mondial. Așadar, trimiteți-vă raportul în formularul pentru acesta.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE”

Săptămâna din 30 aprilie: „Fără teamă la sfârșitul lumii”, ¶ 1-13 inclusiv, precum și „Calea de a rămâne fără teamă până la sfârșitul final”, ¶ 1-9 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 15 martie 1950.

Săptămâna din 7 mai: „Calea de a rămâne fără teamă până la sfârșitul final”, ¶ 10-30 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 15 martie 1950.

COMEMORAREA DIN 1950

Luna nouă cea mai apropiată de echinocțiul de primăvară în zona temperată de nord determină prima lună a anului, potrivit decretului lui Iehova (Ex. 12:1,2). Acest an este început de luna Nisan la apusul din ziua de 19 martie, și astfel a paisprezecea zi a lunii Nisan trebuie să înceapă la apusul de sâmbătă, 1 aprilie 1950. Aceasta este în conformitate cu data din urmă cu nouăsprezece ani, potrivit ciclului metonic. În această zi, după ora 6 p.m. ora standard, e corect să se țină comemorarea anuală a morții lui Cristos, potrivit poruncii sale. La o oră fixată din acea noapte, adunările, unitățile și grupele de oameni consacrați Domnului trebuie să se întâlnească. După o cântare de deschidere și o rugăciune, unele persoane consacrate numite, de preferință unii dintre unșii Domnului, trebuie să prezinte, în mod succint, sau să citească o discuție despre semnificația emblemelor comemorative. Apoi trebuie să se facă o rugăciune pentru embleme, iar acestea trebuie servite pentru ca oricine dintre membrii unși ai rămășiței, ai corpului lui Cristos, să se poată împărtăși din ele. Emblemele trebuie să fie pâine nedospită și vin roșu, pentru a urma exemplul Domnului nostru. Toate persoanele cu bunăvoință, indiferent că sunt consacrate sau nu, sunt invitate, cu cordialitate, să participe la această celebrare semnificativă și binecuvântată, deși nu au autoritatea de a se împărtăși din embleme, ca membri ai corpului lui Cristos. După comemorare, se vor face anunțuri de serviciu potrivite pentru grupă, se poate intona o cântare de încheiere, iar adunarea se poate încheia cu o rugăciune. Se va trimite Societății un raport cu numărul total al persoanelor prezente la fiecare adunare și numărul celor care s-au împărtășit din embleme.

TUR NUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 APRILIE 1950

Nr. 7

Cuprins:

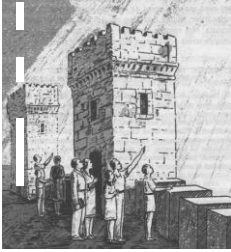
EDUCAȚIA DIVINĂ ADUCE ROADE BUNE - Pag.183

DIN CE ÎN CE MAI MULȚI PIONIERI
AI VEȘTII BUNE - Pag.191

DIN NICARAGUA ÎN PANAMA - Pag.201

REZOLUȚIA PRIMEI ADUNĂRI PE CIRCUIT
DIN CANADA FRANCEZĂ - PAG.209

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Aprilie 1950

Nr 7

Educația divină aduce roade bune

„Înțelepciunea cea de sus este în primul rând pură, apoi pașnică, răbdătoare, conciliatoare, plină de milă și de roade bune.” – Iacov 3:17; *Moffatt*.

1. Iehova Dumnezeu este primul în domeniul educației contemporane. Nu pentru că instruirea Sa inspirată s-a schimbat pentru a ține pasul cu timpurile, căci El a completat manualul de bază al cursului Său în urmă cu mai mult de optsprezece secole. Mai degrabă decât ca instrucțiunile Lui să ajungă din urmă timpurile, timpurile ajung acum în punctul în care înțelepciunea Lui profetică a fost concentrată atât de mult. Înțelepciunea divină adunată cu mult timp în urmă în paginile Bibliei este abia cum înțeasă pe deplin de către servii lui Iehova, pentru că profețiile s-au axat pe timpurile tulburi ale zilelor din urmă, iar acum că omul a ajuns la această perioadă, el leagă împlinirile observate de profeții, și înțelegerea sclipește în mintea lui luminată. „Iehova dă înțelepciune; din gura Lui ies cunoștința și priceperea: El strânge înțelepciune sănătoasă pentru cei cinstiți: El reprezintă un scut pentru cei ce umblă în integritate.” „Acestea au fost scrise pentru avertismentul nostru, peste care au venit sfârșitul veacurilor.” (Prov. 2:6, 7; 1Cor. 10:11; Rom. 15:4, *ASV*) Așadar, acum, omul a ajuns, în cele din urmă, la momentul în care educația la zi a lui Iehova se descoperă într-o înflorire deplină pentru înțelegerea omenirii.

2. Dar nu toți țin seama de educația oferită de Iehova. Ei o privesc ca fiind demodată, și, în schimb, se întorc spre înțelepciunea acestei lumi moderne. Cu mândrie, ei arată spre promovarea cunoașterii științifice în domeniile chimiei, fizicii și medicinei. Ei se uită prin telescoapele și microscopurile lor, studiază structura pământului, citesc înregistrările din roci, și aduc în prin plan teorii numeroase. Studiile în relațiile umane își diversifică gama de la cercul familiei până la frontul internațional. Și-au dezvoltat culturi în muzică, literatură și artă. Mai mult decât atât, religiile lor au evoluat odată cu trecerea timpului, devenind mai bogate material, au îmbrățișat problemele sociale, au intrat în sferile politice, s-a pus și s-a scos la ele pentru a le face capabile să conviețuiască cu presupusele avansări științifice în educație. Pentru a preda toată această înțelepciune pământească ei au înființat sisteme complexe de școli ce acaparează mintea individului din copilărie și îl îndoctrinează până ajunge la maturitate. Lumea

consideră asemenea programe educaționale ca fiind vitale, și le împing înainte în timp, ce dau la o parte instrucțiunile demodate ale Bibliei.

3. A dat naștere la roade bune programul educațional al lumii? A adus el pacea, fericirea, sănătatea și viața pe care omenirea și le dorește? A îndepărtat el lăcomia, egoismul, barierele rasiale și prejudecățile religioase din mintea și inima umană? Nu cumva cunoașterea științifică a omului a apelat la război și nu la pace prima dată? Nu măsoară mulți fericirea în bani? Nu a fost jertfită sănătatea pe altarul așa-zisei civilizații, cu metodele sale nenaturale de a trăi? Nu a devenit viața artificială, plină de capricii sociale și de altele de același fel? L-a scăpat pe om cunoștința lui în medicină de efectele rele ale bolilor, de obiceiurile dăunătoare și de practicile imorale? Suferințele omenirii s-au înmulțit o dată cu educația acesteia. Cunoștința a grăbit distrugerea omului. Înțelepciunea lumescă nu este conștientă de timpuri, iar programul său educațional nu este la zi cu aceste zile din urmă. Chiar și sistemele ei religioase au eșuat să hrănească oamenii cu educație divină, după care însetează și înfometează: „Iată, vin zile, zice Domnul DUMNEZEU, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine și nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor DOMNULUI: și ei vor pribegi de la o mare la alta, și de miază-noapte la răsărit, și vor alerga de aici acolo pentru a căuta cuvântul DOMNULUI, și nu îl vor găsi.” – Amos 8:11, 12.

4. Indiferent cât ar merge în lungul și-n latul tărâmului religios din creștinătate persoanele care cercetează nu vor găsi hrană spirituală în programele ei educaționale religioase sau seculare? De ce? Fiindcă aceste sisteme fie au atenuat, fie au abandonat principalul manual al lui Iehova Dumnezeu, și anume Biblia. Poporul mărturisit al lui Dumnezeu din timpurile moderne a greșit în același fel în care au făcut-o și Israelii din vechime: „Poporul Meu a comis două rele; m-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii și au săpat fântâni, fântâni crăpate care nu țin apa.” (Ier. 2:13) Clerul a permis ca locurilor lor cu apă să devină crăpate și fisurate de teorii umane despre evoluție, de îndoieli științifice, precum și să se contamineze cu filosofii păgâne religioase. Noile lor teorii nu vor ține apa, iar vechile lor învățături păgâne vor fi găurite rapid de adevărurile Bibliei pe care le-au părăsit. Înțelepciunea lor nu este mai presus de celelalte înțelepciuni ale acestei lumi rele, și pe care cuvântul lui Iehova o evaluează după cum urmează: „Înțelepciunea acestei lumi este nebunie la Dumnezeu.” – 1 Cor. 3:19; 1:17-29; Isa. 29:14.

5. Din cauza înfometării spirituale, adunările ortodoxe se risipesc și sunt prea slabe pentru a ține la distanță incursiunile materialismului și ale ateismului. Această stare este remarcată de către observatori lumești, iar aceștia mai remarcă și altceva. Luați în considerație următoarele, publicate în *Cronica ilustrată* din Leicester, Anglia, din 10 septembrie 1949: „Pe tot întinsul țării congregațiile din biserici și capele și-au pierdut importanța într-o măsură alarmantă. Mii de copii sunt crescuți cu un minim de cunoștințe religioase sau fără. Omul de pe stradă arată un interes scăzut față de vechile credințe consacrate. Totuși, un congres religios din Leicester a atras, în week-endul trecut, 8.500 de adepți ai unei credințe care le inspiră membrilor săi un zel copleșitor. Entuziasmul arzător al martorilor

lui Iehova este ceva ce trebuie să le dea de gândit clericilor și congregațiilor lor golite – și să se gândească bine. De ce este această mișcare un magnet atât de puternic? De ce sunt membrii săi plini de asemenea ardoare? Un răspuns este că martorii lui Iehova cred în facerea religiei accesibilă oamenilor. Ei cred în predicarea din ușă în ușă. Ei sunt pe deplin conștienți de valoarea publicității, și sunt întreprinzători în folosirea ei. Ei își strigă religia de pe acoperișuri. Orice ar crede oricine care frecventează biserica sau capela despre metodele sau crezurile lor, dorința lor intensă este o provocare pentru clericii și episcopii din fiecare dioceză, și pentru fiecare capelă din țară. Vor răspunde, oare, provocării, renunțând la ideile demodate?”

6. Ce nu reușește să înțeleagă un asemenea observator imparțial este de ce martorii lui Iehova sunt atât de zeloși, iar ortodocșii care merg la biserică sunt atât de apatici? Chiar și clericii observă diferența, iar despre acest lucru s-a plâns și episcopul catolic din New York, Thomas J. McDonnell: „Catolicului obișnuit îi lipsește adesea orice sentiment de apostolat. Prea adesea se mulțumește doar cu a fi un membru pasiv. El își privește religia ca fiind ceva între el și Dumnezeu și nu este interesat de împărtășirea acestei credințe cu alții. Credința fără fapte bune este moartă.” Apoi episcopul i-am amintit pe martorii lui Iehova ca având „ultimul cuvânt în zel pentru că-și propagă credința.” (New York Times, 5 noiembrie 1948) Dar de ce această diferență? Nu pentru că martorii lui Iehova sunt altfel de oameni. Mulți dintre ei au fost la un moment dat membri apatici și nepăsători ai adunărilor religioase ortodoxe. Punctul cheie este că și-au schimbat dieta spirituală, sau, mai precis, au întrerupt postul spiritual la care erau forțați în adunările creștinătății. Neprimind hrană spirituală, ei nu aveau putere spirituală pentru lucrări creștine. Dar când s-au rupt de pășunile religioase pârjolate și lovite de foamete ale creștinătății și au început să se hrănească cu bogata și nutritiva hrană spirituală a Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, ei s-au întărit, s-au energizat și au început să nu mai poată de bucurie din punct de vedere spiritual. Hrănirea continuă reînnoiește tăria pentru ca în continuare să nu mai poată de bucurie în predicarea creștină zeloasă și arzătoare

Hrana spirituală pusă la dispoziție

7. Prin predicarea Evangheliei de către martorii lui Iehova mii de persoane cu bunăvoință descoperă rezerve îmbelșugate de hrană spirituală. Ei încetează să mai flămânzească fără rost în mijlocul belșugului. Ei învață din programul educației divine oferit de Iehova Dumnezeu. Nu de la „tămăduitorii divinității” care pot etala o diplomă de la un seminar teologic și nici prin cunoștința din Biblie dobândită prin prezența cu regularitate la vreun edificiu. Educația lor începe în mod frecvent acasă, și fără plată, fie prin lecții stabilite, fie prin solicitări cu cutia de colectă. „Toți care însetează să vină la ape și cel care nu are bani; veniți să cumpărați și să mâncați.” „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” – Isa. 55:1 ; Apoc. 22:17.

8. Isus Cristos este asociat îndeaproape cu Iehova Dumnezeu în lucrarea de învățare, căci el a învățat în casele oamenilor când era pe pământ. Călcând pe urmele lui Isus discipolii Săi ‘nu au încetat să învețe și să predice despre Isus, în fiecare casă’. Apostolul Pavel i-a învățat pe oameni „din casă în casă”. (Faptele 5:42; 20:20.) Creștinii adevărați se țin astăzi de metodele stabilite de Exemplul lor Isus Cristos. Ei sună la casele oamenilor prezentând mesajul Evangheliei. Când stau pe străzi afișând reviste din Biblie iar un trecător arată interes, ei se oferă să viziteze casa acelei persoane pentru a conduce studii din Biblie. – Prov. 1:20, 21; 8:1-3.

9. Multe persoane cu bunăvoință constată că o modalitate practică de a obține educație divină este de a pune deoparte o oră pe săptămână pentru studiul Bibliei cu acești creștini, adică martorii lui Iehova. Cu Biblia și ajutoarele Bibliei, o persoană poate examina cu atenție și poate discuta principalele învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă doctrinele bazate pe crez ale religiilor ortodoxe, căci ucenicul descoperă rapid că astfel de învățături precum: Treime, focul iadului, suflet nemuritor și altele nu sunt Scripturale. Ceea ce învață el sunt adevărurile legate de Împărăția lui Cristos, binecuvântările pe care aceasta le va aduce pe un pământ nou, semnele vizibile acum care dovedesc că trăim în zilele din urmă, dovezile că Împărăția lui Cristos a fost stabilită în ceruri și este programată ca, în curând, să se îndrepte exploziv împotriva acestei lumi rele, în bătălia cunoscută sub numele de Armagedon, și multe alte instrucțiuni vitale care îi vor permite să supraviețuiască acestor zile tulburi și, în cele din urmă, să trăiască în lumea nouă fără sfârșit a lui Iehova Dumnezeu. (Mat. 24:3-39; 2 Tim. 3:1-5) Aceasta este educația la zi cu aceste timpuri primejdioase, și care nu rămâne în urmă, așa cum face educația lumească care batjocorește și spune că aceste lucruri în împlinirea profețiilor Biblice sunt îndepărtate, dacă se vor întâmpla vreodată. – 2 Petru 3:3, 4.

10. Iehova Dumnezeu binecuvântează studiul Bibliei la domiciliu și Isus Cristos face să prospere chiar și o așa mică adunare. Nu a promis el că, „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în numele Meu, sunt și eu în mijlocul lor”? (Mat. 18:20) Deci, pe măsură ce martorul zelos conduce studiul la domiciliu într-o manieră ordonată, adevărații Învățători, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, luminează ochii înțelegerii studentului smerit și cauzează dezvăluirea scopului divin pentru cel care învață. (Isa. 30:20; 54:13; Efes. 1:18) În mod credincios, martorul va merge în fiecare săptămână la aceea casă timp, de câteva luni și câteodată chiar mai mult de un an, oferindu-și, de bunăvoie, timpul și energia, pentru a asculta porunca lui Cristos de a ‘hrăni oile’ nu numai cu una, ci cu multe, multe mese spirituale. – Ioan 21:15-17.

11. Odată cu trecerea timpului, studentul ce progresează devine mai capabil să dea atenție regulii Scripturale: „Cel care este instruit oral prin cuvânt să aibă tovarășia celui care îl instruieste astfel, în toate lucrurile bune.” (Gal. 6:6, *Roth.*) Cel ce este instruit contribuie la caracterul instructiv educațional al studiului, comunicând înapoi conducătorului de studiu „lucrurile bune” ce au fost învățate.

Aceasta fixează adevărurile proaspăt învățate în mintea studentului și îi dă încredere în exprimarea acestora cu propriile lui cuvinte. El va deveni mai capabil să spună aproapelui său ce a învățat.

12. Acum îi este adresată o invitație de a participa la un studiu al Bibliei alături de un grup mai mare de persoane, într-o casă din apropiere. Acest studiu de carte în grupă este condus în același fel ca cel ținut în propria casă, doar că participă mai multe persoane și o mai mare varietate de comentarii îi stimulează mintea pentru activitate și reamintire a lucrurilor învățate anterior. Experiența demonstrează proverbul din Biblie: „Fierul ascute fierul; tot așa, un om se ascute pe sine prin sprijinul prietenului său.” (Prov. 27:17, *Leeser*) Șlefuit prin aceste contacte cu alți martori ai lui Iehova, noua persoană este dornică să meargă la adunări mai mari ale martorilor lui Iehova, ținute la Sala Împărăției. Oare nu va culege el binecuvântări suplimentare pentru că dă atenție sfatului: „Să luăm în considerare cum să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune, să nu încetăm să ne adunăm, așa cum au unii obicei, ci să ne sfătuim unii pe alții – cu atât mai mult acum, deoarece vedeți că Ziua se apropie”? – Evrei 10:24, 25, *Moffatt*.

13. La Sala împărăției se înfiripă o strânsă legătură de asociere creștină între ucenic și ceilalți din grupă. Tovărășia lor îl îndeamnă la dragoste și fapte bune și îl întărește împotriva relelor din ce în ce mai mari, pe măsură ce timpul se îndreaptă mai aproape de ziua răfuielii divine pentru această lume satanică. Lecturile publice de la această sală acoperă multe dintre punctele ce i-au fost explicate anterior, dar abordarea diferiților vorbitori din alte puncte de vedere îi clarifică și îi măresc înțelegerea. Este adevărat, vorbitorii iau texte din diferite părți ale Bibliei pentru a le pune laolaltă, pe aceeași temă, iar studentul își poate aminti când prietenii săi lumești, și chiar foștii predicatori de la biserică, au batjocorit această metodă zicând că martorii „sar de aici acolo prin Biblie, precum lăcustele, și prin aceste sărituri prin Biblie nu se poate dovedi nimic”. Dar această metodă topică de studiu este motivul pentru care el a învățat mai mult de la martori, într-o lună, decât a făcut-o de la fosta sa organizație bisericească, în douăzeci de ani.

14. Mai mult decât atât, nu au adunat laolaltă scriitori inspirați ai Scripturilor Grecești texte răspândite prin Scripturile Evreiești? Și acel Învățător exemplar, Isus Cristos, în faimoasa Sa predică publică de pe munte, nu a citat de douăzeci și unu de ori din Scripturile Ebraice, din cărțile Exodul, Leviticul, Numerele, Deuteronomul, 2 Regi, Psalmi, Isaia și Ieremia? El nu încerca să demonstreze „un lucru vechi” sărind aici și acolo când a folosit acele texte. Prin această metodă și spre plăcuta surpriză a oamenilor „El i-a învățat ca unul ce are autoritate și nu cum îi învățau cărturarii”, fiindcă El și-a susținut învățătura cu autoritatea Cuvântului scris al lui Dumnezeu. – Matei 7:29.

15. La studiul revistei *Turnul de Veghere* de la Sala Împărăției El este străfulgerat cu „hrană la timpul potrivit” din Cuvântul lui Dumnezeu, luminându-i calea spre viață. El a citit *Turnul de veghere* acasă, dar acum observă cât de multă informație a eșuat să asimileze. Și la adunările de serviciu și la școala teocratică de serviciu de la Sala Împărăției! Zilele în care mergea la biserică nu au adus

niciodată ceva asemenea acestor întâlniri! Deci, aceasta este cauza pentru care martorii lui Iehova au fost atât de eficienți în predicarea Evangheliei. La adunarea de serviciu ei au studiat metode eficiente de a prezenta mesajul, demonstrându-le și discutând despre acestea. Și modul în care au organizat-o a fost într-o asemenea manieră ca nimeni să nu copieze lucrarea altuia. Cât despre școală, aceasta predă exprimarea corectă, structură, fapte despre originea și păstrarea Bibliei, când au fost scrise diferitele cărți ale Bibliei, de către cine, pentru cine, ce conțin acestea, și multe alte instrucțiuni vitale pentru servi. Apoi servii înscriși la acest curs de instruire oferă cuvântări în clasă, sunt sfătuiți în mod constructiv pentru cum să le expună și să le alcătuiască. Cu siguranță, martorii s-au străduit din răspuțeri să asculte sfatul: „Fă tot ce poți pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să se rușineze, ci care formulează corect mesajul adevărului.” – 2 Timotei 2:15, *AAT*.

16. Instrucțiunea și instruirea pe care Isus le-a dat apostolilor Săi și creștinilor timpurii se pot compara cu școala de serviciu și cu adunarea de serviciu ale martorilor lui Iehova din prezent. Multe dintre discursurile lui Isus reprezentau cuvântări de serviciu, prin care își îndemna urmașii să-și lase lumina să strălucească, să predice Evanghelia Împărăției, să aducă roade, să-i boteze pe cei noi și să îi călăuzească în lucrarea de predicare. El a organizat demonstrații pentru beneficiul urmașilor Săi, luând conducerea în serviciu și arătându-le cum ar trebui să fie făcută lucrarea. „El a mers prin fiecare oraș și sat, predicând și anunțând vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu; și cei doisprezece erau cu El.” (Luca 8:1) Aceștia l-au observat pe Maestrul Propovăduitor și au învățat de la El, și mai târziu le-au dat altora motiv pentru a-și aminti această minunată instruire. (Faptele 4:13) Când Isus i-a trimis pe cei doisprezece apostoli să predice, El i-a instruit clar cum să trateze interesul și opoziția găsite în mărturia din ușă în ușă. (Mat. 10:1-16) Mai târziu a dat aceeași instruire teocratică de serviciu pentru serviciul de teren celor șaptezeci de discipoli, înainte de a-i trimite să predice, iar aceștia s-au întors pentru a raporta succesul activităților lor în serviciul de teren. – Luca 10:1-11, 17.

Schimbare binecuvântată pentru cei educați divin

17. Acum, ucenicul face o pauză să reflecteze asupra a ceea ce a câștigat prin educația divină oferită de Dumnezeu prin martorii Săi. Înainte, viața lui fusese o rutină de muncă și de eforturi disperate pentru a prinde ce el considera cândva a fi „distracție”, care implică, de cele mai multe ori, ore târzii și risipă ce se adăuga la povara slujbei seculare. Grijile cu problemele ce nedumeresc lumea de frica războiului, ce amenință mereu, și neliniștea pentru familia lui din cauza poverilor financiare și a pericolelor delincvenței juvenile nu l-au lăsat să-și găsească pacea. Dar cât de diferit este acum! El a cunoscut remediu sigur al Împărăției lui Dumnezeu, că aceasta este aproape, că necazurile prezente sunt doar predecesoare ale bucuriei eterne într-o lume nouă și că norii negrii sunt căptușiți cu argintiu atunci când sunt priviți prin viziunea profetică a Cuvântului lui Dumnezeu. – Luca 21:28-32.

18. Bineînțeles, că mulți dintre vechii lui prieteni nu se mai asociază cu el așa cum o făceau odată. Se pare că nu mai vorbesc aceeași limbă. El nu dorește să mai facă lucrurile pe care le făcea cu vechea clică, simte că a zăbovit prea mult timp asupra acestora în trecut și nici nu mai bagă în seamă bătaia de joc pe care foștii prieteni i-o adresează. Este mângâiat citind: „Ați irosit destul timp în trecut, făcând ceea ce le place necredincioșilor, lăsându-vă pradă senzualității, pasiunii, bețiilor, chefurilor, risipelor și idolatriei detestabile. Ei se miră că nu vă mai alăturați lor, avântându-vă în potopul risipei și vă vorbesc de rău; dar vor trebui să răspundă pentru aceasta Celui ce este gata să judece viii și morții. (1 Pet. 4:3-5, *AAT*) El nu se supără de pierderea acestora, căci a câștigat prieteni mai buni și mai mulți. – Matei 19:29.

19. Mai departe, el are acum „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere”. (Filip. 4:7) Pace nu doar că știe ce rezervă viitorul și nu se mai îngrijorează de condiții și pentru familia sa. Și nu doar pentru că a găsit hrană spirituală și nu mai este copleșit de înțelepciunea prostească a acestei lumi ce este îndreptată, adesea, spre scopuri distructive sau pentru că a găsit prieteni mai buni și mai curați. Pacea lui este de la Dumnezeu, pentru că a fost educat de Dumnezeu, cu înțelepciunea Sa și se împărtășește de beneficiile acestei înțelepciuni divine. Așa cum este scris: „Înțelepciunea cea de sus este în primul rând pură, apoi pașnică, răbdătoare, conciliatoare, plină de milă și de roade hrănitoare, clară, corectă; iar făcătorii de pace culeg dreptate.” – Iacov 3:17, 18, *Moffatt*.

20. El se împărtășește de aceste binecuvântări din plin, chiar până la aducerea de „roade bune”. Cel care era cândva ucenic a devenit acum un instrument de învățare datorită studiului său sânguinos, căci acum el este „capabil să-i învețe și pe alții”. (2 Tim. 2:2) „Fără plată ați primit, fără plată să dați”, își amintește el. (Mat. 10:8) Conform regulii Scripturii el a constatat că este adevărat că „este mai binecuvântat să dăruiești decât să primești.” (Faptele 20:35) Prin studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu și prin instrucțiunea primită la școala de serviciu și la adunările de serviciu și prin observarea exemplilor bune ale martorilor zeloși, perspectiva sa mentală s-a schimbat de la cugetarea lumii vechi la cea a lumii noi. „Nu trebuie să adoptați obiceiurile acestei lumi, ci transformați-vă, prin noua atitudine a minții, ca să constatați care este voința lui Dumnezeu – care este bună, plăcută și perfectă.” (Rom. 12:2, *AAT*) Curățat de Cuvântul lui Dumnezeu de proastele obiceiuri din trecut, din gândire și comportament, el este roditor acum în serviciul Împărăției, așa cum a fost poruncit: „Pe orice mlădiță din mine care nu aduce roade el o va îndepărta; pe orice mlădiță care aduce roade el o va curăța, pentru a aduce mai multe roade. Acum voi sunteți curați prin Cuvântul pe care vi l-am vorbit. Prin aceasta Tatăl Meu va fi glorificat, ca să aduceți multe roade; așa să fiți voi discipolii Mei.” – Ioan 15:1, 2, 3, 8.

21. Pacea care depășește priceperea umană este acum a lui, pentru că el este împăcat cu Dumnezeu, în armonie cu Dumnezeu, făcând voința lui Dumnezeu, luând parte la justificarea lui Dumnezeu. El dovedește că are înțelepciune și pricepere prin ascultarea poruncilor de a predica. (Psalmi 111:10) Prin folosirea

educației divine în serviciul de teren, prin repetarea adevărilor din Biblie la ușile oamenilor, el și le întipărește în minte și asta îl împiedică să le uite când are nevoie. Studiul continuu reumple mintea imperfectă care permite ca apele adevărului să curgă ca dintr-un vas cu fisuri. (Evrei 2:1; *margin*) Folosirea sânguincioasă a facultăților sale mentale în studiu le antrenează și le întărește până când vor putea să digere nu doar lapte, ci și hrană tare din Cuvântul lui Dumnezeu, iar puterea câștigată astfel îl echipează să reziste persecuțiilor și altor capcane satanice care abundă în această lume. El avansează spre perfecțiunea maturității, așa cum sfătuiește Scriptura: „Oamenii maturi au dreptul la hrană tare, căci simțurile lor sunt instruite, prin practică, să deosebească binele de rău. Așadar, să lăsăm deoparte învățătura creștină elementară și să înaintăm spre maturitate.” – Evrei 5:14; 6:1, *AAT*.

22. Este posibil ca pe măsură ce acest creștin își continuă cursul în educație divină și aduce din ce în ce mai multe roade bune să avanseze spre slujba matură a serviciului cu timp integral, cunoscută martorilor lui Iehova, astăzi, sub numele de pionierat.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este socotit Iehova ca pedagog și de ce?
2. Dau toți atenție educației oferite de Iehova? Ce demonstrează aceasta?
3. Ce roade a produs programul de educație al lumii?
4. De ce nu se găsește hrană spirituală în programele creștinătății?
5. Cum se compară, în privința zelului, sistemele creștinătății cu martorii lui Dumnezeu?
6. Ce explică această diferență în ce privește zelul?
7. Cum au încetat să mai înfometeze mulți cu bunăvoință în mijlocul belșugului?
8. La ale cui metode de învățare aderăm astăzi? În ce fel?
9. Ce constată mulți a fi metoda practică de a obține o educație la zi?
10. De cine sunt binecuvântate aceste studii din Biblie la domiciliu? Cum și de ce?
11. Cum comunică cu instructorul cel instruit?
12. Cum își extinde el privilegiile de studiu? Cu ce folos?
- 13,14. Cum îl influențează metoda topică? Este scripturală?
15. Ce privilegii de studiu și instruire vin la Sala Împărăției?
16. Cum se compară adunarea de serviciu și școala teocratică cu ce a oferit Isus discipolilor săi?
17. Ce schimbare în bine aduce această educație divină?
18. Ce schimbare de asociați are loc? Îl deranjează pe ucenic?
19. De ce fel de pace se bucură el și din ce motiv?
20. De ce trebuie să devină el roditor? Prin ce schimbare a minții?
21. Cum îi aduce folos întrebuințarea practică a educației?
22. La ce privilegiu mai mare de serviciu poate avansa el?

Din ce în ce mai mulți pionieri ai veștii bune

Acest articol face o analiză a serviciului cu timp integral ca și carieră. Acesta ia în calcul anumite probleme ale pionierilor, cerințele și cum să stăruie în acest serviciu. Îndreaptă atenția spre modul în care copiii ar putea participa la pionierat. Datorită temei de serviciu, articolul va fi studiat la adunarea de serviciu, în loc să fie studiat la studiul „*Turnului de veghere*”. Prin metoda de studiu obișnuită a „*Turnului de veghere*” fiecare grupă ar trebui să se ocupe de aceasta în timpul ultimelor trei adunări de serviciu din luna aprilie. Acordați nu mai mult de 30 de minute la fiecare întâlnire pentru studiu, iar la prima întâlnire ocupați-vă de paragrafele de la 1 la 10; la a doua de la 11 la 21; la a treia de la 22 la 31.

Au trecut treizeci și șase de ani de când Dumnezeu Și-a stabilit împărăția în cer, pentru binele omenirii. „Ziua lui Iehova”, începută în anul 1914 A.D., aproape a trecut, iar sfârșitul acestei lumi este aproape. Familia umană se confruntă cu cel mai mare masacru din zilele lui Noe înapoi. După ce furtuna Armagedonului va trece, nu vor fi destui vii pentru a-i îngropa pe cei morți. (Ier. 25:33) Păsările de pradă consumatoare de hoituri și animalele sălbatice ale câmpului și ale pădurii vor fi invitate la un ospăț de carne de om. (Ier. 34:20) Forțele demonice invizibile îl pot vedea, fără îndoială, pe principalul Executor al lui Iehova, Isus Cristos, apropiindu-se. Nebunește, influența lor disperată și turbulentă se îndreaptă spre regii pământului, pentru a-i conduce asemenea vitelor ce sunt cuprinse de panică, spre condamnarea lor. (Apoc. 16:14-16) De aceea, conducătorii pământului sunt confuzi și frustrați, cu fiecare națiune distrugând-o pe cealaltă precum marea zgomotoasă ce lovește țărmurile stâncoase; inima oamenilor cedează de teama a ceea ce vor vedea venind peste pământ. Pe măsură ce se apropie sfârșitul, presiunea demonilor crește; conducătorii pământului devin mai sperați și mai aroganți, rezultând astfel o oprinare din ce în ce mai mare față de marea omenirii. Doar printr-o cunoștință despre împărăția lui Dumnezeu și printr-o bizuire completă pe ea omul își poate opri goana spre Marea Moartă a Armagedonului.

² Iehova nu dorește moartea celui rău; cu atât mai puțin moartea celor asupriți și neinformați! În această clasă sunt mulți smeriți și ce se lasă învățați, care suspină și gem din pricina urâciunilor comise pe pământ. Chiar dacă viitorul ar părea întunecat și fără speranță pentru mulți, există, totuși, o cale de scăpare. De-a lungul timpului Iehova a arătat întotdeauna preocupare față de cei asupriți. În timpurile din vechime El Și-a trimis profeții ca să dea avertismente, să arate calea de scăpare și să lase o înregistrare scrisă generațiilor viitoare. Acum, în acest „timp al sfârșitului”, credeți că Dumnezeu ar lăsa această lume în voia sorții, fără să dea avertismente și fără să arate o cale de scăpare? Fiți siguri, El nu ar face și nici nu face acest lucru!

³ Astăzi Iehova are o organizație de servi modernă, eficientă, lucrătoare care Îi este complet devotată Lui și guvernată de către spiritul Său. Spiritul lui Dumnezeu

i-a condus să-și organizeze corporația legală, cunoscută sub numele de Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, ca un instrument de a facilita trimiterea unui avertisment în lumea întreagă, înaintea sfârșitului. Societatea Turnul de Veghere îi împarte pe servii sau martorii activi ai lui Iehova în două grupuri: grupul care predică doar cu timp parțial și celălalt, mai mult de bază, cu timp integral, predicând cel puțin o sută de ore pe lună. Acest grup din urmă este numit de către Societate „servi pionieri”. Din când în când sunt trimise tuturor grupelor de martori ai lui Iehova scrisori speciale care semnaleză nevoia urgentă ca mai mulți oameni să intre în serviciul de pionierat. Motivul pentru chemările continue de pionieri făcute de către Societate pot fi mai bine apreciate atunci când analizăm conținutul inspiratelor mărturii scrise, lăsate pentru această generație.

⁴ Scrierile sacre au prezis un Mesia care va justifica suveranitatea universală a lui Iehova și va asigura răscumpărarea pentru muritoarea familie umană. Credincios Cuvântului scris al lui Dumnezeu, întâiul Său Fiu născut a apărut pe pământ pentru a îndeplini voința Tatălui Său. Aceeași grijă iubitoare arătată de Dumnezeu pentru omenirea aflată în suferință a fost arătată și de Fiul Său, în mod clar. Deși nu a apărut ca un pionier american, îmbrăcat în piele de căprioară, cu o pușcă atârând pe umăr, El a fost la început ca un om deschizător de drumuri ce și-a croit drum prin sălbăticia religioasă; o sălbăticie a tradițiilor ecleziastice, care i-a prins pe oameni în capcană și i-a înstrăinat de închinarea adevărată. Cu un spirit de pionier zelos, Isus a croit un drum prin religia Evreilor care a lăsat o cărare ce lucește de lumina adevărului. Aceasta a fost o cărare dreaptă și îngustă, comparativ cu calea largă care duce la pieire, totuși a dus la libertate și viață veșnică.

⁵ Isus Cristos a fost un exemplu perfect de serv pionier cu timp integral. El a realizat pe deplin condiția fără de speranță a Evreilor legați de tradițiile religioase, și astfel a făcut tot posibilul pe atunci să îi salveze. Sentimentul marelui, compasiunea și grija pentru bunăstarea Ierusalimului se văd în El atunci când spunea: „O, Ierusalim, Ierusalim, tu care-i omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi, cum își adună cloșca puilor sub aripi și n-ai vrut!” La Isus a fost mereu: ‘Să se facă voința Ta, nu a Mea, precum în cer, așa și pe pământ.’ Acest lucru fiind adevărat, nimeni nu ar putea să nu observe forța conducătoare a spiritului lui Dumnezeu, care îl determină să intensifice predicarea evangheliei, pe măsură ce se apropie sfârșitul serviciului său pământesc.

⁶ Atât de mare a fost această creștere, încât religioniștii din acea vreme au conspirat să-L omoare înainte ca pășunile să le fie complet pustiite. Importanța acestui mesaj ar putea fi văzută și simțită de către cei care au auzit chemarea sinceră și emoționantă a lui Isus, în ziua cea mare a sărbătorii corturilor: „În ultima zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus s-a ridicat în picioare și a strigat, zicând: Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine și să bea. Cel ce crede în mine, după cum spune Scriptura, din pântecul lui vor curge râuri de apă vie.” (Ioan 7:37, 38) Tot ceea ce au trebuit să facă Evreii a fost să-L accepte pe Isus ca pe Mesia al lor; nu prin credință oarbă, ci cercetând Scripturile care preziceau despre El și prin observarea

împlinirii fizice ce avea loc chiar înaintea ochilor lor. Dacă făceau acest lucru, ei ar fi scăpat de la distrugerea Ierusalimului din anul 70 A.D. și ar fi câștigat viață veșnică în Împărăție.

⁷ În timpul lui Isus și al apostolilor Săi, serviciul s-a extins din ce în ce mai mult. Pe măsură ce alții auzeau și răspundeau, ‘din pântecele lor curgeau râuri de apă vie’, după ce spiritul sfânt a fost revărsat în ziua Rusaliilor din anul 33 A.D., iar această „apă” a ajuns la alții, care la rândul lor au răspuns. (Ioan 7:38, 39) Și tot așa până aproximativ patruzeci de ani mai târziu, când Ierusalimul a fost distrus. Iehova nu i-a considerat vinovați de sânge pe acei primi servi. Ei au transmis avertismentul, rezultând în salvarea celor care au dat atenție și distrugerea celor care au batjocorit. Astăzi, Societatea Turnul de Veghere arată aceeași grijă față de această generație care se confruntă acum cu distrugerea lumii la Armaghedon. Două mari organizații potrivnice sunt stabilite pentru o confruntare, care să stabilească o dată și pentru totdeauna problema supremației. Strategia lui Satan este să-i țină pe oameni în ignoranță și să-i lase să cadă, orbește, în groapa măcelului Armaghedonului. Scopul lui Dumnezeu este să transmită un avertisment prin trimiterea martorilor Săi peste tot, ca să deschidă ochii celor orbi și să-i elibereze pe cei care stau în întuneric.

⁸ Isus Cristos este acum prezent invizibil în Împărăția Sa, domnind în mijlocul vrăjmașilor săi (Psalmii 110:1, 2) El este zelos față de partea lui Iehova în această chestiune și nu arată milă față de cei care nu vor părăsi tabăra marelui adversar. Pe de altă parte, spiritul său de milă față de cei asupriți nu s-a împușinat de la timpul călătoriei sale vizibile pe pământ. Cei ce calcă acum pe urmele lui, pe pământ, apreciază chestiunea și au un zel special pentru partea lui Iehova în controversă. Ei realizează că oamenii acestei generații se confruntă cu o mare decizie și pentru a o lua în mod inteligent trebuie să aibă înțelegere. Aici este exprimată mila lui Dumnezeu față de națiunile prin organizația Sa pe pământ, prin trimiterea servilor săi către acestea. Într-adevăr, lucrarea lui Iehova nu este degeaba, pentru că mulți din toate națiunile, neamurile și limbile vin drept și sigur pe calea ce duce spre viață. Serviciul se extinde din ce în ce mai mult, dar secerișul este încă mare în comparație cu puținii lucrători. De aceea nevoia disperată ca mai mulți lucrători să fie trimiși pe teren. Societatea Turnul de Veghere, realizând acest lucru, este mereu mișcată de spiritul lui Dumnezeu să lanseze chemări pentru mai mulți pionieri.

CONDIȚII DE INTRARE

⁹ Nimeni nu ar trebui să își închidă mintea la asemenea chemări și să creadă că serviciul de pionierat nu intră în discuție în ceea ce-l privește. Dacă ești unul dintre martorii consacrați ai lui Iehova, trebuie să realizezi că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. El poate chiar să TE facă pionier. Îndemnându-i pe mai mulți să preia serviciul de pionierat, Societatea nu se așteaptă să faci acest lucru fără o considerație implicită. O asemenea decizie trebuie să fie luată solemn, în urma unei analize finale, înaintea lui Iehova, cu multă încredere în El și bizuindu-ne pe El. Dacă un bărbat are familie și dobândește o cunoștință a adevărului și dorește să

devină serv cu timp integral, nu ar fi corect ca el să facă acest lucru, decât dacă s-ar îngriji și de familia sa în același timp. Cei ce nu se îngrijesc de ai lui, spune 1 Timotei 5:8, sunt mai răi decât cei necredincioși.

¹⁰ Nu ar fi corect ca un soț să se despartă de soția sa din cauza necredinței sale, sau vice-versa, și să intre în lucrarea de pionierat. Dacă cel necredincios dorește să trăiască alături de Creștinul consacrat, se cuvine ca cel consacrat să arate considerație potrivită față de cel necredincios. Aceasta este calea de acțiune a Scripturii și s-ar putea ca această cale de acțiune înțeleaptă și atentă urmată de cel consacrat să-l câștige pe cel necredincios de partea lui Iehova. Dumnezeu a unit bărbatul și femeia prin căsătorie, iar adevărul ar trebui să nu îi despartă decât atunci când cel necredincios refuză să rămână alături de cel care dorește să-i servească lui Iehova Dumnezeu. Atunci, desigur, acest lucru îi va da celui consacrat libertatea de a se concentra asupra lucrării Împărăției. Suntem sfătuiți să lucrăm pentru propria noastră salvare, cu teamă și tremur. Pentru acest lucru, trebuie folosit spiritul unei minți sănătoase. Emoțiilor nu trebuie să li se permită să ne conducă la o decizie pripită luată pe moment. Isus i-a sfătuit pe servii Săi să caute mai întâi Împărăția, promițând că vor fi adăugate și lucrurile materiale.

¹¹ A căuta mai întâi Împărăția înseamnă să ai în minte, mereu, mai presus de orice, interesele Împărăției. O asemenea persoană va căuta oportunitățile de a servi în acest scop și nu va căuta mai întâi nevoile sale materiale, strângându-și bunuri lumești pentru a-și proteja viitorul. Fiți siguri că nu toți vor putea să preia serviciul cu timp integral. Totuși, acest sfat se aplică la fel de mult și celor care consideră necesar să se implice în activități laice pentru sprijin financiar. Căutând continuu a servi Împărăția, după cum este posibil, mulți își văd calea liberă pentru a intra în serviciul de pionierat. Mii au profitat de asemenea oportunități și, fără îndoială, sunt mai multe mii de persoane asociate cu grupele martorilor lui Iehova care ar putea deveni pionieri, dacă privilegiul ar fi căutat cu mai multă seriozitate.

¹² Multe casnice găsesc cu puțință să lucreze trei sau patru ore zilnic, spunând altora despre binecuvântările împărăției. Poate și tu ești unul care ai putea face la fel. Dacă da, atunci ar trebui să ieși în serios chemările de pionieri. Ar putea fi posibil atât pentru soț, cât și pentru soție, să fie pionieri, iar unul sau ambii să aibă un serviciu lumesc cu jumătate de normă. Lucrul cu jumătate de normă pentru a ține pe cineva în serviciu nu trebuie dezaprobat. Este exact ceea ce a făcut apostolul Pavel ca să nu fie o povară pentru cei cărora le predica. Făcând acest lucru, nu s-a putut aduce nici o ofensă împotriva lui, ci doar împotriva mesajului însuși. Totuși, religiile ortodoxe ale acestei lumi nu privesc această metodă cu ochi buni. Pe de altă parte, martorii lui Iehova nu își strâng adunările în catedrale complicate, confruntându-le neîncetat cu un coș de colectă în timpul serviciilor.

¹³ Martorii lui Iehova provin din toate păturile sociale, angajați în toate ocupațiile activităților laice. Principalul lor țel este de a-L mulțumi pe Iehova Dumnezeu, prin îndeplinirea loială a jurămintelor de consacrare de a predica. Întreaga activitate laică implicată este guvernată de circumstanțe. Când vine vorba de a strânge bogății pentru viitor sau pentru traiul extravagant de acum, Creștinii ar

trebui să ia în considerare sfatul lui Isus: ‘Nu vă strângeți aur și argint pe care le sparg și le fură hoții.’ Dacă este urmată această cale de acțiune de strângere a comorilor lumești acolo vor fi și mintea și inima. Dar „mamona nedreptății”, atunci când este folosită cu înțelepciune, poate face ca cel care o folosește să fie primit de adevărații noștri Prieteni, Iehova și Cristos, în locuințele veșnice. De ce? Deoarece comorile unei asemenea persoane sunt păstrate în cer, unde nu pot fi furate de hoți și pentru că banii lor au fost folosiți doar ca mijloc, direct sau indirect, pentru a-i susține în căutarea mai întâi a Împărăției. – Luca 16:9.

SPRIJIN DIVIN PENTRU LUCRARE

¹⁴ Servul consacrat îl observă pe Dumnezeu, ca să spunem așa, prin faptul că Îl cred pe cuvânt. Printr-un raționament sănătos, el își consideră calea de acțiune la fel cu cea urmată de Israel când Iehova i-a chemat afară din Egipt. Israelul era în robia puterii mondiale din acel timp și se afla sub poveri mari, asupritoare. Prin mâna lui Moise, Dumnezeu i-a eliberat după ce a adus asupra Egiptului zece plăgi devastatoare. Cele din urmă au fost cele ale întunericii greu și ale uciderii întâilor născuți din Egipt. Cu o demonstrație încununată a puterii Sale mărețe, Dumnezeu a deschis Marea Roșie și Israel a trecut pe pământ uscat. Faraon și armata sa, conduși de o furie sălbatică, oarbă s-au aruncat în deschizătură, doar pentru a fi prinși în cursă și complet distruși. O demonstrație atât de măreață despre salvare și de masacru în masă a adus numele lui Iehova în atenția acelei lumi. Numele Său a fost pus pe un popor ales de El.

¹⁵ După toate acestea, crezi că Dumnezeu ar fi permis ca Israel să piară în pustiu? Crezi că ar fi permis să se spună: „Dumnezeu a fost capabil să scape Israelul de robie, dar nu a fost capabil să-i sprijine în călătoria lor prin pustiu?” Desigur că nu! Din pricina numelui Său, Iehova a păstrat peste 2.000.000 de israeliți timp de patruzeci de ani. Hainele lor nu s-au învechit și nu s-au degradat; încălțăminte nu li s-a uzat; și mana din cer nu a eșuat niciodată să le potolească foamea. Israel nu a trăit în lux, dar a avut suficient în timp ce mărșăluia spre Țara Promisă. Mai presus de orice, au avut din belșug hrană spirituală, asigurată prin Moise și preoția Levitică. Cu roditorea țară promisă înaintea lor, ar fi trebuit să aibă pace, răbdare și mulțumire.

¹⁶ Astăzi are loc pentru mii o salvare asemănătoare, da, și probabil pentru milioane înainte de răfuiala finală de la Armagedon. Această mulțime mare sunt cei scăpați de robie față de lumea rea de astăzi. Pentru ei stăpânirile înalte ale acestei lumi sunt ca și distruse; ei Îi recunosc doar pe Iehova Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Cristos ca „Stăpâniri Înalte” (Rom. 13:1) Ochii înțelegerii văd înaintea lor lumea nouă promisă, „în care curge lapte și miere”. La fel de sigur cum Iehova și-a chemat poporul din Egipt, prin mâna servului Său, Moise, tot așa își cheamă acum poporul din Egiptul antitipic, aflat sub Mai marele Său Moise, Isus Cristos. Nici acestora nu le este promisă o viață în lux cu belșug și tihnă. Dar există din belșug ceea ce au nevoie pentru a se întreține. Ce anume? vei spune. Este o masă cu hrană spirituală, „hrană la timpul potrivit”, depășind orice a fost furnizat vreodată.

Având asemenea binecuvântări spirituale și marea speranță a noii lumi atât de aproape, servii lui Dumnezeu pot arăta aceeași atitudine răbdătoare ca și Pavel, care a spus: „Astfel, dacă avem hrană și acoperiș, să fim mulțumiți cu acestea”, deoarece „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.” – 1 Timotei 6:8, 6.

¹⁷ Pe măsură ce Creștinul crește în înțelegere spirituală și maturitate, aprecierea lui despre Dumnezeu se accentuează. Lucrurile acestei vieți, care în vremurile trecute aveau importanță prioritară, astăzi primesc decât puțină atenție. El ia în considerare condiția celor care bâjbâie în întunericul dens al Egiptului antitipic și face tot posibilul pentru a le deschide ochii spre unica lumină. Dacă Domnul Dumnezeu le deschide ochii spre lumina adevărului, aceasta îi va trece, în siguranță, prin pustiul acestei lumi vechi a încurcatei politici, a comerțului și a religiei.

COPIII PIONIERI

¹⁸ Copiii israeliți au mărșăluit și ei în exodul din Egipt și au continuat prin pustiul, pentru a moșteni Țara Promisă. Copiii se numără astăzi în rândul poporului lui Dumnezeu în marșul spre lumea nouă. Și ei trebuie să fie puternici din punct de vedere spiritual, gata să se identifice prin mărturisire în fața celorlalți. Pentru acest motiv, părinții sunt sfătuiți să-și crească copiii în sfatul și muștrarea Domnului. Pentru binele copilului și pentru lauda lui Dumnezeu, Societatea Turnul de Veghere sfătuiește și copiii să devină pionieri de vacanță: „Din gura copilașilor și a sugarilor ai scos laude”, a spus Isus. (Mat. 21:16; Psalmii 8:2) Nu v-ar face pe voi, părinți, fericiți și mândri să aveți un copil având dorința de a-I servi Creatorului său? Să știți că prin cunoștință și pricepere, a ales să servească lui Dumnezeu în loc urmeze obișnuita cale de acțiune a copiilor din această lume? O cale de acțiune care ar putea duce chiar spre delincvență, aducându-ți rușine și ocară.

¹⁹ Pe de altă parte, ai putea spune: ‘Îmi iubesc copilul prea mult pentru a-i umple mintea tânără cu idei care i-ar putea aduce nepopularitate în rândul colegilor de joacă și, din acest motiv, nu-l voi încuraja să-L servească acum pe Dumnezeu, ci voi aștepta până când va crește; atunci el va decide singur’. Este aceasta o dragostea adevărată pentru copil? Dragostea adevărată ar fi să urmeze calea de acțiune care l-ar avantaja cel mai mult pe copil, de-a lungul unei perioade lungi de timp. La măcelul de la Armaghedon nu vor fi cruțați nici tineri, nici bătrâni. După ce a fost făcută lucrarea de însemnare, potrivit instrucțiunilor lui Iehova, porunca dată executorilor Săi a fost: „Omorâți pe bătrâni și tineri, fecioare, copii și femei; dar să nu vă apropiați de nici un om care are semnul (Ezec. 9:6) Așadar, nu există nici o garanție ca un copil să treacă de Armaghedon datorită înregistrării serviciului de teren a unui părinte, care este neglijent față de copiii săi. De fapt, poate că părintele este zelos și credincios în orice aspect, cu excepția trimiterii propriilor copii în serviciul lui Dumnezeu. Iubirea egoistă față de un copil poate determina un părinte să încerce să-l protejeze de muștrările adversarului care vor veni peste toți care susțin Împărăția.

²⁰ Priviți-l pe Avraam, care nu și-a reținut singurul fiu iubit de la Dumnezeu. Avraam l-a învățat pe Isaac despre Iehova și, când a fost timpul ca el să fie jertfit, în ascultarea poruncii lui Iehova, a fost pregătit și doritor. Să presupunem că Isaac, în lipsă de cunoștință, s-ar fi panicat, s-ar fi smuls de lângă tatăl său și ar fi gonit peste dealuri. Sau, pe de altă parte, să presupunem că credința lui Avraam în Dumnezeu ar fi fost zguduită de o dragoste egoistă pe care ar fi avut-o față de fiul său, și astfel ar fi refuzat să asculte. Scopul lui Iehova nu ar fi fost servit în crearea unei ilustrații profetice, ce prezicea jertfa singurului său fiu născut. A fost mai mult o încercare asupra lui Avraam decât asupra lui Isaac, dar Avraam a știut că a asculta este calea înțeleaptă. Aceasta avea ca rezultat cel mai bine pentru el și pentru fiul său iubit. Imaginați-vă bucuria și satisfacția lui Avraam și a tânărului când Iehova a spus: „Nu întinde mâna asupra băiatului și nu-i face nimic, căci acum știu că te temi de Dumnezeu, fiindcă nu ți-ai reținut fiul, pe singurul tău fiu ... te voi binecuvânta, ... și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu.” – Gen. 22:12-18.

²¹ Iehova nu i-a cerut lui Avraam să facă ceva ce El nu dorea. De mic, Fiul lui Iehova, Isus, a fost instruit de timpuriu și acest lucru a creat în el dorința de a cunoaște mai multe despre tatăl ceresc. Așadar, la o vârstă fragedă a fost în curțile Tatălui Său punând întrebări și discutând. Chiar dacă această cale de acțiune l-a adus în conflict cu lumea de atunci și a rezultat în moarte pe stâlpul de tortură, El nu a dorit nici măcar un minut să dea înapoi. Într-adevăr, atunci, Isaac și Isus au fost fii înțelepți și au făcut ca inima tatălui lor să se bucure.

²² Exemple precum acestea luminează calea pe care părinții de astăzi trebuie să o urmeze în creșterea copiilor lor. Dacă ai copii, ajută-i să aibă și să păstreze dorința de a-I servi Creatorului. Fă posibil ca ei să răspundă chemării pentru pionieri de vacanță. Mulți vor răspunde dacă sunt învățați corespunzător acasă. Mulți vor răspunde dacă sunt învățați corespunzător acasă și duși la studiile de la Sala Împărăției, în mod regulat și, alături de tine, în serviciul pe teren. Făcând acest lucru, ei nu vor deveni o parte din torentul în creștere de copii delincvenți din această lume, ci vor contribui la Împărăția aflată mereu în expansiune.

²³ Din punctul de vedere al copilului, mintea lui tânără va fi capabilă de a vedea diferența între standardele acestei lumi și cele ale noii lumi, chiar raportându-se la copii de vârsta lui. În loc ca mintea lui să fie umplută cu închinarea la eroi, precum „Superman, Dick Tracy și Lone Ranger”, el va lua în considerare, cu seriozitate, oamenii credincioși de valoare, precum Iosua și David. Dacă este descurajat să nu arate același entuziasm față de campionii sportivi de astăzi, el nici nu va fi preocupat. El va găsi mulțumire în a arăta că nici unul dintre campionii lor nu „ajung nici la degetul mic” al lui David, care a ucis un leu în timp ce era tânăr păstor și a omorât un uriaș cu o praștie; și Samson, care a ucis o mie de dușmani cu mandibula unui măgar. Copilului care este silitor și entuziast în servirea Creatorului său păstrează promisiunea de trăi într-un paradis încântător pe pământ, unde toate fiarele pădurii îi vor fi animalele lui de companie. Dragostea pentru Dumnezeu și credința în promisiunile Sale vor fi puterea motivatoare care îl va

face să răspundă pionieratului de vacanță. În timpul vacanței de vară ce a trecut, doar în Statele Unite, mai mult de 800 de copii s-au alăturat în rândul pionierilor, pentru a cânta laudele lui Iehova.

SĂ RĂMÂNEM ÎN ACEASTĂ ARIE A SERVICIULUI

²⁴ Creșterea în serviciu și în domeniul pionieratului nu va fi fără încercări, fie că este vorba de tineri sau bătrâni, de sex masculin sau feminin. O înaintare ulterioară va face ca „dumnezeul acestei lumi” să se opună din ce în ce mai mult în calea ta pentru a-ți împiedica progresul. Urmează sfatul lui Pavel și „veghează la tine în toate lucrurile, suferă necazurile, fă lucrarea unui evanghelizator, oferă dovada deplină a serviciului [tău]” (2 Tim. 4:5) Mii de pionieri de pretutindeni oferă o dovadă deplină a serviciului lor în fața obstacolelor și a necazurilor. Iehova a adăugat astfel o creștere în rândurile lor, de la 462, cât erau în anul 1922, la 12.000 de pionieri, care servesc cu timp integral în toată lumea. Dintre aceștia 1.200 au fost trimiși la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, pentru o instruire misionară avansată, care să-i echipeze să servească în țări străine din întreaga lume. Aceștia au fost trimiși în peste 80 de țări cu mesajul dătător de viață pentru toți care doresc să asculte. În America de Sud, de exemplu, numai în ultimii cinci ani, servii lumii noi au crescut de la 1.700 până la peste 5.000 ce dau raport în fiecare lună. Aceasta este o creștere de peste 194 de procente. Creșteri asemănătoare în alte părți ale lumii sunt atribuite în mare măsură lucrării servilor pionieri; dar încă mai este nevoie de pionieri din ce în ce mai mulți, pentru că, într-adevăr, secerișul este mare.

²⁵ Isus a spus că toată Legea și Profetii se bazează pe cele două mari porunci: să iubești pe Iehova cu toată inima, mintea, sufletul și puterea și, a doua, să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Pentru a merge într-o numire străină este nevoie de mare credință și încredere totală în Dumnezeu. Iubirea pentru Domnul Dumnezeu și pentru aproapele nu înseamnă o iubire egoistă, emoțională, care rezultă din falsele învățături religioase. Înseamnă expresia perfectă a altruismului. Servii pionieri, atunci când merg în țări străine, trebuie să exprime acel tip de iubire. Vor fi întâmpinate greutăți, dar prin răbdare credincioasă, roadele muncii noastre ne vor aduce bucurii dincolo de așteptări. Experiențele relatate de misionari confirmă acest lucru. De exemplu, din interiorul Insulelor Filipine auzim de așezări native cu martori ai lui Iehova în majoritate. Din inima Africii auzim de sate întregi formate din martori ai lui Iehova, și în fiecare țară, numărul martorilor crește. Rapoartele actuale indică acum peste 300.000 de servi care predică, cel puțin parțial, în fiecare lună. Adunările lor constau din aproapele care locuiește în zona lor. Astfel dragostea adevărată este exprimată, nu doar față de Dumnezeu, în ascultare de porunca Sa de a predica, ci și față de aproapele. Făcând acest lucru, acești servi își asigură salvarea lor și a celor care răspund mesajului Împărăției.

²⁶ Într-adevăr, servii lumii noi a lui Iehova, fie ei pionieri sau nu, sunt un popor deosebit. Pentru Dumnezeu, aceștia sunt lumina ochilor Săi. Pentru lume, ei sunt străini și sunt considerați de mulți ca fiind fanatici religioși. Dar, indiferent de ce

crede lumea despre servii Săi, pe care El, din milă, îi trimite să trâmbezeze un ultim avertisment, Iehova nu îi va părăsi niciodată. Ochii săi privesc peste tot pământul pentru a se arăta puternic în interesul celor care Îl iubesc. – 2 Cronici 16:9.

CERINȚE

²⁷ Ce trebuie să facem după ce facem pași în domeniul pionieratului, pentru a ne asigura că rămânem în această arie a serviciului? Ca răspuns la această întrebare, să luăm în considerare, de exemplu, pe „Martorul Credincios și Adevărat”, Isus Cristos. Calea sa de acțiune actuală și sfatul Său abundent dau instrucțiunile perfecte. ‘Ei bine’, poate vei spune, ‘Isus ne-a spus să ne gândim la crinii de pe câmp, care nici nu trudesc, nici nu se îngrijesc de viitor, și totuși nici chiar Solomon, în toată gloria lui și cu toate bogățiile lui, nu a fost împodobit așa. Isus a mai spus să ne gândim la păsări și la cum se îngrijește Tatăl ceresc de ele. Și, în continuare, El a spus să nu ne îngrijorăm niciodată de ziua de mâine, căci este suficient zilei necazul ei. Cum pot să rămân în lucrarea de pionierat dacă am o asemenea atitudine? Acesta este secolul modern al douăzecilea și trebuie să fim practici cu privire la costurile mari de existență.’ Fii sigur, asemenea întrebări ale tale trebuie luate în considerare.

²⁸ Prima cerință pe care pionierii trebuie să o ia în considerare este cea a credinței. Isus ne-a depășit pe toți în această calitate. Fără ea, este imposibil să îi plăcem lui Dumnezeu. Cu ea, mintea și inima servului sunt în atitudinea corectă pentru a înțelege și sunt gata să răspundă atunci când sunt luminați. Isus a fost un serv adevărat, înflăcărat cu zel care l-a făcut să lucreze în serviciul Tatălui Său ca nimeni altul. El nu a putut să stea jos și să se lege în bătaia vântului, doar pentru a fi plăcut în ochii oamenilor și să aștepte ca Dumnezeu să îi poarte de grijă. Nu acesta a fost scopul lui de a fi pe pământ. Crinii, totuși, și-au împlinit scopul, și pentru acest motiv Dumnezeu le-a păstrat frumusețea. Păsările cerului și-au împlinit scopul și sunt, de asemenea, aflate în grija Lui. Pentru ca Isus să fie susținut, El trebuia să îplinească scopul lui Dumnezeu, așa cum se aplica la el, adică să pună mărturie pentru adevăr, în justificarea suveranității tatălui Său, peste tot, și să asigure o răscumpărare.

²⁹ Isus Și-a împlinit perfect însărcinarea și a fost susținut îndeajuns pe tot parcursul călătoriei lui pământești. Timp de 33 de ani și jumătate el a trăit ca și creatură umană și nevoile Sale materiale nu au fost mai puține decât cele ale oricărei alte creaturi umane. Ca tânăr, fără îndoială, a lucrat în tâmplărie. La vârsta de treizeci de ani el și-a dedicat tot timpul predicării Evangheliei. Nu și-a făcut nici un plan de căsătorie și de creștere de copii, ci a hotărât, la o vârstă fragedă, să-și servească în totul Tatăl ceresc. Când a intrat în lucrare cu timp integral El nu a trebuit să ia în calcul susținerea unei familii. Credința Sa a fost suficientă încât și-a lăsat sprijinul complet la dispoziția Tatălui Său din cer. Prin predicare în mod loial, el a constatat că cei care îl ascultau erau de multe ori doritori și nerăbdători ca El să cineze alături de ei. Făcând acest lucru, Isus a împărțit hrană spirituală de o mai mare valoare ca cea materială pe care El a consumat-o. Nu a fost pretențios cu

privire la găzduirea peste noapte, ci a dormit oriunde s-a îngrijit Iehova, sub cerul liber, într-un staul sau într-o casă. El a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde să-și pună capul”. – Matei 8:20.

³⁰ Astăzi același lucru este posibil pentru cei singuri care nu au familie sau obligații financiare și, mai presus de toate, sunt înflăcărați de zel pentru Iehova asemenea lui Isus. Din nou spunem, acest lucru nu înseamnă că veți avea luxul și confortul așteptat de membrii acestei lumi. Omul nu trăiește doar cu pâine, ci prin fiecare cuvânt ce vine din gura lui Iehova. Dacă predici Evanghelia, vei trăi prin Evanghelie, pentru că lucrătorul este vrednic de plata lui. Mulți cărora le duci apa vieții vor considera un privilegiu și un serviciu adus Domnului Dumnezeu să-ți asigure hrană și băutură. Acceptă acest lucru ca îngrijire din partea lui Dumnezeu, cu smerenie și recunoștință. Când Isus a spus despre cei care ascultau, că ‘din pânțele lor vor curge ape vii de viață’ El a vrut să spună că adevărul divin va fi prima lor preocupare în viață. Ei au adus roade și au fost comparați de apostolul Pavel cu pământul bun care soarbe frecvent din prosepțime spirituală și produc vegetație sau roadeler Împărăției, care sunt de folos celor pentru care pământul este cultivat. Pionierii sunt cultivați de Dumnezeu pentru lucrarea Sa de a vesti Împărăția Sa și de a avertiza cu privire la Armagedon.

³¹ Acesta este timpul acceptabil ca tu să te alături rândurilor de pionieri. Niciodată nu a fost mai mare nevoie de ei, nici timpul așa scurt și secerișul să fie așa de bogat. Dacă ai fost chemat din întuneric la lumina minunată, reflectă lumina spre ceilalți înainte de a fi prea târziu. Cu cât petreci mai mult timp în a reflecta lumina, cu atât mai luminos devine reflectorul tău și lumina ta, și cu atât mai mulți vor fi atrași spre adevăr. Ziua lui Iehova este aproape încheiată, iar noaptea Armagedonului este foarte aproape. Să nu fi prins dormind sau într-o stare de indiferență față de cei care sunt în robie. Ascultă chemarea pentru cât mai mulți pionieri ai veștii bune. Simte nevoia urgentă, iar apoi răspunde!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce se afundă acum omenirea? Cum poate fi oprit omul din această afundare?
2. Cum manifestă Dumnezeu preocupare pentru cei asupriți și neinformați?
3. De ce există Societatea? Ce chemări speciale emite aceasta?
4. Cum a manifestat Fiul preocupare, asemenea lui Dumnezeu, pentru omenirea suferindă?
5. Cum a fost el un exemplu perfect de serv pionier cu timp integral?
6. Ce a fost necesar pentru a scăpa de nimicire și a intra în Împărăție?
7. Cum au ‘curs apele din pânțele’? Cu ce rezultat?
8. Cum este exprimată îndurarea lui Dumnezeu prin organizația Lui de martori?
9. De ce o persoană trebuie să se gândească la serviciul de pionier? În ce mod?
10. Cum să hotărască cel căsătorit referitor la lucrarea de pionier?
11. Ce înseamnă, în ce privește serviciul, să căutăm mai întâi Împărăția?
12. De ce lucrarea cu timp parțial pentru pionieri nu trebuie să fie privită cu ochi răi?

13. Ce se poate spune despre volumul de muncă lumească și de modul cum întrebuințăm mamona?
- 14,15. Cum îl observă servul pe Dumnezeu, ca în cazul Israelului?
16. Ce a fost promis și oferit, cu care să fim mulțumiți?
17. Cum privim noi chestiunile, având o apreciere mărită a lui Dumnezeu?
18. Ce îndeamnă Societatea pe copii să devină și de ce?
19. Cum ar putea hotărî unii împotriva celor mai bune interese ale copilului? De ce?
20. Ce arată calea de acțiune a lui Avraam referitor la cum să hotărască cineva pentru propriul copil?
21. Cum a fost Isus, asemenea lui Isaac, un fiu înțelept?
22. Cum îi pot determina și ajuta părinții pe copii să-L servească mai mult pe Dumnezeu?
23. Ce-l va motiva pe copil să răspundă la chemarea pentru pionier?
24. În ciuda cărui lucru își dovedesc pionierii serviciul? Cât de bine?
25. Care sunt cele două mari porunci pe care le împlinesc ei? Cu ce rezultate?
26. Ce pot aștepta servii lui Dumnezeu de la El, în ciuda părerii lumii?
27. Cum pot argumenta unii referitor la întreținerea în serviciu cu timp integral?
- 28,29. (a) Cum este privită credința o cerință în ce privește sprijinul în serviciu?
(b) Cum a fost ilustrat lucrul acesta în cazul lui Isus?
30. Prin ce va trăi și va fi roditor servul cu timp integral?
31. De ce acesta este un timp special pentru a ne alătura rândurilor pionierilor?

Din Nicaragua în Panama

Președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, Nathan Homer Knorr, a zburat pe aceeași rută pe care zburase secretatul său Robert Morgan, cu câteva zile mai devreme, prin America Centrală. În timp ce se afla în acest zbor fratele Morgan a văzut pentru prima dată un vulcan ce scotea fum cu adevărat. Există un număr de vulcani în America Centrală, care sunt activi din timp în timp, dar acesta și-a arătat furia de-adevărata, azvârlind în aer mult fum și cenușă. El s-a bucurat să vadă bine acest fenomen. Un minunat grup de frați, inclusiv cei doisprezece absolvenți ai Gileadului, repartizați în Nicaragua, se aflau la aeroport pentru a-l întâmpina. Fratele Morgan urma să experimenteze faptul că Nicaragua este într-adevăr o țară călduroasă, chiar dacă sosise acolo în timpul anotimpului rece. Congresul aranjat pentru vizita călătorilor din America era deja în desfășurare. Optzeci și șase de frați se adunaseră pentru adunarea de sâmbătă seara, 24 decembrie, 1949. Erau reprezentanți din cinci orașe diferite din Nicaragua. Duminică dimineața ei au avut un serviciu de cufundare și șase frați și-au simbolizat consacrarea față de Domnul, pentru a duce mai departe, în acea țară,

mesajul despre împărăția lui Dumnezeu. O soră avea 74 de ani și călătorise 75 mile pentru a ajunge la congres și a-și simboliza consacrarea înaintea fraților.

Adunarea publică a fost programată pentru după amiaza de duminică, la Teatro Trebol, o clădire neobișnuită cu patru ziduri, dar fără acoperiș. Practic toate teatrele din Managua sunt construite în felul acesta, deoarece lor le place mult aerul condiționat în această țară călduroasă. A fost făcută o bună înștiințare de frați. S-au distribuit patru mii de pliante; au fost lipite afișe; au fost trimise invitații; s-au făcut anunțuri la radio; s-au folosit ziare pentru anunțuri; și pe străzi au fost agățate multe banere. Totuși, această zi de duminică era ziua de Crăciun și o parte mai mare din oameni continua celebrarea obișnuită. Dar, în pofida atracției Crăciunului pentru sărbătorire și celebrare, la adunarea publică au fost 286 persoane. A fost cea mai mare adunare publică ținută în Nicaragua de martorii lui Iehova, până atunci. Frații au fost mulțumiți de rezultate, mai ales având în vedere faptul că creștinătatea își celebra ziua de sărbătoare, de origine păgână, căci în realitate Cristos nu s-a născut pe 25 decembrie.

Este interesant de observat cum celebrează latinii din diferite țări sărbătoarea Crăciunului. În Managua, în ajunul Crăciunului, fratele Morgan a putut să observe cum mulți oameni ce putuseră să facă rost de un cal și o trăsurică să se plimbe pe străzi, celebrau conducând. Unul din principalele mijloace de transport din Managua este trăsura în roșu și negru, trasă de doi cai de mărime mică. Au mai fost și alte petreceri în desfășurare prin tot orașul. Cu câteva zile înainte de Crăciun, în timp ce se afla în Guatemala, fratele Knorr a observat că era obiceiul ca oamenii să poarte chipuri ale lui Iosif și al Mariei pe străzi, din casă în casă, căutând pe cineva să ofere adăpost chipurilor. O persoană bună la inimă, care avea dispoziția să celebreze, îi invita în casă pe cei care purtau chipurile Mariei și al lui Iosif, împreună cu cei care-i urmau cu instrumentele lor improvizate de făcut zgomot și toți se asociau la sărbătoare. Așa că începea petrecerea. În ajunul Crăciunului, în Honduras, unde fratele Knorr a expus o cuvântare fraților, tot orașul Tegucigalpa a sărbătorit în același fel cum fac americanii pe 4 iulie. Pe tot parcursul cuvântării s-au auzit explozii de focuri de artificii. Pe măsură ce seara se apropia de miezul nopții crescendo-ul a ajuns până când zgomotul a devenit asurzitor și ai fi crezut că te afli în mijlocul unui câmp de luptă, auzind focuri și tiruri de artilerie. Cât de diferit față de timpul când a avut loc, într-adevăr, nașterea lui Isus! Acela n-a fost un timp de zgomot mare, ci unul de cântări vesele din partea îngerilor. Păstorii se aflau pe câmp, veghindu-și turmele, și totul era pașnic și liniștit.

Apoi a trebuit să fie adus, cumva, în ilustrație, și păgânul buștean de Crăciun. Multe magazine, baruri, restaurante și case, care și le-au putut permite, au făcut rost de ramuri de brad și le-au aranjat. În alte locuri erau presărate pe podea ace de pin și erau aranjate decorații. Așadar, fiecare națiune are obiceiurile ei, toate fiind manevrate de tradiție. Foarte puțină atenție îi este dat Cuvântului lui Dumnezeu în ziua de Crăciun, sau în zilele imediat următoare. Folosirea ocaziei pentru a exploda focuri de artificii, a deveni mândăcios și a te îmbăta fac loc la idei mult

îndepărtate de mesajul de pace pe care l-a adus Salvatorul. Dar cam atât despre Crăciunul din America Centrală. Există tot mai multă lucrare de făcut pentru martorii lui Iehova, predicând „această Evanghelie a Împărăției” care va aduce pace, mângâiere și bucurie adevărate acelor oameni din lume care iubesc dreptatea și pacea, ce depășesc toată priceperea, și pe care nu-i interesează să trăiască zgomotos pentru o zi.

În afară de faptul că a luat cuvântul la congres, fratele Morgan le-a vorbit fraților, din nou, marți seara, și a petrecut ceva timp verificând rapoartele și ocupându-se de chestiunile de la filială. Miercuri dimineața se afla în drum spre următoarea țară, Costa Rica. În aceeași după amiază fratele Knorr a sosit în Nicaragua, pentru o vizită de două zile la misionari și la frații din Managua. Joi seara cele două unități din Managua s-au adunat la Sala Împărăției, în clădirea ce adăpostește biroul de filială și au participat 90 persoane. Era minunat să vezi o organizație așa de frumoasă din acest oraș capitală. Întorcându-ne în 1946, când fratele Knorr a vizitat casa misionară, pe atunci de curând înființată, erau acolo, în țară, doar șase vestitori de grupă. Acum sunt în medie 136 în fiecare lună, cu un record de 166 vestitori în decursul anului de serviciu 1949. Se face un progres bun, dar există mult loc de expansiune. O absolventă a Gileadului preferă să lucreze singură printre băștinași și se bucură foarte mult în câteva din orașele mai mici. Fratele Knorr a aranjat ca un alt grup de absolvenți, de curând sosiți, să meargă la Diriamba, un oraș de aproximativ 13.500 oameni, situat pe dealuri. Există o adevărată necesitate pentru mult mai mulți misionari în această țară și se speră ca Societatea să poată trimite cel puțin încă zece sau doisprezece în această țară, să lucreze alte orașe, acum că adevărul a fost plasat acolo și oamenii cu bunăvoință dau atenție mesajului despre Împărăție.

Frații așteaptă cu nerăbdare congresul din 1950, căci acolo va fi tot poporul. Deși ei au speranțe mari că 1950 va fi un an important în predicarea Evangheliei în Nicaragua, noi știm că toate țările din America Centrală vor avea întreruperi, datorită faptului că atât de mulți misionari se vor fi întors pentru această adunare internațională a martorilor lui Iehova, din orașul New York. Dar ei au de gând să se reîntorcă la numirile lor din străinătate, pentru a realiza, cu adevărat, lucruri mari, prin harul Domnului. Ei așteaptă ca mulți misionari noi să se alăture rândurilor lor, imediat după congres, pentru anul de serviciu 1951. Hotărârea lor este să „predice cuvântul” în Nicaragua, ca în orice țară din America Centrală.

Se pare că zilele au fost prea scurte. Faptul că suntem împreună cu frați de „aceeași credință prețioasă” face ca timpul să treacă repede. Dimineața de vineri i-a văzut pe toți absolvenții Gileadului îngrămădiți în două mașini, pentru a merge cu fratele Knorr la aeroport, să-l vadă plecând spre Costa Rica, unde îl ajungea din urmă pe fratele Morgan, loc în care își încheiau călătoria împreună.

COSTA RICA

Călătoria prin aer din Nicaragua în Costa Rica a fost fără evenimente importante, deși se zboară peste Lacul Managua și Lacul Nicaragua, două

minunate întinderi de apă care ocupă o mare parte din Nicaragua. Apoi s-au arătat privirilor minunatele dealuri și terenuri cultivate din Costa Rica, ce fac foarte interesantă călătoria. Costa Rica are frumusețile ei din natură și are o climă minunată, mai ales în jurul lui San Jose. Aeroportul este foarte aproape de oraș; de fapt se învecinează cu orașul. Aproximativ șaptezeci dintre participanții la congres veniseră la aeroport să-i ureze bun venit în oraș fratelui Knorr. Acest lucru a fost apreciat foarte mult și n-a durat mult până când toți s-au îndreptat spre sala congresului. Adunarea începuse cu o zi înainte, pe 29 decembrie, și era în toi. A fost organizat un minunat bufet cu autoservire și s-a servit o mâncare excelentă. O librărie bine aprovizionată a fost pusă la dispoziția tuturor vestitorilor. În ce privește detaliile congresului, părea ca o adunare pe circuit de mărime potrivită din orice țară.

Toți participanții erau surprinși de numărul celor care reușiseră să ajungă la adunare, deoarece doar cu câteva săptămâni înainte vijeliile îngrozitoare inundaseră secțiuni de cale ferată din trei locuri diferite, și era imposibil să vii cu trenul de pe coasta Atlanticului la San Jose. Mulți frați strânseseră toți banii pe care-i aveau și zburaseră spre San Jose. Ei erau foarte bucuroși că făcuseră așa, pentru că nu s-au bucurat doar de călătoria cu avionul și de noua priveliște a țării, pe care le-a oferit-o această călătorie, ci s-au bucurat și de adunare, care s-a dovedit a fi instructivă pentru toți vestitorii, atât în engleză, cât și în spaniolă. Adunarea de vineri seara a găsit 526 participanți, și sâmbătă seara a adus 542. În acea seară de sâmbătă, pe Estadio Mendoza, fratele Knorr a fost privilegiat să pună în circulație *Cartea anuală* și Calendarul din 1950, la încheierea cuvântării lui adresată fraților. Ei au fost foarte fericiți că au putut să primească aceste publicații înainte să înceapă noul an. Cu siguranță, au apreciat Calendarul cu ilustrația lui despre noua casă Betel și mulți așteaptă cu nerăbdare să ajungă în New York să vadă lucrul real. După această adunare fratele Knorr a vorbit la 30 de pionieri despre perspectiva Gileadului și nouă din aceștia au completat cererea prealabilă, sperând că într-o zi, în curând, vor fi chemați să primească instruire specială pentru numiri misionare. Trei credincioase surori pioniere fuseseră deja chemate să vină la Gilead. Ele făcuseră o excelentă lucrare în Costa Rica și astfel se aflau în a 15-a clasă a Gileadului, care începuse pe 22 februarie, 1950.

Cu siguranță, este o bucurie să vezi lucrarea minunată care se face în această țară. Mulți frați au luat în considerare privilegiul de a se angaja în serviciul de pionier, iar acum în Costa Rica sunt 47 pionieri, doar șapte din ei fiind de la Gilead. Restul 40 sunt originari din Costa Rica. Pe măsură ce mai mulți frați de pe tot cuprinsul țărilor din America Centrală își vor aranja timpul pentru a îmbrățișa serviciul de pionier, vor constata că Domnul îi binecuvântează din abundență pe cei care sunt gata să renunțe la ocupația lor lumească și să intre în lucrare, așa cum au făcut Pavel, Timotei și alții din biserica timpurie, pătrunzând în terenuri noi și constituind noi grupe, care, în cele din urmă, se vor ocupa de lucrarea din acel teritoriu.

În iarna anului 1943 au fost trimiși în Costa Rica primii misionari și în timpul

acela erau acolo 83 vestitori, majoritatea lor asociați cu grupa celor de culoare, vorbitori de limbă engleză din Port Limon. S-a făcut foarte puțină lucrare printre oamenii vorbitori de limbă spaniolă. De atunci încoace lucrarea a mers înainte, făcând progrese foarte mari până astăzi, când sunt aproape 1.100 vestitori răspândiți în toată țara, organizați în 28 grupe. Deși a existat o minunată creștere a numărului de vestitori, încă există mult loc pentru îmbunătățire în organizația grupei. Unul din lucrurile de rezolvat, care se observă că este adevărat în Costa Rica, este adevărat și în multe părți ale pământului. Unii frați nu-și iau în considerare responsabilitatea, sau nu apreciază valoarea de a veni cu regularitate la studiul *Turnului de veghere* și la adunarea de serviciu. În San Jose, de exemplu, una din unitățile cu 160 vestitori are o medie de 50-60 frați ce participă la studiul *Turnului de veghere*. Ei sunt zeloși în lucrare și o fac foarte bine din ușă în ușă, însă un număr din ei permite ca alte lucruri să-i împiedice să se hrănească, în mod potrivit, din Cuvântul Domnului. Aceste puncte au fost acoperite la congres. Pe de altă parte, în alte locuri din Costa Rica, frații depun eforturi mari să ajungă la adunările poporului Domnului. Ei apreciază că nu trebuie să părăsească adunarea lor laolaltă. Câțiva frați zeloși călătoresc zece mile cu canoe, ca să participe la fiecare adunare a grupei. Un zel ca acesta este demn de remarcat de toți martorii lui Iehova, mai ales acolo unde atât de mulți au de mers doar o milă sau două pe jos, ca să ajungă la adunare și să se hrănească din lucrurile puse la dispoziție pentru noi toți. Se crede că acest sfat, împreună cu altele date la congres, va stimula participarea la adunări, adunări ce-i vor stimula pe frați la fapte tot mai mari, care va avea ca rezultat mai multă expansiune în Costa Rica.

Duminică dimineața 45 de frați și-au simbolizat consacrarea pentru a face voința lui Dumnezeu. Congresul s-a încheiat cu extraordinara adunare publică ce a avut loc la 1 ianuarie, o altă mare zi *fiesta* în Costa Rica. Toți participanții la congres se întrebau câți oameni aveau să părăsească *fiesta* ca să vină să asculte cuvântarea din Biblie „Este mai târziu decât credeți!” Dar 863 persoane s-au adunat în auditoriu, inclusiv conducătorul misiunii evanghelice din Costa Rica, care recent a publicat o carte împotriva martorilor lui Iehova. Remarcile lui calomniatoare n-au păgubit lucrarea deloc.

Între sesiuni au trebuit să fie verificate înregistrările de la filială și să fie discutate alte probleme. Timpul a fost iar prea scurt pentru orice ne-ar fi plăcut să facem. Luni la amiază călătorii au trebuit să plece pentru următoarea numire, în Panama. O altă mulțime se afla jos la aeroport, luni la prânz. Mulți frați din Port Limon zburau și ei înapoi spre casă, așa că părea ca și cum aeroportul era plin de martori ai lui Iehova, unii mergând într-o direcție și unii în alta. Cu siguranță, este interesant de observat că în această țară micuță, de aproximativ 900.000 de oameni, acum sunt 1.100 vestitori pentru Împărăție. Se crede că sunt mult mai mulți oameni cu bunăvoință ce trebuie găsiți, și, prin harul Domnului, vestitorii din Costa Rica se vor duce să le hrănească pe „alte oi” pe care Cristos le adună în staulul său.

PANAMA

Cei doi călători, fratele Knorr și fratele Morgan, ar fi dorit să poată să rămână mai mult să viziteze pe absolvenții Gileadului, căci șederea lor nu părea să fi fost mai lungă decât prelungitul mic dejun pe care l-au luat împreună, luni dimineața, 2 ianuarie, timp în care s-au discutat câteva probleme personale. Dar trebuiau să călătorească pentru a respecta programul. Avionul nostru Pan American DC-3 s-a ridicat rapid pentru a trece dincolo de munții din apropiere, spre sud. Și n-a durat mult până când zburam peste Pacific și puțin mai târziu ne apropiam de aeroportul din David, Panama. Acesta era doar un punct de realimentare cu combustibil, dar au coborât și câțiva pasageri. Totuși, era minunat să vezi acest oraș din partea de nord a Panama-ului, unde există o micuță grupă organizată, datorită lucrării bune a misionarilor. Apoi am continuat, zburând în direcție estică peste Pacific, căci aici uscatul face o cotitură spre est. A fost o dezamăgire pentru fratele Knorr că n-a aterizat la Balboa, unde venise cu ocazia unor călătorii anterioare; dar, în ultimele trei luni liniile aeriene comerciale trebuiseră să se mute în țară, pe un nou teren, Aeropuerto Tocumen. Terenul din Balboa este aproape de oraș, dar noul aeroport se află la aproximativ douăzeci de mile de Panama City. Dar aceasta nu a înăbușit dorința fraților de a întâmpina avionul. Era un număr de vagoane de frați, precum și mulți călători cu autobuzul, care veniseră să spună bun venit vizitatorilor de la Societate. Erau așa de mulți oameni, încât era dificil să-i vezi pe toți misionarii; dar n-a durat mult până când am ajuns la casa misionară de pe bulevardul 4 Iulie și am putut sta de vorbă cu toți cei care trecuseră prin școală și primiseră numiri în străinătate. A fost o adevărată plăcere să stăm de vorbă cu ei în acea seară și să le arătăm fotografiile recente de-ale casei Betel din Brooklyn, ale fabricii și ale campusului Școlii de Biblie de la Gilead a Watch Tower-ului, toate acestea aducându-le aminte multe lucruri. Și ei aveau o mulțime de întrebări de pus, inclusiv unele despre congresul din 1950 la care n-au primit răspuns. Dar se speră că vor primi răspunsuri la timpul potrivit, spre deplina lor satisfacție.

Frații Knorr și Morgan au rămas împreună cu cei șaisprezece misionari la casa din Panama City, care este o casă foarte frumoasă. Au fost petrecute în Panama patru zile și jumătate și acestea au fost unele ocupate. În timpul zilei vestitorii erau ocupați pe teren, anunțând cuvântarea publică „Libertate pentru prizonieri”. Seara eram ocupați cu sala pentru adunare, care era un bar de noapte închiriat pentru acea ocazie. Sesiunea, ce începea la ora 7 p.m., trebuia să se încheie la ora 9 p.m., așa încât încăperea să poată fi folosită pentru alte scopuri. Marți seara au participat 350 frați, atât vestitori vorbitori de limbă engleză și spaniolă, cât și oameni cu bunăvoință. Lecturile trebuiau să fie traduse din engleză în spaniolă. Frații Knorr și Morgan s-au adresat adunării.

Miercuri dimineața, 4 ianuarie, a fost expusă o cuvântare pentru botez și doisprezece frați și-au simbolizat consacrarea. Anunțarea adunării publice prin intermediul pliantelor și al afișelor a continuat. În acea seară sala a fost plină până la refuz, fiecare scaun fiind ocupat și au fost sute care au stat în picioare. Numărătoarea a arătat că se adunaseră 703 persoane și au fost foarte atenți. Ziua de

joi a fost consacrată misionarilor și activității de la biroul de filială, precum și o parte din ziua de vineri. Urma să se facă o călătorie în Colon, de partea Atlantică a istmului, unde se află o grupă de limbă engleză și una de limbă spaniolă. A fost făcută o vizită casei misionare din Colon. Prin intermediul acesteia se realizează o lucrare excelentă. Au fost înființate două grupe minunate și acești frați s-au adunat în obișnuita lor Sală a Împărăției, pe care o folosesc în comun. Oamenii cu care ei au studii de carte au fost invitați să participe la această adunare, toată în limba engleză, deoarece majoritatea fraților vorbitori de limbă spaniolă înțeleg și engleza. 294 persoane au umplut Sala Împărăției. Aceasta a fost prima sesiune a adunării lor pe circuit în limba engleză, de vineri seara, așa că frații Korr și Morgan au fost vorbitorii lor, devotând timp pentru cuvântări de serviciu. În acea seară, după adunare, câțiva frați s-au întors în Panama City, împreună cu frații de la sediul principal, căci era necesar ca vizitatorii să se trezească devreme în dimineața următoare, pentru a călători spre Columbia.

Lucrarea în Panama înaintea foarte frumos, dar încă este loc de expansiune, și acesta este lucrul pe care orice misionar este nerăbdător să-l vadă. Unii sunt foarte doritori să înceapă în interior și speră să fie deschisă o nouă casă misionară. Ei sunt siguri că ar putea pleca din orașele mai mari, să lucreze orașele mai mici și să inițieze grupe noi. Așadar, s-au făcut aranjamente pentru a deschide o nouă casă misionară cu câțiva din actualii absolvenți ai Gileadului în interior, imediat după congresul din 1950, căci acești frați doresc să participe la congres și apoi să se întoarcă în noul teritoriu. După ce a fost revăzută lucrarea s-a hotărât ca un număr de misionari noi să meargă în Panama. Așadar, probabil patru sau șase frați vor fi trimiși în Panama, imediat după adunarea internațională a martorilor lui Iehova, pentru a da imbold lucrării ce continuă acolo așa de bine. În primul an când misionarii au fost în Panama, înregistrarea arată că erau în medie 53 vestitori. În cinci ani media a crescut la 375, cu un record de 490. Și aici observăm un număr de frați locali ce îmbrățișează serviciul de pionier general. Cincisprezece vestitori din această țară au constatat că este posibil să intre în serviciul cu timp integral. Un număr din ei a ajuns în interior, având un succes excelent. Acum sunt înființate acolo unsprezece grupe și frații cred că în 1950 va fi realizat un număr mai mare în alte orașe și sate.

Cei din Panama sunt oameni emotivi și foarte activi și așa cum spuneau misionarii, fie se grăbesc să prindă adevărul, fie nu vor să aibă nimic de-a face cu el. Probabil, temperamentul lor poate fi bine înțeles observând tacticile lor de a conduce autobuzele. Găsești sute de astfel de autobuze mici, de douăzeci de călători, prin tot orașul Panama City; și nu este ceva neobișnuit să vezi aceste micuțe autobuze la întrecere unele cu altele, ca să ajungă primul la următoarea stație, în speranța de a lua viitori călători înaintea concurentului. Adesea te miri cum o va apuca șoferul tău pe străzile înguste, pe măsură ce-și face loc printre alte vehicule. Cu o ocazie, fratele Knorr și fratele Morgan călătoreau împreună cu patru absolvenți ai Gileadului prin oraș, și se amuzau să-l privească pe șoferul autobuzului frânând și întrebând pe cineva dacă dorește să meargă undeva. Este în

regulă ca șoferul să caute să facă o afacere și va opri pentru oricine care doar pare că s-ar gândi să caute un autobuz. Câteodată el va opri în mijlocul unei intersecții ca să culegă câte un călător.

Cu toate acestea, cei doi vizitatori și absolvenții Gileadului au avut cea mai mare emoție și distracție în această dimineață, când șoferul a oprit pe o pantă, în spatele mai multor autobuze. Atunci dispozitivele de frânare ale acestui vehicul șubred au cedat și a început distracția. În loc să îngăduie mașinii să se miște două trei picioare și să se ciocnească de mașina din față, șoferul a condus nebunește autobuzul spre dreapta și s-a urcat pe trotuar. Oamenii s-au împrăștiat repede ca să evite să fie călcați, deoarece autobuzul mergea pe trotuar. În cele din urmă, șoferul, gesticulând nebunește pentru a arăta că nu-i funcționau frânele, și-a băgat mașina între un alt autobuz și clădire, blocând intrarea la două magazine. Din fericire, nimeni n-a fost rănit și era imposibil să nu zâmbesti de această situație. Călătorii nu puteau ieși din autobuz, deoarece ușile erau lipite de zidul clădirii și ferestrele erau prea mici să te strecuri prin ele. A fost mult freamăt și multă vorbărie și în câteva minute erau la fața locului trei polițiști, certându-l pe șoferul autobuzului de ce făcuse acest lucru. Discuțiile erau cu voce tare și gesturile intensificau cuvintele, pentru a demonstra că dispozitivele de frânare chiar nu funcționau. Aceasta a părut că i-a mulțumit complet pe polițiști. Se pare că dacă nu te țin frânele, acesta este lucrul ce trebuie făcut; și nu există avertismente pentru contravenienții la legea circulației, care să te facă să ajungi la tribunal pentru că folosești un vehicul ca mijloc de transport în comun, care nu se află în stare bună de funcționare.

În cele din urmă polițistul s-a ținut de capul șoferului de autobuz, care ne ținutise lângă clădire, și i-a spus să plece. Atunci ne-am întrebat ce se va întâmpla. Aveam să mergem mai departe pe trotuar? Între timp erau sute de oameni ce stăteau exact în fața autobuzului, discutând detaliat despre situație, și nu făcea bine să le spună să plece. Era frământare și toată lumea dorea să ia parte la ea. Din fericire autobuzul era așa aproape de zid că nu putea cobora panta. Singurul mod prin care călătorii puteau să iasă era prin ieșirea de urgență de pe partea autobuzului, acum că celălalt autobuz mersese mai departe. Fratele Morgan a încercat să deschidă ușa, desfăcând zăvorul, dar a constatat că ușa de urgență pentru ieșire rapidă era bătută în cuie. Unul din absolvenții Gileadului i-a explicat șoferului, în spaniolă, că doream să deschidă ușa de urgență. Așa că el și-a luat potcoava norocoasă și folosind-o ca ciocan și pârghie a împins cuiele înapoi, făcând posibil să fie deschisă ușa de urgență. Toți călătorii au ieșit și au coborât în stradă la ceva distanță de alt autobuz, lăsând în urmă freamătul. Mai târziu, în ziua când același grup de frați a luat alt autobuz, întorcându-se la casa misionară, spre marea lor surprindere era același șofer care urcase mașina pe trotuar. El părea la fel de exuberant și fericit ca întotdeauna, doar că de data aceasta avea un autobuz nou și insista că la acesta funcționau dispozitivele de frânare. Pentru a ne convinge, a condus cu viteză înainte și apoi a frânat brusc, pentru a opri repede la un colț. Și astfel, cu autobuze mici și claxoanele lor Panama City continuă să se miște.

Rezoluția primei adunări pe circuit din Canada Franceză

Următoarea scrisoare a rezoluției a fost redactată de un comitet de frați bătrâni, din circuitul Quebec, care au fost martori la creșterea numărului de lăudători ai lui Iehova, de la aproape 5 vestitori, acum douăzeci de ani, la peste 500 acum. Aceasta a fost prezentată la sesiunea finală a adunării pe circuit, de duminică 15 ianuarie, 1950 și a fost adoptată în unanimitate.

„Martorii lui Iehova din Quebec, circuitul nr. 1, și prietenii lor, uniți la această adunare în număr de 800, doresc să exprime față de toți frații și prietenii lor, precum și față de toate persoanele la care poate ajunge aceasta, hotărârea fermă de a rămâne neclintii în serviciul Tatălui nostru ceresc, Marele Dumnezeu al Universului, Iehova, care ni s-a făcut de cunoscut prin organizația Sa, deși noi, cei din Quebec, eram încă ținuți captivi, în ignoranța Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia”.

„Rezoluția noastră semnifică hotărârea de a continua pe calea trasată pentru noi de Isus Cristos și apostoli, în ciuda faptului că împotriva noastră s-au dezlănțuit împotrivire sistematică și persecuție intensă. Noi n-am uitat cuvintele rostite doar cu câțiva ani în urmă de persoane aflate în poziții de frunte în această provincie, declarând că „mâna de martori ai lui Iehova vor fi forțați, în curând, să evacueze această provincie”, dominată aproape în întregime de catolicism. În realitate, departe de a fi părăsit provincia, prin harul lui Iehova, care ne-a binecuvântat și protejat din abundență, martorii Săi sunt acum în număr mai mare decât oricând înainte, răspândiți în mai mult de 32 localități diferite ale provinciei”.

„Persecuțiile și restricțiile ale căror ținte am fost de la începutul predicării de către noi a Bibliei, sub conducerea organizației teocratice, nu ne vor slăbi deloc hotărârea de a mărșălui tot înainte, pe calea pe care am urmat-o până acum și pe care o vom urma până la moarte, indiferent care vor fi persecuțiile și mașinațiunile pe care le poate ridica Diavolul prin agenții sau organizațiile lui”.

„Noi știm că încă mai sunt mulți ‚prizonieri’ în această provincie, dar faptul că suntem uniți aici, la prima noastră adunare franceză pe circuit, într-un număr așa de mare, este pentru noi dovada că îndeplinim voința lui Dumnezeu”.

„Prin urmare, suntem hotărâți, cu încredere absolută în Iehova și cu recunoștință față de El și iubire pentru aproapele nostru, fiind întăriți de ‚hrana la timpul potrivit’, primită de la Iehova prin al Său serv credincios și înțelept, să căutăm la rândul nostru pe toți aceia din circuitul nostru care însetează și flămânez după dreptate; să le aducem aceeași hrană spirituală care îi va elibera din starea lor de captivitate și îi va face, împreună cu noi, să ‚laude pe Iehova din ce în ce mai mult’ predicând Cuvântul Său”.

„Cu multă iubire pentru frații noștri de la Betel, Gilead, și de la Betelul din Toronto, suntem

Uniți împreună cu voi până la sfârșitul luptei,
FRAȚII VOȘTRI DIN QUEBEC, CIRCUITUL NR. 1”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

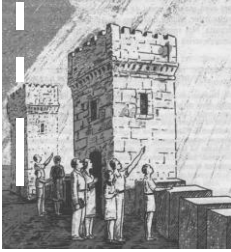
15 APRILIE 1950

Nr. 8

Cuprins:

SERVII HRĂnesc TURMA	- Pag.213
CERINȚE DIVINE CE STAU ASUPRA
SERVILOR	- Pag.222
VIZITĂ PREZIDENȚIALĂ ÎN PARTEA
DE NORD A AMERICII DE SUD	- Pag.228
ABSOLVENȚII GILEAD MISIONARI
MAI CALIFICAȚI	- Pag.234

"VOI SUNȚEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Aprilie 1950

Nr 8.

Servii hrănesc turma

„Hrăniți turma lui Dumnezeu.” – 1 Petru 5:2.

1. Iehova este Marele Păstor al poporului Său. Nimeni nu este mai mare decât El în exprimarea iubirii și înțelepciunii și în exercitarea dreptății și a puterii față de poporul Său. El este mai credincios în relațiile cu turma Lui decât oricare alt păstor uman, mai blând, mai milos față de micuții Săi decât orice păstor al acestei lumi, mai puternic și mai neînfricat în apărarea poporului Său decât orice paznic al oilor. Tot timpul, Iehova îi apără pe cei devotați Lui de dușmanii sălbatici și înfiorători, și în același timp le asigură pășuni fertile de hrană spirituală și îi conduce către izvoare susținătoare de viață cu ape înviorătoare ce izvorăsc continuu din Cuvântul Său al adevărului. Cu siguranță Iehova este un Mare Păstor!

2. Nu este surprinzător de constatat că acest Păstor Superior folosește metode ce sunt superioare și totodată diferite de metodele folosite de alții în manevrarea, îndrumarea și îngrijirea de nevoile turmei Sale foarte numeroase. În loc să aducă ticăloși, precum: papi, cardinali, arhiepiscopi și episcopi, dându-le titluri înălțătoare și punându-i să conducă turma, Dumnezeu Atotputernic ridică din propria Sa turmă anumiți oameni pe care El îi numește slujitori sau „robi”, pentru a se îngriji de nevoile fraților lor așa cum poruncește El. Credincioși numirii lor ca slujitori, acești îngrijitori ai oilor nu încearcă niciodată să întoarcă turma sau să o scoată de pe calea cea dreaptă, ori să o exploateze pentru propriul lor câștig, ci, mai degrabă, le călăuzesc și îndrumă pe oile Domnului pe calea numită de Acesta. Așadar, Iehova Dumnezeu este Cel care își asumă responsabilitate deplină și primește merit și laudă pentru calea prosperității în care se găsește acum poporul Său. Că aceasta este calea ordonată a Domnului Dumnezeu de a asigura nevoile organizației Sale teocratice vom vedea dintr-un studiu al Scripturilor.

3. În vremurile de demult, Marele Păstor Iehova a fost Cel care l-a condus pe poporul Său Israel, alături de o mulțime amestecată, din Egipt, prin pustiul din peninsula Sinai și în țara ostilă cunoscută acum sub numele de Palestina, și a făcut acest lucru prin astfel de slujitori credincioși precum Moise și Aaron. „Ai condus pe poporul Tău ca o turmă prin mâinile lui Moise și Aaron.” (Psalmi 77:20) Iehova a fost cel care „și-a făcut poporul să meargă ca pe niște oi și i-a călăuzit ca pe o turmă în pustiu”. (Psalmi 78:52) Când cădeau și erau nefericiți strigau către Marele lor Păstor Iehova, zicând: „Ascultă, Păstor al lui Israel, Tu, care îl conduci pe Iosif ca pe o turmă; Tu Cel care locuiești printre heruvimi.” (Psalmi 80:1) De-a lungul timpului, Dumnezeu l-a chemat pe David dintre frații săi și l-a așezat peste turma

lui Israel, să se îngrijească de nevoile lor speciale. „Și Iehova i-a zis lui [David]: Tu vei fi păstorul poporului Meu Israel și vei fi prinț peste Israel.” (2Sam. 5:2; 1 Cron. 11:2 *ASV*) David a fost un om smerit, un om pe placul inimii lui Dumnezeu care, deși a stat pe „tronul lui Iehova”, nu a uitat niciodată că era doar un slujitor al Marelui Păstor. (1 Sam. 13:14; Faptele 13:22; 1 Cron. 29:23 *ASV*) David a apreciat că Dumnezeu era, de fapt, cel care asigura hrană, îngrijire și călăuzire potrivită necesare pe calea potrivită, pentru poporul Său ales, așa că a cântat: „Iehova este Păstorul meu; Nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă conduce spre ape liniștite. El mi-a restabilit sufletul și mă călăuzește pe cărările dreptății din pricina numelui Său. Da, chiar dacă aş umbla prin valea umbrei morții, nu mă voi teme de niciun rău; căci Tu ești cu mine; nuiuaa și toiagul Tău mă mângâie.” – Ps. 23:1-4 *ASV*.

4. „Turma lui Dumnezeu”, în prezent, precum și în timpurile trecute, nu este constituită din animale necuvântătoare cu blană și patru picioare, ci, așa cum afirmă Scripturile, aceasta este constituită din „oameni”, oameni cu bunăvoință, poporul Domnului. „Voi, oile Mele, oile pășunii Mele, sunteți oameni, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Iehova.” (Ezec. 34:31, *ASV*) Majoritatea cititorilor acestei reviste, fiind smeriți și care se lasă învățați, având înclinații blânde, asemenea oilor, arată prin bunăvoința lor de a-l urma pe Marele Păstor Iehova că acum sunt adunați, sau strânși laolaltă în staulul Domnului. „Să știți că Iehova este Dumnezeu; El ne-a făcut, ai Lui suntem. Noi suntem poporul Său și oile de pe pășunea Sa.” (Psalm 100:3 *ASV*) Așadar, este important pentru toți din această turmă să știe și să înțeleagă metoda lui Dumnezeu de a se îngriji de nevoile poporului Său. Ei ar trebui să fie recunoscători că El a numit slujitori să îi hrănească, să îi ajute și să îi mângâie în aceste vremuri moderne. Este, de asemenea, bine pentru asemenea slujitori să conștientizeze și să aprecieze marile responsabilități și îndatoriri ce le revin din partea Domnului. Ei nu trebuie să neglijeze asemenea îndatoriri și nici să nu abuzeze de asemenea privilegii. Trebuie să se îngrijească, în mod credincios, de asemenea îndatoriri date de Dumnezeu, pentru onoarea și gloria Marelui Păstor și pentru binecuvântarea turmei Sale.

Principalul slujitor și păstor

5. Priviți-L pe Isus Cristos, pe care Dumnezeu L-a numit Principalul Păstor și Păstorul cel Bun peste turma Lui! (1 Pet. 5:4; Ioan 10:14) Priviți la „Isus autorul și împlinitorul credinței noastre; care pentru bucuria ce i-a fost pusă înainte a îndurat crucea, disprețuind rușinea, și care este așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Luați aminte la cel care a îndurat o atât de mare împotrivire a păcătoșilor împotriva Lui, ca nu cumva să obosiți și să slăbiți în cuget.” (Evrei 12:2, 3) Da, uitați-vă la acest Fiul al lui Dumnezeu ca fiind exemplul perfect al celui care se ridică dintre frații Săi să fie un slujitor al turmei. (Faptele 3:22) Cu credință, el a îndurat toate modurile de persecuție și greutăți în timp ce căuta și se îngrijea de oile pierdute. Rușinea și ocările aduse asupra lui de această lume de egipteni antitipici, care l-a urât și disprețuit pentru că era Principalul Păstor, Fiul

marelui Păstor-Tată, nu l-au oprit sau întors de la numirea Lui. „Căci orice păstor este o urâciune pentru egipteni”, atât în tip cât și în antitip; dar acest lucru nu l-a determinat pe Isus să-și schimbe ocupația de principal slujitor și păstor al lui Dumnezeu. – Gen. 46:34.

6. Profeția înregistrată cu secole înainte de nașterea lui Isus arată că El era destinat să fie Principalul Păstor al lui Iehova, iar El era hotărât să îndeplinească acest rol. Moise, păstorul Israelului după carne, a fost un tip al lui Cristos, păstorul adevăratului Israel al lui Dumnezeu. (Deut. 18:15; Faptele 3:22) David, cel care a păstorit poporul ales al lui Dumnezeu, a fost o ilustrație a lui Isus Cristos, Mai Marele David, în care își găsește împlinirea profetia lui Ezechiel: „Iar David, slujitorul Meu, va fi rege peste ei ; iar ei toți vor avea un singur păstor.” (Ezec. 37:24; Luca 1:32, 33) Despre Păstorul Cristos se vorbește în profetie ca de Mai Marele Cir, despre care Isaia a prezis, spunând: „Așa zice Iehova ... Cir, El este păstorul Meu, și Îmi va împlini toată plăcerea.” – Isa. 44:24, 28 *ASV*.

7. Așadar, îl găsim pe „Isus, marele păstor al oilor” dând dovadă de aceeași iubire, devotament și compasiune blândă pentru oile Domnului, așa cum au fost arătate și de Tatăl Său. (Evrei 13:20) Fără încetare, Isus cel uns a slujit nevoilor fraților Săi, turma lui Dumnezeu. Fără odihnă, El a căutat oile rătăcite și înfometate, iar când le-a găsit, le-a hrănit cu hrană potrivită sănătății și bunăstării lor. „Și Isus a mers în toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toate bolile și neputințele din popor. Dar când a văzut mulțimile, I s-a făcut milă de acestea, căci erau neputincioase și rătăcite precum oile fără păstor.” (Matei 9:35, 36) Păstorul cel Bun nu a ignorat această mulțime de oameni ce flămânzea și înseta după pâinea vieții și apa adevărului. Chiar dacă El era obosit și epuizat după multele Sale călătorii prin toate orașele și satele și de lucrarea istovitoare de învățare, propovăduire și vindecare a celor bolnavi și neputincioși, totuși nu a refuzat această mulțime și nu a lăsat-o fără păstor până mai târziu. Când a văzut că ei erau oi ce se rătăceau, înregistrarea spune că „El a început să îi învețe multe lucruri”, arătându-le calea dreaptă ce duce spre viață veșnică. (Marcu 6:34) Fără îndoială că mulți au acordat atenție, s-au întors de la îndărătnicia lor și după aceea au continuat să-L urmeze pe Păstorul cel Bun, laudându-L pe Marele Păstor, Iehova. Apostolul Pavel ne spune că toți creștinii s-au găsit la un moment dat într-o astfel de situație fără speranță. „Căci rătăceți ca niște oi; dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre.” – 1 Pet. 2:25 *ASV*, margin.

8. Ca să devină Principalul Serv al lui Iehova, era necesar ca Isus să lase deoparte fosta Sa glorie cerească de care s-a bucurat ca Logos și să ia chip de rob, chiar smerindu-se să facă lucrarea făcută de obicei de robi. Isus făcuse o consacrare să facă, nu propria Sa voință, ci voința Tatălui Său ceresc; în consecință, dacă era voința și scopul lui Iehova ca iubitul Său Fiu să devină un slujitor sau un rob pentru frații lui, cine era El să găsească vină în această numire, să se răscoale sau să murmure împotriva ei? În loc să se plângă sau să preia această misiune cu jumătate de inimă, Isus a lucrat cu zel și energie precum un rob smerit

în turma lui Dumnezeu. Mâncarea și puterea Lui erau facerea voinței Tatălui Său ceresc, necontând greutățile sau disconfortul personale pe care acestea le aduceau asupra Lui. (Ioan 4:34; 6:38) În aceasta El reprezintă un exemplu nobil de urmat pentru toți servii lui Dumnezeu. Dacă cineva aspiră să fie slujitor al Dumnezeului Cel Prea Înalt, atunci să aibă aceeași atitudine mentală și să urmeze aceeași cale de acțiune a smereniei – acesta este sfatul apostolului Pavel. „Aveți aceeași atitudine pe care a avut-o Isus Cristos. El, deși poseda natura lui Dumnezeu, nu a încercat să prindă egalitate cu Acesta, ci a lăsat-o deoparte pentru a-și lua asupra natura de rob și să devină ca alți oameni. După ce a luat chip de rob, s-a smerit mai mult și și-a dus ascultarea până la moarte, și chiar moarte pe cruce.” – Filip. 2:5-8 *AAT*.

9. Așa cum Moise „a fost credincios în toată casă lui, ca un slujitor”, la fel a fost Mai Marele Moise, Isus Cristos. (Evrei 3:5) Așa cum „Moise s-a adresat lui Iehova, spunând: Iehova, Dumnezeul spiritelor întregii cărni, să numească un om peste această adunare care să iasă înaintea ei și să vină înaintea ei, care să-i conducă și să-i aducă; ca adunarea lui Iehova să nu fie asemenea oilor fără pastor”, tot așa a fost preocupat și Cristos de bunăstarea continuă a adunării creștine, după plecarea Sa. (Num. 27:15-17, *ASV*) Isus știa că în momentul în care scurtul Lui serviciu de pe pământ se va încheia adunarea de oi pe care o va lăsa în urmă va avea nevoie să fie păstorită și îngrijită. Mai departe, faptul că Isus Cristos a fost numai *Principalul* Păstor, implică în sine că era voința și scopul lui Dumnezeu ca și alți păstori să se asocieze și să slujească sub Cristos. Din aceste motive, Cristos le-a dat apostolilor și discipolilor Săi instrucțiuni verbale speciale, precum și exemple practice, despre modul în care ar trebui să se poarte ca servi și păstori ai turmei. ‘Ascultați Cuvintele Mele și urmați exemplul Meu’, era esența acestor instrucțiuni.

10. Cu o ocazie, Isus i-a chemat pe discipolii Săi și le-a zis: „Voi știți că cei care ar trebui să domnească peste păgâni stăpânesc peste ei și oamenii lor mari se comportă ca tirani peste ei; dar printre voi nu va fi așa. Cine vrea să fie mare printre voi să fie slujitorul vostru, iar cine vrea să dețină primul loc printre voi să fie robul tuturor. Căci însuși Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci să slujească altor oameni și să-și dea viața pentru a-i elibera pe mulți alții.” (Marcu 10:42-45, *AAT*) Din nou, declarând același lucru în mai puține cuvinte, se spune: „El a stat jos, i-a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: Dacă cineva dorește să fie primul, acela să fie ultimul și slujitorul tuturor.” (Marcu 9:35; Mat. 23:11) Cei din turma lui Dumnezeu care vor fi onorați cu privilegii mai mari de serviciu, în mod special, trebuie să fie slujitori și robi pentru ceilalți, slujindu-și și ajutându-și frații în orice mod posibil. „Amintiți-vă ce v-am spus. Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său.” (Ioan 15:20) Dacă Domnul Isus Cristos, ca păstor și slujitor al lui Dumnezeu, a petrecut timp hrănind turma Tatălui Său, slujind-o, mângâind-o și ajutând-o în orice mod posibil, atunci de la servii lui Cristos nu se așteaptă mai puțin. ‘Dacă un om mă slujește, atunci să-mi urmeze exemplul’, aceasta este regula fixată de Păstorul cel Bun. – Ioan 12:26.

11. Serviciul lui Isus se apropia cu pași repezi de sfârșit. Mai rămâneau câteva ore până avea să fie trădat și atârnat pe stâlpul de tortură blestemat. El trebuia să întipărească în mințile discipolilor Săi, în cel mai puternic mod posibil, poziția adecvată a servilor în adunare. Așadar, El s-a ridicat de la masa unde a celebrat ultimul Paște, spune relatarea, și după ce și-a dat jos haina, a luat un prosop și un vas cu apă și a început să spele picioarele fraților Săi. După ce a terminat aceasta, Principalul Serv a spus: „Înțelegeți ce v-am făcut? Mă numiți Învățător și Stăpân și aveți dreptate, căci asta sunt. Atunci, dacă Eu, Învățătorul și Stăpânul vostru v-am spălat picioarele, și voi trebuie să vă spălați picioarele unul altuia. Căci Eu v-am fixat un exemplu ca să faceți ce v-am făcut Eu. Vă spun, robul nu este superior stăpânului său, și nici mesagerul nu este mai mare decât cel care-l trimite. Acum că aveți această cunoștință, veți fi binecuvântați dacă acționați în armonie cu ea.” – Ioan 13:12-17, *AAT*.

„Hrănește-mi oile”

12. Astfel, timp de trei ani și mai mult acest Principal Păstor a demonstrat prin exemple și prin învățături cum ar trebui să slujească nevoilor fraților lor servii din aranjamentul teocratic. Perioada Sa de serviciu în carne printre oile Domnului ajunsese la sfârșit. Acum sosise timpul pentru lovirea și uciderea păstorului, în împlinirea profeției lui Zaharia și, drept consecință, era timpul pentru împrăștierea temporară a oilor, care fusese, de asemenea, prezisă. (Zah. 13:7; Mat. 26:31; Marcu 14:27). Faptul că împrăștierea celor ce L-au urmat pe acest păstor era de scurtă durată este demonstrat de evenimentele ce au avut loc după învierea lui Cristos. Cu câteva ocazii, Cristos S-a arătat celor aleși să fie servi speciali, apostolilor, pentru a-i întări în lucrarea de strângere din nou a oilor împrăștiate.

13. Cu o asemenea ocazie, dis de dimineață, la micul dejun, Isus l-a întrebat pe Petru dacă Îl iubește cu adevărat. Drept răspuns la întrebare, Petru a spus: „Da, Stăpâne, știi că te iubesc.” La acest răspuns Isus a zis: „Atunci hrănește-mi mielușeii”. Din nou, „Isus i-a zis a două oară: ‘Simon, fiul lui Ioan, îmi ești devotat?’ De această dată Simon Petru a răspuns cu mai multă expresivitate, declarând într-un limbaj sigur: „Da, Stăpâne, știi că te iubesc.” La acest al doilea răspuns Isus a zis: „Atunci fi un păstor pentru oile Mele!” Și din nou, pentru a treia oară, Isus a pus întrebarea: „Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești?” Ei bine, acum Petru a devenit neliniștit și nedumerit că Domnul îi punea la îndoială, în mod repetat, devotamentul și dragostea. În mintea lui nu exista nici un dubiu în legătură cu chestiune; prin urmare, se spune că „Petru a fost jignit pentru că Isus l-a întrebat a treia oară dacă Îl iubește”. Așadar, cu cea mai mare sinceritate și foarte accentuat Petru a declarat: „Stăpâne, Tu le știi pe toate, vezi că Te iubesc.” Fără îndoială că sinceritatea lui Petru era atât de vizibilă încât el era sigur că Cristos chiar „vedea” că el Îl iubea, totuși Domnul Isus și-a repetat instrucțiunea pur și simplu: „Hrănește-Mi oile!” (Ioan 21:15-18, *AAT*) Ceea ce făcea Isus cu adevărat era să accentueze, prin repetiție, necesitatea ca Petru, și alții ca el, care vor fi, de asemenea, slujitori ai turmei, să hrănească oile dacă voiau, cu adevărat, să

dovedească faptul că Îl iubeau pe Principalul Păstor, Isus Cristos, și pe Marele Păstor, Iehova.

14. Petru și ceilalți apostoli știau ce a vrut să spună Isus când a zis că ei trebuiau să hrănească oile Domnului, căci atunci când Păstorul cel Bun era încă pe pământ, El i-a trimis pe aceștia din oraș în oraș, cu instrucțiuni să meargă „la oile pierdute ale casei lui Israel. Și în timp ce mergeau, să predice și să spună că Împărăția cerurilor este aproape.” (Mat. 10:1-16) Înregistrarea spune că El i-a trimis pe șaptezeci dintre discipolii maturi și credincioși pentru a se angaja în această lucrare de păstorire. (Luca 10:1-17) Este adevărat că însărcinarea de a predica această Evanghelie a Împărăției cade pe umerii fiecăruia din poporul lui Dumnezeu, dar acest fapt este mai ales adevărat despre cei pe care Domnul îi alege ca servi în organizația Sa Teocratică. Că acest lucru este așa, este arătat de ce s-a întâmplat înainte și după Rusalii. Acolo, cu acea ocazie, o mare parte din puterea Domnului și spiritul sfânt a fost revărsată peste toți cei prezenți, frați și surori, tineri și bătrâni, slujitori și ne-slujitori deopotrivă. Cu toate acestea, apostolii, ca servi numiți, au fost zeloși în mod special să-și dovedească dragostea față de Dumnezeu și față de Împărăția Sa. Aceștia au mers până la limită în căutarea, găsirea și hrănirea oilor Domnului. Așa cum au menționat în introducerea epistolelor lor Petru, Iacov, Ioan, Iuda și Pavel, ei au apreciat că în calitate de îngrijitori ai oilor, erau servi ai Domnului. (2 Pet. 1:1; Iacov 1:1; Apoc. 1:1; Iuda 1; Filip. 1:1; Tit 1:1) În această poziție Petru l-a făcut pe Cristos ca model și exemplu al său, și a îndemnat ca și tovarășii lui servi să facă același lucru. Pavel a făcut același lucru, declarând: „Fiți urmași ai mei, așa cum sunt și eu al lui Cristos.” – 1 Pet. 2:21; 1 Cor. 11:1; 1 Tes. 1:6.

15. Pavel scrie că a fi un apostol și un slujitor al turmei nu este o sarcină ușoară. Deși responsabilitățile și privilegiile mai mari de serviciu i-au adus lui Pavel multă bucurie și satisfacție, acestea păreau să aducă asupra cărnii necazuri și nenorociri mai mari, precum scrie el: „Eu cred că Dumnezeu ne-a arătat pe noi apostolii, ultimii, ca și cum am fi dați morții; căci noi suntem făcuți o privesc pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Noi suntem nebuni din pricina lui Cristos, dar voi sunteți înțelepți în El; noi suntem slabi, dar voi sunteți puternici; voi sunteți distinși, dar noi suntem disprețuiți. Chiar până în prezent noi flămânzim și însetăm, suntem dezbrăcați și năpăstuiți, nu avem o locuință, și trudim, lucrăm cu mâinile noastre; când suntem insultați, noi binecuvântăm; când suntem persecutați, noi răbdăm; când suntem defăimați, noi ne rugăm; am fost făcuți ca gunoiul lumii și până în prezent suntem ca reziduuri ale societății.” (1 Cor. 4:9-13) Cu adevărat, Pavel a îndurat multe în timp ce era la datorie ca serv credincios al turmei; totuși el nu le-a îndurat prin propria putere, ci prin harul și puterea Domnului, așa cum scrie cu o altă ocazie: „Cu toate acestea, Domnul a fost alături de mine și m-a întărit; ca prin mine predicarea să fie pe deplin cunoscută și ca toate neamurile să o audă; căci eu am fost eliberat din gura leului.” – 2 Tim. 4:17.

Ticăloșii religioși pun stăpânire pe turmă

16. În mod loial apostolii, ca servi, au trudit pe teren, căutând oile pierdute, hrănindu-le când le-au găsit, luptând pentru turmă împotriva tuturor apostaziilor, persoanelor necuviincioase și a celor lacomi care au încercat să provoace despărțire între frați. Sub o asemenea organizație Teocratică, turma a prosperat și a crescut la număr, și multe oi au fost adunate de pe neîndestulătoarele și neroditoarele câmpuri ale păgânătății și aduse pe pășunile fertile ale adevăratului creștinism. Dar odată cu dispariția de pe scenă a apostolilor nu a trecut mult până când oameni de nimic s-au pus ca principali peste turmă. Fiind complet neglijenți în datoriile pe care trebuiau să le îndeplinească în calitate de servi și fiind leneși și indiferenți față de nevoile turmei, ei nu doar că au refuzat să iasă și să le caute pe oile pierdute, dar chiar au refuzat să le hrănească și să se îngrijească de cele deja adunate. Ei se numeau păstori, dar când lupii au năvălit să distrugă și să devoreze turma, acești impostori au fugit și au refuzat să lupte pentru oi. De aceea, judecata groaznică a lui Iehova se va abate asupra lor.

17. Aceasta a fost o situație tristă, exact așa cum avertizase apostolul Pavel că va fi, dacă slujitorii numiți nu vor fi credincioși numirii lor. „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turmă, peste care spiritul sfânt v-a făcut supraveghetori, să hrăniți biserica Domnului pe care El a cumpărat-o cu însuși sângele Său. Știu că după plecarea mea vor intra în mijlocul vostru lupi înfiorători, care nu vor cruța turma; și din mijlocul vostru se vor ridica oameni ce vor vorbi lucruri perverse, că să-i atragă pe discipoli după ei. De aceea, vegheați!” (Faptele 20:27-31 *ASV*, margin.) Chiar și în timpul lui Iuda, unii s-au strecurat în mijlocul lor și se „hrăneau fără teamă”. (Iuda 12) Aceștia erau oameni perverși și apostazi. Dorind cu înflăcărare aprobarea și lauda oamenilor și râvnind oile pentru ei înșiși, ei au atacat staulul Păstorului cel Bun, conducându-i pe discipoli spre colțurile lor religioase. „Da, aceștia sunt câini lacomi care nu au niciodată destul, și sunt păstori care nu înțeleg; toți umblă după căile lor, fiecare pentru câștigul lui, din colțul lui.” (Isa. 56:11) Fiind păstori fără înțelegere ei au tuns oile chiar și pe timp de iarnă. Fiind câini lacomi, ce niciodată nu sunt mulțumiți, ei s-au hrănit mereu pe cheltuiala oilor.

18. Poziția smerită, și totuși importantă, ocupată de un slujitor sau un serv al adunării Domnului era privită cu dispreț și sfidare de aceste persoane care se umflă în pene și sunt îngâmfate și care și-au asumat, cu îngâmfare, păstoria oilor. Mândri și semeți ei au dat deoparte privilegiul de a fi slujitori, s-au instalat ca și cler (o clasă pentru care nu s-au făcut aranjamente sau îngrijiri nici de Cristos, nici de apostoli) și au luat asupra lor titluri măgulitoare, ca cele de episcop, arhiepiscop, mitropolit, papă, suveran pontif, etc. (Mat. 23:5-11) Ei și-au condus turmele cu putere și cruzime. Aceasta era starea lucrurilor în timpul până când Constantin cel Mare a pus bazele bisericii catolice, în al patrulea secol A.D., și de atunci încoace, de-a lungul secolelor, numeroasele secte și culte ale creștinătății au continuat să țină persoanele asemănătoare oilor în staulele parohiei lor, unde acestea sunt jefuite, exploatate, înșelate și devorate pentru plăcerea și profitul falșilor păstori. „Poporul Meu este ca oile pierdute”, zice Iehova, prin gura lui

Ieremia, „păstorii lor le-au făcut să rățăcească; ele s-au îndreptat spre munți; au rățăcit din munți spre dealuri și și-au uitat locul de odihnă. Toți ce care le găseau le devorau; iar dușmanii lor spuneau: Nu suntem vinovați, căci ele au păcătuit împotriva lui Iehova.” – Ier. 50:6, 7, *ASV*.

19. Poate că ei nu cred acest lucru, dar Marele Păstor Iehova îi consideră vinovați pe falșii păstori pentru rățăcirea oilor din turma Sa, și mânia și furia lui arzătoare sunt aprinse împotriva tuturor acestora, după cum spune El: „Mânia Mea este aprinsă împotriva Păstorilor și îi voi pedepsi pe țapi, căci Iehova al oștirilor și-a cercetat turma.” (Zah. 10:3, *ASV*) Da, cu mult timp în urmă, Iehova a promis că la timpul Său potrivit își va vizita turma de oi împrăștiate și îi va pedepsi, pe bună dreptate, pe falșii păstori.

20. Iehova, Marele Păstor, prin mâna Principalului Său Păstor, Mai Marele David, este complet capabil să separe oile de cei asupritori încornorați. Așadar, când a venit să-și elibereze turma de sub puterea păstorilor nelegiuiți, El i-a separat și de asupritorii încornorați care îi împung și îi lovesc pe cei bolnavi și slabi, și care calcă în picioare mesajul Împărăției și murdăresc apa limpede a adevărului. Eliberându-și oile de toate aceste rele, Iehova le așează pe pășuni bune printre înălțimile Împărăției muntelui Său. – Ezec. 34.

Strângerea din nou a turmei împrăștiate

21. Faptele care au avut loc în „ziua întunecoasă și înnorată”, din acest secol al douăzecilea, arată, fără îndoială, că împlinirea completă a profeției lui Ezechiel are loc în timpul nostru. Iehova a strâns „rămășița” poporului Său din țările îndepărtate ale creștinătății pe unde erau împrăștiați. Peste ei, Dumnezeu l-a pus pe „servul Meu” Isus Cristos, Mai Marele David, și acest „singur păstor”, Principalul Păstor îi hrănește. Cu ceva timp înainte de 1918 A.D. era în curs pregătirea căii Domnului, și apoi, dintr-o dată, Domnul a venit în templul Său pentru a lua cunoștință de servii Săi, răsplătindu-i pe cei credincioși și pedepsindu-i pe cei necredincioși. Aceasta este descrisă pentru noi de Isus în marea lui profeție despre „sfârșitul lumii”, în Matei 24:42-51. Așa cum a prezis Maleahi, acest timp va fi unul de judecată aprinsă care va dura ceva timp, până ce toți servii răi aveau să fie curățiți dintre rămășița Domnului. – Mal. 3:1-3.

22. Strângerea rămășiței, venirea răului asupra asupritorilor acestora, instalarea Principalului Păstor ca Rege, și restabilirea organizației teocratice așa cum a existat în vremea apostolilor au fost, de asemenea, prezise de un alt profet, și anume Ieremia. (Ier. 23:1-8) Cu Isus Cristos, Regele-Păstor, la putere, de la strângerea din nou a rămășiței, după 1918, lucrurile s-au mișcat rapid pentru stabilirea printre ei a unei organizații teocratice similară în alcătuire cu cea existentă acum 1.900 de ani. Asta însemna că ei toți recunoșteau că Iehova este Marele Păstor peste toți; că Isus Cristos, regele domnitor întronat al organizației teocratice cerești este Principalul Păstor al lui Iehova și că aici pe pământ a fost pusă să se ocupe de toate interesele Împărăției organizația „servului credincios și

înțelept” și în acest aranjament teocratic, frați maturi și credincioși au fost numiți ca servi pentru a avea grijă, a aștepta și a se îngriji de nevoile oilor Domnului.

23. La început, turma care l-a urmat pe Isus Cristos a fost mică la număr, doar o „turmă mică”, și când a început lucrarea de strângere, după venirea Domnului la templu, în 1918, exista numai o mică rămășiță a acestei mici turme pe pământ. (Luca 12:32) Cu toate acestea, în prezent, există o mare și puternică turmă de oi, oameni smeriți și care se lasă învățați, care îl urmează pe Bunul Păstor exact așa cum a zis Isus că va fi. „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta [nu din staulul „turmei mici”]: și pe acestea trebuie să le aduc, ele vor auzi glasul Meu și va fi un staul și un păstor.” (Ioan 10:16) Pilda despre „oi și capre” arată că Isus Cristos va începe să adune și să aducă aceste „alte oi” după întronarea Sa ca Rege în 1914 și venirea la templu pentru judecată în 1918. „Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri alături, atunci El va sta pe tronul gloriei Sale și înaintea Lui vor fi strânse toate națiunile; și El îi va despărți pe unii de alții cum desparte un păstor oile de capre.” – Mat. 25:31, 34.

24. Într-o asemenea lucrare de despărțire, care acum este în desfășurare printre națiuni, clasa „altor oi” este pusă la dreapta favorii Regelui. Viziunea din Apocalipsa dată lui Ioan descrie aceste „alte oi” ca o „mare mulțime” de persoane cu bunăvoință ce au fost strânse în ultimii ani și care cântă acum cu bucurie: „Salvarea este a Dumnezeului nostru ce stă pe tron și a Mielului.” Niciodată ei nu vor mai flămânzi sau înseta, „căci Mielul care stă în mijlocul tronului îi va hrăni și îi va conduce la izvoarele vii de ape.” (Apoc. 7:9-17) Unele oi sunt în această organizație a turmei Domnului de douăzeci sau treizeci de ani, alții de o perioadă mai scurtă de timp. Și alții, ca niște miei de curând născuți, studiază acum revista *Turnul de Veghere* pentru prima dată. Dar Iehova și Isus Cristos le hrănesc pe „oi”, fie acestea bătrâne sau tinere. „Iată, Domnul Iehova va veni ca un puternic, ... El își va hrăni turma ca un păstor, va aduna mieii la brațul Său [sub brațul Său]; brațul Său drept Isus Cristos (*Septuaginta*, Bagster; *Douay*; *Leeser*) și îi va duce la sânul Său, îi va conduce cu blândețe pe cei ce au tineri.” – Isa. 40:10, 11 *ASV*.

25. Această strângere a „altor oi”, pe jumătate flămânde, din fortărețele uscate ale creștinătății, de către Păstorul cel Bun, a evoluat atât de rapid de când Domnul a venit la templu încât a umplut de teamă și durere clerul și pe principalii turmelor lor și i-a făcut să urle de mânie înverșunată. Ei văd că această lucrare dreaptă a Domnului separă și scoate din cuștile lor ecleziastice toate „oile”, rămânând doar „caprele”, așa că ei plâng, blestemă și scrâșnesc din dinți de mânie din cauza acestei pierderi de membri și venituri. „Urlați și strigați, păstori! Și tăvăliți-vă prin cenușă, voi, principali ai turmelor! Căci zilele măcelului și împrăștierii voastre au venit: și veți cădea precum un vas scump. Și nici păstorii, nici principalii turmelor nu vor avea unde să fugă. Se vor auzi strigătele păstorilor și urletele principalilor turmelor, căci DOMNUL le-a pustiit pășunea.” (Ier. 25:34-36) Mai bine că ei urlă acum, căci în scurt timp, când această lucrare se va încheia, măcelul de la Armagedon al falșilor păstori ai creștinătății îi va amuți pe vecie ! Așadar, voi servi credincioși, hrăniți acum turma!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este Iehova Marele Păstor peste poporul Său?
2. Prin numirea cui se arată El un păstor superior?
3. Cum s-a arătat El un păstor prin intermediul lui Moise și al lui David?
4. De ce servii trebuie să cunoască metoda lui Dumnezeu pentru a avea grijă de oile Lui?
5. Cine este Păstorul cel Bun și Cel Principal? De ce să ne bizuim pe el?
6. Care sunt cele trei personaje speciale prin care a fost preumbrit?
7. Cum a manifestat Isus, pe pământ, compasiune pentru oi, ca cea a lui Dumnezeu?
8. Ce pași a făcut el pentru a deveni și a se dovedi păstor?
9. De ce necesitate pentru turmă s-a îngrijit el după plecarea sa?
10. Ce regulă a stabilit Păstorul cel Bun pentru servii tovarăși?
11. Ce demonstrație a făcut el la ultimul paște? De ce?
12. Când și cum au fost împrăștiate, și apoi adunate iar, oile sale?
13. Cum i-a accentuat Isus lui Petru necesitatea de a hrăni turma?
14. Mai ales cine trebuie să predice oilor și să le hrănească? După al cui exemplu?
15. Este ușor să fi serv de turmă? Cum a ilustrat Pavel acest fapt?
- 16, 17. Când și-au făcut apariția păstorii falși și cum se comportă ei?
18. Cum s-au înălțat singuri? În ce sisteme religioase?
- 19,20. Ce va face Iehova pentru oi și ce va face păstorilor falși?
21. Cum s-a împlinit profeția lui Ezechiel despre „un singur păstor”?
22. Cum a fost restabilită organizația teocratică din 1918 înainte?
- 23,24. Cum răspundem noi astăzi de turma mare? Cine o hrănește?
25. Ce face acum clerul, dar ce fac servii credincioși?

Cerințe divine ce stau asupra servilor

Pe măsură ce Domnul strânge din ce în ce mai multe oi în staulul Său, el are grijă, în mod adecvat, de orice nevoie a lor numind servi care îi ajută cu drag și călăuzesc turma pe calea pe care o dictează Dumnezeu. Această metodă teocratică este arătată în Biblie. Să ne amintim că apostolul Pavel și-a imprimat foarte profund în minte și în inimă necesitatea de a-și dovedi iubirea pentru Cristos, hrănind și îngrijind oile Domnului. Petru nu a uitat niciodată acest adevăr, căci, treizeci de ani mai târziu, el a îndemnat cu toată convingerea alți servi ai Domnului să-și demonstreze și ei dragostea hrănind „oile”. Această scrisoare a lui Petru, la fel ca și poruncile directe ale lui Cristos către servi în general, au fost păstrate pentru instruirea și ghidarea celor ce au responsabilități speciale în cadrul organizației teocratice de astăzi. Servii fac bine, prin urmare, dacă studiază și pun în practică acest sfat. „Dacă știți aceste lucruri, fericiți veți fi dacă le faceți”, a spus Isus. – Ioan 13:17; Filip. 4:9.

² „Fac apel, prin urmare, la cei care sunt bătrâni între voi; eu sunt fratele lor mai

mare”, așa își începe Petru sfatul. (1 Pet. 5:1, *An Amer. Trans.*) Cuvântul „bătrâni” (grecește *presbyterous*, bătrâni) nu se referă la „bătrâni aleși”, aleși prin votul unei adunări după o campanie politică aprinsă. Petru se adresează el însuși celor mai în vârstă sau celor bătrâni în maturitate creștină, celor care sunt maturi și sunt bine instruiți în legea teocratică și în cerințele organizației. Nu este vorba neapărat despre cei bătrâni la trup sau la minte sau despre cei care se află în adevăr de o perioadă lungă de timp, ci despre cei maturi în creștere și dezvoltare spirituală. Timotei, deși era tânăr, poate la sfârșitul adolescenței, era totuși matur în dezvoltare spirituală, prin urmare un bătrân. Astfel de oameni maturi sunt cei aleși pentru datorii mai responsabile ca servi printre „oile” Domnului. Așadar, dacă ești numit să ai grijă de interesele Împărăției, ca serv de grupă într-o adunare a poporului Domnului sau ca serv ajutor de grupă numit să ai grijă de alte detalii organizatorice, faci bine să dai o atenție specială la ceea ce spune Petru, căci îți vorbește ca un frate mai mare, un serv complet maturizat al Domnului.

³ „Pe cei care sunt bătrâni între voi îi sfătuiesc, eu care sunt, de asemenea, bătrân, și un martor la suferințele lui Cristos, și un părtaș la gloria ce se va arăta: Hrăniți turma lui Dumnezeu care este printre voi, preluând supravegherea acesteia, nu cu forța, ci de bună voie; nu pentru câștig murdar, ci cu o minte bucuroasă; nici ca stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu, ci fiind exemple pentru turmă”. (1 Pet. 5:1-3) Voi care sunteți servi să nu acceptați numirea „cu forța”, „ca și cum ați fi obligați” (*An Amer. Trans.*), „fără tragere de inimă” (*Weymouth*), „pentru că sunteți constrânși” să faceți acest lucru. (*20th Cen. Noul testament*) Dimpotrivă, asumați-vă datoriile ca servi „de bună voie, din proprie inițiativă, cu nerăbdare și atenție, fericiți și bucuroși pentru privilegiul de a-L servi pe Dumnezeu în orice calitate în care vă poate folosi Domnul. Cei care caută poziția de serv caută un lucru bun. Ei trebuie să accepte și responsabilitățile care vin odată cu aceasta”. – 1 Tim. 3:1

⁴ Dar dacă cineva care primește numirea de serv crede că nu este în stare să se ocupe de îndatoriri? Ce ar trebui să facă în acest caz? Răspunsul este simplu: acceptă numirea ca din partea Domnului și roagă-te ca spiritul și puterea lui Dumnezeu să fie cu tine pentru a te ajuta să îți îndeplinești îndatorirea cu credință și eficient. Amintește-ți, mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Moise când acesta a protestat că nu este pregătit pentru numirea sa. Numit de Dumnezeu ca serv și martor deosebit pentru a merge înaintea nelegiuitului faraon al Egiptului, Moise a răspuns de fapt: ‘Cine? Eu, Doamne? Eu nu pot să vorbesc! Trimite pe altcineva’. (Ex. 4:10-14) Amintește-ți și de cazul lui Ieremia. Când a fost numit ca slujitor și profet al Domnului, Ieremia și-a ridicat mâinile și a strigat: ‘O, Doamne, sunt doar un copil; nu pot vorbi; trimite mai bine pe altcineva’. (Ier. 1:6,7) În ambele cazuri, plângându-se că nu erau calificați pentru numire era același lucru cu a-I spune Domnului că făcuse o greșeală când i-a ales.

⁵ Puțini dintre servii Domnului sunt absolvenți de facultate, instruiți și calificați pentru a se ocupa de îndatoririle care stau asupra servilor în organizația Domnului. (1 Cor. 1:26-29) Mulți – sunt fermieri, tâmplari, pescari și muncitori în fabrici, de

meserie și instruire. Dar să ne amintim că Noe nu a fost ales pentru lucrarea lui specială pentru că era de meserie constructor de bărci. Moise nu a fost ales pentru că era un orator desăvârșit care îl putea convinge și domina pe puternicul faraon printr-un discurs iscusit. Apostolii nu au fost numiți ca slujitori și servi speciali ai Domnului pentru că erau absolvenți ai unei renumite școli teologice de rabini. Moise, David și Amos se ocupau cu creșterea vitelor. (Ex. 3:1; Ps. 78:70-72; Amos 7:14,15) Petru, Andrei și alți apostoli erau de profesie pescari. (Marcu 1:16-20) Luca a fost instruit ca doctor. (Col. 4:14) Isus, Principalul Serv al Domnului, a fost doar un ajutor de tâmplar, ca instruire, înainte de ungerea Sa. (Mat. 13:55) În fiecare dintre aceste cazuri, spiritul sfânt sau puterea și forța activă a lui Iehova de peste ei a fost cea care i-a făcut capabili să preia și să-și îndeplinească noile numiri ca servi speciali ai Domnului. Ei au cultivat darurile primite, iar Domnul i-a binecuvântat. Același spirit sfânt al lui Dumnezeu va fi asupra oricărui slujitor al Domnului astăzi, dacă el își va accepta, de bună voie, numirea ce i s-a încredințat și dacă va lucra sârguincios la aceasta, încercând să împlinească îndatoririle numite în mod loial.

⁶ Petru i-a atenționat pe cei ce servesc în turma lui Dumnezeu să nu accepte o numire „pentru câștig murdar”, „nu pentru iubirea josnică de bani” (1 Pet. 5:2, *An Amer. Trans.*). Servii din turma lui Dumnezeu (Knox's *New Trans.*) nu trebuie să jefuiască turma sau să se hrănească pe ei în loc să hrănească turma. Ei nu trebuie să prăduiască turma asemenea unor hoți care intră „să fure, să omoare și să nimicească.” (Ioan 10:10) Ei nu trebuie să își asume atitudinea sau să urmeze păcătoasa cale de acțiune a clerului creștinătății iubitor de câștig, care abuzează și nimicește „oile”, împrăștie turma și chiar jefuiesc și distrug casele văduvelor numai pentru a-și satisface poftelile desfrânate și lacome. (Mat. 23:14; Marcu 12:40; Luca 20:47) Să nu faceți nici o greșeală: dacă un serv din staulul Domnului și-ar prăda frații sau ar urma în vreun chip o astfel de cale de acțiune a ticăloșiei, sfinții îngeri ai Păstorului cel Bun s-ar mișca atât de repede pentru a-l alunga pe acest ticălos mizerabil, încât ar începe să scrâșnească din dinți. Dacă nu se va căi, sfârșitul lui va fi asemenea cu cel al falșilor păstori: distrugere veșnică! – Mat. 13:41,42.

⁷ Acesta este motivul pentru care Petru și avertizează servii tovarăși să nu se comporte ca „stăpâni” peste moștenirea lui Dumnezeu, precum o fac cu turmele lor aroganții păstori ai sectelor. „Nu ca să dominați peste cei aflați în grija voastră, ci fiind exemple pentru turmă” este sfatul bun al apostolului. (1Pet. 5:3, *Rev. Stan. Ver.*) Ca și serv, te umfli în pene? Cu siguranță că poziția ta de responsabilitate nu se compară cu cea a lui Moise, care a condus o mare națiune sau o adunare compusă din milioane de oameni. Atunci, de ce să te supraestimezi când se spune: „Omul Moise era foarte smerit, mai smerit decât toți oamenii de pe fața pământului”? (Num. 12:3) Dacă un serv se consideră important și consideră că ar trebui să fie pus pe un pedestal deasupra fraților lui, ca să fie privit și onorat, atunci să citească ce a scris Pavel: „Dacă cineva își imaginează că este ceva, se amăgește singur, căci este un nimeni.” (Gal. 6:3 *Moffatt*) Să nu cumva să ți se urce

la cap faptul că ești serv. Să nu fi un șef autoritar sau un dictator aspru printre „oi”. Nu uita că „oile” aparțin altcuiva. Ele nu sunt „oile” tale. Ele sunt „oile mele”, zice Păstorul cel Bun, și pe măsură ce El le cheamă pe nume, ele „Îi cunosc glasul”. „Ele nu cunosc glasul străinilor”, de aceea, dacă le vei vorbi cu o voce autoritară, cu vocea unui străin, ele nu vor răspunde. (Ioan 10:3-5) Prin urmare, smerenia și umilința este regula care guvernează staulul Domnului; și toți de acolo, inclusiv sevii, trebuie să asculte această lege. Toți trebuie să imite exemplul desăvârșit de smerenie și umilință al lui Cristos, principalul Păstor. „Să vă supuneți unii altora și să vă îmbrăcați cu smerenie, căci Dumnezeu se împotrivesc celor mândri și oferă har celor smeriți. Smeriți-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu.” – 1 Petru 5:5,6.

EXEMPLE PENTRU TURMĂ ÎN COMPORTAMENT ȘI ACTIVITATE

⁸ Apostolul Pavel, în scrisorile sale către Timotei și Tit, arată cerințele pe care servii și supraveghetorii din cadrul organizației teocratice trebuie să le îndeplinească. „Supraveghetorul [grecește; *epískopos*, un administrator] trebuie să fie fără pată [deasupra reproșurilor], bărbatul unei singure soții, cumpătat [vigilent], rațional [ferm, cu judecată, serios], ordonat [cu un comportament bun], înclinat spre ospitalitate, capabil de a învăța [în stare să predea]; nu pornit pe ceartă după vin [nu bețiv, un mare băutor], nu certăreț [bătăios]; ci gentil, nu arțăgos, nu iubitor de bani [nu lacom după câștig murdar]; unul care își conduce [administrează] bine casa, având copiii în supunere [sub control] cu toată seriozitatea.” (1 Tim. 3:2-4, *Am. Stan. Ver.*) Mai mult decât atât, continuă Pavel: „Căci dacă un om nu știe cum să-și conducă propria casă, cum poate să aibă grijă de biserica lui Dumnezeu? El nu trebuie să fie un convertit de curând [nu un novice sau unul de curând interesat], căci s-ar putea să se îngâmfe și să atragă asupra sa critică din partea oamenilor defăimători. Trebuie să fie un om cu o poziție bună față de cei de afară, sau poate ajunge în dizgrație și să fie prins în cursă de defăimători.” (1 Tim. 3:5-7, *An. Amer. Trans.*) Nu, cel numit ca supraveghetor nu trebuie să fie o persoană nou interesată, ci una care arată dezvoltare și maturitate, una consacrată în totalitate lui Dumnezeu și serviciului Său, prin urmare una care a fost botezată prin cufundare în apă.

⁹ După detalierea cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească supraveghetorii turmei Domnului, Pavel îi arată, apoi, lui Timotei că ajutorii de servi trebuie să îndeplinească același standard superior în spiritualitate și comportament. „Așadar și cei în poziție de ajutoare [grecește *di-áko-nos*, ajutor; servi, deci, printre turma lui Dumnezeu] trebuie să fie oameni serioși și dreți, nu să se dedea la multă băutură sau la contestabila chestiune de a face bani, ci oameni deținători ai adevărilor profunde ale Crediinței și să aibă o conștiință curată. Ei ar trebui mai întâi să fie puși la încercare și să fie numiți în funcția lor dacă nu se ridică nici o obiecție împotriva lor. La fel trebuie făcut și cu femeile. Ele trebuie să fie serioase, nu bârfitoare, cumpătate și de încredere în toate privințele. [Phebe, fiind o astfel de

femeie, a fost numită ca slujitoare în adunarea Cen'chre. ae. (Romani 16:1, de asemenea subscripție romană)] Servii ajutor ar trebui să fie bărbați credincioși, și oameni care își conduc bine copiii și casa. Cei care își împlinesc rolul cu onoare, câștigă pentru ei o poziție onorabilă, precum și o mare încredere, prin credința pe care și-o pun în Isus Cristos.” – 1 Tim. 3:8-13, *20th Cen. New. Test.*, ediția 1904.

¹⁰ În scrisoarea sa de instrucțiuni către Tit, apostolul Pavel a dat același gen de sfat cu privire la cei cărora ar trebui să le fie dată responsabilitatea de a avea grijă de turma lui Dumnezeu pe insula Creta. „Motivul pentru care te-am lăsat în Creta”, spune Pavel, „a fost ca să pui în ordine ce a fost lăsat nerezolvat, să numești ajutoare pentru biserică în diferite orașe, cum te-am îndrumat eu. Aceștia trebuie să fie oameni cu [calități] ireproșabile, soți credincioși, ai căror copii sunt creștini, fără să fi fost acuzați de comportament desfrânat sau destrăbălați. Căci un funcționar care prezidează, ca administrator al lui Dumnezeu, ar trebui să fie un om cu [calități] ireproșabile, nu îndărătnic sau iute la mânie, fără să aibă patima băuturii, sau să se certe ori să se dedea la contestabila chestiune de a face bani. Dimpotrivă, el trebuie să fie ospitalier, dornic de dreptate, discret, onest, un om cu o viață sfântă și capabil de autocontrol, care posedă doctrina pe care te poți bizui, în armonie cu Învățătura acceptată; ca el să-i poată încuraja pe alții prin învățatură sănătoasă, precum și să-i respingă pe potrivnicii noștri.” – Tit 1:5-9, *20th Cen. New Test.*

¹¹ Dacă servii trebuie să fie exemple potrivite pentru frații lor din cadrul bisericii lui Dumnezeu, ei trebuie, în mod continuu și consecvent, să aducă „roadele spiritului” care sunt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, amabilitatea, bunătatea, credința.” (Gal. 5:22) „Servii Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie amabili cu toți oamenii, demni de a învăța, răbdători, instruind cu smerenie pe cei care li se împotrivesc; dacă Dumnezeu le va da, din întâmplare, pocăință pentru recunoașterea adevărului.” (2 Tim. 2:24,25) „Numește-i pe cei care cred un exemplu în vorbire, purtare, iubire, credință și puritate. Până voi veni, dedică-te citirii Scripturilor în public, predicând și învățând. Nu neglija darul pe care-l ai, ... Cultivă aceste lucruri, dedică-te lor, ca toți să poată vedea progresul tău. Ai grijă de tine și de învățatura ta. Stăruiește în lucrarea ta, căci dacă faci acest lucru, te vei salva pe tine și pe cei care te ascultă.” (1 Tim. 4:12-16, *An Amer. Trans.*) Și pentru că Timotei a urmat acest sfat, și pentru că însuși Pavel a practicat ceea ce a propovăduit, Pavel a putut atrage atenția Tesalonicenilor asupra faptului că el, Timotei și Silva au fost exemple potrivite printre ei. „Căci voi înșivă știți cum trebuie să ne imitați; căci noi n-am fost dezordonați în mijlocul vostru ... ca să ne punem ca model pe care voi să-l imitați.” – 2 Tes. 1:1; 3:7-9, *Diaglott.*

¹² Servi, urmați modelul de comportament al Principalului Păstor! Imitați-i pe apostoli! Arătați înaintea fraților voștri exemple potrivite în cuvinte și în fapte! Fiți credincioși, fermi, corecți, liniștiți, serioși, atenți, smeriți, umili, pașnici, demni de încredere, oameni de bază, sinceri. Mai presus de toate, arătați iubire. Cu iubire și cu mare milă, cu blândețe și îndelungă răbdare căutați pe „alte oi” ale lui Dumnezeu care sunt pierdute, iar când le veți găsi, hrăniți-le. Hrana este lucrul cel

mai important. Așa cum spune înțeleptul: „Îndepărtează de lângă mine falsitatea și minciunile; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție; hrănește-mă cu hrana care îmi este necesară.” (Prov. 30:8, *Am. Stan. Ver.*) Această hrană necesară furnizată de bunul și dreptul Păstor este Cuvântul dezvăluit al lui Dumnezeu, pe care dacă cineva o mănâncă i se promite viață veșnică. (Ioan 6:68) „Gura unui om drept este un izvor de viață; ... Buzele celor dreți îi hrănesc pe mulți.” (Prov. 10:11,21) Nu hrăniți numai „oile” slabe din punct de vedere spiritual, pe care le găsiți pe teren, ci și pe servi, hrăniți și aveți grijă de turma din care faceți parte. „Fiți atenți la voi înșivă și la turma peste care spiritul sfânt v-a numit păzitori.” – Faptele 20:28, *Moffatt*.

¹³ Servii numiți ai lui Dumnezeu nu sunt ticăloși. Ei sunt adevărați păstori și păzitori ai „oilor”. Ticăloșilor nu le pasă de „oi”, iar dacă bestiile de lupi intră să schilodească și săucidă, ei fug să-și salveze propria piele. (Ioan 10:12,13) Adevărații păstori, pe de altă parte, luptă pentru oi și nu împotriva lor și asemenea Păstorului cel Bun, ei sunt gata să își sacrifice viața pentru cea a oilor. (Ioan 10:11) Asemenea Principalului Păstor, servii credincioși sunt gata să pună bunăstarea fraților lor înaintea propriului lor confort. Fiind dispuși să-și dea viața pentru frații lor, ei sunt mai doritori să facă tot ce le stă în putere să-i ajute pe cei slabi în legătură cu problemele lor. Dacă vestitorii își creează sarcini atât lor cât și servilor, atunci servii, nefiind pizmuitori, ci bucuroși și din dragoste pentru membrii mai slabi, se oferă să dea ajutor după cum pare mai bine în aceste circumstanțe. (Gal. 6:1,2, *An. Amer. Trans.*) Spre deosebire de ticăloșii și de falșii păstori ai creștinătății, servii din organizația teocratică îi întăresc spiritual pe cei slabi, îi însănătoșesc pe cei bolnavi, îi îngrijesc pe cei răniți, îi aduc înapoi pe cei rătăciți, caută mieii pierduți. (Ezec. 34:4) Voia lui Dumnezeu este ca nici o oaie să nu piară. – Mat. 18:10-14.

¹⁴ Dacă toate acestea par o cerere mult prea mare pentru servi, atunci este pentru că lor li s-a dat mult în ceea ce privește privilegiile binecuvântate ale serviciului din mâinile Domnului. Celui căruia i s-a dat mult, regula este, că i se va cere mult înapoi. (Luca 12:48) Ține minte că responsabilitatea voastră de servi este față de Marele și Principalul Păstor, iar serviciul făcut pentru frații voștri este considerat ca a fi făcut pentru Domnul. „Oile” sunt ale Domnului. Nu fiți, așadar, servi leneși sau robi inutili, ca să nu fiți alungați, nu numai din poziția de serv, ci „în întunericul de afară”, fără nici o oportunitate viitoare pentru viață. (Mat. 24:48,51; 25:26) Loialitatea în îndeplinirea datoriilor este cea care aduce rezultate bune, rezultate sub formă de recompense, recompense acum sau în vremurile ce vor veni, atât pentru servi, cât și pentru turmă. Atâta timp cât servii și „oile” continuă să „audă” glasul Stăpânului lor și să îl urmeze, va exista o bucurie și o fericire reciprocă și se va face un progres rapid către acea nouă lume glorioasă a păcii și prosperității veșnice, în care nu vor fi animale sălbatice, pământuri pârjolite sau pâraie secate. Ce parte binecuvântată avem! Ce perspective glorioase ne așteaptă! Cu vocile și inimile unite cântăm lui Iehova în semn de recunoștință și laudă: „Noi, poporul Tău și oile pășunii îți vom aduce mulțumiri pe veci; Îți vom vesti lauda tuturor generațiilor.” – Ps. 79:13.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum îşi dovedesc servii iubirea pentru Păstor, cu bucurie?
2. Cine sunt „bătrânii” căroră Petru le spune să hrănească turma?
3. Cum ar trebui să-şi preia datoriile, ca servii, aceşti bătrâni?
4. Ce ar trebui să facă cei care se simt incapabili şi de cine ar trebui să-şi amintească?
5. Ce ilustrează că servii nu au nevoie de instruire la seminar şi colegiu?
6. Pentru care scop nu trebuie servii să manipuleze „oile”? De ce nu?
7. De ce servii nu trebuie să facă pe stăpânii peste turmă?
8. Despre ce cerinţe, referitor la supraveghetori, i-a scris Pavel lui Timotei?
9. Despre ce cerinţe i-a scris Pavel, referitor la ajutoare de servii?
10. Despre ce cerinţe, referitor la supraveghetori, i-a scris Pavel lui Tit?
11. În ce privinţe servii trebuie să fie exemple pentru turmă?
12. Aşadar, ce sfat dă *Turnul de veghere* servilor?
13. Cum se arată servii păstori adevăraţi, nu ticăloşi?
14. De ce se cere aşa de mult de la servii? Cu ce răsplată, însă?

Vizită prezidenţială în partea de nord a Americii de Sud

În timp ce călătorii, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere şi secretarul său, se aflau în Panama, au avut, de asemenea, plăcerea de a întâlni cinci fraţi din Noua Zeelandă. Aceşti pioneri erau în drum spre New York, intenţionând să frecventeze următoarele cursuri ale Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Aceştia au petrecut câteva zile în casa misionară din oraşul Panama, în timpul primei părţi a vizitei Fratelui Knorr şi a Fratelui Morgan. Cei trei fraţi şi cele două surori aşteptau cu nerăbdare să vadă noua casă Bethel, iar apoi să continue spre Gilead. Dar aici au gustat puţin, anticipat, din ceea ce înseamnă viaţa de acasă a misionarului şi au obţinut informaţii, la prima mână, referitor la ce pot realiza misionarii. Mai mult, au putut să se bucure de o parte din adunarea ținută în oraşul Panama. Când a auzit pe unul din Noua Zeelandă spunând „Prea bine!”, după ce un vestitor din Panama şi-a exprimat plăcerea la minunata adunare, i-a reamintit Fratelui Knorr de vizita sa în Australia şi în Noua Zeelandă. Zborul lor la Miami (Florida) i-a depărtat pe fraţii din Noua Zeelandă de casa misionară la primele ore ale dimineţii. Fratele Knorr şi Fratele Morgan au plecat de la acelaşi aeroport, câteva zile mai târziu, cu destinaţia Columbia.

COLUMBIA

Sâmbătă, 7 ianuarie, a fost o zi senină şi însorită şi era interesant de privit jungla şi pământul care se întindeau jos. Nu a durat mult până ce au apărut apele albastre strălucitoare ale Caraibelor, cu franjurii de argint ai coastei. Apoi avionul s-a îndreptat spre sud, în interiorul continentului, spre Medillin, Columbia. Înainte să ajungă la Medillin, avionul a trecut pe deasupra unor munţi minunaţi, iar văile păreau să fie destul de aride cu pământ ars de culoare roşu. Totuşi, pe măsură ce ochii străbăteau valea înspre versantul muntelui, culoarea se schimba treptat de la un roşu ars spre un maro amestecat cu pete de verde; iar când ochii ajung în vârful

muntelui, realizezi cum culoarea devine un verde de pădure bogată. Este interesant de observat casele împrăștiate din vârful munților, cu zone cultivate în jurul lor, căci aici sus cresc recolte. Pe măsură ce te apropii de ecuator, te aștepti la o climă caldă. Cel mai bun loc pentru a locui este la altitudine mare, căci aici ai parte de un aer mai ușor și de brize răcoroase, precum și de ploaie și soare.

Medillín a fost prima oprire și aici au trebuit schimbate avioanele din Pan American în Avianca. Pe măsură ce se apropie aeroportul, avionul trece peste orașul întins. Împrăștiate prin tot orașul, precum și la periferie, se văd mari fabrici industriale. Agitația orașului se resimte la aeroport datorită numărului mare de avioane care vin și pleacă, toate având un trafic ridicat de pasageri și mărfuri. După câteva ore de așteptare ca avionul să sosească, niște pasageri de șaiszeci de ani au urcat la bordul DC -4 și în scurt timp cei doi călători au fost întâmpinați de șaptesprezece martori ai lui Iehova din Bogota, care au venit la aeroport pentru a le spune bun venit în oraș reprezentanților Societății.

Întrucât Fratele Morgan și Fratele Knorr au ajuns în Bogota târziu după-amiaza, nu a durat mult până ce frații au venit la adunarea de sâmbătă seara și 50 dintre ei au umplut mica Sală a Împărăției. A trebuit obținută o permisiune specială pentru adunarea publică și aceasta a fost acordată de guvern. Era imposibil de închiriat o sală publică pentru acea ocazie, astfel încât doar cei care aveau studii biblice au fost invitați la întrunire. Duminică după-masa 81 de persoane au umplut sala și camera de mese a casei misionare. Fratele Robert Tracy, servul de Filială a Turnului de Veghere, s-a descurcat minunat în traducerea din engleză în spaniolă. Fratele George Dawkins, care a realizat traducerea pentru Fratele Morgan, s-a descurcat și el foarte bine. Acești frați se aflau în Columbia doar de puțin peste trei ani și era plăcut să vezi cum au prins limba suficient, datorită unui studiu și a unei practici atente, pentru a putea fi de folos ca și traducători. A treia sesiune a adunării de 3 zile a avut loc luni seara și 61 de frați și oameni cu bunăvoință s-au adunat pentru a asculta mai mult din Cuvântul Domnului ce era discutat.

După trecerea în revistă a problemelor casei misionare în care se aflau acum șase frați, trei doar ce sosiseră în ultima parte a lui Decembrie, s-a concluzionat că este nevoie de o mai mare Sală a Împărăției. Se vor face toate eforturile posibile pentru a realiza mutarea într-o nouă locație, pentru ca sala din casa misionară să fie suficient de încăpătoare să poată face față unor mulțimi mai mari. Se crede că în acest oraș, care este situat la o milă și jumătate deasupra nivelului mării, există sute de persoane care vor deveni slujitori ai evangheliei dacă li se va oferi șansa să studieze și să afle adevărul. Este nevoie de mai mulți misionari; trebuie realizată mai multă lucrare. Orașul Bogota se dezvoltă rapid și este un loc extrem de agreabil pentru a trăi, deși serile răcoroase necesită acoperirea peste noapte cu două sau trei păături pentru a fi confortabil. Fratele Knorr a sesizat multe schimbări de la ultima sa vizită în Bogota. Multe îmbunătățiri minunate s-au adus orașului: au fost pavate străzile; s-au construit bulevarde frumoase; se pot vedea prin oraș modele noi de autobuze pe curent electric sau pe benzină; și în centrul orașului este în progres un minunat proiect de construcții. Proiectul de construcții a fost necesar în principal datorită ravagiilor făcute de incendiul din primăvara anului 1949, foc ce a fost determinat de mulțimile de oameni revoltate care erau furioase din cauza asasinării unei figuri politice populare. Distrugerile au fost îngrozitoare. Dar columbienii nu au lăsat ruinele să zacă așa. Aceștia curăță mizeria și fac orașul

mai frumos ca niciodată. Străzile sunt mai largi, iar centrul orașului capătă o nouă înfățișare.

A existat o mare neliniște politică în întreaga țară și tot se află sub controlul armatei. Toată lumea așteaptă să vadă ce va face noul președinte atunci când își va prelua funcția, în august 1950. Condițiile sunt favorabile, cu siguranță, propovăduirii evangheliei, căci atunci când oamenii plâng este bine să le ducem speranța Împărăției. În mod normal sunt într-o stare psihică mai receptivă în aceste condiții. Dacă oamenii încep să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și ajung să aprecieze binecuvântările lumii noi, ei vor dori să predice ‘la timp și ne la timp’, așa cum l-a sfătuit Pavel pe Timotei să facă.

Șederea reprezentanților Societății în Bogota a fost mult prea scurtă, dar au fost organizate întruniri în Barranquilla, la a doua casă misionară. Astfel, marți la 9:30 dimineața, servul de Filială, împreună cu cei doi frați din New York, își croiau drum înspre nord către acest oraș port columbian. Una dintre cele mai captivante senzații și probabil una dintre cele mai fascinante priveliști din lume este să pleci din Bogotá spre Barranquilla cu avionul. Căci la zece minute de la decolare, călătorești deasupra minunatului platou pe care este construit orașul Bogotá. Apoi ajungi la marginea platoului și este o cădere abruptă de multe mii de metri. Pasagerului i se pare că avionul se înalță sus pe cer, câștigând altitudine într-o manieră aproape miraculoasă; dar adevărul este că pământul de dedesubt s-a îndepărtat de avion. Culmile ascuțite erau o priveliște de admirat. Acestea apar brusc și aceasta le face să inspire și mai multă uimire. Puterile creatoare ale lui Dumnezeu au făcut, cu siguranță, pământul glorios! Cum va fi acesta atunci când Dumnezeu îl va instrui pe om cum să-l transforme în casa lui paradis?

La aeroportul din Barranquilla se aflau cei patru misionari din acel oraș, împreună cu alți treizeci de vestitori care veniseră cu autobuzul să-i întâmpine pe frații din Bogotá. Probabil de vină este climatul, dar vestitorii grupei de aici păreau mai calzi și mai entuziaști de vizită și de lucrarea de predicare a evangheliei decât frații din Bogotá. Când intri în Sala Împărăției, care este în casa misionară, unul dintre primele lucruri pe care le observi este că grupa a atins recent un nou record de 81 de vestitori; de asemenea, că fiecare vestitor face în medie 17 ore pe lună, iar numărul mediu de studii biblice la domiciliu este de 9, sau aproape un studiu pentru fiecare vestitor din grupă. Nu e de mirare că erau entuziaști, căci în Barranquilla lucrurile se află în mișcare! Acel sentiment a predominat pe întreaga durată a șederii. A fost organizată o adunare cu grupa în acea seară, și 94 persoane au ascultat cu atenție cum Fratele Morgan și Fratele Knorr le-au dat sfaturi despre lucrarea ce trebuie făcută în prezent și care îi ajută și cu problemele lor organizatorice.

Frații au întrebat dacă pot face publicitate adunării publice la radio și prin alte mijloace decât prin distribuirea de pliante și oferirea de invitații, celor ce aveau studii biblice. Dar Fratele Knorr i-a sfătuit că având un astfel de entuziasm printre vestitorii grupei, probabil că vor umple sala până la refuz doar prin activitatea lor personală. Aceasta s-a dovedit a fi adevărat. Astfel nu s-au cheltuit bani suplimentari pentru a face publicitate cuvântării „Libertate celor captivi”. Înainte de începerea cuvântării în seara de miercuri, sala a fost practic plină. Când s-a făcut numărătoarea erau prezenți 261, în afară de copiii aflați la vârsta la care nu pot înțelege. Sala a fost arhiplină, iar unii stăteau afară pe veranda din față. Auditoriul a fost extrem de atent, iar frații au fost, cu siguranță, încântați de

participare. Aceasta a fost cea mai mare adunare publică a Martorilor lui Iehova din Barranquilla, de fapt din toată Columbia. A demonstrat tuturor că există oameni interesați în oraș și acum este timpul să le ducem mesajul Împărăției. Era de așteptat ca în Barranquilla să fie insuportabil de cald, fiind exact pe coastă și practic la nivelul mării, dar brizele constante dinspre Caraibe au făcut vizita extrem de plăcută. Au fost un ajutor minunat și pentru adunarea publică, deoarece oamenii înghesuiți în sală nu au trebuit să îndure vremea înăbușitoare obișnuită.

În prezent sunt doar nouă misionari în Columbia. Societatea putea folosi cu ușurință alți 25 în orașele principale ale acestei țări, care are o populație de aproape unsprezece milioane de locuitori. Societatea a încercat, cu sârguință, în ultimii patru ani, să păstreze misionari aici, dar dintr-un motiv sau altul mai mult de cincisprezece și-au abandonat numirea. Vreme de trei ani, din 1946 până în 1948 inclusiv, lucrarea practic a stagnat în ceea ce privește ajutarea oamenilor cu bunăvoință. Dar anul 1949, cu doar opt misionari care au lucrat din greu, a descoperit binecuvântarea Domnului asupra lucrării. Se crede, cu fermitate, că dacă frații care au preluat privilegiile misionariatului vor stăruii în lucrarea lor în loc să devină angrenați în afacerile lumii, așa cum au făcut unii în Columbia, lucrarea în această țară va fi mult mai avansată decât este astăzi și va prezenta o creștere mai mare în proporție cu eforturile depuse. Dar a fost o bucurie să petreci câteva zile cu frații care lucrează cu seriozitate să extindă adevărata închinare în Columbia. Prin harul Domnului, mult mai multă lucrare se va face chiar în viitorul apropiat. În dimineața zilei de 12 ianuarie, zece vestitori au călătorit spre aeroport alături de noi și curând ne luam rămas bun și eram în drum spre Maracaibo, Venezuela.

VENEZUELA

Aici, din nou, Fratelui Morgan și Fratelui Knorr li s-a făcut o altă primire minunată. Erau prezenți la aeroport aproximativ cincizeci de persoane. Copiii aveau buchete de flori și un fotograf de ziar era prezent pentru a face poze, care au apărut în ziar în următoarea zi, anunțând sosirea celui care avea să vorbească despre „Libertate celor captivi”, la Templul Masonic. Cei doi călători, împreună cu misionarii din Maracaibo, au plecat spre casă în vreme ce ceilalți vestitori ai grupei s-au dus pe teren pentru a distribui pliante ce anunțau adunarea publică. Sala Împărăției era mult prea mică pentru mica adunare care fusese organizată pentru grupele din apropierea orașului Maracaibo, dar au fost amenajate scaune în curtea interioară din spatele casei și 75 de persoane au ascultat lectura oferită în aceea seară, de la șapte la nouă.

Maracaibo este un oraș prosper; producția de petrol îl face un loc foarte ocupat. Vineri dimineața a fost necesară deplasarea în centru în legătură cu regulile de imigrare și pentru a face verificări despre călătoria spre următorul oraș, și în timp ce se aflau aici, frații s-au dus la piață, fapt extrem de interesant. La secțiunea mâncare, carnea atârna de un cârlig exact deasupra tejghelei, iar când cineva dorea să cumpere trebuia să dea la o parte piciorul sau o altă bucată mare de carne de porc sau vită pentru a vorbi cu omul din spatele tejghelei. Un misionar care lucrează la piață poate avea un iepure sau un pui în jurul gâtului în timp ce pune mărturie persoanei de la dugheană. Era, cu siguranță, un loc aglomerat, dar toată lumea părea simpatcă și prietenoasă. Misionarii au numeroase studii biblice cu persoanele care lucrează la piață. Toată lumea părea să știe de adunarea publică

din acea seară; așa încât frații așteptau cu nerăbdare o participare bună. Sezonul ploios se presupunea că s-a încheiat, dar meteorologii s-au răzgândit și a plouat zilnic de la începutul sezonului uscat. Se spera să nu plouă deloc în acea după-masă sau seara, căci atunci când plouă în Maracaibo, oamenii pur și simplu nu ies afară. Din păcate a avut loc o ploaie torențială chiar cu o oră înainte de adunarea publică, fapt ce i-a descurajat pe unii. În ciuda acestui lucru sala s-a umplut, 132 ocupând scaunele și câțiva au stat în picioare pe hol.

Frații au fost atât de entuziaști de venirea Fratelui Knorr încât au considerat că lectura ar trebui difuzată și au aranjat aceasta cu postul de radio Ondas del Lago (care înseamnă „Valurile Lacului”). Trebuia obținută o permisiune specială pentru a organiza o adunare publică și, de asemenea, trebuia obținută permisiunea de a vorbi în limba engleză la radio. Această permisiune a fost dată de guvern. Exact cu cincisprezece minute înainte de începerea lecturii tehnicienii radio au ajuns pentru a face legăturile, astfel încât cuvântarea în engleză și în spaniolă să fie difuzată de la Sala Masonică la transmțător. La câteva minute după ora 8 seara, programul a început. Aproximativ cincisprezece minute după ce Fratele Knorr a început să vorbească auditoriului extrem de atent, toate luminile din clădire s-au stins. Auditoriul a fost aruncat în întuneric și căderea de curent a împiedicat transmisia. Fratele Knorr a cerut audienței să rămână în liniște și și-a continuat discuția. Nimeni nu a plecat cu excepția câtorva care s-au grăbit afară pentru a vedea ce se putea face pentru a restabili curentul. A existat un murmur trecător în sală, dar curând toți au tăcut și au continuat să asculte lectura. Mai târziu s-a aflat că sărise o siguranță pe linia principală. Îngrijitorul a înlocuit-o rapid; astfel audiența s-a aflat în întuneric doar pentru trei minute. În câteva secunde după ce a revenit curentul, Fratele Morgan a auzit din nou conversația în engleză și spaniolă reluată la micul radio cu care monitoriza programul.

Transmisiunea s-a desfășurat foarte bine, atât în engleză cât și în spaniolă, timp de o oră și jumătate. A doua zi s-a raportat de la frații care lucrau din casă în casă că lectura publică a fost extrem de apreciată. O femeie deborda de entuziasm din pricina a ceea aflate și n-a fost un efort să i se ofere o carte și să se aranjeze un studiu. Ea auzise anunțurile de la radio care făceau publicitate lecturii publice, dar vecinii au sfătuit-o să nu participe la cuvântarea de la Sala Masonică. Preoții le spusese ră vecinilor ei că martorii lui Iehova erau „diavoli albi din State”. Dar curiozitatea ei a dat ce era mai bun din ea și a ascultat transmisiunea. Cu siguranță a fost încântată peste măsură de ceea ce a auzit și a vrut să audă mai mult. Alți vestitori au raportat că unii oameni au ascultat discuția în engleză, în vreme ce alții au înțeles-o doar pe cea în spaniolă. Pretutindeni s-au auzit comentarii favorabile referitoare la transmisiune. Vestitorii locali au fost extrem de încântați să știe că transmisiunea s-a încheiat bine și speră să culegă rezultate bune datorită acestei întruniri.

Micuța grupă a martorilor lui Iehova din Maracaibo s-a dezvoltat bine de când misionarii au început acolo, în urmă cu un an. Acum sunt 36 de vestitori în grupă. Cinci misionari de la Gilead ajută acum vestitorii din acel oraș. Un alt lucru ce i-a făcut fericiți pe frații locali a fost faptul că ziarul *Panorama del Diario* a publicat o altă poză a Fratelui Knorr, împreună cu traducătorul său, vorbind la Templul Masonic. Au comentat că acea cuvântare a fost una foarte interesantă. Astfel, martorii lui Iehova sunt în lucrare în Maracaibo, iar misionarii și vestitorii din grupă vor profita de publicitatea care s-a făcut și vor ajuta la eliberarea celor

captivi de lanțurile lor superstițioase și religioase, conducând, în mod silitor, studii biblice în casele celor cu bunăvoință. Din nou vizita a părut mult prea scurtă, dar s-a simțit că s-a realizat mult bine prin discuțiile cu misionarii și rezolvarea unor probleme care apăruseră printre vestitorii grupei.

Sâmbătă dimineața cei doi reprezentanți ai Societății au trebuit să plece spre capitala Venezuelei, Caracas. Un număr de frați erau la aeroportul Maracaibo să-i vadă plecând, iar la 11:15 dimineața Pan American Clipper accelera pe pistă, îndreptându-se spre Lacul Maracaibo și apoi spre mare. Cei doi călători, împreună cu alți pasageri, s-au așezat în scaunele confortabile, gândindu-se că într-o oră și jumătate se vor întâlni cu mai mulți dintre tovarășii lor de lucrare, în capitală. Dintr-o dată avionul părea că s-a oprit în aer pentru moment și apoi și-a continuat zborul. Ceva era în neregulă. Același lucru s-a întâmplat a doua oară și a treia oară. Senzația este greu de descris. Ți-ai putea imagina că trași tare de capătul unei frânghii, trăgând de celălalt capăt cu forță egală. Dintr-o dată forța de la celălalt capăt al frânghiei dă drumul un moment și aluneci în spate. Apoi când tracțiunea se reia te reîntorci în poziția inițială. Dar pe parcursul acesta ai parte de o zdruncinătură. Asta s-a întâmplat cu avionul de trei ori, iar cei doi călători au realizat că unul dintre motoare nu funcționa cum trebuie. La câteva minute după ce aceasta a avut loc s-a observat cum căpitanul a înclinat avionul spre dreapta, îndreptându-se spre continent și a continuat zborul spre dreapta până a încheiat rotația. Apoi a îndreptat avionul spre un zbor direct către aeroportul de la care plecasem în urmă cu doar cincisprezece minute.

În timpul acela frații care îi văzuseră plecând pe călători se reîntorseseră în oraș. Neștiind cât timp va fi ținut avionul la sol pentru reparații, tot ceea ce puteau face cei doi frați era să aștepte. După mai mult de două ore, mecanicii îndepărtaseră unele piese ale motorului și le înlocuiseră. Când au testat motorul părea să fie în condiții excelente; astfel la 2 după-amiaza Fratele Morgan și Fratele Knorr au pornit din nou, de data aceasta încheind un zbor lin până la aeroportul La Guaira, al cărui oraș este port la mare pentru Caracas. Frații erau acolo așteptându-i pe călători, întrebându-se ce s-a întâmplat și erau foarte bucuroși să-i vadă. Apoi a urmat interesantul urcuș pe versanții muntelui, cu drumul în zigzag, răsucindu-se și cotind, prima dată încoace, apoi încolo, cu multe prăpăstii adânci de-a lungul drumului. Dar drumul a fost mult îmbunătățit comparativ cu starea sa de când Fratele Knorr l-a parcurs, în urmă cu trei ani și jumătate, cu ocazia primei sale vizite. Pentru Fratele Morgan totul era nou și interesant. În cele din urmă a apărut orașul, la aproximativ trei mii de picioare deasupra nivelului mării. Mari schimbări se fac în orașul Caracas. Centrul orașului a fost destul de bine dărâmat și o șosea principală sau bulevard, parțial subteran, trece exact prin centrul orașului. Noi clădiri frumoase sunt construite, unele deja terminate. Caracasul este un oraș în creștere, ocupat, iar misionarii numiți aici sunt fericiți să se afle în această metropolă pentru a propovădui Cuvântul.

Sâmbătă seara a fost a doua zi a adunării pe circuit și Frații Knorr și Morgan au fost programați să vorbească. Au făcut-o unei audiențe de 110. Acesta a fost un mare contrast față de mica adunare ce a avut loc acum câțiva ani, în micuța casă a unei persoane interesate. Acum în marea Sală a Împărăției, care a fost un garaj remodelat, a fost interesant să întâlnească o parte dintre frații pe care Fratele Knorr i-a întâlnit înainte și de a se bucura la maxim de minunata creștere a lucrării. În următoarea dimineață doisprezece frați și-au simbolizat consacrarea prin botezul

cu apă. După-amiaza a fost rezervată unei adunări publice, dar din cauza faptului că nu s-a obținut o autorizație scrisă pentru ca Fratele Knorr să se adreseze la adunarea publică, un serv localnic al martorilor lui Iehova a expus cuvântarea publică „Singura Lumină”. Acesta s-a descurcat foarte bine, iar cei care au înfruntat ploaia, în număr de 90, s-au bucurat extrem de mult de cuvântare. Mai târziu, în acea zi, vremea s-a înseninat, iar oamenii cu bunăvoință s-au simțit mai liberi să vină la întrunirea de seară pentru a-i asculta, din nou, pe Frații Morgan și Knorr. Aceasta a fost cea mai mare întâlnire a adunării, și anume, de 143 persoane.

Toți vestitorii grupei întrebau despre fratele lor pioner care fusese chemat la Gilead și care avea să participe la cursuri începând cu sfârșitul lunii februarie. Li s-a spus că acesta era bine și că studiază engleza cu sârguință, de asemenea că își modifică ritmul de la stilul încet în limba latină în căile mai rapide ale fraților noștri americani din fabrică. Vreme de câțiva ani misionarii din Caracas au trebuit să se mulțumească cu o casă foarte modestă în partea săracă a orașului, deoarece nu au reușit să obțină nimic altceva. În urmă cu un an, servul de Filială, Fratele Baxter, a reușit, în sfârșit, să închirieze o casa foarte frumoasă într-o zonă mai bună a orașului. Frații sunt foarte mulțumiți să aibă condiții decente de trai, la fel și minunata lor Sală a Împărăției, care acum este mult prea mică, legată chiar de casă. De fapt, la întrunirea de sâmbătă seara jumătate din audiență a trebuit să stea pe stradă și în curtea din față și au fost ajutați de difuzoare. Probabil nu va mai fi mult până când va trebui să se formeze o altă grupă pentru a face față interesului în creștere. Noua casă misionară, care este o casă mare, este acum plină de misionari, cinci noi misionari ce tocmai au sosit. Acum sunt zece în Caracas. Toți sunt extrem de entuziasmați de numire și-i iubesc pe oameni și obiceiurile lor. Singurul lucru pe care nu îl agreează este costul teribil – costurile cu mâncarea și îmbrăcămintea. Venezuela este în prezent una dintre cele mai scumpe țări în care să trăiești din toată America de Sud. Dar de acest obstacol se îngrijește Societatea prin casa misionară.

În 1946, când Fratele Knorr a făcut prima vizită și primii doi misionari au început să lucreze, erau doar unul sau doi vestitori buni, dar până la finalul aceluia an treisprezece raportau în lucrare. Până la finalul anului de serviciu 1949 erau 91 de vestitori cu regularitate pe teren, și a fost atins un record de 132. Există perspective că înainte ca anul de serviciu 1950 să se încheie vor avea 100 de vestitori doar în orașul Caracas, cu creșteri bune în celelalte șase grupe care sunt organizate în toată țara. Dacă va fi posibil Societatea va trimite mai mulți misionari în Venezuela la finalul acestui an de serviciu și va deschide case misionare în mai multe orașe mai mari. Este multă lucrare de făcut printre cei 3 milioane și jumătate de venezueleni.

Absolvenții Gilead misionari mai calificați

Ziua absolvirii la Gilead! De ce este aceasta o ocazie atât de fericită? De ce sunt martorii lui Iehova de pretutindeni atât de interesați de acest eveniment bianual? Deoarece martorii lui Iehova sunt interesați de porunca lui Dumnezeu: „Propovăduiește Cuvântul”. Ei știu că aceasta înseamnă acum să predie evanghelia împărăției stabilite a lui Dumnezeu, începând în propria lor localitate și continuând

până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Ce lucrare mai mare poate fi făcută acum? Nicio altă școală pe pământ nu este dedicată instruirii servilor pentru a face aceasta și deși nu toți martorii lui Iehova sunt capabili să primească această instruire intensivă misionară, toți au o parte în sprijinirea școlii și a lucrării absolvenților.

Cu inimile vesele, mai bine de 1.100 din multe state și din Canada au umplut sala de adunare și sălile de clasă ale Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere în seara de sâmbătă, 4 februarie 1950, pentru prima sesiune a programului celei de-a paisprezecea absolviri de la Gilead.

După un studiu al articolului din *Turnul de veghere* „Să fim bogați în fapte bune” și un scurt moment de divertisment muzical printr-un student talentat, ne aștepta pe toți un tratament special, mai ales pentru studenții absolvenți. Președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, N.H.Knorr, tocmai se reîntorsese dintr-un tur în America Centrală și de Sud și urma să relateze despre călătoriile sale. El a povestit despre expansiunea minunată a lucrării de predicare în aceste țări; iar apoi, spre plăcuta surpriză a studenților, după ce a vorbit de condițiile și nevoile de pe terenul misionar, a început să acopere aceste nevoi dând numiri pentru toți! În afara numirilor din națiunile Latino Americane, au fost incluse alte țări, însumând un total de 22 de țări, incluzând Canada, Belgia, Olanda, Suedia și Terra Nova. Cu siguranță, o parte considerabilă a globului va fi acoperită de către a paisprezecea clasă de la Gilead!

Aceast fapt a pregătit scena, în mod potrivit, pentru principala sesiune de duminică dimineața, când 1.591 de persoane au încercat să găsească un loc pe scaun sau în picioare în raza auditivă a difuzoarelor instalate în sala de adunare, în clase, la subsol și în clădirea bibliotecă. După câteva cuvinte din partea servului de la fermă și a instructorilor și după citirea unor telegrame de felicitare și încurajare, din toate colțurile pământului, președintele Societății a expus cuvântarea de absolvire. Subiectul acesteia: „Calificări pentru Serviciu”.

Dl. Knorr și-a început discursul cu reamintirea studiului minuțios, intern și extern, al Bibliei, pe care studenții tocmai îl experimentaseră. El a sfătuit, totuși, ca întrebarea pe viitor să nu fie: De câte ori mi-am citit Biblia?, ci: Când am citit-o ultima dată? „Cuvântul Domnului este cel care ne ține vii”, a spus el.

Pe măsură ce vorbitorul folosea textele din Efeseni 3:14-19; 5:1; Filipeni 4:8, 9; 1 Tesaloniceni 4:7, 8; 1 Timotei 1:12-15; 3:5-8 și Evrei 11:15, 16, acesta a subliniat felul în care apostolul Pavel dorea ca frații lui să capete calificările pentru serviciu. Pentru a le permite acestora să le obțină, Pavel a subliniat importanța rugăciunii. Cel care îl servește pe Dumnezeu nu trebuie niciodată să ajungă în punctul în care să nu se poată ruga, sau să se teamă să-l întâlnească pe Dumnezeu în rugăciune. Dacă face aceasta, atunci acesta l-a respins pe Răscumpărătorul său care a făcut posibil ca el să vină la Dumnezeu. Prin rugăciune „omul interior” este întărit. Acest „om interior” este ceea ce suntem cu adevărat în interior. Poate că aspectul nostru exterior nu este atât de atractiv, dar ceea ce suntem în interior se va arăta întotdeauna, iar aceasta determină dacă suntem servi și misionari buni.

Pentru a-l înțelege pe Dumnezeu și organizația Sa trebuie să sâpăm în Cuvântul său, luând din acesta adevărurile corecte și neamestecate. Trebuie să intrăm în organizația lui Dumnezeu, să studiem viața și faptele lui Isus Cristos, în mod continuu, și să-l imităm.

Orice este virtuos, orice este vrednic de laudă, acestea trebuie să fie lucrurile asupra cărora se concentrează mintea noastră. Nu putem aduce practicile vechii lumi în serviciul lumii noi. De ce să folosim un limbaj josnic și degradat pentru a descrie lucrurile, descrieri care nu sunt deloc expresive, ci ne semnificative și inutile pentru orice edificare? Există atât de multe lucruri pe care le iubim, Sala noastră a Împărăției, grupa noastră locală, înregistrările noastre, frații noștri, organizația noastră, asupra acestora ne putem concentra, le putem acorda atenția noastră. Putem asculta sfaturile din partea fraților noștri, sfaturi bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta ne va ajuta să ne concentrăm pe lucrurile corecte și să fim imitatori ai lui Dumnezeu.

Apoi, prin folosirea lui 1 Timotei 3:1-7, misionarilor li s-a arătat ce calificări să caute în selectarea servilor pentru pozițiile de serviciu în adunările pe care le vor stabili, căci multe numiri sunt în locuri unde Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost predicat niciodată.

Dar ce vor face înșiși misionarii? Vor permite ei legăturilor familiale, oboselii în a face bine, sau oricărui alt lucru să-i tragă înapoi de la numirile lor? Avem vreun exemplu al căii de acțiune plăcute lui Dumnezeu în acest sens? Avraam a fost unul. El și-a lăsat țara natală la porunca lui Dumnezeu și a plecat în numirea străină Canaan pentru a propovădui Cuvântul. Cu siguranță a lăsat o casă confortabilă într-o civilizație mult mai dezvoltată, așa cum mulți dintre acești misionari o fac. Avraam ar fi putut găsi o mulțime de scuze și ocazii să se reîntoarcă acasă, așa cum spune apostolul. Dar nu a făcut-o. El a crezut Cuvântul lui Dumnezeu și a plecat în numirea sa cu ideea de a rămâne până când avea să fie stabilită acea cetate cerească, Împărăția lui Dumnezeu. El nu a trăit atât de mult, dar datorită credinței sale va primi o înviere la viață, în lumea nouă.

Credința și loialitatea față de Domnul este necesară. Nu are importanță unde locuim, pentru că întregul pământ va fi glorificat. Acei misionari credincioși care au fost pe teren străin un număr de ani, atunci când se întorc înapoi în vizită, sunt nerăbdători să se întoarcă „acasă”. Numirea pe care Domnul le-a dat-o, aceea este casa lor, iar ei o iubesc și iubesc oamenii din aceasta. Exemplul lor întărește credința noastră în Gilead și în scopul pentru care a fost înființat.

După discurs fiecare student a pășit pe platformă la strigarea numelui său și a primit de la președintele Societății un plic în care se afla o fotografie a clasei și un dar din partea Societății, pentru a-i ajuta să pornească în numirile lor. În vreme ce aceia care merg la Quebec vor începe imediat în numirile lor finale, majoritatea vor merge în orașul New York, unde vor lucra până după Congresul Internațional din august, de unde vor pleca spre pământuri străine. De asemenea, în plicurile lor 99 dintre cei 103 absolvenți au găsit diplome școlare de merit.

Când ultimul student s-a reîntors la locul său, a fost prezentată o rezoluție de unul din corpul studenților și a fost adoptată în unanimitate. Aceasta exprima într-un mod puternic decizia lor de a arăta loialitate în timpul pușinilor ani rămași până la stabilirea lumii noi, chiar în fața încercărilor sigure ale lui Satan de a-i distrage de la această cale de acțiune. A fost după cum urmează:

REZOLUȚIE

ÎNTRUCÂT războiul universal al Armaghedonului este aproape, Iehova Dumnezeu și-a stabilit pe tron, în 1914 A.D, Regele și Mareșalul Său, și din acel timp El domnește mijlocul dușmanilor Săi; și

ÎNTRUCÂT am ieșit din „această lume rea actuală” și ne-am înrolat ca soldați în armata acestui Mareșal, dedicându-ne acesteia ca luptători cu timp integral, făgăduind supunere neclintită față de El și împărățai Sa; și

ÎNTRUCÂT lupta s-a intensificat prin progresul în creștere al poporului lui Iehova față de închinarea curată, iar Satan depune ultimele sale eforturi pentru a opri proclamarea Împărăției întemeiate printr-un atac de persecuție violentă și prin orice mijloace la porunca sa, incluzând așa numitul „an sfânt” din 1950; și

ÎNTRUCÂT am fost chemați din teatrele canadiene și americane de război Teocratic pentru a fi instruiți mai departe și echipați la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere și dorim să ne arătăm profunda recunoștință și apreciere pentru Iehova Dumnezeu și pentru organizația Sa pentru acest privilegiu binecuvântat de a ne extinde eficiența în calitate de luptători Teocratici;

PRIN URMARE noi, membrii celei de-a paisprezecea clase și ai primei clase a memorabilului an al congresului internațional al martorilor lui Iehova, din 1950, adunați la programul de absolvire de la South Lansing, New York, în această zi de 5 februarie, 1950, decidem prin aceasta și declarăm:

CĂ vom merge mai departe din acest loc în orice poziție de responsabilitate ne va îndrepta Comandantul nostru prin organizația Sa; și

CĂ vom folosi armele cunoștinței pe care El ne-a dat-o pentru a proclama libertate celor ținuți în captivitate de Satan și organizația sa și că nu vom permite „săbiei Spiritului” să se tocească în mâinile noastre, nici să ruginească în teaca sa, ci o vom mânui în mod eficient pentru justificarea numelui lui Iehova; și

CĂ vom arăta iubire față de cei la care suntem trimiși, hrănindu-i iubitor cu Cuvântul adevărului lui Dumnezeu; și

CĂ, prin harul lui Dumnezeu, ne vom împotrivi tuturor eforturilor satanice ale conspirației lumii și nu vom ceda planurilor sale subtile de înregimentare a întregii lumi în serviciul său și vom continua să „propovăduim cuvântul”, până când Satan și susținătorii satanici vor zace zdrobiți, iar Iehova își va fi condus poporul, în mod victorios, prin războiul final al Armaghedonului, în noua lume „unde va locui dreptatea”.

Această adunare fiind încheiată, participanții s-au bucurat de tovărășia vechilor prieteni. S-a servit un prânz ușor în susbolul de la Gilead, astfel încât aproape toți

au reușit să petreacă întreaga zi chiar în campus, observând diversele caracteristici ale fermei și ale școlii.

Și astfel întoarcem paginile unui alt capitol al locului numit Gilead. O altă grămadă potențială de mărturie în țări îndepărtate. Un al grup de servi zeloși ai Dumnezeului nostru Iehova care sunt gata să aducă persoanelor cu bunăvoință bucurie în loc de plâns, și hrană spirituală dătătoare de viață în locul aluatului aducător de moate răspândit „pe masa demonilor”.

Școala s-a terminat; dar ce vedem în această ultimă zi? Absolvenții căutând, cu emoție, prin enciclopedii și atlasuri geografice, spunând: „Acesta este locul unde voi merge!” Acest fapt a oferit material de discuție pentru sesiunea finală de duminică seara, când ofereau aprecieri de pe platformă. S-au auzit multe despre oameni și ținuturi îndepărtate: ținuturi și oameni care vor fi căminul lor viitor și viitorii lor vecini.

Să se ridice Dumnezeu, dușmanii Lui să fie împrăștiați; cei care îl urăsc să dispară din fața Lui. Așa cum se risipește fumul, la fel să se risipească și ei: așa cum se topește ceara în preajma focului, la fel să piară cei răi în prezența lui Dumnezeu. Dar cei drepti să se bucure; să jubileze înaintea lui Dumnezeu: da, să se bucurie cu veselie. Cântați lui Dumnezeu, cântați laude numelui Său – Psalm 68:1-4, *Ver. Stan. Am.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

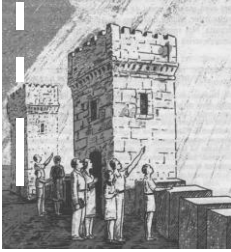
1 MAI 1950

Nr. 9

Cuprins:

- „DOBÂNDEȘTE PRICEPERE CU TOT CE AI!” - Pag.241
- CALEA SĂ CÂȘTIGĂM PRICEPERE - Pag.235
- ÎNTREBUINȚAREA CREȘTINĂ A BOGĂȚIEI
MATERIALE - Pag.235
- DIN INDIILE DE VEST OLANDEZE CĂTRE
BETHEL - Pag.235
- SCRISOARE - Pag.222
- EXPERIENȚĂ DE TEREN - Pag.213

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 MAI 1950

Nr 9

„Dobândește pricepere cu tot ce ai!”

„Mai presus de toate lucrurile dobândește înțelepciune; dobândește pricepere cu tot ce ai” - *Prov. 4:7; A.A.T.*

Iehova, marele Teocrat, înțelege toate lucrurile și dă pricepere servilor Săi credincioși, pe măsură ce au nevoie de ea. O astfel de pricepere este una din cerințele principale pentru serviciul teocratic potrivit. Acesta este lucrul care deosebește un serv matur de un începător. Cel mai înțelept om din timpurile din vechime spunea: „Cunoștința despre Cel Sfânt înseamnă pricepere” (*Prov. 9:10, A.A.T.*). Cel mai înțelept decât acel înțelept din vechime I-a zis Acestui Sfânt: „Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu”. Această cunoștință despre Cel Sfânt înseamnă mult mai mult decât doar o simplă idee mentală despre existența Sa. Aceasta înseamnă o cunoștință dovedită despre Iehova și scopurile Lui, care se opun oricărui efort și tuturor eforturilor de a le zădărnici. Aceasta înseamnă o înțelegere despre El și o apreciere a faptului de ce face El lucrurile pe care le face.

2. Această cunoștință dovedită, încercată și care nu poate fi zădărnicită este ceva pe care trebuie să te străduiești s-o dobândești. Este ceva fără de care nu putem progresa dacă sperăm să ne bucurăm de viața veșnică binecuvântată prin împărăția lui Dumnezeu. Țineți minte lucrul acesta și va rezulta o mai bună înțelegere a forței și însemnătății cuvintelor inspirate de la Proverbele 4:7, folosit ca titlul nostru. Dacă înțelegem că Dumnezeu este Tatăl nostru, atunci vom da atenție la ce ne învață El și aceasta ne va mări înțelegerea despre Sine și despre relația noastră cu El. „Ascultă, fiule, instrucțiunea tatălui și împlinește-o ca să poți câștiga pricepere; pentru că eu îți dau învățatură sănătoasă, nu renunța la învățătura mea! Mai presus de toate lucrurile dobândește înțelepciune; dobândește pricepere cu tot ce ai!” (*A.A.T.*). Pe lângă îndemnul tatălui, noi avem și sfatul fiului său credincios și înțelept, care el însuși a profitat de îndrumările tatălui său: „Căci am fost fiu la tatăl meu, blând și iubit înaintea mamei mele. Și el m-a învățat și mi-a zis: Păstrează în memorie cuvintele mele; păzește poruncile mele și vei trăi” – *Prov. 4:1-4,7, A.S.V.*

3. În acest proces de dobândire a priceperii recunoaștem că este posibil ca cineva să aibă o cunoștință considerabilă și totuși să nu aibă pricepere. Priceperea nu numai că se ocupă de un anumit fapt, dar ea analizează și cauzele. Priceperea cuprinde în sine aplicarea sau întrebuintarea acestei cunoștințe pentru binele cel mai bun. Prin urmare, fără pricepere cunoștința are foarte puțină valoare. Acest

lucru este mai ales adevărat atunci când ajungem la cunoștința pe care o avem despre Dumnezeu, împărăția și legea Lui. Scripturile de mai sus mai arată că este posibil să ai înțelepciune și totuși să nu ai pricepere. Poate că noi am ales să urmăm o cale de acțiune potrivită. Poate că ne-am consacrat să-L servim pe Domnul, toate acestea fiind proceduri înțelepte; dar, pe lângă acestea, trebuie să dobândim pricepere. Apostolul spune că diferența dintre un fiu și un serv este că fiilor le face Domnul Isus de cunoscut ce face Tatăl Său (Ioan 15:15). El ne descoperă cauzele lucrurilor pe care trebuie să le cunoaștem. Această pricepere este la îndemâna oricărui copil al lui Dumnezeu, dar el trebuie să meargă și s-o dobândească. Fără aceasta el nu poate face un succes din chemarea lui creștină.

4. Acest sfat de la tată către fiu este în primul rând de la Iehova către Singurul Său Fiu născut, Domnul nostru Isus Cristos, și cuprinde și pe membrii trupului lui Cristos. Dar, în principiu, se aplică oricărei creaturi umane care va ajunge vreodată să trăiască în, sau sub, împărăția lui Iehova. Prin urmare, acest îndemn din partea celor mai mari sfătuitori din Univers, Iehova Dumnezeu și Fiul Său Isus Cristos, să dăm atenție Cuvântului lui Dumnezeu, să dobândim pricepere din acest Cuvânt, ca să putem aprecia deplin relația noastră cu Dumnezeul nostru și organizația Lui, este ceva ce trebuie apreciat foarte mult și trebuie luat foarte în serios. „Fiule, ascultă instrucțiunea tatălui tău și nu renunța la învățătura mamei tale!” (Prov. 1:8. *ASV*, margin.). Noi trebuie să facem ceva în partea noastră. Trebuie să dobândim pricepere despre scopurile lui Iehova și să învățăm cum se aplică ele la noi, individual și în colectiv. Dacă noi refuzăm sau neglijăm să dobândim această pricepere ne punem în pericol existența viitoare în orice parte a tărâmului lui Dumnezeu.

5. În timpurile trecute Domnul l-a lăudat foarte mult pe regele Solomon pentru că a dorit o inimă pricepută mai presus de orice altceva. Va fi profitabilă aici o analiză a căii de acțiune a lui Solomon și a plăcerii Domnului pentru aceasta. „La Gabaon Domnul s-a arătat în vis lui Solomon, noaptea, și Dumnezeu i-a zis: Cere ce vrei să-ți dau!” Solomon a răspuns. „Dă, dar, servului Tău o inimă pricepută ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr! Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut DOMNULUI. Și Dumnezeu a zis: Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni, niciodată, ca tine. Mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut: bogății și slavă, așa încât în tot timpul vieții tale nu va fi nici un împărat ca tine” – 1 Împ. 3:5,9-13.

6. Alegerea lui Solomon i-a plăcut lui Iehova Dumnezeu pentru că aceasta Îl recunoștea pe El ca Suprem. Ea arăta că Iehova este singurul izvor potrivit de pricepere și că Solomon era un serv ce dorea să-L servească în mod credincios, și că poporul care trebuia să fie judecat era poporul lui Iehova. Această alegere înțeleaptă fixează calea de acțiune dreaptă pe care s-o urmeze toți servii lui

Dumnezeu și a preumbrit calea de acțiune corectă pe care avea s-o urmeze Liderul lor, servul credincios și adevărat al lui Iehova. Moise profetul a manifestat, de asemenea, smerenie și a privit la Iehova după pricepere și îndrumare și din acest motiv Domnul Dumnezeu l-a folosit foarte mult pe Moise – Num. 12:3.

7. Cu toate acestea, cel mai mare exemplu pe care-l avem de căutare a priceperii și de aplicare a ei este, bineînțeles, Isus din Nazaret, căci el a zis: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi; ... nu caut să fac voia Mea, ci voința Tatălui care M-a trimis” (Ioan 5:30). Faptul că n-a căutat să facă voința lui, el nu și-a stricat înțelepciunea și pricepera. ‘Acest Isus a fost făcut înțelepciune pentru noi de Dumnezeu’ (1Cor. 1:17-19,30). De aceea, noi facem bine să dăm o atenție specială exemplului pe care l-a fixat el pentru noi. Cu toate acestea, înainte să facem așa, să luăm în considerare un alt aspect al chestiunii.

8. Faptul că cineva are pricepere până acum nu va fi o asigurare că această pricepere îi va rămâne pentru totdeauna. Pentru a fi păstrată această pricepere trebuie să fie cultivată, apărată și să luptăm pentru ea. Nu trebuie să se ivească nici o chestiune ce ține de împărăția lui Iehova, prin Cristos, fără să dobândim o înțelegere și o examinare potrivite a ei. Care este scopul lui Dumnezeu referitor la aceasta? Care este responsabilitatea mea teocratică față de aceasta? Nici un preț nu este prea mare ca să plătești pentru pricepere. Solomon, servul extrem de lăudat de Iehova, și-a pierdut pricepera, care cândva a fost așa de prețioasă și importantă pentru el. El și-a fixat afecțiunile pe alte lucruri decât Domnul. El și-a satisfăcut dorințele inimii lui umane, care este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ier. 17:9). Această bizuire pe propria voință i-a stricat pricepera și el a murit condamnat de Dumnezeu (1Împ. 11:1-11). Aceasta învață că nu i se poate permite nici unei alte creaturi să se pună între serv și Dumnezeul său, fie aceasta la fel de aproape sau la fel de dragă precum o soție. Solomon a fost avertizat cum se cuvine de consecința căii lui de acțiune, dar el a ales s-o ignore; ceea ce a fost un pas serios și a denotat pricepera coruptă ce se instalase.

„Dobândește pricepere cu tot ce ai”

9. În mod asemănător, Moise, care a fost cunoscut ca cel mai smerit om de pe tot pământul, a manifestat o mare putere de discernământ și pricepera voinței și scopurilor lui Iehova cu privire la sine și la poporul lui Dumnezeu pe care a fost privilegiat să-l servească. Dar el a devenit așa de entuziasmat de propria lui importanță și deranjat de păcatul repetat al izraeliților, încât a refuzat să-L cinstească pe Iehova cum se cuvine înaintea lor. Observați cuvintele lui Moise, cel care odată era smerit și umil: „Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi, oare, să vă scoatem apă din stânca aceasta? ... atunci DOMNUL i-a zis lui Moise. Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Num. 20:10,12). Pricepera lui Moise se stricase, el se credea egal cu Dumnezeu în furnizarea de binecuvântări pentru Israel.

10. Cel mai mare dușman al priceperii este eu-l sub orice formă, părerea foarte bună despre sine, îngăduința prea mare de sine sau mila față de sine. Eu-l întunecă totdeauna chestiunea și eclipsează viziunea. Prin urmare, dacă vrem să păstrăm priceperea trebuie să ținem totdeauna eu-l în supunere și ochiul îndreptat spre gloria Domnului, să studiem Cuvântul Lui și să medităm asupra lui, și să urmăm cu grijă exemplele pe care le arată Domnul în Scripturi pentru călăuzirea noastră. Acum să ne gândim la Isus, care a fost făcut pentru noi înțelepciune și exemplu de dobândire și de păstrare a priceperii potrivite.

11. Isus a avut cunoștință, înțelepciune și pricepere perfecte despre scopurile divine. Această cunoștință, înțelepciune și pricepere perfecte n-au venit la el în mod automat; el a trebuit să le dobândească prin studiu, meditație și rugăciune, întocmai ca noi (Deut. 17:18-20). Calea lui credincioasă de acțiune în această privință este arătată ca exemplu pentru noi de urmat (1Pet. 2:21). Raționamentele și concluziile lui se bazează pe o pricepere perfectă a voinței divine. Aceste raționamente și concluzii sunt cu totul străine de metodele omenești de raționament și majoritatea concluziilor sale sunt complet diferite de ale noastre, din pricina imperfecțiunilor și a înclinațiilor noastre omenești care sunt după carne (Isa. 55:8,9). Calea de acțiune pe care o susține el pentru urmașii lui este cea dreaptă, indiferent cât de mult poate veni aceasta în conflict cu a noastră și trebuie să i se dea întâietate față de concluziile noastre sau ale oricărei alte creaturi. Noi trebuie să fim schimbați prin înnoirea minții, pentru a ne modela după cugetarea lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în Cuvântul Său, înainte să putem avea cunoștința, înțelepciunea și priceperea adevărate.

12. Poziția lui Isus, cu privire la relația lui și a noastră față de Iehova Dumnezeu, este explicată la Matei 22:37: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”. El a fost totdeauna guvernat de acest principiu și l-a susținut pentru toți ceilalți. Atunci când Diavolul a citat greșit scripturi și a sugerat aplicarea lor greșită pentru necesitățile lui personale, Isus a cinstit cu toate ocaziile numele și cuvântul lui Iehova și și-a manifestat priceperea aplicând scripturile în mod potrivit.

13. „Apoi Isus a fost dus de spirit în pustiu ca să fie ispitit de diavol. Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după aceea a flămânzit. Și ispititorul a venit și i-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să se facă pâine. Dar el a răspuns și a zis: Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Atunci Diavolul l-a dus în cetatea cea sfântă; l-a pus pe turnul templului și i-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te! Căci este scris: El le va porunci îngerilor Lui referitor la tine: Ei te vor purta pe mâinile lor ca nu cumva, cine știe, să nu-ți lovești piciorul de vreo piatră. Isus i-a zis: Iarăși este scris: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeu tău! Din nou, Diavolul l-a dus pe un munte foarte înalt și i-a arătat toate împărățiile lumii și gloria lor; și el i-a zis: Toate aceste lucruri ți le voi da ție dacă te vei prosterna înaintea mea și mi te vei închina. Atunci Isus i-a zis: Pleacă de aici, Satan! Căci este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai pe El să-L servești!

Atunci diavolul l-a părăsit; și iată, au venit îngerii și l-au servit” (Mat. 4:1-11, A.S.V.). La rândul Său, Iehova a îndreptățit credința și credincioșia lui Isus, trimitându-și îngerii să-l servească, după ce încercarea a trecut. Cu toate acestea, Isus a trebuit mai întâi să îndure încercarea și să-și arate credința.

14. Servul smerit al lui Iehova care este nerăbdător să dobândească pricepere va medita asupra acestui exemplu. În primul rând, el să observe că Isus nu și-a ales propria cale de acțiune de urmat, sau nu și-a ales teritoriul. ‘El a fost condus de spirit’. Propriile lui preferințe și idei despre ce trebuia făcut nu erau lucrul important. Aceeași atitudine este vizibilă, pe măsură ce el întâlnește fiecare chestiune. Marea chestiune nu era cea a furnizării propriilor sale necesități fizice, indiferent cât de justificate păreau să fie acele necesități, sau să urmeze o cale aparent mai ușoară și mai de dorit să facă treburile Tatălui Său. El avea pricepere. Cunoștea scopurile Tatălui Său. Acea pricepere, plus spiritul lui Iehova, l-au făcut capabil să înțeleagă și să aplice cum trebuie aceste scripturi pe care Satan le aplicase greșit și să se opună cu scripturi aplicate cum trebuie, potrivit scopurilor Tatălui Său.

15. Isus știa bine că dacă-și folosea puterea ca să transforme pietrele în pâine lăsa un exemplu de egoism pentru discipolii lui să urmeze. El își folosea puterea dată de Dumnezeu mai degrabă pentru confortul său decât pentru gloria Tatălui Său. Aceasta era pentru urmașii lui mai degrabă o piatră de poticnire decât un exemplu potrivit. El avea credință că Dumnezeul Său îi va furniza cele necesare atunci când venea timpul; și El a făcut așa. Priceperea lui Isus i-a spus că dacă sărea de pe turnul templului și era ocrotit, era posibil să aibă un grup de discipoli, dar acești urmași nu-l acceptau din pricina principiilor veșnice ale Dumnezeului său, pentru care făcuse legământ să le facă de cunoscut, ci din pricina impresionantelor fapte pe care o făcea. Printr-o astfel de cale de acțiune Iehova nu era glorificat și nici oamenii nu aveau de beneficiat. În mod asemănător, plecându-se înaintea lui Satan și închinându-i-se, chiar dacă un asemenea plan ar fi putut fi plin de succes, care era avantajul? Dacă obținea împărățiile lumii acesteia, pur și simplu el ar fi avut o mulțime de vase pregătite pentru nimicirea finală și inevitabilă. Planurile Diavolului nu sunt niciodată un instrument prin care să faci de cunoscut bogățiile gloriei lui Dumnezeu față de vasele îndurării, pe care El le-a pregătit pentru gloria Sa (Romani 9:21-23). Priceperea lui Isus l-a făcut capabil să aprecieze clar cum calea Domnului de a-i invita pe oamenii cu bunăvoință să se supună principiilor lui Iehova, așa cum sunt descoperite prin Isus Cristos pentru propria lor schimbare, și astfel să aibă legea Lui scrisă în inima lor, era cea mai bună cale și singura potrivită.

16. Această serie de exemple arătate prin Isus pentru edificarea noastră, cuprinde diferite modalități prin care Diavolul se apropie de servii Domnului, prin pofta cărnii, pofta ochiului, mândria vieții, în încercarea de a-i îndepărta să-L servească pe Iehova în mod credincios (1Ioan 2:16,17). Este nevoie de pricepere ca să te împotrivești acestora. Studiați-le cu atenție, meditați asupra lor și dobândiți

pricepere cu tot ce aveți. Diavolul a avut și a folosit cunoștința. Isus a avut și a folosit priceperea. Este o mare diferență.

17. Referitor la Isus, despre El este scris că „pentru bucuria care-i era pusă înainte a suferi crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). Scripturile arată că Isus a avut o bucurie personală să împlinească scopurile Tatălui Său și să primească răsplata promisă. Ele arată un obiectiv personal, o răsplată care avea să fie a Sa, totul în armonie și pe placul Tatălui Său ceresc, care I-a pus înainte această bucurie.

18. O parte a acestei mari bucurii era cea de a fi Rege în glorioasa împărăție a lui Dumnezeu, bucurie prin care, dacă era credincios, putea fi instrumentul folosit de Tatăl Său ceresc ca să conducă activitățile Împărăției care justifica numele lui Iehova și acorda binecuvântări nespuse creaturilor credincioase din întreg Universul. Această bucurie care a fost pusă înaintea lui Isus și pe care el a dorit-o atât de mult, este ilustrată în Scripturi ca o comoară ascunsă într-o țarină; Lui i s-a cerut să vândă tot ce avea pentru a obține această țarină. Membrii trupului lui Cristos, care sunt moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, sunt chemați și li se cere să calce pe urmele Lui. Și lor li se cere să vândă tot ce au pentru a fi cu El în Împărăție. Aceeași bucurie desăvârșită este pusă înaintea lor și ea trebuie să-i inspire cu aceeași hotărâre neabătută că nici un sacrificiu nu este prea mare, sau nici un obstacol nu este prea dificil, ca ei să biruiască, pentru a avea o parte în această răsplată glorioasă l-a care Iehova i-a invitat – Mat. 13:44.

19. În mod asemănător, și Ionadabilor, sau „altor oi”, care vor fi binecuvântați și cinstiți foarte mult sub această glorioasă împărăție și vor fi vase ale binecuvântărilor ei, li se cere să ia în considerare acest privilegiu de valoare inestimabilă și să urmeze o cale de acțiune a loialității similară cu cea a lui Isus și a membrilor trupului Său, ca să fie calificați pentru binecuvântările ei. De aceea ‘vinderea a tot ce au’, această renunțare la tot pentru a obține acea „perlă de mare preț”, este de interes vital pentru toți membrii trupului lui Cristos și pentru asociații lor credincioși Ionadabi. Aprecierea de către noi a acestui fapt este sporită printr-o pricepere potrivită. Dobândiți pricepere! – Mat. 13:45,46.

20. Atitudinea lui Isus și metoda Sa de apropiere de această mare acțiune este înregistrată la Matei 8:20-22: „Vulpile au vizuini și păsările sălbatice au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-și pună capul!” (A.A.T.). Marele Său țel era să servească pe Dumnezeul Lui și să se încreadă în El pentru orice altceva. El nu era preocupat cu strângerea de bogății pământești personale. El nu avea nici o dorință să dobândească bogăția acestei lumi, nici teritorii, nici măcar o casă. El nici măcar n-a încercat să aibă lucrurile obișnuite pe care alte creaturi le consideră necesare pentru existența lor. El era preocupat de un singur lucru, dobândirea acelei țarini ce conținea comoara ascunsă. Toate celelalte achiziții pământești ar fi fost împovărătoare și i-ar fi împiedicat planurile; de aceea, el mai degrabă a renunțat la ele cu bucurie, decât să-i împiedice, în vreun fel, singurul Său obiectiv mareț.

21. Isus a început experimentând oficial obligațiile legate de lucrare. El s-a prezentat Tatălui Său, zicând (așa cum este exprimat de psalmist): „Iată-Mă că vin

... să fac voința Ta, Dumnezeuul Meu!” După cele patruzeci de zile ale sale în pustiu, unde, fără îndoială, a studiat, a meditat și și-a plănuit cu atenție viitoarea cale de acțiune, și după ce a fost ispitit de Diavol, el a venit cu acea hotărâre pozitivă să dobândească acea „țarină” și să obțină acea comoară de mare preț, oricât ar costa. El nu s-a oprit să zică: ‘Am eu suficienți bani în bancă, astfel încât să am grijă de mine dacă lucrul acesta se va nărui, sau dacă lucrurile nu vor fi conform așteptărilor? El n-a cerut ceva în avans și n-a insistat asupra altor îngrijiri care să fie furnizate pentru confortul lui în decursul acestei acțiuni. Nu, el a venit exact în pustiu și s-a dus exact în lucrare, să servească scopurile Atotputernicului Dumnezeu, potrivit legământului Său. Prin faptul că a predicat această Evanghelie a Împărăției și i-a invitat pe urmași să I se alătore el înțelegea ce făcea.

Să dăm dovadă de pricepere asemenea celei a lui Isus

22. El i-a invitat pe Andrei, Petru, Iacov și Ioan, printre alții, să i se alătore în lucrarea de a deveni pescari de oameni. Aceștia și-au părăsit imediat afacerea de pescuit. Ei, asemenea lui Isus, nu s-au oprit nehotărâți să se gândească, ‘Ce mă va costa lucrul acesta?’, sau ‘Am suficienți bani ca să mă îngrijesc de necesitățile mele în această lucrare?’, nici să spună, ‘Dacă aceasta dă greș, îmi voi pierde toți clienții și ce se va întâmpla cu mine?’ Nu, ei și-au abandonat imediat afacerea de pescuit și au mers și l-au urmat pe Isus. Pe măsură ce timpul trecea, alți discipoli, tot la fel de binevoitori, li s-au alăturat și s-a dezvoltat nucleul unei puternice organizații.

23. În cele din urmă a venit timpul să-i trimită pe acești discipoli în misiunea lor ca pescari de oameni. El i-a ales pe cei avansați, mai maturi și teocratici, pentru a alcătui acest prim grup de pionieri și i-a trimis în serviciu ca reprezentanți ai Împărăției. Ei erau doar doisprezece.

24. Instrucțiunile Domnului pentru ei erau evidente și explicite. Matei 10:5-10 (A.A.T.) zice: „Isus i-a trimis pe acești doisprezece, după ce le-a dat aceste instrucțiuni: ‘Nu vă duceți printre păgâni, sau în vreun oraș samaritean, ci continuați mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Ci în timp ce umblați de acolo până acolo predicați și ziceți. Împărăția cerului este aproape! Vindecați pe cei bolnavi, înviați pe cei morți, îndrăveniți leproși, scoateți demoni. Oferiți fără plată, așa cum fără plată ați primit. Nu primiți bani de aur, argint sau bronz, ca să-i puneți în buzunarul vostru și nu luați nici o geantă pentru călătoria voastră, nici două cămăși, nici încălțăminte, nici toiag, căci lucrătorul își merită mâncarea!’” Asemănarea dintre această însărcinare și propria cale de acțiune a serviciului lui Isus este foarte izbitoare.

25. Această metodă de a face lucrare trebuie să fi părut ciudată pentru discipoli, fiind cu totul contrar raționamentului uman, dacă te gândești că discipolii nu înțelegeau, dar ei erau binevoitori. Nu putem lăsa la o parte faptul că aceasta este procedura pe care însuși Isus a urmat-o și aceasta este calea de acțiune pe care el a susținut-o pentru urmașii lui s-o urmeze. În mod firesc, se ridică întrebarea: De ce a susținut Isus o cale de acțiune ca aceasta pentru el însuși și pentru urmașii lui?

Isus știa că orice acumulări pământești, altele decât ceea ce era absolut necesar să ia cu ei, erau pur și simplu sarcini suplimentare pentru ei și le împiedicau însărcinarea pe care o primiseră de la Iehova. Astfel de acumulări le întârziu progresul lucrării pe care ei au fost aleși s-o facă. În consecință, el a susținut de la început că nu trebuiau să se împovăreze cu astfel de lucruri. Însărcinarea lor venise de la Iehova. El le încredințase o lucrare foarte importantă; trebuia să se renunțe la toate poverile inutile care le împiedicau realizarea ei. Pur și simplu aceste lucruri erau ceva pentru care să-și facă griji, care să le împartă atenția între strângerea lor și însărcinarea lor de la Domnul. Mai presus de orice altceva, Isus dorea ca mintea lor să fie liberă și complet devotată acestei însărcinări, pentru a-i asigura succesul. Isus a avut pricepere și i-a ajutat pe discipoli să înțeleagă.

Ce înseamnă lipsa acesteia

26. Această cale este complet diferită de calea omenească. Astăzi, chiar printre cei care mărturisesc faptul că sunt creștini, poți spune sigur că aproape toți, atunci când iau în considerare serviciul cu timp integral, primul lucru la care se gândesc este: ‘Ce posibilități pământești am, ceva la care să pot apela? Poate că mă îmbolnăvesc, sau poate că lucrul acesta nu va funcționa mulțumitor; ce voi face atunci, dacă nu am o casă sau alte provizii la care să mă întorc?’ Aceasta este funcționarea firească a minții omenești; ea ne pune pe noi pe primul loc și pe Dumnezeu și cerința Sa pe loc secundar. Acesta nu este un raționament după priceperea Domnului nostru Isus Cristos. Prin urmare, acesta este senzual, pământesc, demonic. Întrebarea la care trebuie să facă față oricine se mărturisește a fi creștin, într-o astfel de chestiune, este: Cine are dreptate, Isus Cristos Domnul și Capul nostru, sau eu? Toți vor fi de acord că Domnul are dreptate. Păi, atunci, am eu suficientă credință în Atotputernicul Dumnezeu să accept îndrumarea Domnului nostru Isus Cristos și să urmez calea de acțiune pe care a schițat-o el pentru toți urmașii lui credincioși, cale de acțiune pe care discipolii lui credincioși au păstrat-o atunci când el a fost împreună cu ei, la prima sa venire? Pe scurt, întrebarea este: Sunt eu pregătit să vând tot ce am pentru o parte în împărăția lui Dumnezeu?

27. Cunoscându-ne limitele, puterea poftelor noastre pământești și agerimea Diavolului de a ne ajuta să le mulțumim, Domnul a accentuat această chestiune de a dobândi pricepere din Scripturi. El a arătat că este foarte necesar să dobândim mai întâi pricepere; și când am ajuns la ea vom putea să apreciem că ar fi cu adevărat foarte nesăbuit să încercăm să căutăm Împărăția cu o mulțime de inutile poveri acumulate, care sunt făcute să ne împiedice progresul și să ne strice sentimentele.

28. De exemplu: Astăzi, unui om ce are proprietatea evaluată la o sută de mii de dolari i se cere să plătească aproximativ patru mii de dolari pe an la taxe, sau mai mult de trei sute de dolari pe lună. El nu-și poate lua proprietatea cu el în cer, dacă este un membru al trupului lui Cristos. Ce va face el cu ea? Chiar dacă este Ionadab, este pus sub semnul întrebării dacă va putea s-o păstreze prin

Armagedon. Prin urmare, de ce a irosit tot acest timp, energie și bani, încercând să păstreze ceva pe care el nu-l poate lua în împărăția lui Dumnezeu? Timpul acela, energia și mamona puteau fi folosite în serviciul Împărăției și puteau fi transformate în comori în cer pentru acel proprietar. Altfel el irosește mult efort. În aceeași ordine de idei, se spune despre un om care avea o mare bogăție, un om deosebit în ce privește principiile lumești, că ajunsese la o avere dincolo de cea mai optimistă așteptare a sa. El avea casă în oraș, la țară și pe țărmul mării; și a murit singur-singurel într-una din aceste locuințe. Toată averea lui nu l-a putut ajuta; n-a fost aproape nici un servitor și nici o altă creatură umană; el a murit în suferință, fără nimeni care să-l mângâie; marile lui acumulări nu i-au fost de nici un ajutor. Dacă acel om își făcea prieteni adevărați pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său Isus Cristos, consumându-și energia în serviciul Împărăției, renunțând la tot ce avea pentru a dobândi acea „perla de mare preț”, ar fi avut comori în cer la care moliile și rugina nu le puteau face rău și la care hoții nu puteau ajunge și să le fure. Și atunci când venea sfârșitul el ar fi avut pace, mulțumire și fericire, care vin de pe urma asocierii cu acei mari prieteni Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, Domnul nostru.

29. Marea masă a așa-numiților „creștini” urmează calea de acțiune pe care a urmat-o acest om bogat, prin lipsa de pricepere. Ei sunt orbiți de Satan Diavolul față de faptele reale despre viață, care folosește ca instrumente voluntare predicatori necredincioși, politicieni lipsiți de scrupule și speculanți lacomi. Ei pier din lipsă de pricepere. Această pricepere trebuie să îndepărteze orice temelie și tradiție omenească, orice poftă senzuală pe care creatura umană le cultivă de cei 6.000 de ani trecuți. Aceasta trebuie să ne lumineze cu privire la faptul că nu poate exista nici o siguranță sau ocrotire decât de la Iehova Dumnezeu și Regele Său Isus Cristos.

30. Atunci când dobândim această pricepere apreciem pe deplin că discipolii lui Isus au ales calea de acțiune înțeleaptă. Ei și-au acceptat însărcinarea cu bucurie. Ei au realizat că numai Domnul le putea îndruma pașii. Și ei au fost bucuroși să accepte acea îndrumare și să nu se bizuiască pe propria lor pricepere – Prov. 3:5,6.

Pentru cine lucrăm

31. Gândiți-vă acum la încheierea făcută de Domnul la sfatul lui: „Lucrătorul își merită hrana”. Pentru cine lucrau acești discipoli? Lucrau ei pentru vreun lider omenesc, chiar marele Isus din Nazaret? Lucrau ei pentru oamenii cu bunăvoință pe care-i vizitau și cărora le serveau? Nu. Ei erau servii Atotputernicului Dumnezeu, Tatăl lor din cer. Și El era Cel care le-a garantat hrana. De aceea, toate acumulările pământești arătau lipsa de suficientă credință pentru a se încrede în Iehova până la sfârșit. Discipolii n-au fost astfel dezavantajați; ei se încredeau în Iehova. Ei au avut credință bazată pe pricepere, au procedat în conformitate cu ea și au fost răsplățiți. Ei, asemenea lui David, au confirmat prin calea de acțiune din viața lor: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” – Ps. 37:25.

32. În cazul lui Isus și al discipolilor săi problema nu era că nu puteau să obțină aceste foloase pământești. Isus le-ar fi putut avea pe toate; el posedea abilități ca nici un alt om care a umblat pe acest pământ. Dar nu în asta consta bucuria lui. El avea credință bazată pe pricepere că atunci când ieșea în serviciul Domnului, Tatăl Lui se îngrija ca el să aibă suficient să mănânce, că dobânda somnului necesar și că avea haine suficiente. Același lucru este adevărat și în cazul discipolilor săi. Nu exista nici o posibilitate de eșec din pricina faptului că Atotputernicul Dumnezeu al Universului era Cel care garanta acele lucruri. Acesta n-a fost un caz izolat, sau ceva care s-a aplicat numai la acel timp particular. Aceea era o tactică precisă pe care Domnul a arătat-o pentru sine și discipolii lui s-o urmeze acum ca și atunci, dacă ei doreau să ajungă în Împărăție. Mai târziu, când el i-a trimis pe cei șaptezeci, le-au fost date instrucțiuni asemănătoare: „După aceasta, Maestrul a numit alți [șaptezeci] și i-a trimis înaintea lui, doi câte doi, în orice oraș sau loc în care avea de gând să ajungă. Și el le-a zis: ‘Secerișul este destul de îmbelșugat, dar secerătorii sunt puțini. Rugați-vă, dar, la proprietarul secerișului să trimită secerători să adune. Acum duceți-vă! Iată că vă trimit ca pe niște miei printre lupi. Nu luați nici o pungă, traistă sau încălțăminte și nu vă opriți să schimbați politeti cu nimeni pe drum’” (Luca 10:1-4, *A.A.T.*). La același principiu care fusese pus înaintea celor doisprezece trimiși anterior s-a aderat și aici, și același principiu trebuie să se aplice astăzi urmașilor credincioși ai Domnului Isus Cristos.

33. Un exemplu despre cum s-a aplicat literal această tactică ne este dat la Luca 9:59,60. Unul din discipolii lui Isus a venit la el și i-a zis: ‘Lasă-mă mai întâi să merg să-mi înmormântez tatăl’ (*A.A.T.*). Sfatul lui Isus a fost, ‘Nu, tu vino și urmează-mă! Lasă morții să-și înmormânteze morții; asta e treaba lor. Aici este interesul lor. Dar tu ai primit noi interese și nu poți fi împovărat cu aceste lucruri. Ai fost chemat la o chemare mai înaltă să-L servești pe Dumnezeu acum și să ai o parte în împărăția Sa în toată eternitatea’.

34. Dacă am putea numai să păstrăm aceste puncte înaintea noastră continuu, ele ar fi de valoare inestimabilă pentru noi. Priceperea că Dumnezeul nostru ne va furniza toate necesitățile, prin Isus Cristos, Domnul nostru, priceperea că ne putem bizui pe El în orice împrejurare critică, ne va face capabili să realizăm plinătatea traiului creștin.

35. Pentru a ne ajuta să dobândim această pricepere Iehova ne invită prin profetul Său: „Încercați-Mă acum, aici, zice Iehova oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu voi revărsa peste voi o binecuvântare, încât să nu fie destul loc s-o primiți” (Mal. 3:10, *A.S.V.*). Cum avem de gând să-L încercăm pe Iehova, dacă nu grăbim pasul spre promisiunile Sale? Dacă nu ne aducem toate zeciuielile în visteria Lui și nu ne încredem în El? Făcând așa, Domnul Se va dovedi la înălțimea așteptărilor și ne va face capabili să apreciem, cu pricepere, cât de adevărate sunt promisiunile Lui și ce înțelept este sfatul Său.

Întrebări pentru studiu

1. De ce este importantă cunoștința despre Cel Sfânt? Ce înseamnă?

2. Ce recomandare ne este făcută în favoarea priceperii?
3. De ce este necesară priceperea pe lângă înțelepciune?
4. Cine ne sfătuiește astfel cu adevărat? Ce avem noi de făcut?
5. Ce alegere a tânărului rege Solomon a recomandat Domnul Dumnezeu?
6. De ce a fost pe placul lui Iehova alegerea acestuia? Ce a preumbrit aceasta?
7. Cine este cel mai mare exemplu al nostru de căutare a priceperii? De ce?
8. Se poate pierde priceperea? Al cui exemplu vă dovedește răspunsul?
9. Cum a ilustrat Moise această tristă realitate cu o ocazie critică?
10. Care este cel mai mare dușman al priceperii? De ce?
11. Cum a obținut Isus pricepere? Cum o obținem noi?
- 12,13. Ce principiu despre Dumnezeu l-a guvernât? Ce încercări o dovedesc?
- 14,15. Ce semne de pricepere observăm în exemplul lui Isus?
16. Ce este necesar pentru a ține piept încercărilor venite prin Diavol?
- 17,18. Ce creează priceperea? Ce ne ajută aceasta să facem?
19. Are aceasta vreo legătură cu Ionadabii? Dacă da, cum?
20. Cum s-a apropiat Isus de această acțiune fără piedici?
21. Cum și-a început el calea de acțiune?
22. Ce atitudine au luat cei invitați să i se alăture ca discipoli?
- 23,24. Pe cine și cu ce instrucțiuni a trimis el prima dată?
25. De ce i-a trimis Isus neîmpovărați?
26. Cum a fost aceasta complet diferită de calea omenească de acțiune?
- 27,28. De ce trebuie să acumulăm noi pricepere, nu poveri? Ilustrați.
- 29,30. De ce calea de acțiune pe care au ales-o discipolii lui Isus a fost una înțeleaptă?
31. Pentru cine lucrau ei? Cu ce îngrijiri?
32. De ce credință aveau ei nevoie? Cine altcineva trebuie s-o dețină?
33. De ce trebuie „să lăsăm morții să-și îngroape morții”?
- 34,35. Atunci, cum Îl „dovedim”, în mod potrivit, pe Iehova Iehova?

Calea să câștigăm pricepere

Isus a dobândit pricepere din studierea Cuvântului lui Dumnezeu. El nu s-a născut cu ea ca prunc; el a trebuit să studieze Cuvântul lui Iehova. Despre regi era scris: „Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul leviților. Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de DOMNUL Dumnezeu lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea” – Deut. 17:18,19.

2. Dacă era necesar studiul pentru ca Regele să dobândească pricepere și să învețe să se teamă de Iehova, cu cât mai mult este necesar ca noi, supușii, să studiem legea Lui și să ne îndreptăm atenția, cu seriozitate, spre priceperea scopurilor Sale. Noi trebuie să facem aceasta dacă urmăm să dobândim acea

încredere și speranță care ne vor face capabili să ne grăbim spre promisiunile lui Iehova, cu pace și asigurare deplină că El le va împlini pe fiecare dintre acestea.

3. Aceasta este pricepere; ea înseamnă ‘să mâncăm cartea’. Aceasta înseamnă mai mult decât să luăm instrumentele pe care le furnizează Domnul pentru edificarea noastră, precum Biblia, *Turnul de veghere*, cărți și broșuri și *Informatorul* și să ne uităm superficial pe ele, sau doar să le studiem ca să fim capabili să răspundem la o întrebare în seara adunării. Nu, noi trebuie să ne îndreptăm atenția, cu seriozitate, spre un studiu complet, așa încât această cunoștință furnizată de Domnul să devină o parte din noi și să ne facă gata și echipați să dăm totdeauna un răspuns despre speranța care este în noi. Această cunoștință este ce avea profetul în minte, atunci când a zis: „Cunoștința despre Cel sfânt înseamnă pricepere” (Prov. 9:10, *A.S.V.*). Cu această pricepere noi vom fi echipați să facem față fiecărei chestiuni cu răspunsuri scripturale pozitive, așa cum a făcut Isus atunci când a fost ispitit de adversar. Noi trebuie să ne studiem *Turnul de veghere* sau alte publicații teocratice până când le înțelegem complet conținutul. Dacă este necesar luptă-te cu subiectul, roagă-te Domnului pentru ajutor. Nu te da bătut! Iacov a trebuit să se lupte toată noaptea cu îngerul Domnului pentru a obține o binecuvântare. Domul i-a răsplătit osteneala și hotărârea. La fel le va răsplăti și pe ale noastre. El ne spune, dacă ne lipsește înțelepciunea, s-o cerem de la Domnul, și El ne-o va acorda din belșug, fără să se supere. De aceea, „dobândește pricepere cu tot ce ai” – Prov. 4:7.

4. Cu priceperea sa Isus a văzut nevoia discipolilor lui de atunci și de astăzi. El le-a dat instrucțiuni detaliate și sub călăuzirea lui Dumnezeu a pus în vigoare aranjamente pentru apărarea intereselor lor. Acestea alcătuiesc o schiță model pentru supraveghetorii din organizația teocratică a lui Iehova, de atunci până acum. Fiecare serv de filială al Societății Watch Tower, fiecare serv de district, fiecare serv de circuit și fiecare serv de grupă ar face bine să studieze această schiță cu atenție și în continuu. Aceasta le arată cum să se gândească, în mod credincios, la interesele Împărăției în organizația în care au fost numiți să servească. Ei trebuie să-și planifice adunările de grupă, sau altă cale de acțiune, pentru a întări punctele slabe și pentru a apăra interesele organizației lui Iehova încredințate în grija lor. Ei trebuie să se comporte așa cum instruieste Cuvântul divin. Aceeași planificare și comportament corect se va aplica și la studiul din Biblie ținut la Sala Împărăției, sau în casele oamenilor interesați. Necesitățile oamenilor cărora le servește trebuie să fie luate în considerare, în mod iubitor, de către conducătorul de studiu și adunarea să fie planificată și ținută pentru a face cel mai mare bine.

5. Cu cât luăm în considerare mai mult grija iubitoare și sfatul afectuos pe care Isus l-a dat discipolilor săi și tuturor celorlalte persoane cu bunăvoință care se adunau la el, cu atât realizăm că această informație vitală constituie o extraordinară instrucțiune de urmat pentru toți servii lui Dumnezeu. Aceasta arată înțelepciune, pricepere și iubire, în orice împrejurare care este posibil să le influențeze serviciul. Imitându-l, noi aplicăm aceeași înțelepciune, pricepere și iubire și devenim servi folositori, echipați pentru orice lucrare bună. Îndeplinirea instrucțiunilor sale ne

crește propria pricepere despre ele și despre relația noastră cu Dumnezeu, Tatăl său – Ps. 111:10.

6. Noi trăim în timpuri cruciale. Este foarte important ca noi să dobândim o înțelegere despre scopurile și poruncile lui Iehova pe care El le dă poporului Său în armonie cu scopurile Lui. Acum liderii mondiali, elementele politice, comerciale, religioase și militare, își etalează așa-numita „cunoștință”, filosofiele și progresele științifice, împotriva scopurilor descoperite și declarate ale lui Dumnezeu. În consecință, ei vorbesc împotriva martorilor Dumnezeului Cel Prea Înalt și îi persecută pe cei care au fost onorați cu gloriosul privilegiu de a-I vesti împărăția, până la marginile pământului. Toți acești împotriviți ai lui Dumnezeu și ai poporului Său, încrezători în propriile puteri, merg mai departe, cu voia, în ignoranța lor cu privire la scopurile divine pentru această perioadă din istoria umană. În ce privește aprecierea voinței și poruncilor lui Dumnezeu ei sunt puțin mai buni decât animalele sălbatice și, cu siguranță, sunt mai de condamnat decât aceste animale. Apostolul Petru îi descrie, în mod corespunzător, cu aceste cuvinte: „Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor” – 2Pet. 2:12,13.

Cine o are în „timpul sfârșitului”

7. În acest „timp al sfârșitului”, când cei dreپți ai lui Dumnezeu se bucură de folosul creșterii cunoștinței divine, cei lumești nu au nici o înțelegere a faptului că ne aflăm la sfârșitul acestei lumi și că dreapta lume nouă a lui Dumnezeu, sub împărăția iubitului Său Fiu, este aproape. Ei refuză să renunțe la onorurile și gloria lumii acesteia și să dea atenție mesajului lui Dumnezeu, să se smerească sub mâna Lui puternică și să caute onoarea care vine numai de la El. Atunci, se miră cineva că cei lumești nu înțeleg adevăratul sens al acțiunilor lui Iehova Dumnezeu, în aceste zile din urmă ale lumii acesteia? Cu adevărat, profeția lui Daniel despre „timpul sfârșitului” a prezis corect incapacitatea lor de a pune stăpânire pe lucrurile divine: „Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” – Dan. 12:9,10.

8. Deci cei răi nu sunt așa de deșteپți cum cred. În întunericul lor mintal, referitor la cuvintele din Biblia lui Dumnezeu, ei continuă să se îndrepte spre nimicirea timpurie de la Armagedon. Acolo toată fățarnica lor închinare religioasă, împreună cu toată perspicacitatea lor lumească, se vor dovedi inutile și vor fi nimicite. Așa cum bine spunea Isaia 29:13, 14: „Domnul zice: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățatură de datină omenească. De aceea, voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțeleپților lui va pieri și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută”. Marca lor lumească n-ar putea fi felul de înțelepciune și pricepere pe care Proverbele ne îndeamnă să le

dobândim, și cu tot ce avem să încercăm să le dobândim. Marca lor lumească este fără adevărata iubire de Dumnezeu; ea nu promovează iubirea Lui, prin urmare este falsă și înșelătoare. Acei lideri lumești, împreună cu toată inteligența și deșteptăciunea lor, sunt nebuni.

9. Noi suntem îndemnați să nu fim ca ei, mai ales în aceste zile când catastroficul Armageddon este atât de aproape și când puținul timp rămas contează așa de mult pentru salvarea noastră și pentru cea a oamenilor cărora le vestim mesajul salvării. Cu un avertisment profetic pentru zilele noastre, apostolul zice: „Luați seama, deci, să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele! De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare: Dimpotrivă, fiți plini de spirit!” – Efes. 5:15-18.

10. Așadar, puneți stăpânire pe semnificația acestor zile rele și pe uluitoarele lucruri care se întâmplă, în special printre poporul lui Iehova. Puneți-vă inima să cereți înțelepciune și pricepere de la singurul Izvor, Iehova Dumnezeu! Rugați-vă pentru mai mult din spiritul Său! Învățați voința Lui din Cuvântul Său! Iubiți-L cu toată inima, mintea, sufletul și înțelegerea voastră, făcându-I voința. Iubiți-vă aproapele ca pe voi înșivă, mai ales când luați parte împreună cu aproapele vostru în mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte că aproapele vostru cel mai apropiat de pe pământ sunt proprii voștri frați și surori din staulul Păstorului cel Bun, Isus Cristos. Amintiți-vă că în ultima lui noapte în carne, împreună cu apostolii lui credincioși, el le-a spus că le-a dat o poruncă nouă, să se iubească unii pe alții, așa cum îi iubea el. Prin această adevărată afecțiune toți oamenii cu pricepere vor ști că ei sunt discipolii lui. Faptul că ei fac aceste lucruri le va aprofunda pătrunderea în înțelepciunea din spatele instrucțiunilor lui Isus și le va da bucurie; căci el a zis: „Dacă știți aceste lucruri, fericite de voi dacă le faceți” (Ioan 13:17, *Emphatic Diaglot*). Da, ei vor fi fericiți, deoarece vor fi înțelepți și înțelepciunea lor va fi justificată prin rezultatele care decurg din ea.

11. Îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu prin Cristos dovedește că noi Îl iubim pe Iehova, Tatăl nostru. Să-L iubești pe El cum trebuie necesită pricepere. Acesta este motivul pentru care Isus a aprobat spusele cărturarului care a zis: „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea, și a iubi pe aproape ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele. Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu!” (Marcu 12:32-34). Priceperea ne dă o apreciere a tot ce înseamnă Dumnezeul Cel Suprem Iehova și a tot ce are de gând să facă pentru bunăstarea noastră veșnică; și aceasta ne face să-L iubim mai mult. Aceasta ne dă impuls să continuăm în relația noastră cu El, ascultându-I poruncile.

12. Prin urmare, calea priceperii este singura cale care aduce pe cineva dintre urmașii unși ai lui Cristos în împărăție sau pe vreuna din „alte oi” cu bunăvoință ale Sale la viață fără sfârșit, pe un pământ al paradisului, în lumea nouă, acum așa de aproape. În chestiunea dobândirii priceperii Isus Cristos este cel mai mare

exemplu al nostru, căci nici un alt fiu al lui Dumnezeu nu este mai priceput decât el. Din acest motiv, Tatăl nostru ceresc îl iubește cu foarte multă afecțiune. Învățându-ne priceperea exact așa cum l-a învățat Tatăl său ceresc, acest Fiu iubit al lui Dumnezeu le zice tuturor celor care caută viață veșnică în dreapta lume nouă: „Am fost fiul tatălui meu, tandru și singurul iubit înaintea mamei mele [sfânta organizație universală a lui Dumnezeu]. Tot El m-a învățat și mi-a zis: Lasă-ți inima să păstreze cuvintele mele; păzește poruncile mele și vei trăi. Dobândește înțelepciune, dobândește pricepere!” „Frica de Iehova este începutul înțelepciunii; și cunoștința despre Cel Sfânt înseamnă pricepere” – Prov. 4:3-5; 9:10, *A.S.V.*

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Cum a dobândit Isus pricepere? Cum trebuie să facem noi așa?
3. Cum trebuie, deci, să studiem Biblia și publicațiile acesteia?
4. A cui schiță de instrucțiuni trebuie să studieze servii? De ce?
5. Cum ne dezvoltăm priceperea din instrucțiunile lui?
6. Cu ce se aseamnă liderii lumesti în ce privește priceperea? Cum?
7. Cine sunt cei care nu înțeleg acum, așa cum a prezis Daniel? De ce nu înțeleg?
8. Ce se va întâmpla curând cu înțelepciunea și priceperea lor? De ce?
- 9,10. Ce suntem noi îndemnați să facem urgent?
11. Cu ce, mai ales, trebuie să-L iubim pe Dumnezeu?
12. Ce cale ne aduce la viață veșnică în lumea nouă?

Întrebuințarea creștină a bogăției materiale

Pe toată suprafața acestui pământ plăcut, pe care Creatorul nostru ni l-a oferit în dragostea Sa drept căminul binecuvântat al oamenilor, cunoștința din Cuvântul Său, Biblia, în acest timp, este dusă mai departe de persoane dedicate serviciului Celui Prea Înalt. Chemarea lor de a ‘propovădui cuvântul’ este o însărcinare onorabilă și o încredere sacră, cu care nu se poate compara nimic altceva. Ceea ce fac ei cunoscut este gloria lui Iehova, adevăratul Dumnezeu, ai cărui servi sunt.

Aceste cuvinte pe care le citiți acum poate vă găsesc situat într-una din națiunile extrem de dezvoltate ale lumii. Dacă este așa, știți că oamenii din asemenea locuri martorii lui Iehova le aduc informațiile din Biblie, lumina care vine, nu de la oameni, ci de la Domnul Iehova, care s-a ridicat deasupra servilor Săi. (Isa. 60:1, 2) Vă dați seama că ei fac aceste lucruri pentru altceva, nu pentru câștiguri financiare, deoarece ei nu câștigă, ci își consumă timpul și orice alte resurse materiale și spirituale. S-ar putea ca voi să vă alăturați lor în acest glorios serviciu și în cazul acesta știți că nu există nici un neajuns sau nici o lipsă în viețile lor, care sunt pline din abundență cu bogăția spirituală a adevărilor despre Împărăția cerului.

Pe de altă parte, aceste cuvinte ar putea veni la voi, cei din partea pământului nu prea dezvoltată conform mândrei „civilizații” a omului. Totuși, în toate asemenea locuri, martorii lui Iehova predică același Cuvânt al lui Dumnezeu. Gândiți-vă la diversitatea de persoane și localități din acest mare ‘câmp care este lumea’! Există un contrast considerabil: orice fel de climat, toate obiceiurile, diferite standarde, practici și puncte de vedere. Pretutindeni, fie bogați, fie săraci, indiferent de culoarea pielii sau de limbă, cei care locuiesc în vile sau în locuințe foarte umile, peste tot există oameni, iar *oamenii* sunt cei care îi interesează pe martorii lui Iehova.

Diferite națiuni dețin acum bogăție, sunt respectate în multe privințe, dar de fapt tot îi aparține Creatorului, Iehova. Persoanele care îl iubesc pe Dumnezeu utilizează aceste bogății materiale, după cum pot, spre lauda Domnului, folosindu-le pentru înaintarea proclamării Împărăției. Cu toate acestea, mulți *oameni* ai națiunilor, bărbați, femei și copii care iubesc dreptatea, sunt de o valoare spirituală reală, și ei, cu adevărat, ‘vestesc lauda lui Iehova’, închinându-se Lui. Aceste persoane sunt prețioase pentru Iehova Dumnezeu și pentru servii Lui, care le iubesc.

La urma urmei, ce-l reprezintă cu adevărat pe un om? Pânza cu care își acoperă corpul? Culoarea pielii sale? Localitatea de reședință a mamei sale, la naștere? Mărimea, trăsăturile, imperfecțiunile moștenite ale corpului, obiceiurile strămoșilor săi? Desigur, nici unul dintre aceste lucruri! O persoană chipeșă, educată, care posedă aparate moderne și îmbrăcăminte elegantă, ar putea fi crudă și egoistă sau s-ar putea să nu fie așa. O persoană săracă, needucată, cu înfățișare și vorbire caraghioasă, ar putea iubi dreptatea, ar putea să-și respecte semenul, să fie cu bunăvoință față de Dumnezeu, sau inima lui ar putea fi opusul acestor calități. Deci, nu ceea ce este în interiorul său este ceea ce-l reprezintă pe om, și-l face să reacționeze la adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu? Noi nu ne referim la acea fictivă invenție religioasă, „sufletul nemuritor”, ci la ceea ce Dumnezeu poate să vadă, și chiar vede, inima. (1 Sam. 16:7.) Toate persoanele au minte și inimă, care își îndreaptă atașamentul către lucruri nedrepte din lumea veche sau către principii drepte, în armonie cu principiile lumii noi, așa cum sunt descoperite în Scripturi.

Suntem de părere că v-ar plăcea să priviți problema din acest punct de vedere. Astfel ne ajută să apreciem necesitatea ca Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere să îndemne continuu și în mod constant predicarea Evangheliei pentru fiecare persoană, peste tot. Este o încurajare pentru tine, dacă participi la această lucrare Biblică educațională. Când ne dăm seama că indiferent oricine ar fi și de oriunde ar fi o persoană, ea poate răspunde într-un fel sau altul la Cuvântul lui Dumnezeu, noi înțelegem de ce martorii lui Iehova sunt trimiși în toate zonele, să le predice oamenilor. Când citiți această revistă sau altă publicație a Societății Turnul de Veghere, cum ar fi *Cartea Anuală* din 1950, despre lucrarea de pe tot cuprinsul pământului, știți motivul care dă acestei lucrări viață și forță: iubirea pentru Dumnezeu și pentru om, precum și spiritul lui Iehova de binecuvântare pentru servii Săi lipsiți de egoism.

Suma de bani care se oferă ca și contribuție de către persoanele care acceptă de la martorii lui Iehova ajutoarele tipărite pentru studiul Bibliei, ajută doar un pic la continuarea lucrării. Totuși, cea mai mare parte a asistenței financiare, vine de la alte contribuții voluntare făcute de martorii lui Iehova, de alții care se asociază cu ei, și de către orice persoane care doresc să sprijine lucrarea în acest mod. Este o bucurie și o asigurare pentru noi, și credem că va fi și pentru voi, ca noi să confirmăm din nou faptul că niciodată în istoria sa, nici Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, nici reprezentanții săi, nu au solicitat nici un fel de fonduri, nici nu „au făcut colectă”, nici nu au cerut zeciuială. Creștinii ‘nu poftesc la aurul nimănui’. (Faptele 20:33) Urmând asemenea regulă scripturală, binecuvântarea lui Iehova este asupra organizației Sale.

Miracolul expansiunii închinării lui Iehova are loc în această zi prin binecuvântarea și îndrumarea Domnului. Omul urmează o cale înțeleaptă folosindu-și banii și alte binecuvântări materiale pentru a sprijini această lucrare. Acum, ca în orice timp, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere urmează regula scripturală aprobată de a accepta donații de bani neforțate, nesolicitate, de bunăvoie. Vezi Luca 16:9; 21:1-4; 1Corinteni 16:2; 2 Corinteni 9:7.

Acest principiu a funcționat întotdeauna printre slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ. Același privilegiu este aici astăzi. Astfel de donații construiesc și fac operaționale sediile, filialele și facilitățile din 65 de țări, inclusiv casele misionare (107 din acestea acum), promovează lucrarea în fiecare zonă (104 până la scrierea acestui articol), la educația misionarilor, la transportul lor în numirile din străinătate, la plata pentru congrese locale, naționale și internaționale ale servilor Evangheliei, la publicarea Bibliilor și ajutoarelor de studiu, la transportul și distribuirea acestora. Și lucrarea este din ce în ce mai mare.

Anual noi discutăm această problemă în *Turnul de Veghere* pentru informarea tuturor, răspunzând, astfel, la întrebările legate de acestea pentru mulți dintre cititorii noștri cei noi, subliniind aranjamentul de donații „Buna Speranță”. Solicităm bani? Categorie nu! Să iei în considerare lucrarea Domnului și să plănuiești dinainte promovarea ei este un privilegiu extraordinar și binecuvântat în aceste zile. Societatea își face planuri anticipat și la fel fac multe persoane. Planificarea în avans a ceea ce putem aranja să dăm este în armonie cu sfaturile referitoare la donații din 1Corinteni 16:2. Deci, se sugerează că, după primirea acestui număr al *Turnului de Veghere*, să trimiteți o carte poștală sau o scrisoare Societății și să păstrați o copie ca o amintire pentru voi înșivă, cu privire la suma cu care sperați să contribuiți. Tot ce trebuie să scrieți este, de fapt:

„Prin harul lui Dumnezeu, sper să fiu în măsură să contribui la lucrarea de vestire a împărăției lui Iehova, în cursul anului următor, cu suma de \$ _____, pe care o voi expedia în sumele și la momentele convenabile pentru mine din punct de vedere financiar.

[Semnat] _____ .

Adresați cartea poștală sau scrisoarea către:
Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere

Biroul casierie, Columbia Heights, nr. 124, Brooklyn 2, New York

Pentru cei care au reședința în afara Statelor Unite, și care doresc să contribuie în modul explicat mai sus pentru cheltuielile anului următor, vă rugăm să trimiteți scrisorile sau cărțile poștale la biroul Societății din țara care locuiți. (Vedeți pagina 130 pentru o listă.)

S-ar putea ca unele persoane să nu dorească să inițieze un asemenea angajament voluntar, ca cel de mai sus, având sentimentul că își creează obligații. Ei preferă să-și trimită contribuțiile la Societate în orice moment, în funcție de prosperitatea sau posibilitatea de a face acest lucru. În astfel de cazuri ar trebui să trimită toate aceste contribuții la Societate, la adresa de mai sus din Brooklyn, chiar dacă nu au înștiințat în prealabil biroul din Brooklyn.

Dorința voastră și a noastră este ca voința lui Dumnezeu să se facă prin intermediul organizației Sale. Și astfel, în rugăciune, Îi înfățișăm nevoia noastră de a fi îndrumați de El, astfel încât toate contribuțiile în bani pe care le primim să poată fi folosite în cel mai bun mod, de a anunța Împărăția, până la venirea sfârșitului și începerea lumii noi. – Mat. 24:14.

Din Indiile de Vest Olandeze către Bethel

Miercuri dimineața, pe 18 ianuarie, N. H. Knorr, președintele Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, împreună cu tovarășul său de călătorie, R. E. Morgan, au plecat din Caracas, Venezuela, către insula Aruba din Indiile de Vest Olandeze. În mai bine de o oră, Royal Dutch Airlines DC-4 se afla deasupra insulei, care putea fi văzută în întregime din aer; și nu a durat mult până formalitățile vamale și de imigrații au fost completate și vizitatorii și frații care au venit să-i întâmpine călătoreau cu mașina către casa misionară din San Nicolas. Aruba este o insulă mică, interesantă, îngrijită, curată, cu vânturi puternice și calde. Cei 69 de mile pătrate ale ei sunt destul de bine populate cu oameni vorbitori de olandeză și engleză. De un interes deosebit erau caracteristicile în creștere ale copacului divi-divi, al cărui frunziș crește orizontal din trunchi tot într-o singură direcție. Aceasta se datorează vânturilor constante din aceeași direcție. Nu există o rezervă naturală de apă pe insulă, toată apa fiind distilată din ocean. Rafinăriile de petrol sunt baza vieții economice și același lucru este valabil pentru insula soră din apropiere, Curaçao. Venezuela este un mare producător de petrol, mare parte din ‘aurul său negru’ fiind dus pe vapor către Indiile Olandeze de Vest și rafinat acolo. De fapt, Aruba și Curaçao au două rafinării care sunt printre cele mai mari din lume.

Martorii lui Iehova sunt activi în Aruba, există acum aproximativ cincizeci de vestitori în grupa San Nicolas, comparativ cu cei cincisprezece de acum un an. Doi absolvenți ai Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere au fost desemnați în

acest teritoriu și fac o lucrare lăudabilă. Există mult teritoriu decât se pot ocupa două persoane. În seara de miercuri, Frații Knorr și Morgan au expus cuvântări de serviciu unei adunări de șaizeci de persoane în Sala Club Suriname și din nou, joi după-amiaza, le-au vorbit fraților din adunarea locală la Sala lor a Împărăției. S-a făcut multă publicitate la cuvântarea „Libertate celor Captivi” de către frați, prin postere, anunțuri prin intermediul mașinilor cu megafon și pliante. Clubul Suriname a fost, de asemenea, închiriat și pentru cuvântarea publică, fiind necesar ca martorii lui Iehova să plătească doar portarul și factura de energie electrică. Au fost închiriate scaune în plus și joi seara a fost mulțumitor să vedem 332 de persoane prezente în Clubul Suriname, toți ascultând cu atenție, umplând locul până la refuz, rămânând „doar locuri în picioare” atunci când vorbitorul a început. Faptul că un preot catolic umbla cu pași mari de acolo-colo în fața clubului, cercetând prin ușa deschisă în străduința de a se convinge dacă erau sau nu prezenți enoriași de-ai săi, nu a micșorat entuziasmul auditoriului față de mesajul pe care îl ascultau. Nu i-a speriat nici faptul că preotul i-a vizitat acasă pe unii dintre cei care au participat la întrunire, căci multe fețe noi își găsesc drumul către Sala Împărăției martorilor lui Iehova de când a fost expusă lectura. Membrii Clubului Suriname au fost atât de încântați de adunarea publică, încât au căzut de acord, ulterior, să refuze orice plată pentru utilizarea sălii. Iar aceștia sunt interesați să găzduiască alte lecturi ale martorilor lui Iehova. Fără îndoială, un nou impuls s-a dat lucrării pe această insulă, iar cei doi călători au fost încântați să fie părtași la programul de expansiune pentru Aruba.

Vineri după-masa cei doi călători din New York împreună cu cei doi misionari numiți în Aruba, și-au luat rămas bun de la frați și au zburat către insula mai mare Curaçao, pentru a participa la adunarea organizată pentru acel sfârșit de săptămână. Capitala Willemstad era într-o atmosferă de sărbătoare, căci prințul Olandei tocmai venise în vizită. Clădirile și drumurile erau puternic luminate în noapte, cu lumini colorate; iar însemnele olandeze se puteau vedea peste tot, împreună cu un număr mare de afișe portocalii în onoarea Casei Olandeze de Orange. În multe aspecte Willemstad i-a amintit Fratelui Knorr de vizita sa în Olanda. Orașul nu are mai mult de câțiva metri deasupra nivelului mării, iar stilul clădirilor este asemănător țării mamă. O trăsătură neobișnuită a orașului este podul Regina Emma care traversează golful Sf. Anna. Acest pod cu două benzi se sprijină pe paisprezece pontoane mari și are pasaje atât pentru pietoni cât și pentru mașini. Podul are un dispozitiv cu balama într-o parte și când bărcile trebuie să intre în golf, tot podul se dă într-o parte pe această balama, mutându-se într-o poziție paralelă și apropiată de țarm. În timp ce podul este deschis, oamenii sunt transportați cu feribotul pe gratis, dar mașinile trebuie să aștepte până ce podul este din nou închis. În câteva minute acesta se închide ușor și traficul este reluat.

Nu departe de acest pod se regăsesc legate de debarcader multe ambarcațiuni mici care aduc fructe tropicale din Venezuela, vânzându-le direct din barcă consumatorilor. La câteva corpuri de case de acest loc este piața orașului. Vizitatorul nu se poate abține să nu fie amuzat de obiceiul curios de a fuma,

adoptat de mulți localnici. Deși ‘o aprind’ în mod obișnuit, țigara aprinsă este imediat, întoarsă astfel încât tabacul aprins este în gură. Astfel observatorul vede pufăiala obișnuită de fum, dar la început este mirat de lipsa strălucirii din acea parte a țigării care iese din gură. Totuși, acolo unde este fum trebuie să fie și foc și curând acesta vede țigara îndepărtată din gura fumătorului pentru a facilita îndepărtarea scrumului. Atunci fenomenul devine clar. Companiile de țigări din America nu au făcut încă publicitate acestei metode. Probabil pot vinde publicului ideea de a fi „mâncători de foc” în loc să fie doar un coș de fum.

Grupa celor cincizeci de martori ai lui Iehova din Willemstad așteptase cu nerăbdare această primă vizită a președintelui Societății în Curaçao și împreună cu cei doi misionari desemnați în teritoriu s-au pregătit bine. Vineri noaptea s-au adunat 93 de persoane pentru a asculta discursurile celor doi frați din New York. După ce a vorbit fiecare, s-a oferit un rezumat al discursurilor în Papiamento. Având în vedere că Fratele Knorr avea să fie în Curaçao doar o zi întreagă, sâmbătă, lectura publică a fost stabilită pentru acea seară în minunata clădire a bibliotecii publice. Această clădire este un pic neobișnuită pentru că, deși este în întregime împrejmuțată în ceea ce privește intrarea din stradă, aceasta are o curte interioară mare în centru, proiectată special pentru întruniri și lecturi. Astfel, având ca acoperiș cerul înstelat, 234 de persoane au ascultat discursul Fratelui Knorr despre marea libertate pe care noua lume o va aduce, în curând, tuturor iubitorilor de dreptate. Oamenii din Indiile Olandeze de Vest s-au bucurat în mod special de lecturile de acest fel, așa cum s-a văzut și în Aruba, unde multora li s-a părut cuvântarea de o oră mult prea scurtă. Astfel în Curaçao Fratele Knorr a intrat mai mult în detalii, dedicând subiectului cea mai bună parte a vorbirii de o oră și jumătate. Multe exprimări de apreciere au fost auzite.

Recapitulând lucrarea Împărăției din Indiile Olandeze de Vest s-a observat că există un interes în permanentă dezvoltare în cele șase insule ale acestui grup. Noii vestitori ai Împărăției au nevoie de o mai bună atenție și un serviciu mai bun decât le poate fi oferit din partea biroului din Brooklyn. Astfel, Fratele Knorr a aranjat înființarea unei noi Filiale începând cu 1 martie 1950, care va fi cunoscută drept Filiala Indiilor Olandeze de Vest. Aceasta va menține frații și grupele martorilor lui Iehova într-un contact mult mai strâns cu Societatea și le va oferi un ajutor mult mai bun în realizarea serviciului lor de teren. Fratele Thomas R. Yeatts, un absolvent al Școlii Gilead, care servește în acel teritoriu de la mijlocul lui 1946, a fost numit serv de Filială.

Duminică dimineața, devreme, pe 22 ianuarie, Fratele Knorr și-a luat la revedere de la frați și a plecat cu avionul spre Paramaribo, Surinam (Guiana Olandeză). Fratele Morgan a rămas în Curaçao pentru a conduce serviciul de botez pentru grupa din Willemstad în acea dimineață; iar seara le-a vorbit, din nou, fraților după obișnuitul studiu al *Turnului de Veghere*. Așa cum se obișnuia cu practic toate discursurile oferite de cei doi vizitatori în Curaçao, un frate local a oferit un scurt rezumat în dialectul Papiamento în beneficiul celor care nu înțelegeau pe deplin engleza. Frații din Curaçao sunt entuziasmați de perspectivele

de expansiune a lucrării în Indiile Olandeze de Vest; și sunt fericiți, în mod special, de faptul că au acum un birou de Filială care să-i servească. Mai mult, misionarii care slujesc atât în Aruba și în Curaçao au fost fericiți să afle că vor primi ajutor de la absolvenții celei de-a paisprezecea clase a Școlii Gilead, după congresul din anul 1950.

SURINAM

Deși Fratele Knorr a fost în Surinam doar anul trecut, în călătoria sa sud americană, părea oportun ca acesta să facă acum o călătorie specială din Curaçao în jos spre Surinam. Au existat unele neînțelegeri între frați și au apărut unele probleme cărora nu s-au simțit capabili să le facă față. Era recomandabil să facă această călătorie în interesul lucrării. Fratele Knorr a fost întâmpinat de frați la aeroport, duminică după-masa, a fost condus în oraș și a luat cina cu absolvenții de la Gilead în casa misionară. În acea seară toți au participat la studiul *Turnului de Veghere*, fiind prezenți un număr de 86. Jumătate de oră mai târziu a început adunarea publică. Aceasta a fost organizată în Sala Împărăției și doar oamenii cu bunăvoință cunoscuți au fost invitați. Nu a existat nici un fel de publicitate. Au participat 112 și a fost arătat un mare interes de către cei prezenți. Aceasta a fost începutul unei adunări de trei zile.

Luni și marți Fratele Knorr a vorbit printr-un traducător pentru aproximativ 75 de frați. Sfatul oferit a fost acela de a uita neînțelegerile care apăruseră în trecut și să rezolve lucrarea principală de predicare a Evangheliei. Deși oamenii din Surinam bârfesc și spun niște lucruri rele despre martorii lui Iehova, frații nu ar trebui să fie deranjați de aceasta. „Prin viața voastră și prin mesajul pe care îl predicați veți putea să-i mângâiați pe cei care caută adevărul și dreptatea” le-a spus Fratele Knorr. S-a subliniat, de asemenea, că nu urmăm oameni sau o organizație, ci principii stabilite în cuvântul lui Dumnezeu și aceasta trebuie să o facem indiferent de ceea ce au făcut alți oameni sau vor face în viitor. Lucrarea noastră a fost și va continua să fie „predicarea cuvântului”. Dar în timp ce „predicăm cuvântul” viața noastră și calea noastră de acțiune zilnică trebuie să reflecte faptul că noi credem Cuvântul lui Dumnezeu și că suntem la înălțimea acestuia, așa cum a făcut-o Isus Cristos. El a adoptat calea de acțiune corectă în viața sa de zi cu zi și, de asemenea, a predicat adevărul, dovedindu-se demn de a fi principalul martor al tuturor martorilor lui Iehova. Frații au fost extrem de încurajați să înainteze. Aceștia realizează că menținerea integrității cuiva este esențială, indiferent de ceea ce fac sau spun alți oameni.

A fost numit un serv nou de Filială, Fratele Simmonite din Canada. Se crede că acesta va prinde limba olandeză extrem de repede. Chiar după o prezență de doar două luni acesta a reușit să-și citească discursul în olandeză, iar acest fapt a fost extrem de apreciat de către toți frații. Misionarii din Surinam cooperează acum bine împreună și fac tot ceea ce pot pentru a ajuta organizația grupei și a continua expansiunea lucrării. Cele trei zile în Paramaribo au fost extrem de binecuvântate, deși erau la finalul sezonului ploios și în permanență, în timpul zilei, ploile erau

atât de puternice încât erau șuvoaie de apă dintr-o parte a străzii în alta. A fost plăcut să fii din nou cu frații. Aceștia sunt cu toții hotărâți să continue lucrarea cu loialitate și le transmit dragostea și salutările lor tovarășilor lor lucrători din întreaga lume.

Miercuri, 25 ianuarie, ora de trezire a fost la 5:30 dimineața, deoarece era un drum lung până la aeroport, unde Fratele Knorr trebuia să prindă zborul cu Pan American pentru călătoria înapoi acasă. Și-a luat rămas bun de la frați la ora 8:45 și a plecat spre Trinidad. Deși escala la Trinidad a fost de doar douăzeci de minute, s-au făcut aranjamente dinainte ca servul de Filială să se întâlnească la aeroport cu președintele pentru a discuta orice probleme referitoare la lucrare în Indiile Britanice de Vest. Șederea de douăzeci de minute în Trinidad a fost precum un minut. Dar a fost plăcută revederea cu Fratele Newton înainte de a continua zborul spre Porto Rico.

PORTO RICO

Luni seara, 23 ianuarie, la ora 10 p.m., Fratele Morgan a plecat din Curaçao spre San Juan, Porto Rico, ajungând aici în primele ore ale dimineții. Fratele R. V. Franz, servul de Filială, și un alt absolvent Gilead, se aflau acolo pentru a-l întâmpina, iar pe la ora 3 dimineața se retrăgeau pentru câteva ore de odihnă, înainte să înceapă programul aglomerat stabilit pentru ziua de marți. Întrucât Fratele Knorr nu avea să sosească în Porto Rico din Surinam până miercuri după-masa, cu un zbor Pan American, prin zborul spre New York, Filiala portorică a stabilit ca Fratele Morgan să servească două întruniri. Miercuri dimineața un grup de frați l-a însoțit pe Fratele Morgan în orașul Caguas, unde tocmai s-a înființat o nouă casă misionară. Pe drum grupul a trecut prin locuri extrem de frumoase ale țării. După-amiază, 64 de frați și persoane cu bunăvoință s-au adunat pentru a asculta un discurs, în engleză și în spaniolă, umplând cele două camere din casa misionară, ce sunt folosite pe post de Sală a Împărăției. După-amiaza târziu, grupul s-a reîntors în San Juan și în acea seară 190 persoane, inclusiv cei 23 absolvenți ai Gileadului, s-au adunat într-o sală special închiriată pentru această ocazie. Toți erau încântați să audă de progresul bun pe care îl face lucrarea Împărăției în America Centrală și în celelalte locuri vizitate. Și totuși, frații portoricani sunt fericiți de propriul lor progres și de binecuvântarea evidentă a Domnului asupra eforturilor lor, căci în decembrie 1949, Porto Rico a depășit 300 de vestitori ai Împărăției pentru prima dată.

O parte din dimineața de miercuri a fost dedicată parcurgerii problemelor Filialei și inspectării casei recent cumpărată de Societate în San Juan. După-amiază, devreme, un grup mare de frați l-a însoțit pe Fratele Morgan la aeroport unde el avea să se alăture fratelui Knorr pentru ultima legătură a unei călătorii lungi. La ora 3 după-amiaza Fratele Knorr a ajuns cu avionul din Surinam și cei aproape patruzeci de frații, care veniseră la aeroport, au putut vorbi cu acesta aproximativ o oră. Dintre aceștia, 27 erau absolvenți Gilead. De asemenea, servul filialei a reușit să-l consulte pe Fratele Knorr în anumite chestiuni referitoare la

lucrarea din Porto Rico. La ora 4 după-amiaza difuzoarele au chemat toți pasagerii care se îndreptau spre New York să se îmbarce în avionul cu patru motoare, și astfel Fratele Knorr și Fratele Morgan se îndreptau spre zborul lor final, Porto Rico către New York. Pasagerii au fost anunțați că vremea în New York era proastă și că singurul aeroport deschis era noul Aeroport Internațional din Idlewild. Cu toate acestea, când avionul parcursese aproape jumătate din cele 8 ore programate de zbor nonstop, stewardesa a anunțat că aterizarea va trebui să se facă la Aeroportul Național din Washington, căci acum toată zona New Yorkului era acoperită de ceață. La ora 12:10 a.m. au aterizat în Washington; și la ora 1:05 a.m. toți pasagerii s-au îmbarcat în autobuze speciale pentru o călătorie către New York. La ora 9 a.m., joi dimineața, mai mulți frați din Bethelul de la Brooklyn i-au întâmpinat pe călătorii osteniți la terminalul avioanelor din centrul New Yorkului.

Privind în urmă la călătoria ce a fost făcută în opt săptămâni de Fratele Morgan și în șase săptămâni de Fratele Knorr, s-a observat că a fost una profitabilă. S-au realizat multe lucruri și s-au făcut multe planuri de expansiune. În 1946 președintele Societății a vizitat aceleași treisprezece țări, cu excepția Indiilor Olandeze de Vest și la acea vreme erau 3.810 vestitori pe teren. Trei ani mai târziu aflăm că sunt 8.219 în medie, în fiecare lună, predicând mesajul Împărăției, sau o creștere de 115 procente. Din rapoartele ce vin din aceste locuri, referitoare la lucrarea desfășurată în respectivele țări, se crede că 1950 va arăta mai bine de 10.000 de vestitori ce vor lucra sub cele treisprezece birouri de filială. Așadar, lucrarea merge mai departe. Frații continuă să „predice cuvântul”, iar numele lui Iehova este onorat. În 1950 se va ajunge în teritorii noi în toate aceste țări; și, prin harul Domnului, planurile de viitor vor însemna că imediat după congresul din 1950 din orașul New York și mai mulți misionari vor merge în aceste teritorii. Atâta timp cât Iehova Dumnezeu își va arăta răbdarea pentru ca salvarea să poată veni asupra altora, noi, servii Săi pe pământ, vom fi răbdători, alături de El, și vom prezenta vestea bună în toată lumea, ca mărturie. Suntem recunoscători pentru mila arătată nouă și pentru oportunitatea de a „propovădui cuvântul”.

Bucurați-vă în Iehova, O, voi cei dreți: lauda este plăcută pentru cei dreți. Cântați-I o cântare nouă; cântați cu îndemânare și cu glas puternic. Căci cuvântul lui Iehova este drept; și toată lucrarea Lui se face cu loialitate. El iubește dreptatea și justiția: pământul este plin de bunătatea iubitoare a lui Iehova. – Ps. 33:1, 3-5, *A.S.V.*

Scrisoare

„MAI MULTE DESPRE TRANSFUZIA DE SÂNGE”

3 februarie, 1950

Stimată Doamnă:

Scrisoarea dumneavoastră din 16 decembrie nu a avut parte de o atenție anterioară care să fie discutată aici.

Afirmația dumneavoastră sinceră referitoare la transfuzia de sânge este apreciată și pentru aceasta nu luăm nici o acțiune spirituală împotriva dumneavoastră sau a oricui altcuiva, ci trebuie să lăsăm pe marele Dătător de Legi să fie Judecătorul tău, așa cum este și al nostru. Afirmațiile noastre publicate referitoare la acest aspect sunt ceva ce se datorează celor care caută la noi îndrumare spirituală și nu sunt oferite pentru a cauza despărțire între poporul lui Iehova. În mod repetat ne confruntăm cu cereri pentru informații legate de transfuzia de sânge, în special ca noi să pronunțăm o sancțiune pentru această practică medicală. Aceasta este ceva atât de general, încât pentru informația tuturor, pentru ca aceștia să cunoască poziția noastră, am fost obligați să facem o declarație în legătură cu această chestiune. Afirmațiile noastre nu au cauzat nici o divergență de opinie, în plus, pe subiect, decât exista deja înainte să spunem ceva despre aceasta. Doar ne-am clarificat poziția în legătură cu această chestiune, pentru ca alții aflați în dubii, referitor la poziția noastră, să nu insiste la noi să-i sancționăm pentru că recurg la această practică medicală disputată. Dacă cineva crede că poziția noastră are o valoare și că are suport scriptural și alege să se lase ghidat de aceasta, foarte bine; dar, în sens contrar, atunci este responsabilitatea acestuia în fața lui Dumnezeu. El nu poate susține că a adoptat o anumită cale de acțiune din ignoranță față de ceea ce credem noi referitor la acest subiect, din punct de vedere scriptural.

La 1Corinteni 9:9,10, Pavel spune: „Pe boi îi are Dumnezeu în vedere? Nu vorbește El clar, în interesul nostru? Bineînțeles această lege [a lui Moise] a fost scrisă în interesul nostru” (AAT). Și astfel, vă întrebăm: Dacă Dumnezeu a considerat sângele animalelor inferioare atât de sacru încât a interzis transferul sângelui lor în sistemul uman, consideră El sângele creaturii superioare omul mai puțin sacru încât să poată fi transferat dintr-un sistem în altul, fără lipsă de pericol? Dumnezeu a limitat utilizarea corectă a sângelui jertfelor de animale pe altar, în scopul ispășirii sau iertării păcatelor, pentru a ilustra că sângele lui Isus va fi limitat, în mod similar, pe altarul spiritual, pentru curățarea păcatelor omenirii; și toate Scripturile Creștine Grecești confirmă acest lucru. Așadar, în această privință importantă, greșiți total atunci când spuneți că „Dumnezeu sau Isus Cristos nu au dat NICIODATĂ vreo poruncă împotriva sângelui OMENESC, cu excepția vărsării acestuia prin CRIMĂ”. Spuneți, cu adevărat, că Cristos le-a spus discipolilor Săi că trebuie să mănânce carnea Sa și să bea sângele Său, dar, de asemenea, ridicați întrebarea: „Din moment ce Isus și-a jertfit sângele pentru noi, ca să putem avea viață - viață veșnică, nu ar fi potrivit ca noi, imitatorii Săi, să ne dăm sângele pentru un frate bolnav, atunci când este aproape de moarte, pentru ca el să se recupereze și să-L servească mai departe pe Domnul său?” Așadar, noi te întrebăm: Și-a dat Isus sângele prin practica medicală a transfuziei? Prin practica medicală a transfuziei de sânge discipolii Săi „beau sângele Său”? Sau nu este prin credința în sângele Său, care a fost vărsat, precum sângele jertfelor de animale ale israeliților, pe altarul lui Dumnezeu? Și dacă Isus este Marele Preot al lui Dumnezeu, ilustrat prin marele preot al lui Israel, Aaron, nu a limitat El sângele

jertfei Sale umane la utilizarea pe care legea lui Dumnezeu a arătat-o, și anume la altarul sfânt al lui Dumnezeu? (Leviticul 17:11). Așadar, cum poate cineva susține că vărsarea de sânge a lui Isus, ca jertfă, îi autorizează pe urmașii Lui să fie donatori de sânge în scopuri de transfuzie?

Spuneți că legile lui Dumnezeu referitoare la utilizarea sângelui de animale nu au de-a face cu problema transfuziei de sânge. Noi spunem că legile lui Dumnezeu în această privință sunt semnificative și tipice și că au o mare legătură cu această problemă. A cui poziție este mai sigură, a dumneavoastră sau a noastră? A cui poziție este mai scripturală și arată o respectare atentă a legilor lui Dumnezeu?

Ceea ce recunoașteți este foarte interesant: „Dacă sângele dat nu este compatibil cu al TĂU, aceasta te va ucide”. Dacă transfuzia de sânge este aprobată de Dumnezeu și este asemenea lui Cristos, de ce ar sta lucrurile așa? Din ce grupă era sângele lui Cristos? Și era sângele Său benefic doar pentru oameni cu o anumită grupă de sânge? Sau spre beneficiul tuturor? Vă referiți la Scriptură, că Dumnezeu „a făcut dintr-un sânge toate națiunile de oameni” (Fapte 17:26). De ce, atunci, medicii trebuie să exercite atâta grijă legată de grupe și alte caracteristici ale sângelui anumitor indivizi? Dacă Dumnezeu, marele Medic, aprobă transfuzia de sânge ca practică de la om la om (nu de la animale inferioare la om) de ce nu ar fi transfuzia de sânge pur și simplu benefică și aplicabilă fără toate precauțiile? Și gândiți-vă la tot răul pe care transfuziile de sânge l-au făcut înainte ca doctorii să descopere trăsăturile dăunătoare ale acestei practici, împotriva căreia trebuie să ne păzim! Credeți că Dumnezeu a îndreptățit tot răul care s-a făcut astfel în etapa experimentală și care încă se mai face, în ciuda celor mai mari griji, pe presupunerea că doctorii lucrează pentru perfecționarea practicii, pentru beneficii mai mari ale sănătății întregii omeniri?

Ne-ați trimis un fragment din *Buletinul de Seară*, Philadelphia, vineri, 16 decembrie 1949, care anunța: „O operație rară salvează o fată de 14 ani”, și spune despre cum această fată „a fost recuperată prin 17 transfuzii de sânge” și despre externarea acesteia din spital. Putem contracara cu un fragment din *The American Weekly*, 29 ianuarie, 1950 cu titlul „Siguranța BĂNCILOR DE SÂNGE”. Acesta relatează despre cum unei tinere fete Maria, rănită și în stare de șoc după un accident de mașină, i s-a făcut o transfuzie de sânge și a părut a fi bine după două săptămâni; DAR „o lună mai târziu, totuși, Maria a făcut febră. Ochii și pielea sa au devenit gălbui. Doctorii au diagnosticat-o ca având icter și au spus că aceasta se datora unei boli grave a ficatului, cunoscută în medicină ca fiind virusul hepatic. Această boală este determinată de un virus infecțios. Încă nu există nici un remediu clar pentru a distruge virusul, ... La început sursa infecției Mariei a fost un mister. Apoi, un control a descoperit faptul că transfuzia sa fusese de la un donator al cărui sânge conținea virusul care cauzează hepatita. Recuperarea Mariei, din boala pe care i-a dat-o donatorul ei de sânge, a durat mai mult decât recuperarea ei din accidentul de mașină”.

Credeți-ne, cele de mai sus nu reprezintă o părere sectară de-a noastră, care să stabilească „reguli blindate de comportament care să governeze ființele umane”,

„semnele distinctive ale unei religii apostate”, ci reprezintă afirmația scriitorului articolului revistei sau a ziarului. Poate că este adevărat, așa cum spuneți, că un papă romano-catolic a interzis transfuzia de sânge; și un alt papă, pretins a fi la fel de infailibil ca și celălalt, a încercat transfuzia de sânge ce provoacă moartea donatorilor, iar astăzi romano-catolicii recurg, în mod asemănător, la aceeași practică medicală. Nu știm de ce catolicii resping interdicția unui papă infailibil, dar poziția noastră față de transfuzie nu este dictată de interdicția acelui papă; apelul nostru este la Sfintele Scripturi.

Aducerea în discuție de către dumneavoastră a problemei fumatului este pe lângă subiect. Dar ni se pare că prin faptul că susțineți că dăm dovadă de indiferență față de fumat, sunteți irelevantă atunci când faceți apel la tot binele pe care profesia medicală îl pretinde pentru transfuzia de sânge, în vreme ce se pare că ignorați tot ce au de spus știința și investigațiile medicale valide împotriva fumatului, ca fiind vătămător sistemului uman. De ce nu adevărați la tot ce pretinde practica medicală și nu vă armonizați cu acestea?

Vom lăsa paragrafele anterioare ca suficiente pentru un răspuns la cele șapte pagini ale dumneavoastră, sperând ca acestea să facă poziția noastră și mai clară pentru dumneavoastră. Indiferent că acceptați sau nu, nu ne va răni sau nu ne va deranja. Dumneavoastră sunteți cea care trebuie să suportați consecințele căii de acțiune pe care o urmați. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea în fața lui Dumnezeu, ca fiind cei care încercăm să prezentăm Cuvântul Său sacru și poruncile Sale.

Cu stimă,

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Experiență de Teren

Profetul Zaharia spunea: „În zilele acelea se va întâmpla că zece din toate limbile națiunilor vor apuca pe un iudeu de haină, zicând: Vom merge cu tine, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi” (8:23). „Acele zile” au venit pentru Italia și pentru toate națiunile, popoarele și limbile pământului și este o sursă zilnică de uimire să vezi împlinirile spontane ale acestei profeții în această țară. Aici avem un caz la obiect.

Servul de grupă din B_____ al grupei martorilor lui Iehova din nordul Italiei a primit recent doi vizitatori neașteptați, care, explicând că vin în calitate de reprezentanți ai unui număr de sate, de la o distanță de șase până la opt mile depărtare, nu au pierdut timpul și au anunțat scopul vizitei lor: „Vrem să fim creștini! Am auzit că am putea găsi aici Protestanți care predică o doctrină bună. Recunoaștem că am fost dezamăgiți de preot și ne-am îndepărtat de el, dorind acum să ne organizăm într-o biserică. În rândul nostru sunt peste 120 de familii; ne puteți ajuta?” Copleșit de o bucurie autentică, servul de grupă i-a informat imediat

că un reprezentat de călătorie al Societății, un serv de circuit, trebuia să vină în acea săptămână și că acesta va fi încântat să-i viziteze și să discute cu aceste familii interesate.

Așa cum s-a promis, problema a fost discutată cu servul de circuit, s-au făcut planuri pentru un discurs public, s-a obținut autorizație din partea poliției și totul era pregătit pentru luni seara. În acea seară, pe măsură ce frații se apropiau de sat, s-au bucurat să vadă grupuri de trei sau patru venind spre sală pentru a frecventa „noua biserică”, așa cum a fost numită de aceștia. În afara sălii s-a adunat o mulțime, un aspect neobișnuit, deoarece în Italia se întâmplă, în general, ca lumea să înceapă să vină abia după ce discursul a început de ceva vreme. Dar de ce stăteau aceștia afară? Pentru a-i oferi „predicatorului” o întâmpinare regală? Bineînțeles că nu! Aceștia erau afară pentru că nu era loc înăuntru: sala cu două camere adiacente era plină ochi de oameni care așteptau, iar frații care au venit au simțit în acel moment compasiunea pe care trebuie s-o fi simțit Isus în vremea Sa, când a văzut mulțimile ce aveau nevoie de un păstor.

Dar Satan era hotărât să sufoce „noua biserică” din fașă. Cinci *carabinieri*, care așteptau venirea servului de circuit, l-au informat imediat pe acesta că permisiunea de a ține întrunirea a fost anulată! Era inutilă discutarea problemei cu acești polițiști. Biroul șefului de poliție era la trei mile depărtare. Făcând apel la mulțimea adunată să rămână, căci avea multe lucruri importante să le spună, servul de circuit a fugit la secția de poliție și cu constituția Italiei într-o mână și cu autorizația scrisă a Chestorului în cealaltă a reușit să convingă autoritățile că întrunirea trebuie permisă. Acesta din urmă a încuviințat, cu o condiție: nu era voie să se vândă vin și toate paharele și sticlele trebuiau îndepărtate din sală. Condiția a fost acceptată, căci vorbitorul avea să folosească barul pe post de „amvon”!

Discursul a fost susținut, a durat o oră și jumătate, în fața uneia dintre cele mai atente și receptive audiențe posibile. Nimeni nu a intrat sau nu a ieșit. Când s-au citit afirmații despre ura Bisericii pentru răspândirea Bibliei și documente oficiale ale bisericii catolice care dezvăluiau originea păgână a doctrinelor acesteia, pe fețele sincere a apărut uimirea, pe măsură ce începeau să înțeleagă de ce Biserica ascuns Biblia de catolici. A fost imposibilă o numărătoare exactă, dar mai mult de 1.000 de persoane au ascultat discursul și nu s-a folosit nici măcar un pliant pentru a-i invita! Oferta limitată de 185 broșuri, 18 cărți și 30 de reviste a fost plasată în scurt timp oamenilor nerăbdători.

Comentariile interesante au fost multe după terminarea discursului. Soția proprietarului sălii era bolnavă și, mai devreme, în acea zi, fusese vizitată de preotul parohiei, care a sfătuit-o să meargă la spital. „Spital!” a strigat aceasta „dar nu pot. Aștept noua biserică diseară!” Un tânăr a exclamat: „Am auzit multe discursuri ale clerului, ale comuniștilor și ale altora, dar niciodată un discurs ca acesta. Cu aceștia doresc să mă unesc”. Un altul: „Am crezut că noi deținem adevărul, dar acum trebuie să admit că oamenii voștri îl au.”. „Era și timpul să ni se deschidă ochii”, a fost de părere un alt om, care a cerut să fie vizitat și a dorit să se aboneze la *La Torre di Guardia*.

Acea a fost, într-adevăr, o seară memorabilă. Când frații i-au părăsit pe locuitorii satului, aceștia s-au aliniat pe ambele părți ale străzii, strigând la revedere și „Să mai veniți!” Acest lucru promitea că grupa locală a servilor lui Iehova va avea multe experiențe îmbucurătoare în aceste zile, pe măsură ce-i ajută pe acești oameni cu bunăvoință să treacă de partea lui Iehova, împreună cu alte mii de pe pământ, care acum strigă: „Vom merge cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!”

Un absolvent Gilead din Italia

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

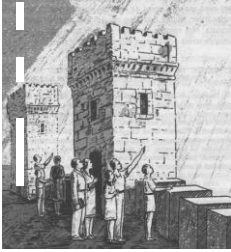
15 MAI 1950

Nr. 10

Cuprins:

SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI	- Pag.271
ORGANIZAȚI PENTRU MĂRTURIE UNITĂ	- Pag.280
CUMPĂTARE ÎN DESFĂTAREA
CU LUCRURI BUNE	- Pag.285
MARDOHEU SE ÎNCHINĂ DOAR LUI IEHOVA	- Pag.290
SCRISOARE	- Pag.294
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.296

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Mai 1950

Nr. 10

SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI

„Voi sunteți martorii Mei - o afirmație a lui Iehova - și servul Meu pe care l-am ales, ca să știți, să-Mi dați crezare și să înțelegeți că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și după Mine nu este nimeni altul”

– Isaia 43:10, Young.

IEHOVA a avut martori pe pământ din timpul primului martir, Abel. După toate aceste milenii, El încă are martori pe pământ, și aceștia vor fi martori oculari ai zdrobitoarei victorii pe care El o va câștiga asupra lumii dușmane în viitoarea bătălie a universului, Armageddonul! Până atunci, ei sunt obligați să fie la înălțimea numelui onorabil pe care îl poartă. A fi la înălțimea acestuia înseamnă protecție și salvare divine pentru ei, spre viață veșnică. Prin ei, El nu s-a lăsat fără o mărturie vie în această lume. Ei îi dau Lui gloria, în armonie cu propria Sa afirmație: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” (Isa. 42:8; *A.S.V.*). El este un Dumnezeu al scopului. Însemnătatea numelui Său unic este „El cauzează să fie”, și astfel El creează toate lucrurile potrivit scopului Său. El poate să-și ducă la îndeplinire scopul, iar cuvântul Său nu dă greș niciodată; „Tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va împlini ce Îmi place și va prospera în lucrul la care l-am trimis” – Isa. 55:11.

² Însușirile Lui sunt puterea, înțelepciunea, dreptatea și iubirea. Scripturile spun că toată puterea îi aparține lui Iehova și că El este astfel sursa întregii puteri din univers (Ps. 62:11). Înțelepciunea Lui este perfectă; El nu face nimic greșit. Tot ce spune sau face este drept. Cel Înțelept, El este sursa înțelepciunii (Ps. 33:4; Prov. 2:6, 7). El este drept și este începutul dreptății. Hotărârile Lui sunt drepte și corecte (Deut. 32:4). Categoria Lui afirmație este: „Nu este alt Dumnezeu în afară decât Mine; un Dumnezeu drept și salvator, nu este altul afară de Mine” (Isa. 45:21). Iehova este un Dumnezeu al iubirii. Despre El se poate spune, pe bună dreptate: „Dumnezeu este iubire” (1Ioan 4:8, 16). Din partea Lui iubirea este exprimată într-un neegoism perfect și în folosul veșnic al tuturor creaturilor Sale, care Îl servesc cu un devotament neclintit. Pentru a avea iubire, creaturile Sale trebuie să-I fie devotate în mod neegoist și trebuie să se străduiască să reflecte față de toți cele patru însușiri ale Lui.

³ Iehova Dumnezeu a creat cerurile precum și acest pământ, care este locuința permanentă a omului (Gen. 2:4). „Așa vorbește DOMNUL, care a creat cerurile, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul; El l-a făcut și l-a întărit, l-a creat nu

ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit; Eu sunt DOMNUL [Iehova] și nu este altul” (Isa. 45:18). El a scos din apele adânci ale pământului munții semeți cu falnicele vârfuri ce se înalță deasupra minunaților nori, asemenea unor brațe ridicate, punând mărturie despre maiestatea Sa. Prin atotputernicia Sa, El a așezat în ceruri puternicul soare și minunata lună, pentru a da lumină ochilor omului, ziua și noaptea. Acești aștri își revarsă razele de lumină peste întreg pământul – Ps. 104:10-30; Gen. 1:14-19.

⁴ Dumnezeu nu a avut ca scop crearea luminii numai pentru ochii omului, ci și pentru mintea lui. Lumina pentru mintea omului este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, al cărei unic Autor este El, prin spirit, forța Sa activă (Ps. 119:105). Prin Cuvântul lui Dumnezeu omul învață despre El. Cuvântul Lui descoperă scopul Său. Scopul divin este ca toată omenirea să știe despre El, să învețe despre însușirile Sale și să înțeleagă legea și scopurile Lui. Din acest motiv, El a avut drept scop să ridice un popor pentru numele Său, pentru ca lumina Sa pentru mintea omului să strălucească pe pământ. Deoarece numele Său sfânt presupune dăruirea de lumină, dacă poporul Său de pe pământ Îi reflectă lumina, acesta trebuie să fie la înălțimea numelui lui Iehova, Dumnezeul scopului pentru omul de pe pământ.

⁵ Numele lui Dumnezeu, Iehova, trebuie să fie venerat pe întreg pământul. „Căci din acest motiv ți-am permis să rămâi, ca să-ți arăt puterea Mea; și ca ei să-Mi vestească numele pe întreg pământul” (Ex. 9:16, *Leeser*; vezi și *A.A.T.*). Cu secole în urmă, El a declarat că în acest timp al sfârșitului, în care ne aflăm noi acum, va ridica un popor care va fi găsit a fi la înălțimea numelui și care va vesti acel nume pe întreg pământul: „Ca să știe oamenii că Tu, al cărui nume este IEHOVA, numai Tu ești cel prea înalt peste întreg pământul” – Ps. 83:18.

⁶ Cine este la înălțimea numelui? În acest „timp al sfârșitului” există un popor care poartă acest nume. Ei sunt cunoscuți astăzi pe întreg pământul ca „martorii lui Iehova”. Mărețul privilegiu de a purta cel mai mare nume din univers este al lor. În strânsă legătură cu acest privilegiu se află o imensă responsabilitate. Ei trebuie să fie la înălțimea numelui.

⁷ Martorii lui Iehova sunt un grup de servi și misionari ai lui Dumnezeu, care își îndeplinesc lucrarea de evanghelizare printre oameni, în toate părțile pământului. Ei își manifestă iubirea de Dumnezeu și de aproape vestind scopurile lui Dumnezeu la toți oamenii din lumea întreagă, în același mod simplu cum au făcut Isus Cristos și apostolii Lui. În îndeplinirea acestei lucrări ciudate, ei sunt asociați cu Watch Tower Bible and Tract Society și acționează sub conducerea ei, o corporație caritabilă organizată după lege, pentru a predica evanghelia împărăției lui Dumnezeu pe întreg pământul. „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” – Mat. 24:14.

⁸ Înainte de 1931 acest nume distinctiv nu se aplica servilor care foloseau Watch Tower Bible and Tract Society ca servul lor legal și de editură; atunci au fost ei numiți pentru prima dată „Martorii lui Iehova”. În 1931, în timp ce erau adunați la

congresul internațional din Columbus, Ohio, servii care lucrau împreună cu Watch Tower Bible and Tract Society au recunoscut, printr-o rezoluție, darul numelui de „Martori ai lui Iehova”. Ei au declarat lumii hotărârea lor de a fi identificați prin acest nume dat de Dumnezeu, și nu prin altul. „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales; ... Eu, chiar Eu, sunt Iehova, și în afară de Mine nu există alt salvator. ... voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu” (Isa. 43:10-12, *A.S.V.*). Faptele dovedesc, dincolo de orice îndoială, că numele n-a mai fost dat nici unui alt grup.

⁹ Martorii lui Iehova pun mărturie despre scopurile lui Iehova. Cel care depune mărturie în instanță se numește martor. Foarte curând trebuie să fie pronunțată judecata finală în marea chestiune a supremației lui Iehova Dumnezeu, în cea mai înaltă instanță judecătorească din univers, cea a Atotputernicului Dumnezeu. Martorii lui Iehova au fost desemnați să pună mărturie despre acea mare controversă pe care o are Iehova cu națiunile. Deoarece pun mărturie despre Iehova și scopurile Sale, ei sunt îndreptățiți, în mod potrivit, să folosească acest nume.

¹⁰ Cel care pune mărturie despre supremația lui Iehova este creștin. Martorii lui Iehova calcă pe urmele lui Isus Cristos, ceea ce le dă dreptul să se numească creștini. Autorul creștinismului a fost un puternic martor în interesul supremației lui Iehova. Înaintea lui Pilat, El a zis: „Eu pentru acest scop M-am născut și din acest motiv am venit în lume, ca să pun *mărturie* despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37). În „Descoperirea lui Isus Cristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate servilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând”, El mai descoperă: „Și din partea lui Isus Cristos, care este *martorul credincios*, ... Aceste lucruri le spune, Amin, *martorul credincios și adevărat*, începutul creației lui Dumnezeu” (Apoc. 1:1,5; 3:14). Este clar, prin urmare, că pentru a purta numele lui Cristos și pentru a-și asuma numele de creștin, cineva trebuie, mai întâi, să fie un martor al lui Iehova, așa cum a fost Cristos.

¹¹ Cel care este la înălțimea numelui nu predică propriul său cuvânt. El trebuie să predice și să învețe cuvintele și legea Atotputernicului Dumnezeu din Înregistrarea divină, Biblia. El nici nu predică înțelepciunea Domnului Isus, sau a altcuiva, decât cea a lui Iehova Dumnezeu. Isus a declarat: „Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:24). Este clar că Isus, cel mai mare martor, a înțeles că numele creștin înseamnă cel care pune mărturie sau mărturisește despre numele, cuvântul și împărăția Atotputernicului Dumnezeu. Prin urmare, pentru a fi creștin, cineva trebuie să se dovedească a fi credincios acestui nume.

SĂ TRECEM PESTE PORECLE

¹² Martorii lui Iehova au fost numiți în mod fals cu alte nume. La ei s-a făcut referire ca fiind Ruseliști. Unii i-au numit Rutherfordiști. Alții i-au denumit Mileniști. Alte nume asemănătoare, nerevendicate și nesolicitate, le-au fost puse de dușmanii sau de batjocoritorii lor, precum și de clerul creștinătății. Toate aceste

nume sunt defăimătoare pentru martorii lui Iehova, deoarece ei nu urmează un om și nu trebuie să fie identificați prin vreunul din acești termeni improprii, care nu-și găsesc sprijin în Biblie. Aceste nume micșorează valoarea adevăratei persoane glorificată de ei, care este Iehova Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Iehova Dumnezeu este autorul oricărei învățături sau adevăr care se găsește în Biblie. El a dictat Biblia însăși, care este Cuvântul Său. Martorii lui Iehova nu pot fi numiți, în mod potrivit, după numele vreunei învățături sau al vreunui om. Ei pot fi identificați numai prin numele Celui pe care Îl reprezintă, care este Iehova Dumnezeu, și prin lucrarea de mărturie pe care trebuie s-o facă. Ei pot și vor reuși să treacă peste numele defăimătoare date lor de oameni, fiind la înălțimea numelui de martori ai lui Iehova.

¹³ Clerul creștinătății și milioane de urmași religioși pretind a fi creștini. Ei nu sunt la înălțimea numelui. Prin faptul că pretind a fi creștini, ei își asumă obligația să pună mărturie despre numele lui Iehova prin Isus Cristos. Ei își iau numele de creștin, dar se ridică ei la înălțimea acestui nume? Nu! Ei refuză să fie martori ai lui Iehova. Ei arată un mare dispreț față de acest nume. Ei au eșuat complet să pună mărturie despre Împărăție, despre scopurile sau numele Atotputernicului Dumnezeu. Milioane de oameni din cultele: catolic, baptist, prezbiterian, episcopal și sute de alte secte susțin a fi creștini. Dar nici unul din ei nu sunt la înălțimea numelui, acționând ca martori pentru Iehova, sau punând mărturie în armonie cu voința sau Cuvântul Său.

¹⁴ Clerul din diferite secte și culte ale religiei organizate din creștinătate se numesc cu titluri pompoase. Ei își asumă aceste titluri grandioase pentru a se deosebi de oamenii de rând și pentru a fi deasupra lor. Ei insistă să fie numiți venerabil, prea venerabil, părinte, sfinția sa, eminența sa, etc., contrar Scripturilor, care interzic, în mod expres, o astfel de practică. „Sfânt și respectabil este numele Său [al lui Iehova]” (Ps. 111:19). „Și tată să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru, care este în cer” (Mat. 23:9). De fapt, tot clerul creștinătății poartă veșminte deosebite pentru a fi văzuți printre oameni și pentru a-și lua o atitudine superioară. Această atitudine de separare și superioritate, care îi desparte de oamenii de rând, este condamnată de Dumnezeu – Mat. 23:5-8; Mar. 12:38-40.

¹⁵ Deși pretind că-l urmează pe Isus Cristos, clerul și enoriașii lui l-au respins pe El și mărturia pe care a dat-o despre supremația lui Iehova, Cel Atotputernic. De asemenea, ei au respins împărăția Atotputernicului Dumnezeu, ca singura speranță pentru omenire, și au salutat acel înlocuitor, „urâciunea pustiirii”, ca salvator al omului (Mat. 24:15). Ei batjocoresc învățătura din Biblie potrivit căreia Atotputernicul Dumnezeu va aduce pe pământ o lume nouă a dreptății.

¹⁶ Să te dai drept cineva este înșelăciune. Să joci rolul anumitor oficiali ai unui guvern, sau să pretinzi că reprezinți un guvern din această lume, fără să fi autorizat să faci aceasta, este o crimă. O persoană, care nu este membru al forțelor armate ale unei națiuni, dar poartă uniforma, poate fi acuzată și băgată la închisoare. Legea țării numește aceasta crimă, pedepsită cu amendă mare și cu ani mulți de

închisoare. Clerul creștinătății și-a asumat, în mod fals, numele de creștin. De aceea, ei sunt vinovați de uzurparea primului martor al lui Iehova, Domnul Isus Cristos, în violarea legii Atotputernicului Dumnezeu.

¹⁷ Acești auto-intitulați „creștini” comit o crimă mult mai mare decât violarea legii „Cezarului”. Ei nu țin cont de poruncile Atotputernicului Dumnezeu și violează Legea Lui supremă. Aceștia au adoptat în organizațiile lor religioase ritualuri și tradiții păgâne și au promovat ca adevăr doctrine false. Ei cad în acea clasă de persoane profețită de Isaia și descrisă de Isus Cristos: „Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, însă inima lor este departe de Mine” (Mat. 15:8,9, *A.A.T.*; vezi și Col. 2:8). Există o mulțime de asemenea doctrine nescipturale. Menționarea aici numai a câtorva din ele va demonstra atât faptul că acești clerici se dau drept ce nu sunt, cât și eșecul din partea lor de a fi la înălțimea numelui pe care îl revendică.

CLERUL DOVEDIT FALS ÎN DOCTRINĂ

¹⁸ Clerul creștinătății și susținătorii lui tăgăduiesc cea de-a doua prezență a lui Cristos. Ei spun că El nu și-a luat puterea Împărăției. Clerul eșuează să fie la înălțimea numelui, învățând că pământul va fi nimicit prin foc. Acest lucru este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, care spune că „pământul va rămâne în veac” și că Dumnezeu l-a creat ca locuință veșnică pentru aceia din omenire care sunt smeriți, se lasă învățați și ascultă de Dumnezeu – Ecl. 1:4; Ps. 37:11, 29; Mat. 5:5.

¹⁹ Mai mult decât atât, ei îi învață pe oameni că, atunci când moare, omul merge în chinul veșnic al iadului, dacă a fost rău. Biblia învață clar că iadul este mormântul unde toți care mor rămân în tăcere, în afară de cazul când îi învie Dumnezeu (Ecl. 3:19, 20: 9:5, 10; Iov 14:13-15). Pe lângă acestea, clerul eșuează să fie la înălțimea numelui pe care și l-a asumat ilegal, spunând oamenilor, în mod greșit, că omul are un suflet distinct și separat de trup, în vreme ce Biblia învață clar că omul *este* un suflet. Omul este o creatură vie, conștientă și, la fel ca toate animalele, încetează să mai existe atunci când moare (Ezec. 18:4, 20; Ecl. 3:19). Clerul romano-catolic învață pe oameni că omul merge în „purgatoriu” după moarte și rămâne în acea stare de tranziție până când, prin plata unei sume potrivite de bani, dată preoților de rude sau prieteni, el este scos prin rugăciune din „purgatoriu” și este dus în cer. Dacă rudele nu-și pot permite să plătească, omul sărac este lăsat, în cele din urmă, să-și ispășească suferința acolo. Cuvântul „purgatoriu” nu apare în Biblie; și nici nu se găsește acolo descrierea vreunui astfel de loc.

²⁰ Clerul creștinătății eșuează să fie la înălțimea numelui prin faptul că refuză să le spună oamenilor despre împărăția lui Dumnezeu și despre lumea nouă a dreptății, aici pe pământ, ca speranță a oamenilor, care este principala și importanta temă a Bibliei. Ei ascund de oameni cunoștința despre acea lume nouă, care va justifica numele lui Iehova și va furniza un mijloc de viață veșnică pentru oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu. Fiind orbi cu privire la acest adevăr de importanță capitală, ei îi conduc pe urmașii lor orbi să creadă că omul nu va trăi pe

acest pământ, ci că pământul va fi distrus, iar omul va sfârși fie în cer, fie în iad – Mat. 15:14.

²¹ Ce contrast există între apele limpezi și înviorătoare ale adevărului, despre împărăția lui Dumnezeu și lumea nouă a dreptății, ca singura speranță pentru omenire, așa cum sunt oferite de martorii lui Iehova, și doctrinele seci și mortale ale clerului creștinătății (Apoc. 22:17; Isa. 55:1; Apoc. 7:17). Adevărul aruncă în aer falsa mărturie, la fel cum spulberă vântul pleava. Adevărul prezentat de martorii lui Iehova este asemenea grindinii care ciuruiește acoperișul plăpând și subțire de peste refugiul minciunilor. „Voi pune judecata ca sfoară de măsurat și dreptatea ca fir de plumb; și grindina va surpa refugiul minciunilor și apele vor inunda ascunzătoarea” (Isa. 28:17). Asemenea apelor care inundă, adevărul îndepărtează ascunzătoarea martorilor mincinoși, clerul.

²² În ciuda faptului că eroarea din doctrinele lor a fost clar stabilită de Înalta Curte de Justiție, clerul refuză să întrerupă învățarea acestor doctrine false. „Ei nici nu vor știi, nici nu vor înțelege; vor umbla în întuneric” (Ps. 82:5). „Aceasta este condamnarea: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina” (Ioan 3:19). Ei s-au împotrivit precum un catâr încăpățânat și au sfidat toate eforturile făcute de Iehova pentru a-i aduce în armonie cu scopurile Sale.

²³ Clerul și cei ce îi urmează s-au împotrivit, în mod încăpățânat, să fie disciplinați (Efes. 2:2). „Rebeliunea este ca păcatul vrăjitoriei și încăpățânarea este precum crima și idolatria” (1Sam. 15:23). Deși afirmă că sunt fii ai lui Dumnezeu, prin calea lor de acțiune ei au arătat că nu sunt. „Dacă nu aveți acea disciplină pe care o urmează toți fiii, sunteți copii nelegitimi, nu fii adevărați” – Evrei 12:5-8, *A.A.T.*

²⁴ Acțiunile și doctrinele clerului din creștinătate nu-și găsesc sprijin în Biblie. Ei n-au pus și nu pun mărturie despre împărăția lui Dumnezeu. Din contră, ei au mințit și au rostit cuvinte false despre scopurile lui Dumnezeu. Deși au avut ocazia să ducă oamenilor mesajul vital, ei au pierdut cu totul ocazia de a posedea adevărul și de a-l vesti. Calea lor de acțiune dovedește lumii că ei nu sunt la înălțimea numelui. „De aceea, vă spun [Isus Cristos] că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va aduce roadele cuvenite” – Mat. 21:43.

ADEVĂRAȚII PURTĂTORI AI NUMELUI

²⁵ Privilegiul de a predica mesajul împărăției a fost primit cu bucurie de martorii lui Iehova. Mai ales începând cu anul 1918, ei caută încolo și-ncoace prin Scripturi și cunoștința lor a crescut foarte mult. Acum, ca „înțelepți” printre oameni, ei îi instruiesc pe mulți printr-o mare campanie de educare a oamenilor în scopurile lui Dumnezeu (Dan. 11:33; 12:4). Astfel de fapte arată că ei, în exclusivitate, sunt la înălțimea numelui.

²⁶ Iehova i-a uns acum pe martori, care sunt fii adevărați și legitimi ai lui Dumnezeu, născuți prin spiritul Său, și frați spirituali ai Regelui uns Isus Cristos. Asociați cu ei, purtând, de asemenea, acest nume, se află „mulțimea mare” a „altor

oi”, care vor deveni copiii pământești ai Regelui (Apoc. 7:9; Ioan 10:16). Împreună, ei poartă numele de martori ai lui Iehova. Ei sunt creștini atât în fapt, cât și după nume. Punând mărturie despre adevărul scopurilor lui Dumnezeu, ei sunt la înălțimea numelui, martori ai lui Iehova. Făcând aceasta, ei se deosebesc de falșii pretendenți, clerul religios și enoriașii lui.

²⁷ Martorii lui Iehova nu numai că duc învățăturile clare și corecte din Biblie despre împărăția lui Dumnezeu, ci ei sunt la înălțimea numelui împotrivindu-se doctrinelor false ale clerului. Ei n-au fost găsiți niciodată că poartă în mod fals numele lui Iehova, sau că au luat în deșert acest nume. Spre deosebire de cler, ei n-au fost niciodată impostori. Ei au adus „roadele împărăției”, dovedind unde este inima lor. „Îi veți cunoaște după roadele lor” (Mat. 7:20). Oamenii cu bunăvoință, și în general întreaga lume, văd cine sunt adevărații martori ai lui Iehova. Ei pun în practică ceea ce predică. Prin trăirea credinței lor, ei au arătat lumii un munte de dovezi, ca mărturie indiscutabilă, că sunt la înălțimea numelui. „Credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar un om poate spune: Tu ai credința și eu am faptele. Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele” – Iac. 2:17, 18.

²⁸ Primii urmași ai lui Isus, apostolii și discipolii, au fixat exemplul pentru martorii lui Iehova de astăzi, de a fi la înălțimea numelui. Ei n-au urmat calea de acțiune a clerului acelor zile, care îi făceau pe oameni să stea la picioarele lor pentru a primi instruire. Apostolii smeriți și umili și cei dintâi creștini mergeau la oameni cu mesajul evangheliei. Ei nu i-au pus în încurcătură pe oamenii obișnuiți, ca să vină la ei pentru a primi adevărul. Ei au luat cuvântul lui Dumnezeu, care le-a fost dat de Învățător, și l-au dus personal oamenilor, la casele lor, făcând vizite din casă în casă și întorcându-se pentru vizite ulterioare instructive (Fapte 20:20; 5:42). Acesta a fost exemplul fixat de Isus, care, de asemenea, a mers din ușă în ușă și din cetate în cetate, predicând și învățând în public (Mat. 10:7,11-14; Marcu 1:38; Luca 8:1). Adevărații creștini nu imită clerul de astăzi, care nu predică făcând vizite din ușă în ușă. Ei Îl imită pe Cristos.

²⁹ „Și Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1Pet. 2:21). Martorii lui Iehova predică așa cum au făcut cei dintâi urmași ai lui Isus. Ei au un privilegiu mult mai mare decât primii discipoli, deoarece ei vestesc acum, în acest „timp al sfârșitului”, împlinirea completă a tot ce a fost scris în Biblie. Ei acceptă responsabilitatea impusă de Dumnezeu și Domnul Isus Cristos de a vesti acum evanghelia împărăției lui Dumnezeu pe întreg pământul. Ei au răspuns marii provocări de a predica această evanghelie în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile (Mat. 24:14), folosind invențiile moderne, precum radioul, tipografiile, mijloacele de transport moderne, ca adaosuri la metoda lor străveche. Ei au făcut ca mesajul să fie pus în formă de Biblii tipărite, cărți, broșuri, reviste, invitații, pliante și altă literatură, care este distribuită pe întreg pământul cu milioanele, da, chiar în miliarde de exemplare. Această împărțire a adevărului altora ei o fac fără recompensă financiară. Numai prin această înțeleaptă cale de acțiune, ca fii ai lui Dumnezeu, ei pot avea o parte în justificarea

numelui lui Iehova și pot fi la înălțimea numelui, ca martori ai Săi, înveselindu-I inima. „Fiule, fii înțelept și înveselește-mi inima, ca să răspund celui ce mă batjocorește” – Prov. 27:11.

³⁰ Obligațiile legământului martorilor lui Iehova, ce le cer să fie la înălțimea numelui lui Iehova, sunt respectate atât de cei în vârstă, cât și de cei tineri, deopotrivă. Toți care aud trebuie să zică „Vino!” (Apoc. 22:17). Astăzi, în fiecare colț al pământului sunt găsiți tineri și bătrâni deopotrivă, predicând și învățând veștile bune ale împărăției lui Dumnezeu. Credincioși îndemnului din Ecleeziastul 12:1, tinerii servi ai lui Iehova Dumnezeu își aduc aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor. Pentru a scăpa de nimicire, care este soarta religioșilor necredincioși la Armagedon, ei oferă acum jertfe plăcute de laudă. Ei nu așteaptă până când îmbătrânesc și se ramolesc pentru a lauda pe Iehova prin predicare și învățare. Ei servesc în timp ce sunt în putere. Ei depun toată energia tinereții lor, strângând o mare comoară de fapte bune (1Tim. 6:12, 19). Lucrarea de predicare nu este rezervată numai câtorva, așa cum afirmă preoții că predicarea este privilegiul lor. Lucrarea de predicare a martorilor lui Iehova este deschisă tuturor, tineri și bătrâni, de orice naționalitate și profesie, care doresc să intre în legământ cu Dumnezeu și care vor să se ofere voluntari pentru a fi la înălțimea numelui, vestind lucrarea, împărăția și numele Său în acest timp al sfârșitului.

³¹ Pentru a câștiga cunoștința necesară pentru predicare, martorii lui Iehova nu părăsesc adunarea lor laolaltă. Realizând că trăiesc în zilele din urmă, ei se întăresc pentru lucrarea de păstrare a numelui lui Iehova. „Să nu neglijăm adunarea noastră laolaltă, așa cum fac unii, ci să ne încurajăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți că Ziua cea mare este din ce în ce mai aproape” (Evrei 10:25, *A.A.T.*). După ce au primit gratuit darul cunoștinței despre scopurile lui Iehova, ei sunt obligați să-l ofere și altora gratuit – Mat. 10:8.

MĂRTURISIREA ESTE NECESARĂ

³² A fi la înălțimea numelui necesită predicare. „Dacă vestesc evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci obligația este asupra mea; da, vai de mine dacă nu predic Evanghelia!” (1Cor. 9:16). Pe lângă predicarea verbală, martorii lui Iehova distribuie pe străzi reviste ce conțin Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului și, ocazional, pe lângă predicarea lor la oameni, în casele lor, le oferă Biblii și literatură explicativă. Această literatură este un canal suplimentar al torentului de educație ce conduce la viață. Sunt necesare vizite ulterioare din partea servului pentru a menține un curs constant al adevărului. Acest ajutor continuu, exercitat într-un mod înțelept și plin de tact (Mat. 10:16), produce rezultate bune, dovedind că martorii lui Iehova sunt la înălțimea numelui. Și persoanele cu bunăvoință devin active ca predicatori ai Cuvântului – Apoc. 22:17.

³³ Să fii la înălțimea numelui nu înseamnă doar să lauzi pe Iehova Dumnezeu ocazional. Aceasta nu se limitează să-L servești pe Iehova numai pe vreme bună. Este necesară predicarea cu regularitate, de nădejde, cu multă răbdare. „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom culege roadele, dacă nu ne

vom pierde curajul” (Gal. 6:9). Pentru a fi la înălțimea numelui, cu perseverență, este necesar ca martorii lui Iehova să continue să stea la colțul străzii cu reviste, indiferent de fețele împietrite, privirile reci și reproșurile trecătorilor, sau de vremea rea. Aceasta înseamnă că ei își vor continua mărturisirea indiferent de lipsa de interes manifestată. Aceasta înseamnă că teritoriul va fi acoperit cu regularitate, chiar dacă pot fi trântite, în nas, ușă după ușă.

³⁴ Apostolul Pavel a avut în minte perseverența necesară pentru a fi la înălțimea numelui, când a scris că un creștin trebuie să aibă răbdarea unui agricultor (1Cor. 3:6). El a scris acolo: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească”. Așa cum agricultorul trebuie să aștepte puterea lui Dumnezeu pentru a încolți sămânța și a o face să crească, tot la fel martorii lui Iehova trebuie să planteze, să cultive, să ude, să supravegheze și să se îngrijească de teritoriul lor de mărturie. Ei trebuie, de asemenea, să se lupte cu neghina și buruienile religioase pe care le aruncă clerul în mijlocul culturii de oameni cu bunăvoință din teritoriu. Prin faptul că arată perseverența unui agricultor, printr-o atenție serioasă față de recoltele lui, martorii lui Iehova sunt la înălțimea numelui.

³⁵ Se cere mult mai mult decât predicare pentru a fi la înălțimea numelui. Este posibil, așa cum declara apostolul, să predici altora, și totuși să fii lepădat (1Cor. 9:27). Creștinii trebuie să-și pună credința în practică în viața de zi cu zi, fiind tot timpul atenți să laude și să cinstească numele lui Dumnezeu, atât la timp cât și ne la timp (2Tim. 4:2). Aceasta înseamnă că, fiind la înălțimea numelui, martorii lui Iehova se vor folosi de orice ocazie pentru a le explica oamenilor despre speranța pe care o au (1Pet. 3:15). Ei nu vor tăcea când va fi potrivit să vorbească. Bineînțeles că ei nu vor deranja pe alții cu mesajul Împărăției, fără a ține seama de nimic. Ei nu vor fi nepoliticoși, dar nici nu vor aștepta o întrebare directă pentru ocazia de a vorbi de speranța pe care o au, sau de a le spune altora despre promisiunile Împărăției. Ei vor fi prietenoși, folosindu-se de oportunitatea de a-l informa pe ascultător cu privire la ce descoperă Biblia despre lumea nouă a dreptății.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine poartă numele lui Dumnezeu și ce înseamnă acest nume?
2. Care sunt cele patru mari însușiri ale lui Iehova și cum sunt exprimate acestea?
3. Ce a creat El ca locuință a omului și pentru luminarea lui?
4. În afară de lumina naturală pentru om, ce scop a avut El? Pentru a străluci cum?
5. De ce trebuie ca numele Său să fie vestit pe tot pământul? Prin ce mijloace?
6. Cine poartă numele Său? Care este marea responsabilitate a acestora?
7. În general, ce lucrare fac ei? În ce fel?
8. Când a fost numele primit în mod public de către ei și cum?
9. De ce sunt ei îndreptățiți să folosească numele?
10. Ce trebuie să fie o persoană pentru a purta numele de „creștin”? De ce ?

11. Ce cuvânt și înțelepciune predicăm noi pentru a ne dovedi credincioși numelui?
12. Cum am fost numiți noi în mod fals? Cum am trecut peste acestea?
13. La înălțimea cărui nume a eșuat să se ridice clerul religios?
14. Cum se distinge și pretinde superioritate clerul?
15. Cum au respins ei Împărăția și pe Cristos?
16. Cum se fac vinovați de folosirea unei identități false?
17. Cum disprețuiesc ei poruncile și legea lui Dumnezeu din punct de vedere doctrinal?
18. Cum greșesc ei în ce privește prezența lui Cristos și destinul pământului?
19. Cum greșesc ei în ce privește sufletul și pedeapsa după moarte?
20. Cum dau greș în principala învățătură a Bibliei?
21. Ce spune profeția că se va întâmpla cu minciunile lor?
- 22, 23. La se s-au împotrivit ei, arătând că nu sunt fii ai lui Dumnezeu?
24. Astfel, ce mare ocazie au pierdut?
25. Cum au primit privilegiul martorii lui Iehova?
26. Ce mulțime asociată poartă acum numele, în mod demn?
27. Ce dovedește că sunt într-adevăr cee ce îi arată numele?
28. Ce exemplu, în ce privește predicarea, au fixat pentru noi primii creștini?
29. Pe cine imităm în predicare, dar cu ce ajutoare moderne?
30. Pe lângă cei în vârstă, cine mai predică și de ce?
31. Ce facem noi pentru a câștiga cunoștința necesară și pentru a ne întări?
32. Ce necesită faptul de a fi la înălțimea numelui? Cum este îndeplinit acum acest lucru?
- 33,34. De ce trebuie arătată perseverență pentru a fi credincioși numelui? Cum ?
35. Când vor predica ei și în ce mod?

ORGANIZAȚI PENTRU MĂRTURIE UNITĂ

¹ Pentru a se ridica la înălțimea numelui lor, martorii lui Iehova știu că trebuie să lucreze împreună cu ceilalți de aceeași credință prețioasă. Împreună, ei toți împlinesc Matei 24:14, predicând evanghelia în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile. Toți sunt pentru unul și unul pentru toți. Fiecare știe că nici unul nu este în siguranță singur și nu poate predica evanghelia independent de ceilalți frați ai săi. Lucrând împreună pentru a alcătui un corp complex, ei sunt la înălțimea numelui. Binecuvântarea și conducerea lui Dumnezeu sunt peste corpul complex al poporului Său de pe pământ. Dumnezeu tratează cu poporul Lui ca și cu un grup sau o societate, așa cum s-a comportat cu Israel în timpurile din vechime.

² De aceea, martorii lui Iehova se asociază cu frații lor la adunările grupei, la adunările pe circuit și cele de district, cât și la marile congrese internaționale, când este posibil și convenabil să participe. În îndeplinirea lucrării lor de predicare, ei cooperează toți asemenea unei armate. Iehova Dumnezeu a pus pe fiecare în

organizație așa cum Îi place. Într-o armată nu pot fi toți ofițeri, dar cei fără grad sau funcție fac cea mai mare parte a lucrării și duc lupta. Toți martorii lui Iehova realizează că cea mai mare poziție sau serviciu pe care îl poate avea cineva în organizația lui Dumnezeu este să fie serv, învățător, predicator sau vestitor, spunând altora despre împărăția lui Dumnezeu. Având această cunoștință și acest sentiment de egalitate al privilegiilor, martorii lui Iehova sunt conduși la unitate. Unitatea și armonia spiritului, minții și lucrării este realizată prin puterea sau spiritul lui Iehova Dumnezeu, care planează asupra organizației Sale asemenea unui puternic acoperământ.

³ În viața lor particulară, precum și în relațiile lor unii cu alții, martorii lui Iehova recunosc faptul că în legea lui Dumnezeu sunt stabilite multe cerințe pe care trebuie să le îndeplinească, pentru a dovedi că sunt la înălțimea numelui. Ei trebuie să se păzească nepătați de lume (Iac. 1:27). Nu numai că ei trebuie să se păzească liberi cu totul de elementele politice, comerciale și religioase ale „lumii vechi”, dar trebuie să se și abțină de la rușinoasele obiceiuri de viață ale lumii. Ei trebuie să evite standardele de comportament personal predominant în lume, referitoare la morală și cinste, dacă doresc să se păzească nepătați de lume. Ei se păstrează curați din punct de vedere moral și fizic. Ei fac aceasta deoarece știu că Dumnezeu le cere tuturor celor care duc mesajul, ca vase ale Lui, să fie curați. „Curățiți-vă cei ce purtați vasele DOMNULUI!” (Isa. 52:11). Apostolul zice: „Îmi înfrânez trupul și-l fac sclavul meu, ca nu cumva, după ce am chemat pe alții la luptă, să fiu descalificat eu însumi” – 1Cor. 9:27, *A.A.T.*

⁴ Ca să fie în armonie cu numele lor este necesar să primească avertismentul lui Pavel, urmând sfatul lui de a evita viciile ce decurg din poftele cărnii. „Și faptele cărnii sunt cunoscute și sunt acestea: adulterul, curvia, necurăția, desfrânarea, idolatria, vrăjitoria, ura, dușmănia, rivalitățile, mânia, neînțelegerile, revoltele, invidiile, uciderile, bețiile, desfrâul și alte lucruri asemănătoare; despre care vă spun mai dinainte, cum am mai spus-o în trecut, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (Gal. 5:19-21). Astfel, martorii lui Iehova și-au înnoit mintea prin harul și ajutorul lui Dumnezeu și și-au scos din ea căile și obiceiurile personale ale lumii rele și nelegiuite. Mintea lor a fost curățată cu adevărurile dreptății, amintite de apostol la 2Petru 1:5-9.

⁵ Pentru a fi la înălțimea numelui, martorii lui Iehova nu pun sarcini grele pe nimeni. Nici unul nu se sustrage de la responsabilitățile lui, făcându-și partea de lucrare. Fiecare își poartă propria sarcină, ajutând la predicarea evangheliei sau la întreținerea locului de adunare sau al oricărui alt instrument folosit de Domnul. Dacă cineva ar eșua să-și poarte propria sarcină, aceasta ar avea ca rezultat punerea unei sarcini mai mari asupra altuia, care ar trebui să i-o poarte. Fiecare trebuie să-și poarte propria responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. „Fiecare își va purta sarcina lui însuși” – Gal. 6:5.

⁶ Nu numai că martorii lui Iehova își ajută frații mai slabi și pe oamenii cu bunăvoință (Gal. 6:1, 2), dar ei refuză să pună sarcini asupra lor. Ei sunt la înălțimea numelui conducând studii din Biblie, făcând vizite ulterioare oamenilor

cu bunăvoință și vizitându-i pe cei bolnavi și infirmi, fără plată. Deși primesc mici contribuții pentru a acoperi costul de tipărire și distribuire al literaturii pe care o furnizează acestor persoane, ei nu realizează profit comercial. Literatura distribuită este adesea lăsată celor săraci și nevoiași fără nici o contribuție bănească. Oricine dorește literatură și nu poate să contribuie, poate s-o obțină cu promisiunea că o va citi. Bani primii de la cei care doresc și pot să contribuie sunt folosiți pentru a tipări și distribui altă literatură. În felul acesta, nici o sarcină grea nu este pusă asupra iubitorilor dreptății.

⁷ Exercițând iubire unii față de alții, martorii lui Iehova sunt la înălțimea numelui lui Iehova, care este peste ei, căci El este un Dumnezeu al iubirii. Ei își arată iubirea ajutându-se unii pe alții. Ei știu că legea le cere să-și iubească aproapele. Deși oamenii cu bunăvoință sunt „aproapele” lor, aproapele lor cel mai apropiat este fratele lor. Ei evită invidia și alte neînțelegeri cu frații lor. Având în minte interesele Împărăției, ei nu sunt jigniți dacă fraților lor le sunt date privilegiile suplimentare. Ei se bucură atunci când văd un alt frate pus într-o poziție de privilegiu special de serviciu. Prin faptul că își iubesc aproapele cel mai apropiat ca pe ei înșiși, ei sunt la înălțimea numelui.

⁸ Iehova este Dumnezeu al păcii și al ordinii. Prin urmare, pentru a fi la înălțimea numelui Său, martorii lui Iehova lucrează astfel încât să evite găsierea de vină, murmurarea și plângerea unii împotriva altora. „Faceți toate lucrurile fără murmurări și dispute, ca să fiți fără prihană și curați, fii ai lui Dumnezeu, fără reproș în mijlocul unei națiuni ticăloase și necinstite, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Fil. 2:14, 15). Ei sunt familiari cu înregistrarea făcută despre națiunea Israel, care arată că izraeliții au suferit din pricina găsirii de vină, a murmurării și a plângerii cu privire la îngrijirile făcute de Domnul pentru mana și apa din pustiu. Ei văd execuția rapidă și dreaptă a lui Iehova Dumnezeu împotriva clasei „servului rău” din zilele moderne, care s-a răsculat împotriva organizației lui Dumnezeu și a părăsit-o (Mat. 24:48-51). Martorii lui Iehova sunt conștienți că găsierea de vină fraților duce, în cele din urmă, la găsierea de vină Domnului. Isus a zis: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Mat. 12:30, *Diaglott*). Fiind la înălțimea numelui, martorii lui Iehova evită disputele unii cu alții, pe chestiuni personale sau neînsemnate. Ei nu permit nici unui lucru să-i dezbină sau să împiedice unitatea, pacea și executarea însărcinării date lor.

PERSECUȚIE

⁹ În acest periculos timp al sfârșitului, martorii lui Iehova sunt la înălțimea numelui prin faptul că înving persecuția în lumea întreagă. „Nu fiți biruiți de rău, ci biruiți răul cu binele” (Rom. 12:21, *A.A.T.*). Când violența este excesivă pe pământ înainte de Armageddon, unde ne aflăm noi acum, ei stau fermi împotriva atacurilor Diavolului și ale agenților săi, văzuți și nevăzuți. Națiunile au încercat să-i suprimă pe martorii lui Iehova cu un pumn de fier și să-i zdrobească prin rău înscenat prin lege (Ps. 94:20). Ei au biruit și au înfrânt complet această persecuție

diabolică în multe țări. Ar fi necesare volume întregi pentru a descrie persecuția modernă a martorilor lui Iehova. Aceasta depășește tot ce a fost înregistrat despre persecutarea vreunei minorități din pricina conștiinței.

¹⁰ În Statele Unite au fost arestări cu miile, timp de mai mulți ani. Mai mult de două mii cinci sute de gloate violente i-au atacat pe martorii lui Iehova din 1940 până în 1944. Arestările și acuzațiile s-au dovedit false prin hotărâri favorabile ale Curții Supreme a Statelor Unite și ale altor instanțe federale și superioare ale națiunii. Gloatele n-au fost oprite de guvern sau de oficialitățile statului, ci numai de puterea Atotputernicului Dumnezeu.

¹¹ Cel mai notoriu caz de persecuție pentru că au fost la înălțimea numelui, este cel al martorilor din Germania. Ei au fost interziși de Hitler imediat după ce acesta a semnat concordatul cu Vaticanul în 1933. Proprietatea le-a fost confiscată. Zece mii de servi au fost puși în lagăre de concentrare. Numai opt mii au fost eliberați după cel de-al Doilea Război Mondial; două mii au fost uciși. În Canada, martorii lui Iehova au fost interziși și au intrat în ilegalitate. Deși interdicția a fost ridicată, persecutarea martorilor lui Iehova din provincia Quebec, controlată de catolici, continuă până în ziua de astăzi, numărând mii de cazuri. În Grecia, care pretinde că este un stat liberal și democratic, dar care, în realitate, este un stat fascist dominat de Biserica Ortodoxă, martorii lui Iehova au fost tratați într-un mod mai rău decât cel administrat vreodată de Gestapo în Germania nazistă. În ciuda acestor persecuții, în multe țări martorii lui Iehova au trăit să-și vadă eliberarea și repunerea în drepturi în ce privește predicarea. Mai mult decât atât, deoarece au fost la înălțimea numelui, Iehova le-a binecuvântat din abundență credințioșii cu creștere și dezvoltare. De când persecuția și-a atins punctul culminant în 1939, numărul martorilor lui Iehova a crescut de la 67.000 la 260.000, în 1949.

¹² Deși martorii lui Iehova continuă să fie persecutați în multe țări dominate de catolici și comuniști – și ei știu că furtuna persecuției nu se va domoli – continuând să fie la înălțimea numelui, ei pot sta fermi și pot rezista furtunii. Faptul că a fost la înălțimea numelui lui Iehova, a adus batjocuri asupra lui Isus Cristos (Ps. 69:9; Rom. 15:3). Așa cum El a avertizat, ele continuă să cadă asupra urmașilor Lui credincioși. „Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: Servul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au respectat cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor respecta” (Ioan 15:20). Petru a spus că aceste persecuții și insulte sunt de așteptat (1Pet. 4:13,14). Departe de a fi revoltați împotriva batjocurilor sau a persecuției, martorii lui Iehova nici măcar nu s-au descurajat. Ei sunt siguri, datorită batjocurilor de peste ei, că Îl servesc pe Dumnezeu pe urmele lui Isus. Înarmați cu cunoștința adevărului și încurajați de exemplele din vechime, ei sunt încrezători că Iehova Dumnezeu îi va susține până la sfârșit – Efes. 6:11-18; 1Cor. 10:11; vezi și Evrei, capitolul 11.

¹³ A fi la înălțimea numelui lui Iehova Dumnezeu va continua să însemne arestări, cruzimi și pagube pricinuite de oamenii demonizați. Aceasta va însemna chiar pierderea vieții pentru unii dintre cei credincioși; dar aceasta nu-i descurajează. Amenințarea sau chiar pericolul pierderii vieții nu-i opresc și nu-i

fac să se miște mai încet. Ei cred cu toată inima, sufletul, mintea și puterea în certitudinea despre care a zis Isus la Matei 10:28: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot distruge viața [viitoare]; ci temeți-vă, mai degrabă, de Cel care poate nimici complet atât viața cât și trupul în Gheenă” (*Diag.*). ‘Oricine își va salva viața, o va pierde; și oricine își va pierde viața din cauza Mea, o va găsi. Căci ce folos ar avea un om dacă ar câștiga lumea întregă și și-ar pierde viața? Sau ce ar da un om ca răscumpărare pentru viața sa?’ – Mat. 16:25, 26, *Diag.*

¹⁴ Martorii lui Iehova vor fi la înălțimea numelui în ciuda a tot ceea ce pot face dușmanii lor, în încercarea de a-i opri și a-i abate de pe calea dreptății, care duce la viață veșnică. Pentru a fi la înălțimea numelui, ei trebuie să fie totdeauna prevăzători și să umble pe calea despre care știu că este plăcută lui Iehova Dumnezeu. Ei se roagă să nu fie părăsiți când sunt ispitiți de dușman, Satan Diavolul, și să nu fie lăsați fără ocrotire în fața atacurilor lui. Ei știu că trebuie să-și țină mintea fixată asupra lucrurilor de sus, nu numai atunci când sunt pe terenul de misionariat, ci și în orice altă oră a zilei. Preocuparea de a fi la înălțimea numelui este un serviciu de douăzeci și patru de ore pe zi. Aceasta necesită tot timpul și atenția cuiva.

¹⁵ În concluzie, Scripturile stabilesc faptul că Iehova, fiind un Dumnezeu al scopului, a aranjat să aibă un popor separat și deosebit pentru numele Lui în acest timp al sfârșitului. Ei nu trebuie să fie poporul Lui numai cu numele; ei trebuie să fie la înălțimea numelui. A fi la înălțimea numelui pune asupra poporului ales de Iehova responsabilitatea de a-I vesti numele, scopurile și legea pe tot pământul, ca mărturie. Clerul creștinătății și milioanele lui de susținători nu sunt poporul ales, deoarece ei nu sunt la înălțimea numelui. Martorii lui Iehova nu numai că au numele Atotputernicului Dumnezeu, care nu este posedat sau revendicat de nici un alt grup, dar faptele arată că ei sunt la înălțimea numelui pe care îl poartă. Ei predică mesajul Împărăției, că lumea nouă a dreptății este singura speranță a omenirii, ceea ce este stabilit incontestabil în Biblie. Predicarea de către ei a ‘acestei evanghelii a împărăției în toată lumea, ca mărturie înainte să vină sfârșitul’ și faptul că sunt ‘persecutați în toate națiunile din pricina numelui lui Dumnezeu’, dovedesc faptul că sunt la înălțimea numelui.

¹⁶ Fiind la înălțimea numelui înseamnă acum pentru martorii lui Iehova că ei au promisiunea sigură de a nu fi duși pe calea cea largă și încurcată, pe care merge clerul creștinătății și milioanele care îl urmează. Asigurarea că nu vor fi conduși spre prăpastia la care duce acea cale largă, în abisul morții la Armagedon, îi face să se bucure. Fiind la înălțimea numelui în mod credincios, ei vor vedea împlinirea profeticului Psalm 83:18, care spune: „Ca să știe oamenii că numai Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești cel prea înalt peste întreg pământul”. Atunci, pe cei care au fost la înălțimea numelui, Iehova Dumnezeu îi va îndreptați, ca martori ai Săi.

„Vai de cei care se coboară în Egipt după ajutor, se bizuiesc pe cai, și se încred în care, deoarece sunt multe, și în călăreți, deoarece sunt foarte puternici, și nu se uită la Sfântul lui Israel, nici nu-L caută pe Iehova! Egiptenii sunt oameni și nu

Dumnezeu; caii lor sunt carne, și nu spirit; și când Iehova Își va întinde mâna, cel care ajută se va împiedica, și cel ajutat va cădea, și toți vor fi nimiciți împreună”
– *Isaia 31:1,3, A.S.V.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Trebuie fiecare martor să lucreze independent, sau cum? De ce?
2. Ce asociere și serviciu fundamental comun îi unesc?
3. Ce trebuie să observe ei, în ce privește viața privată și relațiile dintre ei?
4. Ce fapte care nu sunt în armonie cu numele vor evita? Cum?
- 5,6. Ce sacrcini nu impun ei altora? Ce ajutor gratuit oferă?
7. Cum sunt la înălțimea numelui pe care îl poartă prin iubire?
8. De ce respectă pacea, ordinea și mulțumirea între ei?
9. Cum sunt ei la înălțimea numelui în ce privește persecuția?
- 10,11. Ce persecuție recentă au îndurat ei? Cu ce efect?
12. De ce nu se poticnesc sau nu se răscoală împotriva persecuției?
13. De ce nu sunt oprîți sau încetiniți ei de persecuții?
14. Cum trebuie să se păzească ei de ispită? Cât timp?
15. Ce fel de popor i-a ales Dumnezeu să fie? Sunt ei astfel?
16. Ce rezultat le este asigurat, prin credincioșie față de nume?

CUMPĂTARE ÎN DESFĂTAREA CU LUCRURI BUNE

„Cât de multe sunt lucrările Tale, o, [Iehova]! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune; pământul este plin de creațiile Tale. Toate Te așteaptă să le dai hrană la timpul potrivit. ... Când Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de lucruri bune. Lăudați pe Iehova!” Așa exclamă psalmistul în Psalmii 104:24, 27, 28, 35 (*A.A.T.; A.S.V.*). Da, la fiecare pas el a văzut dovada bunătății și îngrijirii iubitoare ale lui Iehova față de creaturile Sale.

În îngrijirile Sale pentru întreținerea omului, Dumnezeu nu s-a mulțumit să dea creației Lui pământești doar strictul necesar vieții, ci a revărsat asupra lui binecuvântări din belșug. El a furnizat o mare varietate de cereale, de fructe și legume, și de carne. Și nu numai o mare varietate, ci și multe soiuri diferite din fiecare; astfel că omul se poate bucura de multe soiuri de mere, pere, struguri, etc., păstrate sub diferite forme, proaspete sau uscate, ca stafidele, stoarse, ca sucul de fructe sau fermentate, ca vinul.

Dar unii vor obiecta împotriva includerii vinului și a altor băuturi alcoolice în lucrurile bune pe care Creatorul le-a furnizat pentru om. Apa, laptele, sucurile de fructe și băuturile „fine”, da; dar vinul, berea, coniacul și alte băuturi alcoolice – NU! Ei ne cer să luăm în considerare o mulțime impresionantă de statistici și fapte care arată cât rău a făcut alcoolul minții omului, trupului și vieții de familie.

Ei arată spre tabloul atât de familiar din orașele noastre, al bețivului care se clatină pe străzi sau zace în șanț; ei atrag atenția asupra multelor accidente ce se datorează alcoolismului, fără să uite menționarea delincvenței, atât adultă cât și juvenilă. Bineînțeles, argumentează ei, că nimeni nu poate avea un cuvânt bun despre băuturile alcoolice; creștinul nu numai că ar trebui să se abțină total de la consumarea băuturilor alcoolice, ci ar trebui să susțină mișcarea de abținere.

Care ar trebui să fie atitudinea servilor lui Dumnezeu, a servilor creștini consacrați, cu privire la vin, etc.? Întâi de toate, observați că Isus a spus clar că urmașii Săi nu sunt din lume (Ioan 17:16) și a arătat că ar fi o nebunie ca ei să-și irosească timpul, energia și posibilitățile încercând să cârpească această lume veche uzată cu petice noi ale principiilor creștine. Lăsați lumea să încerce să se schimbe singură prin legislație socială, mișcări de abținere și altele ca acestea; creștinul are o singură obligație, 'el face un singur lucru', să „predice cuvântul” (2 Tim. 4:2). El nu va încerca să impună altora punctele sale de vedere, ci se va strădui să-și aducă viața în armonie cu principiile arătate în Biblie. Numai aceasta conține informație satisfăcătoare și cu autoritate în privința a ceea ce este corect sau greșit, în toate chestiunile de conduită personală.

Așa cum s-a observat din numărul precedent al acestei reviste, Biblia nu aprobă folosirea tutunului de către servul creștin, chiar dacă tutunul nu este menționat cu numele aici (numai pentru simplul motiv că el era necunoscut în afara Emisferei Vestice la 15 secole după ce a fost scrisă Biblia). Tutunul este un narcotic ce subjugă pe cei care îl folosesc, tolerarea lui este indecentă, este dăunător atât pentru minte cât și pentru trup, precum și pentru cei care sunt obligați să inhaleze aerul încărcat de fum. Cu siguranță că tutunul nu este unul din lucrurile bune de care să se bucure omul.

Pe de altă parte, există unele lucruri care sunt legale sau ilegale, depinde de scop. Vânătoarea și pescuitul, când se fac numai pentru sport, sunt condamnate de Scripturi. Este egoist și rău a lua viața unei creaturi numai pentru senzația avută de cineva când își concentrează puterile împotriva acesteia, sau pentru a satisface pofta de a ucide. Dar vânatul și pescuitul se află printre lucrurile bune prevăzute de Dumnezeu pentru om, prin urmare, este cu totul drept și potrivit a vâna și a pescui pentru hrană și îmbrăcăminte.

Din nou, unele lucruri sunt îngăduite, dar nu folositoare (1Cor. 10:23) și o cale de acțiune poate fi bună, dar alta poate fi mai bună (1Cor. 7:38). Bucuriile conjugale se află printre binecuvântările care sunt îngăduite pentru bucuria omului, dar cei care se vor angaja în imoralitate vor primi distrugere din mâna lui Dumnezeu. „Cel care găsește o soție bună găsește fericirea” (Prov. 18:22, *A.A.T.*) și căsătoria să fie respectată de toți (Evrei 13:4). Aici, de asemenea, Scripturile sfătuiesc cu privire la calea potrivită; tovarășii de viață trebuie să fie mulțumiți unul de celălalt (Prov. 5:19) și trebuie să se comporte cinstit și respectuos unul cu celălalt – 1Pet. 3:7; 1Cor. 7:3, 4.

Astfel, noi aflăm că Scripturile dau un sfat înțelept cu privire la ce este corect și ce este greșit, în ce privește folosirea vinului și a băuturilor tari. Niciunde

ele nu sunt interzise *cu desăvârșire*. Melhisedec, preot și rege, l-a servit pe Avraam cu pâine și vin (Gen. 14:18). Izraeliților le-au fost date instrucțiuni cu privire la folosirea vinului pentru jertfele de băutură aduse lui Iehova (Lev. 23:13). Psalmistul ne spune că Dumnezeu a furnizat vin pentru a „înveseli inima omului” (Ps. 104:15, *Moffatt*). Mai departe, Scripturile recomandă: „Bea-ți cu inimă veselă vinul” și „vinul înveselește viața” (Ecl. 9:7; 10:19, *margin.*). De nenumărate ori vinul este folosit pentru a simboliza lucrurile spirituale bune pe care le dă Dumnezeu omului: „Veniți, voi toți cei care însetați, veniți la ape, ... și cumpărați hrană pe gratis, vin și lapte fără bani! ... Ascultați-mă, oh, ascultați-mă și vă veți hrăni cu ce este bun și vă veți bucura de hrana cea mai gustoasă” (Isaia 55:1, 2 *Moffatt*). Și iarăși: „Înțelepciunea și-a zidit casa, ... și-a amestecat vinul ... Veniți și mâncați din pâinea mea și beți din vinul pe care l-am amestecat; părăsiți prostia și veți trăi” – Prov. 9:1-6, *A.A.T.*

Ajungând la Scripturile grecești, aflăm cum chiar prima minune pe care Isus a înfăptuit-o a fost cea a transformării apei în vin; atât cuvântul grec folosit, precum și darea de seamă însăși, arată clar că acela nu era must, ci era vin fermentat (Ioan 2:3-10). Cu o altă ocazie, Isus a spus să nu se pună vin nou în vase vechi (burdufuri de vin), ca nu cumva să plesnească, iar vinul vechi era preferat celui nou (Luca 5:37-39); din nou se arată clar că despre vin era vorba și nu despre suc de struguri nefermentat. El însuși a băut vin, ceea ce i-a făcut pe fariseii ipocriți, drepti în sine, să-l acuze (în mod fals) că era bețiv – Mat. 11:19, *Moffatt*.

În continuare, găsim cum îl sfătuiește Pavel pe Timotei: „Nu mai bea doar apă; ia și câte puțin vin pentru binele digestiei tale și pentru desele tale îmbolnăviri” (1Tim. 5:23, *A.A.T.*). Din această abundență de dovezi scripturale este evident că vinul se află printre lucrurile bune pe care Creatorul le-a furnizat pentru plăcerea omului.

Cu toate acestea, ar fi o greșeală serioasă să se ajungă la concluzia că, deoarece vinul nu a fost interzis, cineva ar putea să-și permită să facă exces sau să se întărească la pasiuni josnice. Excesul este rău și dăunător, indiferent de natura lui, iar Scripturile condamnă excesul de mâncare (lăcomia) la fel de aspru ca pe cei care fac exces de băutură, un fapt pe care abinenții de la băutură sunt înclinați să-l treacă cu vederea – Deut. 21:20; Prov. 23:20, 21.

Creștinul este sfătuit să îmbine „cunoștința cu stăpânirea de sine” și este informat că ‘spiritul pe care Dumnezeu ni l-a dat nu este un spirit de timiditate, ci de iubire, de putere și de autodisciplină’ (2Petru 1:6; 2Tim 1:7, *A.A.T.*). Să se observe, de asemenea, că Pavel l-a sfătuit pe Timotei să ia câte „puțin” vin din pricina sănătății sale, și a arătat foarte clar că cei deprinși să bea „mult” vin nu trebuiau numiți ca supraveghetori sau ajutoare în adunarea creștină (1Tim. 3:3, 8; Tit 1:7; 2:3). Deoarece aceștia urmează să fie exemple, înseamnă că și restul adunării nu trebuie să se deprindă a bea mult vin. Decât să fie „plini” de vin, care este exces și destrăbălare, toți trebuie să fie plini cu spirit sfânt, forța activă a lui Dumnezeu – Efes. 5:15-18.

Această dedare la exces de vin și băuturi tari, care este atât ceva greșit cât și ceva prostesc, mai este confirmată de scripturile următoare: „Cine se vaietă? Cine oftează? Cine se ceartă? Cine se plânge? Cine are răni fără motiv? Cine are ochii roși? Cei care întârzie la vin”. „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; nici unul dintre cei care se clatină din cauza lor nu este înțelept” (Prov. 23:29, 30; 20:1, *A.A.T.*). „Vai de cei tari când este vorba de băut vin și de viteji când este vorba de amestecat băuturi tari [și se dovedesc slabi atunci când aplică dreptatea]; care îndreptălesc pe cei răi pentru răsplată” (Isa. 5:22, 23). „Vinul și băuturile spirtoase îndepărtează priceperea” – Osea 4:11, *A.A.T.*

UN TIMP PENTRU ABȚINERE DE LA VIN

Scripturile arată nu numai că ar trebui să existe cumpătare în folosirea vinului, ci și că, așa cum este cu fiecare scop de sub soare, există un timp pentru a bea și un timp pentru a te abține de la băutură. Când ar trebui cineva să se abțină de la băutură? Preoților leviți le fusese poruncit să nu bea vin atunci când serveau în tabernacol înaintea lui Iehova (Lev. 10:9). Ei nu trebuiau să fie sub influența vinului, nici să depindă de stimularea lui, atunci când își îndeplineau datoriile preoțești. Cugetele și conștiința lor trebuiau să fie în armonie perfectă cu legea lui Iehova, fapt ce ar fi fost puțin probabil dacă ei erau influențați de băuturi alcoolice. Aceasta recomandă cu putere că și cei care servesc astăzi pe Iehova, în timp ce sunt angajați în serviciu, trebuie să se abțină de la a bea vin, etc. În felul acesta, ei nu numai că se vor păstra în cea mai bună stare mintală și spirituală și vor avea cel mai mare autocontrol, ci vor și evita să ofenseze, în mod inutil, pe cei cărora le stârnește repulsie respirația unui alcoolic. Că dedarea la vin va împiedica, probabil, folosirea celei mai bune judecăți a cuiva, este de asemenea arătat la Proverbe 31:4, 5 (*Moffatt*): „Nu este pentru împărați să dea vinul pe gât, nici pentru prinți să se îmbete cu băuturi spirtoase; ca nu cumva din pricina paharului să uite legea și să judece greșit pe cei nenorociți”.

Respectul pentru principiile și conștiința altora poate stabili când să ne abținem de la vin. Poate că ne simțim puternici și capabili să ne controlăm, permițându-ne să fim cumpătați, dar n-ar trebui să-l convingem sau să-l lingușim pe fratele nostru să fie cumpătat, dacă el simte că cel mai bine și mai sigur pentru el este să se abțină (vezi Habacuc 2:15, 16). De fapt, noi n-ar trebui să ne lăsăm deloc în voia acestor lucruri când ne aflăm în compania acestor persoane mai slabe, ci mai degrabă să ne refuzăm bucuria de satisfacere a propriilor dorințe de dragul bunăstării spirituale a fratelui nostru. Așa cum bine formulează apostolul Pavel: „Este adevărat că toate lucrurile sunt curate, dar este greșit ca un om să ofenseze conștiința altora prin ce mănâncă. Este bine să nu mănânci carne deloc și să nu bei vin sau să faci orice altceva, dacă aceasta ofensează conștiința fratelui tău” – Rom. 14:20, 21, *A.A.T.*

Pentru cei care au greutate în exercitarea auto-controlului ar fi cel mai bine ca tot timpul să se abțină de la a bea băuturi amețitoare. Mai bine îți refuzi mica plăcere temporară de a te deda la vin, decât să aduci batjocură pe adevăr și poate să

faci pe alții să se poticnească. Un astfel de refuz n-ar trebui să fie o dificultate pentru cineva. Evreii n-au băut vin timp de patruzeci de ani (Deut. 29:6), și după cât se pare nu le-a lipsit foarte mult; deoarece citim că ei tânjeau după carnea, prazul, ceapa și usturoiul din Egipt (Num. 11:5), dar nu citim despre faptul că le-ar fi lipsit vinul. Recabiții n-au vrut să bea vin, deoarece așa le fusese poruncit de strămoșul lor Ionadab și ei au fost lăudați de Iehova pentru ascultarea de porunca aceea (Ier. 35:1-19). Daniel și cei trei tovarăși ai săi au fost binecuvântați, deoarece au refuzat delicatesele împăratului, care includeau și vinul – Dan. 1:8-21.

DEDAREA LA REUNIUNI

Astăzi există o tendință din partea unora din servii Domnului de a se „avânta” sau a participa la reuniuni unde este o ocazie favorabilă să bea mult. Este recomandabil ca ei să fie în gardă. Excesul de băutură poate fi însoțit de conversații care nu zidesc și de acțiuni care nu vor răspândi lumina. Asemenea reuniuni, atunci când se ignoră bunăstarea spirituală, sunt periculoase pentru toți servii lui Dumnezeu care doresc aprobarea Sa. Persoanele căsătorite se pot afla în ipostaza de a cocheta cu alții și forțând fidelitatea unul față de altul pentru senzația de a „patina pe gheață subțire”; în timp ce persoanele tinere și singure, care prin cultivarea corectă a darului celibatului, așteaptă cu nerăbdare lucrarea de pionierat, misionariatul în țări străine sau serviciul de la Betel, descoperă că devin pline de pasiune și, ca rezultat, ajung în situații de căsătorie, unde, pentru a-și păzi integritatea, trebuie să-și asume sarcinile suplimentare ale obligațiilor de familist, cu diminuarea corespunzătoare a privilegiilor Împărăției, iar aceasta o fac cu un început prost.

Toți cei care participă frecvent la aceste reuniuni au atitudinea acestei lumi lipsite de Dumnezeu: „Să mâncăm și să bem că mâine vom muri” (Isaia 22:13). Ei au mai multe în comun cu ospățul lui Belșatar, care atunci când s-a înfierbântat de vin a batjocorit cu voia numele lui Iehova, decât cu tovarășia și mâncarea pâinii de care s-a bucurat Isus împreună cu discipolii și apostolii Săi după înviere.

Într-adevăr, nu este nimic rău ca frații să se întâlnească ocazional și să se bucure într-un mod puțin mai îmbelșugat decât de obicei de lucrurile bune de care Domnul s-a îngrijit pentru om, de mâncare și băutură. De fapt, aceste ocazii pot chiar să-i ajute pe oamenii cu bunăvoință interesați, pentru a aprecia faptul că martorii lui Iehova nu sunt extremiști fanatici. Dar cu aceste ocazii să nu uităm că noi suntem servii lui Iehova, dedarea la mâncare și băutură să fie cu cumpătare, astfel încât să nu ni se reproșeze nimic, comportamentul nostru să nu aibă efecte negative și mai presus de toate conversația să fie curată și despre lucruri care zidesc. Intonarea și ascultarea cântărilor Împărăției, jocuri pe teme scripturale prin întrebări, relatarea experiențelor de pe teren, etc., toate la un loc pot face o astfel de seară nu numai una de relaxare și bucurie, ci și una benefică.

Prin urmare, fiecare serv creștin să se păzească, amintindu-și că Satan este gata să corupă rasa umană, pentru a face ca toți oamenii să fie nimiciți în Armaghedon, că a semăna în carne înseamnă a secera nimicire, și că „[noi] ne-am

petrecut destul timp în trecut, făcând ce le place păgânilor, dedându-ne la senzualitate, pasiune, beții, chefuri și risipă” (1Petru 4:3, *A.A.T.*). Să ne folosim în mod sincer, înțelept și atent libertatea creștină. Fiți cumpătați în desfătarea cu lucrurile bune pe care le-a furnizat Dumnezeu, „fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul în cinstea lui Dumnezeu”; apreciați întotdeauna că „Împărăția lui Dumnezeu nu este o chestiune de mâncare și băutură, ci de corectitudine, pace și fericire, prin posedarea spiritului sfânt” – 1Cor. 10:31; Rom. 14:17, *A.A.T.*

MARDOHEU SE ÎNCHINĂ DOAR LUI IEHOVA

Mardoheu a fost implicat în afacerile guvernamentale ale unui imperiu mondial, dar nu s-a închinat statului politic. El a respectat legile țării, atât timp cât nu intrau în conflict cu legile lui Dumnezeu. El chiar a acționat în apărarea statului, atunci când acesta a fost amenințat de conspiratori răzvrățiți. Dar când a ajuns la o probă deschisă de supunere, loialitatea lui Mardoheu a fost în primul rând pentru Dumnezeu. Că acest comportament curajos a fost binecuvântat de Iehova este arătat prin înregistrarea din cartea Bibliei numită „Esteră”.

Evenimentele narate în carte se petrec în Persia, în capitala Susa, „în zilele lui Ahașveroș, (acesta este Ahașveroș care domnea din India până în Etiopia peste 127 de provincii)”. Cartea Esteră acoperă aproximativ intervalul dintre anii 484-474 î.C. Chiar dacă se poate spune că Esteră este personajul principal al cărții, Mardoheu a fost cel care a călăuzit-o, prin sfatul lui înțelept, la poziția de regină. Legătura dintre ei este arătată după cum urmează:

„În cetatea Susa era un iudeu pe nume Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chiș, un beniamit; care fusese dus în exil din Ierusalim, împreună cu cei deportați care fuseseră exilați cu Ieconia, regele lui Iuda, pe care Nebucadnețar, regele Babilonului, l-a dus în exil. El creștea pe Hadasa, adică Esteră, fata unchiului său; căci ea n-avea nici tată, nici mamă. Fata era frumoasă la statură și plăcută la vedere. După moartea tatălui și a mamei ei, Mardoheu o considera fiica lui”. Regele Ahașveroș, din pricina neascultării reginei Vasti, a ales o nouă regină, care era verișoara lui Mardoheu, Esteră. Dar chiar și după înălțarea ei la rangul de regină, „Esteră urma porunca lui Mardoheu tot așa ca atunci când o creștea el” – Esteră 1:1; 2:5-7, 20.

Mai departe, în înregistrare sunt relatate două evenimente care arată poziția lui Mardoheu față de legea și ordinea guvernului omenesc, dar clarifică refuzul său de a încălca legea lui Dumnezeu, atunci când hotărârile statului intră în conflict cu aceasta. Primul eveniment este înregistrat la Esteră 2:21-23: „În acele zile, pe când Mardoheu stătea la poarta regelui, Bigtan și Tereș, doi șambelani ai regelui, din cei care păzeau ușa, s-au înfuriat și au căutat să pună mâna pe regele Ahașveroș.

Lucrul acesta a fost cunoscut de Mardoheu, care i l-a spus împărătesei Estera; și Estera a adevărit regelui acest lucru în numele lui Mardoheu. Când s-a cercetat chestiunea s-a descoperit acest lucru; prin urmare, amândoi șambelanii au fost spânzurați de un copac. Și lucrul acesta a fost scris în Cartea Cronicilor, în fața regelui”.

Astfel a fost nimicită conspirația împotriva statului. Dar chiar în următoarele versete, Mardoheu însuși este găsit încălcând porunca regelui, deoarece aceasta l-ar fi obligat să violeze legea lui Dumnezeu, dacă ar fi ascultat-o pe cea a regelui: „După aceste lucruri, regele Ahașveroș l-a promovat pe Haman, fiul lui Hamedata, agaghitul, l-a ridicat în cinste și i-a pus scaunul mai presus de scaunele tuturor prinților care erau lângă el. Toți slujitorii regelui, care erau la poarta regelui, îngenuncheau și făceau plecăciuni înaintea lui Haman, căci așa poruncise regele cu privire la el. Dar Mardoheu nu îngenunchea și nu-i făcea plecăciuni. Atunci slujitorii regelui, care se aflau la poarta regelui, i-au zis lui Mardoheu: Pentru ce calci porunca regelui? Fiindcă ei îi spuneau în fiecare zi lucrul acesta, și el nu-i asculta, i-au spus lui Haman, ca să vadă dacă Mardoheu se va ține de hotărârea lui; căci el le spusese că este iudeu. Și când Haman a văzut că Mardoheu nu îngenunchea și nici nu-i făcea plecăciuni, s-a umplut de mânie” – Estera 3:1-5.

Observați că atunci când Mardoheu era întrebat zilnic despre refuzul său de a îngenunchea, el a răspuns spunându-le că este iudeu. Aceasta înseamnă că el le-a reamintit că urma porunca lui Dumnezeu, care interzice plecăciunea, venerarea și închinarea la creaturi. Mânia lui Haman a izbucnit nu doar împotriva lui Mardoheu, ci împotriva tuturor iudeilor, și în urmărirea acestui scop a înaintat un decret pentru a-i nimici pe iudei. Pe ce bază a reușit el să obțină consimțământul regelui în acțiunea sa antisemită? Acuzând iudeii de răzvrătire împotriva statului, deoarece ei puneau legea lui Dumnezeu mai presus de cea a omului. Haman i-a spus regelui: „Legile lor sunt diferite de ale tuturor popoarelor și ei nici nu respectă legile regelui” – Estera 3:8.

Atât de convins de succes a fost încrezutul Haman, încât a ridicat spânzurători în care să-l atârne pe Mardoheu și plecase să-l vadă pe rege pentru a obține permisiunea pentru o astfel de crimă legalizată. Dar regele l-a întâmpinat pe agaghit cu întrebarea: „Ce să se facă omului pe care vrea să-l cinstească regele?” Plin de sine, Haman credea, în mod sigur, că omul ce avea să fie cinstit era el însuși, așa că a schițat o paradă amănunțită a acelui om pe străzi, pe calul regelui, iar calul să fie condus de un prinț al regelui. Regele a fost de acord, dar cât de dură a fost lovitura resimțită de Haman când a aflat că omul care trebuia să fie cinstit era Mardoheu și că el, Haman, era cel care avea să plimbe calul călărit de Mardoheu! De ce a dorit regele așa, dintr-odată, să-l cinstească pe Mardoheu? Deoarece într-o noapte, pe când regele suferea de insomnie, i s-au citit înregistrările istorice și în acestea a fost din nou adus în atenția regelui cum raportase Mardoheu despre conspirația împotriva regelui, iar când regele a aflat că nu se făcuse nimic pentru a-l cinsti pe Mardoheu pentru serviciul său, el s-a hotărât

sa remedieze această neglijență. A doua zi a avut întrevvedereea cu Haman, care s-a întors atât de dureros împotriva ego-ului agaghitului.

Prin intervenția Esterei, sfătuită de Mardoheu, nelegiuirea lui Haman a fost descoperită și el a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care o ridicase pentru Mardoheu. Mardoheu a fost înălțat în poziția de altădată a lui Haman și s-au făcut aranjamente ca evreii să se apere în ziua în care urma să fie executat nelegiuitul decret de nimicire al lui Haman. Ca urmare, rolurile s-au inversat și cei care și-au găsit sfârșitul în locul iudeilor au fost dușmanii lor. Pentru a comemora victoria, Mardoheu a ordonat ținerea sărbătorii Purim, poruncă pe care iudeii au respectat-o de atunci încolo (Eстера 8:11; 9:1-32). Cât despre Mardoheu, „el era următorul după regele Ahașveroș, mare printre iudei și acceptat de mulțimea fraților săi, căutând binele poporului său și vorbind pentru fericirea întregului său neam” – Eстера 10:3.

Celelalte evenimente dramatice din cartea Esterei le lăsăm să le trateze următoarele articole despre caracterele Eстера și Haman. Restul acestui articol îl vom dedica discutând despre câteva aspecte interesante privind cronologia timpurilor și a cărții Eстера, care a fost scrisă probabil de Mardoheu, al cărui nume înseamnă „ca mirul pur sau mir strivit”. Există o diferență de opinii în ceea ce privește scriitorul acestei cărți. Sunt învățați care o atribuie lui Ezra. Ezra a adus probabil cartea cu el atunci când s-a întors din Babilon la Ierusalim, în anul 467 î.C., și a adăugat-o canonului ebraic ce pe atunci era în continuă dezvoltare. Totuși, este mai probabil ca Mardoheu să fi scris înregistrarea, deoarece el se afla în situația de a avea toate informațiile amănunțite arătate în relatarea despre chestiunile private ale lui Mardoheu și ale Esterei, din familia lui Haman și mai ales despre detaliile cu caracter intern ale palatului din Susa. De asemenea, la momentul înălțării sale în serviciul regelui, el avea acces la înregistrările oficiale care sunt amintite în relatare.

Canonicitatea sau autenticitatea cărții este pusă sub semnul întrebării de mulți. Principala lor obiecție este bazată nu pe argumente istorice sau pe analize critice bine fundamentate, ci pe reacții arbitrare, emoționale, care se nasc din faptul că numele lui Dumnezeu nu apare nici măcar o dată în narațiune. Însă în întreaga carte se resimte un spirit de credințioșie și integritate față de Dumnezeu și un interes profund pentru cauza poporului lui Dumnezeu. Faptul că Mardoheu a refuzat cu fermitate să cinstească pe dușmanul lui Dumnezeu, Haman amalecitul, și să îngenunche înaintea lui este dovada că Mardoheu recunoștea pe Iehova și legea Sa; Haman a obiectat împotriva acestui popor, ale cărui legi erau deosebite de ale națiunilor. Mai mult, manevrarea divină a evenimentelor este sugerată la Eстера 4:14, iar la Eстера 9:31 cuvântul „țipăt” se referă, fără îndoială, la rugăciune.

Canonicitatea cărții poate fi demonstrată prin următoarele: iudeii au cuprins-o întotdeauna în canon; probabil a fost primită în canon de către Ezra, care a trăit în timpul când aveau loc evenimentele ei înregistrate și era în măsură să-i transmită autenticitatea. El ar fi exclus această carte dacă ar fi fost o legendă.

Chiar dacă este scrisă în ebraică, conține cuvinte persane și aramaice, care pătrunseseră pe atunci în limba ebraică; exprimarea ei în această privință se potrivește cu cea din cărțile Ezra, Neemia și 1 și 2 Cronici. Relatarea are sunetul autenticității, armonizându-se complet cu timpurile în care este plasată din punct de vedere istoric. Un alt argument puternic în favoarea autenticității sale și al fundamentului istoric este faptul că iudeii țin până în prezent sărbătoarea Purim, instituită de Mardoheu, în amintirea eliberării lor din acea vreme. Însă cel mai puternic argument este că tablourile profetice anticipate prin evenimentele din cartea Estera sunt acum, în aceste „zile din urmă”, în curs de împlinire, sub supravegherea lui Iehova.

În ce timpuri s-au petrecut evenimentele relatate? Era în timpul când Imperiul Persan se extinsese „din India până în Etiopia”. Acest fapt l-ar arăta pe Dariu al II-lea ca cel mai îndepărtat conducător posibil, care să mânuiască sceptrul, iar limbajul cărții, evenimentele și obiceiurile descrise și includerea cărții în canon de către Ezra, n-ar permite ca evenimentele să fie localizate după domnia lui Artaxerxe al III-lea. Între acești doi monarhi persani a domnit Xerxe. Ahașveroș din relatarea Esterei trebuie să fi fost unul dintre aceștia trei.

În al doisprezecelea an al domniei sale, acest Ahașveroș nu părea să fie prea familiar cu iudeii și credința lor și nici nu părea prea dispus să le acorde vreo favoare, deoarece își permisesese să fie influențat prea ușor de Haman pentru a decreta nimicirea lor. Dariu al II-lea s-ar fi potrivit cu greu în această postură; el era foarte familiarizat cu iudeii și îi favorizase de timpuriu în timpul domniei sale, înainte de cel de-al doisprezecelea an al domniei sale. Nici Artaxerxe al III-lea nu s-ar potrivi, deoarece el i-a favorizat în mod special pe iudei în cel de-al șaptelea an al domniei sale și din nou în al douăzecilea an al domniei. Trebuie ca Ahașveroș din relatarea Esterei să fi fost Xerxe. Majoritatea învățaților este de acord, iar *Traducerea Americană* a Bibliei și traducerea *Moffat* chiar înlocuiesc Ahașveroș cu Xerxe în relatare.

Atunci, când a domnit Xerxe? După lunga domnie a lui Dariu al II-lea a început să domnească Xerxe, aproximativ în anul 486 î.C. Istoricii afirmă, în general, că este vorba de anul 485 î.C. În ceea ce privește sfârșitul domniei sale există neînțelegeri. Majoritatea enciclopediilor spun că domnia lui s-a întins pe o perioadă de douăzeci și unu de ani, până în 465 î.C. și că atunci a urcat pe tron Artaxerxe al III-lea. Dar cel mai exact istoric profan al acelor timpuri, care a trăit în timpul domniei lui Artaxerxe al III-lea, pe nume Tucicide, fixează sfârșitul domniei lui Xerxe și începutul domniei lui Artaxerxe, în lumina tabelului cronologic al lui Diodor, în anul 474 î.C. De fapt, Xerxe a domnit doisprezece ani întregi și posibil să îl fi început și pe al treisprezecelea, din 486 î.C. până în 474 î.C. Evenimentele din cartea Estera se întind din al treilea an al său până în al doisprezecelea an, o perioadă de aproximativ zece ani.

SCRISOARE

„SUPLIMENTAR DESPRE TRANSFUZIA DE SÂNGE”

13 februarie, 1950

Dragă frate,

Răspundem scrisorii tale din 24 ianuarie:

Bineînțeles că interzicerea de către Dumnezeu a băutului de sânge adresată lui Noe și urmașilor lui se aplică numai la animalele inferioare, deoarece Dumnezeu l-a autorizat pe om să ucidă și să mănânce carnea acestor animale. El nu l-a autorizat pe om să ucidă creaturi umane și să le mănânce carnea, precum canibalii, de aceea El n-a trebuit să dea o lege împotriva băutului sângelui uman sau împotriva unei transfuzii de sânge de la un organism uman la altul (Geneza 9:1-6). Dacă în zilele lui Noe și ale lui Moise nu se practica transfuzia de sânge uman după procedeul modern, n-a fost nevoie ca Dumnezeu să dea o lege, în mod expres, împotriva acestui lucru; la fel cum El nu a inclus nici o lege împotriva fumatului în poruncile Sale către poporul Său tipic. Dar aceasta nu spune sau nu dovedește că esența fundamentală a legii Lui nu este împotriva acestor lucruri.

Când Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să se circumcidă pe sine și pe toți cei de parte bărbătească din casa lui, bineînțeles că era o oarecare vărsare de sânge uman prin această operație (Geneza 17:9-14, 23-27). Dar această vărsare a unei cantități de sânge uman nu era o *transfuzie* a acestui sânge în alt organism.

Tu spui că „la o transfuzie de sânge persona care primește sânge are mare nevoie de el; transfuzia nu se face pentru că această persoană este lacomă după el”. Cum poți să spui asta? Căci atunci când doctorul îi spune pacientului că trebuie să facă o transfuzie de sânge, sau altfel nu poate să fie bine și să trăiască, ce altceva produce doctorul în pacient decât pofta după sângele altei creaturi umane?

Nu este într-un tot adevărat că „la o transfuzie de sânge, donatorul nu-și riscă viața”. Nu de mult un veteran al celui de-al Doilea Război Mondial a fost salutat ca erou, deoarece timp de trei ore el a stat lângă o tânără afectată de o boală de sânge fatală, în timp ce sângele lui era făcut să curgă prin vasele ei de sânge și vasele ei de sânge goleau sângele ei bolnav în vasele lui de sânge. În pofida acestei transfuzii de sânge, tânăra a murit. Dar de ce a fost salutat acel om ca erou? Sângele lui a fost pompat în corpul ei, deoarece el se vindecase de o maladie neobișnuită și sângele lui ajunsese să fie chiar tipul de sânge de care doctorii spuneau că are nevoie tânăra bolnavă. Deși ei susțin că era posibil ca sângele lui să-i schimbe sângele ei pentru a învinge boala, totuși veteranul s-a expus riscului de a contacta boala acesteia, având sângele ei pulsat prin corpul lui. Deoarece el și-a riscat în felul acesta viața, a fost aclamat ca erou. Cu adevărat, omul s-a oferit voluntar, ca răspuns la apelul făcut de doctori la radio, dar prin ce lege dată de Dumnezeu au doctorii dreptul să expună la riscul morții un om puternic și matur pentru a salva viața unei tinere? Ce se întâmpla dacă donatorul de sânge murea contactând maladia fetei? Cine ar fi fost tras la răspundere pentru moartea omului?

Prin intermediul agențiilor de știri se aude mai ales de presupusa valoare și presupusele beneficii ale transfuziei de sânge; dar foarte rar se aude de pagubele pe care le produce acest lucru la scară mondială. De exemplu *The American Weekly* din 29 ianuarie 1950, la pagina 10, a trebuit să spună acest lucru despre cealaltă parte a chestiunii: „Siguranța BĂNCILOR DE SÂNGE”:

„Cu toate acestea, ceea ce mulți donatori sinceri nu știu este faptul că sângele care are microbi poate costa viața celui ce se intenționa să fie salvată. ... Numeroase tipuri de virusuri, inclusiv cei ai gripei și ai paraliziei infantile, pot fi prezenți în sângele sau plasma care sunt destinate transfuziei, dacă nu se exercită cea mai mare atenție. În mod asemănător, astfel de sânge sau plasmă pot avea germeni ce cauzează malaria și alte maladii. Sau, acestea pot conține substanțe proteice ce produc alergii, numite „alergeni”. Aceste substanțe pot cauza pacientului care a primit transfuzia urticării, astm sau rinită alergică.

Doamna Gilda Burlin din Cincinnati, Ohio, a fost așa de sigură că ea contactase malaria, ca urmare a unei transfuzii de sânge, încât a dat în judecată Serviciul de Transfuzie al Universității din Cincinnati de la Spitalul General, pentru 50.000 \$. Ea a adus acuzații că era pacient la Spitalul Evreiesc în 1947 și a primit două flacoane de sânge furnizate de la banca Serviciului de Transfuzii. ... Cu toate acestea, științific, transmiterea malariei în procesul transfuziei este posibilă. De asemenea, este posibil să se poată dezvolta diferite boli din cauză că aparatura folosită la transfuzie a fost contaminată. Totuși, acest lucru este strict supravegheat pentru a nu se întâmpla în spitalele de clasa I; dar se pot întâmpla accidente. ... Virusurile hepatitelor, sau alte virusuri, nu se pot observa la microscop. Aceasta face ca o astfel de infectare să aibă un risc mai mare decât cele de la organismele bacteriene care sunt detectate mai ușor. ... Pe lângă testarea pentru prezența agenților care pot cauza boala, banca de sânge trebuie să verifice tot sângele donat pentru tipul lui. ... O altă barieră importantă privește factorul RH. ... Dacă o persoană cu RH negativ primește o transfuzie cu RH pozitiv, mai ales dacă se întâmplă de mai multe ori, urmările pot fi foarte grave”.

Așadar, nu fi influențat de accentul pus pe calitățile „dătătoare de viață” ale sângelui uman, ci gândește-te și la calitățile sângelui de a răspândi bolile. În fața tuturor acestor riscuri și având în vedere tot răul ce se face, nu crezi că legământul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la sfințenia sângelui interzice și transfuziile de sânge uman? Dacă Dumnezeu a interzis ca rude apropiate precum frați și surori, părinte și copil, etc., să se căsătorească, ca în felul acesta să nu lase urmașilor lor sensibilități accentuate și să cauzeze boli, crezi că Dumnezeu ar dezaproba mai puțin transfuzia de sânge împreună cu toate proprietățile și posibilitățile ei fatale și de răspândire a bolilor? – Leviticul 18:6-18; 20:11-21.

Este recunoscut liber faptul că fluidul de la o persoană cu un tip de sânge poate ucide o persoană cu alt tip de sânge. Acum, dacă tu ai dona sânge și tipul tău de sânge ar omorî persoana ce a primit transfuzia, ai fi vinovat de crimă? Sau ar fi vinovați de crimă doctorul sau asistenta care au administrat transfuzia? N-ai fi tu cel puțin un complice la crimă? Oh, ai putea spune tu, totul a fost întâmplător,

neintenționat! Dar adu-ți aminte că, în națiunea tipică a Israelului, Dumnezeu considera o persoană responsabilă chiar și pentru uciderea accidentală a unui bărbat sau a unei femei, așa încât ucigașul nevinovat trebuia să fugă într-o cetate de scăpare și să rămână acolo pentru a scăpa de răzbunătorul sângelui persoanei decedate (Numeri 35:9-34). Creștinii sunt învățați să fie chiar mai atenți cu viața umană decât au fost acei evrei naturali.

Pentru alte argumente împotriva transfuziei de sânge vezi scrisorile care sunt publicate în *Turnul de veghere*, pe lângă cele pe care le-ai citit deja.

Cu loialitate, ai votri în cauza dreptății
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

[Notă de subsol]

P.S. Se spune că Faraonul Egiptului din vechime ucidea 150 de izraeliți zilnic și le vărsa sângele pentru a furniza o baie de sânge pentru vindecarea îngrozitoarei lui maladii.

În ziua aceea Iehova al oștirilor va deveni o cunună a gloriei și o diademă a frumuseții pentru rămășița poporului Său; și un spirit de dreptate pentru cel care stă la judecată și tărie pentru cei care întorc bătălia la porți – Isaia 28:5,6 A.S.V.

EXPERIENȚE DE TEREN

PREDICÂND LEPROȘILOR DIN AFRICA

Adevăratul serviciu misionar de pe Coasta de Aur are ca rezultat o mulțime de experiențe. Am fost repartizat împreună cu alți doi absolvenți de la Gilead să vizitez grupa de martori ai lui Iehova din localitatea Ho, precum și colonia de leproși din apropiere. Călătorind cu mașina am plecat din Accra, capitala, la amiază. Aproximativ cinci ore mai târziu eram primiți cu căldură la Ho. Curând am fost conduși în centrul orașului să expunem cuvântarea publică. Între timp se făcuse întuneric. Așa că, după cum se întâmplă adesea, discursul a fost ținut afară sub strălucitoarea lună tropicală și a stelelor scânteietoare. Au participat aproximativ 300 persoane la cuvântare. Au fost obstacole? Da! Ce fel de obstacole? Lanterna folosită pentru a lumina Biblia și notițele vorbitorului a servit și ca semnal pentru o mare varietate de insecte ca să se adune să-l salute pe vorbitor în modul lor special.

În dimineața următoare ne aflam în drum spre colonia de leproși aflată, la trei mile (5 km) distanță. Din cei aproape 500 de leproși de diferite credințe religioase din colonie, sunt și patru martori ai lui Iehova. Și ce fericiți au fost să ne vadă pe noi, absolvenții de la Gilead! Ne vom aduce aminte mult timp expresia de bucurie de pe fețele lor, unul din puținele moduri în care ei își puteau manifesta bucuria, deoarece nu ne puteau atinge. Biroul de filială le trimite acestor frați provizii gratuite și regulate ale *Turnului de veghere* și ei apreciază foarte mult acest lucru.

După o întrevvedere cu supraveghetorul coloniei, s-a dat permisiunea să se expună o cuvântare publică celor care erau prezenți. Toți au ascultat cu atenție. Nu era un auditoriu plăcut de privit, în sens propriu. Ei erau de toate vârstele; totuși unii tineri păreau bătrâni, datorită leprei care îi afecta pe fiecare în diferite moduri. Unul din frații leproși a tradus ce spunea vorbitorul și acest lucru a însemnat ceva de care vorbitorul își va aduce aminte mult timp. Acest traducător stătea la trei picioare (1 m) distanță de vorbitor cu Biblia lui Ewe în mână. Urechile îi erau pe jumătate roase, precum și degetele de la picioare. Degetele de la mâini îi erau roase până la a doua articulație, totuși el avea zâmbetul complet al Împărăției pe fața lui zbârcită. Când a ajuns să citească Scripturile era remarcabil de observat cât de repede găsea textele, chiar numai cu cioturile degetelor la dispoziție. El își cunoștea Biblia.

După ce cuvântarea s-a încheiat, am avut o discuție amicală cu cei patru martori și era timpul să plecăm, căci trebuia să ne întoarcem la Accra în acea zi. Obiceiul printre băștinași este să salute și să ureze rămas bun cu entuziaste strângeri de mâini, dar acești vestitori nu puteau să facă acest lucru. Ei au venit la marginea coloniei împreună cu noi și apoi ne-am depărtat, după ce am promis că vom mai veni să-i vizităm cât de curând posibil. Deoarece ne îndreptam spre Accra, la 100 mile (160 km) spre sud, nu puteam fi de mare ajutor, dar doream cu atât mai mult venirea lumii noi cu binecuvântările ei promise pentru toată omenirea ascultătoare.

„FIȚI, DECI, ÎNȚELEPȚI CA ȘERPII”

Am o soră mai mare de care am fost foarte atașat întotdeauna și, de când am ajuns la cunoștința adevărului, am dorit foarte mult ca sora mea să aibă parte de același privilegiu de a fi un serv al Teocrației. Le-am scris o scrisoare fraților din orașul în care stă ea, cerându-le s-o viziteze și să-i pună mărturie, dar toate eforturile lor au fost zadarnice. În cele din urmă am hotărât să-i fac eu însumi o vizită. Principala piatră de poticnire părea să fie crezul ei superstițios în puterea unui anume *juju* din casa ei. Ea credea că dacă mânca vreo mâncare făcută din manioc, inclusiv mâncarea băștinașă numită *gari*, sau dacă asculta vreun mesaj, altul decât cel primit de la acest *juju*, murea.

Înțelegând crezul superstițios al africanului în puterea leacului, am abordat problema în următorul mod: Am luat niște apă obișnuită și am pus-o într-o sticlă. Când am ajuns acasă ea mi-a spus că știa că acum mă alăturasem grupei ‘Armagedon’ și că alți oameni de-ai ‘Armagedonului’ o vizitaseră, dar nu putea să fie de acord cu ei, deoarece ea avea un puternic *juju*. Atunci i-am spus că obținusem pentru binele ei un leac foarte puternic, cunoscut ca „cel care alungă *juju*”, și că de când mă aflam în casă puterea *juju*-ului ei fusese sfărâmată. Apoi am arătat sticla și i-am spus să bea puțin și să pună puțin pe trupul ei, după care va putea să mănânce *gari* fără pericol de moarte, deoarece *juju* plecase deja.

La început încă îi era teamă să mănânce *gari*, dar după mai multă încurajare a luat puțin, mai ales după m-a văzut pe mine mâncând. Am făcut-o să repete același lucru ziua următoare și din nou în cea de-a treia zi. Între timp ea era incredințată că

puterea lui *juju* fusese deja sfârșită, așa că a întrebat cum făcusem să obțin un leac așa de puternic. I-am spus să-și ia Biblia și am început să citim câteva pasaje împreună. Timp de trei zile am studiat împreună și apoi i-am spus despre apa din sticlă și cum adevăratul leac „care alungă *juju*-ul” era apa adevărului. Ea a zâmbit și a zis că Dumnezeu intervine într-adevăr în moduri misterioase. Când am plecat, ea participa la studiile grupei și lua parte în serviciu” – un vestitor din Nigeria.

ENTUZIASM TINERESC

Doresc să relatez o experiență a fiului nostru de șase ani. În timp ce se juca cu o fetiță de opt ani, el îi tot spunea ce știa despre adevăr și lumea nouă. Ea a început să pună întrebări din Biblie, la care el nu a putut să răspundă. El i-a spus că avea o broșură care avea să-i răspundă la întrebări și i-o va da, dacă o pune pe mama ei să i-o citească; i-a explicat că atunci mama ei îi va putea răspunde la întrebări. Așa că fata a luat broșura, a fugit acasă și a rugat-o pe mama ei să i-o citească. Aproximativ treizeci de minute mai târziu fata mi-a adus o scrisoare de la mama ei, rugându-mă să mă duc acolo și să-i spun mai multe. M-am dus la ea ziua următoare. Ea a luat cartea ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’ și la acea primă vizită am avut un studiu din Biblie. Mama spunea că n-ar fi citit niciodată broșura, dacă nu ar fi fost entuziasmul copilului său” – Un vestitor din Washington.

Dar Iehova stă ca rege pentru veșnicie; El și-a pregătit tronul pentru judecată; El va judeca lumea în dreptate, El va face judecată popoarelor cu dreptate. Iehova va fi, de asemenea, un turn înalt pentru cei asupriți, un turn înalt în timpuri de necaz; cei care Îți cunosc numele își vor pune încrederea în Tine; căci Tu, Iehova, nu-i părăsești pe cei care Te caută. – Psalmii 9:7-10, A.S.V.

Anunțuri

PERIOADA DE MĂRTURIE „SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI”

Vă declarați sau ați vrea să fiți unul dintre martorii lui Iehova? Atunci, cu siguranță, că doriți să fiți demni de numele pe care-l purtați. Veți aprecia și scopul Perioadei de Mărturie din iunie, intitulată „Să fim la înălțimea numelui”. Suntem siguri că veți fi alături de noi pentru a vă implica în programul de activitate al acestei luni. Pe lângă mărturia pusă în armonie cu numele nostru dat de Dumnezeu, vom oferi cele trei cărți legate: „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, „*Împărăția este aproape*” și „*Adevărul vă va face liberi*”, pe o contribuție nominală de un dolar pentru toate cele trei cărți. Este o îmbărbătare reciprocă să avem cooperarea voastră în această mărturie, iar eforturile noastre unite să lucreze împreună pentru a pune o mărturie și mai impresionantă și a dovedi că Dumnezeul Cel Prea Înalt are pe pământ un popor care susține onoarea numelui Său. El știe că

toate eforturile pe care le depuneți nu sunt spre lauda omului, ci spre lauda Lui. Cu toate acestea, vom aprecia dacă veți face un raport lunar al lucrării și al rezultatelor, ca noi să putem face un raport combinat.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE”

Săptămâna din 18 iunie: „Să fim la înălțimea numelui”, ¶ 1-27 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 15 mai 1950.

Săptămâna din 25 iunie: „Să fim la înălțimea numelui”, ¶ 28-35 inclusiv, precum și „Organizați pentru Mărturie unită”, ¶ 1-16 inclusiv, *Turnul de Veghere* din 15 mai 1950.

”TREZIȚI-VĂ!”

Această revistă a apărut în domeniul serviciului public la „Congresul teocratic al națiunilor vesele” al martorilor lui Iehova, din luna august a anului 1946 și este publicată de Watchtower Bible and Tract Society Inc. Ea răspunde cererii tot mai mare de informație necenzurată, nu pentru că am intrat în epoca atomică, ci pentru că lumea doarme adânc, acum, la un pas de acel război universal numit în Scripturi „Armagedon”, iar iubitorii vieții în siguranță trebuie să fie treziți cu privire la sensul real al veștilor și al problemelor presante asupra cărora trebuie să ia o decizie. *Treziți-vă!* are scopul de a-i ajuta să ia o decizie corectă, ce duce la viață nesfârșită în Lumea Nouă a dreptății, care acum este aproape. Este o revistă de 32 pagini dedicată știrilor și informației de interes mondial, obținute de la surse din lumea întreagă. Aspectul ei exterior este plăcut. Articolele ei principale, fără să facă vreun compromis cu spiritul comercial, politica și religia, prezintă faptele reale, fără teama de a publica adevărul curat. De mare interes este și varietatea de articole mai scurte, de valoare instructivă și educațională. Sub titlul „Cuvântul tău este adevărul” fiecare număr din *Treziți-vă!* oferă o discuție de lungime medie despre unele învățături biblice importante. Secțiunea finală intitulată „Lumea în obiectiv” face scurte comentarii despre ultimele știri din lume, înainte de a ajunge în presă și oferă esența tuturor articolelor din știri, nealterate, nedeformate și concise. *Treziți-vă!* apare în zilele de 8 și 22 ale fiecărei luni. Abonamentul pe un an, adică 24 de numere, costă 1\$ american, iar fiecare exemplar individual poate fi obținut pe 5 cenți și este trimis prin poștă oriunde.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

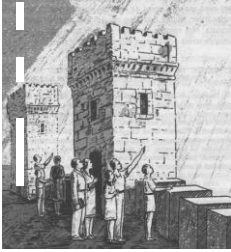
1 Iunie 1950

Nr. 11

Cuprins:

O MINTE ELIBERATĂ PENTRU
LUPTA DIVINĂ	- Pag.303
O LUME NOUĂ COMPLETĂ PENTRU
ACEST GLOB	- Pag.319
ESTERA DĂ DOVADĂ DE ÎNȚELEPCIUNE
DIVINĂ	- Pag.323
SCRISOARE	- Pag.327
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.329

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 IUNIE 1950

Nr. 10

O minte eliberată pentru lupta divină

"Dăruiește altarul lui Baal, care este al tatălui tău și taie parul închinat care este alături de el. Zidește apoi pe culmea acestei fortărețe, un altar DOMNULUI Dumnezeului tău". Judecătorii 6:25,26, An Amer. Trans.

IEHOVA nu este un Dumnezeu al captivității. El nu închide pe nici una din creaturile Sale în spatele gratiilor de fier. El nu îngreșește nici măcar procesele mentale ale individului, ci permite libertatea de gândire în mințile pe care le-a creat. El n-a adus în existență roboți mintali sau fizici, care să se miște mecanic pe căile pe care El le-a numit, ci a prevăzut creaturile Sale inteligente cu minți capabile nu numai să cunoască binele și răul, ci și libere să aleagă una din cele două căi. Nu și-a extins El această libertate de alegere, însoțită de sfatul de avertizare, primei perechi umane din Eden? Și nu la fel au făcut și purtătorii Săi de cuvânt cu națiunea lui Israel? „Chem astăzi cerul și pământul să mărturisească împotriva voastră, că v-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul: așadar, alegeți viața ca să puteți trăi, voi și sămânța voastră; să iubiți pe Iehova Dumnezeul vostru, să ascultați de glasul Lui.” Dar, „dacă vi se pare rău să serviți lui Iehova, alegeți astăzi cui vreți să serviți.” – Gen.2:17; Deut. 30:19,20; Iosua 24:15, A.S.V.

2. Creatura spirit cunoscută acum ca Satan Diavolul a ales să-și servească lui însuși și a devenit prizonier propriei mândrii rele și lăcomiei ambițioase. (Isa. 14:12-14). Ațâțat de acei temnicipi ai minții sale, Satan a pornit să întemnițeze pe alții. În numele asigurării unei libertăți mentale mai mare pentru Eva, el i-a luat mintea prizonieră și prin apelul ei la dorințele egoiste ale lui Adam, Satan a putut să atragă și soțul în captivitate. Din acel timp, majoritatea descendenților acelei prime perechi au fost „luați prizonieri de el pentru voia lui”. (Gen. 3:3-6; 2Tim. 2:26). Deși trupurile lor se găsesc în libertate, Satan „le-a orbit mințile” până la o stare de întuneric al temniței. (2 Cor. 4:4). Cu toate acestea, acești oameni orbiți, ei înșiși prizonieri, sunt cei care au încercat să deschidă omenirii un nou drum spre libertate. „Ei le promet libertate, dar ei înșiși sunt robi ai corupției; căci ceea ce învinge un om, de aceea este el rob” (2 Pet. 2:19, *Ver. Stan. Rev.*). Așa cum prizonierul Satan, nu i-a putut aduce nici o libertate Evei, nici oamenii care sunt astăzi robiți de poftă păcătoasă și corupție nu pot juca rolul efectiv de eliberatori. Împreună, conducătorii orbi și urmașii orbi, se vor împletici spre groapa distrugerii. – Mat. 15:14.

3. Fără gratii literale, Satan Diavolul a întemnițat mințile oamenilor și pentru a preveni orice evadare, el are mulți temnicipi vizibili care stau de gardă

peste închisorile sale mintale. Diabolicul Lucifer este cunoscut ca cel care „n-a deschis casa prizonierilor Săi”; prin urmare, temnicerii săi nu au chei care să deschidă celulele. Deoarece ei înșiși „au îndepărtat cheia cunoaștinței” și aceea este singura cheie care deschide larg ușile spre libertate mentală! Nu a spus Isus, „veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi?” (Isa. 14:17; Luca 11:52; Ioan 8:32). Adevărul cel mai vital este acela conținut în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Vă îndoiiți de lucrul acesta? Dacă adevărurile Scripturii ar fi cunoscute și urmate, nu ar mai putea exista prejudiciu rasial, ură religioasă, lăcomie națională, nici delincvență juvenilă, nici crime și nici războaie internaționale. Ar fi o lume schimbată, o lume nouă. Adevărul Bibliei ar elibera mintea din captivitatea satanică și i-ar da o nouă perspectivă, care ar dezvălui ceea ce ar fi într-adevăr bine, plăcut și perfect pentru omenire. Romani 12:2 declară: „Voi nu trebuie să adoptați obiceiurile acestei lumi, ci să vă schimbați, prin noua atitudine a minții voastre, ca să puteți afla care este voința lui Dumnezeu – cea bună, plăcută și perfectă” – *An. Amer. Trans.*

4. De aceea, adevărul Bibliei este acela care va face capabilă omenirea să aibă o evadare reușită din închisorile lui Satan, va arunca omenirea din sclavie în libertatea cunoașterii și servirii pe adevăratul Dumnezeu. Atunci când mintea este liberă, poporul lui Iehova poate să-L servească, chiar dacă trupurile lor lăncezesc în celulele închisorii, sau suferă în lagăre de concentrare. Când apostolul Pavel era încarcerat, el a scris: „Vreau să vă asigur, fraților, că ceea ce mi s-a întâmplat, a avut ca rezultat efectiv înaintarea propovăduirii veștilor bune. Este cunoscut, în general, prin toată garda imperială și pretutindeni, că mă aflu în închisoare din pricina lui Cristos și astfel, cei mai mulți din frații creștini au fost încurajați foarte mult de exemplul meu, pentru a declara mesajul lui Dumnezeu fără vreo teamă de consecințe.” (Filip 1:12-14, *An. Amer. Trans.*) Eliberată de eroare și teama de consecințe, mintea umplută cu adevărul Bibliei luptă în bătălia divină, pentru a-i elibera și pe alții pentru serviciul lui Iehova.

5. Nu în interesul libertății de închinare, Dumnezeu cel Atotputernic a lovit Egiptul cu plăgi devastatoare, pentru a elibera israeliții ținuți prizonieri de Faraon? (Ex. 5:1-9). Din nou, câteva secole mai târziu, când izraeliții au fost eliberați din captivitatea babiloniană și s-au întors la locul lor natal, aceasta nu a fost cu scopul întemeierii independenței lor politice, ci cu scopul ca templul din Ierusalim să poată fi rezidit și să fie restatornicită închinarea curată a lui Iehova. (Ezra 1:1-4; Isa. 61:1-6). La fel și astăzi, libertatea ce vine din cunoașterea Scripturii trebuie să fie folosită în serviciul lui Dumnezeu. Persoanele eliberate prin auzirea adevărului, trebuie apoi să propovăduiască acel adevăr, pentru a-i elibera și pe alții, pentru ca toți atâția care vor putea fi eliberați să se închine lui Dumnezeu conform poruncilor Sale. Și, odată eliberați, să rămână neclintiți în această libertate, așa cum se sfătuiește în Gal. 5:1: „Prin urmare, rămâneți neclintiți în libertatea în care ne-a făcut liberi Cristos și nu vă încurcați iarăși cu jugul robiei.” Că unii au reușit și alții au eșuat, este arătat de evenimentele profetice care s-au întâmplat Israelului, în zilele când domneau judecători.

CAPTIVITATE DATORATĂ NECREDINCIOȘIEI

6. Perioada judecătorilor a fost un timp turbulent în istoria Israelului. Ea a fost marcată de urcușuri și coborâșuri, urcușuri și coborâșuri pe măsura ascultării și neascultării lor. Când izraeliții au ocupat țara promisă, ei nu au înlăturat pe închinătorii la demoni, ci i-au luat robi. Conform avertismentului lui Dumnezeu, această cale i-a condus pe izraeliți în capcana religiilor păgâne. (Deut.7:16). Ei s-au compromis și au făcut legături cu locuitorii acelei țări, au eșuat în dezrădăcinarea și distrugerea închinării false și au devenit robii ei. De aceea, Iehova a spus Israelului cu privire la închinătorii la demoni: „Ei vor fi ca niște spini în coastele voastre și dumnezeii lor vor fi o cursă pentru voi.” Permițând ei înșiși să fie prinși în capcană de religia demonilor, „îngerul DOMNULUI s-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a dat în mâinile prădătorilor care i-au prădat, i-a vândut în mâinile dușmanilor lor dimprejur”. Cu toate acestea, „Domnul a ridicat judecători care i-a eliberat din mâna acelor care îi prădau”, dar, când judecătorul eliberator murea, „ei se întorceau și se corupeau.” După fiecare eliberare și oscilare spre nivelul înalt al închinării adevărate, izraeliții au început curând să aibă legături de prietenie cu persoanele lumești închinătoare la demoni și din nou izraeliții nestatornici s-au supus robiei religiilor păgâne. (Judec. 2:1-23). Următoarele arată care era starea de lucruri, chiar înainte de ridicarea lui Ghedeon ca judecător:

7. „Apoi izraeliții au făcut ce era rău înaintea DOMULUI, așa că DOMNUL i-a dat în puterea lui Madian timp de 7 ani și puterea lui Madian a triumfat peste Israel. Din cauza lui Madian, izraeliții și-au făcut vizuini în munți, peșteri și fortărețe. Ori de câte ori izraeliții semănau, madianiții, amaleciții și kedemiții veneau și-i atacau. Ei tăbărau împotriva lor, nimiceau producția țării până aproape de Gaza. Ei nu lăsau nimic în Israel pentru oi, boi, și măgari, ca să trăiască; căci ei veneau împreună cu turmele și corturile lor; ei veneau ca o mulțime de lăcuste.” – Judec. 6:1-5, *An Amer. Trans.*

8. Israelul a cules recolta pentru neascultare, așa cum avertizase Iehova: „Vă veți semăna sămânța în zadar, căci dușmanii voștri o vor mânca.” (Lev. 26:13-17). Ce au făcut ei care „a fost rău în fața DOMNULUI?” Iehova le-a spus, atunci când El a trimis un profet, ca răspuns la strigătele după ajutor pe care le ridicase Israelul: „Eu am fost Acela care v-am scos din Egipt și v-am eliberat din starea robiei; Eu v-am eliberat de puterea Egiptului și de puterea tuturor asupritorilor voștri; Eu i-am izgonit dinaintea voastră și v-am dat vouă țara lor. De aceea, Eu v-am spus: Eu, DOMNUL, sunt Dumnezeuul vostru; voi nu aveți voie să vă înspăimântați de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți. Dar voi nu ați ascultat porunca Mea”. (Judec. 6:8-10, *An Amer. Trans.*). Iehova Dumnezeu i-a eliberat din sclavia egipteană și i-a stabilit în țara promisă, chiar cu scopul de a le da posibilitatea să I se închine în libertate; dar ei au folosit greșit libertatea de închinare și au abuzat de ea, practicând Baalismul. Această religie a Diavolului le-a capturat mințile și asupritorii păgâni s-au îngrășat de pe urma roadelor muncilor lor fizice.

9. Toate acestea sunt o dramă profetică, ce preumbrește condițiile din această lume a secolului al douăzecilea. Oamenii creștinătății folosesc numele lui Dumnezeu și al lui Cristos și se presupune că ei servesc pe Iehova, eliberați de practicile ignorante și contaminatoare ale păgânismului. Dar este suficientă numai o privire, pentru a arăta cât de necreștină este creștinătatea, cum atât de multe din faptele sale sunt rele în fața lui Dumnezeu, cum poruncile Sale n-au fost luate în seamă. Chiar pe cale religioasă, creștinătatea a fost atrasă în cursa Baalismului modern. Studenții atenți ai religiilor antice știu că majoritatea doctrinelor fundamentale s-au născut din Babilonul întemeiat de Cush și Nimrod și că Baal se poate trage de la ei, iar Nimrod este cel responsabil de concepția populară din ziua de azi, conform căreia Diavolul ar avea coarne, coadă și copite despicate. Când proiectul lui Nimrod de construire a turnului s-a năruit și oamenii s-au împrăștiat din cauza încurcării limbilor, aceștia au luat cu ei crezurile lor religioase. De aceea multele religii false au atât de multe în comun: ele s-au tras din singura sursă a vechiului Baalism. – „Cele două Babiloane”, de Hislop, paragrafele 21-40.

10. Nici creștinătatea modernă nu a evadat din această cursă a închinării lui Baal, deoarece multe din doctrinele sale pot fi puse alături de învățăturile religiilor păgâne; înapoi la Babilonul din vechime. Scripturile au prezis că oameni răi vor aduce erezii nimicitoare după moartea apostolilor; această contaminare a culminat în anul 325 A.D., când împăratul Constantin a fuzionat creștinismul apostat cu păgânismul. Curând după aceea, s-a înființat și biserica romano-catolică și câteva secole mai târziu, când s-a dezbinat Protestantismul, aceasta a luat cu ea multe din învățăturile religioase păgâne. Astăzi, aceia care urmează ceea ce este cunoscut ca „religie creștină”, nu sunt liberi din punct de vedere mintal, pentru a se închina lui Dumnezeu cum se cuvine; mințile lor au fost prinse în laț de formele moderne ale Baalismului și sunt orbiți cu privire la închinarea biblică adevărată. Pentru a dovedi fundalul comun al păgânismului și al „religiilor creștine” ortodoxe, chibzuți la următoarele citate:

11. „Transfuzia abundentă a ceremoniilor păgâne în închinarea creștină, care a avut loc înainte de sfârșitul celui de al patrulea secol, a păgânizat (dacă ne putem exprima astfel), în oarecare măsură, forma exterioară și aspectul religiei.” – *Istoria Bisericii*, de Dean Waddington.

12. „Închinătorii lui Budha din Burma, Siam și Imperiul Chinez ... au relicvele și chipurile lor, obiecte de supremă venerație; templele lor costă sume fabuloase de bani; sfinții lor sunt canonizați de autoritatea ecleziastică; preoții lor cu capete rase jură castitate, sărăcie și ascultare; lumânările lor de ceară ard zi și noapte; au pedepsele lor auto-impuse și torturile la care se supun ei înșiși; nesfârșitele lor tradiții și distincțiile lor morale în despicarea firului în patru și chiar spovedania lor. Ei au și postul lor de Paște, când toți oamenii trebuie să trăiască numai cu fructe și legume timp de patru sau cinci săptămâni; au actele lor de merit, repetiția rugăciunilor, postesc, jertfesc chipurilor, au celibat, sărăcie voluntară, rugăciuni decretate, daruri generoase pentru temple, mănăstiri și idoli. Chiar și mătâniile, un șir de mărgelile folosit la rostul rugăciunilor, presupus de către papistaș a fi un

plan descoperit anume pentru St. Dominic, sunt o parte a mașinăriei sacre a budhizmului devotat.” – *Papalitate* de Van Dyke.

13. „Ei s-au încrezut apoi în puterea creștinismului de a se împotrivi influenței răului și de a prefăce chiar instrumentele și ramurile închinării la demoni într-o utilizare evanghelică și au simțit, de asemenea, că aceste obiceiuri au venit la origine din descoperiri primitive și din instinctul naturii, deși ei erau corupți; ei trebuiau să inventeze ceea ce aveau nevoie, dacă nu foloseau ceea ce găsiseră; pe deasupra ei dețineau chiar prototipuri, din care păgânismul încerca umbrele; conducătorii bisericii [romano-catolice] din vremurile mai vechi erau pregătiți pentru orice fel de ocazie s-ar fi ivit, să adopte, să imite sau să aprobe ritualurile și obiceiurile existente ale norodului, precum și filosofia clasei educate. Folosirea templelor, acestea fiind dedicate unor sfinți speciali și împodobite cu diferite ocazii cu crenguțe de copaci; tămâie, lămpi și lumânări; jertfe oferite pentru vindecare; apa sfințită, aziluri, vacanțe și anotimpuri, folosirea calendarelor, procesiuni, binecuvântări pe câmpii; veșminte prețești, tonsura, inelul în căsătorie; venind către est, chipuri de o dată mai târzie, poate cântecul ecleziastic și [cântarea] Kyrie Eleison, toate sunt de origine păgână și sfințite prin adoptarea lor în Biserică” – *Eseu despre Dezvoltarea Doctrinei Creștine*, de Cardinal Newman.

14. În mod sigur, creștinătatea s-a afundat adânc în păgânism, datorită înțelepciunii ei religioase, deși ea poartă numele de „creștină”. Contrar unui crez religios, nu este posibil să sfințești demonismul, adoptându-l în bisericile creștine ortodoxe, mai mult decât a fost posibil pentru Israel să ascundă închinarea la Baal. (2 Cor. 6:14-17). Din cauza abaterii ei de la închinarea adevărată a lui Iehova, așa cum este făcută de cunoscut în Biblie, creștinătatea nu mai are protecția lui Dumnezeu și oamenii ei suferă captivitate mintală și asupra fizică. Astăzi oamenii se află într-o stare identică cu cea a izraeliților sub Madian. Madianiții și aliații lor reprezintă pe agenții vizibili ai lui Satan, care calcă în picioare pe oameni, ce trebuie să-i poarte în cârcă.

15. Sistemele politice, comerciale, religioase și militare conduc și asupresc masa poporului. Asemenea tâlharilor, jefuitorilor și ucigașilor, ei se năpustesc asupra celor neajutorați și le fură roadele muncii lor. Oamenii obișnuiți se trudesă să producă hrană, veșminte și case, în timp ce alții, care nu produc nimic, culeg roadele muncii lor. Izraeliții au trebuit să-și facă vizuini în care să-și ascundă hrana, pentru a avea ce mânca. În timpul prezent, oamenii numără bucațelele și pun bani de o parte pentru un viitor nesigur, dar elementele conducătoare descoperă aceste economii și sapă în salarii, deoarece ei percep taxe exorbitante, care nu sunt deloc folosite pentru cheltuielile necesare în interesul poporului, ci pentru ca salariile mari să fie făcute mai mari prin corupție, pentru stratageme nefolositoare, gafe guvernamentale și risipă. Marele comerț caută să obțină tot profitul care poate, ținând prețurile ridicate, calitatea mărfurilor lor degradându-se. Falsele religii parazite cerșesc și prin lingușeli îi conving pe oameni să dea bani, crezând că astfel ei îl servesc pe Dumnezeu, dar care, de fapt, urmează Baalismul

modern, care se află la rădăcina la atât de multe din necazurile lor. Deziluzionați și asupriți, mulți strigă la Domnul cu amărăciune, în necazul lor; dar când vine o mică ușurare și o prosperitate temporară, ei uită de Dumnezeu, la fel cum au făcut și izraeliții în zilele judecătorilor.

„DOBOARĂ ALTARUL LUI BAAL”

16. Printre izraeliții care strigau cu sinceritate, era și Ghedeon. Prima noastră întâlnire cu el este la Ofra, unde el bătea grâul în teasc și nu pe aria de treierat în aer liber, unde madianiții jefuitori îl puteau observa cu ușurință. El are un vizitator. Un înger al Domnului i se adresează cu „tu viteaz de valoare” și spune: „Tu vei elibera pe Israel din mâna Madianiților; oare nu te-am trimis Eu?” „O, Domnul meu, cu ce voi elibera pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu,” răspunde Ghedeon. El n-a avut o părere mai înaltă despre sine, ci a fost smerit și cu o inimă umilă. Totuși, el a fost doritor să se angajeze în acel serviciu periculos, dacă putea fi sigur că Dumnezeu îl sprijinea. De aceea, el a cerut un semn și l-a obținut atunci când îngerul a făcut să iasă foc dintr-o stâncă și a ars o jertfă de mâncare pe care Ghedeon o adusese. – Jud. 6:11-24.

17. Iehova Dumnezeu n-a întârziat să-l instruiască pe Ghedeon și nici Ghedeon n-a zăbovit în a pune în aplicare acele instrucțiuni. Înregistrarea spune: „Chiar în acea noapte, DOMNUL i-a zis: ‘Ia pe cel mai ales din taurii pe care îi are tatăl tău (a fost ales taurul de șapte ani) și dărâmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău și taie parul închinat, care este lângă el. Apoi zidește pe vârful acestei stânci un altar DOMNULUI Dumnezeului tău, ia taurul ales și oferă-l ca o ardere de tot, cu lemnul din stâlpul închinat pe care tu trebuie să-l tai.’ Așa că Ghedeon a luat pe zece din robii lui și a făcut așa cum DOMNUL îi spusese; dar fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii din cetate, a făcut lucrul acesta noaptea, nu ziua”. – Jud. 6:25-27, *An Amer. Trans.*

18. În această dramă profetică, Ghedeon l-a reprezentat pe Isus Cristos și rămășița membrilor trupului unși. În timpul Primului Război Mondial și imediat după aceea, adevărații creștini au fost într-o situație asemănătoare cu cea a lui Ghedeon, în timpul vizitei îngerului. Asemenea izraeliților în țara promisă, ei se găseau într-o poziție de a-L servi pe Dumnezeu și unii dintre ei chiar au semănat din sămânța adevărului, dar nu au fost în stare să aducă roadele lor creștine până la seceriș. Ei fuseseră contaminați cu unele din practicile religioase ale închinătorilor moderni ai lui Baal din jurul lor și orbiți astfel, n-au alcătuit mesajul chiar într-un mod deschis și necompromis, așa cum acesta ar fi trebuit să fie prezentat. Ei priveau la conducătorii lumii ca la „stăpânirile înalte” menționate în Romani capitolul 13, erau loviți într-o anumită măsură de închinarea la creatură și frica de om și nu propovăduiau așa de deschis și cu îndrăzneală cum ar fi trebuit. Puterile asupritoare au exercitat un control aspru asupra lor, i-au ținut într-o restricție mentală și i-au întemnițat pe mulți dintre ei. Ei nu erau liberi pentru lupta divină.

19. Apoi Isus Cristos a venit la templu în anul 1918, așa cum a fost prefigurată de vizita îngerului la Ghedeon. Lor le-a fost făcută clară însărcinarea de a propovădui. Da, ei erau numai un grup mic, cei mai mici dintre oameni, în măsura în care numărul și influența îngrijora și după toate aparențele nu puteau face nimic. Dar adevărurile care acum le-a luminat mințile și le-a clarificat neînțelegerile, au însemnat pentru ei că Dumnezeu era cu ei în lucrare și s-au înviorat brusc în serviciul Împărăției, deși dușmanul credea că acești întemnițați desemnați să moară erau ca și nimiciți. (Ps. 79:11; Isa. 42:7; Apoc. 11:9-11). Convinși că puterea lui Dumnezeu acționa acum în interesul lor și umpluți cu noile adevăruri care curgeau de la templu, acest mic grup de creștini s-a învoit să atace falsele religii care orbeau oamenii cu bunăvoință.

20. Ghedeon și tovarășii săi au lovit în mod curajos Baalismul, desființând chipul lui Baal, tăind stâlpul închinat și îndepărtând taurul dedicat lui Baal. Aceste materiale folosite greșit înainte, ei le-au pus acum să lucreze în serviciul lui Dumnezeu. Ei au zidit un altar pentru Iehova, au sacrificat taurul ales și l-au folosit ca o ardere de tot pentru Dumnezeu, întreținând flăcările cu stâlpul închinat pe care ei îl tăiaseră. În mod asemănător, după Primul Război Mondial, martorii lui Iehova reînviați, au consumat în serviciul Împărăției bunuri însușite odată de sistemele asupritoare ale lumii. Timpul și energia care odată au fost irosite greșit, sunt folosite acum în serviciul lui Dumnezeu. Bunurile materiale sunt folosite pentru onoarea lui Iehova. (Prov. 3:9) Cuvintele folosite odată pe căi nepotrivite religioase sunt oferite acum ca jertfe de laudă pentru Dumnezeu, ca și jertfele de tauri devotați în întregime lui Iehova, ca o ardere de tot. „Aduce-ți cu voi cuvinte și întoarceți-vă la Iehova; spuneți-I: Îndepărtează toată nelegiuirea și acceptă-l pe cel care este bun; așa că noi vom aduce în loc de tauri jertfa buzelor noastre.” „În numele Său să oferim mereu lauda ca jertfa noastră pentru Dumnezeu – rodul buzelor care slăvește numele lui Dumnezeu.” – Osea 14:2, *Am Stan. Ver.*; Evrei 13:15, *An Amer. Trans.*

21. Așa cum jertfa lui Ghedeon pentru Dumnezeu a fost aceea care a consumat bunurile lui Baal, la fel și jertfa de laudă a creștinilor este cea care elimină doctrinele false ale religiei. Când creștinii citează cuvintele lui Ezechiel „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”, doctrina religioasă despre nemurirea sufletului uman pier. Când ei citează cuvintele lui Pavel „Plata păcatului este moartea”, fabula despre chinul veșnic al celor răi dispare în ceață. Când ei repetă cuvintele lui Isus, „Tatăl Meu este mai mare decât Mine”, pretenția trinitarienilor că Dumnezeu și Cristos sunt egali, se dovedește a fi o minciună. În ceea ce privește doctrina treimii de trei în unu, doar un singur text din Bibliile mai vechi o susțin și acum când cercetarea savanților a dovedit-o falsă și nu mai apare în traduceri moderne corecte, ea a fost scoasă din paginile cuvântului lui Dumnezeu. (Ezec. 18:4; Rom. 6:23; Ioan 14:28; 1 Ioan 5:7). Acestea și alte cuvinte de laudă pe care creștinii le iau din Biblie și le folosesc în propovăduirea lor, răstoarnă învățăturile false ale „religiilor creștine” organizate de astăzi. Crezurile tradiționale și învățăturile creștinătății care se trag mai degrabă din păgânism decât din Sfânta

Scriptură sunt răsturnate; ele nu mai stau în mințile oamenilor informați, sinceri, așa cum n-a mai stat chipul lui Baal și stâlpul închinat, după ce Ghedeon și ajutoarele sale le-au făcut una cu pământul.

22. Numele lui Ghedeon înseamnă: „doborâtor; tăietor; războinic”. Ghedeon a acționat ca un doborâtor și tăietor asupra uneltelor necurate ale închinării lui Baal, dezrădăcinându-le, iar purtarea sa ulterioară a justificat însemnătatea numelui său de „războinic”. Mai Marele Ghedeon, Isus Cristos, descoperă din templu adevăruri și judecăți care dărâmă sistemul Diavolului din mințile urmașilor Săi și acești urmași se împărtășesc în această lucrare de a șterge de pe fața pământului Baalismul modern, retransmițând aceste adevăruri tăietoare, strașnice și altora. Cu ce reacție din partea ascultătorilor? Ca idee, observați efectele faptelor tipice ale lui Ghedeon: „Când s-au trezit oamenii din cetate, dis de dimineață, iată că altarul lui Baal era dărâmat, parul închinat care era lângă el era tăiat, iar taurul ales era jertfit pe altarul care fusese zidit. Atunci ei și-au zis unul altuia: Cine a făcut fapta aceasta? După ce au întrebat și au făcut cercetări, au declarat: Ghedeon, fiul lui Ioas, a făcut fapta aceasta. Apoi, oamenii din cetate i-au zis lui Ioas: Scoate pe fiul tău, ca să moară; căci el a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat stâlpul închinat care era lângă el”. – Jud. 6:28-30, *An Amer. Trans.*

23. Fără îndoială că acești oameni erau dintre aceia care mai înainte strigaseră la Domnul din cauza necazurilor lor. Ei auziseră, probabil, mesajul răspuns pe care Dumnezeu îl trimisese prin profet, care a spus Israelului că întoarcerea la Baal stătea la rădăcina necazului lor. Și totuși, când pricina supărărilor lor a fost atacată, ei s-au ridicat într-o gloată împotriva demascatorului lor. Ei doreau și mai mult lucrul care îi năpăstuia. Ei nu au putut face față situației cu rațiune și logică, ci cu un adevărat spirit de gloată au cerut viața demascatorului lui Baal. Astăzi, când martorii lui Iehova demască religiile ortodoxe ca fiind de origine păgână și contrare Cuvântului lui Dumnezeu, doborând în felul acesta religia falsă din mințile unor ascultători, mulți alții înalță un mare urlet împotriva servilor lui Dumnezeu, cer arestarea lor, îi vor întemnițați, formează gloate împotriva lor și chiar merg până acolo încât să ceară, și uneori să obțină, viața servilor lui Dumnezeu. Periodic, conducătorii lumii, din religie sau politică, pledează pentru mai mult din ceea ce îi năpăstuiește, strigă că este nevoie de mai multă religie. Când necazul lor cumplit se va abate asupra lor, în timpul Armagedonului, ei să-și cheme dumnezeii aleși de origine păgână pentru a-i elibera, nu pe Iehova Dumnezeu. – Jud. 10:14.

24. Tatăl lui Ghedeon, Ioas, a oprit gloata din drumul său cu aceste cuvinte: „Veți lua partea lui Baal, sau îl veți susține? Oricine va lua apărarea lui Baal, va muri până dimineață. Dacă el este un dumnezeu, să se apere; fiindcă altarul său a fost dărâmat!” Dar Baal n-a putut răspunde pentru el însuși, nici Baalismul modern de astăzi nu poate să-și mențină învățăturile în fața adevărului declarat al Bibliei, sau să reziste prin argument logic mărturiei aduse împotriva lui de către martorii lui Iehova. Credința creștină este dovedită prin fapte, Baalismul este dovedit mincinos prin absența faptelor bune. De aceea „Ghedeon a fost numit Ierubbaal,

însemnând, Baal să se apere împotriva lui; căci i-a dărâmat altarul.” (Jud. 6:31,32, *An Amer. Trans.*) Altarul lui Baal aparținuse lui Ioas, cu toate acestea Ghedeon n-a simțit, așa cum fac mulți astăzi, că religia părinților lor este destul de bună pentru ei; și Ioas a dorit să-și schimbe închinarea, atunci când dumnezeul său s-a dovedit neputincios.

25. Așadar, la o parte cu toată religia falsă care ține captive mințile oamenilor, le restrânge și le orbește facultățile mintale, astfel încât ei nu mai pot înțelege adevărata închinare a lui Dumnezeu! Jos cu altarul lui Baal, cu chipurile, cu stâlpii închinați și cu jertfele! Dumnezeu n-a eliberat Israelul atâta vreme cât lui Baal i s-a atribuit eliberarea; El salvează numai atunci când nu există nici un dumnezeu străin printre poporul Său. (Isa. 43:12). Înainte ca Iehova să dirijeze pașii împotriva hoardelor invadatoare ale madianiților, în timpul lui Ghedeon, Baal a fost doborât și israeliții sinceri au fost curățiți de păngăririle sale. În antitip, înainte ca Iehova să-și trimită martorii împotriva sistemelor Diavolului, într-un atac curajos, El i-a făcut pe toți să treacă printr-o curățire spirituală sub supravegherea Mai Marelui Ghedeon, Isus Cristos, în templu, ca ei să poată „oferi DOMNULUI o jertfă în dreptate.” – Mal. 3:1-5; 1Pet. 4:17.

ADUNAREA NECESITĂ NEÎNFRICARE

26. Neascultarea de Dumnezeu i-a condus pe israeliți într-o stare de captivitate virtuală; ascultarea era cheia care deschidea închisoarea și-i elibera, pentru a lovi pe asupritori. Izgonirea închinării lui Baal a fost primul pas necesar pe calea de întoarcere la adevărata închinare. Este posibil ca prădătorii păgâni ai țării să fi fost destul de abili pentru a înțelege acest fapt și să vadă în curățirea Baalismului primele semne de răscoală comună împotriva obiceiului lor de a jefui țara. În orice caz, în acel timp critic toți asupritorii și-au unit forțele, cel puțin 135.000 de puternici, hoardele lor s-au revărsat peste malurile Iordanului, au agitat râul și au tăbărât în inima Israelului, în valea fertilă a Izreelului. Acolo ei și-au așezat o tabără inamică întinsă, plină de săbii, care să rețeze orice opoziție ce se putea ridica împotriva lor. – Jud. 6:33; 8:10, *An Amer. Trans.*

27. Înregistrarea relatează cum a fost Ghedeon îndemnat de spiritul Domnului să întâmpine această invazie, sunând alarma, trimițând soli în anumite teritorii și mobilizând trupe care să se opună invadatorilor; cum a căutat el mai multă asigurare din partea lui Iehova, că El avea să fie cu ei în luptă și va salva Israelul; cum i-a fost dată această asigurare de Dumnezeu, care a făcut mai întâi ca roua să se așeze numai pe lână, în timp ce pământul a rămas uscat și apoi să se așeze pe pământ, în timp ce pe lână nu s-a pus nimic. Mai înainte, Ghedeon verificase când venise îngerul, pentru a fi sigur de călăuzirea divină; prin acest test el a verificat acum de două ori, pentru a se asigura de corectitudinea poziției sale. Apoi „Ierubaal, care este Ghedeon, împreună cu toți oamenii care erau cu el, s-au sculat de dimineață și s-au așezat lângă izvorul lui Harod; astfel că oastea madianiților se găsea la nord de ei, lângă dealul lui More, în vale”. – Jud. 6:34-40; 7:1.

28. Cu numai 32.000 de izraeliți adunați pe dealuri și o hoardă a dușmanului de 135.000 de oameni împrăștiați în vale, Iehova Dumnezeu a transmis lui Ghedeon această poruncă uimitoare: „Sunt prea mulți oameni cu tine, ca să dau pe Madian în mâinile lor; Israel ar putea să se fâlească: Mâna mea proprie a obținut victoria. Apropie-te acum și transmite acest anunț poporului: oricine este fricos și tremură, trebuie să meargă acasă”. (Jud. 7:2,3, *Moffatt*). De data aceasta, testul nu a mai fost unul cerut de Ghedeon, pentru a arăta corectitudinea poziției sau asigurarea de sprijinul lui Iehova, ci a fost o cernere a celor adunați pentru luptă, făcută de Însuși Dumnezeu. Celor speriați li s-a spus să plece acasă; 22.000 de oameni au părăsit adunarea și s-au retras din forța de luptă. Au rămas 10.000 la izvorul lui Harod; izvor al cărui nume înseamnă, apropo, „tremur, palpitație”. Șansele împotriva Israelului de patru la unu, au devenit acum de treisprezece la unu! Cu toate acestea, Iehova a acționat înțelept în cadrul legii Sale: „Mai marii oștirii să vorbească mai departe poporului și să spună: Care este omul fricos și slab de inimă? Lăsați-l să plece și să se întoarcă la casa lui, ca nu cumva inima fraților lui să slăbească precum inima sa”. – Deut. 20:8

29. În împlinirea acestor părți din drama profetică, după întronarea, venirea lui Isus Cristos la templu și curățirea rămășiței unse de pe pământ, organizația lui Satan se pregătește pentru bătălia împotriva vestitorilor Împărăției (Apoc. 12:17). Multe profeții prezic faptul că la acel timp oamenii și națiunile au conspirat și și-au unit forțele pentru a se împotrivi martorilor, eliberați acum mintal de multe idei false religioase, care paralizase serviciul lor pentru Dumnezeu. (Ps. 2 și 83; Isa. 8:9-12; Apoc. 11:17,18) Depășiți în mare măsură ca număr, așa cum a fost și grupul lui Ghedeon, martorii unși ai lui Iehova trebuie să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu; de la ei înșiși, ei nu pot face nimic. Așadar ei își testează permanent poziția, se examinează, cercetează Scripturile pentru a vedea dacă propovăduirea lor rămâne în armonie cu ele, caută dovezi de îndrumare și binecuvântare din partea lui Iehova și stau atenți pentru a profita de orice muștrare sau corecție divine. Așa cum Ghedeon a verificat și reverificat, la fel și ei continuă să-și testeze poziția față de Dumnezeu, odată cu trecerea timpului. – 2 Cor. 13:5; 1 Tes. 5:21; Evrei 12:5-11.

30. Pe când martorii propovăduiesc pe întreg pământul, ei îi invită și pe alții să li se alăture. Mulți ascultători sunt de acord în inima lor cu mesajul împotriva religiei ipocrite, dar refuză să li se alăture. Alții sunt de acord și se alătură asemenea celor 32.000 de israeliți. Dar, la aceste adunări ei discern lupta în care se implică, văd oastea dușmană aliniată împotriva martorilor, descoperă că peste aceia care stau de partea lui Iehova vine persecuția și după o perioadă scurtă de participare la adunări, ei se retrag din grupul celor neînfricați. Neposedând iubirea perfectă pentru Dumnezeu, care îndepărtează toată frica, ei sunt prinși în cursă de teama de om și spaima le prinde mintea în robie. Adunările unde curg apele adevărului devin locuri de tremur și palpitație pentru ei, exact așa cum a devenit izvorul lui Harod pentru cei douăzeci și două de mii. Ei preferă o bună poziție în comunitate decât o poziție bună lângă Dumnezeu, așa cum au făcut oamenii de vază în timpul

lui Isus: „Chiar un număr dintre fruntași au crezut în El, deși ei n-au mărturisit aceasta din pricina fariseilor, ca să nu fie excomunicați; ei au preferat aprobarea oamenilor decât aprobarea lui Dumnezeu.” (Ioan 12:42,43, *Moffatt*). Astfel, slaba lor încercare de a evada din sistemele de închisoare ale lui Satan se sfârșește, deoarece ei își pierd curajul, părăsesc adunările și se întorc în captivitate. – Prov. 29:25; Mat. 5:10-12; 2 Tim. 3:12; Evrei 10:25; 1 Ioan 4:18.

SEPARAREA CELOR LENEȘI DE CEI ZELOȘI

31. Iehova Dumnezeu a făcut acest test pentru a-i înlătura pe cei fricoși. El a făcut aceasta dezvăluind adevărul care scotea la iveală lupta ce le sta înaintea, că organizația Diavolului trebuia să fie demascată și asemenea dezvăluiri au scos la suprafață teama. Adevărul i-a înlăturat din turma oilor pe aceia care nu au urmat în mod curajos pe conducătorul lor, Isus Cristos. Acesta a sacrificat cantitatea pentru calitate, dar noile descoperiri ale adevărului trebuiau să subțieze rândurile și mai mult, așa cum a fost prevestit prin ceea ce s-a întâmplat, în continuare, cu armata celor zece mii de oameni ai lui Ghedeon:

32. „Și DOMNUL a zis lui Ghedeon: Oamenii sunt încă prea mulți; Pogoară-i la apă și acolo Eu îi voi încerca pentru tine; acela despre care îți voi spune: acesta să meargă cu tine, acela va merge cu tine; și acela despre care îți voi spune: acesta să nu meargă cu tine, acela nu va merge cu tine. Așa că el a pogorât oamenii la apă; și DOMNUL i-a zis lui Ghedeon: Pe toți cei care vor sorbi apa cu limba, așa cum soarbe câinele, pe aceia tu îi vei pune deoparte; de asemenea, să-i pui deoparte pe toți care se vor apleca în genunchi pentru a bea. Numărul celor care au sorbit apa ducându-și mâna la gură, a fost de 300 de oameni; dar tot restul oamenilor a îngenuncheat să bea apă. Și DOMNUL i-a zis lui Ghedeon: Prin cei trei sute de oameni care au sorbit, vă voi salva și voi da pe madianiți în mâinile voastre; lasă pe toți ceilalți oameni să se ducă fiecare la casa lui.” – Judec. 7:4-7.

33. Șansele împotriva Israelului au trecut fulgerător la 450 la 1! Ce putea face această mână de oameni împotriva celor 135.000 de dușmani spadasini? Bineînțeles că prin ei înșiși nu puteau face nimic! Și eliberarea care putea veni acum prin ei, nu s-ar fi datorat, cu siguranță, puterii lor numerice! Niciodată mai târziu ei nu puteau să se umfle de mândrie și să se laude: „Propria mea mână a obținut victoria.” Victoria lor nu s-a datorat nici faptului că Baal era acum doborât și dezrădăcinat, nici rândurilor lor care erau acum așa de subțiate, ci numai lui Iehova Dumnezeu i se putea atribui orice victorie viitoare care urma!

34. Dar, de ce au fost trimiși acasă, fiind respinși, cei 9700 de oameni care au îngenuncheat să bea? Se înțelege imediat că frica a fost un motiv bun pentru înlăturarea celor 22.000 de oameni; dar ce bază serioasă putea avea acest test al băutului apei? Ei bine, amintiți-vă că armata lui Ghedeon se afla la periferia taberei dușmane, că opoziția se afla în raza lor de vedere, că o luptă stătea chiar înaintea. Nu necesitau oare împrejurările atenție și veghe? Și cât de mult poate să vadă un om care se apleacă sau îngenunche să soarbă cu lăcomie din apă, neatent la împrejurimile sale? N-au arătat cei 9700 de oameni neatentie, neglijență,

indiferență, o lipsă de apreciere a situației primejdioase, plecându-și genunchii și așezându-se jos confortabil, pentru a-și satisface nevoile personale? Da; tot așa de mult cum ceilalți 300 au arătat calitățile opuse, bune, păstrându-și picioarele pe pământ, ducând la gură apa necesară în căușul palmelor, ținându-și ochii îndreptați înainte către evenimentele care atingeau cu rapiditate un punct culminant. În timp ce-și potoleau setea, ei nu au uitat lupta.

35. Care este semnificația profetică a acestui lucru? Ei bine, Scripturile abundă în dovezi că apa reprezintă adevărurile dătătoare de viață de la Iehova. Expresii precum izvoare de salvare, fântâni de apă vie, râuri dătătoare de viață și curățire prin „spălarea cu apă prin cuvânt”, sunt doar câteva exemple. (Isa. 12:3; Ier. 2:13; Ezech. 47:1-12; Amos 8:11; Efes. 5:26; Apoc. 22:1,17) În timp ce cineva poate bea din apele adevărului în particular, în casa lui, el trebuie să bea și în adunări. Asemenea întâlniri sunt locuri de potolire a setei pentru mulți; și în drama luată în considerare un grup adunat s-a dus să bea. Prin urmare, testul băutului apei s-a manifestat în timpurile moderne la adunările martorilor lui Iehova.

36. Cei 22.000 de oameni speriați nu și-au pierdut mult timp pe lângă izvorul lui Harod pentru a-și potoli setea, dar cei 9700 da. Astăzi, mulți vin la o adunare sau două și sunt speriați în continuare de perspectivele serviciului și de persecuție înainte ca ei să simtă, într-adevăr, gustul apelor adevărului, dar alții continuă să participe la adunări și să bea din mesaj. Ei participă la adunări, își aranjează picioarele și ocupă poziții confortabile, se bucură de explicația armonioasă a Scripturilor dificile, care este asemenea unei melodii frumoase pentru urechile lor și gustă din descrierile binecuvântărilor lumii noi, care îi impresionează asemenea unui cântec foarte frumos; dar ei nu vor face ca acea muzică să fie frumoasă pentru alții, ei nu vor cânta cântarea frumoasă pentru alte urechi, ei nu-și vor încălța picioarele pentru a pune mărturie, nu-și vor deschide ochii pentru serviciu și nu vor înfrunta dușmanul pe teren. (Ezec. 33:30-33) Singurul lor plan de expansiune este unul egoist, de a-și mări cunoștința, ca să se umfle în pene cu cunoștința neînsoțită de pricepere, de a aduna adevărul pentru ei înșiși, asemenea unui avar care îngroapă aur. Această clasă preumbrită de cei 9700 de bărbați din timpul lui Ghedeon a fost evidentă în special în timpul anilor 1920, când atât de mulți au fost prinși în capcana procesului dezvoltării de „caracter” și când atât de puțini au văzut nevoia serviciului de teren. Când la adunări s-a insistat asupra necesității de a face serviciu pe teren, a fost foarte greu pentru mulți să-l primească și acest lucru i-a scos pe mulți din adunarea poporului lui Iehova. – Prov. 4:5,7; Ioan 6:60-66; 1Cor. 8:1.

37. Cât de diferită este atitudinea celor 300 de oameni antitipici când ei participă la adunări! Ei trebuie să bea și fac aceasta; dar, pentru ei, mesajul nu este doar o predică drăguță de duminică ce le gâdilă urechile și apoi este uitată, nici o muzică frumoasă care să intre pe o ureche și să iasă pe alta, nici un cântec drăguț care să legene pe cineva în visări despre o lume nouă. Când ei se bucură de experiențele instructive ale adunărilor sau de demonstrațiile practice, mintea lor gândește cum pot folosi acea instruire în propriul lor serviciu pe teren. Când adunarea studiază

revista *Turnul de veghere* și sunt arătate punctele bune scripturale, nu se bucură numai ei înșiși de acel adevăr, ci se gândesc cum pot folosi acea cunoștință în propria lor lucrare de propovăduire. Ei sunt „împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători”. (Iacob 1:22) Ei sunt plini cu apele adevărului care izbucnesc la adunări, ei își țin ochii și urechile deschise pentru ocaziile de serviciu, când ei pot lăsa adevărul să curgă la alții. Pe când ei înșiși învață, dorința de a spune și altora devine apăsătoare până când aceasta este gata să explodeze; apoi ei se ușurează deschizându-și buzele și lasă mesajul să țâșnească pentru ca și alții să se bucure, așa cum a făcut Elihu. – Iov 32:17-20, *An Amer. Trans.*

38. În timpul anilor 1920, testele care au venit prin noile adevăruri continue și judecări de la templu, au purificat și curățit pe rămășița unsă până când au rămas numai cei neclintiți, puțini într-adevăr, cei încercați și testați, cei neînfricați și neegoști, luptători atenți „tari în Domnul și în puterea tăriei Sale”. (Isa. 6:5-7; Zah. 3:1-5; Efes. 6:10) Un grup mic de martori în comparație cu hoardele dușmane pe care trebuie să le înfrunte; totuși, numărul nu este necesar pentru a obține victoria, când Iehova este de partea celor puțini (1Sam. 14:6; Luca 19:40; Rom. 8:31). Evenimentele au dovedit acest principiu adevărat în timpul lui Ghedeon; evenimentele antitipice îl întăresc astăzi.

DE CE SUNT MINȚILE FĂCUTE LIBERE

39. Dar înainte să ne avântăm în relatarea scripturală despre lupta reală și paralela cu evenimentele împlinirilor antitipice, reflectați un timp asupra dramei în acest punct. Tot Israelul se găsea într-o stare necurată în fața lui Dumnezeu, datorită închinării lui Baal. Ei se ascundeau de forțele crude ocupante. Ei strigau la Domnul în necazul lor. El le-a răspuns, trimițând un profet și un înger și ridicând un judecător ca eliberator. Majoritatea s-au împotrivit mesajului trimis prin profet și au vrut să ucidă, printr-o gloată violentă, pe judecătorul ridicat după vizita îngerului. Ei au preferat Baalismul popular în locul închinării adevărate. La fel și astăzi, religiile ortodoxe dar false ale creștinătății sunt cele recunoscute ca populare, iar adevărurile nefalsificate ale Bibliei trâmbițate de martorii lui Iehova sunt cele care ațâță gloatele la violență.

40. Dar credinciosul Ghedeon și oamenii săi au doborât pe Baal la pământ, au trimis invitații pentru adunare și-au pregătit forțele pentru bătălie, înlăturându-i pe cei fricoși, leneși și egoști și au rămas în stare de alertă. Astăzi există un grup asemănător, o rămășiță unsă. Ei sunt pregătiți pentru luptă izgonind ceremonia și doctrina falsă religioasă din mințile lor, eliberați mintal de Baalismul modern, cu mințile deschise pentru a primi adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu și de la Mai Marele Ghedeon din templu. Ei studiază în particular și la adunări, liberi de teamă și egoism. Ei nu încetează să se adune și nu se întorc la Baalism. Soția lui Lot s-a uitat înapoi la Sodoma, israeliții din pustie s-au uitat înapoi la plăcerile din Egipt, scroafa spălată se întoarce în noroi, câinele se întoarce la ce a vărsat; dar creștinii eliberați de Baalismul modern nu se întorc, nu privesc înapoi după ce au

pus mâna pe plugul serviciului Împărăției. – Gen. 19:26; Num. 11:4-6,18-20; 2 Pet. 2:20-22; Luca 9:62.

41. Cu mințile eliberate și pline cu adevărul care îi face pe oameni liberi, acești martori unși au înaintat și încă înaintează pentru a-i elibera și pe alții. Ei pun la cale evadări din închisoare, nu din celule literale și nu prin folosirea de ferăstraie sau exploziv, ci prin adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, care este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și care poate despica mințile libere legate cu corzi diavolești. Sabia spiritului străpunge și despică, apele adevărului inundă locurile ascunse ale erorii, adevărul tăios ca grindina spintecă refugiul minciunilor, asemenea unui bici el irită și terorizează pe temnickerii bisericești incapabili să-și protejeze slujba lor înșelătoare, adevărul arzător arde pleava religioasă și asemenea unui ciocan care sparge stânci, acesta pulverizează pietrele doctrinale care stau în cale, ce pun piedică la mulți când ei încearcă să urmeze calea închinării adevărate. Aceasta este așa cum a spus Isaia și Ieremia:

42. „Grindina va mătura refugiul minciunilor și apele vor inunda locurile ascunse ... Când va trece urgia apelor năvălitoare, atunci veți fi striviți de ea. Ori de câte ori va trece, ea vă va apuca; căci ea va trece dimineată după dimineată, zi și noapte, aceasta va fi o pacoste când el vă va face să înțelegeți doctrina. Patul va fi prea scurt ca să te întinzi în el și învelitoarea prea îngustă ca să te învelești cu ea.” (Isa. 28:17-20, *margin*). „Profetul care visează să istorisească visul acesta; acela care posedă Cuvântul Meu, să spună Cuvântul Meu cu exactitate! Ce este pleava la seceriș? zice DOMNUL. Nu este Cuvântul Meu ca un foc? zice DOMNUL; și ca un ciocan care sfărâmă stânca în bucăți?” – Ieremia 23:28,29; Isa. 62:10; Efes. 6:17; Evrei 4:12.

43. Adevărul despre originea păgână și calitățile doctrinelor religioase ale creștinătății, asemănătoare închinării lui Baal, eliberează mintea ascultătorului, le îndepărtează, le desființează din poziția creștină pe care le-au avut odată în mintea persoanei. Dar adevărul Bibliei face mai mult decât să dezrădăcineze, să dărâme, să răstoarne și să distrugă, așa cum este arătat de însărcinarea lui Ieremia: „Astăzi te-am pus peste națiuni și peste împărății, să dezrădăcinezi, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești”. (Ier. 1:10). Așa cum Ghedeon a zidit închinarea adevărată după doborârea Baalismului, la fel și astăzi rămășița unsă sădește și zidește învățătura corectă după curățirea gunoiului doctrinal al presupusului păgânism creștinat. În realizarea acestui serviciu, urmașii lui Cristos trebuie să evite certurile și speculațiile nebune, să fie smeriți, amabili și cu putere de convingere, ca ascultătorul să-și poată recupera libertatea mentală pe care i-a smuls-o Satan. „Evită nebunia, speculațiile crude; tu știi că ele duc numai la certuri și un serv al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie binevoitor cu toată lumea; el trebuie să aibă putere de convingere, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici; în nădejdea că Dumnezeu le va permite să se căiască și să ajungă la cunoștința adevărului, ca ei să-și poată veni în fire și să scape din cursa Diavolului, care i-a prins pentru a-i sili să-i facă voia” – 2 Tim. 2:23-26, *An Amer. Trans.*

44. Martorii lui Iehova au fost eliberați mintal pentru această luptă divină. Adevărul care i-a eliberat trebuie să fie folosit pentru a-i elibera pe alții, așa cum este arătat în parabola polilor. (Luca 19:11-27; Mat. 5:14-16) Ei luptă ca soldați ai lui Cristos, îndurând greutăți, separați de încurcături lumești. (2 Tim. 2:2-4). Înarmați nu cu arme literale, ci cu adevărul Bibliei, ei pot înlătura temnițe și fortărețe mentale, iar orice argument sau obstacol ridicat de temnicerii vizibili poate fi distrus, și mințile odată ținute în captivitate de Satan devin legate în ascultare de Cristos și Dumnezeu: „Deși trăiesc o viață pământească, totuși eu nu duc un război pământesc, căci armele pe care le folosesc nu sunt cele pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să distrugă întăriturile. Eu nimicesc argumentele și orice obstacol care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și orice gând, îl iau captiv și-l fac să asculte de Cristos.” -2Cor. 10:3-5, *An Amer. Trans.*

45. Atunci când noi ne întoarcem la drama profetică din vechime, în care este implicat Ghedeon și micul său grup de 300 de oameni, când îi urmărim în bătălia împotriva dușmanului care era împrăștiat în valea Izreelului precum lăcustele, vom găsi acolo prefigurată războiul creștin care nu folosește arme literale? Rezultatul bătăliei din zilele judecătorilor va corespunde cu rezultatul luptei creștine din aceste ultime zile ale lumii lui Satan? Pentru a primi răspuns, urmăriți următorul nostru număr.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce libertate l-a înzestrat Dumnezeu pe om? Ilustrați.
2. Cum a devenit Satan captiv? Și cum a atras și pe alții în robie împreună cu el?
3. Cine nu poate deschide ușile spre libertate mentală? dar ce le poate deschide?
4. De ce este mai importantă eliberarea mentală pentru servi decât libertatea corporală?
5. Care este scopul divin în eliberarea oamenilor din captivitatea satanică?
6. Ce condiții relative de închinare existau în timpul judecătorilor?
- 7,8. Care era starea de lucruri în Israel chiar înainte ca Ghedeon să fie pus judecător și de ce era așa?
9. În ce sens aceste condiții sunt profetice, referitor la statutul religios al creștinătății?
- 10,11. Când și cum a prins închinarea lui Baal în capcană sistemul care s-a dezvoltat acum în creștinătate?
12. Cum arată *Papalitatea* lui Van Dyke originea păgână a practicilor catolicismului?
13. Cum întărește Cardinalul Newman faptul că închinarea romano-catolică provine din păgânism și demonism?
- 14,15. Poate demonismul să fie sfințit adoptându-l într-o așa numită biserică „creștină”? Ce condiții din creștinătate, paralele cu cele din timpul lui Ghedeon, sprijină răspunsul vostru?
16. Ce mesaj îi este adus lui Ghedeon și care este reacția lui la auzul acestui mesaj?

17. Ce a făcut Ghedeon imediat, ca răspuns la ale cui instrucțiuni?
18. Pe cine a reprezentat Ghedeon și cum a fost poziția celor prefigurați similară cu cea a lui, când l-a vizitat îngerul ?
19. Cum a reacționat rămășița unsă la venirea lui Isus Cristos la templu, în 1918?
20. Așa cum a făcut Ghedeon, cum au folosit creștinii în serviciul divin lucrurile pe care odată le-au folosit greșit în jertfe nepotrivite?
21. Cum elimină și răstoarnă jertfa de laudă a creștinului Baalismul modern?
- 22,23. (a) Ce semnificație are numele lui Ghedeon, în tip și antitip? (b) Cum reacționează împotrivorii, în tip și antitip, la răsturnarea Baalismului?
24. Ce dovedește falsitatea închinării lui Baal, fie ea veche sau modernă?
25. De ce este atât de necesar să izgonim închinarea la demoni, înainte de a ne putea bucura de binecuvântarea și sprijinul lui Iehova?
26. Ce a putut face pe dușman să fie destul de abil pentru a înțelege și cu ce reacție din partea lor?
27. Cum a întâmpinat Ghedeon această amenințare majoră și cu ce îngrijire din partea lui Dumnezeu?
28. Ce selectare corectă a armatei lui Ghedeon, aliniată acum, a făcut Dumnezeu și de ce?
29. Ce a avut loc pentru a împlini adunarea tipică a madianiților împotriva lui Ghedeon și cum a testat el sprijinul lui Dumnezeu?
30. Cum lucrează astăzi frica, pentru a-i despărți pe mulți de adunarea creștină?
- 31-33. Cum au fost subțiate în continuare rândurile armatei lui Ghedeon și de ce?
34. Ce împrejurări existente s-au dovedit o bază sănătoasă pentru testul băutului apei?
35. Unde sunt astăzi locurile simbolice cu apă pentru mulți și ce sprijin scriptural are răspunsul vostru?
36. Ce clasă de oameni a fost preumbrită prin cei 9700 care au eșuat în testul băutului apei din zilele lui Ghedeon și când a fost ea evidentă, în special?
37. Cum arată alții hotărâre și vigilență la întâlniri, ceea ce îi face comparabili cu cei 300 de credincioși din dramă?
38. Cum au fost diminuate rândurile martorilor unși în timpul anilor 1920, totuși de ce faptul că au fost puțini n-a cauzat pierderea curajului?
39. Cum a detestat majoritatea, s-a împotrivit și detestă și se împotrivesc încercărilor de curățire spirituală, atât în dramă cât și astăzi?
40. Cum este pregătită rămășița unsă pentru bătălie și ce nebunie evită ea?
- 41,42. Cum folosesc martorii liberi din punct de vedere mental adevărul lui Dumnezeu, așa cum este arătat de simbolurile Bibliei?
43. În afară de doborârea Baalismului modern, ce altceva este realizat prin adevăr? Și cum trebuie să declare urmașii lui Cristos un astfel de adevăr?
44. De ce au fost eliberați martorii lui Iehova, din punct de vedere mintal, și cum sunt ei echipați pentru a împlini acel scop?
45. Ce întrebări rămân de rezolvat în numărul viitor?

O LUME NOUĂ COMPLETĂ PENTRU ACEST GLOB

O LUME NOUĂ! Cine poate crea un asemenea lucru? Cu ce se va asemăna ea? După ale cui idei va fi ea întemeiată? Va mulțumi ea pe toți cei care trăiesc? Va dura ea veșnic? Răspunsul corect, sprijinit de autoritatea care nu poate fi trasă la îndoială, mângâie pe cei care plâng din cauza stărilor rele prezente și liniștește pe cel care se teme de viitorul care este învăluit în întuneric și nesiguranță. El umple cu speranță inimile persoanelor drepte. Primind această informație demnă de încredere, aceștia sunt mângâiați de asigurarea că lumea nouă va fi absolut perfectă și le va satisface complet dorințele inimii, mult peste așteptările lor cele mai optimiste.

Acum este timpul ca toți iubitorii dreptății și adevărului să prindă curaj și să se bucure. Acesta este timpul când toți cei care vor dori să trăiască sub o domnie a dreptății și păcii trebuie să examineze faptele în lumina lumii noi viitoare, să învețe adevărul și apoi să fie călăuziți de el. Dificultățile întâmpinate pe această cale și costul timpului și studiului din partea fiecăruia, nu se vor compara cu răsplata pe care o veți primi din cunoștință, pricepere, pace, bucurie și speranța vieții. Timpul este scurt. Cei care nu se informează și nu aleg acum lumea nouă, pe care adevăratele Stăpâniri Înalte o vor întemeia în curând, nu vor trăi niciodată pentru a intra în binecuvântările și gloriile ei. Ea este pentru cei care o doresc și se pregătesc pentru ea. Nimeni nu va fi forțat să intre în ea împotriva voinței și alegerii persoanele.

O lume nouă înseamnă mai mult decât realizează națiunile. Ea necesită mai mult decât pot controla ei. Partea rea este că ei nu o doresc. Din acest motiv, lumea nouă promisă a unei păci durabile nu trebuie confundată cu așa numita „noua ordine” sau „noua ordine mondială”, care a fost arătată și anunțată peste tot acum câțiva ani, de către dictatorii politici și religioși, ca o momeală pentru oameni. Dreapta lume nouă este chiar opusul acelui aranjament omenesc egoist și ambițios. Un asemenea aranjament caută să se realizeze prin cruzime, putere brutală, prin nimicirea a milioane de vieți omenești și cămine pașnice, prin forțarea oamenilor obișnuiți, contrar conștiinței și alegerii lor personale și prin cooperarea religiei organizate, spre rușinea lor, pentru a-și convinge supușii că o astfel de „nouă ordine” este după voia Atotputernicului Dumnezeu. Întemeiată prin asemenea mijloace și căi și pentru astfel de scopuri, această „nouă ordine” înființată de om nu poate fi niciodată expresia voinței unui Dumnezeu al adevărului și dreptății. Ea nici nu va putea dura, deoarece stă în calea glorioasei lumi noi a dreptății și se dă drept un înlocuitor fals al împărăției promise a lui Dumnezeu. Condamnată eșecului, ea va pieri!

Acest lucru nu va avea loc prin dorință, putere și efort omenești, ci prin atotputernicia și porunca marelui Domnitor al universului. El este marea Autoritate ce dă răspuns la întrebările care afectează universul, ce cuprinde pământul nostru, națiunile și oamenii de pe el. El este Singurul Izvor al informației demne de încredere care mulțumește năzuința inimilor sincere după adevăr. Cuvântul Său

descoperit, sfânta Biblie, este mijlocul sau canalul Său, prin care aduce această informație infailibilă la persoanele ce se lasă învățate, care caută dreptatea și viața. El este Singurul Interpret al propriului Său Cuvânt profetic. În zilele noastre, El face să aibă loc anumite împrejurări și evenimente, care împlinesc și clarifică însemnătatea ascunsă a profeției, apoi deschide ochii cercetătorilor Cuvântului Său pentru a observa acordul sau corespondența dintre profeție și faptele puternice care sunt astăzi evidente (2Pet. 1:20,21). Prin urmare, marelui Domnitor al universului se datorează toată cinstea, onoarea și recunoștința pentru toată informația descoperită despre lumea nouă, care va transforma complet viața omenirii de pe pământ.

Pe pământ se află în plină desfășurare o mare schimbare. Pe de o parte există metode noi de lupte atomice, mijloace moderne de transporturi și comunicații, descoperiri uimitoare ale științei, iar pe de altă parte, există fulgere ale adevărului ce demască aranjamentele false ale „noii ordini” ale religiei. Ca o consecință, mari schimbări se află în plină desfășurare. Se recunoaște nevoia după ceva nou; ce este vechi trebuie să treacă. Cu toate acestea, oamenii sunt înclinați să rămână lângă ce este vechi, deoarece s-au obișnuit cu el, deși acesta le-a adus numai rău. Câțiva oameni egoiști care au avut profit, avantaj, putere și control de pe urma lucrurilor vechi, le preferă și încearcă să oprească sau să controleze orice mișcare spre lucruri noi. Pentru interesele lor egoiste, ei oferă lucruri pe care le numesc noi, dar care sunt numai camuflate cu nume moderne și supuse acelorași lucruri vechi. O investigație atentă descoperă că există forțe mai puternice decât omul, care îl împiedică să înființeze un adevărat sistem nou de lucruri. Omul poate schimba numai aparența puținelor lucruri de pe pământ și le poate face să pară noi numai pentru un scurt timp; el nu poate controla lucrurile care sunt mai înalte decât omul și nevăzute lui. De aceea, Cel ce stă pe scaunul de domnie al universului spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi ... Scrie: căci aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase” – Apoc. 21:5.

Discursul omului despre o „lume nouă” prin realizare omenească este foarte recent și este într-adevăr menit să verifice progresul și libertatea omului. Deja acum aproape șase mii de ani, Creatorul a prezis clădirea și venirea unei grandioase lumi noi, care va elibera omenirea ascultătoare de înșelătorie, asuprire și moarte. Dar de ce a prezis Creatorul perfecțiunii venirea unei lumi noi în zorile existenței omului? Pentru a primi răspuns la această întrebare este necesar să recapitulăm faptele referitoare la lumea pe care Creatorul a făcut-o la origine, precum și cele referitoare la lumea care există acum și care este responsabilă pentru suferințele actuale.

DOUĂ PĂRȚI PENTRU LUMEA ORIGINALĂ

Cuvântul „lume”, așa cum este folosit de marele Creator, nu se limitează la pământ și lucrurile vizibile omului. Scripturile inspirate ale adevărului arată că o „lume” cuprinde cerurile, sau lucrurile mai înalte și nevăzute omului, precum și pământul. Ea cuprinde lucrurile vizibile și invizibile, cele invizibile dominând și

influențând ceea ce este vizibil ochiului omenesc. Să nu existe nici o confuzie despre ceea ce constituie cele două părți ale lumii din punct de vedere scriptural. „Cerurile” de aici nu se referă la stelele și planetele cerești ale spațiului stelar, iar „pământul” nu se referă la acest glob terestru fizic, care se învâрте anual în jurul unei orbite solare. În sens simbolic, „cerurile” și „pământul” unei lumi sunt alcătuite mai degrabă din creaturi inteligente decât din obiecte neînsuflețite, partea cerească fiind alcătuită din creaturi invizibile, în timp ce creaturile omenești formează partea vizibilă pământească. În urma unui studiu atent al Bibliei vom observa că această definiție și explicație despre ceea ce constituie o lume nu este o fabulă născocită cu șiretenie, ci este potrivită cu sfintele Scripturi.

Lumea pe care Dumnezeu a creat-o la origine și pe care omul a cunoscut-o pentru prima dată a fost alcătuită din elemente vizibile și invizibile. Partea superioară, „cerurile”, a fost alcătuită din creaturi spirite, fii spirituali ai lui Dumnezeu, toți fiind perfecți, glorioși, sfinți și organizați într-un mod ordonat pentru serviciul lui Dumnezeu. Unora li s-au dat poziții de serafimi, altora de heruvimi, iar altora de îngeri sau „mesageri”. Toate aceste miriade nenumărate de creaturi spirite glorioase alcătuiau organizația universală a lui Dumnezeu și toți erau într-o înțelegere armonioasă cu El și supuși conducerii Sale – Ps. 80:1; 99:1, *Am. Stan. Ver., margin.*

În aranjamentul ordonat al acelei lumi originale, Dumnezeu a pus peste partea pământească vizibilă un prinț invizibil, un „heruvim uns”, cu scopul de a se îngriji și de a veghea la bunăstarea omului. Cu privire la acesta, este scris: „Stătea în Eden, grădina lui Dumnezeu; ...Erai un heruvim uns ocrotitor; Eu te așezasem în această poziție; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai în sus și în jos prin mijlocul pietrelor scânteietoare” (Ezec. 28:13,14). Cu totul diferiți de aceste creaturi spirite care alcătuiau „cerurile” acelei prime lumi, au fost Adam și tovarășa lui de viață, Eva, care au fost făcuți „din pământ, pământești” (1Cor. 15:47). „Există trupuri cerești și există trupuri pământești, dar frumusețea trupurilor cerești este de un fel, iar frumusețea trupurilor pământești este de alt fel” (1Cor. 15:40, *An Amer. Trans*). În felul acesta, lumea originală a fost alcătuită din două părți, ambele fiind perfecte și drepte.

Dar, a rămas această lume curată și neprihănită în integritatea sa? A continuat această primă lume să existe ca o parte a organizației universale a lui Dumnezeu, supusă dominației suverane a lui Iehova? Faptele tragice care au urmat și care sunt acum o parte a istoriei triste a omenirii, arată că lucrurile n-au rămas așa. Rebeliunea a izbucnit. Invidia și nelegiuirea au pătruns în inima „heruvimului uns”, iar de atunci el este cunoscut cu numele de: Diavol, Satan, Balaur, Șarpe și Lucifer. Perechea umană, precum și multe creaturi îngerești, numite acum demoni, s-au alăturat lui Satan în această rebeliune. În felul acesta, ambele părți ale acelei lumi originale a dreptății și-au găsit nimicirea.

Ca rezultat, creaturile spirite rele au fost puse sub observație, în timp ce neascultătorul Adam și tovarășa lui în păcat au fost conduși afară din grădina perfecțiunii pentru a-și începe condamnarea la moarte în mijlocul unor stări de

muncă istovitoare și amărăciune. Toți copiii pe care i-au adus în existență au fost prin moștenire imperfecti, păcătoși și condamnați la moarte. – Rom. 5:12.

Acea primă lume decăzută a durat numai șaisprezece secole și jumătate, înainte de a ajunge la sfârșitul ei dezastruos prin potopul nimicitor din zilele lui Noe. „Lumea care era atunci”, spune apostolul Petru, „a pierit înecată de apă” (2 Petru 3:6). Acea „lume” care a pierit nu a fost acest glob, deoarece există multe dovezi istorice și geologice care arată că planeta noastră prezentă a fost cea care a experimentat potopul. Atunci, ce a pierit în potop? Iată ce: societatea umană cu generațiile ei corupte și degenerate, precum și aranjamentul organizatoric al hoardelor invizibile de demoni ale lui Satan care amăgeau și asupreau omenirea. Potopul a adus la un sfârșit acea primă lume, chiar dacă partea cerească, îngerii răi, n-au pierit, ci numai li s-a destrămat organizația ce exista atunci. Aceasta este dovada că sunt necesare două părți pentru a constitui o lume.

LUMEA PREZENTĂ VA FI ÎNLOCUITĂ CU UNA NOUĂ

La puțin timp după potop, forțele demonice invizibile ale Diavolului care n-au fost nimicite atunci, au fost reorganizate, după care au avut succes în a întoarce de la Dumnezeu pe majoritatea urmașilor lui Noe. Astfel a venit în existență o altă lume, alcătuită din părți vizibile și invizibile, iar din pricina căii sale păcătoase de acțiune și pentru că aceasta continuă până în timpul prezent, despre ea se vorbește în Scripturi ca despre „această lume rea prezentă” (Gal. 1:4; Tit. 2:12). Această lume nu are nici o legătură cu lumea nouă promisă a lui Dumnezeu. Ea este lumea Diavolului. El este principalul ei „prinț” invizibil, „dumnezeul acestei lumi” (Ioan 14:30; 2Cor. 4:4). Creștinii sunt avertizați din nou că „toată lumea zace în cel rău” (1Ioan 5:18, 19, *Am. Stan. Ver.*). Mai există o altă scriptură care dovedește că o lume este alcătuită din părți vizibile și invizibile. „Căci noi [ca și martori ai lui Dumnezeu] suntem făcuți o privesc pentru lume, atât pentru îngeri cât și pentru oameni” – 1Cor. 4:9, *Am. Stan. Ver.*

Pentru îmbărbătarea noastră în acest timp prezent de triumf aparent al răutății, cuvântul sigur al Atotputernicului Dumnezeu declară: „Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirea lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî aroganța celor asupritori. De aceea, voi clătina cerurile și pământul se va zgudui din temelii lui, de mânia DOMNULUI oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse” (Isa. 13:11,13). Pentru a vedea cum Domnul Iehova va clătina și va nimici, de data aceasta printr-o distrugere arzătoare, elementele vizibile precum și cele invizibile ale lumii conduse de Diavol, observați ce declară apostolul Petru: „Dar cerurile și pământul care există acum sunt păzite și păstrate prin același cuvânt, pentru focul din ziua judecății și de pieire a oamenilor nelegiuți” – 2Petru 3:7.

Mulți urmași orbi ai crezurilor religioase susțin că declarația lui Petru de aici înseamnă că globul nostru literal urmează să ardă scrum. Oameni nebuni! N-ați citit niciodată cuvintele infailibile ale Domnului: „Pământul va rămâne veșnic”? (Eclez. 1:4). Pe deasupra, urmând un asemenea punct de vedere, religioniștii

bisericoși sunt găsiți într-o situație ridicolă atunci când pretind că vor merge în cer, în timp ce pământul va arde, același cer despre care Petru spune că „fiind în flăcări, va pieri, iar elementele se vor topi de căldură arzătoare” (2Pet. 3:12). Așadar, dacă pentru a ieși din această încurcătură, religioniștii admit că într-un caz „cerurile” sunt mai degrabă simbolice decât literale, atunci ei sunt forțați să admită că „pământul” la care se referă același pasaj este de asemenea simbolic, ceea ce este adevărul simplu al chestiunii.

Cu toate acestea, faptul că Domnul a hotărât dinainte să distrugă complet această lume rea prezentă, acest sistem prezent al lucrurilor vizibile aflat sub conducerea puterilor satanice invizibile ale răutății, nu trebuie să aibă nici un motiv de teamă, îngrijorare sau disperare. Nu, deoarece apostolul continuă cu această declarație care bucură inima: „Dar noi, după promisiunea Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea” (2Pet. 3:13). Ah, da, o lume complet nouă! Și totul va fi „după promisiunea Lui” făcută în grădina Eden, atunci când a izbucnit prima dată rebeliunea (Gen. 3:15). Astfel, având de la început scopul de a întemeia o lume dreaptă, cu creaturi cerești drepte care să supravegheze activitățile creaturilor perfecte pământești, Atotputernicul Dumnezeu a dat din timp în timp asigurări despre promisiunile Sale, prin gura profeților Lui, că la timpul Său potrivit își va realiza scopul. „Iată”, zice Iehova, „Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie de ceea ce voi crea.” – Isa. 65:17,18.

Atunci, cine poate crea un asemenea lucru? Iehova Dumnezeu, Cel care a creat lumea dreaptă originală. Cu ce se va asemăna ea? Partea vizibilă va trăi în cea mai minunată, perfectă și îmbucurătoare grădină care poate fi imaginată. Ea va contrasta în fiecare detaliu cu lumea prezentă plină de necazuri a Diavolului. După ale cui idei va fi ea întemeiată? Numai după proiectul perfect al marelui Dumnezeu, a cărui înțelepciune, iubire și putere sunt supreme. Va mulțumi ea pe toți cei care trăiesc? Cu siguranță că numai iubitorii dreptății și cei care își găsesc plăcerea în pace vor trăi pe veci în această lume. Sub conducerea teocratică dirijată de „cerurile” invizibile cu Isus Cristos ca Rege și suzeran, pe tot pământul va fi fericire, pace și binecuvântări. Bolile, nevoia și teama vor fi necunoscute, închinarea lui Iehova va fi curată și liberă în spirit și adevăr, iar omul și animalele inferioare vor trăi în pace. Va dăinui ea veșnic? Da, deoarece Diavolul împreună cu toți asociații săi de spirite stricate vor fi nimiciți, nemaifiind permis niciodată să întorcă în păcat și neascultare o lume dreaptă.

ESTERA DĂ DOVADĂ DE ÎNTELEPCIUNE DIVINĂ

„Fiecare lucru își are timpul lui stabilit, există un timp pentru toate lucrurile de sub cer; un timp pentru a ucide, un timp pentru a vindeca, ...un timp pentru plâns, un timp pentru râs, ...un timp pentru tăcere și un timp pentru vorbire”. Aprecierea înțelepciunii din aceste cuvinte, înregistrate la Ecleziastul 3:1,3,4,7 (*Moffatt*) va

ajuta pe toți servii lui Iehova, care vor zădărnici planurile dușmanilor adevărului și dreptății și vor folosi majoritatea ocaziilor pentru a-L servi. De aceea, ei vor studia cu interes și profit înregistrarea despre o anume Estera, o fecioară evreică ce a urmat această cale înțeleaptă.

Estera a trăit în cetatea regală din Susa, capitala Persiei, în prima parte a secolului al cincilea î.C., în timpul când Xerxes (Ahașveroș) conducea cele 127 de provincii ale imperiului, ce se întindea din Etiopia până în India. Rămasă orfană la o vârstă fragedă, ea a fost crescută de vărul său Mardoheu, un beniamit. Numele ei „Estera” este echivalentul persan al cuvântului evreu „Hadasa”, care înseamnă „mirt”.

Estera apare pentru prima dată în carte cu numele ei, după ce Xerxes a detronat-o pe împărăteasa lui, Vasti, în urma unui serios act de neascultare, atunci când majoritatea frumoaselor fecioare ale imperiului au fost aduse în capitală ca și candidate, pentru a o înlocui pe împărăteasa detronată. Estera se găsea printre cele alese, deoarece era „frumoasă și atrăgătoare” și din înregistrarea care urmează este evident că avea o dispoziție încântătoare. De aceea, nu ne surprinde să aflăm că ea a fost preferată imediat dintre toate fecioarele de Hegai, păzitorul femeilor împăratului, atunci când i-a venit rândul să se pregătească să vină la împărat.

Estera a dat dovadă de înțelepciune, ascultând instrucțiunile lui Mardoheu de a nu-și dezvălui identitatea sa de evreică; de ce ar fi descalificat-o o prejudecată rasială? Atunci era un timp de tăcere. Și după calea de acțiune recomandată, care a durat doisprezece luni, atunci când i-a venit rândul să-l viziteze pe împărat și i-a fost permis să ceară orice dorea, pentru a apărea înaintea lui în cel mai atractiv mod posibil, ea a arătat din nou înțelepciune și mulțumire, păstrând tăcerea; ea s-a încrezut în judecata matură a lui Hegai și n-a omis nimic din ce i-a recomandat el. O astfel de intenție copilăroasă ar fi putut strica cu ușurință lucrurile.

Referitor la vizita pe care ea i-a făcut-o împăratului, citim: „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a câștigat trecere și favoare în prezența lui, mai mult decât toate celelalte fete; așa că el i-a pus coroana împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul lui Vasti”. După aceasta, împăratul a dat un mare ospăț, a declarat o sărbătoare națională și a împărțit daruri cu generozitate, toate în cinstea Esterei, noua lui împărăteasă – Estera 2:16-18, *An Amer. Trans.*

La puțin timp după aceasta, Mardoheu, vărul Esterei, i-a dezvăluit un complot care urmărea uciderea împăratului, lucru pe care ea l-a făcut de cunoscut acestuia, iar în urma cercetărilor s-a descoperit că așa stăteau lucrurile. Aici ea a arătat din nou înțelepciune, căci în timp ce s-a asigurat să-l informeze pe împărat că Mardoheu era cel care descoperise complotul, ea „nu și-a făcut cunoscut neamul și poporul”. Deși era acum împărăteasă, ea dădea încă ascultare, la fel ca înainte, instrucțiunilor înțelepte ale acestui serv devotat și înțelept al lui Iehova.

Vasti a fost detronată în al treilea an al domniei lui Xerxes; trecuseră patru ani de la timpul când Estera i-a succedat. Era în anul al doisprezecelea al domniei lui, aproximativ în anul 475 î.C., când într-una din zile, slujnicele ei i-au adus vestea

că toți iudeii din Susa, inclusiv Mardoheu, se aflau în mare necaz, posteau, plângeau și se boceau și mulți se culcau în sac și cenușă. Îngrozită, Estera îi trimite haine lui Mardoheu, pentru a putea renunța la sacul cu care era îmbrăcat, dar el refuză să le accepte. Supărată, Estera trimite apoi pe unul din famenii împăratului, Hatac, care se afla în serviciul ei, pentru a „afla ce înseamnă lucrul acesta și de unde vine”.

Mardoheu îl informează de tot ceea ce i se întâmplase și despre suma exactă de bani (18.000.000 \$), pe care Haman promisese că o va da vistieriei împăratului pentru nimicirea iudeilor. El îi dă, de asemenea, lui Hatac o copie a decretului răspândit în Susa, de a nimici pe toți iudeii în a treisprezecea zi a lunii a doisprezecea (Adar), dată ce fusese hotărâtă prin tragere la sorți, pentru a o arăta Esterei, cerându-i să meargă la împărat să-l roage pentru poporul său - Estera 4:1-9

Dar Estera ezită, nu fără un motiv întemeiat: „Toți servii împăratului ... știu”, îi spune ea lui Mardoheu, „că există o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat, fie femeie, care intră la împărat în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață, căruia împăratul îi întinde sceptrul de aur. Și eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile”. Era împăratul supărat pe ea? Îl nemulțumise ea în vreun fel și astfel nu mai era, cel puțin pentru un timp, în favoarea lui? Treizeci de zile păreau un timp îndelungat pentru a ignora pe încântătoarea lui împărăteasă – Estera 4:11, *An Amer. Trans.*

Dar Mardoheu rămâne ferm pe poziție: „Să nu-ți închipui”, spune el Esterei, „că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că te afli în palatul împăratului. Căci dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, ...și cine știe dacă nu pentru un timp ca acesta ai ajuns la împărăție?” Recunoscându-și raționamentul limitat, Estera răspunde cu încredere în Iehova: „Du-te și strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine ... trei zile ...Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri” (Estera 4:13-16, *An Amer. Trans.*). Fără îndoială că în timp ce postea, făcea rugăciuni la Iehova pentru îndrumare și ajutor.

La sfârșitul celor trei zile, Estera și-a pus hainele împărătești – ea intenționa să arate cât mai bine – apoi a îndrăznit să apară în prezența împăratului. Când a văzut-o împăratul, ea a căpătat trecere înaintea lui, el i-a întins sceptrul și a întrebat-o: „Ce dorești împărăteasă Estera și care este cererea ta? Chiar și jumătate din împărăție ți se va da”. A scăpat Estera imediat vreun cuvânt despre faptele referitoare la încurcătura groaznică în care se afla ea și toți iudeii din cauza conspirației murdare a lui Haman? Nu; deși chestiunea era urgentă, ea a arătat abilitate, stăpânire de sine și înțelepciune, recunoscând că există un timp pentru fiecare lucru și pur și simplu i-a cerut împăratului și marelui său vizir Haman, să vină la un banchet pe care ea îl pregătise. Mai întâi, ea a dorit să-l aducă pe împărat în cea mai bună dispoziție sufletească posibilă, apoi prin faptul că l-a invitat pe Haman ea nu doar că l-a făcut să nu mai fie în gardă, dar a dorit să fie prezent în momentul demascării – Estera 5:1-4.

Împăratul și Haman au participat la banchet. Acolo, ea le cere să mai vină la un alt banchet ziua următoare, la care ea își va face cunoscută cererea. La sfârșitul celui de-al doilea banchet, ea răspunde celei de-a treia rugăminți a împăratului cu cuvinte bine-alese: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta și dacă binevoiește împăratul, să-mi fie dată viața; iată cererea mea și scapă pe poporul meu; iată dorința mea! Căci eu și poporul meu suntem vânduți să fim nimiciți, măcelăriți și să pierim. Măcar dacă am fi fost vânduți ca robi și roabe aș fi fost liniștită, căci necazul n-ar fi meritat să deranjez pe împărat”. Ajungând chiar la acest pretext, ce șocantă trebuie să fi fost această știre pentru împărat! Nu e de mirare că el a exclamat plin de uimire „Cine este și unde este cel care îndrăznește să creadă în inima lui că va face așa ceva?” Unde este? Observați aici înțelepciunea pe care a avut-o ea, avându-l prezent pe Haman la banchet, atunci când a răspuns: „Un potrivnic, un dușman, acest om rău, Haman”. Înainte ca ziua să se sfârșească, Haman a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care el o pregătise pentru Mardoheu, iar bunurile lui Haman i-au fost date împărătesei, care l-a pus pe Mardoheu peste casa lui Haman. Estera a fost bine răsplătită pentru răbdarea, curajul și înțelepciunea ei și mai presus de toate, pentru încrederea ei în Iehova – Estera 7:1-10, *An Amer. Trans.*

Marele dușman al iudeilor murise, dar planul lui încă mai trebuia îndeplinit, deoarece decretul său de nimicire a tuturor iudeilor rămăsese în picioare. Așa că Estera a îndrăznit să apară din nou în prezența împăratului, de data aceasta căzându-i la picioare și implorându-l cu lacrimi în ochi să înlăture răul plănuit de Haman și din nou împăratul i-a întins sceptrul. Observați cu câtă elocvență pledează ea, nu pentru viața ei, ci pentru viața poporului său: „Dacă îi face plăcere împăratului și dacă am căpătat trecere înaintea lui, dacă lucrul acesta pare potrivit împăratului și dacă sunt plăcută înaintea lui, să fie scrise niște scrisori ca revers la cele plănuite de Haman. ...Căci, cum voi putea îndura să văd nenorocirea care va veni peste poporul meu?” – Estera 8:2-6, *An Amer. Trans.*

Ca răspuns la rugămintea ei, împăratul a autorizat efectuarea unor contra-decrete, iar Mardoheu a scris iudeilor din toate provinciile să lupte pentru viețile lor în ziua de 13 a lunii Adar și chiar să atace pe dușmanii lor. Scrisorile au fost pecetluite cu sigiliul împăratului și trimise prin cele mai rapide mijloace aflate la dispoziția împăratului. Pe deasupra, „Mardoheu a plecat din prezența împăratului în haine împărătești ... cu o mare cunună de aur ... și cetatea Susa striga și se bucura ... și mulți dintre locuitorii țării s-au făcut iudei” – Estera 8:8-17, *An Amer. Trans.*

Datorită acestor schimbări de evenimente, slujbașii împăratului de pretutindeni au sprijinit pe Mardoheu, pe Estera și pe iudei; ca rezultat, atunci când a venit acea groaznică zi de 13 Adar, în loc să fie nimiciți toți iudeii, 75.000 din dușmanii lor din toate provinciile au mușcat țărâna și numai în Susa au pierit 500. În timp ce decretul permitea iudeilor să-și jefuiască dușmanii, înregistrarea declară că „ei n-au pus un deget pe pradă” – Estera 9:10, *Moffatt.*

Comentând veștile, împăratul Xerxes și-a întrebat împărăteasa ce altceva mai dorea, căci acest lucru îi va fi dat. Acela fiind „un timp de a ucide”, Estera a cerut

ca iudeilor din Susa să le fie dată încă o zi pentru a se răzbuna pe dușmanii lor, iar cei zece fii ai lui Haman, uciși deja, să fie spânzurați. Și astfel, în timp ce iudeii din toate provinciile se bucurau și sărbătoreau ziua de 14 Adar, iudeii din capitala cetății Susa spânzurau pe cei zece fii ai lui Haman, foarte probabil chiar pe spânzurătoarea pe care o făcuse tatăl lor pentru Mardoheu și pe care Haman însuși fusese spânzurat, iar iudeii și-au continuat lucrul de răzbunare pe dușmanii lor, având ca rezultat alți trei sute de oameni căzuți. Apoi, ei au sărbătorit și s-au bucurat în ziua a 15-a a lunii. Atât Mardoheu cât și Estera au trimis, apoi, scrisori iudeilor din toate provinciile, rânduind ziua a 14-a și a 15-a a lunii Adar ca zile de bucurie; până în ziua de astăzi, iudeii sărbătoresc încă aceste două zile ca „sărbătoarea Purim”, din cauza sorțului „Pur” pe care Haman îl aruncase, pentru a hotărî ziua pentru nimicirea iudeilor.

Servii lui Iehova pot învăța multe din exemplul înțelept al Esterei, mai ales acum când conspirația și fărâdelegea ce acționează împotriva lor continuă să crească. Aceasta accentuează faptul că există într-adevăr un timp pentru tăcere, pentru evitarea stărnirii de prejudecăți în mod inutil și pentru a fi atenți să nu divulgăm informații pe care dușmanul le-ar putea folosi pentru a păgubi pe poporul Domnului și lucrarea Sa. El arată, de asemenea, că există un timp pentru vorbire, pentru a fi îndrăzneț și neînfricat, având totuși încredere deplină în Iehova că va veni în ajutorul nostru, după ce noi am făcut tot ce este posibil. Exemplul ei mai arată necesitatea de a fi credincios și loial unul altuia și înțelepciunea de a asculta și a fi supus instrucțiunilor și sfatului dat de servii maturi și devotați ai lui Iehova, pe care El îi folosește în timpul prezent pentru a conduce lucrarea Sa de pe pământ. Pe lângă aceasta, drama Esterei este plină de semnificație profetică, preumbrind evenimente din zilele noastre, care ne dau o licărire despre viitorul apropiat, asigurându-ne că planurile dușmanilor poporului lui Dumnezeu vor eșua, deoarece El îi va păstra pe toți aceia care Îl iubesc și servesc.

SCRISOARE

„DESPRE MANDATUL DIVIN”

9 octombrie, 1949

Dragă frate:

Răspundem la recenta ta scrisoare cu privire la nașterea de copii de clasa „alte oi” care vor supraviețui Armagedonului:

Turnul de veghere a arătat de nenumărate ori că Isus Cristos încă nu dă naștere la copii pământești și din acest motiv, membrii prezenți ai clasei „alte oi” nu sunt îndreptățiți la viață veșnică pe pământ. De asemenea, rămășița membrilor unși ai corpului lui Cristos nu sunt o mamă pentru clasa „alte oi” de astăzi, și n-ar fi potrivit ca aceștia să se adreseze rămășiței cu tată sau mamă, într-un sens spiritual. În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, cei care vor ieși afară din morminte și vor câștiga viață veșnică, nu vor fi numiți copii ai prinților pământești, ci se spune că vor fi „asemenea îngerilor; și vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu, fiind

fii ai învierii” (Luca 20:35,36, *Am Stan. Ver*). Deoarece viața lor pe pământ va fi câștigată prin jertfa umanității perfecte a lui Cristos, despre El se vorbește, de asemenea, ca fiind „Părinte Veșnic”. Viața pe care ei o vor obține nu va fi o viață în sens spiritual, ci va fi o viață literală, pământească și nu „prinții” le vor da aceasta.

A spune despre „alte oi”, care vor supraviețui Armagedonului și care se vor căsători și vor da naștere la copii, prin intermediul căsătoriei, că sunt asemenea „fiilor lui Dumnezeu”, care s-au căsătorit cu fiicele oamenilor în zilele lui Noe, este greșit. Căsătoria lor nu înseamnă o întoarcere de la spiritual la ceva uman sau pământesc, care să dea naștere unei rase corcită de hibrizi neaprobați. A spune că această căsătorie după Armagedon și apoi nașterea de copii, înseamnă o întoarcere de la spiritual la carnal este același lucru cu a spune că acea căsătorie a creștinilor unși și nașterea de copii este o întoarcere de la spiritual la carnal. Apostolul Pavel a sfătuit pe creștinii unși să se căsătorească „în Domnul”, și cu siguranță că el nu le-a spus să se întoarcă de la starea spirituală la cea carnală și să dea naștere unei rase de hibrizi dezaprobați de Dumnezeu și sortiți nimicirii. Nici atunci când un membru uns din rămășiță se căsătorește cu cineva din clasa „alte oi”, copiii rezultați în urma acestei căsătorii nu înseamnă o coborâre de la spiritual la carnal și producerea de copii corciturii. La 1Corinteni capitolul 7, apostolul spune că acolo unde un membru al unei familii nu este creștin, totuși copiii născuți în urma acestei uniri sunt sfinți, iar bărbatul neconsacrat este sfințit prin soția credincioasă și soția neconsacrată este sfințită prin bărbatul credincios. Atunci, de ce ar sta lucrurile altfel, atunci când supraviețuitorii Armagedonului, „alte oi”, se vor căsători, ambii soți fiind consacrați și aprobați cu supraviețuire, prin putere divină, și vor aduce pe lume copii? Cu siguranță, copiii lor nu vor corespunde gîborimilor sau oamenilor cu renume, cărora le-au dat naștere „fiii lui Dumnezeu” și fiicele oamenilor în zilele lui Noe. – Gen. 6:1-4

Deoarece ambii soți din clasa „alte oi” sunt devotați dreptății, atunci copiii lor sunt concepuți în dreptate și sunt drepecți. Tu încerci să forțezi înțelesul cuvîntului „drept”, arătând că înseamnă perfecțiune fizică. Evident tu ai uitat că broșura „*Cei smeriți vor moșteni pămîntul*” spune la pagina 28: „Căsătoria acestor supraviețuitori smeriți și credincioși ai Armagedonului va face să apară cercuri de familii și cămine pe tot cuprinsul pămîntului. Pămîntul înfrumusețat va răsuna cu voioșie de vocile dulci ale copiilor, pe care acești părinți devotați îi vor concepe și naște în dreptate. Nefiind încă ei înșiși perfecți, părinții nu vor putea da naștere la copii perfecți, dar îi vor naște în dreptate. După aceea, ei își vor crește copiii în sfatul Domnului Dumnezeu și sub dreapta supraveghere a „cerurilor noi”.

Potopul a fost o adevărată catastrofă fizică pentru lumea veche nelegiuită. Bătălia Armagedonului va fi în același fel o catastrofă fizică pentru această lume rea prezentă și nu ceva spiritual. Corabia salvării în care noi intrăm nu este o corabie literală, ci este organizația lui Dumnezeu; în ceea ce privește pe fiii lui Noe, care n-au avut copii în timp ce erau în corabie, dacă cei din clasa „alte oi”, aflați în „corabia” antitipică, au acum copii, anulează tabloul ocupanților corăbiei

fără copii, atunci și cei din rămășița unsă care au acum copii naturali, ar anula, de asemenea, tabloul sau tipul „corăbiei”. Dar nu este așa. Copiii născuți acum nu sunt născuți în împlinirea mandatului divin emis din nou. Atunci când Dumnezeu a emis lui Noe, după potop, (Gen. 9:1,7) acest mandat de a se căsători și a da naștere la copii, acesta a fost împlinit într-un sens tipic, printr-o împlinire simbolică, 70 de generații fiind înșirate în Geneza capitolul 10, ca ieșind din Noe și fiii lui. În același fel, împlinirea mandatului divin emis din nou, după Armagedon, nu se va face prin umplerea pământului cu locuitori până la saturație, ci printr-o împlinire simbolică aceasta va permite celor înviați suficient loc. Astfel, așa cum este arătat în articolul *Turnului de veghere* „Sfatul apostolului cu privire la căsătorie” din 1 februarie 1947, pagina 45, coloana a doua, Dumnezeu va demonstra că El va putea avea împlinit mandatul divin chiar într-un mod literal, pentru îndreptățirea lumii Lui și va oferi o demonstrație credincioasă a împlinirii acestuia. Cei care vor avea parte de împlinirea acestuia Îl vor „servi pe Dumnezeu în templul Lui zi și noapte” (Apoc. 7:15); ei vor împlini Deut. 6:7, în ceea ce privește creșterea copiilor lor, iar aceștia vor împlini Efes. 6:1-3 în ceea ce privește ascultarea de părinții lor, în același fel cum rămășița unsă și copiii lor sunt instruiți să asculte aceste porunci divine.

Cu loialitate, ai voștri în serviciul teocratic,
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

Experiențe de pe teren

PROPOVĂDUIND ÎN CIUDA HANDICAPULUI FIZIC

În timp ce puneam mărturie în grup în Pasadena, California, găsim foarte puțin interes, am ajuns la o casă din colțul străzii. Unei femei cu caracter de capră, aflată în ușă, îi păsă mai mult de hrana ei religioasă decât de pâinea vieții, așa că am mers la o casă mică, aflată mai în dos și după ce am bătut la ușă, o voce mi-a răspuns: „Intră!” Când am intrat, am văzut un om ce stătea într-un scaun cu rotile cu brațele nu mai mari de doisprezece inci, fără mâini; avea încheieturile genunchiului la șolduri, picioarele foarte scurte și bineînțeles că nu putea să meargă. Așa fusese născut. El a recunoscut imediat mesajul Împărăției ca adevărat, a luat trei cărți legate și mai târziu s-a abonat la *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* El auzise mai înainte de J.F. Rutherford, fostul președinte al Societății Turnul de veghere. Am continuat acasă la el un studiu al Bibliei. El se întreține singur, este crainic la radio și lasă cărți la persoanele de la Hollywood, acolo unde ar fi dificil pentru alții să ajungă. Acum el este vestitor, are o medie de cincisprezece ore pe lună, face vizite ulterioare și conduce studii din Biblie. Fratele lui are grijă de el și amândoi participă la studiile grupei. El are de gând să meargă la congresul din New York și să fie botezat. Toate acestea numai în șase luni – Vestitor în California.

Pentru ca încercarea credinței voastre, fiind cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea ... credeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și plină de glorie – 1Petru 1:7,8

Anunțuri

PERIOADA DE MĂRTURIE „SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI”

Te mărturisești a fi sau ți-ar plăcea să fi unul din martorii lui Iehova? Dacă da, atunci vei dori cu sinceritate să te porți demn de numele pe care-l porți. Tu vei aprecia, de asemenea, scopul Perioadei de Mărturie din luna Iunie, intitulată „Să fim la înălțimea numelui”. Suntem siguri că vei fi alături de noi în îndeplinirea programului de activitate din acea lună. Pe lângă mărturia pusă în armonie cu numele nostru dat de Dumnezeu, noi vom oferi cele trei cărți legate, „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, „*Împărăția este aproape*” și „*Adevărul vă va face liberi*”, pe o contribuție nominală de un dolar pentru toate cele trei cărți. Este o îmbărbătare reciprocă să avem cooperarea voastră în această mărturie și eforturile noastre unite să lucreze împreună pentru a da o mărturie mai impresionantă și a dovedi că Dumnezeul Cel Prea Înalt are un popor pe pământ care susține onoarea numelui Său. El știe că toate eforturile pe care voi le depuneți nu sunt spre lauda omului, ci spre lauda Lui. Cu toate acestea, noi vom aprecia dacă veți face un raport lunar al lucrării și al rezultatelor, ca să putem alcătui un raport combinat.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE”

Săptămâna din 2 iulie: „O minte eliberată pentru lupta divină”, paragraf 1-21 inclusiv, *Turnul de veghere*, 1 iunie 1950.

Săptămâna din 9 iulie: „O minte eliberată pentru lupta divină”, paragraf 22-45 inclusiv, *Turnul de veghere*, 1 iunie 1950.

PĂSTREAZĂ-ȚI

Exemplarul personal al fiecărui număr din revista *Turnul de veghere*. Nu le arunca la gunoi, ci păstrează-le într-un sertar, într-un legător de cărți sau pe rafturile bibliotecii. La sfârșitul fiecărui an, numărul din 15 decembrie al *Turnului de veghere* va conține un index al subiectelor și unul al tuturor scripturilor citate și comentate în toate articolele principale ale întregului an. Dacă îți vei păstra exemplarele și le vei pune în ordine, vei avea o neprețuită bibliotecă documentară pentru consultare în studiul tău din Biblie. Grupele organizate vor păstra exemplare în biblioteca servului local de școală teocratică.

FOLOSEȘTE TALONUL ÎN ALB PENTRU REÎNNOIREA ABONAMENTULUI

Talonul în alb de reînnoire, care îți este trimis înainte de expirarea abonamentului tău la *Turnul de veghere*, trebuie să fie completat și trimis biroului din Brooklyn, sau biroului filialei din țara unde locuiești. Servii de grupe și ceilalți trebuie să folosească întotdeauna aceste taloane în alb atunci când le trimit pentru reînnoirea abonamentului la *Turnul de veghere*. Completând aceste taloane în alb de reînnoire sunteți asigurați de continuitatea abonamentului la *Turnul de veghere*, înainte de a expira și fără întârziere. Va fi, de asemenea, de mare ajutor dacă vă semnați numele citeț și veți nota pe cuponul de reînnoire orice schimbare recentă a adresei.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

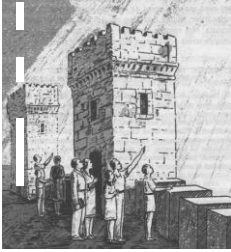
15 IUNIE 1950

Nr. 12

Cuprins:

O VICTORIE DEDICĂȚĂ ÎN ONOAREA LUI IEHOVA	- Pag.335
CONGRES INTERNAȚIONAL AL MARTORILOR LUI IEHOVA	- Pag.351
ȘI ÎN CAZUL LUI HAMAN, „MÂNDRIA MERGE ÎNAINTEA PIEIRII”	- Pag.355
SCRISOARE	- Pag.359
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.362

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 iunie 1950

Nr. 10

O victorie dedicată în onoarea lui IEHOVA

„Ei au strigat: Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon. Și fiecare bărbat a rămas la locul lui, în jurul taberei” – Judec. 7:20,21, Am. Stan. Ver.

IEHOVA este un Dumnezeu al războiului care nu cunoaște înfrângere. Nici un dușman sau combinație de conspiratori nu pot depune destulă putere pe câmpul de luptă pentru a I se opune. Nici un potrivnic din tot universul nu-L poate întrece în strategia războiului. Înțelepciunea Sa este atât de neasemuită, căci atât de neînsemnate sunt forțele, încât este ridicol pentru El să poată pună pe fugă armatele puternice. Din pricina înțelepciunii Sale în întrecerea dușmanilor Săi, El nu trebuie să apeleze la atotputernicia Sa pentru a obține victorii. Căci mai presus de orice „Înțelepciunea este mai bună decât armele de război” – Ecl 9:18.

2 Creștinii adevărați, cunoscuți ca Martori ai lui Iehova, pot confirma acest adevăr. Călăuziți de înțelepciunea care se coboară de sus, șiragul lor de victorii asupra națiunilor lumesti, care se ridică împreună cu cele mai recente arme de război, vorbește neîntrerupt. Ei pot aplica la ei înșiși cuvintele lui Pavel: „Armele războiului nostru nu sunt literale, ci puternice prin Dumnezeu, pentru dărâmarea întăriturilor” (Iac. 3:17; 2Cor. 10:4). Ei pot deveni victime ale luptei, împotrivindu-se „acestei lumi rele din prezent”, care „zace în cel rău”, Satan Diavolul; dar ei sunt învingători împotriva persecuțiilor și gloatelor, întemnițărilor și interdicțiilor guvernamentale, ei chiar triumfă asupra execuției sentințelor de moarte, deoarece lucrarea lor prosperă, numărul lor crește și drepturile lor la viață într-o lume nouă sunt sigure (Gal. 1:4; Ioan 5:19; Apoc. 2:10, *Am. Stan. Ver.*). Pentru aceasta ei Îl onorează pe Dumnezeu, deoarece protecția și înțelepciunea Lui călăuzitoare sunt cele care aduc victoria. În timp ce numărul lor mic atâta o lume înarmată, ei apreciază cuvintele din Ecleeziastul 9:14-16: „Era o cetate mică, cu puțini oameni în ea; și împotriva ei a venit un împărat puternic, a asediat-o și a ridicat mari întărituri împotriva ei; în cetate se afla un om sărac, dar înțelept, care a scăpat cetatea cu înțelepciunea lui; și totuși nici un om nu se gândise la omul acela sărac. Atunci am zis: Înțelepciunea este mai bună decât tăria”! Lumea își aduce aminte și-și idolatrizează eroii de război; ocrotirea ei ar fi mai sigură dacă n-ar trece pe lângă înțelepciunea de sus și n-ar uita-o. – Ecl 7:12.

3 Principiul că „înțelepciunea este mai bună decât armele de război” își găsește justificare în drama profetică în care este implicat Ghedeon și cei trei sute de luptători ai săi. Din numărul nostru precedent vă reamintiți că ei înlăturaseră din minte închinarea lui Baal care prinde în capcană și curățiseră din numărul lor pe cei fricoși, leneși și egoiști. Acum, cu rândurile reduse la numai trei sute de oameni, ei se confruntau cu o armată adversară de cel puțin 135.000 de dușmani spadasini. Situația necesita strategie. În ascultare de porunca lui Iehova, Ghedeon pleacă într-o călătorie de recunoaștere printre avanposturile taberei madianite și surprinde o conversație dintre doi dușmani. Unul povestește un vis despre o turtă de orz, care se rostogolea în tabără lui Madian și care a răsturnat un cort, iar celălalt interpretează: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, un bărbat din Israel; Dumnezeu a dat pe Madian și toată oștirea în mâna lui”. Ghedeon s-a întors la tabăra sa și a strigat: „Ridicați-vă; căci Iehova a dat oștirea lui Madian în mâinile voastre.” – Jud. 7:9-15, *Am.Stan.Ver.*

4 O turtă de orz nu este mult, dar ea s-a rostogolit peste un cort. Cei trei sute de oameni ai lui Ghedeon erau depășiți, în mare măsură, din punct de vedere numeric, dar prin acest vis le-a fost spus de Dumnezeu că ei vor pune pe fugă pe Madian. Astăzi, martorii unși sunt relativ puțini, dar Iehova le deschide ochii la slăbiciunile acestor sisteme ale lumii. Pe când creștinii fac o recunoaștere a pozițiilor dușmane, ei discern poziția falsă a religiilor creștinătății, corupția politicii ei, lăcomia comerțului ei, pofta după putere care arde în militarismul acesteia. Oamenii din lumea afacerilor pot fi adesea auziți plângându-se de starea jalnică a religiei, politicii, comerțului și militarismului lumesc, toate părând că așteaptă un al III-lea Război Mondial. Dușmanii pot fi auziți condamându-se cu propriile lor guri și uneori pot fi auziți laudând pe martorii lui Iehova pentru integritatea lor, ca grup, și pentru zelul lor ca și creștini. Nu că ei favorizează pe martorii lui Iehova, ci faptele îi forțează să mărturisească aceasta fără voie și să ridice ochii deschiși la scrierea de mână de pe perete (Dan. 5:5, 25-28; Luca 19:22). Ca și în visul madianitului, curajul neșovăielnic creștin este un semn dublu: distrugere pentru dușman și eliberare pentru servul evlavios. „Să nu vă clătinați niciodată înaintea adversarilor voștri, căci neînfricarea voastră va fi un semn sigur pentru ei despre nimicirea lor viitoare, dar pentru voi aceasta va fi un semn, de la Însuși Dumnezeu, pentru eliberarea voastră” – Filip. 1:28, *An Amer. Trans.*

STRATEGIA ȘI ATACUL

5 Sus! Ridicați-vă! Pregătiți-vă pentru luptă! Ghedeon se întoarce din recunoașterea sa din timpul nopții și-și înflăcărează micul său grup cu zel pentru luptă. El își împarte armata în trei grupe de câte o sută de oameni fiecare și-i desfășoară în întunericul nopții pentru acțiune. Ei se înșiră coborând de pe înălțimile muntelui Gilboa, un șir liniștit de siluete care înconjoară, în cele din

urmă, tabăra adormită madianită, ce se întinde în valea lui Izreel, la poalele dealului More, spre nord. Erau bine înarmați acești trei sute? Nu, nu din punct de vedere militar; ei ar fi provocat hohote de râs disprețuitoare și batjocură din partea militariștilor aroganți. Fiecare avea câte o trâmbiță, un ulcior și o torță în ulcior. Fiecare cunoștea instrucțiunile, avea locul său repartizat în șirul micuț ce înconjura tabăra și privea la Ghedeon pentru indicații. La semnalul dat, fiecare în parte a sunat cu putere din trâmbița sa, și-a spart ulciorul, a ridicat torța și a strigat: „Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon”! – Jud.7:1,15-20, *Am. Stan. Ver.*

6 O scenă de confuzie sălbatică și teroare a izbucnit în oștirea madianită. Tăcerea nopții tulburată de sunetele celor trei sute de trâmbițe, liniștea ei sfărâmată de strigătele celor trei sute de gâtlejuri, întunericul ei pătruns de flăcările stranii ale celor trei sute de torțe și, adăugat la aceasta, frica îngrozitoare a șeptelului madianit, toate acestea arată că spaima deprimantă a invadatorilor este de înțeles. Strigătele și zgomotele s-au rostogolit peste tabără pentru a lovi părțile dealului More, numai pentru a sări peste scena confuză și au lovit creasta muntelui Gilboa, și pentru că zgomotul a fost amplificat, iar ecourile s-au întors, părea ca și cum însăși dealurile s-au trezit și și-au ridicat strigătul împotriva lui Madian. Ecourile reflectate s-au răsfrânt asupra dușmanului; pe când ei se împleticeau prin corturile lor, ochii cârpiți de somn s-au deschis de o spaimă surprinzătoare la vederea flăcărilor ce se mișcau și care scoteau în relief siluete neclare și aprindeau închipuiri superstițioase. Crezând că trâmbițele erau ale unei armate numeroase care pătrunsese în tabăra lor, madianiții și-au închipuit că dușmanii lor erau printre ei și și-au întors săbiile împotriva oricărui om pe care îl întâlneau, împotriva lor însăși. Ei au fost puși în încurcătură, s-au repezit nebunește și au adăugat la zgomot propriile lor strigăte, până să-și poată îndrepta atacul intenționat și și-au luat zborul spre vadurile Iordanului și spre propria lor țară. Războiul nervilor le năruise controlul, iar ei s-au atacat unul pe altul, înainte să izbucnească, în cele din urmă, lupta. Teama care i-a cuprins s-a răspândit asemenea unei plăgi și spaima le-a dat aripi pentru a-i pune pe fugă (Deut. 20:8). Nici o altă stratagemă n-a fost plănuită mai bine vreodată, executată mai bine, sau mai plină de succes în întregime. În Judecători 7:20-22 spune:

7 „Cele trei grupe au sunat din trâmbițe, au spart ulcioarele, au ținut torțele în mâna stângă și trâmbițele cu care să sune în mâna dreaptă și au strigat: Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon! Fiecare om a rămas la locul lui în jurul taberei; și toată oștirea a fugit; ei au strigat și i-au pus pe madianiți pe fugă. Ei au sunat din cele trei sute de trâmbițe și Iehova a ridicat sabia fiecărui om împotriva tovarășului său, împotriva întregii oștiri și aceasta a fugit” – *Am. Stan. Ver.*

8 Urmând strategia dată de Iehova prin Ghedeon, dușmanul stricat a fost manevrat de Dumnezeu să se ucidă unii pe alții, iar cei trei sute de israeliți au câștigat victoria fără arme literale. „Înțelepciunea este mai bună decât armele de război”. Strigătele și sunetele de trâmbiță au precedat atacurile: „Dumnezeu se ridică [împotriva dușmanului] cu un strigăt, DOMNUL cu sunetul unei trâmbițe.” „Dacă veți merge la război în țara voastră împotriva dușmanului care vă asuprește,

atunci să sunați o alarmă cu trâmbițele” (Num. 10:9; Ps. 47:5). De obicei o trâmbiță anunță înaintarea unei companii și pentru că fiecare din cei trei sute aveau trâmbițe, madianiților li s-a părut că erau invadați de trei sute de companii de soldați în loc de trei. Prin sfârșitul acelei bătălii începute atât de spectaculos, madianiții asupritori și tovarășii lor conspiratori au fost morți, iar Israelul a fost liber de stăpânirea lor crudă.

9 Madianiții moderni de astăzi și aliații lor, agenții vizibili ai lui Satan care stăpânesc peste oamenii de pe pământ și îi asupresc și care caută mai ales să zdrobească pe aceia care-l servesc pe Iehova, pretind că sunt „stăpânirile înalte” menționate în Romani 13:1. Dar cei trei sute de oameni antitipici, rămășița unsă a membrilor trupului lui Cristos, sub comanda Mai Marelui Ghedeon, Isus Cristos, pun la îndoială acea pretenție. Pe 5 august 1928, într-o rezoluție intitulată „Declarație Împotriva lui Satan și pentru Iehova”, care a fost adoptată de 12.000 de martori adunați în Detroit, Michigan, și care a fost tipărită mai târziu în mai multe limbi și distribuită prin milioane de exemplare, a fost făcută declarația: „De aici înainte, strigătul nostru de luptă va fi: SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU!” Direcția generală a acestei Declarații și a vorbirii publice „Domnitor pentru popor” care a însoțit-o, ambele fiind transmise la acea vreme prin mai mult de o sută de stații radio, în America și Canada, a fost că Satan era dumnezeul acestei lumi și conducătorii naționali erau reprezentanții săi și nici o națiune pământească nu avea pe Iehova ca Dumnezeu ei. Adevărul că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt Stăpânirile Înalte din Romani 13:1, și nu politicienii lumești, a fost făcut mai clar și a fost dat unei publicități mai largi de la și după anul 1929, mai ales în numerele din 1 și 15 iunie ale revistei *Turnul de Veghere* din acel an.

10 Apostolii n-au privit pe politicienii lumești ca pe „stăpânirile înalte”, căci altfel ei nu le-ar fi spus niciodată: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5:29; 4:19). Nici Isus, care a demascat și dezbrăcat „domniile și stăpânirile” comerțului, politicii și religiei false, precum și puterile invizibile demonice, nu i-a privit astfel (Mat. 4:8-10; 6:19-21; 19:23,24; 21:12,13; 23:1-33; Luca 13:31,32; Ioan 8:44; 18:36; 19:10,11; Col. 2:14-17). Pentru primii creștini stăpânirea acestor oameni a devenit tot așa de moartă ca întâii născuți ai Egiptului, în timpul celei de-a zecea plăgi, care a simbolizat moartea conducătorilor lumești ca „stăpâniri înalte”. Moartea întâilor născuți antitipici („începutul [sau conducătorul] tăriei lui”) apare atunci când martorii lui Iehova spun înaintea tribunalelor și autorităților lumești: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni.” – Deut. 21:17.

11 Prin urmare, cu acest adevăr despre adevăratele „stăpâniri înalte” i-au atacat martorii lui Iehova pe madianiții moderni de azi, de la și după anul 1928, și cu aceasta ei au rupt lanțurile care îi legaseră odată într-un mod greșit, fiind supuși conducătorilor lumești chiar în chestiunea închinării, când ei credeau că asemenea conducători erau „ordinați de Dumnezeu”. Cunoștința că Dumnezeu și Cristos sunt Stăpânirile Înalte a pus pe fugă și a distrus puterea autorităților lumești asupra

creștinilor referitor la închinarea lui Iehova. De când apreciază acest adevăr, ei strigă cu curaj strigățul lor de luptă: „Sabia lui Iehova și a Unsului Său”!

12 Această lume veche și conducătorii ei se află într-un întuneric tot atât de adânc precum cel care s-a lăsat peste Egipt în timpul celei de-a noua plăgi, iar cei care înconjoară și se infiltrează în această tabără a lumii sunt numărul relativ mic de martori ai lui Iehova. Dar pentru dușman, martorii par numeroși, deoarece organizația Teocratică se folosește din plin de micul grup, fiecare păstrându-și locul care i s-a încredințat, exact cum cei trei sute de oameni ai lui Ghedeon au rămas „fiecare la locul său în jurul taberei”. Ei sunt educați în cele mai bune metode și strategii ale luptei creștine, iar atunci când Mai Marele Ghedeon luminează și trâmbițează adevărul de la templu, ei încep imediat să reflecte acea lumină, lăsând-o să strălucească peste tot cuprinsul lumii întunecate, ridicându-și vocile asemenea unei trâmbițe de laudă pentru Dumnezeu, asigurându-se că sunetul este clar și sigur, strigând cu zel adevărurile care îi fac pe oameni liberi de asupritorii sălbatici. Unșii sunt asemănați cu vasele de pământ în care este depozitată lumina prețioasă și pentru a lăsa această lumină să strălucească ei își consumă și-si folosesc, de bună voie, energia fizică și chiar permit ca aceasta să fie zdrobită în moarte, asemenea ulcioarelor sfărâmate de lut. Dar calea lor strălucește exemplar și lumina crește. – Gen. 4:10; Ps. 47:1; 69:9; 119:105; 150:3; Isa. 58:1; 60:1,2; Ier. 50:15; Mat. 5:14-16; 1 Cor.14:8,9; 2 Cor 4:6,7; Evrei 11:4.

13 Cei din lume pot crede că martorii lui Iehova sunt tot atât de sărăcăcios echipați pentru serviciu precum ar fi înarmați soldații pentru război literal cu torțe, ulcioare și trâmbițe. Ei nu sunt echipați cu învățătura ortodoxă religioasă, nici nu sunt înarmați cu o diplomă de la vreun seminar de teologie. Ei nu folosesc metode ortodoxe, ca de pildă a sta în spate în biserici, așteptând ca enoriașii să vină la ei, sau să analizeze cărți lumești, să flecărească despre politică sau să înlocuiască Biblia cu crezuri sau ritualuri, sau sponsorizând reuniunile bisericesti sau jocurile de bingo. Dar atunci când martorii încep să vorbească și lasă lumina Bibliei să strălucească, dușmanul devine confuz, impacientat și nu mai este în stare să se împotrivescă adevărurilor declarate (Ioan 7:15; Fapte 4:13). Lumina Bibliei este prea puternică pentru dușmanii care au dormit mult timp în întuneric, așa că ei bâjbâie în orbire zăpăciți de un mesaj ciudat pentru ei. Incapabili să ia o poziție de partea Bibliei, ei fug la tradiție, crezuri, obiceiuri, ritualuri, ceremonii și formalități, până când sunt puși pe fugă definitiv din ținutul închinării adevărate a lui Iehova. – Isa. 29:13,14; Mat. 15:1-9; 23:5; Col.2:8.

14 Incapabili să se unească într-o acuzație unificată împotriva martorilor lui Dumnezeu, dușmanii îi numesc într-o țară comuniști, în alta imperialiști, într-un an îi acuză ca naziști, anul următor îi înfierează Comuniști. Conducătorii lumii se ciocnesc între ei, certându-se, luptându-se și omorându-se unii pe alții. Propriile lor acțiuni arată că nu ar putea fi „stăpânirile înalte”; propria lor luptă internă, confuză îi ajută să-și năruie pretenția. Împărțiți din punct de vedere religios, politic, comercial și militar, ei nu pot sta pe picioare, ci cad, distruși de poziția lor

falsă, de mesajul adevărului și de propriul lor comportament necreștin. Credincioșii luminați de Biblie îi văd pe acești conducători ai creștinătății, care se crede că-L reprezintă pe Dumnezeu, că au doar o credință moartă, o credință nefondată pe cunoștință și neînsuflețită de fapte scripturale. Pentru Dumnezeu ei sunt morți, fiind înclinați spre încălcări de lege și păcate și sunt ca și morți pentru creștini, care nu-i mai consideră ca „înaltele stăpâniri” „ordinați de Dumnezeu.” (Mat. 8:22; 12:25; Efes 2:1; Evrei 11:1; Iac. 2:26). Isaia descrie „moartea” lor astfel: „O, DOAMNE, Dumnezeul nostru, alți stăpâni în afară de Tine au stăpânit peste noi; dar acum numai pe Tine și numai Numele Tău îl chemăm. Ei sunt morți, nu vor trăi; ei sunt decedați, nu se vor mai scula; căci Tu i-ai cercetat, i-ai nimicuit și le-ai șters pomenirea” – Isa. 26:13,14.

ALȚII SE MOBILIZEAZĂ ÎN LUPTĂ

15 În drama din vechime, atacul neînfricat al celor trei sute de oameni ai lui Ghedeon a alungat dușmanul îngrozit spre Iordan, punându-l pe fugă și acest succes uimitor a umplut cu curaj pe alți izraeliți și i-a mișcat să se alăture în urmărirea dușmanului. Relatarea despre acest lucru și despre ce a urmat se găsește în Jud. 7:23-25 și Jud.8:1-3.

16 „Bărbații lui Israel s-au strâns, cei din Neftali, din Așer și din tot Manase și au urmărit pe Madian. Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim, spunând: Pogorâți-vă înaintea lui Madian și tăiați-le trecerea apelor, până la Bet-Bara și Iordan. Toți bărbații din Efraim s-au strâns și au pus stăpânire pe trecerea apelor până la Bet-Bara și Iordan. Au pus mâna pe cei doi prinți ai lui Madian: Oreb și Zeeb; au ucis pe Oreb la stânca lui Oreb și pe Zeeb la teascul lui Zeeb; au urmărit pe Madian și au adus capetele lui Oreb și Zeeb la Ghedeon de cealaltă parte a Iordanului. Bărbații lui Efraim au zis lui Ghedeon: De ce ne-ai tratat astfel? Căci nu ne-ai chemat când ai plecat să te lupți cu Madian? Și l-au ocărât cu asprime. Ghedeon le-a răspuns: Ce am făcut eu în comparație cu voi? Oare nu face mai mult culesul ciorchinilor rămași în via lui Efraim decât culesul întregii vii a lui Abiezer? Dumnezeu a dat în mâinile voastre pe prinții lui Madian, Oreb și Zeeb; ce puteam face eu în comparație cu voi? După ce le-a vorbit astfel li s-a potolit mânia.” – *Am. Stan. Ver.*

17 După atacul inițial, lupta s-a transformat într-o bătălie în fugă și pe când se îndreptau spre Iordan, din spate îi măturau întăririle din Israel, care s-au alăturat celor trei sute în urmărire. Primii care s-au alăturat din proprie inițiativă în bătălie au fost cei din Neftali, Așer și Manase, seminții din care veniseră inițial cei 32.000, dar ale căror rânduri fuseseră subțiate până la cei trei sute folosiți în cele din urmă, ca rezultat al testelor pentru a înlătura pe cei fricoși și egoiști. Fără îndoială că unii care veniseră acum să lupte fuseseră printre cei 31.700 trimiși înainte acasă. Alții, ca de pildă cei din Efraim, au primit chemarea pentru a acționa după ce fuga era în toi.

18 În împlinire, rămășița unsă a trecut prin purificarea și curățirea templului, pentru a-i potrivi pentru lupta divină, iar când ei au fost echipați, în cele din urmă, cu suficient adevăr pentru a pune pe fugă pe reprezentanții vizibili ai lui Satan, din poziția lor ca „stăpâniri înalte”, ce aparțineau lui Iehova, unșii au lansat atacul. Martorii au demonstrat cu Biblia că cei ce conduc lumea au invadat locul ce aparține lui Dumnezeu și lui Cristos, iar îndrăzneala lor în demascarea acestora și neputința dușmanului de a da un răspuns și de a-și menține poziția, i-a determinat pe alți observatori să vadă că agenții lui Satan nu puteau să-și mențină titlul de „stăpâniri înalte”. De aceea, acești conducători ai lumii au devenit morți ca și „stăpâniri înalte” în fața observatorilor, care au spus altora și care, la rândul lor, au spus la mai multe persoane acest adevăr ce a distrus, ca printr-o sabie fabula „stăpânirilor înalte” a conducătorilor asupritori. Câțiva din primii care au trecut de partea rămășiței unse la începutul anilor 1930, cunoscuseră mai înainte pe martori și participaseră la adunări, dar, asemenea fiului egoist risipitor din parabolă, se îndepărtaseră pe propriile căi încântătoare, risipind tot ce avuseseră (Luca 15:11-32). Acum ei se întorc la închinarea Tatălui, împreună cu un număr de oameni ce crește mereu, care primesc pentru prima dată invitația de a se alătura în lupta creștină. Aceștia care s-au alăturat sunt „alte oi” ale Domnului, care vor forma, în cele din urmă, o mulțime mare din toate națiunile, popoarele, neamurile și limbile. – Apoc. 7:9-17.

19 Nu după moartea întâilor născuți din Egipt mulțimea amestecată a fost văzută mărșăluind împreună cu Israelul? (Ex. 12:38). Și nu după nimicirea puterii madianite puse pe fugă s-au alăturat celor trei sute mari întăriri? Tot la fel și clasa „alte oi” înaintează după ce începe fuga și cea de-a zecea plagă antitipică. Adevărul cu privire la „stăpânirile înalte” ca fiind Dumnezeu și Cristos a fost făcut clar în 1928 și 1929 și de atunci acest adevăr tăios a fost mânuit regulat, ca o parte importantă a săbiei spiritului. Acesta a fost o parte a luptei continue, neîntrerupte, dusă de-a lungul anilor, fiind larg răspândită și câștigând atenția publicității prin miile de cazuri din tribunale ce implicau conflictele cu autoritățile lumesti asupra drepturilor de a propovădui, salutul steagurilor, salutarea oamenilor, serviciul militar, etc. Cu cât lumina adevărului strălucea mai tare, cu atât mai mult se răsfrângeau strigătele și trâmbițările de laudă, ceea ce a făcut ca mult mai mulți oameni cu bunăvoință să se alătore rândurilor martorilor lui Iehova.

20 Madianiții și aliații lor invadaseră țara ce urma să fie ocupată de închinătorii adevărați, o pângăriseră și o prădaseră, o lăsaseră pustiită și neroditoare. Dar atunci când ei au fost puși pe fugă de israeliții întăriți și reînviați și au fugit spre propria lor țară pentru a scăpa, ei au dat peste forțe noi ce apăruseră pentru a le tăia retragerea. Aceste noi trupe, efraimiții, și-au descărcat furia pe madianiți, ucigând chiar pe cei doi prinți, Oreb și Zeeb. La fel și astăzi, dușmanii care se retrag sunt luați prin surprindere de forțe care apar, deodată, chiar din rândurile lor, ieșite din propriile lor organizații și dușmanii nu mai știu încotro să fugă. Pe măsură ce mesajul pătrunde în noi țări, mai multe mii intră în luptă, arătând că această lume este un lucru mort pentru ei, lipsită de ceva speranțe de

viață. Asemenea efraimiților, ei acceptă locurile din luptă încredințate lor de capul organizator al celor trei sute antitipici. Acolo unde încercările cer, acolo ne pune organizația, acolo unde unitatea acțiunii împotriva dușmanului va avea rezultat.

21 Dar de ce oamenii lui Efraim s-au plâns că n-au fost chemați mai devreme? Întorcându-ne în tip, vedem că scopul lui Dumnezeu a fost să folosească un număr limitat de oameni în atacul inițial, pentru ca renumele pentru Victorie să poată fi adus, în mod potrivit, lui Iehova. (Jud. 7:2-4). În mod asemănător, triumful asupra madianiților moderni de astăzi nu se datorează forței numerice și nici o creatură de carne și sânge nu trebuie slăvită în fața lui Dumnezeu. Victoria trebuie să fie în onoarea lui Iehova. El nu are nevoie de creaturi pentru a pune pe fugă dușmanul; El ar putea propovădui adevărul făcând pietrele să strige. (Luca 19:40; 1Cor.1:29). Cu toate acestea, El a ales să folosească „o turmă mică”, o rămășiță unsă, pentru a împlini lucrarea de a pune dușmanul pe fugă. Mai târziu, pe când sunt luați în rândurile luptătorilor din ce în ce mai mulți din clasa „altor oi”, unii se pot plânge că ei n-au fost informați mai devreme despre aceste adevăruri ale Bibliei, că ei ar fi putut avea o împărtășire deplină în lucrarea de propovăduire a evangheliei. Dar ei apreciază motivul pentru care li s-a părut că au fost chemați mai târziu în serviciu, atunci când află despre scopul lui Iehova de a aduna, a proba, a cerne și judeca mai întâi o rămășiță unsă. – Ioan 10:16; 1Pet. 4:17.

22 Printr-un răspuns blând și plin de tact, Ghedeon a înlăturat mânia efraimiților. El a aplicat principiile care aveau să fie exprimate câteva secole mai târziu: „În cinste, fiecare să dea întâietate altuia!”; „În smerenie, fiecare să considere pe altul mai bun decât pe el însuși” (Prov. 15:1; Rom. 12:10; Filip. 2:3). Nu era timp pentru un conflict intern, așa că el le-a înlăturat mânia, scoțând în relief împărtășirea fericită pe care ei au avut-o în obținerea victoriei, chiar adăugând cu generozitate: „Ce am putut face eu în comparație cu voi?” „Oare nu face mai mult culesul ciorchinilor din via lui Efraim, decât culesul întregii vii a lui Abiezer?”, întreabă el.

23 „Abiezer” a reprezentat casa lui Ghedeon, iar în această dramă a arătat spre rămășița unsă a membrilor trupului lui Cristos. Organizația pământească a lui Satan este cunoscută ca „via pământului” și în ceea ce privește lupta vizibilă dintre ea și martorii lui Iehova, rămășița unsă este cea care proclamă prima adevărul ce stârnește lupta. (Apoc. 14:18-20). Propovăduirea fără frică a rămășiței este cea care atâță dușmanul și îl pune pe fugă, până la înfrângere completă. Cu timpul, „alte oi” se alătură în curățirea multora din roadele doctrinale ale „viei” dușmanului, care au fost secerate ca minciuni, rămânând numai spicele culese după seceriș. Cu toate acestea, la momentul decisiv, „alte oi” intră în luptă pentru a împlini un serviciu vital, la fel cum efraimiții au cules spicele rămase după seceriș în timpul luptei din vechime; prinderea în cursă și uciderea madianiților înfrânți, precum și nimicirea pe rând a celor împrăștiați, contribuind în mare măsură la victoria finală

24 Ghedeon a recunoscut acest lucru, la fel cum rămășița unsă declară astăzi, cu bucurie, că „alte oi” împlinesc acum o parte majoră în izgonirea,

prinderea și nimicirea rodului doctrinal și ideologic al organizației vizibile a lui Satan. Clasa „altor oi” nu are nici un motiv pentru care să ocărăscă pe cineva din cauza startului lor mai lent. Efraimiții trebuie să fi știut că madianiții erau în țară, că Ghedeon aduna forțe pentru a-i combate și că ei cel puțin și-ar fi putut oferi serviciile, fără să fi fost invitați în mod oficial. În mod asemănător, mulți dintre cei care alcătuiesc acum „alte oi” știau dinainte de lucrarea rămășiței și s-ar fi putut asocia cu ei. Este adevărat că ei n-au fost invitați să ia parte în serviciu foarte mult în timpul anilor 1920, invitația fiindu-le făcută mai târziu, întocmai cum a fost făcută aceasta mai târziu, efraimiților din tip. După ce primesc instrucțiunile, „celelalte oi” înțeleg de ce strângerea lor a trebuit să aștepte, că a fost scopul lui Iehova de a aduna mai întâi „turma mică” în întregime, iar ei sunt mulțumiți de aranjamentul lui Iehova și sunt încântați de privilegiile de serviciu pe care ei le posedă acum, chiar așa cum au fost liniștiți efraimiții, după ce au fost instruiți de Ghedeon. De aceea intră acum „alte oi” în ultima parte a lucrării de propovăduire a evangheliei, după ce aceasta a continuat timp de nouăsprezece secole, după moartea întâilor născuți antitipici și ei se bucură că lucrarea de încheiere de strângere a spicelor rămase după seceriș pe care o fac este uimitor de rodnică și contribuie atât de mult la strângerea acelora care vor alcătui mulțimea mare din Apocalipsa 7:9.

ÎNCHEIEREA OPERAȚIUNILOR

25 Relatarea scenelor finale ale bătăliei tipice continuă: „Și Ghedeon a ajuns la Iordan și l-a trecut, el și cei trei sute de oameni care erau cu el, istoviți, dar urmărind pe dușman. El a zis oamenilor din Sucot: Dați, vă rog, câteva pâini poporului care mă însoțește; căci ei sunt istoviți și sunt în urmărirea lui Zebah și Țalmuna, împărații Madianului. Și căpeteniile din Sucot au spus: Sunt oare Zebah și Țalmuna acum în stăpânirea ta, ca noi să dăm pâine oștirii tale?” Ghedeon a plecat și a rostit aceeași rugămintă oamenilor din Penuel, primind același răspuns. Ghedeon a rostit judecata atât împotriva celor din Sucot cât și celor din Penuel și a continuat urmărirea dușmanului. – Jud. 8:4-9.

26 Rămășița unsă a insistat în bătălia adevărului împotriva minciunilor timp de mulți ani până acum, dar, deși ei sunt îmbătrâniți și aproape epuizați, nu cedează oboselii trupului, ci continuă izgonirea dușmanului, „istoviți, totuși urmărindu-i”. Adeseori ei au putut folosi un asemenea ajutor ca cel simbolizat de „pâine” sau „un pahar cu apă rece”. Aceia care refuză să-i ajute pe frații lui Cristos sunt judecați cu asprime de Rege, care le spune: „Am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau ...Duceți-vă în pedeapsa veșnică.” (Mat. 25:42,46; 10:42, *Am. Stan. Ver.*). Asemenea oameni au fost prefigurați de oamenii din Sucot și Penuel și vor suferi o soartă asemănătoare.

27 Cei din Sucot și Penuel încă mai credeau că madianiții mai puteau câștiga și se temeau de urmări, dacă ei ar fi ajutat trupa lui Ghedeon. Dușmanul

pus pe fugă ascuns acum la Carcor, număra 15.000 de oameni, bucurându-se de un raport de forțe de 50 la 1 în favoarea lor, iar pentru oamenii cu credință puțină, care luau în considerație aparențele exterioare, orbi față de puterea lui Iehova, care sprijină pe poporul Său, victoria prin Ghedeon părea încă o perspectivă întunecoasă. Oamenii din Sucot și Penuel îi considerau încă pe asupritorii lor ca și cum stăpâneau peste ei, ca fiind stăpânirile înalte, cărora trebuiau să se supună. Aceștia sunt asemenea celor din clasa „caprelor” și a „servului rău” de astăzi, care refuză să ajute pe rămășița unsă, incapabili să vadă că în spatele acestor frați ai Domnului sunt Cristos și Iehova și care se tem, încă, de conducătorii lumii, înțelegându-se cu ei și privindu-i ca pe „stăpânirile înalte”! Aceștia care sunt asemănători caprelor cred că această organizație a lumii de sub conducerea lui Satan este cu totul dreaptă, cred că ea va dura ca și putere stăpânitoare și ei își leagă soarta de a acesteia. De aceea, atât în tip cât și în antitip, se vede că fuga și bătălia a împărțit pe oameni: unii venind și alăturându-se în luptă împotriva asupritorilor satanici, alții stând de partea invadatorilor osândiți de pe terenul închinării lui Iehova. – Mat. 25:31,32.

28 Înregistrarea despre lupta tipică continuă: „Acum Zebah și Țalmuna erau la Carcor împreună cu armata lor de aproape cincisprezece mii de oameni, toți cei care rămăseseră din toată armata kedemiților, deoarece căzuseră o sută douăzeci de mii de oameni care scoteau sabia. Ghedeon s-a suit pe drumul celor ce locuiesc în corturi, la răsărit de Nobah și Iogbeha și a atacat tabăra, deoarece aceasta renunțase la pază. Zebah și Țalmuna au fugit, dar el i-a urmărit, a capturat pe cei doi împărați ai Madianului, Zebah și Țalmuna și a băgat spaima în toată armata.” (Jud. 8:10-12, *An Amer. Trans*). Pe când el se întorcea victorios pe drumul pe care îi urmărise, Ghedeon a dat pedeapsa convenită oamenilor din Sucot și Penuel, a descoperit faptul că împărații madianiți Zebah și Țalmuna erau cei care îi uciseseră frații și i-a ucis în mod drept. – Jud. 8:13-21.

29 Ghedeon și cei trei sute de oameni ai săi au fost cei care au început lupta sub conducerea lui Iehova; ei au fost aceia care au încheiat-o prin harul Său. Așadar, rămășița unsă este cea care joacă rolul principal în lupta vizibilă creștină împotriva agenților lui Satan, ea fiind folosită pentru a o începe și a o încheia, în măsura în care lupta este în legătură cu aceste „zile din urmă”. Efraimiții au avut privilegiul de a-i captura și a-i ucide pe Oreb și Zeeb, prinții madianiți, dar Ghedeon a fost cel care a avut parte să prindă și săucidă pe cei doi împărați ai lui Madian. Este necesar pentru „alte oi” să păstreze aceste lucruri în minte, ca ei să poată aprecia întotdeauna relația lor cu rămășița, cu organizația, cu Isus Cristos și cu Iehova Dumnezeu. Faptul că prin greutatea numărului ei împlinesc acum o parte din lucrarea de mărturie, ar trebui să-i facă smeriți în privilegiul lor prețios; aceasta n-ar trebui să-i facă niciodată să se înalțe pe ei înșiși împotriva rămășiței unse, sub a cărei conducere imediată lucrează. Menținând astfel atitudinea mentală

potrivită, ei nu vor fi niciodată înjosiți și nimiciți împreună cu oamenii antitipici asemenea caprelor din Sucot și Penuel. – Mat. 23:12.

30 Astfel a fost eliberat poporul lui Dumnezeu în zilele lui Ghedeon din robia madianită, printr-o bătălie care și-a urmat cursul de la atacul inițial până la încheierea operațiunilor. Ghedeon s-a ocupat de ea până la sfârșit. Pentru a imprima asupra servilor importanța ducerii la bun sfârșit a propovăduirii din ușă în ușă, luați în considerare asemănarea în pașii luați, dar și contrastul în rezultatele produse, dintre războiul modern literal și războiul creștin.

31 Oamenii acestei lumi vechi trecătoare dețin puterea de a ucide milioane de oameni și asta, prin harul Diavolului. Ei au propriile bombe bacteriologice, bombe-A și grăbesc puternicele bombe-H. Oamenii lumii noi viitoare dețin puterea de a arăta calea vieții la milioane de oameni și asta, prin harul lui Dumnezeu. Ei au și înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu, ce abundă de apele vieții. Lumea veche este mobilizată pentru a produce moarte, aprovizionând fabricile cu materiale pentru a produce obuze, bombe și gaze otrăvitoare. Servii lumii noi sunt mobilizați pentru a produce mesajul dătător de viață, întreținând tipografii care adună stocuri de Biblii și ajutoare ale acesteia. Lumea veche este organizată pentru a-și distribui ucigașii, armate și tancuri, vase și avioane care aduc moartea pe câmpurile de luptă. Lucrătorii lumii noi sunt organizați în grupe pentru a distribui mesajul vieții, făcând vizite din casă în casă și lucrare de mărturie stradală pe terenul de propovăduire din lumea întreagă. Ambele armate ale lumii vechi și lumii noi duc lupta până la sfârșit, odată cu încheierea operațiunilor, dar ce contrast în rezultate!

32 Atunci când lumea veche se încheie pe urmele armatelor victorioase, ea trimite forțele de ocupație, prădători și asupritori, cere despăgubiri și înființează lagăre de muncă și temnițe. După ce vestitorii Împărăției distribuie literatura Bibliei, ei merg mai departe, făcând vizite ulterioare celor interesați, pentru a răspunde la întrebări, pentru a conduce studii Biblice la domiciliu, pentru a arăta celor interesați cum să propovăduiască, pentru a-i smulge din robia acestei lumi vechi în perspectivele libertății într-o lume nouă a dreptății. Servii teocratici știu că adevărul Bibliei este asemănător cu apa și se poate spune că în interiorul unui ajutor al Bibliei există un rezervor cu o astfel de apă. Mai mult decât atât, când apa rămâne stăvilită și nu se mișcă, ea devine stătută; ea trebuie să curgă asemenea unui izvor pentru a fi limpede și strălucitoare. Astfel că servii fac vizite ulterioare, îi încurajează pe cei interesați să deschidă publicațiile, lasă ca mesajul de pe pagină să se scurgă prin fața ochilor în minte și să umple inima. Dacă apele adevărului au fost murdărite și poluate de madianiții mincinoși din ziua de astăzi, servul de vizite ulterioare poate îndepărta mizeria, poate curăța apa și o poate face să curgă limpede către ascultător. (Ezec. 34:18,19; Apoc. 22:1,17). Așadar, servii trebuie să facă vizite ulterioare nu numai pentru a învăța adevărul curat, ci și pentru a înlătura orice pete murdare sau minciuni, lăsate de aceia care încă pozează ca reprezentanți ai lui Cristos, sau ca „stăpâniri înalte” „ordinate de Dumnezeu”. Este necesară o asemenea încheiere teocratică a operațiunilor, pentru a elibera complet pe cei asupriți și pentru a elimina orice asupritori rătăciți.

ROADELE VICTORIEI DEDICATE LUI DUMNEZEU

33 Se pare că odată cu înfrângerea totală a madianiților, drama își încheie semnificația ei profetică. Ca o confirmare a acestei păreri, observați că imediat după victoria finală, poporul a vrut să-l facă pe Ghedeon împărat peste ei, pe el și pe copiii săi. (Jud. 8:22,23). Aceasta ar putea avea cu greu o semnificație antitipică, deoarece în împlinire, Mai Marele Ghedeon, Isus Cristos, a fost întronat ca Rege înainte ca rămășița unsă să fi fost adunată împotriva madianiților moderni, iar Cristos nu va avea urmași fii, care să domnească în locul său pe scaunul de domnie, așa cum a fost propus în cazul lui Ghedeon. După ce Ghedeon a refuzat împărăția pentru el și fiii săi, el a făcut o propunere alternativă, care a fost acceptată și care a dus la anumite evenimente. Dar drama profetică se sfârșise, așa că aceste întâmplări nu au nici o semnificație antitipică. Cu toate acestea, ele descoperă un principiu general și o lecție, care sunt instructive în linii generale. Judecători 8:24-27 ne relatează:

34 „Ghedeon le-a zis: Aș dori să vă cer ceva: să-mi dea fiecare om verigile pe care le-a luat ca pradă. (Căci ei aveau verigi de aur, deoarece erau Ismaeliți.) Ei au răspuns: Ți le vom da cu plăcere. Și au întins o manta, pe care fiecare om a aruncat verigile pe care le prădase. Greutatea verigilor de aur pe care le-a cerut Ghedeon a fost de 1700 de siclii de aur; afară de podoabe, și de hainele de purpură, care erau ale împăraților Madianului și afară de lăntișoarele care erau în jurul gâturilor cămilelor lor. Ghedeon a făcut din ele un efod și l-a pus în cetatea lui, chiar în Ofra; tot Israelul a mers acolo curvind cu el, lucru care a devenit o cursă pentru Ghedeon și pentru casa sa”.

35 Aceste fapte sunt evidente: Prada de pe urma victoriei n-a dus la îmbogățirea vreunui individual, ci a fost pusă laolaltă pentru a se face un efod. Acesta n-a fost un idol, ci era o îmbrăcăminte preoțească folosită în serviciul lui Dumnezeu. (Ex. 28:6-14). În confecționarea efodului, prada a fost folosită pentru a face ceva care să onoreze și să recunoască pe Iehova. Cazul a fost similar timpului când izraeliții i-au prădat pe egipteni, înaintea exodului și celui de mai târziu, din pustie, când poporul a contribuit la construirea tabernacolului, incluzând și efoduri, cu acele materiale prețioase și aur. (Ex. 11:2; 12:36; 35:5,21-29; 35:5-7, *Am. Stan. Ver*). Israel a comis curvie spirituală cu efodul făcut de Ghedeon, închinându-se la el, acesta devenind o cursă pentru Ghedeon și casa sa. Bineînțeles că Ghedeon n-a făcut efodul pentru scopuri idolatre; pentru onoarea lui Iehova el refuzase împărăția pentru el însuși și în schimb concentrase atenția asupra efodului, ca și reprezentant al lui Dumnezeu. Dar oamenii, mai degrabă s-au închinat în mod greșit efodului, decât la ceea ce reprezenta el, așa cum s-a întâmplat și cu șarpele de aramă pe care Moise îl făcuse în mod potrivit, dar care, mai târziu, a fost idolatrizat. (Num. 21:9; 2Regi 18:4). Efodul n-a servit scopului pentru care a fost făcut și chiar „s-a dovedit un pericol pentru Ghedeon și pentru casa lui”; dar relatarea nu spune că Ghedeon i s-a închinat. (Jud. 8:27, *Moffatt*). Ghedeon a murit aprobat și închinarea lui Baal nu a mai fost practică în Israel în timpul vieții sale. – Judec. 8:33; Evrei 11:32.

36 Principiul general arătat este că orice roade de pe urma victoriilor teocratice trebuie aduse pentru onoarea lui Iehova și nu pentru înălțarea vreunui individual sau a vreunei organizații. Israelii au dezbrăcat pe madianiți de veșmintele lor fine și de podoabe; tot așa, adevărul declarat împotriva conducătorilor lumii, fie ei religioși, politici, comerciali sau militari, îi dezbracă de pretenția de „stăpâniri înalte”, în care se îmbracă ei înșiși, îi îndepărtează din poziția lor înălțată, le jefuiește prestigiul și adorarea de care ei s-au bucurat odată și ei pierd titlurile măgulitoare care le-au permis să iese în evidență și să strălucească. Orice comori ale serviciului de care ei s-au bucurat, s-au dus, deoarece ei și-au folosit pozițiile doar pentru a se da în spectacol. Aceste lucruri care atrag atenția nu sunt transferate la martorii care spun adevărul, ci sunt puse laolaltă și abandonate pentru onoarea lui Iehova. În timp ce oamenii cu bunăvoință învață adevărul, ei îi dezbracă pe aceia care au fost onorați în trecut de titlurile și podoabele lor nepotrivite și dau toată lauda lui Iehova, iar toate titlurile onorante ca „Tată” și „Stăpâniri Înalte” le atribuie lui Dumnezeu și lui Cristos. – Iov 32:21; Ps. 150:6; Isa. 42:8; Mat. 23:9.

37 Învățătura din întâmplările din vechime care au urmat după partea profetică a dramei, este că niciodată nu trebuie idolatrizate roadele victoriei. Orice creșteri sau câștiguri în numărul de vestitori care vin de pe urma lucrării de propovăduire a evangheliei, nu trebuie atribuite niciodată oamenilor sau vreunei organizații vizibile, nici volumul lucrării îndeplinite nu trebuie să fie o cauză pentru laudarea creaturii; toate acestea se datorează lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos și Lor trebuie să le dedicăm aceste lucruri și justificării Numelui lui Iehova. Pentru a ilustra aceste lucruri, iată un exemplu: un fermier seamănă sămânța, o udă, dar, face el oare ca sămânța să crească, să se maturizeze și eventual să dea roade? Creșterea lor nu se datorează oare Creatorului? Apostolul Pavel a năruit pretenția acelor care priveau creaturile ca fiind responsabile pentru creșterile organizației, printr-o astfel de ilustrație, spunând: „Eu am plantat, Apolo a udat; dar Dumnezeu a făcut să crească. Așa că nici cel ce plantează, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească.” (1Cor. 3:6,7). Servii pot să planteze sămânța adevărului și o pot uda, prin vizite ulterioare și conducând studii Biblice la domiciliu, dar Dumnezeu este cel care îi adună pe cei noi, îi face să crească, să se maturizeze într-o organizație vizibilă de propovăduitori.

38 Iată ce trebuie să ținem minte referitor la organizații, în general. Când sunt la început și sunt în creștere, se luptă pentru a-și croi un drum și zelul lor este puternic și evanghelic; dar când ele și-au câștigat o anumită poziție și au devenit puternice, bogate și respectate, își pierd adesea tăria, devin neglijente, indiferente, trândave, se mândresc cu mărimea lor și își pun directivele mai presus de poruncile lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat cu organizațiile marilor și înfloritoarelor biserici ortodoxe ale creștinătății. Este servită organizația și ea este aceea la care se închină, în locul aceluia pe care pretinde că-L reprezintă, anume Iehova Dumnezeu. Dar această cursă nu-l va prinde niciodată pe poporul curățit al lui Iehova de astăzi; organizația strălucitoare vizibilă nu-i umple cu mândria care

precede căderea, ci servește pentru a le aminti că Iehova conduce și binecuvântează lucrarea, că acesta este timpul Său potrivit pentru strângerea roadelor propovăduirii Evangheliei. – Prov. 16:18.

39. Oricum, este bine ca toți să țină minte cursa care poate fi organizațiile vizibile. Nu s-au gândit unii izraeliți foarte mult la un aranjament vizibil, când s-au plâns că noul templu rezidit după captivitatea babiloniană nu se asemena cu gloriile templului lui Solomon? (Hagai 2:3). În zilele lui Isus și după aceea, anumiți iudei se mândreau cu templul vizibil și-i atribuiau prea multe; lor le-a fost amintit forțat că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâinile oamenilor. (Mat. 23:18-22; 24:1,2; Fapte 7:48; 17:24). Organizația timpurie creștină a apărut ca rod al serviciului lui Isus Cristos, dar ea a devenit apostată, lumească, puternică, numai o rămășiță rămânând credincioasă lui Dumnezeu. (Fapte 20:29; 2Pet.2:1). Bineînțeles că biserica romano-catolică ce s-a tras din acea apostazie, a fost prinsă în cursă, laudându-se cu mărimea, bogăția și cu puterea ei, închinându-se ei înșiși, tradițiilor și doctrinelor sale și conducătorilor ei clerici, în loc să se închine lui Iehova Dumnezeu. Din nou dată, când Cristos a venit la templu pentru judecată, în anul 1918, un număr mare dintre candidații la Împărăție au fost curățiți, dar ei n-au plăcut lui Dumnezeu, în special pentru că țineau la stima de închinare a organizației din perioada Ilie, la practicile și membrii ei, stimă ce se agăța cu încăpățănare să disprețuiască creșterea luminii. Ei au fost prinși în cursă; ei au fost îndepărtați din serviciul lui Iehova. – Zah. 13:8,9; Mat. 24:48-51.

40 Dar organizația vizibilă care crește și prosperă acum a fost curățită, purificată de asemenea practici ce prind în capcană, anume închinarea la creatură. Creșterea se datorează lui Iehova Dumnezeu; aceasta nu vine prin tărie sau putere umană, ci prin Spiritul Său. (Zah. 4:6). În drama din vechime, Ghedeon a pornit singur, apoi a lucrat împreună cu zece asociați pentru a doborî altarul lui Baal și atunci când mii de oameni i s-au alăturat, ei au fost selectați până la trei sute, pentru a fi folosiți împotriva lui Madian; așadar, armata sa a crescut de la unu la unsprezece, până la trei sute unu. (Jud. 6:11,27; 7:7). În mod asemănător, de la timpul când a început judecata templului, până când a început răbufnirea de deschidere, ce a îndepărtat pe conducătorii lumii din poziția de „stăpâniri înalte”, rămășița unsă a crescut la număr. În anul 1918 erau în medie 3.868 de vestitori pe lună; în 1928 erau 23.988.

41 După aceea, punerea pe fugă a madianiților moderni a câștigat teren, iar în timpul anilor 1930 „celelalte oi” s-au alăturat în luptă, astfel că numărul vestitorilor a crescut cu 47, iar în 1938 cu 143. Crescând mereu la număr, ei s-au ridicat în următorii zece ani, până când în 1948, 230.532 vestitori dădeau rapoarte de serviciu cu regularitate. În anul 1949 numărul a urcat la 279.421, cu un record de 317.877 vestitori într-o lună. Pentru toată această prosperitate, martorii lui Iehova îi mulțumesc lui Dumnezeu și n-o atribuie nici unor agenții vizibile. Iehova Dumnezeu a prezis această creștere abundentă ce va veni din toate națiunile, asemenea stolurilor de porumbei ce întunecă cerul. Ei intră în interiorul aranjamentului organizațional al lui Iehova, iar porțile se deschid pentru a-i primi,

nu se închid nici ziua nici noaptea. Și de ce există acum acest ritm mereu crescând de strângere? Se datorează aceasta vreunor minți umane strălucitoare din organizația vizibilă? Sau se datorează metodelor eficiente, ori procedurilor practicate? Nu; „alte oi” ale Domnului vin acum în număr mare, deoarece acesta este timpul lui Dumnezeu de a grăbi venirea lor: „Cel mic va deveni o mie și cel mai neînsemnat, o națiune puternică; Eu, Iehova, voi grăbi aceste lucruri, la vremea lor.” – Isa. 60:1-22, *Am. Stan. Ver.*

42 În timp ce organizația vizibilă se mărește, tăria numărului lor este dedicată în onoarea lui Iehova. Ei nu sunt ținuti ca și o clasă inferioară laică, care să susțină o clasă a clerului. În organizația vizibilă nu există diferențe sau discriminări de clasă, ori să fie omagiate persoane; toți sunt sub Dumnezeu și Cristos. (Mat. 23:8; Fapte 10:34). Așa cum a făcut și rămășița unsă înaintea lor, viitoarele „alte oi” studiază Cuvântul lui Dumnezeu în particular și în grupe, pentru a-și curăța mintea de contaminările false religioase. Ei dau atenție sfatului din Biblie și primesc cu bucurie instrucțiunile de la organizația vizibilă. Apoi, în timp ce ei își ocupă locurile în rândurile vestitorilor de teren, mărșăluind umăr la umăr cu rămășița unsă, ei primesc mângâiere din aceste cuvinte: „Binecuvântat să fie Iehova, Stânca mea, care-mi pregătește mâinile pentru război și degetele pentru luptă; Binefăcătorul meu și Cetățuia mea, Turnul meu de scăpare și Izbăvitorul meu; Scutul meu, Cel la care mă refugiez.” – Ps. 144:1,2, *Am. Stan. Ver.*

43 Învățați astfel de sus, toți servii lui Iehova de pe pământ pot spune: „Înțelepciunea este mai bună decât puterea”; „Înțelepciunea este mai bună decât armele de război”. Fără arme literale, ei vor înconjura această lume veche religioasă, care zace în întuneric și care îl iubește. (Ioan 3:19-21). Ei vor lăsa ca torța adevărului să strălucească, își vor ridica vocile asemenea unei trâmbițe, vor scoate strigăte de laude pentru Dumnezeu și vor mânui cu curaj „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efes. 6:17). Locul lor nu este printre cei 22.000 de fricoși, care au plecat acasă și nici printre cei 9700 de egoiști și leneși, care au fost indiferenți cu privire la luptă. Locul lor este alături de cei trei sute de luptători credincioși și alături de întăririle care li s-au alăturat în urmărirea dușmanului fugărit. În timp ce bătălia continuă, strigătul lor de luptă anunță pe Aceia cărora le este dedicată victoria: „Pentru Iehova și pentru Mai Marele Ghedeon, Isus Cristos”!

Întrebări de studiu

- 1 În special, când este înțelepciunea mai bună decât armele de război?
- 2 De ce pot confirma martorii lui Iehova faptul că înțelepciunea este mai bună decât armele sau tăria?
- 3 Din ce punct reluăm drama în care este implicat Ghedeon și cei trei sute de oameni? Care este rezultatul recunoașterii sale?
- 4 Ce află creștinii astăzi, cercetând pozițiile dușmanului? Ce aud ei câteodată, chiar din propria gură a dușmanului?
- 5 Cum și cu ce echipament își lansează Ghedeon atacul?

- 6,7 Cât de eficient a fost condus acest atac ciudat împotriva madianiților?
- 8 De ce a fost această strategie atât de eficientă în terorizarea madianiților și a aliaților lor? Care era starea lor la sfârșitul bătăliei?
- 9 Ce pretend asupritorii antitipici? Cum și când a fost dezbătut acest lucru?
- 10 Cum sunt susținuți martorii lui Iehova de astăzi în această poziție, prin calea de acțiune a lui Isus și a primilor creștini?
- 11 Cum eliberează acest adevăr pe creștini și cum pune pe fugă pe madianiții zilelor moderne?
- 12 În ciuda numărului lor relativ mic, de ce par martorii lui Iehova mulți pentru dușman?
- 13 De ce ar putea crede cei din lume că martorii lui Iehova sunt echipați sărăcăcios pentru războiul Teocratic? Făcând abstracție de aceste lucruri, care se dovedește a fi rezultatul?
- 14 Ce demonstrează confuzia dușmanului și imposibilitatea ca ei să fie „stăpânirile înalte”? Pentru cine sunt ei morți?
- 15,16 Cum au reacționat alți izraeliți când madianiții au fost puși pe fugă? Ce dispută dintre izraeliți a fost rezolvată pașnic?
- 17,18 Cum li s-au alăturat alții în luptă, în timpul lui Ghedeon? În împlinire, cum apar mulți, pentru a forma ce clasă?
- 19 De când a început strângerea clasei „alte oi”, datorită răspândirii cărei publicități?
- 20 În tip și antitip, cine s-a ridicat pentru a reteza retragerea dușmanului și de ce sunt eforturile lor atât de eficiente?
- 21 Ce pot simți unii din clasa „alte oi” când află pentru prima dată de privilegiul lor de a propovădui? Aprecierea căror fapte le clarifică problemele?
- 22 Cum a răspuns Ghedeon și ce principii Scripturale a aplicat el în rezolvarea conflictului intern?
- 23 În împlinire, cum poate fi spus, în mod logic, faptul că rămășița unsă a recoltat „via” dușmanului, iar „alte oi” au luat numai ce-a rămas pe urmă, totuși, acest lucru contribuind în mare măsură la victorie?
- 24 De ce nu au acum „alte oi” nici un motiv să ocărăscă pe cineva din cauza startului lor lent în războiul Teocratic, ci sunt mulțumiți și se bucură în lucrarea de curățire, care este partea lor?
- 25 Care a fost experiența lui Ghedeon cu locuitorii din Sucot și Penuel?
- 26 Cine acordă un tratament asemănător rămășiței „istovită, totuși urmărind dușmanul”?
- 27 Ce fel de atitudine au adoptat oamenii din Sucot și Penuel? Cum au prefigurat ei atât de bine clasa „caprelor” și a „servului rău” din ziua de astăzi?
- 28 Cu înregistrarea căror evenimente se încheie drama profetică?
29. Ce trebuie să rețină „celelalte oi” și de ce?
- 30,31 Ce fel de asemănări și deosebiri există între războiul literal și războiul creștin, în ceea ce privește posedarea puterii, mobilizarea și organizarea?

- 32 (a) Contrastați încheierea operațiunilor lumii vechi și a forțelor lumii noi. (b) Ilustrați necesitatea efectuării vizitelor ulterioare și a studiilor Biblice la domiciliu.
- 33,34 Ce confirmă părerea că semnificația profetică a dramei se sfârșește odată cu înfrângerea lui Madian? Totuși, ce evenimente au urmat, evenimente ce conțin instruire generală?
- 35 Ce fapte sunt evidente?
- 36 Ce principiu general este arătat prin calea lui Ghedeon? Cum aplică martorii lui Iehova acest principiu astăzi?
- 37 Ce învățătură este conținută în întâmplările din vechime? De ce trebuie să-i facă acest lucru conștienți pe creștini?
- 38 Ce trebuie să fie amintit referitor la organizațiile lumești? Dar de ce nu va fi niciodată prinsă astfel în cursă organizația prezentă vizibilă a lui Iehova?
- 39 În timpurile vechi, cum au fost prinse în cursă organizațiile care pretindeau că servesc pe Dumnezeu?
- 40 Făcând o paralelă cu creșterea grupei lui Ghedeon din timpul atacului asupra lui Madian, cât de mult a crescut rămășița unsă la număr?
- 41 Ce creștere a avut loc, pe măsură ce fugărirea din timpul modern a câștigat teren? De ce a avut loc o astfel de creștere?
- 42 Cui sunt dedicate aceste creșteri? Cum se potrivesc cei noi acesteia?
- 43 Ce vor spune și ce vor face acum toți servii lui Iehova de pe pământ? Ce va anunța strigătul lor de bătaie?

Congres internațional al martorilor lui Iehova

ÎNTÂLNIREA PE STADIONUL YANKEE DIN NEW YORK, ÎNTRE 30 IULIE ȘI 6 AUGUST INCLUSIV

Atenția martorilor lui Iehova din întreaga lume a fost concentrată asupra celui mai important eveniment programat pentru anul 1950. Deoarece congresul are loc în New York, aceasta nu-l face să fie un congres american, ci este o adunare internațională a martorilor lui Iehova, căci ei vin din toate colțurile pământului. La acest congres vor fi înmânate rapoarte scrise din cincizeci și cinci de națiuni diferite care își trimit reprezentanți. La această mare sărbătoare, ce va fi ținută timp de opt zile în cel de-al doilea mare oraș al lumii, vor participa mai mult de 2000 de delegați din alte țări, pentru a se aduna împreună cu frații lor americani și canadieni.

Locul unde se va ține această mare adunare a martorilor lui Iehova este faimosul stadion Yankee, situat pe bulevardul River, strada East 161, cartierul Bronx, New York și se bănuiește că acest stadion imens va fi practic plin chiar de la deschiderea congresului, din 30 iulie. Nu numai martorii lui Iehova sunt invitați să participe, ci toți cititorii *Turnului de veghere*, precum și publicul obișnuit din New York interesat de studiul Bibliei. Toate sesiunile sunt deschise publicului,

locurile vor fi libere și intrarea gratuită. Dacă nu ți-ai planificat să fi în New York între 30 iulie și 26 august, dar ai ocazia să vii aici, aranjează-ți treburile pentru a fi în oraș în această perioadă, căci vei primi o bogată binecuvântare prin participarea la această adunare a poporului Domnului.

PUNCTUL DE ATRACȚIE AL ZILEI DE DESCHIDERE

Prima zi a congresului va fi cunoscută ca și „Ziua de absolvire a Gileadului”, iar programul va începe la ora 9:30 dimineța, cu cântări. Nu va trebui ca martorii lui Iehova să-și aducă cu ei cărțile vechi de cântări, deoarece Societatea va scoate o nouă carte de cântări duminică dimineța. Au fost adăugate multe cântări noi, dar nu vă vom mai spune nimic despre aceasta, până când nu vă veți alătura nouă în intonarea cântărilor de laudă. Muzica și cuvintele intonate la congres nu se vor potrivi cu cele din vechea carte de cântări.

Președintele congresului va rosti cuvântarea de deschidere duminică la ora 10:30 dimineța. Restul zilei va fi consacrat festivităților de absolvire a celei de-a 15-a clase a Școlii Biblice Gilead a Turnului de veghere. Acest program va începe la 1:30 după amiaza și aceasta este ceva ce ți-ai dori să vezi și să auzi. Credem că acest program va fi foarte călduros și încurajator.

Din prima până în ultima zi, programul este plin de lucruri interesante, din care nu ți-ai dori să pierzi nimic. Dar dacă unii dintre voi, cititori ai *Turnului de veghere*, nu pot ajunge aici în cele opt zile pline, nu uitați că duminică după amiaza, 6 august, președintele Societății de Biblie și tratate Turnul de veghere, N. H. Knorr, va ține o cuvântare publică ce va fi transmisă peste tot. Subiectul va fi: „Poți tu trăi în fericire pe pământ pentru totdeauna?” Dacă afacerile personale sau alte probleme vă aduc undeva pe aproape de New York în acest sfârșit de săptămână din 6 august 1950, includeți în itinerariul vostru și această adunare de pe stadionul Yankee.

Cei care vor veni la congres vor dori să vadă noul sediu al casei Betel al Societății Turnul de Veghere, precum și noul complex al imprimeriei ce tocmai a fost construit anul trecut. Vor fi făcute aranjamente ca toți participanții la congres să meargă în aceste două locuri, ambele situate în Brooklyn, în zilele de luni și marți după congres. Pe 7 și 8 august, de la 8 dimineța la 5 seara, vizita în aceste două locuri va fi continuă. Ne așteptăm ca mii de persoane să treacă prin aceste clădiri din pricina interesului lor pentru lucrarea ce a fost făcută în aceste locuri. Ar fi imposibil să vizitezi persoanele din imprimerie și casa Betel înainte sau în timpul congresului, deoarece toți membrii familiei Betel vor fi atât de ocupați cu aranjamentele congresului, încât va fi necesar să se țină închise pentru public ambele locuri. Continuitatea congresului este lucrul important în această perioadă, iar aceasta va necesita tot timpul familiei Betel.

Cei care vin sau pleacă de la congres sunt bineveniți la stația de transmisie radio WBBR din 1111 Woodrow Road, Staten Island și la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere din South Lansing, New York. Nu vom putea să găzduim pe nimeni peste noapte în aceste locuri, nici în casa Betel, dar veți fi bine-veniți să vă

opriți în timpul zilei și să vedeți stația de transmisie radio, școala și fermele în legătură cu care operează Societatea.

LUCRAREA DINAINTEA CONGRESULUI

Grupa martorilor lui Iehova din New York este fericită că are ocazia să fie gazda martorilor lui Iehova din toate părțile lumii și muncesc cu sârguință în armonie cu comitetul pentru congres al Societății, îngrijindu-se de aranjamentele preliminare. Sâmbătă seara, 13 mai, a fost ținută o adunare specială, care a stârnit mult entuziasm; cu bucurie, martorii lui Iehova de pe o rază de 25 de mile de New York, și-au asumat de bună voie responsabilitatea de a încerca să găsească suficiente locuri de cazare pentru toate persoanele care vin la congres. Departamentul congreselor și hotelurile cooperează extraordinar și până acum avem peste 9000 de locuri rezervate numai în hoteluri. Marea noastră problemă va fi să găsim locuri de cazare la case. Duminică dimineața, 14 mai, aproximativ 4000 de vestitori au pornit pe teren pentru a căuta locuri de cazare în case sau apartamente particulare, toți vestitorii având cărți de identitate potrivite care arătau că sunt autorizați să reprezinte Societatea în obținerea acestor locuri. Indiferent că dorești cameră la hotel, sau preferi să stai într-o casă particulară, Comitetul pentru congres al Turnului de Veghere se află încă în postura de a rezerva locuri de cazare pentru fiecare persoană ce participă la congres. La toate grupele de martori ai lui Iehova au fost trimise cereri formular pentru locuri de cazare, dar dacă un cititor al *Turnului de veghere* nu este încă asociat cu o grupă a martorilor lui Iehova, el poate scrie acestui Comitet pentru a cere un formular pentru cazare, iar noi vom da atenție imediat cererii sale. Citiți cu atenție această cerere formular pentru cazare înainte de a o completa. Veți observa că prețurile la hotel în New York sunt puțin mai mari decât în majoritatea orașelor. Majoritatea camerelor vor fi aprovizionate cu câte un pat suplimentar, pentru o a treia persoană, la un cost suplimentar de aproape doi dolari pe zi. Sperăm că nici un delegat nu va cere mai multe locuri de cazare decât are nevoie, deoarece noi vom solicita toate locurile de cazare pe care le putem obține pentru mulțimea mare de persoane ce va participa la acest mare congres.

FACILITĂȚI

Persoanele nefamiliarizate cu New York-ul vor dori să știe câteva lucruri despre oraș. Vrem să vă spunem că este interzisă parcare mașinilor peste noapte pe străzi și în preajma hotelurilor. De aceea, va fi necesar să vă duceți mașina într-un garaj, sau în locuri de parcare. Parcare în garaje costă în New York aproape 1,5-2 \$ pe noapte. Locurile de parcare sunt puțin mai ieftine și poți găsi unul potrivit situației tale. Parcare mașinilor aproape de stadionul Yankee va fi extrem de limitată, așa că cel mai bine va fi să vă faceți planul să călătoriți înspre și de la stadion cu autobuzul sau metrourul. Sistemul subteran furnizează un transport excelent în New York și este cea mai rapidă cale de a merge dintr-un loc în altul. Costul unei călătorii este 10 cenți.

Dacă n-ați fost niciodată în New York în luna iulie și august, nu veți fi obișnuiți cu condițiile vremii. În general vremea este foarte călduroasă și umiditatea crescută. Vă sugerăm să vă aduceți îmbrăcăminte răcoroasă de vară, deoarece chiar nopțile sunt foarte călduroase.

Se pare că la acest congres nu va exista nici un camping de rulote. Comitetul congresului și alții numiți special au căutat pentru camping un spațiu în interiorul orașului și în afara lui, dar a fost imposibil să găsim ceva. Am acoperit o suprafață pe o rază de 25 de mile din centrul New York-ului. Majoritatea comunităților și districtelor au interzis instalarea de campinguri și cazarea în ele. Se pare că toți participanții la congres vor trebui să-și facă planuri pentru a rămâne în locurile rezervate din casele particulare și hotelurile din New York, sau să vă faceți propriile aranjamente de a campa la ceva distanță de oraș și de a face naveta zilnic. Nu vă sfătuim să alegeți această variantă din urmă, deoarece traficul orașului New York este extraordinar de aglomerat dimineața. Societatea este foarte mândrită din pricina acestui anunț, deoarece la majoritatea congreselor noi am avut întotdeauna campinguri excelente. Dar acest lucru s-a întâmplat în vest sau în regiunile din vestul mijlociu, acolo unde am avut mult spațiu. În New York există spațiu puțin și în timp ce comunitățile din afară pot avea multe spații adecvate, acestea nu sunt disponibile din pricina restricțiilor orașului sau a faptului că proprietatea aparține unor persoane particulare, care nu doresc să închirieze un camping pentru opt sau zece zile. Noi anunțăm acest lucru acum, pentru a vă putea face planurile ca atare. Știm că mulți vor fi dezamăgiți din această cauză, însă noi n-am putut să localizăm un loc potrivit după luni de muncă grea.

La congres nu vor exista camere gratuite pentru pionieri, deoarece acestea vor fi folosite pentru a găzdui pe frații europeni. În unele țări este imposibil, datorită mijloacelor de plată limitate, să obții suficienți bani pentru a plăti locurile de cazare, așa încât camerele gratuite vor fi destinate fraților din țările unde salariile mici nu le permit să obțină suficienți bani pentru camere și abia le permite să-și plătească transportul.

Societatea a înființat un sediu în New York pentru a se îngriji de chestiunile legate de congres și de cazare. Toate informațiile în legătură cu congresul vor fi adresate comitetului pentru congres al Turnului de Veghere, 557 W. 157 th street, New York 32, New York.

Martorii lui Iehova din Statele Unite, Canada și întreaga lume și-au făcut planuri mai bine de un an pentru a veni la New York. Acum timpul se apropie de încheiere și trebuie să vă faceți aranjamentele finale pentru a obține un loc de cazare și să vă hotărâți cu ce veți călători. Sperăm că v-ați pregătit mintea pentru a vă împărtăși pe deplin la congres și a participa la toate sesiunile lui. Ca studenți adevărați ai Bibliei știm, prin harul Domnului, că veți fi doritori să participați la toate sesiunile, deoarece acestea vor fi instructive și ne vor pregăti mai bine pentru a propovădui cuvântul în toată lumea, ca mărturie. Sperăm sincer că toți vor avea o călătorie foarte plăcută spre New York și că Iehova ne va binecuvânta pe toți din plin, prin participarea la această adunare internațională a martorilor lui Iehova de

pe stadionul Yankee. Toți oamenii care iubesc adevărul și dreptatea și care sunt nerăbdători să cunoască pe Iehova și să înțeleagă mai bine cuvântul Său, cu siguranță sunt bine primiți la congres.

[Imaginea de la pagina 188]

Stadionul Yankee

Și în cazul lui Haman, „Mândria merge înaintea pieirii”

Biblia dezvăluie că Satan a fost un heruvim ocrotitor pentru prima pereche umană, care și-a zis în inima lui: „Voi fi ca Cel Prea Înalt”. El a fost hotărât să-și realizeze această ambiție, chiar dacă aceasta însemna aruncarea în nimicire a tuturor creaturilor inteligente ale lui Dumnezeu, atât vizibile cât și invizibile. Un caracter cu o înclinație asemănătoare, despre care se găsește, de asemenea, o înregistrare în Biblie, a fost Haman. Din cauza unui iudeu, Mardoheu, care a refuzat să se închine înaintea lui Haman, acesta a conspirat să nimicească întreaga rasă a poporului tipic ales al lui Dumnezeu. Și nu numai atât, căci fiind un om cu multe bogății, el a dorit să plătească optsprezece milioane de dolari în vistieria împăratului, pentru privilegiul de a face acest lucru. Dar Haman a fost făcut să cunoască adevărul proverbului scriptural: „Mândria merge înaintea pieirii și un spirit arogant înaintea căderii.” (Prov. 16:18, *An Amer. Trans.*). Chiar Satan însuși va fi făcut să cunoască acest lucru, și aceasta nu într-un viitor foarte îndepărtat.

Relatarea din cartea Esterei dezvăluie că Haman era fiul lui Hamedata agaghitul. Prin urmare, el aparținea neamului amaleciților, popor ce se împotrivese cu violență evreilor, în drumul lor spre țara Canaanului, cu privire la care Iehova îi poruncise lui Moise: „Scrie aceasta ca un memorial într-o carte și repet-o la urechile lui Iosua; căci voi șterge cu totul amintirea lui Amalec de sub cer.” (Ex. 17:14, *Am. Stan. Ver.*). El era un prinț care trăia în Susa, capitala Persiei, la începutul secolului al cincilea î.C., timp în care Xerxes domnea peste cele 127 provincii ale imperiului, ce se întindea din Etiopia până în India.

Fără îndoială că Haman a fost prezent la ambele ospete pe care împăratul Xerxes le-a dat pentru prinții, domnitorii și slujitorii săi în al treilea an al domniei lui, pentru a sărbători victoriile asupra dușmanilor, sărbători ce au ținut 187 de zile. Fiind un prinț, el era, de asemenea, printre invitații favorizați ce au participat la ospățul pe care împăratul l-a dat în onoarea noii sale împărătese, Estera, care i-a luat locul încăpățânatei Vasti. Dar, datorită discreției împărătesei Estera, Haman n-a avut nici cea mai mică bănuială că ea era o evreică, nimeni alta decât vara lui Mardoheu, „iudeul ce stătea la poarta împăratului”. Probabil, el nu știa nici de serviciul pe care Mardoheu îl făcuse împăratului Xerxes, descoperind complotul din partea celor doi fameni ai împăratului, ce căutau să-l omoare.

După aceste lucruri, Haman a fost avansat ca și căpetenie peste toți prinții, fiind făcut mare vizir. Cel mai probabil mândria, orgoliul și lăcomia după lingușire și onoare au fost la baza sugestiei lui Haman, care a făcut pe împărat să emită porunca, prin care toți servii lui să se închine lui Haman. Și toți s-au supus, cu excepția lui Mardoheu iudeul, care, deținând legea lui Dumnezeu pentru a-l călăuzi, a refuzat fără ezitare să facă plecăciune lui Haman.

Atunci când acest lucru a fost adus în atenția lui Haman și el a văzut că „Mardoheu nu-și pleca genunchiul și nu se închina înaintea lui, s-a umplut de mânie”. Mânia lui a fost atât de mare, încât nu s-a mulțumit numai cu nimicirea lui Mardoheu: „S-a gândit că era puțin lucru pentru el să pună mâna numai pe Mardoheu; căci ei îi spusese din ce popor era Mardoheu. Așa că Haman a căutat să nimicească pe toți iudeii care se aflau în toată împărăția lui Xerxes, chiar poporul lui Mardoheu.” – Estera 3:1-6, *An Amer. Trans.*

Bineînțeles că Haman n-a putut îndeplini un asemenea plan ambițios criminal fără aprobare sau cooperare oficială, nici n-a putut să-și dezvăluie motivul personal și meschin pentru această acțiune răutăcioasă. Fiind un păgân superstițios, el a căutat mai întâi cooperarea dumnezeilor lui, trăgând la sorți înainte de a hotărî cel mai favorabil timp pentru împlinirea conspirației sale criminale. Apoi, el a apărut înaintea împăratului cu această poveste:

„Există un anumit popor răspândit prin toate provinciile împărăției tale și legile lor sunt diferite de ale tuturor popoarelor; ei nu respectă nici legile împăratului; de aceea nu este potrivit să-i lași în pace. Dacă împăratul dorește, să fie scrisă o poruncă ca ei să fie nimiciți; și eu voi plăti vistieriei împăratului zece mii de talanți [18.000.000 \$, 1.800 \$ un talant]”. Ce gest patriotic și mărinimos! Fără să bănuiască ceva, împăratul Xerxes a acceptat acest lucru, ce părea drept în aparență și în felul acesta a autorizat pe Haman să acționeze împotriva iudeilor, „așa cum ți se pare ție bine.” – Estera 3:7-11, *An Amer. Trans.*

În ziua a 13-a a lunii întâia (Nisan) au fost trimise în toate provinciile, în limbile lor respective, scrisori dictate de Haman, ce purtau sigiliul împăratului, „ca să nimicească, să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și bătrâni, prunci și femei într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a doisprezecea, ... și să li se prade averile”. Apoi împăratul și Haman s-au așezat să bea vin și să se felicite unul pe altul având în vedere această perspectivă.” – Estera 3:12-15, *An Amer. Trans.*

Nu mult după aceasta, Haman a primit o invitație să participe la un banchet regal pe care împărăteasa Estera l-a dat pentru el și împărat, după care „Haman a ieșit în ziua aceea vesel și cu inima mulțumită. Dar când a văzut la poarta împăratului pe Mardoheu, care nu se scula nici nu se mișca înaintea lui, s-a umplut de mânie împotriva lui Mardoheu”. Când a ajuns acasă, el a povestit soției și prietenilor săi „despre strălucirea bogățiilor lui, despre numărul fiilor săi, despre tot ce făcuse împăratul ca să-l ridice în vrednicie și despre locul pe care i-l dăduse mai presus de căpeteniile și slujitorii împăratului ... Chiar Estera, împărăteasa ... n-a permis nici unui om, decât mie, să vin împreună cu împăratul la ospățul pe care ea l-a pregătit și sunt invitat și mâine la ea, împreună cu împăratul. Dar toate

acestea nu mă mulțumesc, atâta timp cât îl văd pe Mardoheu iudeul stând la poarta împăratului.” (Eстера 5:9-13, *An Amer. Trans.*). Da, Haman era un om mare, după propria sa evaluare; dar ce puțin bănuia el motivul pentru care îl invitase împărăteasa!

Soția lui Haman și prietenii lui l-au îndemnat să facă o spânzurătoare înaltă de șaptezeci și cinci de picioare și să ceară împăratului să-l spânzure pe Mardoheu pe ea. Aceasta se potrivea orgoliului și răutății sale și el a construit-o imediat, apoi s-a grăbit să ceară permisiunea împăratului pentru a-l spânzura pe Mardoheu. Dar împăratul avea alte planuri cu Mardoheu. În timpul unei nopți fără somn, el a avut ocazia să afle că acest serv de încredere descoperise un complot ce privea viața lui și nu fusese răsplătit pentru acest lucru. Văzând pe marele său vizir stând în curte, împăratul îl invită să între și apoi îi pune întrebarea: „Ce trebuie făcut pentru omul pe care vrea să-l cinstească împăratul?” Bineînțeles că îngâmfatul de Haman se gândea „pe cine ar putea împăratul să cinstească mai mult decât pe mine și cât mi-ar place să fiu cinstit? Hm! Ah!” Frecându-și mâinile, la această perspectivă, el și-a exprimat sentimentele: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul [nimic mai bun pentru Haman!] și calul pe care călărește împăratul [să nu fie un cal obișnuit] și să i se pună cununa împărătească pe cap [cât i-ar fi plăcut lui Haman să fie el însuși împărat!] Să se dea haina și calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetății și să se strige: Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” Haman se vedea deja călărind pe străzile capitalei și tocmai se aștepta ca împăratul să-i spună că el era omul ce trebuia să fie cinstit astfel. Imaginați-vă apoi prăbușirea spiritului său arrogant, atunci când împăratul îi poruncește lui ca „unuia dintre cei mai nobili dintre prinți” să anunțe această cinstire pentru cel mai aprig dușman al său, Mardoheu! Cel care pregătise deja spânzurătoarea, venise, de fapt, la împărat chiar cu scopul de a obține permisiunea să-l spânzure pe Mardoheu. – Eстера 5:14; 6:1-11, *An Amer. Trans.*

Dacă Haman ar fi cunoscut ce îi rezerva viitorul, el s-ar fi putut cruța de această înjosire, dar neavând nici o bănuială despre acest lucru, nu i-a mai rămas nimic de făcut decât să asculte porunca împăratului. Ajungând acasă, deprimat și îndurerat, el a fost mângâiat foarte puțin de cei care îl influențaseră să facă această spânzurătoare, chiar cu câteva ore înainte. Acum ei au spus: „Dacă Mardoheu ... este din poporul iudeilor, tu ...cu siguranță vei cădea înaintea lui”. În timp ce ei vorbeau încă, a sosit curierul împăratului pentru a-l duce repede pe Haman la ospățul pe care împărăteasa Eстера îl pregătise pentru el și împărat. – Eстера 6:12-14, *An Amer. Trans.*

Imaginați-vă decorul: Împăratul Xerxes, domnitor al lumii plin de putere, al cărui capriciu era chiar lege; împărăteasa Eстера, cea mai fermecătoare femeie din tot imperiul, împodobită cu cele mai frumoase haine ale ei; slugarnicul Haman, orgolios, mândru și cu inima plină de răutate – toți bucurându-se de cel mai somptuos ospăț unde vinul curgea din belșug. Împăratul o întrebă din nou pe

Estera care îi este cererea. Observați expresia de pe fața lui Haman, atunci când aude cu uimire cum împărăteasa discută despre complotul lui de a nimici pe iudei și află că ea este evreică; vedeți cum devine palid de teamă și vinovat atunci când împăratul întreabă cu o furie cumplită: „Cine este și unde se află cel care îndrăznește să creadă în inima sa că va face acest lucru?” și când Estera, arătându-l pe Haman, răspunde: „Un adversar și un dușman, acest rău Haman.” – Estera 7:3-6, *An Amer. Trans.*

Îngrozit, Haman stăruie pe lângă Estera pentru viața lui, aruncându-se spre patul ei. Când împăratul se întoarce din grădină, unde ieșise plin de furie, îl vede pe Haman lângă patul Esterei. El strigă: „Cum, să mai și silești pe împărăteasă în casă, în prezența mea?” După aceasta, servii săi i-au acoperit fața lui Haman (așa era obiceiul cu criminalii condamnați). Fiind informat despre spânzurătoarea înaltă de 75 de picioare pe care Haman o făcuse pentru Mardoheu, împăratul a poruncit ca Haman să fie spânzurat pe ea. „Așa că ei au spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care el o pregătise pentru Mardoheu. Atunci s-a potolit mânia împăratului.” – Estera 7:7-10, *An Amer. Trans.*

Mândria l-a condus pe Haman spre propria cădere și nimicire și una rușinoasă. El și-a atras nu numai sfârșitul său, ci, printr-un decret ulterior, ca ripostă la cel pe care acesta îl pusese la cale, a adus și căderea și nimicirea a 75.000 de dușmani ai iudeilor, care fie au împărțit răutatea lui pentru iudei, fie au căutat să profite de pe urma nimicirii lor. Cei zece fii ai lui Haman au fost spânzurați și averea lui a fost dată Esterei și prin ea, lui Mardoheu. Nu era voința lui Dumnezeu ca poporul Său tipic, iudeii, să fie șterși din existență, de aceea, El a manevrat nimicirea dușmanilor lor. Înregistrarea nu lasă nici o îndoială despre aceasta, chiar dacă ea omite orice referire directă la Dumnezeu.

Sfârșitul lui Haman constituie un avertisment convingător pentru toți dușmanii aroganți ai poporului lui Dumnezeu, despre soarta care îi așteaptă dacă persistă în calea lor rea de acțiune. În timpurile moderne, poate fi arătat un anume Hitler, un conducător mândru, care a căutat nimicirea întregului popor al lui Iehova, din cauza faptului că ei au refuzat să-i spună „Heil”, și el însuși a fost nimic. Cu toate acestea, ar fi o greșală să considerăm că această dramă profetică se aplică lui în special. Mai degrabă, împlinirea completă a acestei drame pare să fie în viitor, având următoarea semnificație profetică:

Faptul că Xerxes (Ahașveroș) era influențat câteodată spre paguba poporului lui Dumnezeu și altădată spre binele lor, arată că el a reprezentat puterea regală în abstract, simbolizând fie „Stăpânirile Înalte”, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, fie pe „dumnezeul acestei lumi” Satan Diavolul, depinde în ce fel era influențat. – Rom. 13:1-4; 2Cor. 4:4.

Vasti, împărăteasa încăpățanată care a fost detronată, își găsește o paralelă în cei care au fost presupuși membri ai miresei lui Cristos și care au fost respinși din pricina unei căi de acțiune nepotrivită. – Mat. 13:41.

Estera și Mardoheu simbolizează foarte bine pe servii unși ai lui Dumnezeu din timpul prezent; Mardoheu îi reprezintă în special ca „servul credincios și

înțelept”, iar Estera îi simbolizează ca membrii miresei lui Cristos. (Mat. 24:45-47; 2Cor. 11:2). Iudeii din toate provinciile îi reprezintă de asemenea pe aceștia, dar văzuți ca izraeliți spirituali răspândiți în întreaga lume. Cei care au devenit iudei reprezintă pe oamenii cu bunăvoință care devin laudători ai lui Iehova și se asociază cu iudeii spirituali.

Haman a preumbrit pe clerul religios arogant ce se slăvește singur, care se poartă cu răutate față de adevărații servi ai lui Iehova și care ar dori să-i nimicească acuzându-i de răzvrătire, incitând gloate împotriva lor, etc. Din drama profetică a Esterei, se pare că în timp ce vor fi făcute eforturi de a nimici pe poporul lui Iehova, Dumnezeu lor îi va ocroti și le va permite să vadă umilirea și nimicirea dușmanilor lor.

Scrisori

„ÎN CHINURI ÎN VECII VECILOR”

8 octombrie, 1949

Dragă prietene,

Răspund scrisorii tale din 25 septembrie:

Ca să fim sinceri, ne surprinde că, în încercarea ta de a susține iadul și chinul veșnic pentru sufletele UMANE, te îndrepti spre o carte a simbolurilor sau a limbajului simbolic și nu spre pasajul literal și clar al Scripturii. N-ai observat niciodată că introducerea cărții Apocalipsa spune: „Descoperirea lui Isus Cristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, pentru a arăta servilor Săi lucrurile care se vor întâmpla în curând și le-a arătat-o PRIN SEMNE, pe care le-a trimis prin mesagerul Lui, servului Său Ioan.” (Apoc. 1:1,2, traducerea Rotherham). Așadar, Dumnezeu „a făcut de cunoscut” prin Cristos, sau a arătat prin semne și simboluri mesajul Său, lui Ioan. De aceea, Apocalipsa 20 învață un adevăr prin semne sau simboluri și unul din acele semne sau simboluri este „iazul de foc și de pucioasă”. N-ai observat niciodată ce simbolizează „iazul”? Apocalipsa 20:14 îți spune clar: „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta înseamnă MOARTEA A DOUA, adică iazul de foc.” (*American Standard Version*) Că iazul reprezintă moartea veșnică sau nimicirea și nu o stare vie, este arătat de următorul verset, care spune: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea VIETII, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apoc. 20:15, *A.S.V.*). Cel care n-a fost găsit demn de viață, a fost aruncat în iazul de foc, adică starea morții veșnice, care este o moarte diferită de cea pe care a adus-o Adam asupra neamului omenesc.

Așa cum „iazul” este un simbol la Apocalipsa 20:10, tot la fel „fiara” este un simbol și nu ceva real. Doar nu crezi că aceasta înseamnă o fiară literală, nu? Așa cum Diavolul nu este un balaur literal; chiar „profetul fals” nu este un om literal, ci se dovedește a fi o organizație. Despre Apocalipsa 20:10, cartea noastră intitulată „Lumina”, publicată în anul 1930, spune în volumul 2, pagina 219, paragraful 2: „Așa cum este declarat în Apocalipsa 14:10 și în explicațiile date mai

jos, toți cei întemnițați sunt chinuiți atâta timp cât durează această întemnițare; deoarece „fiara și proorocul mincinos” și Satan nu vor fi eliberați niciodată din temnița nimicirii, acea stare este simbolic descrisă ca fiind „chinuiți zi și noapte în vecii vecilor”. În timpurile vechi, când persoanele se aflau în temniță, și prin urmare erau în chin, ei puteau fi eliberați în anumite împrejurări Nu există nimic care ar putea elibera vreodată pe Satan sau pe „fiara și proorocul mincinos”. Acest „iaz de foc și pucioasă” înseamnă nimicire din care nu există recuperare”. Cartea *Lumina* menționată mai sus, dezbate în două volume toată Apocalipsa, capitol după capitol și verset după verset. Matei 18:34 vorbește despre temniciperi ca despre „cei care chinuiesc.” – *Am Stan. Ver.*

Apocalipsa 14:9,10 spune: „Dacă vreun om se închină fiarei și chipului acesteia și primește un semn pe frunte sau pe mână, el va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este preparat neamestecat în cupa mâniei Sale; el va fi chinuit cu foc și pucioasă în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului.” (*Am Stan. Ver.*). Acum, domnule ..., doar nu credeți că fiara, chipul său, semnul de pe frunte și de pe mână, vinul, cupa și Mielul din aceste versete, sunt lucruri literale? Dacă spuneți că focul și pucioasa sunt literale, atunci trebuie să spuneți că și celelalte lucruri sunt literale. Dacă spuneți că celelalte lucruri nu sunt literale, atunci de ce insistați că focul și pucioasa sunt literale? Apocalipsa 20:14,15 arată că focul și pucioasa nu sunt literale, ci simbolice. De aceea, pedepsirea închinătorului fiarei și chipului acesteia cu foc și pucioasă, de unde se ridică fumul în vecii vecilor, înseamnă aruncarea acestui închinător fals în iazul simbolic, unde se află foc și pucioasă în mod simbolic. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă aruncarea în moartea a doua. Aceasta înseamnă o moarte în vecii vecilor, deoarece focul și pucioasa simbolice nu se sting niciodată de pe cei care sunt aruncați acolo.

Cei aruncați în acest iaz simbolic nu rămân vii, ci mor pentru totdeauna, fără speranță de înviere. Apocalipsa 19:20 nu spune că fiara și proorocul mincinos au rămas vii DUPĂ ce au fost aruncați „în iazul de foc care arde cu pucioasă”. În cazul Gheenei, groapa de gunoi din afara Ierusalimului, unde erau arse gunoaiile orașului, corpurile animalelor MOARTE erau aruncate acolo pentru a fi arse și distruse total, dar în cazul fiarei și a profetului mincinos, ei sunt aruncați în iazul simbolic de foc și de pucioasă în timp ce sunt încă vii sau conștienți. Cristos le întrerupe dintr-o dată existența.

Noi credem că tu n-ai chinui nici o clipă un animal. Așadar, cum ar chinui Dumnezeu atât de hain creaturile făcute după chipul și asemănarea Sa, în vecii vecilor, când Fiul Său Isus Cristos spune: „Nu sunteți voi mult mai importanți decât ele?” – Mat. 6:26, *Am Stan. Ver.*

Așa că, domnule ..., nu încerca să combați adevărurile literale ale Bibliei cu declarații simbolice, căror clerul creștinătății le-a dat o interpretare greșită. Nu încerca să faci Biblia să se contradică prin ceea ce faci. Rămâne ca acum tu să dovedești false toate declarațiile literale din Biblie, pe care noi le-am afirmat pentru tine în cărțile noastre biblice, care dovedesc că sufletul uman nu este

nemuritor ci moare, de aceea nu poate fi chinuit veșnic după descompunerea trupului nostru uman.

Cu loialitate, ai voștri în interesele adevărului
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

„LASĂ MORTII SĂ-ȘI ÎNGROAPE MORTII”

21 Noiembrie, 1949

Dragă soră,

Răspund scrisorii tale din numărul 6:

Funeraliile din creștinătate pot fi, așa cum spui tu, o „excrocherie”, dar practic ele sunt cerute de lege în această țară și în multe alte țări. În zilele lui Isus, dincolo de Orient se îngropau morții aproape imediat. Și acesta este cazul multor țări tropicale din zilele noastre, unde nu există condiții favorabile pentru îmbălsămarea celor morți, sau unde oamenii săraci nu au mijloacele necesare pentru a face aceasta. Dar în această țară, chiar înainte ca persoana moartă să fie înmormântată, trebuie să se obțină un certificat de la doctor că persoana este moartă și trebuie să se facă o investigație în privința cauzelor morții. De asemenea, este îngăduit să treacă un timp pentru a fi siguri că cel în cauză este într-adevăr mort. În felul acesta, sunt împiedicate înmormântările făcute în grabă, care pot acoperi o crimă comisă asupra celui decedat. Așadar, în această țară, noi nu putem elimina cu totul funeraliile. Dar dacă un creștin nu dorește să participe, el poate face cum vrea.

Cuvintele lui Isus: „urmează-mă; și lasă morții să-și îngroape morții”, nu pledează împotriva participării cuiva la funeralii. Omul la care Isus s-a adresat aici, Îi spusese: „Doamne, lasă-mă mai întâi să merg și să-mi îngrop tatăl.” (Mat. 8:21,22). Aceasta nu înseamnă că tatăl omului murise deja, pentru că dacă el ar fi fost mort în acel moment, omul ar fi fost acolo lângă tatăl său și nu să-l asculte pe Isus. Dar omul vroia să spună că tatăl lui era bătrân și mai devreme sau mai târziu, el ar fi murit; așa că omul vroia să amâne să-l urmeze pe Isus, să aibă grijă de tatăl său până la moarte, să poată primi binecuvântarea tatălui de pe patul morții și să împlinească dorința acestuia de a-și avea fiul lângă patul morții, care să-i închidă ochii după ce va muri. Aceasta ar fi făcut ca omul să întârzie un timp nedefinit să Îl urmeze pe Isus și de aceea Isus i-a spus să lase morții să-și îngroape morții. Evident că rudele omului nu urmau pe Isus pe calea vieții, de aceea erau morți spiritual și puteau fi lăsați să îngroape pe tatăl acestui om, atunci când murea. Dar astăzi, când creștinii consacrați care se află pe calea vieții și nu se află sub condamnarea acestei lumi, au un mort în familie și au funeralii, poți spune, pe bună dreptate, că este un caz când „morții” (spirituali) să-și îngroape morții? Nu. Omul vroia să meargă acasă să-și îngroape tatăl și nu să pună mărturie printr-o predică de funeralii. Dar creștinii consacrați aranjează la funeralii o mărturie din adevăr. Aceasta înseamnă să te folosești de ocazii.

Cu loialitate, ai voștri în mărturia Împărăției
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

Experiențe de teren

PROPOVĂDUIND LA BORDUL UNUI VAS

„Pe 11 decembrie, 1947 am plecat din Danemarca cu un vapor danez. Ne îndreptam spre Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, situată în New York. Speram să aranjăm o adunare publică în timp ce ne găseam pe vas și am dat de un căpitan ce era foarte amabil. Pe 19 decembrie am avut privilegiul să stau înaintea unui auditoriu, vorbindu-le despre subiectul: ‘Săbii transformate în fiare de plug’. Vasul se balansa foarte rău, dar în ciuda acestui lucru, auditoriul a rămas până la sfârșitul adunării și după cuvântare am avut un studiu cu unul din pasageri. După mai mult de un an, în ianuarie 1949, ne întorceam spre Danemarca pe un vas suedez și pentru că avusesem rezultate bune cu adunările publice la bordul vasului, în timpul călătoriei noastre spre America în 1947, am dorit să mai punem încă o dată mărturie pasagerilor, în onoarea numelui lui Iehova. Căpitanul nu era convins că pasagerii erau interesați să asculte o cuvântare din Biblie, dar am insistat susținând contrariul, iar în cele din urmă, el a permis să fie expusă o cuvântare pe vas. De data aceasta subiectul a fost: ‘De la lipsă la abundență’. În anul 1947 avusesem 23 de persoane în auditoriu, de data aceasta am avut 17 din 26 de pasageri vorbitori de limbă daneză. După cuvântare și în timpul rămas din călătorie, am avut o ocazie minunată de a explica oamenilor cuvântul lui Dumnezeu. Am câștigat mulți prieteni. Acum suntem înapoi în Danemarca, unde mai mult decât sigur va trebui să merg la închisoare pentru un an și jumătate, deoarece am refuzat să fac serviciu militar ca să propovăduiesc Evanghelia. Fie că ne aflăm în închisoare, sau în mijlocul Atlanticului, noi putem cânta încă laude lui Iehova, iar eu voi face aceasta „din ce în ce mai mult”.

Anunțuri

PERIOADA DE MĂRTURIE „SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI”

Te mărturisești a fi sau ți-ar plăcea să fi unul din martorii lui Iehova? Dacă da, atunci vei dori cu sinceritate să te porți demn de numele pe care-l porți. Tu vei aprecia, de asemenea, scopul Perioadei de Mărturie din luna Iunie, intitulată „Să fim la înălțimea numelui”. Suntem siguri că vei fi alături de noi în îndeplinirea programului de activitate din acea lună. Pe lângă mărturia pusă în armonie cu numele nostru dat de Dumnezeu, noi vom oferi cele trei cărți legate, „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, „*Împărăția este aproape*” și „*Adevărul vă va face liberi*”, pe o contribuție nominală de un dolar pentru toate cele trei cărți. Este o îmbărbătare reciprocă să avem cooperarea voastră în această mărturie și eforturile noastre unite să lucreze împreună pentru a da o mărturie mai impresionantă și a dovedi că Dumnezeu Cel Prea Înalt are un popor pe pământ care susține onoarea numelui Său. El știe că toate eforturile pe care voi le depuneți nu sunt spre lauda omului, ci spre lauda Lui. Cu toate acestea, noi vom aprecia dacă veți face un raport lunar al lucrării și al rezultatelor, ca să putem alcătui un raport combinat.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE”

Săptămâna din 16 iulie: „O victorie dedicată în onoarea lui Iehova”, paragraf 1-22 inclusiv, *Turnul de veghere* din 15 iunie 1950.

Săptămâna din 23 iulie: „O victorie dedicată în onoarea lui Iehova”, paragraf 23-43 inclusiv, *Turnul de veghere* din 15 iunie 1950.

VACANȚA CELOR DIN BETELUL DIN BROOKLYN

Din 26 august până în 5 septembrie inclusiv, familia Betel și complexul imprimeriei își va întrerupe activitatea pentru a oferi familiei o perioadă de odihnă. În timpul acestei perioade nu va fi înmânată nici un fel de corespondență. Acest anunț se face acum, astfel încât toți servii de grupă și pionierii să-și poată face planuri din vreme și să se aprovizioneze din timp.

Pe întreaga perioadă a congresului familia Betel va fi ocupată, dar fabrica și casa vor fi deschise pentru vizitatori luni și în zilele următoare congresului și vor funcționa trei săptămâni după acesta, până când începe perioada de vacanță, pe 26 august 1950.

PĂSTREAZĂ-ȚI

Exemplarul personal al fiecărui număr din revista *Turnul de veghere*. Nu le arunca la gunoi, ci păstrează-le într-un sertar, într-un legător de cărți sau pe rafturile bibliotecii. La sfârșitul fiecărui an, numărul din 15 decembrie al *Turnului de veghere* va conține un index al subiectelor și unul al tuturor scripturilor citate și comentate în toate articolele principale ale întregului an. Dacă îți vei păstra exemplarele și le vei pune în ordine, vei avea o neprețuită bibliotecă documentară pentru consultare în studiul tău din Biblie. Grupele organizate vor păstra exemplare în biblioteca servului local de școală teocratică.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

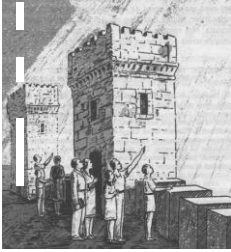
1 IULIE 1950

Nr. 13

Cuprins:

SĂRBĂTORI PENTRU IEHOVA	- Pag.367
ADEVĂRATA SĂRBĂTOARE A STRĂNGERII ESTE ÎN CURS	- Pag.373
PAȘI SPRE VIAȚĂ	- Pag.383
EZRA, ZELOS PENTRU ÎNCHINAREA CURATĂ	- Pag.388
SCRISOARE	- Pag.391

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Iulie 1950

Nr 13

Sărbători pentru Iehova

„De trei ori pe an vei ține o sărbătoare pentru mine.” – Exodul 23:14.

IEHOVA i-a poruncit lui Moise să îi instruiască pe israeliți să țină trei sărbători pentru Domnul în fiecare an. Prima sărbătoare era la începutul anului, în luna Nisan, și se numea sărbătoarea pâinii nedospite, care era după Paște. A doua era sărbătoarea săptămânilor, mai târziu numită Penticosta (însemnând „a cincizecea zi”). A treia și ultima era sărbătoarea corturilor sau a secerișului. Aceste sărbători erau asociate cu strânsul recoltei, și evenimentele legate de ele arătau spre justificarea numelui lui Iehova.

² Iehova a fixat timpul și locul unde urmau să se țină aceste sărbători; și de asemenea, și felul în care urmau să se desfășoare. Chiar dacă se numeau „sărbători pentru Domnul”, oamenii aveau și ei multe beneficii de pe urma respectării lor. „Toți cei de parte bărbătească vor apărea înaintea DOMNULUI Dumnezeului tău de trei ori pe an, în locul pe care el îl va alege: la sărbătoarea pâinii nedospite, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor: și nu vor apărea înaintea DOMNULUI cu mâna goală: Fiecare om va da ce va putea, după binecuvântarea pe care DOMNUL Dumnezeul tău ți-a dat-o.” – Deut. 16:16, 17.

³ Lui Iehova îi plăcea că oamenii se adunau la astfel de ocazii, că se gândeau la Domnul și nu erau așa preocupați de treburile lor personale încât să uite sau să-și neglijeze îndatoririle față de Domnul. La aceste adunări oamenii vorbeau despre bunătatea Domnului și despre multele binecuvântări de care se bucurau. În acest fel mințile lor se concentrau în direcția bună, și toți primeau o mare binecuvântare.

⁴ Primul Paște a fost legat de plăgile pe care Iehova le-a trimis asupra egiptenilor, din cauză că Faraon a refuzat să asculte de porunca lui Iehova de a permite israeliților să meargă și să îl servească pe Dumnezeul lor. Nouă plăgi îi afectaseră deja pe egipteni; totuși Faraon a refuzat să elibereze poporul. Încă o plagă avea să îl distrugă pe arrogantul Faraon și el avea să cedeze. A zecea plagă însemna moartea tuturor întâilor născuți ai oamenilor și ai animalelor din Egipt. Ca izraeliții să nu sufere ca și egiptenii, când îngerul morții avea să treacă prin țară, ei trebuiau să ia un miel în casele lor într-o zi anume și să îl sacrifice, și să stropescă cu sângele lui stâlpii ușii. Îngerul distrugător avea să vadă sângele și avea să treacă peste acea casă fără să facă rău cuiva din ea. Nici un israelit nu a fost tulburat de către îngerul morții în seara aceea, dar a avut loc o moarte în fiecare casă egipteană de la Faraon la sclav. Acela a fost un Paște adevărat pentru israeliți.

⁵ Domnul i-a instruit pe israeliți să comemoreze acest eveniment, spunând: „Ziua aceasta va fi pentru voi o comemorare; ... și o veți respecta ca zi de

sărbătoare, prin ordin, pentru totdeauna.” „Timp de șapte zile va fi mâncată pâine nedospită; și să nu se vadă la tine nici o pâine dospită. ... Îi vei arăta fiului tău în ziua aceea, spunând: Acest lucru se face pentru ceea ce a făcut DOMNUL pentru mine când am ieșit din Egipt. Astfel, să respecti această hotărâre la timpul stabilit de El, în fiecare an.” (Ex. 12:14; 13:7, 8, 10) De la an la an, la data exactă, copiii lui Israel au respectat această sărbătoare a Paștelui și a pâinii nedospite. În timp ce o respectau ei se gândeau la timpul când națiunea a fost eliberată din robia și sclavia egipteană și a fost încheiat cu ei legământul Legii, prin mielul jertfit de Paște.

⁶ Acest legământ i-a făcut pe copiii lui Israel poporul după nume al lui Iehova, adică un popor pentru numele lui. Domnul le-a spus: „Acum, dacă veți asculta, într-adevăr, de glasul Meu și dacă veți respecta legământul Meu, atunci veți fi o comoară deosebită pentru mine, mai presus de toate popoarele: ... Veți fi pentru mine o împărăție de preoți și o națiune sfântă.” (Ex. 19:5, 6) „Și care altă națiune de pe pământ este ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu l-a răscumpărat pentru a fi poporul său, pentru a-ți face un nume mareț și înfricoșător, alungând națiuni dinaintea poporului tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt? Pentru că tu ai făcut ca poporul tău Israel să fie poporul tău pentru totdeauna. Iar tu, DOMNUL, ai devenit Dumnezeul lor!” – 1 Cron. 17:21, 22.

⁷ Sărbătoarea de Paște a fost o umbră a lucrurilor viitoare, și a arătat spre Isus, ca fiind adevăratul „Miel al lui Dumnezeu” care avea să șteargă păcatele lumii și să îi elibereze pe toți oamenii cu bunăvoință din robia păcatului și a morții, și să valideze noul legământ. Acest lucru este ceva ce mielul de Paște nu putea face, el fiind doar o umbră. Isus era realitatea acelei umbre. (Col. 2:17) În noaptea de 14 Nisan, anul 33 A.D., Isus împreună cu discipolii lui, care erau israeliți, s-au întâlnit într-o cameră de sus din Ierusalim să respecte Paștele. Acesta a fost ultimul Paște pe care Iehova avea să îl recunoască, și Isus a spus: „Mi-am dorit să mănânc acest paște cu voi înainte de a suferi.” (Luca 22:15) După ce cina a luat sfârșit, Isus a instituit ceva nou și diferit, de urmat pe viitor. El a instituit comemorarea morții lui, și a membrilor corpului bisericii. Apoi a precizat că sângele Lui, reprezentat de vinul din pahar, va valida noul legământ. În aceeași zi, 14 Nisan, Iehova a pironit pe stâlpul de tortură pe care a murit Isus acel aranjament al vechiului legământ. – Col. 2:14.

⁸ În prima zi după sabbatul de după Paște marele preot a luat o legătură sau un mănunchi din cele dintâi roade din recolta de orz și l-a oferit înaintea Domnului. A făcut marele preot din orașul Ierusalim jertfa necesară în 16 Nisan din anul 33 (A.D.)? Dacă da, el nu a știut că realitatea acelei umbre, pe care el o respecta, era atunci prezentă. Unde oferea marele preot acest mănunchi din cele dintâi roade din recolta de orz? Iehova a aranjat doar locul unde avea să se îndeplinească acest serviciu: „În locul pe care DOMNUL Dumnezeul vostru îl va alege dintre toate semințiile voastre, pentru a-și pune numele acolo, chiar unde veți căuta locuința Sa, și veți merge acolo: și acolo să vă aduceți arderile de tot, jertfele, zeciuiele, și ceea ce a rezultat din munca mâinilor voastre.” – Deut. 12:5, 6.

⁹ În 16 Nisan, anul 33 A.D., marele preot avea să meargă la templul din Ierusalim (pentru că acolo i-a plăcut lui Iehova să-și pună numele) și să continue să ofere legătura sau mănunchiul necesar de cele dintâi roade din recolta de orz. Când a intrat în locul sfânt să își depună jertfa a văzut că perdeaua ce atârna între locul sfânt și sfânta sfintelor era ruptă în două. Ce însemna acest lucru? Preotul nu știa. A rămas acolo cu jertfa ce urma să fie depusă pentru Domnul. Avea să aibă Domnul respect pentru această jertfă ca în trecut? Nu! Acel mare preot stătea acolo în straiile lui preoțești, dar cu conștiința încărcată. Cu puțin timp înainte el striga pentru moartea Fiului lui Dumnezeu, a cărui înviere încerca s-o ilustreze, oferind mănunchiul de orz. Dumnezeu nu mai recunoștea astfel de jertfe, deoarece această ilustrație era acum împlinită prin învierea iubitului său Fiul Isus Cristos, care era cel dintâi rod al celor care dormeau în moarte. (1 Cor. 15:20) În timp ce marele preot umbla pe bâjbâite, confuz și cu conștiința încărcată, urmașii Maestrului erau încântați. De ce erau emoționați? Domnul a fost ridicat din morți foarte devreme în acea dimineață. Le-a apărut mai multor urmași ai Săi în ziua aceea. Vestea s-a împrăștiat rapid și a fost mare bucurie printre discipoli. Emoția creștea. Erau toți foarte fericiți deoarece Domnul și Maestrul lor, care a fost răstignit, era acum viu pentru totdeauna. El trecuse dincolo de vâlul de carne.

SĂRBĂTOAREA SĂPTĂMÂNILOR SAU PENTICOSTA

¹⁰ Numărând din ziua în care marele preot oferea cele dintâi roade din recolta de orz, cincizeci de zile aveau să îi aducă pe israeliți la data următoarei sărbători, cunoscută sub numele de sărbătoarea săptămânilor sau Penticosta. În acea zi marele preot oferea două pâini legănate înaintea Domnului. Aceste pâini erau făcute din cele dintâi roade din recolta de grâu și erau dospite înainte de coacere. Evenimentele acelei zile memorabile deschid semnificația oferirii acestor două pâini înaintea Domnului. Înregistrarea se găsește în Faptele capitolul 2, unde citim: ‘Iar când a venit ziua Penticostei ei erau toți, de comun acord, într-un singur loc. Și dintr-o dată s-a auzit un sunet ca un vânt puternic și a umplut toată casa în care stăteau. Și au apărut niște limbi despicate ca de foc, și s-au așezat pe fiecare dintre ei. Și s-au umplut de spirit sfânt și au început să vorbească în alte limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească. Și în Ierusalim locuiau iudei, oameni devotați, din toate națiunile de sub cer. Și toți erau uimiți și mirați, spunându-și unul altuia: Iată! Acești oameni care vorbesc nu sunt oare galileeni?’

¹¹ Petru, stând în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a spus: ‘Despre acest lucru a vorbit profetul Ioel: Se va întâmpla în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că Îmi voi revărsa spiritul peste toată carnea; iar fiii și fiicele voastre vor profeti, bătrânii voștri vor visa, iar tinerii voștri vor avea viziuni; și peste robi și peste roabe Îmi voi revărsa spiritul în acele zile, și ei vor profeti.’ Și a mărturisit și a îndemnat cu multe alte cuvinte. ‘Atunci, cei care au primit cu bucurie cuvântul lui au fost botezați: și în aceeași zi li s-au alăturat cam trei mii de suflete.’

¹² În acest discurs, Petru a convins o mulțime de iudei că Isus era într-adevăr Cristos. Faptul că au fost botezați trei mii de oameni dovedește că acești discipoli erau devotați Domnului, și astfel au primit spiritul și chemarea cerească, și erau, deci, candidați pentru un loc în Împărăție cu Isus Cristos, Domnul. Aici a folosit Petru prima cheie a cunoștinței pentru a deschide calea cerească pentru iudeii credincioși. Petru mai avea o cheie pentru a o folosi la deschiderea căii spre Împărăție pentru neamuri. Când avea să o folosească și să arate semnificația ilustrației create de oferirea de către preot a celor două pâini legănate înaintea Domnului, în ziua Pentecostei? – Mat. 16:19.

¹³ Mai târziu, Petru a fost chemat la casa lui Corneliu din Cezareea. La acea vreme Petru era la casa lui Simon, tăbăcarul din Joppe. În timp ce aștepta să se servească cina Petru a avut o viziune, și a văzut cerul deschis, și un vas anume coborând către el ca și cum ar fi fost o pânză mare legată la cele patru colțuri, și a coborât pe pământ, în care erau tot felul de animale cu patru picioare, animale sălbatice, târătoare și creaturi înaripate. Atunci lui Petru i-a vorbit un glas, zicând: ‘Scoală-te, taie și mănâncă.’ Petru a răspuns: ‘Nu am mâncat niciodată ceva necurat.’ Atunci glasul i-a spus lui Petru: ‘Ceea ce a curățit Dumnezeu tu să nu numești pângărit.’ În timp ce Petru se mira ce putea să însemne viziunea, oamenii din casa lui Corneliu au venit la casa lui Simon și au întrebat de Petru. Ei i-au spus că acest Corneliu, un om drept și bun, cu reputație bună printre iudei, fusese vizitat de un înger. Îngerul i-a spus să trimită după Petru și să îi asculte cuvintele. – Faptele 10.

¹⁴ Petru cu câțiva iudei s-a dus cu oamenii la casa lui Corneliu. După ce a intrat în casa lui Corneliu, Petru a spus că nu era legal ca iudeii să intre în casele neamurilor, dar era sigur că Domnul avea ceva de-a face cu chemarea lui acolo. Apoi a predicat Cuvântul familiei adunate și prietenilor lui Corneliu. În timp ce Petru conducea acest extraordinar studiu Biblic la domiciliu spiritul sfânt a venit asupra acestor neamuri de credincioși la fel cum a venit asupra iudeilor la Cincizecime. Petru a înțeles acum semnificația viziunii pe care o avusese la casa lui Simon, tăbăcarul din Joppe. El i-a chemat pe cei asupra cărora s-a revărsat spiritul să fie botezați. Aici Petru a folosit a doua și ultima cheie pentru a deschide chemarea cerească pentru neamuri. Aceasta a fost o continuare a revărsării spiritului care a fost observat la Cincizecime, când chemarea cerească fusese deschisă iudeilor.

¹⁵ Fără îndoială, marele preot iudeu încă oferea cele două pâini legănate înaintea Domnului, neștiind că umbra trecuse și că realitatea era aproape. Așa că Domnul Dumnezeu nu le-a mai acceptat. Ne amintim că pâinile legănate erau făcute din cele dintâi roade ale recoltei de grâu și fuseseră coapte dospite, arătând că cei chemați dintre iudei și neamuri nu erau drepti în ei înșiși, și aveau nevoie de dreptatea lui Cristos pentru a-i face acceptabili pentru Iehova. Ei erau un „fel de cele dintâi roade ale creaturilor lui”, prin adopție ca fii ai lui Dumnezeu, dar Isus a fost, în primul rând, *cele* dintâi roade. – Iacov 1:18.

¹⁶ Noul legământ a fost validat de prețiosul sânge al lui Cristos, și a fost făcut cu scopul de a pregăti un popor pentru numele lui Iehova și acum era în desfășurare. Sub Legământul Legii nu era nici o milă extinsă celor care îi disprețuiau legile; cel vinovat murea fără milă, pe baza a doi sau trei martori. (Evrei 10:28) Celor luați în noul legământ li se arată milă; pentru că este scris: „Îmi voi pune legile în mintea lor și le voi scrie în inimile lor. ... Voi avea milă față de nedreptățile lor și nu-mi voi mai aminti de păcatele și nelegiuirile lor.” (Evrei 8:10, 12) Sub acest legământ milos Iehova va aduce o Împărăție de preoți și o națiune sfântă. Această onoare le-a fost oferită israeliților la Horeb. – Ex. 19:6.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

¹⁷ În trecut niște studenți ai Bibliei credeau că sărbătoarea corturilor ilustra lucruri ce urmează a fi făcute în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos și, deci, nu avea nici un mesaj special pentru cei care calcă pe urmele Maestrului astăzi. Apostolul Pavel a spus că „lucrurile ce s-au întâmplat Israelului au fost tipuri și au fost pentru avertizarea celor care trăiesc la sfârșitul lumii.” De asemenea, ‘Legea avea o umbră a lucrurilor bune viitoare.’ Sărbătoarea corturilor a fost o caracteristică a legii, și această ilustrație trebuie acum să fie înțeleasă de către cei care sunt martori activi pentru Împărăție. Observați, mai departe, ce a mai avut de zis același apostol despre lucrurile care au fost scrise în trecut: „Tot ce a fost scris odinioară a fost scris pentru instruirea noastră, ca prin răbdare și mângâierea Scripturilor să avem speranță.” – 1 Cor. 10:11; Evrei 10:1; Rom. 15:4.

¹⁸ Sărbătoarea corturilor avea să înceapă la cinci zile după ziua de ispășire, în luna a șaptea evreiască. La timpul acela roadele de pe câmpuri și din vii fuseseră strânse. Era ultima sărbătoare a anului și era o ocazie de bucurie pentru toți; ei se bucurau foarte tare de bunătatea Domnului, că le dăduse din belșug pentru iarna ce se apropia. Când acest tip va fi complet împlinit va fi multă fericire pentru toți cei care au luat parte în strângerea finală a „celorlalte oi” ale Domnului. (Ioan 10:16) Evanghelia Împărăției va fi fost predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, precum a poruncit Isus, și apoi va veni o iarnă de necazuri pentru lumea veche a lui Satan. Acum este timpul să fugim din Creștinătatea condamnată și să găsim refugiu în organizația lui Iehova. Să fugim acum!

¹⁹ Când israeliții s-au întors din captivitatea babiloniană, s-au făcut aranjamente pentru respectarea sărbătorii corturilor. Ezra, preotul, a citit legea pentru poporul adunat. Când au aflat despre sărbătoarea corturilor, și că nu observaseră această sărbătoare cât au fost în captivitate, au plâns. Neemia, Ezra și leviții care îi învățau pe oameni, le-au spus: ‘Aceasta este o zi sfântă pentru Domnul Dumnezeuul vostru; nu plângeți și nu jeliți, ci mergeți înainte și mâncați ce este gras și beți ce este dulce; nici să nu vă pară rău, pentru că bucuria DOMULUI este tăria voastră!’ – Neem. 8:8-10.

²⁰ Cele trei sărbători pe care Iehova i-a poruncit Israelului să le respecte în fiecare an sunt toate legate de justificarea numelui Său. Satan a ridicat chestiunea supremației lui Iehova. Acest lucru înseamnă că Satan a crezut că el are o metodă

mai bună de a se purta cu creaturile, spirituale și umane, decât a anunțat Iehova. Iehova a cerut ascultare deplină de legile lui, chiar dacă creaturile lui nu înțelegeau în totalitate de ce erau hotărâte și aplicate anumite legi. Toți cei ascultători vor primi la timpul potrivit ceea ce este pentru binele lor. Principiile guvernării divine erau iubirea și cooperarea frățească. Când Dumnezeu l-a întrebat pe Cain unde este fratele său, Cain a răspuns: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Satan îi umpluse, deja, mintea cu spiritul său de egoism și competiție. Satan credea că acest principiu va funcționa mai bine decât calea iubirii. Ia tot ce poți, oricum poți, și păstrează tot ce iei – aceasta este regula de bază a lui Satan.

²¹ Acest nelegiuit l-a provocat pe Iehova să pună creaturi pe pământ, care să-l fie ascultătoare, dacă lui Satan i se va permite să ajungă la ele. Acest lucru s-a manifestat în cazul lui Iov. Iov era un om devotat lui Iehova. Dușmanul a spus că loialitatea lui Iov nu era reală, ci era din interes; că el îl servea pe Iehova pentru că Iehova l-a făcut să prospere și l-a ocrotit pentru ca nimeni să nu poată ajunge la el să îl ispitească sau să îl încerce. Lasă-mă la el, a spus cel nelegiuit, și te va blestema în față. Lui Satan i s-a permis să îl încerce pe Iov, dar nu a reușit să îl întorcă împotriva lui Iehova.

²² Sărbătoarea de Paște a pâinii nedospite se ținea la începutul anului, și sărbătoarea corturilor era ultima sărbătoare sau era la sfârșitul anului. (Ex. 12:2; 23:16) Sacrificarea mielului de Paște și oferirea celor dintâi roade din recolta de orz au ilustrat moartea și învierea Domnului Cristos, cu scopul justificării numelui și suveranității universale ale lui Iehova. La începutul erei creștine, Domnul Cristos a fost răstignit în a 14-a zi a lunii Nisan (ziua în care a fost omorât mielul de paște) și a fost înviat a treia zi, sau în 16 Nisan, ziua în care marele preot oferea cele dintâi roade din recolta de orz. Cincizeci de zile mai târziu, la Cincizecime, Isus Cristos a început să-i ofere lui Dumnezeu pe membrii corpului său, care se împărtășesc alături de el în justificarea lui Dumnezeu. Din acest lucru observăm că umbra a continuat până când a venit realitatea prin Cristos. – Col. 2:17.

²³ Sărbătoarea corturilor era ultima sărbătoare din an, și din acest motiv se spunea să se observe la sfârșitul anului. Această sărbătoare ilustrează foarte bine strângerea finală a „celorlalte oi” ale Domnului, arătând că ele vor fi adunate pentru sprijinirea suveranității universale a lui Iehova, înainte ca iarna Armagedonului să înceapă. Când va începe Armagedonul va fi prea târziu să se mai facă vreo strângere. Atunci unii vor spune: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit, iar noi n-am fost salvați!” (Ier. 8:20) La Armagedon, Satan va fi martor la distrugerea organizației lui, vizibile și invizibile. Apoi el va fi aruncat în abis și va fi închis acolo pentru o mie de ani, pentru a nu mai înșela națiunile, până se vor împlini cei o mie de ani. – Apoc 20:3.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce sărbători li s-a poruncit izraeliților să celebreze și ce au simbolizat acestea?
- 2,3. Cine a stabilit timpul și locul ca aceste sărbători să fie ținute și au primit oamenii binecuvântări dacă au respectat aceste sărbători? De ce?

4. Unde și când au fost instituite sărbătoarea paștelui și a pâinii nedospite și ce foloase au primit izraeliții de pe urma sângelui mielului ucis?
5. Care a fost scopul comemorării sărbătorii de Paște?
6. Ce avantaje a avut Israelul sub Legământul legii?
7. Pentru ce a fost o umbră Legământul Legii? Care era realitatea?
8. Unde oferea marele preot snopul de orz? Recunoștea Iehova această oferire la 16 Nisan, anul 33 A.D.?
9. Ce a văzut marele preot când a intrat în templu să aducă jertfa cerută la 16 Nisan, anul 33 A.D. și ce a însemnat aceasta?
- 10,11. Cum a fost stabilită data sărbătorii Cincizecimii? Ce a avut loc în acea zi, în împlinirea profeției lui Ioel?
12. Când a întrebuițat Petru prima cheie pentru Împărăție și ce eveniment a dovedit că în timpul acela a fost folosită cheia?
- 13,14. Când a întrebuițat Petru cea de-a doua cheie pentru Împărăția cerului și ce evenimente demonstrează că a fost folosită la casa lui Corneliu?
15. Mai recunoștea Iehova oferirea celor două pâini legănate după ce Petru a întrebuițat cea de-a doua cheie pentru Împărăție?
16. Care a fost scopul noului legământ?
17. Poate fi demonstrat, din Scripturi, că sărbătoarea corturilor a ilustrat lucruri ce vor fi realizate înainte de Armaghedon? Dacă da, cum?
- 18,19. De ce sărbătoarea corturilor a fost o ocazie așa de fericită?
- 20-23. În ce mod este arătată justificarea numelui lui Iehova prin cele trei sărbători pe care El i-a poruncit Israelului să le respecte în fiecare an?

Adevărata sărbătoare a strănerii este în curs

Prin luarea în considerare a multor caracteristici ale tipului, noi suntem capabili de a înțelege că sărbătoarea corturilor a ilustrat ce vor fi privilegiați să facă martorii lui Iehova în serviciul Regelui, la timpul strănerii finale a „altor oi” ale Lui. La începutul anului 1942 anumite împrejurări i-au determinat pe unii să concluzioneze că lucrarea de mărturie era aproape încheiată și că Armaghedonul era aproape. Însă la data de 1 februarie a apărut un articol în *Turnul de Veghere*, intitulat „Strângerea finală”, care arăta că mai este o mare lucrare de strângere ce trebuie făcută. Astfel, Iehova și-a anunțat servii din toată lumea să rămână ocupați cu lucrarea de mărturie pentru că nu toate „celelalte oi” erau strânse. Cităm din articolul menționat mai sus:

² „De mai mulți ani Iehova își are în funcțiune organizația teocratică și El i-a învățat și instruit chiar pentru această lucrare. Fiecărui i s-a dat un teritoriu pe teren și ei nu trebuie să-și permită să le fie distrasă atenția, ci să fie perseverenți în facerea unui singur lucru, știind ce caută, să umble cu prudență, chiar să fie pregătiți să folosească echipamentul Domnului furnizat pentru această zi din urmă, să acționeze și să lucreze împreună, într-o unitate absolută.

³ „Aceste lucruri fiind spuse, strângerea finală a Domnului este în curs. Fie ca să nu se lase nimic, nici măcar pentru un moment, să întrerupă înaintarea poporului Său de legământ în serviciul Său. Timpul este scurt, oportunitatea este mare și binecuvântat este cel care ia parte la acestea.”

⁴ Luând în considerare ceea ce s-a înfăptuit și s-a spus în timpul sărbătorii corturilor sau a secerișului, vom vedea că această ultimă sărbătoare a anului evreiesc ilustrează „strângerea finală” a celorlalte oi ale Domnului; și când această ilustrație se va încheia, lucrarea de seceriș a lui Iehova se va încheia și va urma, la scurt timp, „actul Lui nemaiauzit”. – Isa. 28:21

⁵ În timpul sărbătorii corturilor poporul trebuia să locuiască în corturi făcute din ramuri de „copaci renumiți”. Locuirea în corturi este un lucru semnificativ. Un cort este un loc temporar de locuit, cât timp ocupanții caută o casă permanentă. În călătoria din Egipt spre țara promisă, izraeliții au locuit în corturi. Avraam, Isaac și Iacov au locuit în corturi pe vremea lor. Ei nu au vrut să fie o parte din lumea lui Satan, ci au căutat o „cetate” sau un guvern care să fie controlat de Iehova. Toți aceștia au mărturisit că erau străini și călători pe pământ, fiind mereu în căutarea unei patrii cerești. (Evrei 11:8-16) Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din această lume”; astfel, toți care sunt în căutarea Împărăției lui Dumnezeu, ca speranță a lor, nu sunt locuitori permanenți ai acestei lumi rele și nu se consideră ca făcând parte din ea. Ei nu își dedică timpul și energia pentru a strânge bogății lumești. Toate acestea vor fi nimicite la Armagedon, la fel cum au fost nimicite în poporul din zilele lui Noe toate lucrurile materiale ale primei lumi.

⁶ Corturile făcute de izraeliți nu erau nemaipomenit de aprovizionate, ci aveau doar lucrurile necesare unui confort moderat. Astăzi, servii lui Iehova, angajați în proclamarea „veștii bune” a Împărăției, nu își dedică timpul și banii pentru construirea unor case luxoase în care să trăiască în stil mare sau în care să își distreze prietenii cu plăceri lumești. Ei sunt ocupați cu serviciul Domnului, „căutând” pe alte oi ale Domnului oriunde pot fi ele găsite. După ce aceștia găsesc pe una din oile Domnului, ei fac întocmai cum i-a spus Maestrul discipolului Său: „Hrănește-mi oile.” Acestora li se fac nenumărate vizite ulterioare și sunt conduse la ei studii Biblice la domiciliu, cu scopul ca ele să învețe scopurile bune ale lui Iehova, să ia poziție de partea Lui, pentru ca mai apoi să se alătore în lucrarea de strângere. „Cel ce aude să zică: Vino!” (Apoc. 22:17) Lucrarea este mare iar lucrătorii sunt puțini. Toți cei care iubesc pe Domnul și pe semenii lor se vor alătura în această lucrare înainte de a fi prea târziu. Aceasta este o lucrare ciudată pentru religioniști. Este „lucrarea secerișului” lui Iehova, și în curând se va încheia; apoi va începe, la Armagedon, „actul nemaiauzit” al distrugerii.

⁷ Multe jertfe erau aduse în timpul sărbătorii corturilor. Din zi în zi ei ofereau tauri până când erau jertfiți șaptezeci. În ziua ispășirii, marele preot oferea un taur și doi țapi, ilustrând jertfa adusă de Isus Cristos în interesul omenirii. Faptul că în timpul sărbătorii corturilor erau oferți șaptezeci de tauri arată că jertfa adusă de Isus a fost completă atât din punct de vedere uman, cât și divin. Șaptezeci este multiplu de șapte și zece. *Șapte* reprezintă desăvârșire din punct de vedere ceresc,

iar zece din punct de vedere uman sau pământesc. Isus s-a oferit drept răscumpărare pentru toți, iar astfel a plătit prețul cerut în totalitate. – Num. 29:12-34; 1 Tim. 2:5,6.

SALUTAREA REGELUI CU BUCURIE

⁸ De-a lungul sărbătorii corturilor poporul purta ramuri de palmier în fiecare zi. Aceste ramuri de palmier sugerează bucurie și victorie. Cu câteva zile înainte de moartea Sa, Isus a intrat în Ierusalim călare pe un asin care nu mai purtase niciodată vreun om în spate. Aceasta s-a întâmplat la vremea Paștelui și ‘mulți oameni au venit la sărbătoare’. Când au auzit că Isus vine în Ierusalim ei au luat ramuri de palmier și s-au dus să îl întâmpine, strigând: „Osana: binecuvântat este Regele lui Israel care vine în numele Domnului”. (Ioan 12:12-15) Apostolul Ioan a văzut mai târziu, în viziune, o mare mulțime stând în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu și al Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini; iar ei strigau cu voce tare, zicând: „Salvarea este a Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și a Mielului”. Această mulțime mare se bucura de victoria Regelui lui Iehova și îl salutau ca Domn și răscumpărător al lor. (Mat. 21:7-9; Apoc. 7:9,10) La sărbătoarea corturilor din vechime izraeliții s-au bucurat foarte mult, aducându-i laudă lui Iehova pentru bunătatea pe care le-a arătat-o și l-au recunoscut ca Salvator și Eliberator. De asemenea, cei care l-au întâmpinat pe Isus la intrarea Sa în Ierusalim și oferirea sa ca rege pentru Israel l-au salutată ca rege al Israelului. În mod asemănător, „mulțimea mare” din Apocalipsa l-a salutată pe Rege fluturând ramuri de palmier.

⁹ Cele trei mari sărbători pe care Domnul le-a poruncit Israelului să le celebreze în fiecare an au fost perioade de bucurie pentru toți oamenii. Acestea erau „sărbători pentru Iehova”; prin urmare, la ultima din an poporul avea o ocazie specială de a-I mulțumi lui Iehova. Toată binecuvântarea din anul ce trecuse venea de la Domnul, iar ei doreau să își arate aprecierea pentru tot ce se făcuse pentru ei. El era Creatorul, Răscumpărătorul și Regele lor și era demn de închinare și laudă, iar ei doreau să-i dea aceasta, fără restricție. Recolta de pe câmpuri și din vii era acum strânsă, iar ei aveau provizii îmbelșugate pentru iarna care se apropia. Ei erau poporul lui Iehova, iar El era Dumnezeuul lor; astfel că toate erau bune.

¹⁰ Poporul lui Iehova ce trăiește acum pe pământ are, de asemenea, multe motive de bucurie. Rămășița unsă a fost adusă în templul spiritual și acum este cu Domnul angajată în strângerea finală. Celelalte oi vin din închisorile religioase, unde au fost ținute în robie prin ignoranță și superstiții. Lucrarea de strângere se extinde rapid, pe măsură ce unșii și însoțitorii lor „alte oi” merg cu mesajul Împărăției la toate națiunile de pe pământ, iar prin acest fapt ei ascultă de porunca Maestrului: „Evanghelia Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14) Acesta este un prilej de multă fericire, căci Împărăția a fost stabilită în ceruri, iar acest adevăr este proclamat oamenilor ca ei să găsească speranță și mângâiere și să poată scăpa din sistemele religioase ce i-a ținut mult timp în ignoranță despre Iehova și scopurile

sale glorioase. Servii lui Iehova au multă împotrivire și multe încercări, pe măsură ce înaintază în serviciul lor, dar nici una dintre acestea nu îi clintește, căci ei sunt hotărâți să încheie lucrarea cu bucurie. Ei iau parte la bucuria Domnului Dumnezeu, în justificarea numelui Său sfânt.

¹¹ Fiecare al șaptelea an și al cincizecilea an sau anul jubiliar era un an sabatic. Când sărbătoarea corturilor era ținută într-un an sabatic, preoții trebuiau să adune tot poporul, bărbați, femei, copii și străinii care se aflau în țară cu ei, ca să asculte citirea legii. „Și Moise le-a poruncit, zicând: La sfârșitul fiecărui al șaptelea an, în solemnitatea anului de eliberare, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul se va arăta înaintea DOMNULUI Dumnezeului tău, în locul ales de El, să citești această lege înaintea întregului Israel, în auzul lor. Strânge poporul laolaltă, bărbați, femei, copii și străinul ce se găsește între porțile tale, ca ei să audă, să învețe, să se teamă de DOMNUL Dumnezeu vostru, și să observe să facă toate cuvintele acestei legi: iar copiii lor, care nu au știut nimic, să audă și să învețe să se teamă de DOMNUL Dumnezeu vostru.” – Deut. 31:10-13.

UN TIMP PENTRU EDUCAȚIE BIBLICĂ

¹² Din aceste instrucțiuni reiese clar că sărbătoarea corturilor a ilustrat un timp în care adevărul lui Dumnezeu trebuia predat tuturor oamenilor. Există o mulțime de oameni pe pământ astăzi care sunt întocmai precum copiii din zilele la care se face referire în textul de mai sus. Ei nu știu nimic despre scopurile bune ale lui Iehova și nici despre Împărăție, care este singura lor speranță. Profetul Osea spunea: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință.” (Osea 4:6). De ce ar trebui oamenii, din așa numitele țări creștine, să piară din lipsă de cunoștință? Profetul Ezechiel răspunde la această întrebare în al 34-lea capitol din profeția sa, după cum urmează: „Fiul omului, profetește împotriva păstorilor lui Israel! Profetește și spune-le: Așa zice Domnul DUMNEZEU: ‘Vai de păstorii lui Israel, care se hrănesc singuri! N-ar trebui ca păstorii să hrănească turmele? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu hrăniți turma.’” Apoi profetul mai adaugă: „Le voi hrăni pe o pășune bună ... într-o pășune bogată se vor hrăni ele pe munții lui Israel.” (Ezec. 34:2,3,14) Apoi, „celelalte oi” vor fi aduse în singurul staul, așa cum a fost declarat de Isus la Ioan 10:16. Împărăția lui Dumnezeu fiind acum stabilită în ceruri, aceste oi înfometate vor găsi hrană nutritivă pentru sufletele lor flămânde pe munții (domeniul Împărăției) Israelului.

¹³ Sărbătoarea corturilor începea la cinci zile după anuala zi a ispășirii. În ziua ispășirii, marele preot oferea un taur și doi țapi pentru păcatele întregului Israel; apoi urma binecuvântarea sărbătorii corturilor. Binecuvântarea ilustrată în cadrul sărbătorii corturilor nu a putut avea loc, până când Isus nu-și dădea viața pentru păcatele omenirii. Preotul făcea ispășire, mai întâi pentru Leviți și preoți, apoi pentru toți oamenii. Acum că Împărăția a fost stabilită, iar rămășița este adunată la templu, a venit timpul pentru ca celelalte oi să fie aduse în staul. Ioan a spus că Isus a fost „o ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatelor întregii lumi.” (1Ioan 2:2) Toată omenirea a moștenit blestemul

morții de la Adam. Acei puțini ani petrecuți de ei pe pământ sunt copleșiți de multe necazuri, din cauza influenței lui Satan și a demonilor lui asociați și nici un om nu își poate răscumpăra sufletul sau pe cel al fratelui său. Toți trebuie să privească spre Isus Cristos și spre „Dumnezeul cel viu care este Salvatorul tuturor oamenilor, mai ales al celor care cred.” – 1Tim. 4:10.

¹⁴ În ziua ispășirii, în cel de-al cincizecilea an, trâmbița jubileului răsuna prin toată țara. Sunetul acelei trâmbițe semnifica libertate pentru oameni. Astăzi, trâmbița jubileului răsună în toată lumea. Aceasta semnifică libertate pentru prizonierii ținuți în ignoranță și superstiție în organizația Diavolului și în închisorile ei religioase și, prin harul Domnului, o mare mulțime dintre aceștia își găsesc drumul spre libera organizație a lui Iehova, acolo unde pot găsi pace și libertate. Nu mai privesc la oameni ca fiind stăpâniri înalte pe care trebuie să îi servească și să îi asculte. (Rom. 13:1) Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt Înaltele Stăpâniri spre care privesc toți credincioșii consacrați, iar aceștia găsesc la Ei odihnă și siguranță. „Binecuvântat este poporul care cunoaște sunetul bucuriei [asemenea unei trâmbițe care anunță pe Regele lui Iehova]: ei vor umbla, O DOAMNE, în lumina feței Tale.” – Ps. 89:15.

¹⁵ Apostolul Ioan oferă o relatare despre participarea lui Isus la sărbătoarea corturilor și despre lucrurile făcute și spuse de El, care ne conduce la concluzia că această vizită a fost una foarte importantă; și astfel o descoperim a fi așa, arătând importanța sărbătorii corturilor. Isus se afla în Galileea, unde a înfăptuit multe miracole și astfel a trezit un mare interes asupra Sa și asupra lucrării lui, dar până în timpul acela frații lui nu credeau în El. Sărbătoarea corturilor era pe cale să înceapă. „Prin urmare, frații lui i-au spus: Pleacă, deci, și du-te în Iudeea, ca și discipolii Tăi să vadă lucrările pe care le faci. Căci nu este om să facă ceva în secret, și el caută să fie cunoscut. ... Căci nici unul dintre frații lui nu credeau în el. Atunci Isus le-a spus: ... Mergeți la această sărbătoare; Eu nu voi merge încă acolo; căci timpul Meu nu a venit încă. ... Dar când frații lui s-au dus la sărbătoare, a mers și El acolo, dar nu să fie văzut, ci ca și cum era în secret.” – Ioan 7:2-10.

¹⁶ Câteva zile mai apoi, „în mijlocul sărbătorii, Isus a mers în templu și a învățat. Iar evreii se mirau, zicând: Cum știe acest om literale, dacă n-a învățat niciodată? Isus le-a răspuns: Doctrina Mea nu este a Mea, ci a Celui care m-a trimis.” (Ioan 7:14-16) Citirea legii la sărbătoarea corturilor era pentru instruirea oamenilor. Liderii religioși ai evreilor îl căutau pe Isus, de data aceasta, pentru a-L ucide. Cineva ar putea întreba, cu privire la aceasta: De ce s-a arătat Isus în public? El începea aici împlinirea acestui scop. El îi învăța adevărul pe cei care vroiau să asculte, arătându-le, astfel, calea spre viață și spre fericire. Acolo tipul începea să se împlinească.

¹⁷ Completând acum împlinirea acestui tip, martorii lui Iehova îi învață pe oameni marile adevăruri ale Împărăției care trebuie acum înțelese. Religioniștii spun cu oarecare batjocură: „Cu ce autoritate îi învățați voi pe oameni; nu ați urmat niciodată una dintre școlile noastre teologice și nici nu ați fost ordinați de

confesiunile noastre.” Cu toate acestea, lucrurile pe care le predăm sunt din Cuvântul lui Dumnezeu, iar nouă ne-a fost poruncit să „propovăduim cuvântul”, în acest timp, de o autoritate mai mare decât orice sistem pământesc deținut de stat sau de religie. Isus a dat porunca, confirmată apoi de apostoli. (Mat. 24:14; 2 Tim. 4:2; Isa. 61:1-4) Pentru ca această poruncă a Maestrului să fie îndeplinită în acest timp, Societatea Turnul de Veghere întreține Școala biblică Gilead, unde sute de misionari sunt instruiți și astfel echipați să meargă în țări străine pentru a „propovădui cuvântul”. Studenții vin din multe țări pentru a frecventa această Școală Biblică în nordul statului New York. Sute au plecat deja spre teritoriul lor și proclamă vestea bună a Împărăției multor suflete flămânde care au fost hrănite în trecut cu pleava tradițiilor umane oferită de cler. Acest aspect al sărbătorii corturilor se împlinește acum. – Mat. 28:19,20.

¹⁸ O altă caracteristică interesantă a celebrării sărbătorii corturilor a fost aceea referitoare la preoții care aduceau apă de la izvorul din Siloe și o vărsau pe altar. În timp ce preotul intra în curte cu ulciorul de apă, Leviții sunau din trâmbițe, iar sub-preoții cântau din al 12-lea capitol al lui Isaia: „Iată, Dumnezeu este salvarea mea; mă voi încrede și nu mă voi teme; căci DOMNUL IEHOVA este tăria și cântarea mea; El este și salvarea mea. Astfel, cu bucurie, veți scoate apă din izvoarele salvării.” (Isa. 12:1-3) În ultima zi a sărbătorii, ziua cea mare, Isus a stat și a plâns, zicând: „Dacă unui om îi este sete să vină la Mine și să bea. Cel care crede în mine, cum spun scripturile, din pântecelul lui vor curge râuri de apă vie.” (Ioan 7:37,38) Astfel, aici, Isus a arătat spre începutul împlinirii acestei părți a tipului.

¹⁹ Râul de apă vie, care a fost văzut mai târziu de Ioan, în Apocalipsa, izvorăște de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului, Isus Cristos. (Apoc. 22:1) La sfârșitul timpurilor neamurilor, în anul 1914 A.D., Isus Cristos a fost pus pe tron ca Rege al lumii noi. (Apoc. 12:5) După aceasta, râul cu apa vieții va curge pentru a potoli setea tuturor oamenilor cu bunăvoință. În trecut, apele, reprezentând adevărul, au fost murdărite de păstori falsi, clerul necredincios. Unul dintre profeții lui Iehova care a avut o viziune similară despre un râu al adevărului, a spus: „Vi se pare un lucru neînsemnat că ați mâncat pășunea bună, de trebuie să călcați în picioare și resturile pășunilor voastre? Și că ați băut din ape adânci, de trebuie să murdăriți restul cu picioarele voastre? Cât despre turma mea, ei mănâncă ce ați călcat voi în picioare; și bea ce ați murdărit voi cu picioarele voastre.” (Ezec. 34:18,19) Râul cu apă cristalină ce izvorăște de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului, a fost, fără îndoială, parte din cea la care Isus a făcut referire când a spus la sărbătoarea corturilor, că din el „vor curge râuri de apă vie”. (Ioan 7:38) Căci rămășița credincioasă are astăzi privilegiul de a servi această apă celor însetați.

²⁰ Profetul Zaharia a vorbit despre eforturile celor răi de a distruge organizația lui Iehova prin instigarea oamenilor din toate națiunile împotriva ei. Aceste eforturi nu vor avea succes. Mai târziu, oamenii din aceste națiuni se vor întoarce la Domnul Iehova și se vor alătura martorilor Săi pentru a aduce apele viei celor însetați. Cel care nu se va alătura acestei lucrări, ilustrată prin sărbătoarea

corturilor, peste acela ploaia nu va veni. Cu alte cuvinte, ei nu vor primi apa vieții – Zah.14:16,17.

²¹ Odată cu stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în ceruri, și cu apa vieții izvorând de acolo, a venit timpul de a-i invita pe toți cei însetați să vină și să bea. „Spiritul și mireasa zic: Vino! Și cel care aude să zică: Vino! Celui care îi este sete să vină. Și oricine vrea să vină să ia apa vieții fără plată.” (Apoc. 22:17) Sute de misionari de la Școala Gilead a Turnului de Veghere sunt trimiși în diferite părți ale pământului pentru a duce oamenilor vestea bună a Împărăției. Ei sunt invitați să vină și să bea, fără plată, din apele datorate de viață care izvorăsc acum de la Împărăția stabilită. Mii de suflete însetate vin și beau fără plată. Profetul din vechime spunea: „Hei, voi, toți cei însetați, veniți la ape și cel care nu are bani; veniți, cumpărați, ... fără bani și fără preț.” – Isa. 55:1.

LUMINARE

²² Caracteristica finală a celebrării sărbătorii corturilor ce trebuie luată în considerare, este aprinderea mai multor candelă în curte, de către femei, în fiecare noapte. Scriitorii evrei spun că aceste candelă produc o lumină strălucitoare care poate fi văzută de la o mare distanță. Ele au ilustrat lumina spirituală de la templul lui Dumnezeu. Cu privire la aceasta, Isus a spus: „Eu sunt lumina lumii: cel care mă va urma nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8:12) Este posibil ca Isus să fi făcut declarația de mai sus următoarea zi după terminarea sărbătorii. (Ioan 7:37) La acel moment luminile strălucitoare ale templului erau stinse și nu puteau da lumină nimănui, așa că oamenii umblau atunci prin întuneric; dar lumina dată de Isus va străluci pe veșnicie, căci El a dăruit lumina vieții. Psalmistul a spus: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Ps. 119:105) Această lumină strălucitoare din Cuvântul lui Dumnezeu vine de la Dumnezeu și este reflectată de Isus Cristos. Ea îl va călăuzi pe poporul Său prin această lume întunecată, până ce vor ajunge în noua lume a dreptății, unde nu va exista întunericul erorii care să-i orbească pe cei răscumpărați ai Domnului.

²³ Cu o ocazie, Isus le-a spus urmașilor săi unși: „Voi sunteți lumina lumii.” (Mat. 5:14) Prin această declarație Stăpânul nu s-a referit la faptul că urmașii Lui sunt cei mai strălucitori oameni ce trăiau în acele timpuri și nici că aceștia vor fi bine educați și cultivați, conform standardelor lumii. Pavel a spus: „Voi, fraților, vă vedeți chemarea, că n-au fost chemați mulți înțelepți după carne, mulți puternici, mulți nobili, ci Dumnezeu a ales lucrurile ridicole ale lumii să le facă de rușine pe cele înțelepte.” (1Cor. 1:26,27) Același apostol a spus: „Ca să fiți fără pată și inocenți, fii ai lui Dumnezeu, fără muștrări, în mijlocul unei națiuni necinstite și perverse, printre care străluciți ca niște lumini în lume; întinzând cuvântul vieții.” (Filip. 2:15,16, *margin*.) Faptul că ei dețin lumina adevărului este motivul pentru care strălucesc ca niște lumini în această lume întunecată. Ei duc oamenilor mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu ca fiind singura speranță pentru omenire.

²⁴ Lumea se află în întuneric acum, în ce privește scopurile lui Iehova. Profetul a spus: „Iată, întunericul acoperă pământul și o negură densă va acoperi oamenii.” (Isa. 60:2) Astăzi omenirea se află într-un mare întuneric cu privire la scopurile lui Iehova. Ei nu au cunoștință exactă despre viitor. Este foarte descurajator dacă privim la condițiile din lume în lumina crezurilor creștinătății. În fiecare zi, presa atrage atenția asupra faptului că este posibil un al treilea război mondial, cu bombe atomice și cu hidrogen. Se susține că aceste arme ar putea distruge toate creaturile de pe pământ și ar putea să arunce planeta în aer. Nu suntem surprinși că ‘inimile oamenilor cedează de teamă și în așteptarea lucrurilor care vor veni pe pământ’. (Luca 21:26) Isus s-a referit la toate acestea ca dovadă că am ajuns la timpul sfârșitului și că aceste condiții nu se vor îmbunătăți, ci se vor înăspri. În timp ce aceia care se află în întuneric vor încerca să facă mai bune condițiile din această lume veche, servii lui Iehova vor fi ocupați să ‘predice Evanghelia Împărăției’, ca singura speranță de pace și siguranță pentru rasa umană de acum, de pe pământ. Pentru a se lumina, oamenii să privească spre lumina de la Iehova, lumină pe care martorii Săi o reflectă tuturor națiunilor.

²⁵ Isus a mai spus că urmașii lui nu vor fi lăsați în îndoială și întuneric cu restul oamenilor, căci El își va „trimite îngerii cu un mare sunet de trâmbiță, iar ei îi vor strânge pe aleșii lui din cele patru vânturi, de la un capăt al cerurilor la celălalt.” (Mat. 24:31) El a mai spus și că va avea ‘un serv credincios și înțelept pe care îl va face stăpân peste bunurile Sale (interesele Împărăției) pentru a da hrană poporului său la timpul potrivit.’ (Mat. 24:45-47) Cuvântul stăpân din citatul de mai sus are sensul de distribuitor. Este adevărat că există numai o organizație pe pământ, astăzi, care „anunță Împărăția lui Dumnezeu ca speranță a omenirii” și că această organizație este servul credincios și înțelept al lui Iehova asociat cu Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere.

²⁶ Din nou, în Matei 13:43, Isus a spus că servii lui Iehova vor ‘străluci precum soarele în Împărăția Tatălui Său’, după ce El va despărți grâul de neghină. Noi am fost martori la această lucrare de despărțire în trecut, iar acum îi putem vedea pe cei credincioși, ilustrați de „grâu”, strălucind ca soarele. Expresia „strălucesc ca soarele” are sensul de a străluci ca o rază de lumină. Poate că strălucirea ca o rază de lumină nu a avut nici o semnificație specială în zilele lui Isus, dar înseamnă mult pentru noi, astăzi. Un avion imens trece pe lângă un teren de aterizare încărcat cu oameni, într-o zi cețoasă. Pilotul nu poate vedea terenul de aterizare; combustibilul scade; cum va putea el să-și aducă la sol, în siguranță, nava, cu încărcătura atât de prețioasă? Nu ar putea fi posibil fără instrucțiuni de la turnul de control, de a urma raza de lumină trimisă prin ceață, pentru a-l ghida spre pista de aterizare. Astăzi, o mulțime de oameni cu bunăvoință bâjbâie în întunericul care încetează mințile oamenilor, pe măsură ce bâjbâie după Dumnezeu, dacă din întâmplare Îl găsesc. Ei rătăcesc asemenea unor oi fără păstor, neștiind încotro să se îndrepte. Apoi Domnul le trimite o rază de lumină prin Cuvântul Său al adevărului, care îi ghidează prin întunericul și confuzia cauzate de crezurile oamenilor ce vin în conflict, către organizația Sa, unde vor găsi pace și siguranță.

Pentru ca această lucrare să fie făcută, milioane de cărți, broșuri și reviste sunt distribuite pe tot pământul, în fiecare an, de martorii lui Iehova. Lumina arătată la templul lui Iehova de la Ierusalim, în timpul sărbătorii corturilor, a fost o umbră a lucrurilor bune viitoare, iar aceste lucruri bune sunt prezente acum, în timp ce ilustrația făcută atunci se împlinește. – Evrei 10:1.

²⁷ Noi am ajuns acum la timpul sfârșitului, cu alte cuvinte la încheierea acestui vechi sistem de lucruri, și mai este multă lucrare de făcut înainte să izbucnească furtuna Armagedonului pentru a distruge organizația rea a lui Satan, organizație ce a batjocorit atât de mult timp numele lui Iehova și i-a persecutat pe toți cei care au luat poziție de partea Lui în marea controversă. Mai este o mare mulțime de oameni la care trebuie să ajungă mesajul Împărăției, înainte ca lucrarea să fie finalizată. În Apocalipsa 7 ni se spune că această mulțime va veni din toate națiunile, neamurile și limbile. În același capitol se spune despre îngeri că „țin cele patru vânturi” până când va fi încheiată lucrarea de pecetluire a unșilor lui Dumnezeu. Rapoartele ce vin din diferite părți ale lumii demonstrează că lucrarea rămășiței unse se intensifică și că multe din celelalte oi ale Domnului aud mesajul și vin spre singurul loc sigur de pe pământ, astăzi, și anume organizația Domnului; fericit este omul care ia parte în această lucrare măreață ce se va sfârși curând, spre gloria lui Iehova și binecuvântarea tuturor celor care iau poziție de partea Lui.

²⁸ Din moment ce Iehova a poruncit poporului Său ales să țină aceste trei sărbători speciale în fiecare an, și anume: sărbătoarea pâinii nedospite, sărbătoarea săptămânilor și cea a corturilor, ca o umbră a lucrurilor bune viitoare, este rațional să concluzionăm că toate aceste sărbători se vor împlini în timpul vieții rămășiței și că însoțitorii lor li se vor alătura în împlinirea acestei sărbători din urmă, și anume cea a corturilor. Aceste sărbători preumbresc chestiuni foarte importante în realizarea scopurilor divine. Sărbătoarea Paștelui, a pâinii nedospite și oferirea celor dintâi roade din recolta de orz au arătat spre moartea și învierea Domnului Cristos. Sărbătoarea săptămânilor sau Cincizecimea arată că biserica va fi luată atât din evrei cât și dintre neamuri, ca un popor pentru numele lui Iehova. Cele două pâini legănate din cele dintâi roade din recolta de grâu ilustrează aceste două clase care sunt chemate la înalta chemare a lui Dumnezeu, prin Cristos. Sărbătoarea corturilor, observată după ce roadele câmpurilor și ale viilor au fost strânse, sugerează că după ce biserica a fost adunată la Domnul, la templu, atunci atenția se va îndrepta spre „marea mulțime”. Faptele în împlinirea acestor sărbători le dovedesc a fi tipice pentru lucrurile ce se petrec în timpul erei creștine.

²⁹ Obligația revine astăzi rămășiței și însoțitorilor lor de a continua lucrarea de predicare a Cuvântului și de a arăta spre apa vieții, accesibilă acum tuturor să o bea, și astfel să strălucească precum niște lumini în această întunecată lume. (Filip. 2:15,16) Dușmanul va face tot ce îi stă în putere să oprească această lucrare și să-i distrugă pe lucrători. Acest lucru nu-i va face pe cei credincioși să le slăbească mâinile. Încerezându-se în Iehova și în Regele Său, ei vor continua în acest binecuvântat serviciu până când toate celelalte oi vor fi în siguranță în staulul

furnizat de Păstorul cel Bun. Atunci, cei credincioși din cer și de pe pământ vor lăuda numele lui Iehova.

„O, Iehova, Domnul nostru, cât de minunat este numele Tău pe întreg pământul!” – Psalm 8:1, *ASV*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-4. Ce dovadă a fost oferită în anul 1942, pentru martorii lui Iehova, că lucrarea de strângere nu era completă atunci?

5. Ce a ilustrat faptul că izraeliții trebuiau să locuiască în corturi în timpul sărbătorii corturilor?

6. Cum este împlinit de martorii lui Iehova, în timpul prezent, acest aspect al sărbătorii corturilor?

7. Câți tauri erau oferiți în timpul sărbătorii corturilor și ce a ilustrat această oferiție?

8. Ce a fost ilustrat de faptul că în timpul sărbătorii corturilor oamenii purtau ramuri de palmieri?

9. De ce ultima sărbătoare a anului era prilej de mare bucurie?

10. Ce motive există ca martorii lui Iehova să se bucure acum?

11,12. Ce aspect special era observat atunci când era celebrată, în anul sabatic, sărbătoarea corturilor? Ce ilustrează aceasta?

13. Avea vreo semnificație faptul că sărbătoarea corturilor urma zilei de ispășire?

14. Ce era ilustrat prin sunetul de trâmbiță din ziua ispășirii, din al cincizecilea an?

15. Este vreo semnificație în faptul că apostolul Ioan a oferit o relatare așa de amănunțită despre participarea lui Isus la sărbătoarea corturilor? Dacă este, care?

16,17. Ce a fost ilustrat de faptul că Isus îi învăța pe oameni la sărbătoarea corturilor și de faptul că iudeii se mirau pentru că el nu mersese niciodată la școlile lor?

18,19. A început Isus împlinirea ilustrației făcută de preotul ce aducea apă de la izvorul Siloe și o vărsa pe altar? Dacă da, cum?

20. Care a spus profetul Zaharia că va fi urmarea eșecului de a respecta sărbătoarea corturilor?

21. Prin ce autoritate îi invită acum martorii lui Iehova și însoțitorii lor pe toți cei însetați să vină și să bea din apa vieții?

22. Ce au ilustrat luminile speciale folosite la sărbătoarea corturilor? Ce a spus Isus despre adevărata lumină?

23. În ce sens urmașii unși sunt lumini în lumea aceasta?

24. De ce oamenii lumii se află în întuneric despre scopurile lui Iehova și cum pot găsi ei lumină?

25,26. Ce a promis Isus că va face pentru urmașii lui unși, la sfârșitul lumii? Care vor fi responsabilitățile lor?

27. Ce asigurare este oferită că Armagedonul nu va începe până când nu va fi găsită și hrănită toată mulțimea?

28. Cum demonstrează cele trei sărbători, pe care Iehova le-a poruncit izraeliților să le observe, dezvoltarea progresivă a scopului lui Iehova de a pregăti un popor pentru numele Său?
29. Ce obligații se află acum asupra rămășiței și a însoțitorilor lor?

Pași spre viață

Orice persoană cu judecată dorește să trăiască. Ce ar putea să-și dorească cineva mai mult decât viață veșnică într-o stare de pace și fericire perfecte? A venit timpul ca persoanele oneste să trăiască veșnic pe pământ, dacă această dorință este conform cerințelor lui Dumnezeu. De la și după Armaghedon, Împărăția lui Dumnezeu va avea control deplin asupra afacerilor pământului. Cu privire la rezultat pentru creaturile umane ascultătoare, este scris: „Și Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; iar moarte nu va mai fi; nu vor mai fi nici amărăciune, nici plâns, nici durere, căci lucrurile dintâi au trecut.” – Apoc. 21:4.

Rasa umană a fost lovită de boală, necazuri și moarte de o perioadă așa de mare de timp, încât multora le vine greu să creadă că situația se va mai schimba vreodată. Fiecare să se convingă singur de acest punct depunând eforturi de a învăța adevărul. Aranjamentul lui Dumnezeu este că există un timp pentru orice lucru; iar acum este timpul ca oamenii cu bunăvoință să afle calea spre viață veșnică. – Ps. 16:11.

În Biblie sunt dovezile incontestabile că moartea este rezultatul păcatului, care vine peste toți oamenii prin moștenire; că lui Iehova Dumnezeu îi aparține salvarea; că cea mai mare criză din toate timpurile este aproape, atunci când cei răi vor fi distruși la Armaghedon, iar cei care caută dreptate și smerenie pot fi cruțați de la acel mare dezastru; că salvarea de la moarte și viață veșnică în fericire sunt deschise celor ascultători; și că, prin urmare, cei care vor forma „marea mulțime” se confruntă acum cu o mare urgență. Pentru a câștiga viață veșnică cineva trebuie să se conformeze cerințelor lui Dumnezeu. Care sunt unele dintre acestea, așa cum sunt dezvăluite de Scripturi?

Toți cei care vor primi grațiosul dar al vieții trebuie să fie pe placul lui Dumnezeu. Credința este prima cerință. „Căci fără credință, este imposibil să Îi fi pe plac; căci cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei care îl caută cu seriozitate.” (Evrei 11:6) Acest lucru înseamnă că cei care doresc să trăiască trebuie să creadă, în primul rând, că Dumnezeu este Atotputernic, că numele Lui este Iehova, că El este Cel Suprem, și că Îi va răsplăti pe cei care Îl caută cu seriozitate. Dorința lor este de a fi în armonie cu Atotputernicul Dumnezeu.

Îngrijirea Lui pentru viață se face prin și cu ajutorul lui Isus Cristos. De aceea, Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6) „Și aceasta este viața veșnică, ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care l-a trimis.” (Ioan 17:3) Isus

cumpără pe orice om din rasa umană care cere să fie cumpărat; și, fiind cumpărat, adică primind beneficiile prețului de răscumpărare plătit pentru oameni, aceia care sunt cumpărați devin servi ai Domnului, de aceea Isus spune: „Dacă un om mă servește, să mă urmeze.” (Ioan 12:26) Prima cerință, prin urmare, este de a crede în Dumnezeu, Cel Atotputernic, de a crede în Domnul Isus Cristos ca Răscumpărător sau cumpărător al omului, iar apoi de a-l urma. Omul își dovedește credința prin calea de acțiune pe care o urmează.

Următorul pas ce trebuie făcut, este de a face voința Atotputernicului Dumnezeu, pentru că aceasta face Isus întotdeauna; după cum stă scris: „Apoi El a spus: Doamne, vin să fac voința Ta, O Dumnezeule. El îndepărtează pe primul [aranjamentul vechiului legământ] pentru a-l stabili pe al doilea [aranjamentul noului legământ]” (Evrei 10:9) „Îmi place să fac voința Ta, O, Dumnezeule meu; căci legea Ta este în inima mea.” (Ps. 40:8) Omul imperfect este egoist și vrea să facă voința lui; dar dacă are credință în Dumnezeu și în Isus Cristos, acel om trebuie să renunțe, de bună voie, la voința sa egoistă și să fie de acord să facă orice ar fi voința lui Dumnezeu cu privire la persoana lui. Aceasta înseamnă consacrarea omului, fiind de acord să servească pe Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos; iar o astfel de consacrare trebuie să fie necondiționată, adică persoana trebuie să preceadă, cu bucurie, facerea voinței sale egoiste și urmarea căii lui egoiste și să caute, cu seriozitate, să cunoască și să înfăptuiască voința lui Iehova Dumnezeu.

Care este, prin urmare, voința lui Dumnezeu cu privire la „celelalte oi” ale Domnului, care sunt strânse acum pentru viață? Ele trebuie să se adune la Domnul Dumnezeu, despărțindu-se și abandonând sistemele acestei lumi rele a lui Satan. (Țef. 2:1) Așa cum s-a arătat prin cetatea tipică de scăpare, asemenea persoane trebuie să fugă la Cristos, Conducătorul organizației lui Dumnezeu, și să găsească acolo refugiu până ce criza Armagedonului va trece. Acele persoane trebuie să Îl recunoască pe Isus Cristos ca „pâinea vieții”; și așa cum oamenii loviți de foame din Egipt i-au cerut lui Iosif să îi cumpere pentru a nu muri, la fel, acum, persoanele cu bunăvoință trebuie să Îi ceară lui Isus Cristos, Mai Marele Iosif, să îi cumpere și să îi hrănească cu „pâinea vieții” pentru a nu muri. Ei trebuie să realizeze că Împărăția lui Dumnezeu sub conducerea lui Cristos este singurul loc unde vor găsi protecție și salvare. Instituțiile religioase ale creștinătății sunt capcane unde Satan îi atrage pe oamenii și îi prinde în cursă; iar cel care vrea să trăiască trebuie să evite aceste capcane și să se dăruiască, în întregime, lui Isus Cristos.

Persoana care crede că Iehova Dumnezeu este Suprem și că Isus Cristos este Reprezentantul Executiv al lui Dumnezeu, Mare Preot și Rege, Răscumpărător al omului, este, prin urmare, nerăbdătoare să cunoască și să facă voința lui Dumnezeu. Credința nu înseamnă numai o acceptare mintală a faptului că Dumnezeu este Suprem și că Isus Cristos este Răscumpărător, ci înseamnă să ai cunoștință despre aceste lucruri și să acționezi în consecință: „Dacă mărturisești cu gura pe Domnul Isus și crezi din inimă că Dumnezeu l-a ridicat din morți, vei fi salvat. Căci cu inima omul crede spre dreptate; iar cu gura se face o mărturisire

spre salvare. Căci Scripturile spun: Oricine crede în El nu va fi făcut de rușine.” – Rom. 10:9-11

Fuga din organizația lui Satan și căutarea de refugiu în organizația lui Cristos înseamnă că cel ce face acest lucru Îl recunoaște pe Domnul Isus Cristos și Îi cere lui Cristos să-l primească. El nu este rușinat să mărturisească în fața altora totala sa încredere în Dumnezeu și în Isus Cristos; iar, astfel, le face cunoscut altora că a luat poziție de partea lui Dumnezeu și a lui Cristos și că a acceptat, de bună voie, să facă voința lui Dumnezeu. Inima este sediul motivației; și astfel, când cineva crede în Domnul, este mișcat să facă de cunoscut și altora că a fugit la Isus Cristos și că a luat poziție de partea Domnului și dorește să recunoască faptul că a acceptat să facă voința lui Dumnezeu. El caută protecție în mâinile lui Isus Cristos și apelează la Domnul Dumnezeu pentru siguranță și salvare: „Căci oricine va apela la numele Domnului va fi salvat.” (Rom. 10:13) Fiind primit de Domnul și sub protecția lui, o astfel de persoană este pe cale de fi salvată de la distrugere la Armagedon. El își consacră viața lui Dumnezeu.

SFINȚIRE ȘI BOTEZ

Un alt pas necesar de urmat este cel al sfințirii. În Scripturi cuvintele „sfințire”, „sfințit”, „a sfinți” și cuvântul „sfânt” provin toate din aceeași rădăcină a cuvântului grecesc. Dumnezeu le-a spus izraeliților, pe care i-a ales ca popor tipic al Lui și cu care a făcut un legământ: „Căci Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul vostru: să vă sfințiți, așadar, și să fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” (Lev. 11:44) Inspiratul apostol citează aceste cuvinte: „Ca niște copii ascultători nu vă modelați după poftetele de altădată, în ignoranță. Căci este scris: Fiți sfinți; căci Eu sunt sfânt” (1 Pet. 1:14,16) Dumnezeu este sfânt din moment ce se dedică, în totalitate, dreptății, prin urmare complet, pe deplin și în totalitate drept sau „sfânt”. Celor care au luat partea lui Dumnezeu li se dă un sfat: „Dar așa cum cel care v-a chemat este sfânt, tot așa să fiți și voi sfinți, în orice fel de comportament [cale de acțiune]” – 1Pet. 1:15.

Cuvântul „sfințit”, aplicat conform Scripturilor, înseamnă să fi complet devotat lui Dumnezeu și Împărăției sale, cu alte cuvinte sfânt, așa cum sunt sfinți Domnul Dumnezeu și Isus Cristos. Domnul este complet și în întregime devotat dreptății, după cum este scris: „Drept ești, O, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale. Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, iar legea Ta este adevărul.” (Ps. 119:137,142) Isus Cristos este precum Tatăl său, și anume pe deplin drept. Despre El este scris: „Tu iubești dreptatea și urăști nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul bucuriei mai presus de tovarășii tăi.” (Ps. 45:7) La fel ca Iehova Dumnezeu, și Cristos este sfânt: „Care este sfânt, nevinovat, nepângărit, despărțit de păcătoși.” – Evrei 7:26.

Orice creatură care Îl mulțumește pe Dumnezeu și primește aprobarea Lui trebuie să fie sfânt, adică devotat necondiționat lui Dumnezeu și Împărăției Sale, care este dreaptă. Prin urmare, orice creatură de acest fel trebuie sfințită. Aceasta nu înseamnă că persoana este perfectă în carne, ci că devotarea lui din inimă este

necondiționată pentru Domnul Dumnezeu. Cei care iau poziție de partea lui Dumnezeu, a Regelui și a Împărăției Sale, trebuie să fie, prin urmare, complet devotați lui Dumnezeu și Împărăției Sale și trebuie să evite să se compromită cu lumea, care este organizația Diavolului.

„Sfințirea” este actul sfințirii. Omul care a acceptat să facă voința lui Dumnezeu și a luat poziție, declarându-se pentru Dumnezeu și Împărăția Sa trebuie, apoi, să acționeze în armonie cu sfințirea, ceea ce înseamnă că se obligă să-și îndeplinească pe deplin acceptul de a face voința lui Dumnezeu. Nu este suficient doar să fie de acord, el trebuie să-și îndeplinească acordul. Respectarea credincioasă a acordului este ceea ce aprobă Dumnezeu. A fi sfințit înseamnă, prin urmare, că omul care a fost de acord să facă voința lui Dumnezeu se obligă, în mod loial, să-și îndeplinească acordul și astfel se pune deoparte și se dedică, în totalitate, la ceea ce este drept și corect. Omul care face pasul de a se obliga să facă voința lui Dumnezeu este pus la lucru de Domnul să facă voința lui Dumnezeu și astfel să-și păstreze integritatea față de El.

Cum este omul sfințit? Isus răspunde prin aceste cuvinte, adresate lui Iehova: „Sfințește-i prin adevărul tău: cuvântul Tău, este adevărul.” (Ioan 17:17) Astfel, este imposibil ca orice fel de ceremonie religioasă rituală să sfințească pe cineva pentru Dumnezeu. Clerul organizației religioase ortodoxe nu poate face nimic să sfințească un om pentru Dumnezeu. Sfințirea se petrece numai între individul care a fost de acord să facă voința lui Dumnezeu și Domnul Dumnezeu, care îl pune pe om la lucru pentru a-și dovedi acordul. Omul trebuie să învețe care este voința lui Dumnezeu în ceea ce-l privește: „Căci aceasta este voința lui Dumnezeu, chiar sfințirea voastră, să vă feriți de adulter.” – 1 Tes. 4:3.

În acest text, cuvântul „adulter” are mai mult decât o semnificație literară, cuprinzând nu doar relații sexuale nepermise între indivizi, dar și o relație nepotrivită dintre un creștin și această lume. Cel care a acceptat să facă voința lui Dumnezeu exclude posibilitatea de a se amesteca sau a face compromis cu lumea, organizația Diavolului; iar a face așa înseamnă o relație nepermisă, descrisă ca păcat trupesc sau adulter. „Adulteri și adultere, nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu? De aceea, oricine se face prieten cu lumea este dușmanul lui Dumnezeu.” (Iacov 4:4) Cel consacrat și sfințit trebuie să fie pe deplin și în totalitate de partea lui Dumnezeu și a Împărăției Sale, pe deplin și în totalitate împotriva Diavolului și a organizației lui.

Și ce se poate spune despre botez? Este el un alt pas necesar spre viață? Da, deoarece botezul sau cufundarea în apă este un simbol exterior ce atestă că persoana astfel cufundată a renunțat la voința sa egoistă pentru a face voința lui Dumnezeu. Pe aceștia Dumnezeu îi protejează. Cufundarea în simbol spune: ‘Mă supun pe de-a întregul poruncii Atotputernicului Dumnezeu, și, prin harul Său, voi face voința Lui.’ Acestora le dă Dumnezeu protecția și călăuzirea Sa. Înainte de a-și începe lucrarea, Isus s-a prezentat la Ioan pentru a fi botezat, iar Ioan a obiectat, iar răspunsul lui Isus a fost: „Acum să lăsăm să fie așa, căci astfel împlinim toată

dreptatea.” (Mat. 3:15-17) Isus a fost apoi botezat; iar când a ieșit din apă, Dumnezeu a făcut o demonstrație exterioară a faptului că l-a acceptat pe Isus.

Astfel, cei care au mers alături de Noe în arcă, au arătat că erau de acord să facă voința lui Dumnezeu, așa cum le-a fost făcută de cunoscut de Noe. Ei au fost botezați prin Noe și astfel salvați de la potop. „Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, pe când se pregătea arca, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați din apă. Aceeași ilustrație a botezului ne salvează și pe noi (care nu înseamnă îndepărtarea murdăriei de pe trup, ci răspunsul unei conștiințe bune către Dumnezeu) prin învierea lui Isus Cristos.” – 1Pet. 3:20,21.

Când izraeliții au părăsit Egiptul sub comanda lui Moise, toți au fost de acord să îl asculte pe Moise, reprezentant al lui Dumnezeu; iar Moise a fost un tip al lui Cristos. Ei l-au urmat pe Moise, sub conducerea unui nor miraculos, prin albia uscată a Mării Roșie, lucru făcut posibil prin miracolul lui Dumnezeu. Ei au fost, astfel, ascunși sau cufundați în nor și în mare. „Mai mult decât atât, fraților, n-aș vrea ca voi să fiți în ignoranță despre cum toți strămoșii noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise, în nor și în mare.” (1Cor. 10:1,2) Când Ioan Botezătorul a venit ca reprezentant al Domnului, el le-a poruncit izraeliților să se pocăiască de păcatele împotriva legământului legii și să fie botezați. (Mat. 3:1-11) Cei care s-au căit și au fost botezați au mărturisit astfel că și-au schimbat calea de acțiune și că nu se vor mai lăsa ghidați de propriul egoism și că vor asculta, cu bucurie, voința lui Dumnezeu. Cei care au simțit că nu încălcase ră legământul Legii, ci erau credincioși lui Dumnezeu, au simțit că nu era nevoie să fie botezați.

Botezul, prin urmare, mărturisește simbolic și în exterior un legământ de a face voința lui Dumnezeu. În ilustrația cu privire la cetățile de scăpare (Num. 35:10-32) se arată că „alte oi” ale Domnului fug spre organizația Domnului, în felul acesta acceptând să facă voința Lui. Ele sunt astfel ascunse sau cufundate sub și în organizația Domnului. Cei care l-au urmat pe Moise prin apele Mării Roșii și sub umbra norului de deasupra au fost astfel „botezați în Moise”, în mare și în nor și astfel, au fost împotriva egiptenilor, care reprezintă organizația Diavolului. De asemenea, cei care l-au urmat pe Noe în arcă și au rămas acolo au fost ascunși sau cufundați și astfel botezați în Noe. Atât Moise cât și Noe l-au ilustrat pe Isus Cristos, Marele Profet al lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, și „alte oi” din acest timp experimentează botezul în Mai Marele Noe, Isus Cristos. Venind sub protecția organizației Teocratice a lui Isus Cristos, ele găsesc acum adăpost și dacă vor continua să caute dreptatea și smerenia, supunându-se Domnului în ascultare, ele primesc promisiunea eliberării de la mânia lui Dumnezeu de la Armagedon. Acel botez „cu foc” va fi pentru distrugerea întregii organizații a lui Satan, dar va fi spre protecția tuturor celor care își găsesc refugiu în și sub organizația lui Iehova.

Prin urmare, experimentarea și trăirea la înălțimea însemnătății credinței, consacrării, sfințirii și botezului sunt pași importanți pe calea spre viață, în viitoarea lume nouă a dreptății a lui Iehova.

Ezra, zelos pentru închinarea curată

Ezra, cărturarul levit din secolul al V-lea î.C., avea credință în Dumnezeu. El nu era asemenea mulțimii nenumărate din creștinătatea de astăzi, care, prin calea lor de ignoranță față de Dumnezeu și legile lui, dovedesc că zic în inima lor: „Nu există Dumnezeu”. Crezând că Dumnezeu există și că el răsplătește pe aceia care îl caută cu seriozitate, Ezra a manifestat un zel arzător pentru închinarea curată a lui Iehova. Dumnezeu a făcut să prospere acel zel, la fel cum face să prospere astăzi zelul servilor Săi credincioși.

Ținutul Palestina fusese lăsat pustiu șaptezeci de ani, după cum a prezis Iehova prin profetul său Ieremia. La sfârșitul aceluși timp, aproape cincizeci de mii de servi devotați ai lui Iehova au profitat de decretul de eliberare dat de Cir și s-au reîntors, sub conducerea lui Zorobabel, să reconstruiască templul. O conspirație dușmănoasă din partea vecinilor invidioși a cauzat, totuși, o interzicere oficială a acestei lucrări. Astfel, au trecut douăzeci de ani până când templul a fost complet terminat.

Mai trec încă cincizeci de ani și apare pe scenă Ezra. El era un descendent direct al marelui preot Aaron și „își pusese inima să caute și să împlinească legea lui Iehova și să învețe pe Israel legile și poruncile [lui Iehova]” (Ezra 7:10 *ASV*). Ezra era foarte diferit de fățarnicii ce s-au numit singuri învățători ai legii lui Dumnezeu, descriși de Isus ca cei care „zic, dar nu fac”, care „leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște” (Mat. 23:3,4 *ASV*). Nu, el nu doar a căutat să cunoască și să învețe legea lui Dumnezeu în Israel, ci s-o și împlinească. El a avut un zel sincer pentru închinarea curată.

Așadar, cu o conștiință curată, Ezra și-a făcut curaj pentru a-i cere lui Artaxerxe permisiunea de a se întoarce în Palestina spre a promova acolo închinarea curată. Că regele a observat zelul și sinceritatea lui Ezra este foarte evident din răspunsul dat cererii acestuia. Oricine dorea să se întoarcă cu Ezra, de bună voie, era liber să o facă. Ezra a acceptat contribuții în acest scop, atât de la oricare evreu, cât și de la oricine din Babilon, regele și cei șapte sfătuitoari ai lui contribuind de asemenea. Dacă, după ce toate lucrurile necesare pentru continuarea închinării adevărate erau obținute, rămâneau fonduri, Ezra împreună cu iudeii ce erau cu el trebuiau să le folosească cât mai bine cu putință și dacă erau necesare fonduri suplimentare, Ezra le putea cere din vistieria regelui. Guvernatorii provinciilor de dincolo de Râu au fost înștiințați că Ezra putea cere de la ei „până la o sută de talanți de argint, o sută de măsuri de grâu, o sută de bați de vin, o sută de bați de untdelemn și sare cât va

vrea.” (Având o valoare în zilele noastre de aproape un sfert de milion de dolari) „Tot ce este poruncit de Dumnezeu cerurilor, să se împlinească în mod loial ... căci de ce să vină mânia asupra domeniului regelui?”

Mai mult decât atât, decretul regelui s-a îngrijit ca nici o taxă, tribut sau vamă să nu fie pusă peste nici unul din preoți și peste nici unul din slujitorii templului, indiferent cât de umile ar fi sarcinile încredințate lui: „Mai mult decât atât, tu, Ezra, după înțelepciunea Dumnezeului tău pe care o ai, numește guvernatori și judecători ... pe toți care cunosc legile Dumnezeului tău și instruește pe oricine care nu le cunoaște”. În cele din urmă, Ezra a fost autorizat să pedepsească cu amenzi, închisoare sau chiar moarte pe oricine ar fi refuzat să asculte de legea Dumnezeului său.

Nu este de mirare că Ezra a binecuvântat pe Iehova „Dumnezeul părinților noștri, care a pus un lucru ca acesta în inima împăratului.” Fiind întărit de asemenea dovezi că binecuvântarea lui Iehova era peste eforturile sale de promovare a închinării adevărate în Palestina, el a adunat căpeteniile lui Israel pentru a se întoarce împreună – Ezra 7, *AAT*.

Repatriații s-au adunat pe malurile râului Ahava, unde Ezra a făcut o verificare de trei zile printre cei ce se întorceau și acolo a observat că printre cei care se întorceau erau cei calificați să fie „slujitori ai casei Dumnezeului nostru”. În timp ce îi menționează pe „puținii” care erau cu el și înșiră 1.754 bărbați din diferite seminții, este destul de probabil că în grup erau peste 5.000 de bărbați, femei și copii.

Recunoscându-L întotdeauna pe Iehova în căile sale, Ezra a vestit atunci un post „ca să ne smerim înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la el o călătorie sigură. ... Căci mi-a fost rușine să cer împăratului o forță armată și călăreți ca să ne ajute împotriva vrăjmașului, pe drum, deoarece îi spusese împăratului: ‘Mâna Dumnezeului nostru este cu toți cei care-l caută spre bine, dar puterea și mânia Lui sunt împotriva tuturor celor ce-L părăsesc’ – Ezra 8:17,21,22 *AAT*.

Atunci Ezra a măsurat și cântărit bogăția, în valoare de patru milioane de dolari, și cu o hotărâre solemnă a încredințat-o la doisprezece dintre principalii preoți. După o călătorie de aproape patru luni, Ezra împreună cu grupul său a ajuns în siguranță în Ierusalim. Din nou Iehova a făcut să prospere zelul lui Ezra pentru închinarea curată. După ce a oferit jertfe de tauri, berbeci, miei și țapi, pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel, Ezra a aflat de păcatul poporului de a-și fi luat soții păgâne. Pentru unul atât de zelos pentru închinarea curată asemenea lui Ezra, aceste știri despre infiltrarea, în mare măsură a închinătorilor păgâni, a cauzat cea mai mare uimire și consternare. „Mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă și am stat jos mâhnit ... până la jertfa de seară”.

Apoi, căzând în genunchi și întinzându-și mâinile spre Iehova, a făcut o mișcătoare mărturisire în prezența izraeliților adunați, „toți care tremurau de cuvintele Dumnezeului lui Israel”. Mărturisind calea de acțiune greșită a poporului său, din zilele părinților lor și până în prezent, el a relatat pedeapsa pe care o primiseră din această cauză și cum își extinsese Dumnezeu mila, din nou, față de

ei, permițându-le să se întoarcă. Fuseseră pedepsiți mai puțin decât ar fi meritat, și „să începem iarăși să călcăm poruncile tale și să facem legături de căsătorie cu popoarele ce practică aceste ritualuri urâcioase? Nu Te-ai mânia pe noi până ne-ai nimici, fără să lași nici rămășiță, nici supraviețuitor?”

În interesul poporului, a luat cuvântul Șecania, sfătuind ca toți să intre într-un legământ solemn spre a îndrepta această chestiune, și îndemnându-l pe Ezra, a zis: „Scoală-te, căci asta este sarcina ta; noi vom fi cu tine, îmbărbătează-te și acționează”. Ezra atunci a făcut tot poporul să jure că se vor supune voinței lui Iehova în această privință și li s-a poruncit să se întoarcă în trei zile în acest scop. Toți aceia care refuzau să facă așa, aveau să fie izgoniți și averile să le fie confiscate – Ezra 9:3-10:8, *AAT*

În consecință, tot poporul s-a adunat în Ierusalim în a 20-a zi a lunii a noua. Nu a fost o adunare mică. „Tot poporul stătea pe locul deschis dinaintea casei lui Dumnezeu, tremurând din pricina împrejurării aceleia și de ploaia torențială”. S-a observat că acea chestiune nu putea fi rezolvată în întregime atunci și acolo din pricina numărului mare al celor ce păcătuiseră; astfel, după ce au fost date instrucțiuni de Ezra, s-au făcut aranjamente spre a rezolva chestiunea treptat, în timp. La sfârșitul următoarelor trei luni toți închinătorii păgâni au fost scoși afară. – Ezra 10:9-17. *AAT*.

Fără îndoială că această acțiune a produs mare suferință la cei implicați; remedierea întârziată a călcării legilor lui Dumnezeu de multe ori cauzează aceasta. Probabil că păgânii din jurul lor, care erau implicați în mod particular, n-au spus bun venit întoarcerii acestor văduve, împreună cu povara adăugată de copiii lor și nici n-au apreciat implicarea chestiunii închinării curate. Dar servii lui Iehova trebuiau să se hotărască dacă doreau să fie preocupați, în primul rând, să-i placă lui Iehova sau acestei lumi. Ezra era hotărât ‘să cunoască, să învețe și să împlinească’ voința și legea lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce credeau alții. Nici servii Domnului de astăzi nu pot fi guvernați în deciziile lor, dacă oamenii acestei lumi apreciază sau nu chestiunea referitor la astfel de probleme precum: salutul steagului, serviciul militar sau înțelegerea voinței lui Dumnezeu privitoare la transfuzia de sânge, etc. Dar să ne întoarcem la Ezra.

Au trecut 13 ani, este prima zi a lunii a șaptea când auzim din nou de el. În acest timp Neemia s-a întors, a rezidit zidurile Ierusalimului și servea ca și guvernator al ținutului. Din nou, îl vedem pe Ezra că manifestă zel pentru închinarea curată, instruind poporul în legea lui Iehova. Îl vedem stând pe o platformă, ridicată deasupra oamenilor, ca toți să-l vadă și să-l audă și după o rugăciune adresată lui Iehova, citește din lege de dimineață și până la amiază. Pentru acea adunare poporul se trezise de dimineață! Deoarece legea sau cuvântul legii fusese scris în ebraică și poporul, în general, nu o mai înțelegea, ci vorbea aramaica, era necesar ca alții să o traducă pentru ei; de aceea, „ei citeau deslușit în cartea legii lui Dumnezeu [adică parafrarau în aramaică] și-i arătau înțelesul [împărțind cuvintele după sens] ca să-i facă să înțeleagă ce se citea [dând pronunția tradițională a cuvintelor].” – Neem. 8:8.

Pe măsură ce poporul auzea cuvintele legii citite, plângea, dar li s-a spus să nu plângă, ci să se bucure, căci acesta era un timp de bucurie și sărbătoare, deoarece „bucuria lui Iehova este tăria voastră”. „Și tot poporul s-a dus să mănânce, să bea și să trimită porții și s-au bucurat mult, deoarece au înțeles cuvintele adresate lor. În ziua următoare, poporul s-a adunat din nou pentru educație biblică, „să dea atenție cuvintelor legii”. Aflând de porunca lui Dumnezeu de a celebra sărbătoarea corturilor, imediat s-au dus prin păduri, au adunat crengi și din aceste crengi au făcut corturi sau tabernacole și au locuit în ele. „Și a fost foarte mare veselie”. Ezra a continuat să instruiască poporul: „În fiecare zi, din cea dintâi zi până în cea din urmă, el a citit în cartea legii lui Dumnezeu. Și ei au ținut sărbătoarea șapte zile, iar în cea de-a opta zi a fost o adunare solemnă” (Neem. 8:9-18 *ASV*). Mare a fost bucuria poporului, iar bucuria lui Ezra a fost, fără îndoială, mai mare, căci nu este mai binecuvântat să dăruiești cuvintele legii lui Dumnezeu, decât să le primești?

În plus față de instruirea orală a poporului, Ezra și-a arătat zelul său pentru închinarea curată în alte moduri. El a scris cartea care-i poartă numele, precum și cele două cărți ale Cronicilor. Mai mult decât atât, avem toate motivele să credem că spiritul lui Iehova a direcționat zelul său spre a compila canonul Scripturilor Ebraice; aranjarea diferitelor cărți ale Canonului Ebraic în timp ce era în Babilon și punerea lor într-o formă finală, apoi adăugarea propriilor sale scrieri, după ce s-a întors în Palestina. Dovada palpabilă este aproape sigură, anume că acest Canon Ebraic a fost complet în zilele sale, cu o singură excepție posibilă, cartea lui Maleahi.

Timpul lui Ezra a mai văzut și realizarea multor copii ale Scripturilor Ebraice pentru uzul evreilor în sinagogi, împrăștiați în lung și în lat. Fără îndoială, zelul lui Ezra pentru închinarea curată l-a determinat să fie deschizător de drumuri în această lucrare, precum și s-o supravegheze. Astfel, Ezra și-a manifestat zelul pentru închinarea curată a lui Iehova în diferite moduri, și nu numai frații lui contemporani au beneficiat de pe urma acestuia, ci toți servii lui Iehova ce au profitat de hotărârea sa de a cunoaște, a învăța și a împlini legea lui Iehova. Și în aceasta el a fixat un bun exemplu pentru toți servii lui Iehova de astăzi.

„Voi aduce mulțumiri lui Iehova din toată inima mea; voi vesti lucrările Tale minunate.” – Ps. 9:1, *A.S.V.*

Scrisoare **„DESPRE DREPTURILE LUI ISUS”**

26 septembrie, 1949

Stimate domn:

Scrisoarea dvs. din data de 16 a fost în atenția lui Grant Suiter și ne-a fost trimisă nouă pentru răspuns.

Nu putem face altceva mai bun decât să ne referim la niște autorități recunoscute, din moment ce puneți în discuție corectitudinea a ceea ce s-a publicat în *Turnul de*

Veghere. Dicționarul Westminster al Bibliei (ediția revizuită din 1944), la „Genealogie”, pagina 198, coloana 1, spune printre alte lucruri referitoare la problemele legate de originea pământească a lui Isus, pe linia lui David: „O soluție mai la îndemână a problemei pe liniile acestei teorii este că tabelul lui Matei conține succesorii LEGALI ai tronului lui David, în vreme ce în Luca se oferă strămoșii pe linie maternă a lui Iosif. ... după Zorobabel cele două linii s-au despărțit. Familia celui mai în vârstă fiu, care moștenește titlul la tron, la o vreme a dispărut, și au urmat la titlu descendenții fiului mai tânăr. ... tabelul după Matei oferă genealogia lui Iosif și îl arată ca fiind moștenitorul tronului lui David, în vreme ce tabelul lui Luca oferă genealogia Mariei și îl arată pe Isus ca fiind fiul REAL al lui David. ... Isus, conform lui Luca, este nepotul lui Eli, tatăl Mariei, și astfel un descendent în linie al lui David. ... În genealogia oferită în Matei, capitolul 1, apare mențiunea: ‘După deportarea în Babilon, Ieconia l-a născut pe Șealtiel’. Cele două genealogii sunt inteligibile dacă această observație din Matei este înțeleasă drept o declarație cuprinzătoare în forma genealogică ce denotă succesiunea LEGALĂ la tron. Titlul a trecut de la Ieconia, la moartea sa, la Șealtiel, un descendent în linie al lui David”. La „Isus Cristos”, același dicționar spune (p 303, col.1): „Mesia urma să fie fiul lui David; și astfel Iosif, tatăl său *legal* și probabil mama, mama sa reală, erau descendenți din David ... [col 2]. Înscrierea evreilor, totuși, a avut loc, în mod evident, după metoda evreiască, prin care era înregistrat fiecare tată al gospodăriei, nu în locul său de domiciliu, ci în locul de unde aparținea familia sa, raportat la originea acesteia. De aceea, Iosif a trebuit să meargă în Betleem, casa originală a lui David. Maria l-a însoțit”.

Enciclopedia lui McClintock & Strong (1882) spune la 'Genealogie' (pag 773, col. 2 din Volumul III): „Grotius ... presupune că Luca identifică genealogia NATURALĂ a lui Cristos, iar Matei pe cea LEGALĂ. Aceasta el o afirmă bazându-se pe două elemente: ... Dr. Barrett ... afirmă propria sa ipoteză, raportat la faptul că Matei oferă genealogia lui Iosif, iar Luca pe cea a Mariei. El presupune un motiv suficient, că după ce Matei a oferit tabelul său genealogic, trebuia adăugat un altul de către Luca, pentru a dovedi pe deplin că Cristos, după carne, își are originea din David, nu doar prin așa-zisul său tată Iosif, ci și prin adevărata sa mamă Maria. ... Atunci când își construiau tabelele genealogice, se știe foarte bine că evreii ofereau recunoaștere în totalitate prin tați, respingând cazul în care sângele bunicului a trecut la nepot printr-o fiică, numele fiicei însuși, și socotind bărbatul acelei fiice ca fiu al bunicului matern (Numeri 26:33; 27:4-7). ... Evanghelistul Luca a făcut distincție în mod critic între genealogia REALĂ și cea LEGALĂ printr-o remarcă într-o paranteză: 'Isus fiind (așa cum se considera) fiul lui Iosif (dar în realitate) fiul lui Eeli', sau nepotul său din partea mamei” – pagina 774, col. 1.

Dacă Maria i-a spus soțului ei Iosif că îngerul Gabriel a înștiințat-o că Dumnezeu îi va dăruia fiului ei Isus tronul tatălui său David (Luca 1:32), atunci putem fi siguri că Iosif, care s-a dovedit el însuși a fi un om ascultător și evlavios, îl adopta imediat pe Isus ca și moștenitor legal al său, în ceea ce privește interesele sale la

tronul lui David. *Turnul de Veghere* a spus că Iosif *putea* face aceasta, deoarece Biblia nu afirmă sau nu înregistrează direct că ar fi făcut-o, deși asta se subînțelege. Dar prin naștere naturală prin stră-strănepoata lui David, Maria, Isus era, în mod natural, „fiul lui David” și astfel, în mod natural, Isus a moștenit drepturile la tronul lui David; era în deplină armonie cu originea NATURALĂ a lui Isus din David că Gabriel i-a spus Mariei că Dumnezeu îi va da lui Isus tronul tatălui său NATURAL David.

În Biblie, genealogiile care par cititorului obișnuit neinteresante sunt foarte importante; Dumnezeu nu ar fi aglomerat Cuvântul său cu genealogii dacă acestea nu ar fi importante, în special cea a liniei lui David. Adesea un punct ce pare mic și nesemnificativ este foarte important și vital, dar poate fi în întregime trecut cu vederea de cititorul superficial. Prin urmare, *Turnul de Veghere* a mers, după cum spuneți, „atât de departe în încercarea de a dovedi un punct ce nu are nevoie de dovezi”. Dumnezeu acordă atenție și este loial punctelor fine și îl preamărește să descopere aceste puncte fine și să arate cât este de precis. Așadar, era o adevărată cerință ca Isus să devină „fiul lui David”, ca să fie un descendent NATURAL al acelui rege din vechime. Dacă Isus ar fi făcut parte din altă familie decât cea a lui David, simpla ungere a lui Isus cu spiritul sfânt nu l-ar fi făcut „fiu al lui David”. Și urmașii săi consacrați au fost unși cu spiritul sfânt pentru a domni alături de el, dar despre aceștia nu se spune în Scriptură a fi „fiii lui David”; aceștia au o legătură cu David doar prin faptul că devin membri ai trupului lui Cristos. Nu este oferită nici o genealogie a regelui Melchisedec, dar Isus, pentru că a fost uns cu spirit sfânt, nu este amintit scriptural ca fiind „fiul lui Melchisedec”, ci prin jurământul lui Dumnezeu el a fost făcut „preot în veac după ordinul lui Melchisedec” (Ps. 110:4). În mod corespunzător Isus, fiind „sămânța lui Avraam”, a fost și un descendent natural al patriarhului. Toate acestea se adaugă dovezii despre identitatea lui Isus.

Cu sinceritate a dvs,
**SOCIETATE DE BIBLI ȘI TRATATE
TURNUL DE VEGHERE**

Invitație

Congresul Internațional al Martorilor lui Iehova vă invită să ascultați cuvântarea publică **POȚI TU TRĂI PENTRU TOTDEAUNA ÎN FERICIRE PE PĂMÂNT?** de N. H. Knorr, președinte al Societății Turnul de Veghere

Duminică 6 august, 3 p.m. - Stadionul Yankee

Intrarea liberă - Fără colecte

Toate persoanele sunt invitate să participe la Congresul Internațional al Martorilor lui Iehova

Din 30 iulie până pe 6 august, 1950

Stadionul Yankee

New York

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

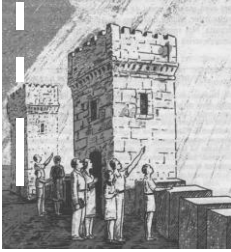
15 IULIE 1950

Nr. 14

Cuprins:

ECHIPAREA ORGANIZAȚIEI LUMII NOI	- Pag.397
MĂRTURIE ORGANIZATĂ PENTRU
LUMEA NOUĂ	- Pag.399
DEZVOLTAREA DE DUPĂ RĂZBOI
A ORGANIZAȚIEI TEOCRATICE	- Pag.407
DEDICARE	- Pag.415

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Iulie 1950

Nr. 14

Echiparea organizației Lumii Noi

„Așadar, dacă un om se păstrează curat de acestea din urmă, el însuși va fi consacrat pentru o întrebuințare onorabilă, potrivit pentru serviciul Stăpânului său, și complet echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Tim. 2:21, *Weymouth*.

„Martorii lui IEHOVA” a fost numele adoptat la congresul internațional al creștinilor consacrați, la Columbus, Ohio, SUA, la 26 iulie 1931 și a fost mai apoi preluat de adunări de astfel de creștini de pe tot pământul. Din această cauză mulți oameni i-ar putea privi doar ca pe o altă sectă religioasă și una recentă. Dar nu este așa. Când omenirea era destul de tânără, Iehova Dumnezeu a avut un martor care a raportat existența lui pe pământ. Acela a fost Abel, care aștepta cu nerăbdare lumea nouă condusă de Sămânța femeii lui Dumnezeu. (Gen. 3:15) O unealtă a marelui Șarpe, Cain, l-a ucis pe Abel, o posibilitate ce s-a abătut de atunci înapoi asupra multor martori ai lui Iehova, chiar și asupra Semînței Isus Cristos.

² Luată în considerare de la Abel înapoi, organizația vizibilă de martori ai lui Iehova este acum veche de aproape șase mii de ani, deci, mai veche ca oricare lucru din creștinătate. Isus Cristos, „martorul credincios și adevărat” (Apoc 3:14), și-a format și și-a organizat corpul de urmași unși cu spirit, aproape acum două mii de ani. Ei au format un Israel creștin sau spiritual al lui Dumnezeu, sub un nou legământ cu el, printr-un Mediator mai mare decât Moise, Isus Cristos, toți fiind evrei în interior, a căror circumcizie era o curățire a inimii lor de necurăția acestei lumi. Acest lucru s-a întâmplat de multă vreme și putem citi despre el, singuri, în Biblie. Lucrul de care suntem preocupați acum îl reprezintă cei numiți „martori ai lui Iehova” în ziua de azi. Din moment ce ei nu fac parte din sectele creștinătății și nu sunt numiți, aleși sau recunoscuți de asemenea organisme religioase, cum s-a format acest grup modern de martori?

³ Dacă acești creștini ar fi fost aleși de sisteme religioase pământești din creștinătate, ei nu ar fi acum martori ai Celui Prea Înalt. Iehova își numește martorii „servul meu pe care l-am ales”, iar Isus le-a spus discipolilor ceva asemănător, zicând: „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi” (Isa. 43:10; Ioan 15:16) Să presupunem, acum, că persoane sincere, care urmează instrucțiunile din Biblie, se dedică necondiționat lui Iehova Dumnezeu pentru a-i împlini voința, imitându-l pe Isus Cristos. Dacă Iehova alege să îi accepte și îi face martorii lui, atunci nici un sistem religios nu poate răsturna alegerea lui Dumnezeu și nici nu va obține nimic negând sau luptând împotriva acestui lucru. Ceremoniile religioase nescripturale ale clerului creștinătății nu pot pune pe nimeni în

organizația vizibilă a lui Dumnezeu. În ce privește cerințele lui, pe care trebuie să le folosim ca instrumente sau vase în organizația lui, observați textul de la începutul acestui articol: „Așadar, dacă un om se păstrează curat de acestea din urmă, el însuși va fi consacrat pentru o întrebuițare onorabilă, potrivit pentru serviciul Stăpânului său, și complet echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Tim. 2:21, traducerea Weymouth..

⁴ Pentru a fi potrivit să îl servești pe Iehova, marele Stăpân, și pentru a fi echipat de el pentru orice lucrare bună, apostolul Pavel spune că un om trebuie să devină curat și trebuie să se păstreze curat de anumite lucruri pe care el le numește „acestea din urmă”. Pavel îi aseamănă pe oameni cu vase sau articole dintr-o casă mare și spune: „Într-o casă mare nu sunt numai obiecte din aur și argint, ci și vase de lemn și de lut; iar unele sunt pentru o întrebuițare onorabilă, iar altele pentru o întrebuițare obișnuită.” (2 Tim. 2:20, *Weymouth*) Prin separarea de către acestea din urmă, de întrebuițare obișnuită, lipsită de onoare, un om dovedește că este consacrat sau pus deoparte pentru întrebuițarea sacră a lui Dumnezeu. Astfel el este potrivit pentru serviciul lui Iehova, demn de a fi echipat pentru lucrări bune ca și martor al lui Iehova. În capitolul 9 din Romani apostolul aseamănă un anumit conducător cu un vas pentru o întrebuițare lipsită de onoare, și anume, mândrul Faraon al Egiptului, care i-a zis lui Moise, martorul lui Iehova: „Cine este Iehova, al cărui glas trebuie să-l ascult și să-l las pe Israel să plece? Eu nu-l cunosc pe Iehova și nici nu-l voi lăsa pe Israel să plece.” (Ex. 5:2, *Darby*) Pentru serviciul lui lipsit de onoare Faraon a fost distrus cu armata lui după ce Egiptul suferise zece plăgi distrugătoare din partea lui Iehova Dumnezeu. El s-a dovedit un vas al mâniei, potrivit pentru distrugere. Israelii care l-au urmat pe marele martor al lui Iehova, Moise, au fost eliberați din Egipt și cei credincioși au fost aduși în Țara Promisă unde curgea lapte și miere. – Ex. 14:1 până la 15:22.

⁵ Acum este la fel cu Israelii spirituali, care sunt în lumea aceasta, dar nu fac parte din ea. Faraonul nevăzut și „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul, este un vas pe care mânia lui Dumnezeu îl rabdă acum și care, în cele din urmă, va fi distrus. Dar creștinii credincioși din Israelul spiritual sunt asemenați cu „vase ale îndurării”, pe care Dumnezeu „le-a pregătit pentru glorie” dinainte. (Rom. 9:17-24) Aceștia s-au curățit de creaturi nelegiuite, care sunt vase pentru un serviciu obișnuit sau lipsit de onoare și care sunt condamnate eșecului, în cele din urmă, ca potrivnici ai adevăratului Dumnezeu Iehova.

⁶ Egiptul modern, lumea lui Satan, este plin de vase pe care mânia divină le rabdă. (Apoc. 11:8) Ele sunt destinate unei distrugerii timpurii la viitoarea bătălie a Armagedonului. Aceasta include și liderii religioși ai creștinătății și sectele ce greșesc asupra adevărului din Biblie, precum Imeneu și Filet, pe care îi numește apostolul Pavel. Martorii lui Iehova de azi sunt un popor consacrat datorită dedicării lor pentru serviciul sfânt al lui Dumnezeu, de a împlini voința și poruncile Lui. Decât să cedeze în continuare, în mod slugarnic, serviciului acestui Egipt modern condamnat, cei pe care Iehova i-a făcut martorii lui s-au devotat pentru folosința Lui, considerând o onoare să fie folosiți de el în orice calitate.

Doar printr-o astfel de separare ei sunt potriviți pentru serviciul marelui Stăpân și el își arată acceptarea echipându-i pentru lucrări care sunt bune în ochii lui. Există dovada că ei sunt toți martorii lui, care formează organizația lui vizibilă, și anume binecuvântarea lor de către El și folosirea lor efectivă în realizarea lucrării lui pe pământ. Poate că sistemele religioase ale creștinătății neagă faptul că aceștia sunt martori ai lui Iehova, poate că-i poreclesc cu tot felul de nume rușinoase, vorbesc și lucrează împotriva lor. Dar, dacă ei au dovada că sunt vase onorabile ale organizației vizibile a lui Dumnezeu, ocară și opoziția sistemelor religioase lumești nu contează. Ei stau neclintiți pe o temelie solidă: „Și totuși, temelială solidă a lui Dumnezeu rămâne neclintită, purtând această inscripție: ‘DOMNUL [adică Iehova] îi cunoaște pe cei care îi aparțin în realitate.’ Precum și: ‘Toți cei care rostesc numele DOMULUI [adică Iehova] să renunțe la toată nelegiuirea.’ – 2 Tim. 2:19, *Weymouth*; Num. 16:5; Isa. 26:13.

⁷ Din timpul când a fost înființată SOCIETATEA de BIBLII și TRATATE TURNUL de VEGHERE și *Turnul de Veghere* a fost publicat prima dată, martorii lui Iehova au utilizat aceste instrumente în serviciul lui, dar sub un continuu atac din partea creștinătății. Și după acești mai mult de șaptezeci de ani acum sunt mai mulți, mult mai mulți creștini care îi mărturisesc Numele. Și acum, în anul 1950, Dumnezeu pe care îl servim ne-a echipat mai puternic decât oricând înainte pentru realizări și mai mari, ca vasele lui onorabile. Vom descrie acest lucru pe scurt, aici, deoarece este o dovadă că Suveranitatea Universală nu a dat greș să aibă martori pe pământ în aceste periculoase zile din urmă ale vechii lumi. Este, de asemenea, dovada că ne aflăm la porțile dreptei Lumi Noi, pe care martorii o reprezintă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cât de veche este linia de martori ai lui Iehova și de ce așa? În ce fel ne interesează astăzi martorii lui Iehova și de ce?
- 3,4. (a) De cine sunt ei aleși? (b) Ce cerință trebuie să îndeplinească ei ca să fie potriviți pentru serviciu ca martori ai Săi?
- 5,6. (a) Cine sunt astăzi vase ale mâniei potrivite pentru nimicire? (b) Cine sunt vase ale îndurării potrivite pentru întrebunțarea Sa? Care este dovada?
7. Ce mijloace folosesc martorii lui Iehova de peste șaptezeci de ani? Cum sunt echipați ei astăzi, pentru a dovedi ce?

Mărturie organizată pentru Lumea Nouă

În iulie 1879 a ieșit de sub tipar primul număr al *Turnului de Veghere* și a început să fie pus în circulație de pe str. Fifth, nr.101, Pittsburgh, Pensilvania, S.U.A. Astfel, acum, această revistă are 71 de ani, recordul ei fiind că niciodată nu a lipsit niciun număr, în ciuda turbulenței acelor ani și a „războiului rece” religios al creștinătății împotriva revistei noastre. Ce a determinat publicarea ei? Ce

autoritate divină a avut promotorul și editorul ei pentru a pătrunde în domeniul oferirii de instruire din Biblie și a pune mărturie pentru Iehova Dumnezeu? Oare a împlinit cerința din 2 Timotei 2:21, cea de a se curăța de vasele care serveau un scop rușinos care merita distrugerea? Da. În adolescență, Charles Taze Russell, editorul, a fost membru al Bisericii Congregaționale și un credincios puternic în doctrina chinului veșnic al sufletelor umane, condamnate la un iad de foc și pucioasă literal. Dar când a încercat să corecteze o cunoștință, una necredincioasă creștinismului, el însuși a fost derutat de poziția sa sectară și împins către scepticism. Cu ardoare a început să cerceteze religiile păgâne în căutarea adevărului despre scopul lui Dumnezeu și destinul omului. Toate acestea dovedindu-se nesatisfăcătoare și înainte să renunțe complet la cercetare religioasă, el a început cercetarea Sfințelor Scripturi din punctul de vedere al unui sceptic, acum neîmpiedicat de falsele doctrine religioase ale sistemelor sectare din creștinătate. El a trebuit să se separe, de asemenea, de vase religioase, pentru a fi un vas onorabil al lui Iehova Dumnezeu, consacrat, potrivit pentru întrebuintărea stăpânului său și complet echipat pentru orice lucrare bună.

² Anul 1870 l-a găsit pe tânărul Russel membru al unui curs privat din Biblie, organizat pentru cercetarea sinceră și în rugăciune a Sfințelor Scripturi, lăsând Biblia să vorbească pentru sine și Dumnezeu să fie propriul său interpretator al Cuvântului său scris. Acest curs de studiu s-a dezvoltat într-o grupă de studenți ai Bibliei cărora el le predica, și în Octombrie 1876 el a fost ales păstorul sau pastorul spiritual al acestei clase de studenți ai Bibliei, acolo în Pittsburgh, Pa. În același an, el a devenit editorul asistent al unei reviste lunare de 16 pagini, publicată în Rochester, New York, pentru care a continuat să scrie până în 1878. În acel an editorul a publicat un articol care, practic, respingea una din doctrinele cheie despre salvarea omului, și anume jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos. Asistentul editor Russell a contracarat cu un articol pentru susținerea loială a acelei doctrine vitale, încercând să explice scopul lui Dumnezeu în legătură cu jertfa de răscumpărare. Datorită acestei diferențe care a apărut și care s-a înrăutățit în cadrul personalului editorial, Fratele Russell a decis, în final, că era necesar să creeze o revistă independentă, loială, fără compromiterea Cuvântului lui Dumnezeu și în mod curajos să urmeze lumina care creștea în legătură cu învățătura Bibliei. Prin urmare, a apărut *Turnul de Veghere al Sionului* în iulie 1879, al cărui titlu este astăzi *Turnul de Veghere vestește Împărăția lui Iehova*. Aceasta a fost publicată cu scopul de a hrăni pe martorii lui Iehova cu adevărul pur, nesectar al Bibliei.

³ Acel început al *Turnului de Veghere* a fost smerit, cu o ediție inițială de 6.000 de exemplare. Dar „cine a disprețuit ziua lucrurilor mici?” (Zah. 4:10) Astăzi, după șaptezeci și unu de ani de publicare, tipografia noastră din Brooklyn tipărește aproximativ 750.000 de exemplare, la fiecare ediție, aproape un milion și jumătate exemplare pe lună. Astfel, în acest mod destul de obscur a început mișcarea martorilor lui Iehova care avea să zguduie toată creștinătatea din temelii ei religioase false; să atragă asupra sa ură, ocară și persecuție malițioasă din partea tuturor sistemelor religioase din această lume veche; să atragă avizul guvernelor de

toate culorile politice care au recurs la interzicerea martorilor lui Iehova și a literaturii lor biblice, desființându-le organizațiile locale, punându-i în închisori, lagăre de concentrare, exil și execuție; dar, în ciuda unui astfel de antagonism în întreaga lume, o mișcare care face cunoscut și renumit pe tot pământul numele Dumnezeului cel viu și adevărat, vestind împărăția sa prin Cristos, anunțând dreapta sa lume nouă și adunând în unicitatea credinței și în unitatea acțiunii pe martorii lui Iehova de pe tot globul. Ce dovedește aceasta?

⁴ Aceasta dovedește că această organizație unită de oameni consacrați este organizația vizibilă a lui Iehova; că binecuvântarea lui este asupra sa; și că folosește această organizație ca vasul său pentru un scop onorabil. Dacă această mișcare ar fi fost a omului, „Russellism”, așa cum o numesc dușmanii, în mod insultător, pentru a o defăima ca fiind creația omului, atunci, după mai mult de șaptezeci de ani de opoziție din partea lumii, ar fi fost nimicită. Dar pentru că, evident, este a lui Dumnezeu, fiind fondată pe Cuvântul său și acționând doar conform cu Scriptura, conspirația religiei, comerțului și a politicii nu a putut să distrugă organizația și acei conspiratori lumești sunt găsiți că luptă împotriva lui Dumnezeu. (Fapte 5:38, 39) Ura concentrată a tuturor sectelor religioase ce nu sunt de acord cu ea, presiunea politică zdrobitoare și persecuția turbată împotriva sa, nu respinge, ci mai degrabă confirmă că aprobarea divină este asupra sa. Isus a spus: „Binecuvântați veți fi când oamenii vă vor urî, vă vor alunga din compania lor, vă vor batjocori și vă vor defăima numele ca pe ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de bucurie, căci iată că răsplata voastră este mare în cer, fiindcă la fel le-au făcut și părinții lor profeților!” – Luca 6:22, 23.

⁵ Nici Iehova, nici Isus Cristos, nici martorii creștini ai lui Iehova nu caută favoarea acestei lumi și a elementelor sale politice, comerciale și religioase. Asemenea elemente lumești se opun scopului divin și sunt vase ale mâniei divine, potrivite pentru distrugere la Armagedon. În mod necesar, persoanele care doresc să fie vase ale îndurării divine, consacrate lui Dumnezeu și potrivite pentru a fi folosite de către el trebuie să se separe de asemenea vase lumești, pentru a scăpa de distrugere împreună cu asemenea vase ale mâniei lui Dumnezeu. Și această cerință a fost îndeplinită de la început de *Turnul de Veghere* și toți asociații săi. Așa cum se spune în *Turnul de Veghere* (pagina 2) în primele ediții despre „Această revistă și Misiunea sa”. „Această revistă este editată pentru apărarea singurei temelii adevărate a speranței creștinului atât de respinsă în general, - Răscumpărare prin sângele prețios al ‘omului Isus Cristos care s-a dat ca răscumpărare [preț corespunzător, substituit] pentru toți.’ (1 Pet. 1:19; 1 Tim. 2:6) ... Ea este liberă de toate partidele, sectele și crezurile oamenilor, căutând din ce în ce mai mult să-și aducă fiecare declarație în cea mai completă supunere voinței lui Dumnezeu, prin Cristos, așa cum este exprimată în Sfintele Scripturi. Este astfel liberă să declare cu îndrăzneală orice a spus Domnul; - conform cu înțelepciunea divină ce ne-a fost dată, pentru a înțelege.”

⁶ Ce separare de toate elementele acestei lumi, și ce dedicare lui Iehova Dumnezeu ar putea să fie mai completă decât cea care este exprimată și păstrată aici? Păstrând această atitudine, martorii asociați cu această revistă s-au dovedit a fi vase curate, potrivite pentru a fi folosite de Maestru. Astfel, lui Iehova i-a plăcut a le folosi ca organizația sa vizibilă. Nu există nici o îndoială în legătură cu aceasta!

CONSTRUIREA ECHIPAMENTULUI DE LUCRARE

⁷ Dar vasele umane potrivite pentru serviciul Maestrului divin au nevoie de echipament pentru a realiza lucrarea sa. Marele Maestru Iehova și-a manifestat favoarea asupra organizației sale vizibile, binecuvântând-o cu echipamentul necesar pentru îndeplinirea lucrării sale extraordinare, în circumstanțele moderne din aceasta epocă periculoasă. Biblia, sau o cunoștință despre ceea ce este în ea, este, bineînțeles, piesa fundamentală a echipamentului. Ca dovadă sunt cuvintele apostolului pentru omul lui Dumnezeu: „Toată Scriptura inspirată de Dumnezeu este de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte greșelile, să instruiască în a face bine, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie complet și perfect echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Tim. 3:16, 17, *Weymouth*.

⁸ Societățile biblice ale creștinătății au distribuit Biblii în sute de milioane de exemplare în mai mult de 1.100 de limbi și dialecte. Totuși, o mare ignoranță persistă în ceea ce privește învățătura ei. Confuzia sectară este uluitoare în ce privește învățarea ei armonioasă. Cuvântul lui Iehova nu este o interpretare umană particulară. El este propriul său Interpretator. El face ca lumina să fie revărsată asupra unui text din Scriptură de alte texte de peste tot din Biblie ce se ocupă de același subiect. El, de asemenea, aduce la împlinire profețiile din Biblie prin evenimente clare și apoi atrage atenția martorilor Săi asupra acestor împliniri pentru clarificarea profeției. El l-a desemnat pe Isus Cristos ca și Cap al organizației sale vizibile și ca interpretator asociat al său pentru organizație, „un interpretator, unul între o mie”. (Iov 33:23) Astfel, organizația vizibilă a lui Iehova, condusă de Cristos, este un canal pentru a aduce interpretarea divină a Cuvântului său poporului său devotat. Și atunci? Un instrument organizațional trebuie să fie oferit pentru a ajuta pe toți cei ce iubesc adevărul și viața să obțină o înțelegere progresivă a Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a-i elibera de toate doctrinele religioase, confuze, ce distrug credința și crezurile creștinătății. Un asemenea instrument educațional trebuia să fie și s-a dovedit a fi această revistă *Turnul de veghere*. Neîncătușată de crezuri religioase create de om, a fost liberă să progreseze în adevăr așa cum Interpretatorul divin a condus prin Isus Cristos.

⁹ În afară de *Turnul de veghere* altă hrană spirituală a fost oferită prin penița Fratelui Russell. Aceasta a fost răspândită cu regularitate la toți cei flămânzi prin mijloacele de distribuire disponibile atunci. Pentru a ține pasul cu binecuvântarea lui Iehova asupra lucrării, Fratele Russell a organizat Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, la Pittsburgh, Pa., în 1881 (*The Watchtower*, Aprilie, 1881), și trei ani mai târziu, în 1884, aceasta a fost constituită sub legile Statului Pennsylvania. Această Societate constituită a servit de atunci înainte ca parte a

echipamentului pe care Dumnezeu l-a oferit poporului său pentru a realiza orice lucrare bună, atât în America cât și în străinătate. El a protejat-o până în prezent. Acum ea are birourile principale la adresa Columbia Heights, nr. 124 , Brooklyn 2, N. Y., dar biroul ei înregistrat este tot în Pittsburgh, Pa., unde sunt ținute întâlnirile anuale pentru negocieri și alegerea directorilor societății, așa cum cere legea din Pennsylvania. Este doar un instrument, un slujitor legal și de publicitate al organizației vizibile a lui Iehova, martorii săi consacrați.

¹⁰ Primul președinte al acestei corporații din Pennsylvania a fost Charles Taze Russell, și era ales în mod regulat în această funcție, de către contribuabilii la Societate, până la moartea sa, în 31 octombrie 1916. Scopul acestei corporații legale a fost bine declarat în statutul recunoscut în 13 decembrie 1884: „Scopul pentru care s-a format corporația este propagarea adevărilor Bibliei în diferite limbi, prin intermediul publicării de tratate, pliante, lucrări și alte documente religioase, și prin folosirea altor mijloace legale pe care Consiliul Directorilor, constituit corespunzător, le va considera ca fiind potrivite pentru promovarea scopului declarat.” Scopul creștin al societății a fost mai mult armonizat cu dezvoltările și a fost declarat, în detaliu, într-un amendament adoptat în 1944 și care a modificat articolul de mai sus.

¹¹ Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere este astăzi inima organizației vizibile care are filiale în 63 de țări de pe pământ, în afară de casele misionare de finanțare și supraveghere a activităților de predicare a Împărăției, în 104 țări. Prin urmare, interesul sutelor de mii de creștini ai Bibliei sau martori ai lui Iehova de pe întreg pământul se concentrează asupra ceea ce se petrece la sediul societății. Ei apreciază serviciul spiritual pe care Societatea legală îl oferă. Rugăciunile lor continuă zilnic către Dumnezeu cel Preaînalt pentru binecuvântarea Sa asupra acesteia și asupra lucrării ei. De aceea, acum facem o scurtă evaluare a dezvoltării Societății de la începuturile ei, pentru a arăta creșterea ei și folosirea ei ca instrument al lui Iehova Dumnezeu.

¹² În 1886 Societatea a publicat prima din seria de șapte cărți legate care să fie ajutoare pentru studiul Bibliei, cunoscută ca „*Studii în Scripturi*”. A șasea din ele a fost publicată în 1904 de Fratele Russell, și a șaptea a fost publicată în 1917, după moartea sa. Timp de mulți ani, până în aprilie 1926, aceste *Studii în Scripturi*, traduse în multe limbi, și atingând o circulație de milioane de exemplare, au servit drept manuale pentru studiul săptămânal al Bibliei de multe grupe de pe tot pământul. Cu primul volum din aceste *Studii în Scripturi* a început, în 1886, lucrarea misionară din casă în casă, cunoscută la început ca „lucrare de colportor”, dar numită acum „lucrare de pioner”. Acum numărul pionerilor este de ordinul miilor.

¹³ Ani de zile s-a publicat literatură de Compania de editare a Turnului (Tower Publishing Company), care a făcut față tuturor cheltuielilor și a furnizat Societății cărți, broșuri, etc., la prețul convenit. Dar în 1898 dreptul de proprietate al întregului echipament de tipărire de la Allegheny (Nordul orașului Pittsburgh), Pa., a ajuns în mâinile Societății, aceasta aducând cu sine *Turnul de veghere*, Casa

Bibliei cu echipamentul ei complet de accesorii de birou, de tipărire și depozitare a Bibliilor, *Studii în Scripturi*, broșuri, tratate, etc., împreună cu tone de plăci valoroase a diferitor publicații, în multe limbi. Casa Bibliei de pe strada Arch era o clădire cu patru etaje, construită chiar pentru a fi folosită de Societate. De la început s-a intenționat să fie prezentată societății pe parcursul timpului, și valoarea 34.000 \$. Capitalul net al acestei donații către Societate a fost evaluat la 164.033,65 \$. De atunci Societatea a oferit propriul său capital, și toate cheltuielile de colportor (pioner), etc., veneau din partea acesteia.

¹⁴ A trimis reprezentanți de călătorie care țineau discursuri publice, vizitau grupele și le ofereau sfaturi spirituale, dar niciodată nu făceau colecte, nici în privat, nici în public. Colecta era absolut interzisă la toate întâlnirile grupelor, și pentru toate întâlnirile se înștiința: „Locurile sunt libere, fără colectă”. „Fără plată ați primit, fără plată să dați”, le-a spus Isus misionarilor pe care i-a trimis. Deoarece aceasta era organizația și lucrarea lui Iehova, se simțea că El se va îngriji de bani pentru îndeplinirea lucrării sale, prin spiritul său care mișcă pe poporul său devotat. Astfel susținerea lucrării a fost lăsată pe seama contribuțiilor voluntare. În acest fel, Iehova Dumnezeu, căruia îi aparține tot argintul și aurul, s-a îngrijit de bani până în prezent, atât pentru adunările locale cât și pentru Societatea legală. Aceasta este o altă dovadă că El este în spatele organizației sale vizibile.

TRANSFERUL SEDIILOR

¹⁵ În 1908 s-a decis transferul sediului central al societății la Brooklyn, New York fiind considerat un loc mai impresionant de unde să se continue lucrarea prin ziare, prin care predicile săptămânale ale președintelui societății erau publicate în ziare, peste tot. Atunci predicile Fratelui Russell erau publicate în unsprezece ziare. Dar pe parcursul timpului numărul a crescut la mai mult de 2.000 de ziare, cu o circulație de până la 15.000.000 de cititori, ce publicau în același timp predicile sale. Toate împreună erau mai mult de patru mii de ziare în mai multe țări, care în același timp sau diferit publicau aceste predici, fie gratuit, fie în schimbul unui plăți. Astfel Fratele Russell a devenit cel mai mare scriitor de atunci care trimitea articole mai multor ziare. Mulți au cunoscut adevărul prin intermediul acestor predici publicate. În timpul transferului în Brooklyn, orașul era cunoscut ca „Orașul Bisericii”, și pe o rază de câteva mile trăia o populație de șapte milioane și jumătate de multe naționalități. Astfel Brooklyn a fost ales ca „cel mai potrivit centru pentru lucrarea de seceriș, în timpul pușinilor ani care au mai rămas”. (*Turnul de veghere*, 15 decembrie, 1908) Este evident că Iehova a ghidat acest transfer într-un domeniu mai vast, pentru un serviciu mai mare, căci cea mai mare lucrare a societății a fost proiectată din orașul Brooklyn. Da, de aici a fost condusă cea mai mare campanie de vestire a împărăției lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, din toată istoria bisericii creștine. Prin grija și providența sa protectoare noi suntem încă aici în Brooklyn în 1950, având acum un echipament mai mare decât oricând înainte pentru ceea ce noi credem că va fi marele punct culminant al mărturiei

globale pentru numele și cuvântul lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului său teocratic al lumii noi a dreptății.

¹⁶ Proprietatea a fost cumpărată pe str. Hicks nr 17, Brooklyn, New York. Aceasta a devenit cunoscută ca fiind Tabernacolul din Brooklyn. La etajul doi era un auditoriu mare de 800 de locuri, și aici urmau să fie expuse cuvântările publice ale Fratelui Russell și ale altor reprezentanți ai societății și să se țină alte întâlniri. Parterul era potrivit pentru scopuri de birou, și demisolul pentru depozitarea literaturii și departamentul de expediere. Societatea a început să se mute în aceasta în ianuarie 1909, și duminică, 31 ianuarie, a fost o celebrare de inaugurare, cu aproape 41 de ani și o zi înaintea unui eveniment similar din acest an, pe care îl vom descrie.

¹⁷ Numărul total al celor care au participat la inaugurarea Tabernacolului a fost de aproximativ 350, din New York, Brooklyn, Jersey City, Newark, și alte orașe cum ar fi Boston. Următoarea duminică toți prietenii prezenți din New York, Brooklyn și Jersey City au votat unanim să fie părți ale unei adunări a cărei casă să fie la Tabernacolul din Brooklyn, și ei l-au ales în unanimitate pe Fratele C. T. Russell să fie „pastorul” acesteia. Și astfel numele „Pastorul Russell”, prin care a devenit cunoscut în toată lumea, nu a fost din cauza unui titlu pe care și l-a asumat singur. Efeseni 4:11, 12 declară că Isus Cristos i-a numit pe unii din urmașii săi consacrați „păstori”; și având în vedere lucrarea pastorală pe care o făcea Fratele Russell, sub Principalul Păstor Isus Cristos, adunările de pe tot pământul l-au votat să fie pastorul lor recunoscut. Prin multe călătorii el personal le-a servit pe multe dintre ele. În timpul unui tur de vizite și servire a murit, într-o mare durere, din cauza unei infirmități fizice, într-un tren care mergea prin statul Texas, pe 31 octombrie 1916. Într-un oraș mic din Texas corpul său a fost scos afară și așezat într-un coș pe peronul unei stații feroviare, înainte să fie îngrijit, în cele din urmă, pentru o înmormântare normală la un cimitir din Pittsburgh.

¹⁸ La timpul deschiderii Tabernacolului din Brooklyn familia de la sediu număra mai mult de treizeci de persoane. Astfel s-a simțit că aveau nevoie sincer de un hotel pentru a-i caza. Tabernacolul nu avea apartamente de locuit. Prin urmare, a fost cumpărată o proprietate într-un sector rezidențial din apropiere, pe Heights. Această proprietate care avea numărul 124 pe Columbia Heights, s-a dovedit a fi rezidența unui fost predicator faimos din Brooklyn, Henry Ward Beecher, în timp ce clădirea Tabernacolului era „Beecher Bethel”. După reparații extinse locuința a devenit potrivită pentru familia de la sediu. Deoarece scopul era ca această casă să fie una unde să locuiască Dumnezeu, prin spiritul Său, a fost numită „Bethel”, nume care înseamnă „casa lui Dumnezeu”. Când familia Bethel s-a mutat, în sfârșit, și s-a stabilit în Tabernacolul din Brooklyn și în casa Bethel, familia a ținut o recepție pentru prietenii din afară, într-o seară din aprilie, de la ora 7 la 9 p.m. Au venit aproape 400. Ei erau mai întâi primiți la Tabernacolul din Brooklyn și li s-a arătat această parte a echipamentului societății și apoi au mers la casa Bethel, unde au fost privilegiați să inspecteze locul. Înainte să plece li s-a servit o gustare în sufrageria de la subsol. Era o mare ocazie pentru ei! Mai târziu a

fost cumpărată proprietatea vecină, nr.122 de pe Columbia Heights, și astfel casa s-a extins.

¹⁹ Pentru ca poporul consacrat al lui Iehova să poată să întrețină aceste proprietăți și să continue toate afacerile legate de lucrarea de publicare în statul New York, a devenit necesar să se formeze o altă corporație. În februarie 1909, conform prevederilor Legii calității de membru într-o corporație, din legile din New York, s-a fondat o corporație cu calitate de membru, cunoscută ca „Peoples Pulpit Association”, cu o conducere de șapte directori, dintre care Fratele Russell a fost ales președinte. Treizeci de ani mai târziu, printr-un amendament depus pe 6 februarie, 1939, numele acestei corporații din New York a fost schimbat în „WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC” (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE). Primul număr al revistei noastre *Turnul de veghere* publicat în Brooklyn a fost cel din 15 aprilie, 1909. Ea anunța despre agențiile străine ale Societății Turnul de Veghere, cu trei filiale, în Londra - Anglia, Barmen - Germania, și Melbourne - Australia. În 1914 s-a considerat necesar să se organizeze o corporație engleză pentru a grăbi predicarea evangheliei pe insulele britanice, și astfel s-a format Asociația Internațională a Studenților Bibliei. Fratele Russell a fost ales președinte al acestei corporații engleze. El a slujit în calitate de președinte asociat al corporațiilor din Pennsylvania, New York și cele engleze, până în ziua când a murit.

²⁰ În 1910 a început să se construiască o anexă la imobilul casei Bethel din Brooklyn. Acesta se afla în spate, pe strada Furman, aproape de o prăpastie. Astfel, anexa la Bethel, completată în 1911, s-a extins până la prăpastie, cu nouă etaje până la nivelul străzii Furman. În această anexă a fost amplasată sufrageria Bethel, unde familia mânca împreună, și unde se țineau întâlniri de studiu; și un bazin afundat în podeaua de beton servea ocazional ca bazin pentru cufundare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Care este înregistrarea publicației *Turnului de Veghere*? (b) Cum a ajuns primul ei editor să fie „potrivit pentru întrebuințarea Stăpânului”?
2. Cum a ajuns să ia ființă această revistă independentă?
3. Ce fel de mișcare s-a dezvoltat de la acest început obscur?
4. Ce dovadă există, astăzi, că această mișcare n-a fost din partea omului?
5. Cum s-au arătat separați *Turnul de Veghere* și asociații acesteia?
6. Ce a avut ca rezultat această separare?
7. Care este principalul nostru articol de echipament pentru lucrare?
8. Ce instrument este necesar alături de Biblie? De ce?
9. Cum s-a dezvoltat Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere?
10. Cine a fost primul președinte? Care era scopul ei declarat în statut?
11. De ce atenția întregii lumi este îndreptată spre Societatea din Brooklyn?
12. Cum au fost seriile publicate un ajutor de studiu al Bibliei și cum a început lucrarea de pionierat?
13. Cum a intrat Societatea în posesia primei ei tipografii?

14. Prin ce metodă financiară este susținută lucrarea până în prezent?
15. Ce a îndrumat mutarea sediului central în Brooklyn?
- 16,17. Ce evenimente au marcat deschiderea noilor sedii?
18. Cum a luat ființă și cum a fost deschis Betelul din Brooklyn?
19. Ce alte corporații au fost înființate și de ce?
20. Cum a fost extins Betelul între anii 1910-1911? Cu ce particularități?

Dezvoltarea de după război a organizației teocratice

Demult, în 1880, coloanele revistei *Turnul de Veghere* atrăgeau atenția la cronologia Bibliei ce marca anul 1914 A.D. ca anul în care se încheia perioada de 2.520 de ani la care Isus s-a referit ca la „timpurile neamurilor” în profeția sa despre sfârșitul lumii. (Luca 21:24). În armonie cu aceasta se aștepta ca în 1914 împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, avea să fie întemeiată complet în ceruri, în timp ce această lume se va implica într-un „timp de necaz” fără precedent. Liderii religioși și sistemele creștinătății au început să râdă de Fratele Russell și colegii săi, martorii lui Iehova, de eșecul prezicerilor sale anunțate despre anul 1914 A.D. Dar n-a fost un subiect de râs când, la sfârșitul lui iulie, a izbucnit Primul Război Mondial și până în octombrie devenise global ca sferă de acțiune. Gurile religioase ale creștinătății au tăcut la această înspăimântătoare schimbare de evenimente, dar nu și cea a Fratelui Russell. Pe 1 octombrie 1914, ocupându-și locul la micul dejun în sufrageria Bethel din Brooklyn, cu o voce puternică ce denota convingere a anunțat: „S-au sfârșit timpurile neamurilor!”

² Știind că lumea ajunsese acum în timpul sfârșitului el a refuzat să dea atenție pledoariei președintelui Statelor Unite, Wilson, către toți clericii și predicatorii, pentru a se alătura într-o rugăciune internațională pentru pace. În timpul acela nu se aprecia că era război și în cer, între Regele întronat de curând de Iehova, Isus Cristos, și oștirile Diavolului, rezultând că Diavolul a fost alungat de acolo și a fost umilit pe acest pământ, pentru o scurtă perioadă înainte de a fi distrus. Dar profețiile Bibliei au continuat să se împlinescă. Lumina de peste Cuvântul lui Dumnezeu, în special Apocalipsa capitolul 12, continua să strălucească. Aceasta descoperirea că Împărăția lui Iehova, prin Cristos, s-a născut în 1914 A.D. și a fost complet stabilită în ceruri, pentru a domni în mijlocul dușmanilor săi din cer și de pe pământ. Prima sa acțiune a fost să-l alunge pe Satan din cer. – Vezi *Turnul de veghere*, 1 martie, 1925.

³ Fratele Russell a murit în ultima zi din octombrie în 1916. Prin alegeri ținute la întâlnirea de afaceri anuală din Pittsburgh, pe 6 ianuarie 1917, J.F. Rutherford, avocatul legal al societății și unul dintre reprezentanții săi legali de călătorie, a devenit președinte al corporației din Pennsylvania, urmându-l pe Fratele Russell. El a fost mai târziu ales președinte al corporațiilor din New York și Britania. Prin alegeri regulate de membrii și directorii mai multor corporații el a continuat să fie

președinte până când a murit, pe 8 ianuarie 1942. La scurt timp după alegerea sa, Statele Unite s-au implicat în Primul Război Mondial, pe data de 6 Aprilie 1917. Publicarea volumului al șaptelea din *Studii în Scripturi* pe 17 iulie 1917, s-a dovedit decisivă și timpurile tulburi pentru Societate, în Statele Unite, au căpătat un aspect dezastruos. Acel ajutor pentru studiul Bibliei, *Taina împlinită*, a fost un demascator al sistemelor religioase ale creștinătății. Astfel dușmanul au luat acest lucru ca parte a dovezii lor că președintele Societății și alți membri ai organizației strâns asociați cu el erau vinovați de răzvrătire împotriva guvernului, și Fratele Rutherford împreună cu alți șapte membri au fost transportați cu trenul la penitenciarul federal, în primăvara anului 1918, condamnați la 80 de ani de închisoare, și fără să beneficieze de cauțiune de libertate până se efectua apelul în fața curții supreme. După nouă luni în închisoare li s-a acordat cauțiune, pe 21 martie 1919, și au fost eliberați. Mai târziu, Curtea de Apel a anulat hotărârea împotriva lor, și în 1920 a fost anulată punerea lor sub acuzație. Astfel ei erau complet achitați, ca fiind nevinovați de acuzațiile malițioase ale dușmanului.

⁴ Între timp, condițiile păreau să dicteze abandonarea proprietăților din Brooklyn și mutarea birourilor societății înapoi în Pittsburgh, în octombrie 1918. Tabernacolul din Brooklyn a fost vândut și casa Bethel a fost scoasă la vânzare. Nu a apărut nici un cumpărător! A fost întâmplător lucrul acesta? Nu, ci providențial! A fost mâna Atotputernicului Dumnezeu, cel care își cunoaște scopurile. El a rezervat acest loc de pe Columbia Heights pentru o lucrare mai mare a martorilor săi credincioși în anii de după război. În vederea eliberării funcționarilor societății din detenția federală, și a altor avantaje, decizia a fost de a se muta înapoi și a restaura sediile și tipografia pe Columbia Heights nr. 124. Aceasta s-a realizat pe 1 octombrie 1919. Casa Bethel a fost redeschisă, Fratele Rutherford fiind președinte. Chiar și pe durata detenției sale loialitatea fraților față de el și convingerea lor că era nevinovat a făcut ca frații cu drept de vot din mai multe societăți să-l aleagă, din nou, ca președinte, la întâlnirea anuală de afaceri.

⁵ În vara care a urmat după eliberarea lor din detenție nedreaptă a avut loc primul congres internațional al poporului lui Iehova, la Cedar Point, Ohio, pe 1-8 septembrie, 1919. Chiar înainte de aceasta, *Turnul de veghere* a publicat o serie de două articole despre „Binecuvântați sunt cei fără frică”, arătând din profeția Bibliei că o lucrare curajoasă, cea mai mare din cariera lor, trebuie să fie făcută de poporul devotat al lui Dumnezeu, printre toate națiunile, înainte de bătălia de la Armagedon. Această lucrare a fost anunțată și subliniată la acest congres de la Cedar Point și au fost anunțate planuri pentru extinderea lucrării, inclusiv publicarea *Epocii de Aur*.

⁶ Primul Război Mondial a distrus lucrarea pe tot pământul. Legăturile societății cu filialele ei au fost împiedicate sau în unele cazuri chiar rupte. Lucrurile se aflau într-o stare destul de dezorganizată. Acum era timpul pentru a relua legăturile, pentru a-i aduce pe cei credincioși lui Dumnezeu într-o stare de unitate, pretutindeni, sub un aranjament teocratic, în care marele teocrat Iehova guverna de sus în jos în organizația sa. Era timpul pentru reorganizarea și instruirea poporului

său pentru un serviciu reînnoit. Stătea înaintea o lucrare foarte critică! Necesita curaj. Cere expansiunea organizației până la marginile pământului. În 1918 raportau activitate pe teren vreo 3.868. Rămășița credincioasă a lui Dumnezeu de moștenitori ai Împărăției născuți de spirit trebuia să fie adunată în organizație. Totuși, la începutul anului 1918 Domnul Dumnezeu a descoperit că o mare turmă pământească, al cărui număr a fost estimat că se va ridica la milioane, va supraviețui Armaghedonului în Lumea Nouă, și acestora trebuia să li se pună mărturie și să fie adunate în staulul Păstorului cel Bun. Porunca de a predica „această evanghelie a împărăției” în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, se aplica acum pe toată perioada postbelică, până ce Armaghedonul va curăța pământul pentru Lumea Nouă. Nu trebuia să se piardă timp în organizarea lucrării. Toate obstacolele dintre servii devotați ai lui Dumnezeu trebuiau să fie înlăturate. Lucrarea trebuia să fie făcută pentru justificarea numelui lui Iehova și pentru salvarea martorilor și a celor care primesc mărturia lor. Organizația vizibilă a lui Dumnezeu trebuia să fie construită, instruită, întărită și adecvat echipată pentru o lucrare colosală. Isus Cristos, la templul spiritual al lui Dumnezeu, a înțeles situația și s-a îngrijit să fie îndeplinite toate necesitățile.

⁷ O lucrare mai mare însemna că era necesar mai mult echipament. Iehova Dumnezeu, a cărui lucrare era aceasta, a oferit echipamentul necesar. A început activitatea pentru a ne face propria tipărire în Statele Unite. A fost instalată o mică tipografie pe Myrtle Avenue nr. 35 din Brooklyn, și familia Bethel s-a mărit. Aceasta dovedindu-se prea mică pentru că activitățile martorilor lui Iehova au crescut, fost instalată pe str. Concord nr. 18 din Brooklyn o fabrică mai mare, în martie 1922. A urmat al doilea Congres din Cedar Point, între 5-13 septembrie, 1922. Aici a fost anunțată prezența Regelui la templul lui Iehova pentru judecată și a fost rostită de Fratele Rutherford emoționanta chemare în lucrarea de mărturie, în fața acelei adunări internaționale de mii de oameni: „Vestiți pe Rege și împărăția sa!” Răspunsul a fost instantaneu. Organizarea serviciului pe tot pământul a fost îndemnată la acțiune și s-a adresat lucrării ca niciodată până atunci.

⁸ Responsabilitatea Societății de la Brooklyn a crescut. Trebuia să-și extindă supravegherea asupra lucrării și trebuia să furnizeze necesitățile vestitorilor Împărăției, pe o arie mai vastă, conform cu creșterea numărului lor. (Rom. 12:13) Literatura ce explica adevărurile Împărăției era necesară în cantități mai mari, într-un număr de limbi în creștere. Ediții ale *Turnului de Veghere*, edițiile *Epocii de Aur* (acum revista *Treziți-vă!*), cărți cu adevăruri nou descoperite (nu și depășitele *Studii în Scripturi*), broșuri, tratate, Biblii, pliante de înștiințare, etc., toate acestea trebuiau să fie produse pentru a răspunde unei cerințe crescânde și la un preț acceptabil pentru capacitatea financiară a tuturor oamenilor de a contribui sau pentru a permite distribuția gratuită. Editarea literaturii nu mai putea fi lăsată pe seama mâinilor neconsacrate și a tipografiilor comerciale lumești. Prin harul lui Dumnezeu și furnizarea echipamentului fizic, noi cei de aici, din Brooklyn, trebuia să tipărim și să publicăm cu proprii oameni consacrați ca lucrători. Birourile filialelor din străinătate trebuiau să-și aibă partea în lucrare.

⁹ Spațiul nu ne permite să detaliem cum marele Furnizor a acordat mijloacele de producere servilor săi voluntari. Când a apărut perspectiva de a părăsi tipografia de pe str. Concord (al cărui amplasament orașul New York l-a transformat de atunci într-un parc public), Societatea și-a construit propria fabrică de beton pe str. Adams nr.117, Brooklyn, la jumătate de milă de casa Bethel. În februarie, 1927, ne-am mutat acolo și am ocupat cele opt etaje ale acesteia. O fabrică mai mare și mai mult personal de birou necesitau o casă mai mare pentru a-i caza. Iehova a furnizat-o. În același an originalele clădiri ale casei Bethel, împreună cu o rezidență învecinată cu fațadă cu gresie feruginoasă, au fost demolate (str. Columbia Heights nr.126, cumpărate în 1926). A fost ridicată o nouă structură din beton și cărămidă, cu șase etaje, pe str. Columbia Heights, cu o fațadă de 75 de picioare. Această clădire nouă a fost anexată la vechiul corp din spate care dădea pe strada Furman și unde au continuat să fie amplasate sufrageria și bucătăria familiei.

TRANSMITEREA VEȘTII PRIN INTERMEDIUL RADIO-ULUI

¹⁰ Dar am uitat de transmisiile radio? Nu! Și aceasta a oferit oportunitatea organizației vizibile a lui Iehova de a pătrunde într-un număr nelimitat de case ale oamenilor, cu mesajul despre Lumea Nouă. În 1923 Societatea a început să-și construiască propria stație radio în sudul insulei Staten. Când, în cele din urmă, a fost terminat și autorizat de guvern, postul WBBR a început oficial să emită duminică seara, pe 24 februarie 1924, cu capacitatea de 500 de wați și cu Fratele Rutherford expunând mesajul „Radio-ul și profeția divină”. Studioul în acea seară a fost la etajul de sus al clădirii administrației, dar în scurt timp după aceea a fost transferat în minunata locație a casei de emisie din apropiere. S-a dovedit a fi incomod, totuși, ca studioul să fie atât de departe pe insula Staten, la aproape 18 mile de sediul central din Brooklyn. Astfel, în 1929 au fost construite până în spatele noii clădiri Bethel și extinse până pe str. Furman o serie de studiouri, unul mare echipat cu o orgă excelentă și unul mic. Acolo am început să lansăm programul nostru de duminică dimineața, pe 13 noiembrie 1929, cu Fratele Rutherford vorbind pe un lanț de posturi, folosind WBBR ca post cheie. Programul era realizat printr-un fir de telefon conectat la emițătorul radio de pe insula Staten.

¹¹ Mulți ani un asemenea echipament fizic a fost folosit la maxim. Dar creșterea constantă a lucrării și organizarea în lumea întreagă a făcut să devină din ce în ce mai aglomerate condițiile la sediul central. În 1938 a fost construită lângă fabrica de pe str. Adams o anexă de patru etaje. Dar acum fascismul și nazismul și-au ridicat capetele hidoase și deveniseră agresivi în Emisfera Occidentală, iar martorii lui Iehova au fost interziși în Germania și aruncați în închisori și lagăre de concentrare, 10.000 de persoane. Comunismul a fost susceptibil față de situație și și-a întărit propria putere. Nori de război se adunau pentru o furtună globală. Spiritul de gloată în Statele Unite se ridica împotriva martorilor lui Iehova. Acțiunea catolică își mărea puterea și făcea încercări de putere. Organizația

mondială pentru pace, Liga Națiunilor, era disprețuită ca ceva lipsit de putere. Nu se dovedise a fi „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu”, pe care o numise așa Consiliul Protestant al Bisericii, și era aproape de marginea „gropii fără fund”. (Apoc. 17:8) Vine septembrie 1939 – *distrugerea!* Aceasta a însemnat hordurile naziste ce-și croiau drum prin Polonia, într-un război fulger (*blitzkrieg*). Începea al doilea Război Mondial, care a culminat cu bomba atomică.

¹² Am ajuns la sfârșitul acestei lumi? Avea să se unească războiul global cu catastrofa mondială de la Armagedon? Era sfârșitul lucrării de mărturie a Împărăției, și fusese atins recordul în expansiunea organizației vizibile a lui Iehova, de această parte a Armagedonului? Avea organizația, acum, să cedeze în fața condițiilor de război și a presiunii, ca în 1918, să le slăbească mâinile și să se prăbușească în dezorganizare? Nu de această dată, nu acum când spiritul lui Iehova se revărsase asupra rămășiței sale unse în cantitate dublă și se răspândise asupra însoțitorilor lor cu bunăvoință devotați, toți împreună fiind aproximativ 47.143 în toată lumea. Aceștia au fost organizați și instruiți atât de bine încât știau ce să facă în mijlocul transformării lumii. Ei aveau instrucțiunile din Cuvântul lui Iehova și prin organizația sa teocratică. Să se rupă legăturile cu țările de peste mare sau să devină dificile! În mod invizibil, Isus Cristos, ca marele Reprezentant de legătură al lui Iehova, a acționat pentru a menține organizația vizibilă în unitatea spiritului, a scopului, a efortului și a activității. Astfel ei au continuat, predicând Cuvântul lui Dumnezeu la timp și ne la timp, dar cel mai mult ne la timp. Aprobarea divină a acestei căi de acțiune a martorilor săi a devenit evidentă, căci el a binecuvântat-o cu creștere. Marele congres internațional al martorilor lui Iehova de la St. Louis, Missouri, din 6-10 august, 1941, cel mai mare înregistrat până atunci, a dovedit că o mare lucrare încă trebuia făcută. Evident că nenumărate mii de „alte oi” ale lui Dumnezeu trebuiau strânse, încă, la el.

ȘCOALA BIBLICĂ GILEAD A TURNULUI DE VEGHERE

¹³ Duminică, 7 septembrie 1941, a găsit sediul central din Brooklyn într-o națiune ce se afla în război! Treizeci și două de zile mai târziu președintele societății, J. F. Rutherford, a murit, pe 8 ianuarie 1942, la San Diego, California. Vicepreședintele, N. H. Knorr, a fost votat pentru a-l urma în funcție, prin vot unanim, la o întâlnire comună a comitetelor de directori ale corporațiilor din Pennsylvania și New York, la Bethelul din Brooklyn. Mai departe lucrarea lui Iehova a continuat fără întrerupere, cu eforturi hotărâte pentru un viitor mai mare. În februarie 1942 a fost inaugurat, la Bethel în Brooklyn, un „Curs intensiv în Serviciu Teocratic”, și în anul următor a fost destinat să fie extins pentru grupele de martori ai lui Iehova din afară. În ciuda dificultăților din timpul războiului în următoarea vară a avut loc un congres teocratic al Lumii Noi în Cleveland, Ohio, între 18-20 septembrie, cu 26.000 de persoane prezente la adunarea publică, unde Fratele Knorr a expus cuvântarea „Pacea – poate ea dura?”, care a fost transmisă direct, prin linii de telefon, către aproape 50 de congrese din alte orașe. Peste 80 de orașe de pe patru continente au avut congrese simultane. Sprijinită de profeția

divină, această cuvântare publică a arătat că va urma o perioadă de pace după cel de-al doilea Război Mondial și fiara internațională a păcii, care căzuse în groapa fără fund, fiind îmbrâncită de al doilea Război Mondial, va reveni din nou. Vedem astăzi Națiunile Unite! Pacea ce va veni a însemnat că înainte stătea mai multă lucrare, lucrarea finală a martorilor lui Iehova. Acum, în timpul chinurilor războiului mondial, era timpul să ne pregătim pentru pace, să intrăm bine echipați și organizați în epoca postbelică și în lucrarea sa vastă. La acest congres de la Cleveland și filialele ei, în afară de cartea *Lumea Nouă*, a fost lansată prima ediție a Bibliei Versiunea Regele Iacob, tipărită chiar de Societate, la Brooklyn. Ce instrument puternic din echipamentul lucrării era aceasta!

¹⁴ Dacă faptul că Europa era teatrul principal al războiului limita activitatea liberă acolo, lucrarea de mărturie putea să se extindă la sud, în țările latine, și anume în America Centrală și de Sud și pe insulele mării Caraibe. Dar lucrătorii trimiși acolo trebuiau să fie instruiți. În mintea Fratelui Knorr a apărut ideea unei școli pentru instruirea misionarilor. O clădire mare de cărămidă, cu trei etaje, a fost ridicată la Ferma Împărăției, în South Lansing, New York, în 1940, pentru scopuri de urgență. De ce să rămână nefolosită? De ce să nu fie modificată și să o transformăm într-un sediu al școlii de instruire a misionarilor? Exact așa! Comisia de directori ai Turnului de Veghere a fost în favoarea acestei idei, cu entuziasm, și astfel s-au făcut aranjamente pentru ceea ce mai întâi s-a numit Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere. Printr-o scrisoare confidențială, din data de 14 decembrie 1942, au fost trimise invitații unui număr de servi cu timp integral ai lui Iehova, pentru a solicita admiterea în acest colegiu (acum numit școală) pentru un curs de 5 luni. Din cei care au depus cereri au fost aleși 100 pentru a constitui prima clasă de studenți de la Gilead. Pe 1 februarie 1943, cu Fratele Knorr în funcția de președinte, au fost conduse ceremoniile de deschidere în minunatul auditoriu al școlii, unde au fost prezenți studenți, instructori și membri ai familiei de la ferma Împărăției. Pentru că atenția era asupra Americii Latine, limba spaniolă a fost limba străină învățată. De atunci, portugheza, franceza, italiana și japoneza au fost, de asemenea, predate diferitor clase sau grupuri de studenți. În cei șapte ani și jumătate de funcționare de atunci încoace această școală Gilead a atras studenți din mai mult de treizeci de diferite țări, de pe toate continentele.

¹⁵ Deoarece două grupe de studenți alegeau școala pe an, Gilead a trimis aproape o mie de vestitori cu timp integral, special instruiți, pe terenuri străine de misionariat. Fiecare absolvire este un mare eveniment! Festivitatea de absolvire a clasei a cincisprezecea, de către 120 de studenți din 32 de țări, va avea un cadru unic, pe Stadionul Yankee din orașul New York. De ce acolo? Pentru a caracteriza ziua de deschidere a Congresului Internațional al martorilor lui Iehova din 1950, duminică 30 iulie.

CONSTRUIREA MAI MULTOR CLĂDIRI

¹⁶ Odată cu sfârșitul etapelor occidentale și orientale ale celui de al Doilea Război Mondial din 1945, organizația vizibilă a lui Iehova a pășit, așa cum se

aștepta, în perioada postbelică a epocii atomice, dar cu martori mai mulți decât niciodată, cu noi filiale în străinătate și case misionare. Întreaga organizație era pătrunsă de spiritul de expansiune. La congresul împărțit pe secțiuni din Cleveland, Ohio, din 29 și 30 septembrie 1945, Fratele Knorr a anunțat că se va începe o lucrare de ajutorare, grupele de martori ai lui Iehova din anumite zone contribuind, în special, cu haine. Pe scurt, au fost realizate mari lucrări de ajutorare, conduse de la sediul central din Brooklyn, pentru a ajuta reabilitarea fraților noștri pentru serviciul activ al lui Iehova, în țările în special afectate grav de războiul internațional.

¹⁷ Apoi au venit informațiile că orașul New York proiecta o nouă autostradă, ce va face legătura dintre Brooklyn și Manhattan; aceasta avea să treacă pe lângă strada Furman și prin spatele terenului ocupat de proprietatea Bethel, la o adâncime de cincizeci de picioare. Confiscată de oraș pentru propusa autostradă, o mare parte din proprietatea Bethel urma să dispară. Aceasta avea să elimine multe camere de zi, bucătăria, o mare parte din sufragerie și mult din marele studio radio, inclusiv orga. Doar un nou Bethel rezolva problema ce ne apăsa. A venit ziua de joi, „Ziua echipamentului pentru vestitori”, 8 august, la Congresul teocratic al națiunilor libere al martorilor lui Iehova din 1946, de pe stadionul din Cleveland, cu aproape 58.000 persoane prezente, din 33 de națiuni. În acea după amiază a fost lansată noua carte a Școlii Teocratice de Serviciu intitulată „Echipat pentru orice Lucrare Bună”. Acum este noapte. Președintele Fratele Knorr vorbește despre subiectul „Problemele Reconstrucției și ale Expansiunii”. El anunță ceva nou, împărțirea teritoriilor de lucru în circuite de aproximativ douăzeci de grupe sau unități într-un circuit, și servii de circuit să viziteze fiecare grupă a unui circuit, iar adunările pe circuit să se țină la fiecare șase luni, în fiecare circuit. Dar el mai spune ceva: pentru a face față cererii globale de literatură a Împărăției trebuie extinsă fabrica din Brooklyn. Pentru a caza personalul și forța de muncă de la fabrică trebuie să fie construită o nouă casă Bethel. Postul de radio al Turnului de Veghere, WBBR, trebuie să crească în putere și facilități. De unde bani pentru toate acestea? Nu, nu să fie împrumutați de la bănci comerciale. Organizația vizibilă a lui Iehova, poporul său devotat, va avea privilegiul de a împrumuta capitalul necesar, primind bilețelul de 2 procente pe care Societatea Turnul de Veghere avea să-l pună în circulație în curând. Bucuria care a urmat a precedat cotizațiile abundente de împrumut, de cei cu inimi generoase.

¹⁸ Pentru a face loc lucrărilor de demolare care aveau să înceapă în curând, pe 12 octombrie birourile postului de radio și studioul de emisie au fost transferate din Bethel înapoi la WBBR, pe insula Staten. Sufrageria a fost mutată în salonul Bethel și biblioteca la demisol. Aici familia Bethel lua masa în două schimburi din lipsă de spațiu la mese, în stil bufet cu autoservire. Serviciul de dimineață de la Bethel, de altădată, la micul dejun, o trăsătură împrumutată de la originala Casă a Bibliei din Allegheny (nordul orașului Pittsburgh), trebuia să fie întrerupt. Noua clădire Bethel a fost plănuț să se extindă pe Columbia Heights, de la Bethel-ul existent la sud până la capătul corpului de case de pe strada Pineapple. A luat un

timp considerabil și cheltuieli aberante pentru a cumpăra proprietatea ce se afla acolo. Apoi, pentru a-i face pe locatari să plece din aceste rezidențe a fost o altă problemă, care a cauzat lungi amânări pentru a începe lucrarea de construcție. Între timp costurile de construcție s-au ridicat. Pentru acei membri ai familiei Bethel, care au fost forțați să se mute din apartamentele lor, demolându-se partea din spate a Bethel-ului cu o adâncime de cincizeci de picioare, au fost cumpărate case pe Columbia Heights, la numerele 111, 113 și 151, suplimentar folosindu-se casa de pe strada Orange, numărul 34. Aceasta a împrăștiat familia într-o măsură mică. Studiul de luni seara din *Turnul de Veghere* al familiei și adunarea Școlii Teocratice de serviciu au trebuit să fie mutate la Sala Împărăției de pe strada Fulton a unității centrale a martorilor lui Iehova din Brooklyn.

¹⁹ S-au întâmpinat multe dificultăți ce provocau o amânare supărătoare, pentru protejarea tuturor proprietăților și a locurilor adiacente fabricii. În sfârșit s-a deschis calea pentru construirea unei anexe la fabrică, așa cum s-a plănuțit și s-a proiectat. Dar înainte de aceasta, WBBR s-a extins. Un nou echipament de transmisie a fost instalat și trei noi turnuri de oțel, cu o înălțime de 411 picioare, au fost ridicate la WBBR, pe insula Staten. Marți seara, 25 mai, 1948, la ora 19, vechiul echipament radio a fost închis, și noul echipament, cu o capacitate mărită de la 1.000 la 5.000 de wați, a fost cuplat, pentru a transmite programul pe o rază direcțională de pe cele trei turnuri de oțel, în zona metropolitană populată până acum, impenetrabilă, a orașului New York. La vechiul studio, în casa de transmisie, Fratele Knorr a inaugurat, în mod oficial, la WBBR, noul său echipament și capacitatea sa, printr-un discurs la radio despre expansiunea organizației vizibile a lui Dumnezeu. Atunci 233.578 vestitori ai Împărăției de pe tot pământul raportau activitate pe teren, lunar. La Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere absolviseră deja au o mie de studenți, și 534 dintre ei erau stabiliți în 68 de țări și în 85 de case misionare diferite. Perspectivele pentru o expansiune viitoare erau strălucitoare.

²⁰ O iarnă neobișnuit de blândă din 1948-1949 a oferit cel mai favorabil timp pentru lucrarea de construcție de a începe un nou Bethel. Lucrarea de construcție a noii fabrici a început în ianuarie 1949. În sfârșit a venit timpul ca noile structuri să fie ocupate. Priviți cum arată noua casă Bethel, o structură puternică impunătoare, de zece etaje, pe Columbia Heights și depășită în înălțime de un turn de veghere rectangular. Deasupra noii autostrăzi în consolă din oraș, pe două nivele, pentru autovehicule, se înalță un Bethel într-o poziție impozantă, ocupând acum un întreg corp de case, de pe strada Pineapple până pe strada Orange, și crescând numărul apartamentelor pentru a caza mai mult de 450 de persoane, câte două în cameră. La o jumătate de milă depărtare se află fabrica cu noua sa anexă, o structură din beton de nouă etaje, și întreaga fabrică se extinde acum de pe strada Adam până pe strada Pearl, cu spațiul ei de la parter aproape dublat. Spațiul nu ne permite descrierea acestor clădiri minunate pe care le-a oferit Iehova Dumnezeu, pentru a-și echipa organizația vizibilă să fie mai bogată decât oricând în fapte bune. Imaginile alăturate vă vor face o descriere a lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a redus la tăcere pe cler să batjocorească prezicerile despre anul 1914?
2. Ce evenimente cerești au marcat anul 1914 A.D.?
3. Cum a fost președintele Societății acuzat în anul 1918, dar cum a fost dezvinovățit?
4. Cum a ajuns să fie abandonat, apoi restabilit, Betelul din Brooklyn?
5. Ce evenimente au dat impuls lucrării de după război?
6. Ce mare lucrare stătea atunci înainte? Ce necesita aceasta?
7. Ce echipament de vestire a fost furnizat și ce slogan a fost folosit?
8. Ce literatură trebuia să fie publicată acum și de cine trebuia tipărită? De ce?
9. Cum au fost furnizate, în anul 1927, o nouă fabrică și o nouă casă Betel?
10. Cum a instalat Societatea WBBR și cum i-a îmbunătățit studiourile?
11. Pe măsură ce ne dezvoltam, ce evenimente ce amenințau lumea au dus la anul 1939?
12. Ce probleme au apărut? Cum au fost rezolvate și de ce?
13. Când și cum au început pregătirile pentru perioada de după război?
- 14,15. Cum a luat ființă Școala Gilead și cu ce înregistrare?
16. Ce lucrare de ajutorare, de după război, a fost inițiată? Pentru ce scop?
17. Cum a fost necesară o construcție nouă la sediul general?
18. Ce aranjări au fost făcute la Betel pentru a permite acest lucru?
19. Cum a fost îmbunătățit WBBR și cum a fost folosit în emisiile de radio noul echipament?
20. Ce clădiri încununează acum lucrarea de construcție de la sediul central?

[Imaginea de la pagina 221]

BETHELUL ȘI NOUA AUTOSTRADĂ, vedere din față; ce a rămas din structura din 1910; stânga, clădirea din 1927; dreapta și spate, edificiul de douăsprezece etaje din 1950.

Dedicare

Luni, 30 ianuarie 1950, a fost ziua stabilită pentru dedicarea noului Bethel pentru serviciul consacrat al Dumnezeului Cel Prea Înalt. În acea seară s-a ținut prima întâlnire în incomparabila Sală a Împărăției la subsolul noii case, sala având două intrări, ambele din interiorul casei și de pe strada Columbia Heights nr.136. Au fost prezenți obișnuita familie Bethel, frații de la WBBR, insula Staten, și aproximativ 80 de frați recent sosiți din țări străine pentru a intra în a 15-a clasă de la Gilead, întreaga adunare numărând aproximativ 400 de persoane. Toți sunt îmbujorați. Toate inimile sunt pline de bucuria lui Iehova. La ora 8 p.m. se deschide programul de dedicare, când prezentatorul, Fratele Knorr, anunță o cântare a Împărăției să o cânte toți. Toate mințile și inimile au îngenuncheat atunci în rugăciune, în timp ce Fratele Knorr îi mulțumea lui Iehova Dumnezeu pentru

darul Său, noul Bethel, și a exprimat dedicarea sa în totalitate serviciului iubitor la care El ne-a chemat, prin Isus Cristos. Atunci a urmat discursul de dedicare al Fratelui Knorr. Acesta a ilustrat cum, în împlinirea profețiile lui Isaia, capitolele 54 și 60, urma să vină o expansiune, exact așa cum venise, și organizația sa vizibilă urma să fie înfrumusețată, îmbunătățită și mai bine pusă la punct pentru minunata lucrare de a pune mărturie despre numele și împărăția Sa. Au fost descrise diferite aspecte ale expansiunii din timpurile vechi, așa cum am detaliat anterior, și Fratele Knorr a anticipat expansiunea noastră în câțiva ani, chiar dincolo de actuala casă și fabrică, când acestea vor ajunge la capacitatea lor. Apelul său la frați a fost să fie loiali organizației teocratice a lui Iehova și să rămână lângă ea. El i-a îndemnat sau i-a invitat pe membrii familiei să facă din Bethelul extins adevărata lor casă, să se bucure de ea și să o folosească pentru gloria lui Dumnezeu și pentru promovarea rolului lor în serviciul lui binecuvântat.

² Directorii ambelor corporații au fost toți prezenți. Astfel, Fratele Knorr i-a chemat atunci la platformă, pentru scurte discursuri, pe vicepreședintele Societății, secretarul trezorer și asistentul său, apoi cei trei membri din comitetul de directori ai corporației din New York, care includeau pe servul fabricii și pe servul casei Bethel, și în sfârșit, ceilalți trei membri ai comitetului de directori ai corporației din Pennsylvania. Toți și-au exprimat aprecierea caldă pentru îngrijirea lui Dumnezeu, noua casă și modernele ei echipamente și facilități. Cu zel, ei i-au îndemnat pe frați să aibă o iubire mai mare pentru organizația Sa și să stăruie în lucrarea acesteia, aici la sediul central. Încheind discursurile, Fratele Knorr a arătat spre avantajele pe care le oferea casa și viața în familie, și i-a încurajat pe toți să fie înțelepți și să profite complet de ele. O cântare de încheiere intonată de adunare, o rugăciune finală rostită de vicepreședinte și apoi adunarea s-a suspendat, pentru a se bucura de înghețată, prăjituri și tovărășie, neoficial.

³ Cu aceasta s-a inaugurat folosirea obișnuită a Sălii Împărăției. În următoarea seară de joi noua unitate de pe Brooklyn Heights a grupei de martori ai lui Iehova din New York și-a ținut acolo prima Școală Teocratică de Serviciu și prima adunare de serviciu săptămânale. Următoarea seară, unitatea centrală din Brooklyn, care abia fusese obligată să se mute din locul de întâlnire de pe strada Fulton, a ținut întâlniri asemănătoare. Duminică au fost ținute de fiecare din aceste unități studiul săptămânal al *Turnului de Veghere* și lecturile publice, la timpul stabilit pentru folosirea Sălii Împărăției. Lunea următoare familia Bethel s-a întâlnit acolo pentru studiul ei intensiv din *Turnul de Veghere* și Școala Teocratică de Serviciu. După recapitularea întrebărilor și a cuvântării instructorului în fața întregii școli, în Sala Împărăției, familia s-a împărțit în cinci grupuri, un grup a rămas în sală pentru cele trei cuvântări de student ale sale și pentru sfaturi, celelalte grupuri mergând în alte patru locații.

⁴ În martie personalul studioului s-a mutat de pe insula Staten la Bethel, unde își avea birourile și studiourile elegante, mobile, unul mare și unul mic, cu o camera de regie tehnică între ele. Geamurile mari permit vizitatorilor din camera de observare să vadă clar ce se petrece în studiouri, în timp ce ascultă la difuzor.

Chiar Sala Împărăției va fi folosită ca cel mai mare studio al WBBR, consola unei orgi noi și mai mari fiind localizată în partea de vest față de platforma vorbitorului. Gratiile mari din fața tuburilor de orgă sunt chiar în spatele și deasupra platformei. Programe complete educaționale și muzicale realizate de familia Bethel vor fi difuzate direct de la Sala Împărăției. Duminică, 12 martie, ora 8 a.m., WBBR a început difuzarea din noile lui studiouri de la Bethel, președintele societății prezentând adecvat textul zilei și apoi, după o pauză muzicală, a continuat cu comentariul *Turnului de Veghere*, aceasta fiind trăsătura de deschidere a zilei.

⁵ Seara de sâmbătă, 1 aprilie, a marcat prima comemorare a morții lui Cristos ținută în Sala Împărăției, mai întâi de unitatea centrală din Brooklyn și apoi de unitatea din Brooklyn Heights, Fratele Knorr conducând-o pe cea din urmă. Lunea următoare, 3 aprilie, a marcat un alt pas în folosirea echipamentului lui Dumnezeu pentru poporul său. Aproape trei ani și jumătate familia Bethel a mâncat în schimburi, în stilul bufetului cu autoservire, fără privilegiile fostelor discuții la masă. Dar în acea dimineață a fost deschisă noua sufragerie spațioasă din Bethel, de la subsol. La ora 7 a.m. familia era așezată, în număr complet, în grupuri de zece la fiecare masă. Sunt disponibile patruzeci de mese, în afară de mese mari de servire în partea de vest. Fratele Knorr era în capul mesei nr.7, cu microfonul așezat în partea de est și având o vedere asupra întregii sufragerii. Anunțând restabilirea serviciului de dimineață la Bethel, el a explicat cum va fi condus de acum înainte, și apoi a făcut o demonstrație. El a cerut citirea textului zilei din *Cartea anuală* din 1950 de către un frate de la masa lui, aproape de microfon. Erau solicitate întrebări din text. La fiecare întrebare Fratele Knorr cerea mai multor membri ai familiei, frați și surori, să comenteze și apoi să lase fiecare întrebare deschisă pentru orice comentariu voluntar. El a încheiat discuția oferind propriul său comentariu, pe larg, asupra textului, per ansamblu, după care l-a pus pe frate să citească comentariul din *Cartea anuală*. A urmat rugăciunea de dimineață, pe care a oferit-o Fratele Knorr, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru bunătatea sa iubitoare și prin care cerea binecuvântarea Sa pentru activitățile din cursul zilei ale poporului Său de pretutindeni, recunoscând, de asemenea, îngrijirea Lui pentru masa de dimineață. Doar el s-a ridicat în picioare, ca cel care oferea rugăciunea, vocea sa auzindu-se bine în toată sufrageria, fără a se servi de microfon; restul familiei a rămas pe scaune.

⁶ După ce s-a încheiat rugăciunea, familia a început să ia micul dejun, mâncarea fiind eficient servită de ospătari cu cărucioare pe roțile, fără zgomot, cu șase sertare pentru farfuriile cu mâncare. Bucătăria este lângă sufragerie, la nord, și când este dat la o parte paravanul se pot vedea aparatele de încălzire pentru a păstra calde tăvile și oalele cu mâncare.

⁷ Familia a apreciat mult reluarea serviciului de dimineață de la Bethel. Ei mărturisesc faptul că primesc multe binecuvântări de aici. Le oferă hrană spirituală, partea noastră necesară, primul lucru al zilei pentru familia adunată. Recomandăm ca toate familiile sau casele creștine să continue un astfel de serviciu la micul dejun, folosind textul zilei și comentariul publicat în actuala *Carte anuală*

sau în edițiile în limbă străină ale *Turnului de Veghere*. Aceasta îl ajută pe fiecare participant să înceapă ziua cum trebuie. La încheierea mesei familia Bethel s-a ridicat și Fratele Knorr a oferit o scurtă rugăciune de încheiere. Înainte de fiecare masă unui frate i se cere să ceară binecuvântarea hranei. Încheierea mesei se face prin rugăciune.

⁸ În aceeași zi de luni plină de evenimente s-a deschis noua fabrică și personalul de la birou și fabrică s-a mărit. Condițiile aglomerate, în sfârșit, au dispărut. În acea seară, la ora șapte, membrii familiei, conform anunțului Fratelui Knorr, au început să facă un tur de inspecție al noii case Bethel, a utilajelor și echipamentelor de operare. Au făcut turul de sus în jos, inspectând birourile președintelui și ale personalului său, departamentele juridic și financiar, noua bibliotecă frumoasă, croitoria și spălătoria care funcționează normal, și bucătăria plină cu toate echipamentele ei moderne strălucitoare. A urmat să fie vizitată fabrica. Toate cele nouă etaje ale ei erau folosite complet. Toți cei care au făcut turul s-au bucurat de spațiul mai mare disponibil acum pentru realizarea comodă a muncii. Ei s-au minunat de toate dispozitivele și aparatele pentru îndeplinirea extraordinarei munci pe care personalul de la birou și fabrică trebuie să o realizeze în fiecare zi. A prezentat un interes și o atracție speciale noua mașină de imprimat, de un sfert de milion de dolari, proaspăt instalată la etajul tipografiei, etajul șase. Are capacitatea de a tipări 29.000 de exemplare pe oră, a unei reviste cum este *Treziți-vă!*

⁹ După ce a terminat vizita, familia s-a întors și și-a ocupat locurile stabilite în sufrageria Bethel pentru o pauză de înghețată și prăjituri, imediat după ora 10 p.m. În timp ce toți se bucurau de acestea, Fratele Knorr a chemat opt frați (niciunul dintre nu era director al societății) care erau membri ai familiei de mai mulți ani, să vină la microfon și fiecare să facă unele comentarii. Ne-am bucurat să auzim cuvintele lor de apreciere și încurajare de a fi credincioși și loiali în servirea lui Dumnezeu, împreună, în organizația sa vizibilă. Fratele Knorr a oferit comentariile finale, îndemnându-i pe membrii familiei să frecventeze regulat serviciul de dimineață de la Bethel și să se împărtășească de toată hrana spirituală care este privilegiul special al familiei Bethel. El le-a dat drumul să plece după rugăciune. Era trecut de ora 11 p.m. Deci, în pat!

ACTIVITATEA CE A PRECEDAT CONGRESUL

¹⁰ Turul familiei a precedat turul la scară mare așteptat după Congresul Internațional al martorilor lui Iehova din 1950, pe stadionul Yankee, New York, de pe 30 iulie până pe 6 august. În anunțurile ei Societatea i-a invitat pe toți participanții să facă turul. Grupa din New York a martorilor lui Iehova trebuia să joace rolul de gazdă pentru toți. În afară de mii de cazări la hotel, s-a estimat că participanții vor avea nevoie de 50.000 de cazări în case private din orașul New York. Culegerea de informații din casă în casă, pentru aceste camere, de către lucrătorii din grupe, de pe o rază de 25 de mile față de Times Square, a fost programată să înceapă de duminică, 14 mai, acțiunea fiind precedată de o adunare a tuturor acestora la St. Nicholas Arena, Manhattan, la ora 19:30, sâmbătă, 13 mai.

¹¹ Arena și parterul sălii au fost pline până la refuz cu 4.837 de martori și persoane cu bunăvoință. Fratele Knorr a fost primul care li s-a adresat, anunțând oficial locul adunării precum și subiectul discursului său public, „Poți tu trăi pentru totdeauna, în fericire, pe pământ?” El le-a arătat anvergura adunării ce va avea loc, nevoia de camere în case private și marea oportunitate pe care aceasta o oferea de a pătrunde în mii de case cu martorii Dumnezeului Cel Prea Înalt, de a pune o mărturie profundă pentru Împărăție. Poporul său din această zonă metropolitană va căuta să asigure camerele necesare; a rămas un număr limitat de zile pentru a face acest lucru. Au fost prezentate, apoi, cuvântările servului pentru congres și a asistenților săi, de asemenea demonstrații despre cum să solicităm camere cu tact și în mod eficace. La încheierea programului de două ore Fratele Knorr a revenit pe scenă și i-a invitat pe toți să viziteze fabrica și casa Bethel, în următoarele seri de marți și miercuri, 16 și 17 mai. Fabrica îi va primi de la ora 19:00 la 20:00 și apoi vor fi primiți la casa Bethel.

¹² Vizita la fabrică a început de la parter, de la intrarea de pe strada Prospect, și a continuat de la etaj la etaj, până la al nouălea și ultimul. Coborând direct la primul etaj, după aproape o milă de mers prin clădire, vizita s-a încheiat la casa Bethel. Intrând prin maiestuoasa cameră de primire și trecând prin minunata camera de odihnă, ei au fost ghidați spre noile studiouri radio, croitorie, spălătorie, bucătărie, sufragerie și Sala Împărăției. Marți seara 1.315 prieteni de la multe grupe au vizitat fabrica, 1.260 dintre ei au vizitat casa Bethel. Miercuri seara, în ciuda ploii, 1.165 au vizitat fabrica și cu aproape o sută mai puțin au vizitat și casa. Era aproape ora 22:00 înainte ca ei să părăsească casa. Toți erau încântați și binecuvântați.

¹³ Acum așteptăm vizita în masă a participanților la congres, din mai mult de 70 de țări de pe pământ. Ei sunt foarte interesați să vadă tot echipamentul pe care Tatăl nostru ceresc, care ne oferă totul, l-a dat organizației sale vizibile, pentru a duce mai departe marea mărturie a Împărăției. Ei se vor minuna mult și-l vor lăuda pentru ceea ce vor vedea. Când medităm asupra bunătății sale față de martorii săi organizați, îi aducem mulțumiri. Cerem rugăciunile tuturor persoanelor cu bunăvoință ca să folosim cu credință, înțelepciune și eficient toate aceste daruri, atât timp cât El ne privilegiază să facem astfel, pentru promovarea intereselor dreptei Sale lumi noi și pentru justificarea numelui său sfânt și a suveranității sale universale.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Când și cu ce program a fost dedicat noul Betel?
3. Pentru ce întrebuintare a fost pusă imediat după aceea Sala Împărăției?
4. Unde și cum și-a deschis noile studiouri WBBR-ul?
- 5,6. Când și cum a fost inaugurată noua sufragerie a Betelului?
7. Ce serviciu la micul dejun recomandăm pentru membrii familiei?
8. Ce altceva s-a mai deschis în acea zi? Ce tururi de inspecție au urmat?

9. Ce sfaturi spirituale au încheiat această zi plină de evenimente?
- 10,11. (a) Ce lucrare de închiriere de camere trebuia să fie făcută și de cine, înainte de congres? (b) Ce adunare și ce program i-a pregătit pentru aceasta?
12. Cum s-a răspuns invitației și cum a fost turul condus?
13. Cui îi mulțumim pentru toate aceste îngrijiri? Ce ne rugăm?
- [Imaginea de la pagina 221]
- Inaugurarea noului Betel
- [Imaginea de la pagina 222]
- Sala Împărăției și studioul WBBR
- [Imaginea de la pagina 223]
- Tipografia Turnului de Veghere
- Noua noastră presă de 29.000 reviste pe oră

Invitație

Congresul Internațional al Martorilor lui Iehova vă invită să ascultați cuvântarea publică **POȚI TU TRĂI PENTRU TOTDEAUNA ÎN FERICIRE PE PĂMÂNT?** de N. H. Knorr, președinte al Societății Turnul de Veghere. Duminică 6 august, ora 3 p.m., Stadionul Yankee. Intrarea liberă. Fără colecte.

Toate persoanele sunt invitate să participe la Congresul Internațional al Martorilor lui Iehova. Din 30 iulie până în 6 august, 1950. Stadionul Yankee, New York.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

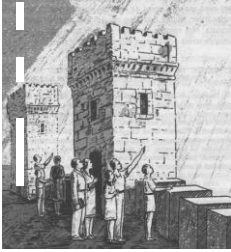
1 AUGUST 1950

Nr. 15

Cuprins:

SĂ SERVIM ÎMPREUNĂ CU SERVUL	- Pag.423
GRIJA SERVULUI DE BUNURILE
STĂPÂNULUI	- Pag.430
GUVERNUL LUI DUMNEZEU	- Pag.438
NEEMIA DĂ O MARE ATENȚIE
OCAZIILOR FAVORABILE	- Pag.442
SCRISORI	- Pag.446
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag.448

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 August 1950

Nr. 15

Să servim împreună cu Servul

„Binecuvântat este servul acela pe care stăpânul său îl va găsi făcând așa când va veni. Adevărat vă spun că-l va face stăpân peste toate bunurile sale.” – Mat. 24:46, 47.

IEHOVA este Conducătorul Atotputernic al universului. La dreapta lui se află loialul și credinciosul Rege, Isus Cristos, care servește veșnic. Împărăția conducătorului numit va exercita autoritate peste acest pământ până când tot ce este pe el va lauda și va mări numele sfânt al Creatorului. Au fost chemate să participe la acest serviciu minunat 144.000 de persoane, și cei chemați vor fi mireasa Regelui, făcându-și „chemarea și alegerea sigure”, și vor fi „moștenitori uniți” cu el. Ca moștenitori ai Împărăției ei știu că prin promisiune trebuie să împartă tronul cu gloriificatul Mire. Și ce este de o importanță mai mare, Mirele regal le-a dezvăluit că în timpul *syntéleia* acestei lumi și înainte de încheierea căii lor de acțiune pământească, semnul favorii lui pentru ei va fi marcat de faptul că el le va încredința responsabilități speciale în Împărăție. Aceste interese ale Împărăției trebuie apărute, protejate și crescute în mijlocul turbulenței ultimilor ani ai acestei lumi. Nici o atracție demonică sau umană, sau evenimentele confuze ce au loc în aceste zile fatidice, nu vor reuși să îi distragă pe supraveghetorii credincioși de la serviciul lor. Chiar aceste evenimente ce au loc acum furnizează dovezi suplimentare ale împlinirii profeției ce ține de prezența Domnului nostru Isus Cristos, apropierea sfârșitului acestei lumi rele, și cerințele ce stau acum asupra adevăraților servi ai împărăției cerului.

² Împărăția lui Dumnezeu, cu Conducătorul ei numit, este de cea mai mare importanță, și au fost necesare secole pentru pregătirea ei. Regele va domni în dreptate, aplicând legea lui Dumnezeu și distrugând orice putere ce se opune adevărului și dreptății. „Atunci va veni sfârșitul – când el îi va preda Împărăția Dumnezeului și Tatălui său, după ce va învinge orice altă conducere, autoritate și putere. Fiindcă el trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va ‘pune pe toți dușmanii sub picioarele lui’”. (1 Cor. 15:24-26, *Twentieth Century*) Isus Cristos primește această împărăție de la Tatăl său. Nici un om și nici o putere pământească nu ar putea să i-o dea, pentru că nu este a lor. „Fiindcă toate animalele din pădure sunt ale mele, și vitele de pe o mie de dealuri. Cunosoc toate păsările munților: și animalele sălbatice de pe câmp sunt ale mele. Dacă mi-ar fi foame, nu ți-aș spune, fiindcă lumea este a mea cu tot ce este în ea.” (Ps. 50:10-12) „Îți voi spune despre

hotărâre: Iehova mi-a zis: Tu ești fiul meu. Astăzi te-am născut. Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și cele mai îndepărtate colțuri ale pământului ca proprietate.” (Ps. 2:7, 8, *A.S.V.*) Satan, dumnezeul acestei lumi rele, nu a avut niciodată posesia pământului cu munții, oceanele, lacurile, râurile, copacii, florile, animalele, păsările, peștii și toate celelalte lucruri create ale lui. Acestea nu au fost ale lui pentru a le putea da nimănui. Adam nu a ajuns în această stăpânire glorioasă. Apostolul Pavel spune în Evrei 2:5-8 că această stăpânire îi va fi dată lui Isus Cristos. Pavel cita aici din Psalmul 8, care învață clar că Suveranitatea Universală a dat toate aceste lucrări create în grija iubitului său Fiul. „Care a lucrat în Cristos, când l-a ridicat din morți și l-a făcut să stea la dreapta lui, în locurile cerești, mai presus de orice conducere, autoritate, putere, stăpânire și de orice nume dat, nu doar în această lume, ci și în cea viitoare. Și a pus toate lucrurile în supunere, sub picioarele lui, și l-a făcut căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este corpul său, plinătatea lui care umple totul în toți.” – Efes. 1:20-23, *A.S.V.*, vezi de asemenea Dan. 7:13, 14, *A.S.V.*; Dan. 2:44; Ps. 89:34-37.

³ Deci, împărăția veșnică îi aparține lui Isus Cristos, precum a declarat el însuși: „Vă dau o împărăție, așa cum mi-a dat și mie Tatăl meu.” (Luca 22:29, *A.S.V.*) Mai departe, în ceea ce privește partea lui cu discipolii lui credincioși, citim: „Deoarece știți că noi ... v-am avertizat să umblați într-un mod demn față de acel DUMNEZEU, care vă invită în împărăția lui glorioasă.” – 1 Tes. 2:11, 12, *Diaglott*; vezi de asemenea Rom. 8:17; Filip. 3:10-14; 2 Tim. 2:12.

⁴ Când Isus Cristos a fost pe pământ el le-a încredințat discipolilor multe lucruri. Au fost: Cuvântul lui, hrănirea oilor, „pacea mea”, predicarea împărăției, onoarea numelui Tatălui. Mai târziu, la Cincizecime, prin operarea spiritului sfânt și prin serviciul apostolilor, mai multe interese au fost puse în grija bisericii. „Fiecăruia dintre noi i-a fost dată câte o sarcină, în conformitate cu măreția darului de la Cristos.” (Efes. 4:7, *Twentyieth Century*) Multe dintre aceste daruri sunt menționate în versetul 11: „El a dat bisericii apostoli, profeți, misionari, pastori și învățători”. Toate aceste daruri au fost date cu un scop precis: „Pentru calificarea completă a sfinților, pentru lucrarea de serviciu, pentru zidirea trupului celui Uns” (Versetul 12, *Diaglott*) Apostolii au îndeplinit aceste servicii cu credință, și serviciul loial a fost dat la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. Au fost printre milioanele de creștini declarați câțiva care au hrănit turma lui Dumnezeu, au ținut înaintea oamenilor Cuvântul cel bun și adevărat al lui Dumnezeu, care i-au întărit pe cei din casa Domnului și au predicat „împărăția cerului este aproape”, toate acestea în onoarea numelui Tatălui ceresc. Când Domnul Isus Cristos s-a întors în putere și glorie pentru a-și stabili Împărăția să domnească peste tot pământul, el trebuia să găsească pe servul credincios achitându-se de responsabilități într-o manieră plăcută lui. Când a fost cu discipolii lui, el le-a spus o parabolă, care, de asemenea, este o profeție ce ține chiar de lucrarea acestui serv, și care arată ce avea să se întâmple. O înțelegere a acestei parabole și o apreciere a împlinirii ei aduce acum poporului lui Dumnezeu bucurie, mângâiere și tărie.

PARABOLA „SERVULI CREDINCIOS ȘI ÎNTELEPT”

⁵ „Cine este, deci, servul credincios și înțelept pe care stăpânul lui l-a numit peste cei din casa sa, ca să le dea hrană la timpul potrivit? Binecuvântat este servul acela pe care stăpânul său îl va găsi făcând așa când va veni. Adevărat vă spun că-l va pune peste tot ce are.” (Mat. 24:45-47, *A.S.V.*) A se observa că profeția nu ține de orice serv, ci de cel care a fost ales în mod special, „acela pe care stăpânul l-a numit peste cei din casa sa” (*Roth*); „pe care stăpânul l-a pus să aibă grijă de cei din casa lui” (*O traducere americană*) Serviciul principal menționat care trebuia să primească atenție era să „dea hrană la timpul potrivit” sau „să dea membrilor lui provizii la timpul potrivit.” (*O traducere americană*) Prin îndeplinirea de către acest serv a îndatoririlor atribuite, cu credință, cu grijă, cu loialitate și cu prudență, el a primit aprobarea stăpânului. „Fericit este servul acela pe care, la venire, stăpânul lui îl va găsi ocupându-se de aceste lucruri!” (Mat. 24:46, *Diaglott*) Domnul este foarte mulțumit, la fel și servul. După această laudare a servului stăpânul îl recompensează încredințându-i responsabilități mult mai mari. „Îl va pune peste tot ce are.” (Versetul 47, *A.S.V.*) „Îl va pune la conducerea întregii lui averi.” (*O traducere americană*) „Îl va face conducător peste toate bunurile sale.” – Versiunea Regele Iacov.

⁶ Împlinirea profetică a acestei parabole se va întâmpla la a doua prezență a Domnului Isus Cristos, la sfârșitul lumii. În prezent ea se împlinește, și deci se poate înțelege. Cine este, deci, „servul credincios și înțelept”? Unde sunt „cei din casă”? Cum și când a venit „stăpânul” și l-a aprobat pe „serv”? Ce se înțelege prin „bunuri”, „avere”, „posesiuni”? Ce se înțelege prin faptul că a fost făcut „conducător peste toate bunurile sale”? Aceste întrebări și multe altele vin în mintea cititorului. Este posibilă înțelegerea împlinirii acestei parabole acum, și binecuvântați sunt ochii voștri dacă vedeți.

⁷ Prima dată, să localizăm timpul împlinirii. Versetul 46 spune ‘când se va întoarce stăpânul său’, iar versetul 44 spune: „Fiul Omului va veni la timpul în care nu îl așteptați” (*O traducere americană*) Se va aprecia că profețiile înregistrate în capitolul 24 din Matei țin de sfârșitul lumii. Domnul folosește unul dintre titlurile lui, „Fiul omului”, făcând astfel evident faptul că se referea la el ca „stăpân” al celor din casă. Timpul este acela al celei de-a doua veniri a lui Cristos, și în „timpul sfârșitului” acestei lumi rele, sau *syntéleia*, când împărăția lui trebuie să-și înceapă domnia.

⁸ Cine este responsabil să aibă grijă ca cei din casă să fie hrăniți? Cu altă ocazie Isus le-a spus urmașilor săi: „Înțelegeți toate acestea?” Ei i-au spus: ‘Da’. El le-a spus: ‘Atunci nu uitați că orice cărturar care a devenit discipol al Împărăției cerului trebuie să fie ca un stăpân al casei, care poate oferi din depozitul lui atât lucruri noi cât și vechi.’ (Mat. 13:51, 52, *O traducere americană*) Aceștia fac parte, deci, din clasa „împărăției cerului”, viitorii membri ai „miresei lui Cristos”, cei care sunt „în Cristos”, precum este menționat în Romani 12:5 (*A.S.V.*): „Tot așa și noi, care suntem mulți, suntem un singur corp în Cristos, iar fiecare în parte, suntem membre unii altora.” „Fiindcă toate promisiunile lui Dumnezeu își au „Da”-ul prin

El; și astfel, tot prin el spunem ‘Amin’ pentru gloria lui Dumnezeu. Dar cel care ne confirmă pe noi și pe voi în uniune cu Cristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu și tot El și-a pus pecetea asupra noastră și și-a pus spiritul în inimile noastre, ca și garanție.” (2 Cor. 1:20-22, *Weymouth*) Ei sunt dintre „cei unși”. Acest grup este format din 144.000 de membri (Apoc. 14:1), a căror chemare a început cu apostolii și se apropie de încheiere la a doua venire a lui Isus Cristos. Acum este aproape completă. Într-adevăr, doar o mică rămășiță a acestui grup, în general cunoscut sub numele de „rămășița unsă”, a mai rămas acum pe pământ. O astfel de clasă va fi pe pământ la întoarcerea Domnului, pentru că el așa ne-a învățat.

⁹ Domnul Isus Cristos a fost întronat ca Rege al lumii noi în anul 1914, precum confirmă toate profețiile din trecut și faptele de astăzi. Cel mai mare eveniment de pe pământ a avut atunci loc, pentru că atunci Dumnezeu Cel Prea Înalt l-a instruit pe Fiul său să ‘domnească în mijlocul vrăjmașilor lui’. (Ps. 110:1, 2) Atunci a început în cer acțiunea de a aduce conducerea Împărăției, această nouă putere care va conduce toate națiunile. (Ps. 2; Apoc. 12:5) Înainte de această dată extrem de importantă, a avut loc, timp de mulți ani, o lucrare de pregătire. Perioada de timp de 40 de ani (din 1878 până în 1918) a fost precisă în profeția Scripturii, și a fost numită, în general, lucrarea „Ilie” sau „Ioan Botezătorul”, numită așa pentru că ea constituie o împlinire la scară mare, modernă, a lucrărilor lor profetice. „Începutul Evangheliei lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Chiar așa cum a fost scris de profetul Isaia: Iată, îmi voi trimite mesagerul înaintea ta, și el îți va pregăti calea; glasul celui care strigă în pustiu: Pregătiți calea Domnului, îndreptați-i cărările!” (Marcu 1:1-3, *A.S.V.*; Mat. 3:1-12) „Iată, îl voi trimite la voi pe profetul Ilie, înainte să vină ziua cea mare și îngrozitoare a lui Iehova. Și el va întoarce inima părinților către copii și inima copiilor către părinți, ca nu cumva, la venirea mea, să lovesc pământul cu un blestem.” (Mal. 4:5, 6, *A.S.V.*) „Și, dacă îl veți primi, acesta [Ioan Botezătorul] este Ilie, care trebuie să vină.” (Mat. 11:14, *A.S.V.*) Calea trebuia să fie ‘pregătită’ înainte ca Regele să apară. În timpul celor 40 de ani dinaintea de 1918, la fel ca în zilele lui Ioan Botezătorul, mesajul trimis a fost unul puternic, clar, mângâind pe cei săraci în spirit, denunțând pe cei mândri, și mărturisind pentru Cristosul lui Dumnezeu. Poporul uns al lui Dumnezeu anunța apropierea sfârșitului „timpurilor neamurilor” cu mai bine de 30 de ani înainte de 1914, și a chemat pe poporul declarat al lui Dumnezeu să fie pregătit pentru serviciul lui Iehova. Mesaj după mesaj a fost anunțat public, mai multe milioane de cărți au fost publicate, mult mai multe milioane de broșuri au fost puse în circulație – toate pentru a atrage atenția oamenilor spre împlinirea profeției și urgența de a fi treji și vigilenți. Serviciul neobosit, dezinteresat și sincer al acestor creștini credincioși a fost cunoscut de „stăpânul” casei și el i-a recunoscut.

¹⁰ În anul 1884 acești servi credincioși au organizat și au instituit Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere și au început să conducă prin ea toate serviciile. Când primul președinte al acestei Societăți si-a încheiat cursul pământesc, în 1916, unii dintre cei care fuseseră asociați cu unșii Domnului s-au răzvrătit împotriva servilor lui Dumnezeu. Inimile lor invidioase au găsit

exprimare în vorbirea de rău împotriva copiilor loiali ai lui Dumnezeu, spunând că Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere nu mai era folosită de Domnul, că ei aveau lumina și servii lui Dumnezeu trebuiau să îi urmeze pe ei. În mijlocul tuturor acestor dispute, vorbiri de rău, lucruri grele, acțiuni perfide, trădări, persecuții și încercări ale Primului Război Mondial, unșii credincioși au continuat să-i hrănească pe cei din casă cu hrană spirituală potrivită; și n-au eșuat niciodată să publice revista *Turnul de Veghere*.

¹¹ Biserica era, fără îndoială, pusă la încercare, de afară și din interior. Apoi, în 1918, Domnul Isus Cristos a apărut la templu pentru judecată. Îngerii lui i-au adunat din clasa lui a Împărăției pe cei care insultau și erau lucrători ai fărădelegii. „Fiul omului își va trimite îngerii și ei vor aduna din împărăția lui toate lucrurile care sunt pietre de poticnire și pe cei care comit nelegiuire și îi vor trimite în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei drekți vor străluci precum soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi, să audă!” (Mat. 13:41-43, *A.S.V.*) Marele Judecător invizibil i-a înlăturat repede pe acești nelegiuți și în același timp i-a adus în față pe cei credincioși. „Atunci cei drekți vor străluci precum soarele în împărăția Tatălui lor.” (Versetul 43, *Weymouth*) Prin înlăturarea celor rebeli și păcătoși el își putea folosi poporul și să le permită ‘să strălucească, pentru că lumina lor a venit’. El i-a aprobat pe acești servi loiali, căci indiferent de toate problemele, piedicile, încercările și persecuțiile, cei unși au mers înainte cu lucrarea de hrănire a oilor – și acest lucru întotdeauna prin Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere.

„SERVUL CREDINCIOS ȘI ÎNȚELEPT”

¹² Stăpânul casei a zis: ‘Fericit este servul acela ... El îl va face stăpân peste toate bunurile lui.’ Privilegiile și responsabilitățile acestui serv sunt acum foarte mult extinse, căci, în timp ce se îngrijește de casă, în general, acum i s-au mai adăugat și alte îndatoriri. El a fost numit să aibă conducerea completă a tuturor bunurilor stăpânului, administrarea întregii proprietăți, posesiuni, pământuri și bogății. Ce ar putea însemna aceasta acum? Ce erau „bunurile”, „posesiunile”, „proprietatea” încredințate acestui „serv credincios și înțelept”? Bineînțeles că ne gândim imediat la cea mai mare și prețioasă posesiune a Regelui lumii noi, și anume, Împărăția. Dar cum ar putea fi dată Împărăția în grija unui serv? Cu siguranță, n-ar putea fi vorba de partea aceea din Împărăție care este în cer, pentru că rămășița unsă este încă pe pământ. Noi constatăm că are legătură exact cu acest lucru, interesele glorioasei Împărății, care țin acum de acest pământ. Adică, acele interese ale Împărăției, care sunt vizibile. Poate însemna, așadar, într-adevăr, că stăpânul reîntors, care vine ca și nou conducător al acestui pământ, l-a făcut pe acest „serv credincios și înțelept” conducător peste *toate* interesele prezente pământești ale împărăției sale? Exact acest lucru se afirmă, și nimic mai puțin. ‘Îl va face stăpân peste toate posesiunile lui.’ Nu numai că noi credem acest lucru, dar le mulțumim lui Dumnezeu și lui Cristos, în fiecare zi și noapte, pentru bunătatea lor iubitoare față de copiii oamenilor.

¹³ Cum sunt îngrijite și administrate aceste interese? Răspunsul clar este – prin rămășița sa unsă, prin organizația pe care el a binecuvântat-o atât de mult, și în mod evident, de-a lungul acestor 66 de ani, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. Unii cititori s-ar putea îndoi de acest fapt, dar sunteți invitați să luați în considerare dovezile și să realizați că este adevărat. Chiar și în acest punct, puteți să vă gândiți la o altă organizație care este folosită de poporul lui Dumnezeu complet și exclusiv în realizarea lucrării lui? Uitați aici o grupă de servi unși ai Domnului Dumnezeu, care s-au dedicat cu totul serviciului său sfânt, și acum acționează în credință deplină, onorându-i numele, predicând despre Rege și Împărăție, hrănind turma, și folosind aceeași organizație pentru a realiza aceste scopuri. Ar putea fi la fel de ușor să spunem ‘Nu este așa’; dar puteți să numiți o altă organizație de pe pământ, astăzi, atât de implicată? Veți descoperi că nu este posibil. Totuși, veți observa că aceste afirmații nu sunt simple vorbe, ci sunt fapte adevărate. „Servul credincios și înțelept” al Domnului are dovezi să arate că este chiar „servul” și o dată ce acest lucru este stabilit, atunci cei care îl realizează sunt obligați să ia decizii în ce privește serviciul lor. Poți să continui să te implici în servicii care nu sunt autorizate, sau în armonie cu „conducătorul peste toate bunurile sale”, sau vei învăța calea lui Dumnezeu? Nu poți să faci amândouă lucrurile. „Servul credincios și înțelept” este loial și adevărat, este orb și surd față de toate lucrurile și față de toți oamenii care vor căuta să producă dezbinări între cei din casă sau să le facă rău, iar acest „serv” a primit favoarea Stăpânului. Apoi, luați o decizie.

¹⁴ Isus Cristos este conducătorul acestui „serv credincios” și toți trebuie să recunoască acest lucru. Aceste interese vitale ale Împărăției nu sunt doar transferate sau date pur și simplu clasei servului pentru ca el să poată face ce vrea cu ele. Nu, nu este așa deloc. „Bunurile” încă îi aparțin lui Isus Cristos, „conducătorul”, iar el le pune în grija servului, în custodia lui. Ele sunt înmânate cu încredere. Mai mult, nu ar fi ciudat dacă Cristos ar avea mai mult de un „serv credincios și înțelept”? Să presupunem că ar avea doi sau mai mulți și fiecare s-ar lupta să dețină conducerea asupra posesiunilor. Ar fi confuzie, iar Dumnezeu nu este autorul confuziei.

¹⁵ Există un singur Iehova Cel Prea Înalt, un singur Domn Isus Cristos, un singur spirit sfânt, o singură grupă unsă, o singură grupă de „alte oi” ale Domnului. Nu există doi Cristoși și nici două grupe unse. Deci, astăzi există o singură clasă a „servului credincios și înțelept”. Observați modul de comportament din trecut al lui Iehova. De exemplu Noe: El a fost singurul ales pentru acea lucrare de dinainte de potop. Dumnezeu i-a făcut lui Avraam promisiunea că sămânța lui va stăpâni pământul și va binecuvânta toate familiile de pe pământ; nu la doi sau trei Avraami. El l-a folosit doar pe omul Moise pentru a elibera, conduce și da legea lui Israel – nu a folosit mai mulți oameni. Același lucru se poate spune despre Aaron, marele preot, și despre Ieremia și lucrarea lui. Bineînțeles, doi pot lucra la unison, precum Ilie și Elisei, dar în nici un caz cu însărcinări diferite sau unul împotriva celuilalt. Prin exemplu și judecată suntem, deci, obligați să tragem

concluzia că unei singure clase a „servului credincios și înțelept” i s-au încredințat aceste posesiuni extrem de importante ale Împărăției.

¹⁶ După încredințarea acestor bunuri clasei „servului credincios” după 1918, unii s-au opus și le-au spus acelor funcționari ai Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, care reprezentau rămășița unsă: „Vă luați prea multe lucruri asupra voastră. Cine v-a numit în această poziție?” „De unde aveți autoritate pentru a presupune că acum puteți să conduceți toată lucrarea Domnului de pe pământ?” Sau, „Și noi suntem poporul lui Dumnezeu și avem anumite drepturi, și credem că Dumnezeu încă dezvăluie scopurile lui prin indivizi, fără a ține seama de grupa servului.” Acești rebeli au încercat să organizeze pe tot poporul lui Dumnezeu să acționeze împotriva Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, și deci împotriva clasei „servului”. I-au îndemnat pe copiii lui Dumnezeu să se separe și să își găsească propriile drumuri sau, cel puțin, să li se alătore și *ei* îi vor hrăni și le vor arăta adevărurile. Și unde sunt acei rebeli astăzi? Nu sunt de găsit. Este ca și cum pământul și-ar fi deschis gura și i-ar fi înghițit, așa cum a făcut cu Core și cei 250 de prinți ai adunării, care i s-au alăturat în rebeliune împotriva lui Moise, servul lui Dumnezeu. (Num. 16:1-35) Mai mult, la timpul acela, pentru a rezolva problema numirii marelui preot, Iehova a poruncit să-i fie adus un toiag pentru fiecare seminție, douăsprezece în total, și El va face ca unul dintre toiage să înmugurească, arătând numirea lui, și punând astfel sfârșit murmurului. Toiagul lui Aaron a fost cel care a produs muguri și a făcut migdale coapte. (Num. 17:1-11) Este la fel și astăzi. Rămășița unsă a urmașilor lui Cristos nu și-a asumat singură această responsabilitate. Nici nu a ales-o. Ei au fost credincioși îndatoririlor lor și Cristos i-a recompensat cu privilegii și servicii mai multe. Oricine pune la îndoială cine este cel uns de către Stăpân ar trebui să se uite după fructe. Al cui „toiag” a „înmușurit”? A cui autoritate aduce rezultate? Cu siguranță, răspunsul trebuie să fie evident; nu este altul decât acest „serv credincios și înțelept”. Poate unii nu au realizat acest lucru, dar dovezile sunt acolo și sunt adevărate.

¹⁷ Hrana din cămară este dată celor din casă în mod continuu și cu promptitudine. Ea este bună, sănătoasă și hrănitoare și dezvăluirea constantă a adevărilor i-a făcut pe cei din casă foarte fericiți și mulțumiți. Aceasta va continua până la sfârșit, pentru că Marele Furnizor, Iehova, și Domnul Isus Cristos, care este Mai Mare decât Iosif, sunt cei care furnizează hrana. Este bine să ținem minte că este o singură masă a Domnului. Acolo sunt preparate și servite provizii îmbelșugate de hrană excelentă și, dacă știi că așa stau lucrurile, atunci de ce să mergi să șterpelești de la masa celor care se opun acestui supraveghetor înțelept al proviziilor Stăpânului? S-ar putea să primești otravă spirituală, deoarece hrana lor nu a fost testată din punct de vedere teocratic. De ce să te preocupe farfuriile sărăcicioase ale celor din afara casei credincioase a lui Dumnezeu, când sunt atât de multe lucruri de digerat în casa Domnului? Cei ce sunt fără nu cooperează cu Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere și, deci, nu te pot ajuta, deoarece ei nu au binecuvântarea Domnului și astfel îl vei necinsti pe

Dumnezeu, Furnizorul. Există acei oameni care încearcă să servească hrană pentru poporul Domnului de pe propriile lor mese, independente de ale Domnului, dar nu au nici un folos, deoarece o dată ce au părăsit casa Domnului și și-au înființat propria gospodărie, hrana lor se strică, și la fel și ei; în plus, gândiți-vă la rezultatele fatidice ale celor care tratează masa Domnului cu dispreț. (Mal. 1, 2) Cea mai sigură cale pentru membrii casei lui Dumnezeu este să fie mulțumiți cu hrana furnizată de Stăpân și de servirea ei prin „servul credincios și înțelept”. Mestecați bine hrana, și vă veți bucura și veți fi puternici.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce înseamnă astăzi pentru poporul Său de pe pământ că Iehova și Isus Cristos sunt domnitori?
2. Cine primește stăpânire și ce dovadă scripturală avem?
3. Cu cine are parte Isus Cristos în Împărăția sa?
4. Care au fost câteva din interesele pe care el le-a dat în grija bisericii Lui?
5. Cine a numit pe „servul credincios și înțelept” și ce a plăcut Domnului la reîntoarcerea sa?
6. Când se va împlini această parabolă și care sunt câteva din întrebările care vin în minte?
7. Ce părți ale scripturii din parabolă ne ajută să localizăm timpul împlinirii?
8. Cine sunt „unșii”? Ce se înțelege prin „rămășiță unsă”?
9. De ce anul 1918 este o dată importantă? Explicați lucrarea dinainte de anul 1918.
10. Când a fost organizată Societatea și ce dificultăți au fost experimentate la scurt timp după 1916?
11. Ce alt mare eveniment a avut loc în anul 1918 și cu ce urmări pentru servii lui Dumnezeu?
12. Ce a avut ca rezultat faptul că servul credincios a fost aprobat?
13. (a) Cum sunt administrate „bunurile” și prin care organizație? (b) Ce înseamnă aceasta?
14. Cui aparțin, în realitate, aceste interese? De ce așa?
15. Prin ce exemple și din ce motive putem fi siguri că există doar un singur „serv credincios și înțelept”?
16. Cum au privit unii că „servul” primește stăpânire peste toate „bunurile” stăpânului? Ce s-a întâmplat?
17. De ce să ne hrănim doar de la masa Domnului?

Grija servului de bunurile Stăpânului

De ce toate „bunurile” Stăpânului sunt puse în grija „servului credincios și înțelept”? Pentru că acesta va avea grijă de ele bine. Așa cum slujitorul din parabolă s-a îngrijit ca totul să fie într-o stare bună, terenurile cultivate, bine

depozitate, o mulțime de fructe, legume și cereale, membrii familiei bine îmbrăcați, tot așa se întâmplă și în prezent cu această clasă aprobată a servului, față de interesele Împărăției. Cei din casa Stăpânului sunt bine hrăniți și echipați. „Servul” vede că poruncile lui Dumnezeu și ale lui Isus Cristos sunt îndeplinite, unele dintre ele fiind: „În ziua aceea veți spune: Aduceți-i mulțumiri lui Iehova! Chemați numele său! Faceți cunoscute printre popoare lucrările sale! Vestiți că numele său este înălțat!” (Isa. 12:4, *A.S.V.*) „De aceea, poporul meu va cunoaște numele meu; de aceea vor ști în ziua aceea că eu sunt Cel ce vorbește. Iată! Eu sunt! Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, ale celui ce vestește pacea, ale celui ce aduce vești bune despre ceva bun, ale celui ce vestește salvarea, ale celui ce spune Sionului: Dumnezeul tău domnește! Ascultă glasul străjerilor tăi! Ei își ridică glasul, pentru a cânta împreună; căci vor vedea cu ochii lor când Iehova se va întoarce spre Sion.” (Isa. 52:6-8, *A.S.V.*) „Voi sunteți martorii mei”, zice Iehova, și servul meu pe care l-am ales; ca să știți, ca să mă credeți și să înțelegeți că eu sunt. Înainte de mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu și nici după mine nu va mai fi vreunul. Eu, eu sunt Iehova, și în afară de mine nu este niciun salvator”. (Isa. 43:10, 11, *A.S.V.*) „Această Evangheligie a Împărăției va fi predicată pe tot pământul, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14, *A.S.V.*) „Duceți-vă, deci, și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.” (Mat. 28:19, *A.S.V.*) „Fiu al omului, te-am făcut străjer pentru casa lui Israel. De aceea, ascultă cuvântul din gura mea și avertizează-i din partea mea. Dacă îi zic celui rău: ‘Vei muri negreșit’, iar tu nu-l avertizezi și nu vorbești ca să-l avertizezi pe cel rău cu privire la calea lui rea, ca să-și salveze viața, atunci cel rău va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta.” – Ezech. 3:17, 18, *A.S.V.* De asemenea, vezi și Ezech. 9:1-11; Țef. 2:1-3.

² Numele lui Iehova este făcut cunoscut în toată lumea. Veștile bune despre Împărăție sunt predicate pretutindeni. O mulțime de oameni sunt învățați poruncile. Cei răi sunt avertizați și sfârșitul acestei lumi este vestit. Însemnarea celor care vor fi cruțați la Armageddon continuă. Sute de mii de oameni se îndreaptă către dreptate și caută smerenia. „Celelalte oi” sunt adunate într-un singur staul. Semnalul Împărăției este ridicat pe înălțimi, este pregătită calea pentru reîntoarcerea exilaților. Oile sunt protejate împotriva oamenilor agresivi și nemiloși, și împotriva celor care ar dăuna intereselor lor veșnice. Locurile neroditoare din lume înfloresc pentru că, în locurile în care cu câțiva ani în urmă erau doar una sau două persoane care îl laudau pe Iehova, acum sunt sute, da, și mii. Ochii celor nevăzători sunt deschiși, urechile celor surzi sunt destupate, limba celor muți este dezlegată, și cei schiopi pot sări. Aceste miracole sunt făcute acum în sens spiritual, dar în lumea nouă acestea vor fi realizate în mod literal.

³ Alte interese („bunuri”) ale Împărăției primesc, de asemenea, considerația cea mai atentă, profundă și amănunțită pentru că întreaga structură a organizației vizibile a Domnului este vegheată iar părțile slabe sunt continuu întărite. Chiar și statutul Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere a fost adus la zi, și astfel

societatea a fost făcută o parte vie și mai directă și un instrument puternic și ușor de utilizat. Apoi, există interesele de organizare și conducere a tuturor filialelor, case misionare, Școala Gilead a Turnului de Veghere, stația radio, fermele Împărăției, circuite și districte, toate adunările, grupe, pionieri, serviciu de mărturie publică, studii biblice, școala Teocratică de serviciu. Există mult mai multe interese ale lumii noi, care sunt „bunuri” sau „posesii”, plasate în grija „servului”.

⁴ Da, aceste „bunuri” au fost puse sub jurisdicția rămășiței unse, cu corpul ei legal de guvernare care operează prin Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. Nimeni altcineva din întreaga lume nu a primit aceste posesii sau n-a fost făcut responsabil pentru ele, și nimănui nu i s-a dat autoritatea de a conduce și de a se ocupa de asemenea interese. Pentru unii cititori aceasta poate părea o afirmație dură, dar acesta este adevărul și a fost făcută pentru a proteja „celelalte oi” ale Domnului, ca ei să poată recunoaște acest „serv credincios și înțelept” și să știe că „stăpânul” are încredere că s-a ocupat în mod loial de ce i-a fost încredințat. Prin urmare, priviți acum faptele progresive ale Stăpânului reîntors folosindu-și poporul credincios. Dacă vedem aceste lucruri, devine datoria noastră obligatorie să cooperăm cu acest serv pentru a primi favoare.

ÎNCREDEREA STĂPÂNULUI

⁵ Dincolo de toată înțelegerea umană se află minunatul aranjament făcut de Domnul Isus Cristos să încredințeze servului său toate responsabilitățile extraordinare de pe pământ ce țin de lumea nouă. Fericirea celor care au încrederea Stăpânului merge cu mult dincolo de plăcerile umane. Este acea cunoștință interioară de a realiza aprobarea Domnului asupra serviciului loial și credincios realizat până în prezent. Este revigorant și, desigur, benefic ca toți să afle de ce Domnul are încredere în poporul lui la acest sfârșit de lume. Apoi, după ce s-a înțeles, aceasta fixează un exemplu de urmat pentru toți, dacă și ei doresc să aibă încrederea sa.

⁶ Domnul știe că ei au oferit Cuvântul Său al vieții, au predicat ‘la timp și ne la timp’, au călăuzit pe poporul său pe căile drepte, fără să permită vreodată ca acest Cuvânt al Său să fie împins în spatele filosofiei umane, a tradițiilor oamenilor, a închinării la creaturi și a propagandei acestei lumi. Servul a păstrat sus scopurile și împărăția lui Dumnezeu, da, mai sus decât toate planurile oamenilor, deasupra insultelor, calomniilor și injuriilor acestei generații rele. Dumnezeu își va păstra Cuvântul, și nimeni nu îl poate distruge; dar cât se bucură el și câtă plăcere găsește în cei în care poate avea încredere, cei care au spiritul său, care sunt ‘oameni după inima lui Dumnezeu’! (1 Sam. 13:14) Domnul știe, din serviciul trecut, că „servul credincios și înțelept” va fi un paznic loial al Cuvântului, păzindu-l bine, tratându-l ca pe cel mai prețios lucru, slăvindu-l, suferind și chiar murind pentru el. El îi știe pe ai lui și știe în cine își pune încrederea.

⁷ Servul nu a evitat să declare întregul sfat al lui Dumnezeu (Faptele 20:27), indiferent dacă anunța domnia pașnică, milenară, sau dezastrul distructiv, teribil de la Armagedon, înălțarea numelui lui Dumnezeu, sau denunțarea lumii Diavolului.

(Apoc. 20:6; 16:12-16; Isa. 12; Apoc. 18:4, 5) Ei au luptat continuu împotriva tuturor nedreptăților, prin rapoarte bune sau rele. Au slujit în cele două războaie mondiale și niciodată nu s-au oprit din drum. Ei au mers înainte, mereu înainte, îndeplinindu-și sarcina și întotdeauna având grijă de interesele Împărăției. Au fost trimise proclamații de avertizare împotriva națiunilor și a întregii lumi, și ei nu au ezitat să meargă înaintea celor mai înalte instanțe din țară pentru Evanghelie, sau înaintea conducătorilor și a multor oficiali, să pună mărturie pentru Împărăție. Fără rezerve, această clasă a „servului credincios” a fost profund preocupată de interesele lumii noi. Au fost orbi față de orice altceva. Da, orbi față de orice altceva, în afară de a face voința lui Dumnezeu și de a se supune Regelui! Dorința lor a fost să slujească și să îl mulțumească pe Regele lumii noi, nu pe oameni. Ei au făcut acest lucru. Această clasă a servului a fost de încredere absolută și completă. Ei nu au lăsat să le scape nici o oportunitate care putea fi folosită pentru a promova interesele Împărăției. A fost înfăptuită performanță completă. Nu numai că s-au îngrijit de aceste „bunuri”, ci au căutat întotdeauna să le promoveze. Regele lumii noi are încredere în servul său că va păstra aceste „bunuri” cu loialitate și că va continua să facă acest lucru în anii ce vor urma. Sunt multe de realizat, și prin bunătatea lui Iehova marea lucrare se va face.

⁸ Este adevărat și este o realitate că Domnul și-a arătat încrederea în acest „serv credincios și înțelept”, dar cum rămâne cu toți ceilalți individuali care alcătuiesc rămășița unsă, și acum cu miile de „alte oi” cu bunăvoință? Își arată acest „conducător” plăcerea și încrederea în aceste persoane, sau recunoaște și se ocupă doar de grupuri? Fără îndoială el judecă și aprobă sau dezaproabă individuali. Desigur, astfel de persoane nu acționează independent de „servul credincios”. Unele dintre aceste responsabilități individuale sunt prezentate în „parabola talanților”.

PARABOLA TALANȚILOR

⁹ Această parabolă este înregistrată în Matei 25:14-30, și se referă la interesele, privilegiile și oportunitățile Împărăției. Când Domnul a spus această parabolă și pe cele dinaintea ei, a spus: ‘Împărăția cerului se aseamănă cu’. Acest lucru nu înseamnă că prima dată când biserica ajunge în cer o astfel de parabolă se va împlini, și el nici nu spune despre ce cer este vorba în aceste parabole. Nu, el nu învață asta. Observați Matei 25:1, „*Atunci* împărăția cerului se va asemana cu ...”. Acest pasaj indică un timp viitor, și este timpul când Domnul se întoarce, dar înainte să distrugă această lume rea și înainte să înceapă domnia de 1,000 de ani printre oameni. Este în „timpul sfârșitului” (*syntéleia*). Așadar în parabola talanților stăpânul merge într-o călătorie lungă, își cheamă slujitorii și le împarte bunurile sale. Unul primește cinci talanți, altul doi, și al treilea primește unul, „fiecăruia după abilitatea lui”, abilitate care este măsura devotamentului.

¹⁰ Domnul se întoarce și își încheie socotelile, aflând că servul cu „cinci talanți” i-a crescut la zece, cel cu doi i-a crescut la patru, iar al treilea și-a ascuns talantul și, prin urmare, a rămas doar cu cât a avut. Primii doi servi au fost felicitați și

recompensați. „Bine, serv bun și credincios! Ai fost credincios în puține lucruri, Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău.” Asta învață în mod clar că pentru a fi servi demni de încredere, credincioși și excelenți, nu trebuie doar să păstrăm ceea ce ne-a fost încredințat, ci să-l sporim, dublându-l. Se cere devotament și performanță de la cei care vor să audă „Bine!” (Mat. 25:23) Domnul a spus: „Ai fost demn de încredere în administrarea de puține lucruri, te voi însărcina peste multe lucruri.” (*Weymouth*) Aceasta este regula de acțiune prin care acționează Domnul, și anume, loialitatea în cele mai mici chestiuni arată, da, *determină*, dacă o persoană va fi credincioasă în chestiuni mari. Cu altă ocazie, Isus a spus: „Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult și cine este nedrept în foarte puțin este nedrept și în mult.” (Luca 16:10, *A.S.V.*) „Cine este demn de încredere în cea mai mică chestiune este demn de încredere și în una mare.” – *Twentieth Century*.

¹¹ Sunt ei cei care abordează cu entuziasm sarcini aparent mari, mai ales dacă îi aduc în lumina reflectoarelor, dar cum rămâne cu sarcinile mai mici, ne semnificative, poate umile, pe care ceilalți nu le văd? Acestea pot părea atât de neimportante încât pot fi lăsate cu ușurință altora să le facă. Un serv își arată gradul de loialitate și faptul că este demn de încredere prin grija și sânguința pe care o dedică acestor lucruri mărunte. Servul trebuie să-și dovedească propriul caracter demn de încredere. Gândiți-vă la servii lui Dumnezeu care și-au câștigat aprobarea completă. De exemplu Moise, liderul vizibil pentru aproximativ două milioane de oameni, care, cu toate responsabilitățile extraordinare pe care le-a avut, totuși observați meticulozitatea la fiecare detaliu când a construit tabernacolul și accesoriile lui. Înregistrarea este: „Și Moise, ca slujitor, a fost într-adevăr credincios în toată casa [Dumnezeului] său, ca mărturie a acelor lucruri despre care urma să se vorbească mai târziu.” (Evrei 3:5, *A.S.V.*) Iehova a putut avea încredere, fără nici o grijă, că Moise va face orice porunca El. Moise s-a dovedit a fi de încredere, unul pe care te poți bizui complet, și este adevărat astăzi că dacă vrem încrederea și aprobarea Stăpânului, precum și privilegiile mai multe, atunci noi trebuie să fim demni de încredere și loiali în mod individual.

¹² Creatorul însuși oferă modelul de urmat pentru toate creaturile sale. Observați cu câtă atenție și cu ce meticulozitate s-a îngrijit El de toți. Animalele, păsările, peștii, copacii, omenirea – nimic nu este lăsat la o parte. Dorința fiecărei vietăți este satisfăcută. (Psalmul 104) Observați și cu câtă grijă se pregătește domnia noii lumi. Domul Isus este exemplul perfect al celui care este interesat de cel mai mic detaliu. Să ne amintim că orice serviciu pe care suntem chemați să-l facem prin „servul credincios și înțelept” al Domnului este important, fie că este un serviciu mare sau unul mic, văzut sau nevăzut. Fă-l ca pentru Domnul. Toată lucrarea de acest fel este importantă și onorabilă, dacă noi o considerăm astfel. Psalmistul a spus cu o ocazie: „Căci mai bună este o zi în curțile tale decât o mie în altă parte. Mai bine să fiu un portar în casa Dumnezeului meu decât să locuiesc în corturile răutății.” (Ps. 84:10, *A.S.V.*) Prin urmare, să nu ne sustragem de la nici o sarcină încredințată. Acceptați responsabilitatea și nu căutați calea mai ușoară de ieșire,

așa cum fac cei din această lume. Mai bine să ne implicăm cu toată inima și să fim credincioși.

¹³ Ca să fim credincioși în serviciul nostru, trebuie să ne folosim „talentele”, sau interesele Împărăției, pentru a le spori. Să încercăm să le dublăm. Dar cum se poate realiza acest lucru? Din ceea ce a fost deja declarat, se va aprecia care sunt interesele Împărăției încredințate în grija „servului credincios și înțelept” și, prin urmare, va fi ușor de văzut modul în care indivizii se pot ocupa de aceleași interese. Tuturor servilor lui Dumnezeu li se încredințează un serviciu pentru Împărăție, mare sau mic. De ce? Pentru că simpla cunoștință a adevărului este o încredere, pentru că Domnul ni l-a dat și tot el ni-l poate lua. Nu rămânem în adevăr prin metode umane, precum este simpla putere umană de voință. Nu, pentru că bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu este cea care oferă această cunoștință prețuită. Dumnezeu îl îndepărtează pe cel îngâmfat, iar celui smerit îi arată legământul său. Așa stând lucrurile, atunci ce facem cu acest interes? Creștem în cunoștință și pricepere? Aceasta crește odată cu întrebuintarea ei, nu crește ascunzând-o. Astfel avem interese în vestirea cu reviste, vizite ulterioare la persoane interesate, studii biblice și alte servicii de teren. Atunci trebuie frecventate serviciile adunării. Fiecare serv, fiecare pionier, și toți frații care servesc în instituțiile Societății au „talente” sau „interese”.

¹⁴ Indiferent de locul în care ne aflăm, dacă serviciul nostru ne-a fost atribuit de către sau prin „servul credincios și înțelept”, atunci serviciul trebuie să fie un serviciu pentru Împărăție, pentru că servul este „stăpân peste toate bunurile”. Atunci, putem noi dezvolta serviciul care ne-a fost dat în grijă? Trecem noi prin rutină, ca să spunem așa, fără entuziasm, dorință, zel, și bucurie în spatele ei? Ne efectuăm serviciul cu promptitudine? Nu aspira să fii în centrul atenției, lasă-l pe Domnul și pe al Său „serv credincios și înțelept” să îți atribuie sarcinile. Amintește-ți că promovarea vine de la Domnul. (Ps. 75:5-7) Fii recunoscător și apreciază chiar și cel mai mic serviciu care îl poți efectua. O altă regulă teocratică care trebuie amintită este: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12:48, *A.S.V.*) „Celui ce are i se va da, și va avea din belșug, dar celui ce n-are, i se va lua chiar și ce are.” (Mat. 13:12, *A.S.V.*) Trebuie să existe o creștere la ceea ce s-a încredințat.

CREȘTERE

¹⁵ Cum își dezvoltă un om afacerea lumească? Prima dată se va familiariza cu produsul pe care îl vinde. Se poate ca el să fie convins că va face o anumită cantitate de bunuri, și devine optimist și entuziast. Apoi începe să facă reclamă, oferă demonstrații, învață cum să facă față opoziției și competiției și cum să se comporte cu acestea. Își ia asistenți buni și pe care se poate baza, și își cheltuiește banii acolo unde îi va aduce cele mai bune rezultate. El trebuie să lucreze din greu, să fie neobosit în eforturi, nemărginit în răbdare, dacă își dorește rezultatele visate. Dacă se fac toate aceste lucruri pentru o afacere lumească, pentru bunuri care sunt trecătoare și perisabile, atunci cât de mult ar trebui să facem pentru „afacerea”

Împărăției, care este veșnică! În această lume nouă ai un interes personal; pentru că nu aștepti tu să trăiești în ea și să te bucuri de binecuvântările ei? Dacă este așa, atunci fii unul dintre acei servi care se cheltuiesc în interesul acesteia. Adăuga ceva la serviciul tău. Nu încerca să arăți ‘conducătorului tuturor intereselor’ cum să se ocupe de afacerea sa, ci ocupă-te de cei care sunt în grija ta. Dacă toți servii Domnului ar depune în serviciul pentru lumea nouă aceleași gânduri, planuri, entuziasm, muncă grea și agerime, cum o fac în propriile lor afaceri lumești, atunci ei ar beneficia de o creștere sută la sută. Atunci ar primi oportunități mai multe și mai mari de serviciu, deschizând domenii mai ample. Neglijarea acestor interese aduce dezastru. „Servul acela care cunoaște dorințele stăpânului său, dar nu se pregătește sau nu ține seama de ele, va fi aspru pedepsit.” – Luca 12:47, *O Trad. Amer.*

¹⁶ Pentru a primi aprobarea Stăpânului lumii noi, trebuie să ne mărim interesele pe care le avem, mari sau mici. Prin urmare, concentrează-te pe lucrarea Domnului și să nu permiți problemelor și afacerilor personale să îngreuneze felul în care te ocupi de interesele Domnului, astfel încât ele să crească. Acceptă-ți responsabilitățile și nu aștepta pe cineva care să te împingă de la spate, ci mergi înainte singur. Ești unul dintre servii Domnului. Fă afacerea Regelui să fie cea mai importantă, iar pe a ta pune-o pe locul doi, sau chiar pe trei. Să nu fi niciodată indiferent, nepăsător, nedemn de încredere, care fuge de responsabilități. Mai bine imită-l pe „servul credincios și înțelept”, care acum este responsabil de toate serviciile despre Împărăție vizibile ale Domnului

LAUDĂ ȘI BUCURIE

¹⁷ Prețuiește mai presus de orice obținerea celei mai înalte laude și recomandări din partea Regelui tuturor regilor, Stăpânul ales de Atotputernicul Iehova. „Bine serv bun și credincios! Ai fost credincios peste puține lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria Domnului tău!” (Mat. 25:21, *A.S.V.*) Serviciul credincios aduce recompensă, pentru că mai multe responsabilități sunt puse pe umerii acestui serv, iar asta se întâmplă înainte ca lumea veche să fie distrusă. Acești aprobați intră, de asemenea, în bucuria Domnului lor. Marea bucurie a stăpânului lumii noi este să facă lucrarea Tatălui creșc, să vadă că numele său, Iehova, este lăudat pentru totdeauna, și să aibă o parte, acum, în justificarea acestuia în fața întregii lumi. Această bucurie nu cunoaște limite. Apoi mai este distrugerea acestei lumi rele, înlăturând pentru totdeauna pe cei care fac rău. Oh, și dacă s-ar putea grăbi venirea acestei zile! Ea nu poate veni îndeajuns de repede. Atunci Diavolul, demonii lui și stăpânii săi ai întunericului vor dispărea. Nu aduce chiar această perspectivă o bucurie deplină în inima ta? Și încă există mai multă bucurie ce va urma.

¹⁸ Nu poți începe să intri în „bucuria Domnului tău”? Ba da, se poate, și aceasta în funcție de serviciul tău credincios. Această bucurie nu este oferită chiulangiilor, murmurătorilor și leneșilor, ci doar celor veșnic atenți, treji și care tot timpul caută să se dezvolte. Cu cât este mai mare serviciul și aprobarea, cu atât intrăm mai tare

în bucurie. Putem intra în toate bucuriile serviciului Împărăției, care aparțin Regelui, și viitorul apropiat ne rezervă mult mai multe. Aceasta este ziua noastră de prosperitate. Să ne bucurăm și să fim veseli că acum suntem în ea. (Ps. 118:23-29) Fii vesel în Regele lumii noi! Niciodată nu a mai fost un timp ca acesta în istoria omenirii, și niciodată nu va mai fi. Ia parte acum în serviciul Regelui, și împărtășește-te în bucuria Regelui. Acum este timpul de a lucra din greu și cu voință. Lucrarea este îmbucurătoare și va continua să fie astfel, aducând o creștere talanților (interesele Împărăției). Promisiunea a fost făcută: „Îmi vei face cunoscută cărarea vieții. În prezența Ta este belșug de bucurie, la dreapta ta sunt plăceri eterne.” – Ps. 16:11, *A.S.V.*

¹⁹ Apoi vin binecuvântări veșnice în glorioasa lume nouă. „Cei răscumpărați de Iehova se vor întoarce și vor veni la Sion cântând. O bucurie veșnică le va încunună capul. Vor găsi bucurie și veselie, iar durerea și suspinul vor dispărea.” „Pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, va fi păstorul lor și îi va călăuzi la izvoarele apelor vieții. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Isa. 35:10 și Apoc. 7:17, *A.S.V.*) Acum nu este timp să slăbească mâinile, ci fii ocupat în serviciul Împărăției, îmbunătățind, crescând și extinzându-ți mereu talentele (interesele Împărăției). Timpul este scurt. Toți servii loiali și credincioși ai lui Dumnezeu să intre cu totul în serviciul tău prezent. Responsabilități mai mari, care pot cere toată puterea pe care o avem, se află în fața noastră, dar și recompensa este mare. Prin urmare, să fim cu toții treji, vigilenți și energici. Dușmanii vor veni împotriva noastră, dar Iehova îi va împinge înapoi, astfel încât să putem merge mai departe cu lucrarea sa prețioasă. Priviți la „servul credincios și înțelept” și primiți cu smerenie și recunoștință sfatul și instrucțiunile date! Feriți-vă de masa celor care se opun! Vegheați bine la interesele voastre actuale în Împărăție! Nu vă cruțați, ci creșteți din ce în ce mai mult, și veți fi conștienți de aprobarea Domnului și de acele cuvinte de aprobare ale Stăpânului dulce, încântătoare și mulțumitoare: „Bine serv bun și credincios!” Existența noastră veșnică depinde de îndeplinirea credincioasă a datoriei.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cum s-a îngrijit servul credincios de „bunuri”?
3. Care sunt alte interese de care se îngrijește?
4. Doar cine a fost făcut răspunzător pentru „bunuri”?
5. Ce înseamnă pentru serv încrederea Domnului?
6. Ce cauzează această încredere în servul Său?
7. (a) S-a sustras „servul credincios și înțelept” de la serviciu? (b) Cum este „orb” servul?
8. Își arată „conducătorul” încrederea în individuali?
- 9,10. Ce arată pilda talanților și când este timpul pentru împlinire?
11. (a) Ce regulă teocratică este învățată aici? (b) Pentru ce este Moise un exemplu? Cum se poate aplica aceasta acum?
12. Ce ne învață meticulozitatea lui Iehova?

- 13,14. Care sunt câțiva din talanții Împărăției încredințați individualului? Ce trebuie făcut cu ei?
15. (a) Cum ar trebui să-și folosească talanții fiecare serv? (b) Ce va face o persoană pentru a-și spori afacerea lumească și ce va face pentru a spori afacerea Regelui?
16. Cum ne putem asigura că ne creștem interesele Împărăției?
17. Cum primește servul său, în aceste zile, lauda și „bucuria Domnului”?
18. Cum putem începe să intrăm în bucuria Domnului nostru?
19. Ce răsplată viitoare îi așteaptă pe cei care își înmulțesc talanții?

Guvernul lui Dumnezeu

Guvernul lui Iehova Dumnezeu este de importanță maximă pentru toți cei care caută calea spre viață. Prin guvernul sau împărăția sa, Iehova își va justifica numele și va stabili pacea de durată în univers, și niciodată nu va mai exista durere. (Naum 1:9) Oamenii sinceri și-au dorit dintotdeauna un astfel de guvern și au avut o cunoștință vagă despre venirea acestuia. Acum, împărăția sau guvernul lui Dumnezeu este aici, și fiecare persoană cu bunăvoință în Dumnezeu va fi nerăbdătoare să afle despre acest guvern. Guvernul lui Iehova Dumnezeu este o Teocrație pentru că se află sub imediata conducere și administrare a Atotputernicului Dumnezeu. Este un guvern drept, pentru că toate căile lui Iehova sunt drepte și corecte. Iehova este suprem; și toți care fac parte din guvernul său trebuie să fie în acord total cu el și să asculte cu bucurie de poruncile sale.

După răzvrătirea din Eden, prima rază de speranță pusă înaintea omului a fost promisiunea lui Dumnezeu că va stabili un guvern drept pe pământ. Abel a avut speranță și credință în acest guvern care va veni. La fel, Enoh, Noe, Avraam, și mulți alții au dorit acel guvern și prin credință l-au așteptat cu nerăbdare. (Evrei 11:1-16) Prin urmașii lui Avraam, Dumnezeu a pus bazele unei teocrații tipice. El s-a folosit de izraeliți pentru a face tablouri profetice ale guvernului său teocratic adevărat care urma să vină. Moise, Aaron, Iosua și Samuel au fost reprezentanți ai guvernului teocratic al lui Dumnezeu pe pământ. Când evreii au cerut un om ca rege, ei l-au nemulțumit pe Dumnezeu, iar despre acest lucru este scris: „Și DOMNUL i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun ei, căci nu pe tine te resping, ci pe mine mă resping, ca să nu mai domnesc peste ei. Potrivit cu toate faptele pe care le-au făcut din ziua în care i-am scos din Egipt până în ziua aceasta, căci m-au părăsit și le-au slujit altor dumnezei, așa fac și cu tine.” – 1 Sam. 8:7, 8.

Religia demonică, adusă de Diavol, a fost motivul pentru care evreii l-au respins pe Dumnezeu ca Rege. Ei vroiau să fie ca celelalte popoare. Din cauza lipsei de loialitate a lui Saul, el a fost respins de Domnul. Astfel Dumnezeu l-a făcut rege peste Israel pe David; și David a fost un tip ce-l preumbrea pe Isus Cristos, Cel

iubit de Iehova, și cel care este adevăratul rege al lumii, sub Iehova, „regele veșniciei”. – Ier. 10:10, *margin*.

Ultimul rege tipic al lui Israel a fost Zedechia, cel necredincios și rău. El a fost înfrânt, și Dumnezeu a declarat că împărăția „nu va mai fi, până va veni cel ce are drept, și lui i-o voi da”. (Ezec. 21:27) După aceea Diavolul a continuat ca domn nevăzut al națiunilor păgâne și și-a continuat nelegiuirea fără întrerupere, Dumnezeu răbdându-l să facă acest lucru, pentru ca Diavolul să aibă oportunitate deplină de a-și realiza provocarea lăudăroasă. Scopul exprimat al lui Dumnezeu este acela de a avea o lume dreaptă, iar despre asta a spus: „Pentru că, iată, eu creez ceruri noi și un pământ nou și nimeni nu-și va mai aminti lucrurile de mai înainte și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți veseli și vă veți bucura pentru totdeauna de ceea ce voi crea. Căci iată că eu creez Ierusalimul ca să fie un motiv de veselie și poporul lui ca să fie un motiv de bucurie.” – Isa. 65:17, 18.

„Ierusalim”, după cum este folosit în acest text, se referă la marele său guvern de dreptate, sub Cristos Regele, iar profeția înregistrată aici este aproape complet împlinită. Toți profeții sfinți ai lui Dumnezeu au profețit despre restaurarea tuturor lucrurilor referitoare la Împărăție, profeții ce trebuie să se împlinească. (Faptele 3:20, 21) Profetul lui Dumnezeu a scris, prezicând nașterea Regelui și despre domnia sa dreaptă și glorioasă. „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și guvernul va fi pe umărul lui. El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Prinț al Păcii. Creșterea guvernului său și pacea nu vor avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția sa, ca să-l conducă, să-l întărească prin justiție și prin dreptate, de acum și în veci. Iată ce va face zelul DOMNULUI oștirilor.” (Isa. 9:6, 7) Această profeție trebuie împlinită pe deplin.

După aproximativ patru mii de ani de la rebeliunea din Eden, Isus s-a născut în Betleem. În acel moment, profeția lui Isaia, citată mai sus, începea să se împlinească. Atunci și acolo mesagerii lui Iehova au declarat: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii cu bunăvoință!” (Luca 2:14, *Rotherham*) În mod clar, acum se vede că nașterea copilului Isus însemna, la timpul potrivit, ‘glorie Atotputernicului Dumnezeu’ pentru toate creaturile care trăiesc, și că prin el și prin guvernul său, va veni pacea pentru a rămâne și va fi o binecuvântare pentru toți oamenii cu bunăvoință, și numai pentru aceștia. Textul citat mai sus din *Rotherham* subliniază faptul că pacea pe pământ există doar pentru oamenii cu bunăvoință. De ce să fie împărăția lui Iehova Dumnezeu, sub Cristos, o binecuvântare și o bucurie pentru cineva care nu este cu bunăvoință față de Dumnezeu? Toți dușmanii lui Dumnezeu vor dispărea pentru totdeauna, prin urmare, pentru ei, Împărăția nu va fi nimic. (Ps. 21:8; 37:20) După viitoarea bătălie de la Armagedon, Satan și domnia lui rea nu vor mai fi niciodată în actualitate. Agenții săi religioși și organizația lor nu vor mai exista niciodată. Atunci amintirea despre cei răi va dispărea pentru totdeauna; după cum este scris. „Amintirea celui drept este binecuvântată, dar numele celor răi va putrezi.” (Prov. 10:7; Isa. 26:14) Azi, oamenii de pe pământ cu bunăvoință față de Dumnezeu și împărăția sa, au motive de bucurie, și trebuie să se bucure, pentru că timpul eliberării și a păcii

complete este aproape. Din acest motiv, Dumnezeu își exprimă clar scopul celor care doresc guvernul său drept.

La timpul botezului său Isus a fost uns să fie Rege. (Mat. 3:16; Ioan 18:37) Prima sa declarație publică atunci când s-a întors în Galileea a fost: „Împărăția cerului este aproape.” El le-a instruit pe toate persoanele cu bunăvoință să continue să se roage la Dumnezeu: „Să vină împărăția ta. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:10) Pentru că a fost și este Regele de sub imediata poruncă a lui Iehova, Atotputernicul Teocrat, cel iubit, Isus a fost răstignit pe un stâlp de agenții religioși ai lui Satan. Speranța lor era să-l distrugă, dar Dumnezeu și-a înfrânt dușmanii, înviindu-l pe Isus din morți și înălțându-l la cel mai înalt loc din univers, următorul după însuși Dumnezeu. Isus Cristos este „moștenitorul tuturor lucrurilor”, și el este „imaginea clară” a Tatălui său, Iehova; iar cu privire la Fiul său iubit, Dumnezeu poruncește ca ‘toți îngerii să i se închine’ (Evrei 1:6) Mai departe, Iehova poruncește ca ‘orice genunchi să se plece înaintea lui și orice limbă să mărturisească faptul că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu’. – Filip. 2:10, 11.

PERIOADA DE AȘTEPTARE

Deși îmbrăcat complet cu putere și autoritate ca Rege, când s-a înălțat la cer, Regele Isus trebuia să aștepte să își înceapă domnia până când Iehova îi alegea pe cei 144.000 de membrii ai organizației sale regale din mijlocul oamenilor, iar când acest lucru se încheia, dușmanul avea să fie înfrânt. Astfel Satan și-a continuat nelegiuirea cale de acțiune fără întrerupere. De aceea, este scris: „DOMNUL i-a zis Domnului meu: Stai la dreapta mea până îi voi face pe dușmanii tăi așternut al picioarelor tale.” (Ps. 110:1) „Dar omul acesta, după ce a oferit pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci până când dușmanii săi vor fi făcuți așternut al picioarelor sale.” (Evrei 10:12, 13) Cei care vor fi asociați cu Isus Cristos în împărăția sa trebuie mai întâi aleși și trebuie să-și dovedească integritatea sub încercare. Cei credincioși sunt luați în legământul pentru Împărăție. (Luca 22:28-30) După întoarcerea lui Isus Cristos în puterea Împărăției sale, cei credincioși sunt ‘făcuți regi și preoți ai lui Dumnezeu’ să domnească împreună cu Isus Cristos. (Apoc. 1:6; 5:10) După cum împărăția tipică a lui Israel a fost formată din douăsprezece seminții, tot așa, în antitip, asociații lui Isus Cristos sunt din douăsprezece neamuri sau seminții, toți dintr-o familie și toți formând 144.000. (Apoc. 7:4) Acel corp favorizat de creaturi ce formează „corpul lui Cristos”, cei unși, trebuie, fiecare, să fie puși la încercare, să se dovedească loiali și credincioși, să fie botezați în moartea lui Cristos, să experimenteze schimbarea învierii de la uman la spiritual, și să fie veșnic cu Isus Cristos în împărăția sa. – Rom. 6:3-5; 1 Cor. 15:51-55; Apoc. 20:4.

Perioada de așteptare a lui Cristos, a fost, după buna plăcere a lui Dumnezeu, de aproximativ 1900 de ani, timp în care membrii corpului lui Cristos au fost aleși, și curând va avea loc schimbarea morții și a învierii rămășiței aflată încă pe pământ, a celor 144.000. Dintre cei aleși care au murit în Cristos au fost deja înviați.

(1 Tes. 4:15-17; 2 Tim. 4:1) Perioada de așteptare s-a sfârșit în anul 1914 A.D., iar Regele și-a luat asupra funcția înaltă, sub porunca lui Iehova, marele Teocrat. „DOMNUL va trimite din Sion toiagul puterii tale, spunând: Stăpânește în mijlocul dușmanilor tăi! Poporul tău se va oferi de bunăvoie în ziua puterii tale, în frumusețea sfințeniei, din sânul zorilor. Tu ai prosperitatea tinerilor tăi.” (Ps. 110:2, 3) „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeu Cel Atotputernic, care ești, care erai și care vei veni, pentru că ți-ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești! Dar națiunile s-au mâniat și a venit mânia ta și timpul ca cei morți să fie judecați, și să le dai răsplătă servilor tăi profeți, sfinților și celor ce se tem de numele tău, mici și mari, și să-i distrugi pe cei ce distrug pământul.” – Apoc. 11:17, 18.

Prima faptă a Regelui întronat a fost să-l alunge pe răzvrătitul Satan, și, prin urmare, a început războiul în cer, în 1914. (Apoc. 12:1-17) Bătălia de la Armagedon care va veni, îi va elimina, cu siguranță, pe toți care se opun Regelui Cristos, și acela va însemna sfârșitul domniei lui Satan.

Împărăția cerului este organizația capitală a lui Dumnezeu numită Sion. Organizația este formată din Isus Cristos, Capul, împreună cu 144.000 asociați, care sunt numiți ca regi și preoți ai lui Dumnezeu și Cristos. Toți aceștia sunt spirite în asemănarea lui Isus Cristos. Numărul nu va fi nici mai mare nici mai mic de 144.000 membri. Împărăția este creația lui Iehova Dumnezeu, și el este peste toate și mai presus de toate. El este marele și Atotputernicul Teocrat. Regele, Isus Cristos, va împlini scopul lui Iehova, complet și deplin. Împărăția sau guvernul păcii este Teocrația.

Dar ce putem spune despre oamenii credinței care au trăit înainte de Isus, care s-au dedicat lui Dumnezeu, au refuzat să facă compromisuri cu Satan sau guvernele lumesti, și au privit spre conducerea promisă a lui Iehova cel Atotputernic? Niciunul dintre ei nu poate fi vreodată membru al împărăției sau al guvernului ceresc al lui Iehova, pentru motivul evident că toți au murit înainte să fie furnizată de Isus jertfa de răscumpărare.

Acei oameni sunt menționați în Scripturi ca exemple de credință și devotament adevărat. (Evrei 12:1) Fiind credincioși, au primit din mâna lui Dumnezeu un „raport bun”. Ei au fost martori pentru numele și maiestatea Atotputernicului Dumnezeu, iar el i-a aprobat, și referitor la ei, apostolul inspirat, care este un membru al Împărăției, a scris: „În credință au murit toți aceștia, deși n-au primit promisiunile, ci doar le-au văzut de departe, au fost convinși de ele, le-au primit și au mărturisit că erau străini și locuitori temporari pe pământ.” „Și toți aceștia, deși au obținut un raport bun, prin credință, n-au primit promisiunea, pentru că Dumnezeu pregătise un lucru mai bun pentru noi [creștinii], ca ei să nu fie făcuți perfecți fără noi.” (Evrei 11:13, 39, 40) Apostolul Pavel a vorbit, de asemenea, de el însuși, când a spus „noi”, și știa că nu putea fi făcut perfect până la venirea lui Isus Cristos, Regele gloriei (2 Tim. 4:8), și, prin urmare, oamenii credincioși, din vechime nu puteau fi făcuți perfecți până la stabilirea Împărăției. Cert este, atunci, din Scripturi, că acești oameni vor fi aduși înapoi din moarte, ca participanți la o

„înviere mai bună”, după stabilirea Împărăției. (Evrei 11:35) Care va fi, atunci, locul lor în aranjamentul lui Iehova și sub guvernul său teocratic?

Împărăția sau guvernul lui Iehova este spiritual, prin urmare, este invizibil ochilor omenești. Dumnezeu a avut reprezentanții săi pe pământ în timpul funcționării împărăției sale tipice a lui Israel și astfel el va avea reprezentanții săi pe pământ în timpul domniei lui Cristos, Regele gloriei. Și acești reprezentanți vizibili, care acționează cu autoritate, vor fi din oamenii credincioși din vechime, menționați în capitolul unsprezece la Evrei, precum și alții care nu sunt menționați acolo cu numele, iar în privința lor este scris: „În locul părinților tăi [ai lui Cristos] vor fi copiii tăi, pe care îi vei face prinți pe tot pământul.” – Ps. 45:16.

Regele, Isus Cristos, este Conducătorul, iar reprezentanții pământești ai acestui mare Conducător sunt numiți „prinții” care vor reprezenta Împărăția pe pământ. După cum profetul Samuel, sub împărăția tipică, a umblat printre oameni, dându-le poruncile lui Iehova, tot așa, sub domnia lui Cristos, oamenii credincioși din vechime, prinții de pe pământ, vor merge printre oameni conducându-i conform poruncilor Domnului. Acesta este guvernul teocratic în funcțiune pentru pământul paradis care va veni.

Abundența de dovezi scripturale, împreună cu faptele fizice care s-au întâmplat, arătând împlinirea profeției, dovedesc, în mod concludent, că timpul Armagedonului, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, este foarte aproape și că în această luptă toți dușmanii lui Dumnezeu vor fi distruși și pământul va fi curățat de răutate, pregătindu-l pentru stabilirea completă a dreptății. Afacerile de pe pământ vor fi atunci sub controlul complet al lui Isus Cristos, și oamenii credincioși din vechime, menționați mai sus, vor acționa în calitate de reprezentanți ai guvernului ceresc teocratic. Ei vor locui pe pământul glorificat împreună cu oamenii cu bunăvoință, protejați în timpul luptei de la Armagedon. Cei din această „mare mulțime” de supraviețuitori ai Armagedonului se vor căsători, se vor înmulți și vor umple pământul cu urmași devotați lui Dumnezeu, și, astfel, un pământ locuit se va bucura sub administrația dreaptă a guvernului ceresc al lui Dumnezeu.

NEEMIA DĂ O MARE ATENȚIE OCAZIILOR FAVORABILE

„Dați mare atenție ocaziei favorabile, căci acestea sunt timpuri rele”, îi sfătuia apostolul Pavel pe efeseni, așa cum este înregistrat la Efeseni 5:16, *AAT*. Servii lui Iehova de astăzi au un motiv deosebit să ia la inimă acest îndemn teocratic, căci niciodată înainte ei n-au avut atât de multe ocazii favorabile pentru serviciu așa cum au acum și niciodată timpurile n-au fost așa de rele. De aceea, toți aceștia vor urmări cu interes și folos exemplul unuia care, în mod zelos, a dat o mare atenție ocaziilor favorabile și aceasta în timpuri rele, anume Neemia.

Înregistrarea despre Neemia este sub forma unei autobiografii. Simplitatea și exactitatea acesteia o recomandă ca fiind adevărată. Fără îndoială că forța activă a lui Dumnezeu l-a condus să scrie aceste lucruri, deoarece Dumnezeu a dorit să fie înregistrate pentru folosul servilor Săi din prezent. Deși nu se vede că Iehova a manifestat vreun fenomen supranatural în timpul lui Neemia, așa cum a făcut în zilele lui Moise, Iosua și a altora, nici nu poate exista vreo îndoială că El a fost activ în interesul lui Neemia, călăuzindu-i și binecuvântându-i eforturile, exact așa cum Iehova călăuzește și binecuvântează astăzi eforturile servilor Săi.

În afară de faptul că numele tatălui său era Hacalia, se cunoaște puțin despre genealogia lui Neemia. Cu toate acestea, este destul de evident că părinții lui erau iudei temători de Dumnezeu, căci numele pe care ei l-au dat fiului lor înseamnă „Iah este mângâiere”; și din propria cale de acțiune a lui Neemia este clar că el a fost crescut în „mustrarea și învățătura Domnului” – Efes. 6:4.

Neemia a fost paharnicul regelui Artaxerxe al III-lea, domnitorul imperiului mondial persan, la mijlocul secolului al V-lea î.C. Deși Neemia nu și-ar fi putut dori o poziție mai onorabilă și profitabilă, el era unul din acei exilați credincioși care preferau Ierusalimul ‘mai presus de principala sa bucurie’ (Ps. 137:5,6). Primind veste că unii iudei se întorseseră din Ierusalim, inclusiv Hanani, ruda lui, el a pus întrebări cu nerăbdare și, spre regretul său, a aflat că supraviețuitorii de acolo erau în mare mizerie și ocară, iar zidurile și porțile Ierusalimului se găseau încă în ruine. Auzind aceste vești rele Neemia a plâns, a postit și s-a rugat la Iehova. În rugăciunea sa el a relatat ce promisese Iehova să facă pentru poporul Său dacă, după ce va fi împărșiat din cauza neascultării, se vor căi și vor asculta poruncile Lui. El a susținut această promisiune și a cerut ca Iehova să-i binecuvânteze eforturile de a aduce această chestiune în atenția regelui. Cât de mult dorea Neemia să meargă la Ierusalim și să rezidească acele ziduri!

Pe neașteptate, ocazia favorabilă a venit într-o zi, în timp ce regele a observat că Neemia era trist și l-a întrebat de ce. El i-a vorbit regelui despre jalnica stare de lucruri din Ierusalim, cetatea părinților săi. Regele l-a ascultat plin de înțelegere și l-a întrebat ce putea face pentru el. Rugându-se mai întâi în gând la Dumnezeu, Neemia a cerut: „Dacă binevoiește regele, ... trimite-mă în Iudeea ... ca s-o pot rezidi ... și [dă-mi] o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii regelui, ca să-mi poată da lemn de construcție să fac grinzi pentru porțile cetății care aparține templului, pentru zidurile cetății și pentru casa în care voi locui” (Neem. 2:1-8, AAT). Vigilent, cu siguranță că Neemia a dat mare atenție acestei ocazii favorabile; observați, de asemenea, că cea dintâi grijă a sa a fost templul, apoi zidurile cetății și apoi propria sa locuință. Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui făcute în gând, făcând pe rege să-i dea nu numai ce ceruse, ci și o escortă de ofițeri înarmați și călăreți.

Prin aceasta, deși este foarte probabil că el nu realiza acest lucru, Neemia a fost folosit de Iehova pentru a aduce la împlinire profeția din Daniel (9:25) referitoare la decretul de reconstruire a Ierusalimului și care urma să marcheze

începutul celor 70 de săptămâni în legătură cu venirea lui Mesia. Astfel, anul acela, 455 î.C., a devenit unul important în cronologia Bibliei.

La trei zile după sosirea sa în Ierusalim, Neemia a făcut o inspecție nocturnă a zidurilor cetății, examinând cu atenție și amănunțit starea lor. El a făcut lucrul acesta în secret, deoarece nu spusese încă nici unui om ce-i pusese Dumnezeu în inimă să facă pentru Ierusalim. Bârfa ar fi putut prezenta greșit chestiunea. Evident că el și-a descoperit mai întâi scopul de a rezidi zidurile la o adunare a căpeteniilor și a poporului, le-a vorbit despre binecuvântarea lui Dumnezeu și despre cooperarea regelui. Răspunsul lor entuziast a fost: „Să ne ridicăm și să zidim”. Și „ei au prins curaj pentru această lucrare bună”. Atunci când vecinii lor invidioși l-au întrebat care îi era motivul, Neemia a răspuns: „Dumnezeul cerurilor, El ne va da prosperitate; de aceea, noi, servii Lui, ne vom ridica și vom zidi” – *Neem. 2:11-20, AAT.*

Un proiect de construcție așa de vast cerea o organizare eficientă și Neemia a dat mare atenție și acestei ocazii favorabile. În cel de-al treilea capitol al cărții sale el relatează detaliile tuturor sarcinilor date; fiecare grup mergea înainte cu lucrarea repartizată, cu excepția nobililor tecoți, care au refuzat să se înjuge în serviciul Domnului.

Observând toată această activitate, invidioșii vecini Sanbalat samariteanul și Tobia amonitul, au început să-și bată joc: „Vor da ei viață unor pietre din aceste mormane de gunoi? ... dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră”. Bizuindu-se pe Dumnezeu, Neemia s-a rugat: „Ascultă, Dumnezeul nostru – căci suntem disprețuiți – și întoarce-le ocară asupra capului lor”. Așa că lucrarea de zidire a continuat și curând zidurile erau gata până la jumătatea înălțimii lor, „căci poporul avea inima la lucrare” – *Neem. 4:1-6, AAT.*

Văzând că batjocura nu-i descuraja pe constructori, dușmanii lor Sanbalat, Tobia și alții au conspirat să facă război împotriva Ierusalimului. Neemia a primit de zece ori vești despre acest lucru de la iudeii care locuiau la periferia cetății. Dar în loc să abandoneze lucrarea din cauza fricii, Neemia declară: „Ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus o strajă împotriva lor zi și noapte”. Înarmând pe toți lucrătorii, organizând un corp de gărzi și un sistem de alarmă, el îi încurajează: „Aduceți-vă aminte de DOMNUL, care este mare și înfricoșător și luptați pentru rudele voastre”, asigurându-i în continuare că „Dumnezeul nostru va lupta pentru noi”. Așa că ei au continuat să construiască în vremuri tulburi, exact așa cum a fost prezis, fiecare om cu unealta într-o mână și cu arma în cealaltă – *Neem. 4:9-23, AAT.*

Deși era ocupat cu conducerea unui proiect de construcție așa de mare, precum și cu comanda unei armate, Neemia nu era prea ocupat ca să-și arate iubirea față de frații lui iudei aroganți. Auzind plângerile acestora, că erau asupriți de iudeii bogați prin dobânzi exagerate, el a acționat. Convocând o mare adunare, el a demascat această faptă rea și i-a muștrat: „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru?” Apoi el i-a făcut să își dea cuvântul că nu vor mai pretinde dobânzi de la frații lor săraci. În contrast izbitor cu calea de acțiune a acestor nobili

și conducători bogați a fost cea a lui Neemia. „Din frică de Dumnezeu” el a suportat toată cheltuiala pentru întreținerea casei guvernatorului, care, printre altele, implica și hrănirea a mai mult de 150 de oameni, zilnic – Neem. Cap. 5, *AAT*.

În mod evident Domnul îl binecuvânta pe Neemia, iar dușmanii lui observând că nici aluzia ironică, nici batjocura și nici chiar amenințarea cu războiul nu-l afectau deloc, au plănuit să-l ademenească departe de lucrare și să-l asasineze. Dar, prevăzător, Neemia le-a răspuns: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor”. După patru astfel de încercări zadarnice, dușmanii săi i-au trimis o scrisoare prin care spuneau că circulau zvonuri că el complota împotriva regelui și-i sugerau să se întâlnească cu ei pentru a se sfătui. Înțelegându-le imediat planurile, el le-a spus clar că aceasta era numai una din născocirile lor. Încercând un alt truc, dușmanii lui au plătit pe un iudeu să-l avertizeze pe Neemia că era pus la cale un complot ca să-l ucidă și de aceea, el trebuia să se ascundă în templu. Dar Neemia n-a dat ascultare unui asemenea lucru. „Un om ca mine să fugă?” – Neem. 6:1-11, *AAT*.

Fiind vigilent și neînfricat, Neemia a dat mare atenție ocaziilor favorabile, nepermițând absolut nimic să împiedice acea mare lucrare de construire. Ca rezultat, într-un timp incredibil de scurt, de mai puțin de două luni, mai exact 52 de zile, întregul zid din jurul Ierusalimului a fost terminat. Și toate acestea spre gloria lui Iehova: „Când au auzit despre aceasta toți dușmanii noștri, toate națiunile din jurul nostru s-au temut și s-au smerit foarte mult; căci au înțeles că această lucrare se făcuse cu ajutorul Dumnezeului nostru” – Neem. 6:15,16, *AAT*.

Zidul fiind terminat, Neemia a dat, apoi, atenție, lucrării de organizare a slujitorilor templului. Apoi el a pus doi oameni să aibă responsabilitatea cetății, pe unul dintre ei descriindu-l ca „un om credincios” și ca unul care „se temea de Dumnezeu mai mult decât mulți”. El a mai dat instrucțiuni și cu privire la deschiderea și închiderea porților cetății și la păzirea lor – Neem. 7:1-3, *AAT*.

Acum era timpul potrivit pentru adunări, și astfel, Neemia a aranjat ca o serie din acestea să se țină într-o perioadă de timp relativ scurtă. Fiecare dintre acestea a furnizat o ocazie favorabilă de a promova închinarea lui Iehova; și Neemia le-a întrebuințat bine. La prima adunare el a verificat genealogiile și a aranjat contribuții pentru serviciul templului. Neemia a fost un bun exemplu, iar capii familiilor și restul iudeilor au răspuns cu suma de mai bine de o treime de milion de dolari (Neemia 7:5-72). La o altă adunare, locul principal l-a ocupat instruirea din legea lui Dumnezeu. Poporului i s-a spus să se bucure căci „bucuria lui Iehova este tăria voastră” (*ASV*). Această adunare a dus la celebrarea sărbătorii corturilor, care a durat opt zile – Neem. Cap. 8.

Două zile mai târziu, Neemia a chemat poporul pentru o altă adunare, la care ei au venit postind, îmbrăcați în saci. Într-o rugăciune către Iehova, poporul a ascultat înregistrarea despre îndurarea și bunătatea Sa iubitoare din timpul lui Avraam până în zilele lor și s-a propus un legământ cu care toți au fost de acord. Ei și-au luat obligația de a ține cu credincioșie legea lui Dumnezeu, să nu se căsătorească cu păgâni, să observe ziua și anul de sabat și să-și aducă jertfele la templu (Neem.

Cap. 9 și 10). După aceasta, sorții au fost aruncați și unul din zece a locuit în Ierusalim.

Consacrarea zidurilor a necesitat o altă adunare. Pentru aceasta, Neemia a convocat pe toți muzicanții leviți, atât cântăreții cât și instrumentiștii cu harpele, chimvalele și lirele lor. Au fost numite două grupuri care să aducă mulțumiri lui Iehova, fiecare sub îndrumarea unui conducător. „Ei au oferit mari jertfe în ziua aceea și s-au bucurat; căci Dumnezeu le dăduse o mare pricină de bucurie; ... așa că bucuria Ierusalimului se auzea până departe” – Neem. 12:27-43, *AAT*.

După 12 ani de guvernare, Neemia s-a întors la palatul din Susa, dar nu pentru a rămâne acolo. „După câteva zile” el a cerut voie din nou regelui să plece și s-a întors la Ierusalim. Ce stare a găsit el acolo! Israel se lepădase de credință; templul era pângărit, serviciul lui era neglijat, sabatul era profanat și izraeliții se căsătoriseră cu păgâni. El a aruncat afară din camera cea mare a templului toate lucrurile lui Tobia, pe care acel dușman al iudeilor și-o însușise cu complicitatea unei rude din neamul preoților; a curățit camerele templului și a adus înapoi în ele vasele și jertfele. Observând că leviții se întorseseră la locuințele lor, deoarece nu mai erau susținuți, el a adus această chestiune în atenția conducătorilor, i-a rechemat pe leviți și s-a îngrijit de o distribuire credincioasă a zecuielilor. De asemenea, el a impus ținerea sabatului și a luat măsuri aspre împotriva celor care se căsătoriseră cu păgâni, mai ales împotriva preoților și leviților, fără a menaja pe nimeni – Neem. 13:4-30.

Neemia a fost cu adevărat un serv al lui Iehova Dumnezeu atent, înțelept, neînfricat și lipsit de egoism. Cu zel ‘el a dat mare atenție ocaziilor favorabile’ pentru a construi și a lupta, și pentru a organiza închinarea curată și a o păstra pură. Tot timpul el s-a bizuit pe Dumnezeu pentru a-i îndruma căile și I-a atribuit toată onoarea. Curând, Dumnezeu va răspunde rugăciunii acestuia: „Adu-ți aminte de mine, Dumnezeul meu, spre bine”, înviindu-l pentru viață pe pământ, cu serviciul de prinț în lumea nouă (Neem. 13:31). Dai tu mare atenție tuturor ocaziilor favorabile, așa cum a făcut Neemia?

Scrisori

„PRECUM FULGERUL”

16 septembrie, 1949

Dragă Frate:

Răspundem la scrisoarea ta din 6 septembrie, referitoare la articolul „Precum Fulgerul și în Zilele lui Noe”, apărut în numărul din 15 iulie al *Turnului de Veghere*:

Cartea „*Timpul este aproape*”, publicată în 1889, explica cuvântul grecesc „astrapé” din Matei 24:27 ca însemnând soare ca ‘strălucitor luminos’, deoarece acolo Isus menționa „astrapé” ca venind din răsărit și strălucind chiar până la apus.

(Vezi cartea citată la paginile 155-157). Cu toate acestea, niciodată în Scripturile sacre și nici în literatura clasică greacă nu este folosit „astrapé” ca însemnând soarele din sistemul nostru solar. La Luca 17:24 Isus face o afirmație paralelă, dar nu desemnează nici o direcție anume de unde luminează fulgerul, spunând „Așa cum fulgerul [*astrapé*], care luminează [verbul *astrápto*] dintr-o parte de sub cer, luminând până în cealaltă parte de sub cer; la fel va fi și Fiul omului în ziua sa”. Observați această expresie „sub cer” care beneficiază de fulgerul ce apare sub soare în cerurile întunecate de nori. În acest verset, Isus folosește forma verbului din care se trage cuvântul „astrapé”. În greaca clasică acest verb este folosit cu sensul de „a fulgera, a arunca cu fulgere, străfulgerare sau luminos precum fulgerul, a consuma cu fulgere”. Așadar la Luca 24:4 acest verb este folosit pentru a descrie veșmintele strălucitoare ale celor doi îngeri care au apărut la mormântul lui Isus, după învierea sa. În Matei 28:3 se spune că înfățișarea îngerului ce a coborât și a rostogolit piatra era „precum fulgerul” și nu strălucitoare precum soarele, cum se spune despre un alt înger în Apocalipsa 10:1. În Luca 11:36 se vorbește de lumina fulgerătoare a unei candelă a acelor zile cu „astrapé”; în altă literatură este folosit în legătură cu fulgerarea ochilor umani și este, de asemenea, combinat cu un verb care înseamnă „a arunca fulgere” sau a „duce fulgere”.

Isus a spus că l-a văzut pe Satan căzând precum fulgerul din cer. (Luca 10:18) Și în Apocalipsa 4:5; 8:5; 11:19 și 16:18 „astrapé” este folosit mereu la plural și este asociat cu tunete: De exemplu, Apocalipsa 4:5 spune: „Din tron ieșeau fulgere [*astrapé*], tunete și voci.”

Prin urmare, ar fi o denaturare de sens și asocieri ale cuvântului „astrapé” a le interpreta ca semnificând soare la Matei 24:27. Simpla menționare a răsăritului în acest verset nu hotărăște chestiunea.

Ai voștri, în lumina fulgerelor sale
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE
VEGHERE

„ATINGEREA ACELEI LUMI”

3 februarie, 1950

Dragă Frate:

Răspundem scrisorii tale din 18 decembrie [scrisoarea „Nici nu mai pot muri”, pagina 320 a *Turnului de Veghere* din 15 octombrie, 1949]:

(1) Da, „acea lume” și „lumea fără sfârșit” sunt identice.

(2) Nu; „acea lume” sau „lumea fără sfârșit” nu începe după restaurarea de o mie de ani a Paradisului și ridicarea omenirii la perfecțiune, ci începe după încheierea Armagedonului.

(3) Prin urmare, „acea lume” sau „lumea fără sfârșit” include domnia de o mie de ani a lui Cristos pentru perfecționarea omenirii. Cu toate acestea, pentru ca o persoană să supraviețuiască Armagedonului în cea lume sau pentru ca o persoană să ajungă la înviere la viață pe pământ, în timpul celor o mie de ani, nu

înseamnă că acesta „a atins” acea lume. Dacă acesta nu urmează calea de acțiune pe care Dumnezeu o răsplătește cu drept la viață veșnică, la finalul celor o mie de ani și a încercării, prin dezlegarea lui Satan, pentru o scurtă perioadă, el nu „atinge” acea lume, deoarece acea lume este „o lume fără sfârșit” și pentru ca el să o atingă ar trebui ca acesta să trăiască veșnic. Dacă acesta o „atinge” prin îndreptățirea sa de către Dumnezeu, pentru loialitatea și integritatea sa, după încercare, prin dezlegarea lui Satan, atunci, în temeiul îndreptățirii sale de către Dumnezeu la viață veșnică, el ‘nu mai poate muri.’ – Luca 20:34-36.

Ai voștri în serviciul devotat al Împărăției,
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Experiențe de teren

VESTITOR NĂSCUT ÎNTR-UN SPITAL

Domnul adună acum „oile” chiar și în spitale și în ciuda opoziției. În urmă cu aproximativ opt luni am fost internat într-un spital supravegheat de un fost misionar medical religios care a interzis ca martorii lui Iehova să intre și să predice. Totuși, brațul lui Iehova nu a fost scurtat. Într-o zi un coleg pacient m-a întrebat ce cred despre viața veșnică și mi-a spus unele lucruri noi pe care le aflate recent de la un alt pacient, unul dintre martorii lui Iehova și mi-a recomandat să vorbesc cu acesta. Acesta era pionier și mi-a dat broșura *Împărăția, Speranța întregii omeniri*. Când a cerut, mai târziu, un comentariu, am spus, „Nu văd să fie ceva nou”. El a răspuns simplu, „Nu, Biblia este o carte veche”. Dar apoi mi-a dat „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. Am citit-o de două ori înainte să încep să înțeleg cât de nouă era aceasta, comparativ cu toate informațiile eronate religioase pe care le-am adunat. Primul meu gând a fost că aceasta era greșită; dar împotrivirea mea nu se putea opune faptelor Scripturale. Am studiat în timpul meu liber, din care aveam din plin. Mai târziu o fată din grupa din Lima a început un studiu Biblic împreună cu mine.

Nu pot spune când a început propriul meu serviciu, căci am discutat adevărul cu un alt pacient aproape imediat, iar mai târziu am început un studiu cu acel pacient. Uneori și alții erau atrași în discuție, iar ocaziile pentru mărturie creșteau. Am fost privilegiat să raportez timpul meu în serviciu și am făcut aceasta până la externarea mea din spital, în noiembrie. Primul meu contact adevărat a fost cu omul care conducea cursul școlii de duminică din spital. Acesta mi-a înapoiat cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” pe care i-o dădusem, cu sfatul „Arde-o!” În conversația noastră ce a urmat a vrut să mă facă să cred că citise cartea, cu toate acestea spunea că martorii lui Iehova nu cred în Cristos, nu cred în salvare, folosesc doar așa-numitul Vechi Testament și că nu va pierde timpul să discute cu martorii, căci nu era calificat – nici nu știa cine ar fi fost! Am continuat să particip la cursurile sale până la externarea mea, dar comentariile mele aici erau, în mod voit, ignorate.

Acesta acuza că martorii săreau de colo colo în Biblie și că în felul acesta orice se poate dovedi. Prin urmare, am fost destul de surprins să aflu că lecția de la școala noastră de duminică era luată din opt secțiuni diferite ale Scripturii, cu nu mai mult de trei versete din fiecare secțiune. Grupei din Lima i se refuzase permisiunea de a intra și de a predica în acest spital, deoarece învățăturile sale nu erau ortodoxe; alte organizații religioase aveau permisiunea de a intra. Un pacient m-a auzit predicându-i altuia și m-a chemat în camera sa, spunând, „Sunt alături de tine, copile. Da, într-adevăr spunei adevărul. Te superi dacă te întreb de ce biserică aparții?” Când i-am răspuns că fac parte dintre martorii lui Iehova a refuzat să mai discute cu mine, deoarece nu credea ce învățau aceștia. Astăzi sunt acasă și m-am asociat cu grupa locală pentru a declara aceste lucruri noi altora. Este un mare privilegiu să iau parte la cântarea de laudă din ce în ce mai mare; este mult prea minunat să te naști în tăcere. Așadar, cu inima plină de recunoștință, mă alătur vouă în justificarea Sa, prin predicarea cuvântului adevărat. – Vestitor din Ohio.

„ADUNAREA DE RUGĂCIUNE A DOAMNELOR” SUFERĂ O SCHIMBARE

Unul dintre servii din Dixon, Illinois, a oferit recent cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” unei doamne, care la o vizită ulterioară l-a rugat să se adreseze „adunării de rugăciune a doamnelor”, ce era compusă din aproximativ nouă femei de la biserica locală baptistă. Martorul a făcut aceasta și a oferit un discurs referitor la scopurile lui Dumnezeu în această zi. Întrebările doamnelor au primit, de asemenea, răspuns și acesta a fost invitat, din nou, în săptămâna următoare. Din nou s-a răspuns la și mai multe întrebări din Biblie și apoi a fost introdusă metoda potrivită de a conduce un studiu Biblic la domiciliu, folosind cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, ca un ajutor pentru studiul Bibliei. Rezultatul: studiul continuă și participantele chiar se bucură de acesta. Toate admit faptul că nu au învățat niciodată atât de multe în biserica lor. Două dintre participante au renunțat, din motive evidente. „Noii Conducători ai Pământului” a fost o cuvântare apreciată de grup. Acum ele povestesc prietenilor și vecinilor lucrurile bune legate de Împărăție. Cu doamnele aflate în ofensiva declarării adevărului, pastorul local a avut dificultăți în a-și păstra echilibrul, în timp ce se afla în defensivă. „Noii Conducători ai Pământului” a fost oferită în două cuvântări de salon adresate grupurilor din mediul rural, cu 21 participanți în plus pe lângă cei 45 de la lectura publică. – Serv de circuit din Illinois.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

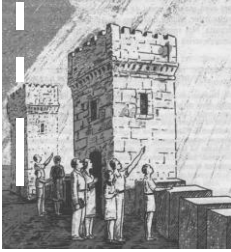
15 AUGUST 1950

Nr. 16

Cuprins:

„DEZVOLTAREA GUVERNULUI SĂU”	- Pag.453
SĂ RĂSPUNDEM DUȘMANILOR GUVERNULUI SĂU	- Pag.460
REZOLUȚIE	- Pag.470
NUMELE ȘI SCOPUL TURNULUI DE VEGHERE	- Pag.473
BEST-SELLER-UL CEL MAI PUȚIN CITIT?	- Pag.478
MARIA, MAMA LUI ISUS	- Pag.479
STAȚIA RADIO WBBR PROPOVĂDUIEȘTE CUVÂNTUL	- Pag.483
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.486
EXPERIENȚE ÎN VESTIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA	- Pag.488

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 August 1950

Nr. 16

„Dezvoltarea guvernului Său”

„Dezvoltarea Guvernului Său și pacea lui nu vor avea sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa.” – Isa. 9:7.

IEHOVA Dumnezeu își încoronează acum cu succes scopul lui glorios. Chiar la timpul când omenirea a ajuns în impas din cauza invaziei egoismului, a greșelii și a morții, scopul lui Iehova a devenit stabilirea unui guvern drept peste tot pământul, pentru eliberarea omenirii. Stabilirea unui astfel de guvern este dreptul lui. Este, de fapt, responsabilitatea lui, și nu a dat greș în această privință. „Fiindcă nu există altă autoritate decât de la Dumnezeu.” (Rom. 13:1, *R.S.V.*) Deoarece acesta este un guvern de la El și al Lui, conducerea creaturilor Sale de pe pământ se numește „Teocrație”, căci acest nume înseamnă domnia sau stăpânirea lui Dumnezeu. Guvernul lui din ceruri este acum format și este pregătit să preia conducerea pământului, indiferent de opoziția combinată a oamenilor care luptă împotriva lui Dumnezeu. Pământul și modul de viață al oamenilor vor trece curând printr-o transformare minunată. Acest lucru înseamnă o nouă lume a creației lui Dumnezeu.

² Inima lui Iehova se bucură pentru acest timp. Da, inima tuturor este bucuroasă dacă ei cunosc minunatul scop al lui Iehova și văd unde ne aflăm pe drumul dezvoltării cu succes a acestuia. Au trecut nouăsprezece secole de când iubitul său Fiu, Isus Cristos, a murit ca jertfă, a fost înviat și înălțat la cer, pentru a sta la dreapta Tatălui până când avea să vină timpul ca toți dusmanii lui din cer și de pe pământ să fie făcuți așternutul picioarelor lui, adică înfrânți. Între timp, dușmanii lui au fost lăsați să conducă pământul fără vreo intervenție din cer, iar Isus a numit acea perioadă „timpurile neamurilor”. (Luca 21:24) Acum treizeci și șase de ani, în 1914, a venit sfârșitul acelei lungi perioade de timp. Toate calamitățile și tulburările care au venit peste neamuri sau națiuni, din 1914 încoace, toate necazurile la un loc care s-au abătut asupra oamenilor ce gem, toate încercările neroditoare ale politicii, comerțului și religiei organizate pentru remedierea sau îmbunătățirea situației, înrăutățirea condițiilor, creșterea fricii față de conducători și oameni, toate acestea sunt un semn. Nu trebuie să avem nicio îndoială în legătură cu însemnătatea lor. Isus Cristos ni le-a explicat în ultimele lui zile pe pământ. Semnul arată că timpurile neamurilor au încetat în 1914, Primul Război Mondial fiind un semn. Începutul necazurilor care au venit în acel an a dat aceste

lumi vechi înștiințări dureroase că acum intrase în al ei „timp al sfârșitului”. Era începutul sfârșitului pentru ea. (Mat. 24:7, 8; Dan. 11:40; 12:4) Da, dar ne înștiința și că guvernul teocratic al unei lumi noi și drepte, împărăția promisă a lui Dumnezeu, prin Fiul său Isus Cristos, se născuse în ceruri. De ce să nu fie Dumnezeu și Cristos bucuroși? De ce să nu fie bucuroși toți iubitorii lui Dumnezeu și ai unui guvern al Lumii Noi, care aduce dreptate, pace și viață? Noi suntem!

³ În urmă cu mai bine de nouăsprezece secole, Conducătorul lui Dumnezeu pentru acest guvern s-a născut ca om, ca mesianic, „Fiul al lui David”. El a venit pe pământ pentru a-și demonstra dreptul la Guvern. Acum, după această lungă perioadă de așteptare pentru timpul potrivit al lui Dumnezeu, guvernul teocratic a fost născut, iar autoritatea și responsabilitatea pentru conducerea lui au fost puse pe umerii Regelui instalat, Isus Cristos. Cu opt secole înainte de nașterea lui Cristos, profeția lui Isaia a prezis acest lucru și a vorbit despre preluarea Guvernului de către el, cu aceste cuvinte încurajatoare: „Un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat; și guvernul va fi pe umerii săi: și el va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Prinț al Păcii. Dezvoltarea Guvernului Său și pacea lui nu vor avea sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, pe care îl va instala și îl va menține prin justiție și dreptate, de acum și până în veci. Zelul lui Iehova al oștirilor va înfăptui acest lucru.” – Isa. 9:6, 7, *A.S.V.*

⁴ Nașterea Fiului regal al lui Dumnezeu a avut martori; nu doar îngerii lui Dumnezeu, care s-au bucurat cu aceste cuvinte: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi; și pace pe pământ pentru oamenii cu bunăvoință”, ci și oameni ce munceau din greu, păstorii care au auzit anunțul îngerului și au mers la Betleem, orașul Regelui David, pentru a verifica acest lucru. (Luca 2:8-20, *Douay*) Dar nici unul dintre preoții cu tradiție sau leviții de la templul din Ierusalim nu au fost martori, deși i-au arătat Regelui Irod înclinat spre rău profeția despre locul unde avea copilul să se nască. (Mat. 2:1-16) Pe cât de importantă a fost nașterea Fiului, nașterea împărăției lui Dumnezeu prin Fiul său este mult mai importantă. De aceea, și ea merită să aibă martorii ei pe pământ. Mai mult, ea *trebuie* să aibă martori pe pământ pentru a împlini profeția lui Isus, cu privire la sfârșitul acestei lumi: „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14) Pe cine a ridicat Dumnezeu să fie martori ai Săi pentru Împărăție, Teocrația stabilită în anul 1914? Pe urmașii umili ai lui Isus Cristos, pentru care el a rostit acele cuvinte de poruncă profetică. Ei corespund bărbaților și femeilor sinceri din timpul în care s-a născut Isus, păstori cu frica lui Dumnezeu, vârstnicul Simeon, profetesa Ana, și credincioasa Elisabeta.

⁵ Conducătorii politici ai pământului de astăzi nu sunt încântați de nașterea împărăției lui Dumnezeu, așa cum nici ucigașul Irod nu s-a bucurat de nașterea lui Isus la Betleem. Așa că acești conducători, precum și susținătorii și lingușitorii lor, încearcă să suprimă mărturia despre stabilirea Împărăției. Însă, prin Isus Cristos, Atotputernicul Dumnezeu a prezis că va fi dată o mărturie pentru Împărăție, și nici o putere potrivnică din cer sau de pe pământ nu va putea să împiedice ca aceasta să

fie pusă pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Foarte favorizați sunt astăzi acei bărbați și acele femei pe care Dumnezeu îi ridică și îi folosește pentru a avea o parte în împlinirea profeției privind mărturia despre Împărăția stabilită! Martorii lui Iehova de azi sunt fericiți să suporte ura și persecuția venite din partea tuturor popoarelor și națiunilor, pentru a putea fi martorii Împărăției Lui.

ÎȘI EXTINDE STĂPÂNIREA ÎN CIUDA OPOZIȚIEI

⁶ Mărturia oferită din 1914 încoace a crescut în mod constant stăpânirea Împărăției în viața oamenilor cu bunăvoință. Nu putea să fie altfel. Pe propriul nume al lui Dumnezeu, profeția a declarat cu mult timp în urmă: „Dezvoltarea Guvernului Său și pacea lui nu vor avea sfârșit” și acest lucru trebuie să se împlinească, deși acum Regele stăpânește în mijlocul multor dușmani. Zelul irezistibil al lui Iehova al oștirilor nu va permite niciodată ca profeticul lui Cuvânt să fie dat la o parte neîmplinit înaintea Lui, sau ca dezvoltarea guvernului Fiului său să fie blocată cu succes. Mărturia despre Împărăție din 1914 încoace trebuie să continue să se dezvolte. Trebuie să se facă de cunoscut din ce în ce mai mult, pe întreg pământul, că Puterea Supremă Conducătoare, Iehova, și-a luat puterea cea mare și a început să domnească peste pământ, punându-l pe Fiul său pe tron, ca Rege uns. (Apoc. 11:15-18) Prin răspândirea acestei cunoștințe de către martori, oamenii cu bunăvoință de peste tot pot avea oportunitatea să cunoască singurul Guvern Drept și se pot aduna în jurul lui, ca singura speranță pentru omenire. Ei îi pot da acestuia supunerea lor absolută înainte ca Regele lui Iehova să îi distrugă pe toți dușmanii și potrivnicii lui, la venirea „bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”.

⁷ Creșterea numărului de simpatizanți și susținători ai Regelui domnitor al lui Iehova trebuie să corespundă cu creșterea urmașilor lui din primul secol, după înălțarea lui la dreapta lui Dumnezeu, după ce și-a dovedit dreptul la Împărăție prin ascultarea lui iubitoare, până la moarte. Această creștere nu va fi prin puterea armatelor ce folosesc focul și sabia, nu prin putere, ci prin spiritul lui Iehova, forța lui activă invincibilă. Dragostea din bărbații și femeile devotate Regelui și Împărăției Lui este ceva mai puternic decât poate învinge orice putere diavolească sau umană; aceasta îi aduce și îi ține lângă Regele și Împărăția Lui, indiferent de toată ostilitatea pe care o ridică poziția lor pentru Dumnezeu și împărăția sa. – Zah. 4:6.

⁸ În primul secol, bărbații și femeile credincioase trebuiau să își jure supunere față de Isus Cristos, ca Rege al lui Dumnezeu, în ciuda puterii mondiale dominante, imperiul Roman, ai căror Cezari erau venerați. De fapt, un reprezentant al aceluiași Imperiu Roman, guvernatorul Pontiu Pilat, a fost cel care a dat ordin ca Isus Cristos să fie răstignit pe stâlpul de tortură. Din cauză că Isus a predicat despre împărăția lui Dumnezeu, la care el fusese chemat și uns, dușmanii lui religioși, preoții, cărturarii, Saducheii și Fariseii, l-au acuzat de răzvrătire împotriva guvernatorului roman. Înregistrarea inspirată spune: „Au început să-l

acuze, spunând: L-am găsit pe acest om stricând națiunea și refuzând să plătească tribut lui Cezar, spunând că el însuși este Cristos, un Rege.” Și când Pilat a făcut eforturi de a-l elibera pe Isus, „iudeii strigau, spunând: Dacă îl lași pe acest om să plece, nu ești prieten cu Cezar: oricine se face pe sine rege vorbește împotriva lui Cezar.” A fost același Isus care, cu două zile în urmă, le spusese adversarilor săi religioși: „Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” – Luca 23:1, 2; Ioan 19:12; Mat. 22:21.

⁹ Din cauză că dușmanii săi religioși nu îl voiau pe Isus ca Mesia și Rege al lui Dumnezeu, ei au folosit predicarea lui despre împărăția lui Dumnezeu ca scuză pentru a-l acuza că este răzvrătit împotriva lui Cezar și că este o amenințare pentru stat. Această denaturare cu voia și această împotrivire combinată a lui Cezar și a forțelor religioase au adus moartea lui Isus, dar i-a împiedicat, oare, să se înmulțească pe susținătorii Regelui înălțat al lui Dumnezeu? Au redus ei la tăcere predicarea despre împărăția cerului? Nu! În luna următoare, în ziua Cincizecimii, spiritul lui Dumnezeu a fost revărsat peste urmașii loiali ai regelui și proclamația despre Împărăție a fost reînviată și continuată cu o mai mare forță decât în timpul lui Isus, în multe limbi. În aceeași zi de Cincizecime, numărul celor care s-au declarat în favoarea împărăției lui Dumnezeu, condusă de Regele lui, Isus Cristos, a crescut la 3.000. A apărut împotrivire religioasă și au urmat arestări ale predicatorilor Împărăției și totuși numărul susținătorilor Regelui a crescut la 5.000. (Faptele 2:41; 4:4) Mai târziu, martiriul lui Ștefan a declanșat una dintre cele mai rele persecuții acolo, în acel centru al religiei, Ierusalim. Apostolii au fost scoși în ilegalitate, iar miile de urmași ai Regelui au fost împrăștiați.

¹⁰ Iehova și Regele lui uns din cer au avut motive să zâmbească în fața acestor eforturi ale adversarilor religioși de a reduce la tăcere proclamarea Împărăției. De ce? Pentru că, așa ne spune relatarea: „cei ce au fost împrăștiați s-au dus peste tot să predice cuvântul.”. „Cei care fuseseră împrăștiați din cauza persecuției care a apărut legată de Ștefan au călătorit până în Fenicia, Cipru și Antiohia, spunând despre cuvânt decât iudeilor.” (Faptele 8:4; 11:19, *R.S.V.*) În chinurile acestei inchiziții religioase marele instigator la persecuții, însuși Saul din Tars, a fost convins în mod miraculos să arate supunere Regelui Cristos, devenind unul dintre vestitorii apostoli ai Împărăției.

¹¹ Dar Împărăția lui Iehova prin Cristos nu este naționalistă. Nu este a evreilor sau să se limiteze doare la evrei. Patriarhul Avraam nu a fost evreu, și când Iehova i-a spus acelui om credincios despre binecuvântarea ce avea să vină asupra oamenilor prin guvernul teocratic al Regelui Său, el a spus: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. „Sămânța ta va stăpâni poarta dușmanilor lui; și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” (Gen. 12:3; 22:17, 18) Sămânța lui Avraam este în principal Isus Cristos. Binecuvântarea prin el este, în primul rând, aceea de aducere a credincioșilor într-o poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu, unde ei se pot bucura de favoarea lui și pot avea perspectiva vieții veșnice în dreapta lui lume nouă. Despre această chestiune apostolul Pavel raționează prin aceste cuvinte: „Iar Scriptura, prevăzând că

Dumnezeu le va declara pe națiuni drepte, datorită credinței, i-a prezis Vestea Bună lui Avraam, cu aceste cuvinte: - ‘Toate neamurile vor fi binecuvântate prin tine’.” – Gal. 3:8, 16, *Noul Testament 20th Century*.

¹² Binecuvântarea dătătoare de viață prin Sămânța lui Avraam, Isus Cristos, trebuie, deci, să fie răspândită la toate națiunile, evrei și neamuri deopotrivă. Așa cum se cuvine, binecuvântarea a mers prima dată către descendenții evrei ai lui Avraam. Dar când acea națiune și-a urmat liderii religioși și a refuzat binecuvântarea deoarece venea prin Crisos, care fusese răstignit pe un stâlp de tortură, Iehova Dumnezeu a procedat în conformitate cu cuvintele Sale către Avraam. El a extins binecuvântarea prin Isus Cristos către neamuri sau națiuni care nu erau evrei. Dumnezeu nu pune preț pe persoane în funcție de naționalitatea lumească. Să posedăm credință ca cea a lui Avraam, este ceea ce contează la Dumnezeu și ceea ce câștigă binecuvântarea Sa prin Cristos. – Gal. 3:9, 26-29.

ȘIRETLICUL PREFERAT AL DUȘMANULUI

¹³ Apostolul Petru este cel pe care l-a folosit Dumnezeu să ia cheia cunoștinței și să deschidă ușa oportunităților Împărăției pentru celelalte națiuni, dar apostolul Pavel a fost cel care a devenit principalul apostol pentru națiuni. Pavel este singurul apostol despre care Sfintele Scripturi ne spun că a ajuns la Roma. (Faptele 10; Rom. 11:13; Gal. 3:7-9) Printr-o viziune divină Pavel a fost chemat să pune mărturie în Europa. Acolo unde este Grecia astăzi, leagănul democrației, Pavel a fost acuzat de răzvrătire pentru propovăduirea împărăției lui Dumnezeu prin Cristos.

¹⁴ După ce Pavel a alungat un demon dintr-un medium, demonii i-au făcut pe amăgiții lor religioși să îi târască pe Pavel și Sila înaintea conducătorilor politici, sub această acuzație: „Acești oameni, fiind iudei, ne tulbură foarte tare orașul și învață obiceiuri care nu sunt legale să le primim, nici să le respectăm, noi fiind romani.” Un miracol al lui Dumnezeu i-a eliberat pe Pavel și Sila din temniță. Acest lucru s-a întâmplat la Filipi. Dar la Tesalonic, adversarii religioși au ațâțat o gloată, care a strigat împotriva lui Pavel și a lui Sila, în fața conducătorilor politici: „Aceștia care au întors lumea cu susul în jos au venit și aici; ... și toți fac contrar decretelor lui Cezar, spunând că există un alt rege, Isus.” În Palestina, când prizonierul Pavel se afla înaintea curții lui Cezar din Cezareea, a fost acuzat de către persecutorii lui religioși cu aceste cuvinte ale purtătorului lor de cuvânt: „Noi l-am găsit pe omul acesta ca o ciumă, un instigator la răscoală printre toți iudeii din toată lumea și este căpetenia sectei nazarinenilor: cel care s-a dus să profaneze templul, pe care noi l-am prins și vrem să fie judecat conform legii noastre.” Dar apostolul Pavel nu a vrut să se supună să-l judece ei, potrivit legii lor canonice religioase. În concordanță deplină cu drepturile lui ca cetățean roman el a amintit curții că stătea înaintea scaunului de judecată al lui Cezar, și nu înaintea unei curți judiciare religioase. Așa că, în interesul predicării veștii bune, el a apelat la Cezar. – Faptele 16:20, 21; 17:6, 7; 24:5, 6; 25:9-12.

¹⁵ Timp de doi ani înainte de venirea sa la Roma, și doi după, Pavel a fost reținut în detenție. Dar a suferit proclamarea veștii bune vreun pic din cauza acestei persecuții împotriva lui și a tovarășilor lui martori? Nu, pentru că Pavel s-a folosit de aceste circumstanțe pentru a pune mărturie conducătorilor, celor care îl aveau în custodie și tuturor celor pe care i-a putut invita. El a realizat o mărturie vastă, astfel că a scris din casa lui de detenție de la Roma: „Fraților, vreau să realizați că ceea ce mi s-a întâmplat a servit, în realitate, la înaintarea Veștii Bune. A devenit evident, nu doar pentru toată Garda Imperială, ci și pentru toți ceilalți, că eu sunt în lanțuri din pricina lui Cristos.” „Vestea Bună pe care ați auzit-o, care a fost proclamată printre toate lucrurile create de sub Cer, și pentru care eu, Pavel, am devenit slujitor.” Pavel și-a urmat propria instrucțiune: „Propovăduiește cuvântul și fii insistent la timp și ne la timp.” – Filip 1:12, 13 și Col. 1:23, *Noul Testament 20th Century*; 2 Tim. 4:2.

¹⁶ Urmașii Regelui Isus Cristos au ascultat poruncile lui de despărțire: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți, deci, și faceți discipoli din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.” Nici un guvern făcut de om din vreo națiune nu poate să contramandeze porunca autoritară, sau să împiedice cu succes executarea ei de către urmașii Regelui. Porunca lui se aplică pentru noi acum, la sfârșitul acestei lumi și a națiunilor ei, și noi o vom asculta pentru a crește interesele guvernului Său. – Mat. 28:18-20, *A.S.V.*

¹⁷ Chiar și înainte de vremea lui Cristos, șiretlicul preferat al dușmanilor lui Iehova Dumnezeu era să-i acuze pe oamenii lui credincioși de crime politice, pentru a-i implica în guvernări lumești și pentru a aduce puterea statului asupra lor. În zilele reginei Estera, acest mecanism nelegiuit a fost folosit de către falsul închinător Haman pentru a reliza distrugerea completă a poporului ales al lui Iehova din toate părțile imperiului persan. Haman i-a spus împăratului Xerxe: „Există un anumit popor împrăștiat și răspândit printre popoarele din toate provinciile împărăției tale, iar legile lor sunt diferite de cele ale tuturor celorlalte popoare; ei nici nu respectă legile regelui; deci nu este bine să-i lase în pace. Dacă îl mulțumește pe rege, să se dea ordin să fie distruși.” (Estera 3:7-9, *A.A.T.*) Planul malițios al lui Haman nu a reușit să înlăture sau măcar să diminueze poporul lui Iehova. Aceasta a avut ca rezultat că el însuși a fost demascată că era împotriva intereselor regelui și a fost spânzurat. Astfel, cei ce încearcă acum să împiedice dezvoltarea împărăției lui Dumnezeu o fac spre propria lor ruinare.

¹⁸ Astăzi, acei credincioși ce anunță împărăția lui Dumnezeu prin Cristos înfruntă mișcări și organizații politice la scară emisferică sau globală. Conducătorilor politici nu le place că aceasta trebuie să fie proclamată de martorii Lui, că Iehova a preluat din nou frâiele guvernării pământului în 1914 și că a adus împărăția Fiului său. Ei au alte planuri pentru a domina popoarele pământului. Sub îndrumarea religioasă a clerului creștinătății, elementul politic poate se roaga: „Să vină împărăția Ta. Să se facă voința ta pe pământ, precum și în cer”; dar războaiele lor pentru dominație mondială și planurile lor pentru un viitor control al

pământului le contrazic rugăciunile și dovedesc că nu vor ca împărăția lui Dumnezeu, prin Fiul său, să îi înlocuiască și să le dea oamenilor un guvern teocratic drept. Națiunile stau înfricoșate și sunt neîncrezătoare unele față de altele. Sunt exprimate neliniști că se vor extermina una pe cealaltă într-un viitor război mondial cu arme inventate secret pentru distrugere în masă. Națiunile se confruntă cu distrugerea, dar acest lucru se întâmplă din cauză că refuză împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, singurul guvern drept pentru globul nostru. Distrugerea lor va veni în curând printr-un act al lui Dumnezeu, care a fost preumbrit prin potopul global din zilele lui Noe. El le dă acum tuturor națiunilor și popoarelor un avertisment amplu despre aceasta prin martorii lui Iehova.

¹⁹ Organizațiile religioase ale creștinătății și-au legat soarta de puterile politice ale pământului și vor fi înlăturate odată cu ele, prin actul lui Dumnezeu, ca dușmani ai Lui. Este scris: „Trădătorilor! Voi nu știți că prietenia cu lumea înseamnă dușmănie cu Dumnezeu? Așa că oricine dorește să fie prieten cu lumea se declară dușman al lui Dumnezeu.” – Iacov 4:4, *O traducere americană*.

²⁰ Prietenii religioși ai acestei lumi sunt dușmanii împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Ei arată ai cui prieteni sunt, lucrând pentru existența nenorocită viitoare a acestei lumi vechi și încercând să împiedice dezvoltarea Teocrației lui Iehova, prin Cristos. De la nașterea împărăției sale în 1914, noi factori politici au ajuns în poziții de putere și importanță mondiale. Cei care au supraviețuit până acum ca figuri dominante sunt Națiunile Unite, succesorul organizației Liga Națiunilor, care a avut o existență scurtă, și Comunismul ateu.

²¹ Până acum Națiunile Unite nu au reușit să consolideze vechea lume. Ea este împărțită în două blocuri, Cei Trei Mari ce apără blocul vestic și Rusia comunistă ce dictează pentru blocul estic. Focurile celui de-al Doilea Război Mondial s-au domolit, dar un „război rece” se dezlănțuie între cele două blocuri și se exercită manevre febrile pentru putere. În mijlocul acestei situații mondiale stau martorii lui Iehova, care nu arată înspre niciuna dintre cele două părți, ci înspre cer, vestind împărăția Lui prin Cristos ca și guvern autorizat divin, singurul guvern cu abilitate adecvată de a introduce o lume nouă dreaptă, pașnică și sănătoasă, singurul guvern cu putere de a salva oamenii de la nimicire în catastrofa mondială de la Armagedon. Pentru această poziție neutră față de conflictele mortale ale acestei lumi vechi și pentru devotamentul lor creștin și supunere față de guvernul Lumii Noi a lui Dumnezeu, prin Fiul său, martorii lui Iehova sunt urâți de toate națiunile și suferă de pe urma persecuțiilor din mâna prietenilor religioși ai lumii vechi. Cu toate acestea, cauza lor sigur se va intenstifica și va învinge.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este scopul lui Iehova, dreptul Său și responsabilitatea Sa?
2. De ce se bucură Iehova de acest timp și cine se mai bucură împreună cu El?
3. De ce a venit Fiul Său pe pământ, în primul rând? Ce profeție a împlinit?
4. Ce trebuie să primească nașterea Împărăției? De ce? Cine sunt ei?
5. Se bucură conducătorii lumești de naștere? Ce nu pot împiedica ei?

6. De ce Împărăția trebuie să continue să-și crească stăpânirea?
7. Cu ce trebuie să corespundă creșterea ei astăzi? Prin intermediul cui?
8. Cum a fost implicat Cezarul cu Regele în primul secol?
- 9,10. (a) Ce creștere a fost înregistrată, în ciuda denaturării și a opoziției? (b) Prin ce a fost răspândită proclamația despre Împărăție?
11. Este Împărăția naționalistă? Ce arată promisiunea lui Dumnezeu?
12. Ce cale a urmat extinderea binecuvântării? De ce?
13. Ce serviciu pentru credință au făcut Pavel și Petru printre neamuri?
14. Unde, cum și de cine a fost acuzat Pavel de răscoală?
15. A micșorat această persecuție predicarea veștii bune? De ce?
16. Ce poruncă de despărțire a lui Isus se aplică acum? Cine o va asculta?
17. Cum a fost încercat în zilele Esterei același șiretlic al dușmanului? Care a fost rezultatul?
18. De ce se confruntă acum națiunile cu nimicirea?
- 19,20. Cine se arată prieteni ai acestei lumi? Cum? Cu ce soartă?
21. Cum este despărțită lumea? Ce poziție iau martorii lui Iehova și cu ce rezultat sigur?

Să răspundem dușmanilor guvernului Său

Creștinătatea este încălcată în mod constant de agresiunile comunismului ateu. Acest lucru reprezintă dovada condamnabilă potrivit căreia creștinătatea a eșuat. Existența creștinătății a început în mod clar din zilele împăratului roman Constantin, din secolul al patrulea, având astfel șaisprezece secole de oportunitate. Dacă creștinătatea ar fi trăit, într-adevăr, la înălțimea însemnătății numelui ei și ar fi practicat creștinismul sau i-ar fi luat ca exemple pe Isus și pe apostolii săi, ar fi avut comunismul ateu motive să vină în existență, sau să-și primească dreptul de a se naște chiar pe tărâmul creștinătății? Cu greu! Adevăratul creștinism nu pregătește calea pentru apariția și dezvoltarea comunismului ateu; creștinismul ipocrit o face! Atunci nu este ceva ieșit din comun că marea Rusie, odată parte a Bisericii Ortodoxe Ruse, este acum fortăreața formidabilă a puterii comuniste. Creștinătatea fuge după ajutor nu la Iehova Dumnezeu și guvernul său, ci la această lume veche, și ia poziție de partea puterilor occidentale și a adeptilor lor democratici. Alături de ei se îngrozește de amenințarea comunistă totalitară.

² Nimeni nu va nega că sistemele religioase ale creștinătății nu au simpatie pentru martorii lui Iehova și că nu cred în declarația lor că împărăția lui Dumnezeu este acum stabilită în ceruri, pentru domnia completa asupra universului, inclusiv a pământului nostru distrus de păcat. Ei fac eforturi să-i distrugă pe martorii lui Iehova și să denatureze lucrarea lor creștină și să influențeze mințile oamenilor împotriva proclamării Împărăției de către ei. Deci, liderii religioși ai creștinătății profită de temerile și de ura din blocul democratic occidental. Recurgând la vechea metodă de implicare a poporului lui Dumnezeu în puterile politice ale acestei lumi,

ei îi acuză pe martorii lui Iehova, care locuiesc în blocul de vest al națiunilor, că sunt comuniști. Ei instigă sentimentele naționaliste ale oamenilor și otrăvesc mințile adunărilor religioase împotriva martorilor lui Iehova. Prin urmare, atunci când aceștia transmit mesajul Împărăției din ușă în ușă, sau atunci când oferă literatură biblică pe trotuare, sunt numiți, în mod abuziv, „comuniști!”, iar mesajul lor este respins ca propagandă periculoasă.

³ Să cităm exemple ale acestor acuzații dăunătoare: *The Catholic Chronicle*, din Toledo, Ohio, din 27 Februarie 1948, a publicat un articol intitulat „Comuniștii polonezi îi finanțează pe agenții lui Iehova”, care spunea: „Varșovia – Guvernul ateu al Poloniei finanțează secte, cum ar fi Martorii lui Iehova, într-un efort de a distruge credința catolică a oamenilor. Vânzătorii ‘Turnului de Veghere’ se învârt în jurul caselor cu pamflete ce ponegresc biserica. Duminica, de asemenea, sunt organizate lecturi, ce denunță catolicismul și slăvește comunismul.” Acest raport a fost repetat în revista *Victorian* a Părintelui Baker, din iunie 1948. Apoi, pe 16 octombrie, 1948, la ora 18:45, monseniorul religios care editează publicația *Register* din Columbus, a citit la postul de radio WHKC un raport catolic de la Varșovia. Pe lângă denaturarea lucrării noastre de ajutorare a fraților noștri polonezi, s-a spus: „Guvernul satelit sovietic încurajează și ajută financiar Martorii, a căror literatură gratuită poartă urme clare de propagandă comunistă.” Cu siguranță, falsitatea acestor minciuni hulitoare împotriva martorilor Dumnezeuului Cel Prea Înalt avea să fie demascată la momentul potrivit, prin aducerea situației reale la cunoștința întregii lumi. Sursele acestor rapoarte religioase împotriva noastră știau că mințeau când au început să le transmită la știri. Și acum, aceste agenții catolice de știri, care au fost atât de dornice să culeagă și să publice neadevăruri și denaturări cu scopul de a pune martorii lui Iehova într-o lumină falsă în fața națiunilor anti-comuniste ar trebui să simtă o mare jenă. Martorii lui Iehova au acum peste 18.000 de vestitori activi ai Împărăției în Polonia; iar arestarea a 80% din ei sau 14.400, înseamnă că guvernul comunist polonez îi încurajează și îi finanțează? Ascultați această corespondență specială publicată în *New York Times* din 30 iunie 1950, începând cu prima pagină, care publica cu caractere îngroșate, „**Polonezii îi arestează pe Martorii lui Iehova ca fiind spioni conduși din Brooklyn**”, și care spunea, în parte:

VARȘOVIA, 29 iunie - Achitarea completă a unui pretins cerc de spioni ai Statelor Unite ale Americii, cu sediul în Brooklyn, NY, a fost anunțată astăzi de către ministrul polonez al Securității Publice. Aproximativ 80 % din membrii presupusului cerc au fost arestați, a spus ministrul.

Cercul, care se presupune că opera prin secta religioasă numită Martorii lui Iehova, a fost acuzat că a adunat informații privind obiective militare și comerciale și instituții ale guvernului polonez.

Conform ultimului recensământ oficial din 1948 această sectă religioasă, care are o istorie de cincizeci de ani în Polonia, a avut 10.000 de membri în Polonia....

Percheziții efectuate la birourile sectei și la casele membrilor sectei a dus la confiscarea unei cantități mari de dovezi, a declarat raportul. ...

O altă acuzație a fost că secta a contracarat campania de strângere de semnături pentru așa-numitul apel pentru pace de la Stockholm, care îndemna ca bomba atomică să fie scoasă în afara legii.

⁴ Încă mai devreme, în numărul său din 8 august 1939, *The Catholic Mind* a publicat un articol intitulat „Martorii lui Rutherford ai lui Iehova: Sunt ei Apostoli ai Anarhiei?” de Herbert Thurston, Societatea lui Isus, și care a fost retipărit de presa din *America*. Efectul psihologic urmărit prin acest titlu este cât se poate de evident, chiar dacă nu este citit tot articolul. În noiembrie, 1942, broșura intitulată „‘Judecătorul’ Rutherford”, scrisă de același iezuit, „Reverend” H. Thurston, a fost publicată de The Catholic Truth Society din Londra, Anglia, și la pagina 14 se spune: „Oricare ar fi profesiile Martorilor lui Iehova, nu există nici o îndoială că efectul practic al activităților Turnului de Veghere este de a stimula comunismul, ca să nu spunem anarhia, și să submineze toate sentimentele de respect pentru autoritate.”

⁵ Îl provocăm pe acel englez iezuit să armonizeze, dacă poate, acuzația sa cu declarația publică făcută de către JF Rutherford, pe atunci președinte al Societății Turnul de Veghere, în Royal Albert Hall din Londra, duminică 11 septembrie, 1938. În timp ce-și expunea discursul său „Înfrunțați Faptele”, care a fost difuzat la radio și prin cablu în mai mult de 50 de orașe din Statele Unite, Canada, Marea Britanie, Australia, Noua Zeelandă și Tasmania, și, de asemenea, difuzat de un lanț transcontinental de 118 stații radio din S.U.A., domnul Rutherford a spus: „Profeția împlinită arată că în 1914 Iehova l-a întronat pe Isus Cristos și l-a trimis să domnească, în timp ce Satan exercită încă putere în lume. (Psalmul 110:1, 2) În 1917 SATAN A ADUS ÎN RUSIA UN GUVERN COMUNIST SAU BOLȘEVIC, care a fost prima apariție a unei domnii totalitare, și care se opune lui Dumnezeu și împărăției sale. Acesta declară că statul este puterea supremă, și îi persecută pe cei care îl slujesc pe Dumnezeu și pe Isus Cristos.”

⁶ Dar, să continuăm: Pe 17 aprilie 1948, episcopul de Cork, Irlanda, a adresat o scrisoare clerului responsabil de parohiile din Cork și din vecinătate, care a fost publicată în *Examiner* din Cork în acea zi. După ce s-a referit la activitățile martorilor lui Iehova, scrisoarea episcopului concluziona: „Unii numesc aceste activități comunism. Oricum, orice slăbire a religiei este primită cu brațele deschise de comunism ca o pregătire pentru sine.” *The Irish Times*, Dublin, a retipărit acea declarație două zile mai târziu. Într-un articol intitulat „Martorii lui Iehova din Sligo”, *The Sligo Champion* (Irlanda) din 25 iunie 1949, a publicat scrisoarea de la BIROUL DE INFORMAȚII A BIBLIOTECII CATOLICE, în care se spunea: „Amenințarea comunismului este micșorată de Martori, care îl numesc o sperietoare făcută de om, creat de Biserica Catolică cu un motiv ascuns [...] Ateismul rus este apărat de Martori.” *Evening Mail* din Dublin, din 22 iunie 1949, a tipărit, de asemenea, aceeași declarație. *The Sunday Independent* din 15

aprilie 1950, raportează întreruperea unei adunări publice a martorilor lui Iehova din Fountain, Dun Laoghaire, Irlanda, de către localnicii care strigau: „Comuniști!”, „Plecați de aici” și „Întoarceți-vă de unde ați venit!”

⁷ În Grecia, ca urmare a defăimărilor prin clerul Bisericii Ortodoxe Grecești, martorii lui Iehova sunt numiți trădători, lipsiți de patriotism, anarhiști, și comuniști, și pe 17 noiembrie 1949, am fost nevoiți să scriem ministrului de afaceri externe din Grecia, de la New York, cerându-i să răspundă la întrebarea dacă martorii lui Iehova sunt sau nu o organizație secretă sau comunistă.

ANCHETA OFICIALĂ DOVEDEȘTE ACUZAȚIILE FALSE

⁸ Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, cu birourile principale în Brooklyn, New York, acționează consultativ în calitate de corp de guvernare și serv al martorilor lui Iehova din toate țările. Deci, ceea ce este adevărat despre martorii lui Iehova din America trebuie să fie adevărat pe întreg pământul. Cei mai mulți martori activi se găsesc în Statele Unite, cu mai mult de 108,000 martori care au dat raport în luna aprilie a acestui an. Încă de la sfârșitul primului Război Mondial, în 1918, guvernul american a fost alarmat referitor la amenințarea democrației americane cu comunismul. S-a raportat că acești comuniști au funcționat în America din septembrie, 1919. Dar, în toți anii de atunci și până acum, nicio anchetă oficială nu a reușit să găsească cea mai mică legătură între Societatea Turnul de Veghere sau martorii lui Iehova, și comunismul ateu. În 1941, senatorul David din Pennsylvania, statul în care societatea a fost încorporată în 1884, a scris Departamentului de Justiție al Statelor Unite, de la Washington, DC. Ca răspuns, Departamentul a raportat că martorii lui Iehova nu sunt comuniști și nu au tendințe comuniste.

⁹ Mai mult, în 1948, guvernul Statelor Unite, acționând prin intermediul procurorului său general, a enumerat toate organizațiile care erau totalitare, fasciste, comuniste, și subversive și care sprijineau răsturnarea guvernului prin violență sau prin mijloace neconstituționale. Procurorul General a furnizat această listă cu organizațiile președintelui Comisiei de verificare a loialității a Consiliului de Administrație al Statelor Unite. Prin scrisoarea din data de 21 septembrie 1948, (Memorandumul nr. 19), președintele Comisiei de verificare a loialității a înaintat o listă a acestor organizații la toate departamentele și agențiile executive ale guvernului Statelor Unite. O examinare a acestei liste oficiale cu organizații subversive și ilegale arată faptul că numele Martorii lui Iehova și Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere nu apare nicăieri.

¹⁰ Informarea greșită cu privire la martorii lui Iehova a pătruns chiar într-un memorandum al Infanteriei Marine a Statelor Unite ale Americii, publicat. Ca urmare, Memorandumul nr. 55-49 al Infanteriei Marine, emis pe 6 iunie 1949, declara că martorii lui Iehova erau asociați cu comunismul. Această eroare a fost adusă în atenția biroului central al Infanteriei Marine a Statelor Unite ale Americii, de la Washington, DC. Ca răspuns pentru avocatul nostru legal, comandantul Infanteriei Marine de la Washington a trimis o scrisoare datată pe 15 decembrie

1949, în care și-a exprimat convingerea că declarația despre martorii lui Iehova este total lipsită de fundament. În scrisoarea lui se spune: Am comandat ca discuția ‘Comunismul în Statele Unite’ (Anexa [B] pentru Memorandum nr. 55-49 al Infanteriei Marine), să fie revizuită, astfel încât să se elimine orice referire la Martorii lui Iehova și voi ordona ca toate copiile existente în prezent, care conțin astfel de referințe, să fie distruse. În plus, acum am dispus să se pregătească un memorandum, care va fi emis de către acest sediu și care va fi distribuit în același fel ca Memorandumul nr. 55-49 al Infanteriei Marine. Acest memorandum va menționa faptul că referirea la martorii lui Iehova din Anexa (B) din Memorandumul nr. 55-49 al Infanteriei Marine a fost complet nefondată, că a fost făcută fără o informare adecvată, cu o înțelegere complet greșită a faptelor, și că acest sediu regretă faptul că a fost publicată această declarație nefericită. ... Vă rog să le transmiteți clienților dumneavoastră, Societății de Biblii și Tratamente Turnul de Veghe și martorilor lui Iehova regretul meu sincer pentru publicarea acestei referiri lamentabile despre ei. Dacă există orice alte măsuri care pot fi luate de acest sediu, vă rugăm să nu ezitați să mă informați.”

¹¹ Pe data de 23 decembrie 1949, Memorandumul nr 131-49 al Infanteriei Marine a fost emis și postat, și cuprindea tot ceea ce promisese comandantul în scrisoarea de mai sus. Este inutil de spus că noi apreciem foarte mult această acțiune onorabilă luată de către sediul central al Infanteriei Marine a Statelor Unite ale Americii.

ÎNREGISTRAREA PUBLICATĂ VORBEȘTE DE LA SINE

¹² Acuzațiile că martorii lui Iehova sunt comuniști, „apostoli ai lui Stalin,” „coloana a cincea” a comunismului, și că „depun eforturi pentru a aduce condiții prielnice pentru răspândirea marxismului”, sunt absolut fără teme și sunt minciuni hulitoare împotriva servilor Dumnezeui Cel Prea Înalt. Lucrarea lor creștină educațională din toate țările și publicațiile lor oficiale dovedesc acest lucru. Pe întregul pământ, martorii utilizează corporația Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere ca servul lor juridic și de publicare. Ei folosesc publicațiile societății amintite în lucrarea lor de educare a oamenilor prin Sfânta Biblie. Din cele mai vechi timpuri publicațiile Turnului de Veghere au demască comunismul ca pe o amenințare mondială și au demonstrat că este nepractic, sortit eșecului, și contrar Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Chiar din al treilea număr revista Turnul de Veghere din septembrie 1879, în articolul ei principal intitulat „Ziua Domnului” (paragrafele 7 și 14), declara cele de mai jos, și după ce veți citi, vrem să vă amintiți că aceasta s-a publicat, nu în 1950, ci înainte cu șaptezeci și unu de ani:

13. „Foarte multe Scripturi par să învețe că împărățiile pământului vor fi detronate de o răscoală a oamenilor aduși la disperare din cauza lipsei de serviciu și care caută o alinare de asupra guvernelor însetate de sânge. O astfel de răscoală și răsturnare ar aduce-o cu plăcere – dacă ar putea – socialiștii, COMUNIȘTII și nihiliștii din prezent. Acum Scriptura recunoaște că asupra și

răul există în rândurile națiunilor și prezice aceasta ca modalitate în care acestea vor fi răsturnate, zicând: ‘Duceți-vă acum, bogaților, plângeți și urlați pentru mizeria care va veni peste voi. Ați strâns comori pentru zilele din urmă. Iată că plata pe care o datorați lucrătorilor, dar pe care ați reținut-o, prin înșelăciune, strigă.’ - Iacov verset 1. Cu toate acestea, ea nu recunoaște comunismul ca fiind drept, ci dimpotrivă, mai degrabă îi instruiește pe cei *credincioși* ... spunându-ne – ‘*Fiți răbdători*, prin urmare, fraților, până la venirea Domnului.’ ... Și este uimitor cât de rapid au devenit realități aceste lucruri, care erau odată privite ca absurde și imposibile. Când noi, împreună cu alți câțiva, declarăm aceste lucruri la puțin timp de atunci, și atrăgeam atenția asupra faptului că se învăța faptul că tulburarea este pricinuită de o răsculare a oamenilor și de răsturnarea guvernelor – comunism – eram luați în râs; este adevărat că pe atunci exista un semn mic despre comunism, dar astăzi fiecare națiune civilizată este cuprinsă de groază și nihilismul, comunismul și socialismul sunt cuvinte familiare și vedem cum ‘inima oamenilor cedează de frică și în așteptarea lucrurilor care vor *veni* asupra pământului, pentru că puterile cerului (guvernele) vor fi zguduite.’ – Luca 21:26.

¹⁴ În numărul său din iunie 1883, *Turnul de Veghere* (pag. 8) spunea: „Cu alte cuvinte, îndepărtează elementul care recomandă *prudență*, moralitate, și facerea dreptății din sfaturile maselor agitate - din syndicate muncitorești și alte asociații, și lasă elementul amenințător să controleze, iar rezultatul va fi imediat distrugerea vieții, a proprietății, a legilor și a păcii – o mare domnie a anarhiei în numele *comunismului*.”

¹⁵ În numărul din ianuarie 1884, *Turnul de Veghere* (pag. 5) a publicat articolul „Lumină în Întuneric” și cita, în paragraful 5, declarația din *Blackwood's Magazine*: „Cât de umilitor este, de asemenea, gândul că ... clasele periculoase, și ‘forțele de distrugere’ devin mai formidabile decât oricând, și că ‘revoluția socială’ – comunismul ateu și nihilismul – pot zgudui încă din temelii întregul sistem al civilizației pe care Europa modernă l-a perfecționat atât de încet, ca cel mai mare produs al comunității ariene a națiunilor.”

¹⁶ Acum, observați declarațiile următoare: În numărul său din 1 septembrie 1895, *Turnul de Veghere*, sub titlul „Ei aveau totul în comun”, spunea următorul lucru: „*Experiența* dovedește eșecul metodelor comuniste din timpul prezent. ... Biblia nu învață comunism, ci învață individualism iubitor și atent, exceptând sensul de comunism de familie – fiecare familie acționează ca o unitate, ... Mai mult decât atât, formarea unei comunități de credincioși se opune scopului și metodelor din vremea Evangheliei. Obiectivul acestui timp este să se pună *mărturie* lumii despre Cristos, și astfel să se ‘scoată un popor pentru numele Lui’; și, în acest scop, fiecare credincios este îndemnat să fie o lumină strălucitoare și care arde înaintea oamenilor – lumea în general – și nu doar înainte și pentru fiecare în parte. ... Încă este lucrarea poporului lui Dumnezeu să strălucească *în mijlocul* lumii ca lumini, și nu să se închidă în mănăstiri sau sihăstrie ori ca și comunități. Promisiunile Paradisului nu vor fi realizate prin aderarea la aceste comunități.”

¹⁷ În numărul său din 1 ianuarie 1902, *Turnul de Veghere* a publicat articolul intitulat „Biserica timpurie”, iar în subtitlu „Comunismul din prezent este nepractic”, spunea: „Biserica timpurie nu a practicat ceea ce este acum cunoscut sub numele de comunism; ... După cum arată înregistrarea, nu a existat nicio împărțire obligatorie a averii, după cum sunt scopurile comunismului. Dimpotrivă, totul era voluntar, și tot ce este de același fel este la fel de liber, la fel de voluntar, și la fel de bun, acum ca și atunci – nici mai mult, nici mai puțin. ... Este de remarcat că apostolii nici nu au poruncit, nici nu au sfătuit comunismul; și în scrierile lor nu au sugerat că acesta prevala în biserica timpurie.”

¹⁸ În 1886 Societatea de Biblie și Tratatate *Turnul de Veghere* a publicat cartea *Planul Vârștelor*, și această carte a continuat să fie publicată și distribuită în milioane de exemplare, în multe limbi, până în 1929, când a fost scoasă din stoc. În capitolul 15, intitulat „Ziua lui Iehova”, pagina 312, ¶ 2, această publicație a *Turnului de Veghere* spunea: „Astfel, cei bogăți sunt mai atrași de guverne; iar masele muncitoare, care au început să creadă că legile și guvernele au menirea de a-i ajuta pe cei bogăți și de a-i defavoriza pe cei săraci, sunt atrase de comunism și anarhie, gândind că interesele lor ar fi mai bine servite în felul acesta, dar fără să realizeze că cel mai rău guvern și cel mai costisitor este mult mai bun decât nici un guvern.” Toată înregistrarea publicată anterior vorbește de la sine.

PERSECUȚIA DOVEDEȘTE ACUZAȚIILE CA FIIND FALSE

¹⁹ Isus Cristos le-a spus urmașilor săi: „Dacă ați face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar fiindcă nu faceți parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște [...] Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta și pe voi.” (Ioan 15:19, 20) Persecuția la care au fost supuși până acum martorii lui Iehova dovedește că nu sunt parte din această lume și nu au nicio legătură sau sprijin de la comunismul politic sau de la orice altă mișcare politică. În Rusia, martorii lui Iehova și Societatea de Biblie și Tratatate *Turnul de Veghere* nu sunt înregistrați sau recunoscuți ca legali. Ei au fost scoși în afara legii și interziși acolo. Datorită modului lor Biblic de a se închina Dumnezeuului Cel Prea Înalt au fost crud persecutați și exilați în Siberia de către comuniști. Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că sunt Titoiști, pentru că, în 1947, Iugoslavia titoistă a pus mâna pe toți oficialii care reprezentau Societatea de Biblie și Tratatate *Turnul de Veghere* și martorii lui Iehova din Zagreb și au interzis atât Societatea cât și pe martori. Unsprezece dintre acești oficiali au fost judecați și au fost închiși cu sentințe mari, de la trei la douăzeci de ani.

²⁰ Guvernul din Albania, de asemenea, a închis pe martorii lui Iehova și le-a interzis organizația. Cehoslovacia i-a pus pe toți oficialii Societății *Turnul de Veghere* și pe martorii lui Iehova care își desfășurau activitatea acolo, în lagăre de muncă, după ce le-a negat dreptul la proces. România i-a pus în închisoare pe oficialii Societății *Turnul de Veghere*, a confiscat proprietatea Societății și i-a interzis pe martorii lui Iehova. Bulgaria, de asemenea, i-a interzis și i-a pus în

închisoare pe reprezentanții Societății și pe martorii lui Iehova. Persecuția împotriva lor continuă și în Ungaria și Polonia. În Germania de Est, dominată acum de Rusia comunistă, continuă împotriva lor aceeași persecuție. Cu atât mai mult din 30 iulie 1949, când 18,000 de martori ai lui Iehova, în timp ce se aflau adunați la un congres în Waldbühne (Forest Stage) din Berlin, au adoptat o rezoluție ce demasca persecuția prin puterile comuniste din Germania de Est; acest lucru a stârnit un protest viguros împotriva ei.

²¹ În țările de mai sus, guvernele comuniste au făcut ca tipărirea sau distribuirea publicațiilor Societății de Biblie și Tratatelor Turnul de Veghere să fie ilegală, deși acestea au circulație liberă în Statele Unite și în alte țări din blocul de Vest. Întrebăm, prin urmare, dacă martorii lui Iehova sunt comuniști, după cum declară dușmanii noștri religioși din creștinătate, atunci de ce puterile comuniste i-au interzis pe acești martori care poartă numele lui Iehova Dumnezeu, le-au confiscat proprietatea și i-au vânat, persecutându-i într-un mod fanatic?

EFORTURILE ÎMPOTRIVA EXPANSIUNII SORTITE EȘECULUI

²² Nu ne uităm la agenții guvernamentale pentru a ne îndreptăți de acuzațiile false pe care dușmanii împărăției lui Dumnezeu le ridică împotriva noastră, pentru a-i orbi pe oameni cu privire la faptele și adevărurile Împărăției. Atotputernicul Dumnezeu a promis că-și va îndreptăți martorii credincioși, și el va face acest lucru în bătălia de la Armagedon, în care el va distruge în totalitate comunismul ateu și toate celelalte elemente ale lumii vechi. În profeția lui Daniel cu privire la organizarea lumii Diavolului, în acest timp crucial în care aceasta încearcă să țină elementele lumești laolaltă ca lutul amestecat cu fier, este scris: „Și, în zilele acestor regi, Dumnezeu cerului va stabili o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată. Împărăția nu va trece în stăpânirea altui popor [nici a comuniștilor, nici a altui grup politic], ci va zdrobi în bucăți și va nimici toate aceste împărății și ea însuși va dăinui veșnic.” Profeția aseamănă împărăția lui Dumnezeu prin Cristos cu o piatră care lovește și prefăce în pulbere chipul guvernamental al Diavolului, și spune: „Piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul.” (Daniel 2:44, 35). Nici Organizația Națiunilor Unite, și nici orice putere totalitară nu vor fi capabile să se ridice împotriva împlinirii acestei profeții. Guvernul teocratic al lui Iehova de sub Cristosul Său va supraviețui bătăliei de la Armagedon ca și învingător și-i va aduce pe credincioșii oameni cu bunăvoință ca supraviețuitori și după aceea va stăpâni peste tot pământul, fără puteri rivale.

²³ Acest guvern va domni suprem din cer. Împărăția este ceea ce martorii lui Iehova anunță la toate națiunile, și față de aceasta ei își declară supunere fără ezitare, în fața întregii lumi. Împărăția sa prin Cristos va crește. Regele Isus Cristos a început deja să strângă pe supușii săi pământești cu bunăvoință, și puternicii lui îngeri nevăzuți iau parte, împreună cu el, în lucrarea de strângere. (Mat. 24:31; 25:31-33) Nicio persecuție, nicio denaturare josnică, nicio conspirație a puterilor lumești nu poate opri dezvoltarea acestei împărății și nu poate preveni ca o

mulțime nenumărată de supuși devotați să se adune la ea, ca domnitor de drept și singura speranță a omenirii.

²⁴ Din acest motiv, astăzi, martorii lui Iehova propăvăduiesc evanghelia Împărăției în număr mult mai mare decât la timpul întemeierii Împărăției în 1914. De exemplu, în luna aprilie a acestui an, un raport la nivel mondial realizat de Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere prezintă 357.889 martori activi în 106 de țări și în asocieri cu 65 de organizații de filială. Acest congres internațional din 1950, acest congres al martorilor lui Iehova „Creșterea Teocrației” de aici de pe Yankee Stadium, New York City, este mărturia copleșitoare a creșterii Împărăției pe pământ. Suntem asigurați că această creștere a Împărăției nu va lua sfârșit niciodată. Deci, pe măsură ce împingem mai departe lucrarea pe care Iehova ne însărcinează să o facem în aceste „zile din urmă” ale acestei lumi, se poate aștepta ca numărul de servi ai veștii bune a Împărăției să crească, în împlinirea profeției divine.

²⁵ Lucrarea noastră este una pașnică. Vom continua să ascultăm porunca lui Isus de a ‘da Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.’ Prin urmare, vom fi ordonați, nu vom recurge la violență sau la subversiune împotriva puterilor politice ale acestei lumi, și le vom permite să continue să-și desfășoare experimentele politice, atâta timp cât Dumnezeu le permite. Ne vom îndeplini obligația de a avertiza toate națiunile de venirea „actului lui Dumnezeu” împotriva acestei lumi la Armagedon. Doar această cale de acțiune poate avea aprobarea lui și ne va asigura supraviețuirea în bătălia de la Armagedon. Cuvântul Său ne poruncește: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care respectați hotărârile sale. Căutați dreptatea, căutați smerenia, poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” (Țef. 2:3, *A.S.V.*) Recomandăm tuturor această cale de acțiune a evlaviei cu mulțumire.

²⁶ Observăm tendința în creștere de înregimentare totalitară a oamenilor ca o măsură finală disperată de a păstra puterile lumești sub control. Oamenii sunt străbătuți de mișcarea idolatrizării statului și înălțării lui deasupra lui Dumnezeu, care este singura Putere Supremă. Biblia a prezis acest lucru. (Apoc. 13:16, 17) Dar nu putem fi împărțiți în închinarea noastră. Confrunțați cu încălcarea continuă a închinării noastre față de Conducătorul Suprem și a devotamentului nostru față de împărăția lui prin Cristos, suntem hotărâți să ascultăm porunca regelui nostru de a „da ... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Conștienți de cuvintele apostolului Petru la judecată, în Ierusalim, „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni”, vom continua să dăm ascultare mai întâi la ce poruncește Dumnezeu, împreună cu un devotament de neclintit față de împărăția Sa stabilită acum. (Faptele 5:29) Vom suferi mai multă persecuție internațională pentru această cale de acțiune evlavioasă, dar ne avertizăm persecutorii cu cuvintele lui Iehova Dumnezeu pentru organizația lui teocratică: „Națiunea și împărăția care nu-ți va servi va pieri; da, acele națiuni vor fi complet pustiite.” (Isa. 60:12) Ascultarea de marele dăător de viață înseamnă viață veșnică pentru

noi în lumea nouă, și persecutarea noastră de lumea veche nu va reuși să oprească creșterea Împărăției.

²⁷ Ne vom păstra integritatea față de Dumnezeu în justificarea suveranității sale universale și a dreptului său de a domni asupra creației sale, asupra acestui pământ și a tuturor oamenilor cărora li s-a permis să locuiască pe el. În ascultare teocratică și loialitate vom înainta spre Lumea Nouă, bucurându-ne de toată expansiunea viitoare a împărăției Sale, pentru că această creștere nu va avea sfârșit de această parte a Armagedonului. Dacă vom continua să semănăm mesajul său despre Împărăție, vom culege eternitate, pentru că Dumnezeu va da creșterea Sa promisă. Creștinătatea să continue să semene în vânt, urmărind calea de acțiune deșertă a acestei lumi vechi; ea va secera furtună la Armagedon. Noi, cei care am semănat interesele Teocrației lui Iehova prin Cristos, vom culege creșterea a mii de alți aderenți ai Împărăției, „celelalte oi” pe care Păstorul cel Bun le va strânge într-un „singur staul” cu siguranță veșnică. – Ioan 10:16 .

²⁸ Cuvântul și scopul lui Dumnezeu nu au eșuat niciodată până acum și nu ne vor dezamăgi nici în perioada cea mai crucială a lumii care stă în față. Deci, înainte cu lucrarea Sa de mărturie pentru Împărăție între toate națiunile, înainte de venirea sfârșitului. În credință și ascultare, ca buni soldați ai lui Isus Cristos, îndurați greutăți. Faceți-vă partea în calitate de agenți de publicitate ai guvernului Lumii Noi! Nu vă fie frică de dușman, ci numai de Dumnezeu. Printr-o viață evlavioasă și prin proclamarea neîncetată a adevărului Bibliei, continuați să recomandați Teocrația lui Iehova, prin Cristos, tuturor oamenilor cu bunăvoință, așteptându-l cu încredere pentru o creștere plină de satisfacții. – 2Cor. 4:2.

[Note de subsol]

Declarația citată poate fi citită la pagina 12, paragraful 3, până la pagina 13, sus, din broșura *Înfrunțați faptele*, publicată în 1938, care a fost pusă în circulație în milioane de exemplare, într-un număr de limbi.

Vezi pagina 259 pentru fotocopia acestei scrisori.

Memorandumul nr. 131-49 al Infanteriei Marine se refera la Memorandumul nr. 55-49 și spunea: „1. Referință (a) intitulată ‘Comunismul în Statele Unite’, cuprindea declarația că secta religioasă cunoscută ca ‘Martorii lui Iehova’ era frecvent asociată cu comunismul.

2. Publicația acestei declarații a reacționat nefavorabil pentru Infanteria marină, prin faptul că a fost publicată fără o informație potrivită și s-a demonstrat că în realitate era complet fără fundament.

3. Ofițerii de la conducere vor face imediat pași pentru a aduce cele de mai sus în atenția întregului personal la care făcea referire declarația originală (a) ar fi putut fi comunicat” – Datată 23 decembrie, 1949.

Vedeți, de asemenea, *Bătălia Armagedonului*, publicată în anul 1897, și mai ales capitolul 10 intitulat „Remedii propuse – sociale și financiare”, paginile 473-481. Observați că la subtitlul „Comunismul ca remediu”, aceasta spune: „Ca întreg, acesta este complet impracticabil”. Această carte a mai fost distribuită până în 1929.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume dovedește că a dat greș creștinătatea? Unde fuge ea?
2. Cum profită religioniștii de condițiile care sunt împotriva noastră?
3. Cum ne-au denaturat ei în Polonia?
4. Ce acuzații a adus un iezuit britanic în 1939 și 1942?
5. Împotriva cărei declarații publice a fost provocat el să-și pună de acord acuzațiile?
6. Ce acuzații au adus recent religioniștii irlandezi?
7. Cum o duc martorii din Grecia, din pricina defăimărilor clerului?
8. (a) De ce investigația martorilor din America este decisivă pentru lume? (b) Ce a raportat Departamentul de Justiție în 1914?
9. Ce a arătat lista Comisiei de verificare a loialității în 1948?
- 10,11. Ce greșală a corectat Infanteria Marină a S.U.A. în Memorandumul acestuia? Cum?
12. Ce lucrare și publicații demască acuzațiile? În ce scop?
13. Ce a spus *Turnul de veghere* din septembrie 1879 despre comunism?
14. Ce a spus despre acesta numărul lui din iunie 1883?
15. Ce a spus despre acesta numărul din ianuarie 1884?
16. Ce a spus despre acesta numărul din 1 septembrie, 1895?
17. Ce a spus despre acesta numărul din 1 ianuarie 1902?
18. Ce a spus despre acesta *Planul vârstelor*?
19. Ce persecuție din Rusia dovedește false acuzațiile?
21. Ce persecuții din țările rusești satelit le demonstrează netemeinicia?
21. Ce se poate spune despre publicațiile Turnului de Veghere de acolo? Ce întrebăm noi?
22. La cine privim să ne îndreptățească? Unde și cum?
23. Ce nu reușesc să oprească acum persecuția, denaturarea și conspirația? De ce?
24. La ce ne putem aștepta, pe măsură ce continuăm să lucrăm, așa cum a fost arătat în aprilie 1950?
25. Ce cale de acțiune vom urma, de vreme ce lucrarea noastră este pașnică? De ce?
26. Ce poziție vom lua referitor la închinare, în ciuda a ce se află înainte?
27. La ce activitate nu vom renunța și de ce creștere suntem asigurați?
28. Cum vom recomanda împărăția lui Dumnezeu la toți oamenii cu bunăvoință?

Rezoluție

Cele două articole anterioare au fost programate să fie oferite împreună ca discurs cheie de N. H. Knorr, președinte al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere marți, 1 august 1950, la ora 3 p.m., la multele mii de oameni așteptați să umple Stadionul Yankee din New York, ca participanți la congresul internațional

sau Congresul Martorilor lui Iehova „Creșterea Teocrației”. Materialul ne-a fost furnizat cu multă bunăvoință în avans pentru publicarea în această ediție a revistei, pentru ca discursul tipărit ce apare în coloanele noastre să poată fi pus în circulație pentru participanții la congres, imediat după ce Dl. Knorr își va fi rostit discursul și va fi fost urmat de prezentarea de către el a Rezoluției de mai jos pentru a fi adoptată:

REZOLUȚIE

² CU această ocazie importantă, când ne-am adunat într-un corp reprezentativ de zeci de mii, din mai mult de 50 de țări, aici, la Stadionul Yankee din New York, pentru a continua Congresul internațional „Creșterea Teocrației” al Martorilor lui Iehova, constatăm că este oportun ca în această zi de 1 august 1950 să facem această Declarație:

³ ÎNTRUCÂT Dumnezeu cerulul și al pământului, al cărui nume este Iehova, este Sursa întregii autorități și puteri de drept și și-a înregistrat în paginile Sfintei Biblii scopul de a-și restaura guvernul Teocratic drept pe acest pământ (Psalm 62:11; Matei 6:9, 10); și

⁴ ÎNTRUCÂT cele „șapte timpuri” de dominație neîntreruptă a pământului de națiunile păgâne au expirat în 1914 A.D., iar acum profeția Bibliei și împlinirea sa dovedesc laolaltă că atunci Iehova Dumnezeu și-a luat din nou puterea de a domni asupra pământului și în acest scop l-a întronat în ceruri pe Fiul său Isus Cristos, care și-a dovedit integritatea față de Dumnezeu, până la moartea pe un stâlp de tortură la Calvar, și care și-a stabilit în felul acesta dreptul de a conduce ca Rege în numele Tatălui său (Daniel 4:25, 32; Luca 21:24; Apocalipsa 11:15 până la 12:10); și

⁵ ÎNTRUCÂT Dumnezeu cel Atotputernic a decretat sfârșitul acestei lumi și ne-a promis „ceruri noi și un pământ nou” pentru a forma o lume nouă dreaptă, în care Fiul său întronat va fi Rege, și astfel această lume veche se află la al ei „timp al sfârșitului” din 1914 A.D., iar „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” se apropie pentru înlăturarea vechii lumi și instalarea celei noi (2 Petru 3:10-13; Apocalipsa 16:14-16; 21:1-5); și

⁶ ÎNTRUCÂT națiunile acestei lumi refuză avertismentul arătat în Cuvântul lui Dumnezeu și verificat de toate condițiile periculoase de pe pământ, se opun scopului lui Dumnezeu extinzându-și propria conducere a lumii, prin care caută să-i alinieze pe toți oamenii și ignoră, împiedică și persecută minoritatea credincioasă care predică vestea cea bună despre împărăția stabilită a lui Dumnezeu, și în felul acesta se pun pe calea distrugerii prin „actul lui Dumnezeu” care va marca finalul acestui „timp al sfârșitului”.

⁷ PRIN URMARE noi, aici, declarăm în fața lui Dumnezeu și a omului, sprijinul nostru absolut acordat suveranității universale a lui Iehova și supunerea noastră față de împărăția Sa acum stabilită, în mâinile Fiului său Isus Cristos.

⁸ MĂRTURISIM că la origine, prin Fiul său, Dumnezeu a creat acest pământ și omul de pe acesta și că după ce omenirea s-a revoltat împotriva guvernului divin,

Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său pentru a-și dovedi dreptul de a governa o lume nouă și, de asemenea, pentru a muri ca jertfă, ca toți cei care devin supușii lui să poată trăi veșnic în noua lume; și astfel mărturisim cu bucurie că Dumnezeu, prin jertfa Fiului său, ne-a răscumpărat și îi datorăm viața și devotamentul nostru total lui Dumnezeu și Regelui său și, prin urmare, ascultarea noastră față de Dumnezeu și Fiul său domnitor primează. – 1 Corinteni 6:20; 7:23.

⁹ RECUNOAȘTEM că Iehova Dumnezeu ne-a făcut martori ai săi, după Cuvântul său, și suntem obligați să ducem mai departe această însărcinare ca martori ai lui Iehova până la sfârșitul acestei lumi (Isaia 43:10-12, *Am. Stan. Ver.*); și fiind pentru Dumnezeu și împărăția Sau prin Cristos nu vom putea niciodată să fim comuniști. Denunțăm falsă acuzație a dușmanilor noștri că am fi comuniști. Dezaprobăm orice legătură sau sprijin al comunismului sau al oricărui alt element politic al acestei lumi vechi. Mai mult, protestăm uniți împotriva persecutării martorilor lui Iehova de către puterile comuniste și de către alte puteri guvernamentale; declarăm persecutarea oricărei minorități religioase de către guvernele politice și de către ierarhiile religioase puternice ca fiind ceva greșit și necreștin și nu vrem să avem nimic de-a face cu acestea.

¹⁰ În timp ce, mai întâi îi vom da lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, atâta vreme cât va dura această lume îi vom da Cezarului ce este al Cezarului, ducând o viață pașnică, ordonată ca și creștini, neimplicându-ne în conflictul ideologiilor politice și sociale potrivnice, neamestecându-ne în politica lumească și neangajându-ne în nici o acțiune subversivă, nici chiar sub persecuție, pentru a ne ‘păstra nepătați în această lume’ până la sfârșitul acesteia. – Romani 12:18; 1 Petru 2:19-21; Iacov 1:27.

¹¹ ÎN ASCULTARE de porunca divină vom continua uniți să predicăm „această evanghelie a împărăției în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile”, avertizând atât conducătorii cât și oamenii asupra consecințelor opoziției lor față de împărăția în creștere a lui Dumnezeu, educându-i și încurajându-i pe toți iubitorii de dreptate, adevăr și viață să se refugieze sub împărăția lui Dumnezeu, prin Cristos, și să aștepte încrezători ca aceasta să scape în curând pământul de domnia satanică, de toată răutatea și să înceapă veșnica Lume Nouă a conducerii, dreptății, păcii și prosperității teocratice.

¹² Întregul raport al activității de la congres asupra Rezoluției de mai sus sperăm să îl publicăm cât mai devreme posibil în *Turnul de Veghere*. Putem adăuga că Rezoluția a fost pregătită pentru traducere în: franceză, spaniolă, germană, rusă, olandeză, greacă, maghiară, daneză, ucrainiană, slovacă, italiană, norvegiană, finlandeză, suedeză, lituaniană, portugheză, americană și poloneză, pentru a fi prezentată în cadrul întrunirilor în limbi străine ale congresului, în dimineașele de miercuri, joi și sâmbătă, în beneficiul tuturor celor prezenți care vorbesc aceste limbi, dar nu înțeleg limba engleză. Societatea speră ca aceste adevăruri să ajungă până la marginile pământului.

[Întrebări de Studiu]

1. Care au fost articolele anterioare programate pentru a fi oferite ca discurs și în ce condiții?
2. Ce anume făcea oportună o astfel de Rezoluție?
3. Cine este sursa autorității? Care este scopul acestuia?
4. Ce evenimente care au legătură cu dominația lumii au marcat anul 1914 A.D.?
5. În ce perioadă se află acum vechea lumea și ce anume se apropie?
6. Cum se opun națiunile scopului lui Dumnezeu? La ce anume se expun acestea?
- 7, 8. Ce declarăm noi, prin urmare, și ce anume mărturisim?
9. Ce anume recunoștem, ce denunțăm și la ce anume protestăm?
10. Ce anume vom face, pentru a ne păstra astfel nepătați de lume?
11. Ce vom continua să facem în unitate?
12. Cum urma să fie folosită Rezoluția în beneficiul participanților la congres care cunosc doar limbi străine?

Numele și scopul Turnului de Veghere

De ce se numește această revistă „Turnul de Veghere”? Are numele susținere și semnificație biblice? Care este scopul acestei reviste? Acoperă aceasta o nevoie care nu este acoperită de celelalte sute de reviste care inundă continuu standurile publice cu reviste? *Turnul de Veghere* reprezintă singură domeniul său, iar valoarea sa nu se măsoară în bani. Care sunt faptele care dovedesc acest lucru?

Biblia menționează în mod frecvent turnuri. Ele erau structuri înalte, mai mult înalte decât late, și ridicate într-o varietate de locuri pentru a forma o trăsătură proeminentă a arhitecturii în vechiul Israel. Adesea, acestea se găseau în podgorii, după cum este arătat de Isus în parabola lui despre agricultori. (Isa. 5:2; Mat. 21:33; Marcu 12:1) Turnurile ca amplasamente de supraveghere erau construite dincolo de zidurile cetăților fortificate, precum și deasupra zidurilor, pentru a servi ca posturi de observare și puncte puternic fortificate. (2 Reg. 17:9, 18:8; 2Cron. 20:24; 26:9, 10, 15; Neem. 3:1; Ps. 48:12). Datorită utilizării turnurilor literare ca locuri de refugiu, limbajul figurativ vorbește despre Iehova Dumnezeu ca despre un turn puternic pentru cei care au încredere în el. – Jud. 9:51, 52; Ps. 18:2, 61:3, 144:2, Prov. 18:10.

În turnuri stăteau străjeri pe post de observatori, pentru a preveni orice atacuri surpriză ale dușmanilor, sau să anunțe orice știri pe care ei le puteau culege din observațiile lor, fie că era veste bună sau rea. (2Împ. 9:17). Datoria lor era să stea treji, să vegheze, și să avertizeze. Cu toate acestea, în acea teocrație tipică era adevărat că, „dacă Domnul nu păzește cetatea, străjerul stă treaz în zadar.” – Ps. 127:1, *A.A.T.*

Această conexiune între Iehova Dumnezeu și străjerii din turnuri era chiar mai importantă în cazul acelor oameni desemnați să fie atenți la mesaje din partea Domnului și să avertizeze de pericolele care amenințau bunăstarea spirituală a

națiunii Israel. Aprecierea atribuțiilor străjerilor postați în turnurile literale ne ajută să înțelegem responsabilitățile de serviciu ale celor care sunt numiți ca străjeri pe un front mult mai important, și anume cel spiritual. Habacuc a fost un astfel de străjer, și a spus: „Voi sta pe turnul meu de veghere, la postul meu în foisor, veghind să văd ce îmi va spune El, ce răspuns va oferi rugăminții mele.” – Hab. 2:1, *Moffatt*.

ÎNSĂRCINAREA STRĂJERULUI

Însărcinarea străjerului este mai clar definită pentru noi în cazul lui Ezechiel. Deși el nu stătea într-un turn literal pe culmea unui zid al unei cetăți, el a fost abordat de Iehova, după cum urmează: „Omule muritor, te numesc străjer pentru casa lui Israel. Ori de câte ori auzi un cuvânt din gura mea să-i avertizezi din partea mea. Dacă îi zic celui rău: ‘Vei muri negreșit’, iar tu nu-l avertizezi, dacă nu spui nimic să-l avertizezi pe cel rău cu privire la calea lui rea, pentru a-și salva viața, atunci el, fiind rău, va muri pentru nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Totuși, dacă tu îl avertizezi pe cel rău, și el nu se întoarce de la comportamentul lui rău și de la calea lui rea, atunci el va muri din cauza nelegiuirii lui, dar tu te vei salva. Sau dacă un om drept se abate de la dreptatea lui și face ce este greșit, iar aceasta îi va aduce căderea, el va muri; fiindcă nu l-ai avertizat va muri din cauza păcatului lui, iar faptele drepte pe care le-a făcut nu vor fi amintite, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Totuși, dacă tu îl avertizezi pe cel drept ca să nu păcătuiască, și el nu păcătuiește, va trăi pentru că a primit avertismentul, iar tu te vei salva.” – Ezec. 3:17-21, *A.A.T.*

Nu numai ca salvarea străjerului este asigurată prin îndeplinirea credincioasă a îndatoririlor sale, dar, se deschide oportunitatea vieții și pentru cei răi care dau atenție la avertizarea străjerului. Promisiunea îndurătoare a lui Iehova este: „Nu-mi găsesc plăcerea în moartea celui rău, ci doresc mai degrabă ca el să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele! De ce să muriți, casă a lui Israel? Și, dacă îi spun celui rău: ‘Vei muri negreșit’, iar el se întoarce de la păcatul lui și face este legal și drept, - dacă cel rău înapoiază lucrul luat ca zălog, restituie ce a luat prin jaf și urmează decretele care duc la viață și nu mai face ce este rău, în mod sigur va trăi și nu va muri.” – Ezec. 33:11, 14-16, *A.A.T.*

După căderea Ierusalimului în captivitatea Babilonului și pustiirea sa timp de șaptezeci de ani, ca o femeie captivă, el zărește mesagerul care se grăbește peste vărfurile munților, care vine să publice salvarea și să îi declare Sionului eliberat că Dumnezeu lui domnește. În credință plină de bucurie el vede ca și cum zidurile și turnurile lui sunt reconstruite și străjerii staționați la posturile lor, privind împreună cu el spre priveliștea plăcută a eliberatorului viitor: „Ascultă! Străjerii tăi își înalță glasul, cântă împreună, căci vor vedea cu ochii lor când DOMNUL va restabili Sionul.” Cu această ocazie a restaurării glorioase a Sionului, străjerii sunt din nou menționați cântând cu zel lauda lui Iehova: „Pe zidurile tale, Ierusalim, am pus străjeri, ca să nu tacă deloc, nici ziua, nici noaptea. Voi, care sunteți în amintirea

DOMNULUI, să n-aveți odihnă și să nu-i dați odihnă până când El nu va întări Ierusalimul și până nu-l va face o laudă pe pământ!” – Isa. 52:1-10; 62:1-12, *O Trand. Amer.*

Având în minte că aceasta a însemnat restaurare pentru Ierusalim, vestea căderii Babilonului a venit ca o veste bună prin glasul străjerului: „Așa mi-a zis Domnul: Du-te, pune un străjer ca să spună ce vede! Și el a strigat ca un leu: O, Doamne, stau mereu ziua în turnul de veghere și în toate nopțile stau de pază la postul meu! Și iată că vine o trupă de oameni, călăreți! El a răspuns și a spus: A căzut! A căzut Babilon! Toate chipurile cioplite ale dumnezeilor lui sunt zdrobite la pământ!” – Isa. 21:6, 8, 9, *A.S.V.*

Nu ne fac să înțelegem toate cele de mai sus că străjerii au ocupat o poziție-cheie, fie în calitate de observatori în turnuri de veghere literale, fie ca slujitori ai lui Dumnezeu, atenți să primească mesaje de la Iehova și să anunțe oamenilor aceste sfaturi și avertismente? În ambele cazuri, străjerul a trebuit să ocupe o poziție avantajoasă care îi permitea să vadă și să audă ceea ce era esențial pentru îndeplinirea îndatoririlor sale.

STRĂJERII DE AZI

Astăzi, clerul religiilor ortodoxe ale creștinătății își asumă o poziție de străjeri peste bunăstarea spirituală a națiunilor. Datorită instruirii lor, ar trebui să fie într-o poziție mai presus de lăcomia și prejudecățile din timpul nostru, ca și pe înălțimile unui turn de veghere care îi ridică deasupra certurilor lumești și le acordă o vedere clară asupra lucrurilor, liberă de multele prejudecăți orbitoare ale acestor zile. Ar trebui să poată vedea întâmplările din perspectiva profețiilor biblice, observând evenimentele semnificative care avertizează apropierea pericolului, sau care apar ca semne îmbucurătoare ale unor timpuri mai bune care urmează să vină. Ei ar trebui să fie receptivi la îndrumarea lui Dumnezeu, treji la preceptele sale, rapizi în declararea Cuvântul Său.

Dar se ridică ei la înălțimea responsabilităților înalte ale străjerilor? Atunci când vorbesc despre problemele din prezent cauzate de război sau despre moralitate decăzută, nu-i fac remediile propuse de ei să pară mai mult ca politicieni sau asistenți sociali decât ca slujitori ai lui Dumnezeu? Nu sunt ei orbi la semnele timpurilor? Tăcuți atunci când vine vorba de proclamarea unui mesaj de avertizare nepopular. Adormiți la adevărul practic al Bibliei, și anume că Împărăția lui Cristos este singura speranță a omului? Totuși, cât de atenți sunt ei să-și transmită scopurile proprii, să-și promoveze biserica, să își mărească reputația, să își sporească popularitatea, sau să își mărească veniturile financiare! Orice ați spune, o examinarea sinceră îi plasează în descrierea străjerilor necredincioși din vechime: „Străjerii lui sunt orbi. Toți sunt ignoranți, sunt niște câini muți, care nu pot să latre; dorm, zac, le place să dormiteze. Sunt niște câini lacomi, care nu se mai satură. Sunt niște păstori fără pricepere. Toți se îngrijesc de calea lor, fiecare pentru câștigul său, din colțul lui.” – Isa. 56:10, 11.

Pe de altă parte, o examinare cinstită potrivește un alt grup cu străjerul credincios Ezechiel, care și-a împlinit însărcinarea: „Ori de câte ori veți auzi un cuvânt din gura mea, să-i avertizați din partea mea.” Ce grup modern reprezintă pe străjerul credincios care nu ezită să rostească cu îndrăzneală mesajul lui Dumnezeu, deși este un avertisment nepopular? Aceștia sunt urmașii unși ai lui Isus Cristos care au mai rămas pe pământ, și care sunt cunoscuți scriptural sub numele de martori ai lui Iehova. (Mat. 24:45-47; Isa. 43:10-12, *Am Stan. Ver.*) Dând atenție poruncii divine de a nu fi o parte din această lume, ei sunt neutri la disputele acesteia. (2 Tim. 2:4; Iac. 4:4). Ei rostesc Cuvântul lui Dumnezeu, nu cuvântul omului. Ei văd calea lui Dumnezeu, nu calea omului.

Să ilustrăm: Când martorii lui Iehova observă condițiile actuale, văd recolta abundentă de lăudăroși egoiști și hulitori, observă creșterea delincvenței și lipsa de afecțiune firească, iau în considerare persecutorii și pe cei ce nu respectă înțelegeri, și realizează că această lume nebună după plăceri îmbracă în mod ipocrit o formă exterioară de evlavie, dar nu are nicio dragoste adevărată pentru Dumnezeu, atunci acești martori credincioși recunosc că astfel de lucruri sunt semnele prezise ale „zilelor din urmă”. (2 Tim. 3:1-5; Iac. 5:1-6) Când văd urmările războiului, foametea, epidemiile, cutremurele, persecuția nemiloasă a creștinilor, încercările politice greșite de a conduce lumea prin alianțe internaționale, ei nu repetă ca un papagal, în mod necugetat, fabula veche despre istoria care se repetă. Având ochii deschiși la profețiile Bibliei, ei văd aceste lucruri ca împliniri ale acestora. (Mat. 24:3-21; Luca 21:25, 26) Ei au ochi care văd, urechi de auzit, minți care înțeleg, și limbi zeloase să vorbească. (Mat. 13:14-17; Efes. 1:18) Mai mult decât atât, ei sunt luminați să vadă că nenorocirile actuale vor face, în curând, loc unei viitoare lumi noi a dreptății. – Luca 21:28-32.

REVISTA „TURNUL DE VEGHERE”

Dar ce legătură are aceasta cu revista *Turnul de Veghere*? Are o foarte mare legătură, deoarece *Turnul de Veghere* reprezintă vocea oficială a clasei străjerului de azi. Așa cum turnurile literale erau amplasate în puncte avantajoase ce permiteau un câmp de vizualizare extins, tot așa *Turnul de Veghere* este fondat pe culmea înțelepciunii demne de încredere, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Acest lucru îl ridică deasupra certurilor de partide, prejudecăților, lăcomiilor, propagandelor, discriminărilor rasiale sau dintre națiuni, și îl eliberează de influențele care i-ar putea strica sau denatura punctul de vedere. Viziunea sa nu este îngustă sau limitată, ci are vedere largă, suficient de largă pentru a privi în viitor, prin utilizarea profeției inspirate înregistrate. Vede condițiile și evenimentele moderne în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, fiind receptiv la mesajul lui Iehova, și rapid în declararea adevărilor și judecăților sale. Iehova poruncește clasei străjerului: „Strigă tare! Nu te reține! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, arată-i poporului meu păcatul lui!” (Isa. 58:1, *A.A.T.*) Ca glas al clasei străjerului, *Turnul de Veghere* a făcut cunoscute păcatele celor care pretind că-l

slujesc pe Dumnezeu, și în prezent își ridică glasul în treizeci de limbi și este auzit de toate națiunile pământului.

Văzut în această lumină, se poate spune că *Turnul de Veghere* stă ca străjer pe post de observator, atent la tot ceea ce se întâmplă, treaz încât să observe semnele care avertizează pericolul, rapid să arate calea spre viață în lumea nouă. Acesta anunță vestea despre împărăția lui Iehova stabilită prin întronarea lui Cristos în cer, ne avertizează că trăim în zilele din urmă ale acestei lumi vechi, strigă că bătălia lui Iehova de la Armaghedon vine în grabă, hrănește pe moștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi bucură pe oamenii cu bunăvoință cu perspectivele glorioase ale vieții veșnice într-un paradis pe pământ, și ne mângâie cu promisiunea învierii. Toate acestea le face cu încredere în glasul său, deoarece cuvintele sale își găsesc fundamentul în Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta nu este un străjer orb sau mut, ci încearcă mereu să se păstreze în armonie cu Dumnezeu, cercetându-i Cuvântul și fiind receptiv la îndrumarea lui, cu ochii mereu deschiși la profetie, astfel încât să știe ce să caute în evenimentele din lume, să înțeleagă semnificația a ceea ce vede. El nu interpretează în mod personal profetia, ci atrage atenția asupra faptelor fizice, le pune alături de profetie, și tu vezi singur cât de bine se potrivesc cele două, cu câtă acuratețe își interpretează Iehova propria profetie. – 2 Pet. 1:20, 21.

Deci, scopul acestei reviste este să rămână concentrată în mod credincios și atent asupra adevărului Bibliei, a întâmplărilor din lume care ar putea împlini profetiile, și în general asupra noutăților religioase. Uneori aceasta va sfâșia minciunile religioase, pentru ca adevărul Bibliei să poată fi consolidat în locul acestora. O astfel de lucrare cu două sensuri este poruncită în mod Scriptural, și este benefică pentru toate persoanele cu stare dreaptă a inimii. (Ier. 1:10; Evrei 12:5-13) Cu toate acestea, *Turnul de Veghere* nu se pretinde a fi inspirat în declarațiile sale, și nici nu este dogmatic. Invită la o examinare atentă și critică a conținutului său, în lumina Scripturilor. Scopul său este de a-i ajuta pe alții să îl cunoască pe Iehova și scopurile sale față de omenire, și să anunțe împărăția instaurată a lui Cristos, ca singura noastră speranță.

Iehova Dumnezeu este Învățătorul poporului său, dar noi trebuie „să fim de veghe” ca să îi prindem instrucțiunile. Nu trebuie „să dormim ca restul oamenilor, ci să fim vigilenți și treji.” Celor care dorm, cei vigilenți trebuie să le strige: „Este timpul să vă treziți!” (Isa. 54:13; Rom. 13:11, 1 Cor 16:13, *A.A.T.*; 1 Tes 5:6, *Moffatt*) Dacă ați dormit la semnele timpurilor, dacă nu ați vegheat la evenimentele din lume, în lumina profetiilor Bibliei, atunci trebuie să ascultați porunca de a vă trezi și a veghea. Fie ca *Turnul de Veghere* să vă ajute să țineți seama de un astfel de sfat care duce la viață, pentru că acesta este scopul său.

Trăind la înălțimea numelui și a scopului său, cu loialitate, *Turnul de Veghere* este de sine stătătoare în domeniul său, iar valoarea sa nu poate fi măsurată în bani. Aceasta declară înțelepciunea lui Dumnezeu, care este „mai bună decât rubinele, și toate lucrurile care pot fi dorite nu se compară cu ea”. O astfel de înțelepciune „este un copac de viață”. *Turnul de Veghere* îi face semn să pui mâna pe această

înțelepciune și să câștigi viață într-o lume nouă, fără sfârșit. – Prov. 3:13-18; 8:10, 11; Efes. 3:21.

Best-Seller-ul cel mai puțin citit?

Biblia, care a ajuns la ediția cu numărul trei miliarde, are un tiraj mai mare decât orice altă carte din lume. Toată sau doar părți din ea au fost traduse în mai mult de 1090 de limbi și dialecte. Cu o distribuire continuă de 1.5 milioane de exemplare în fiecare lună, este cu mult înaintea tuturor celorlate cărți best-seller din lume. Dar, în ciuda a toate acestea, ignoranța generală legată de conținutul său, chiar și de lucrurile simple din această carte importantă, este cu adevărat îngrozitoare.

Un studiu recent realizat de Gallup Poll, și publicat pe prima pagină a revistei Britanice *News Chronicle*, a arătat că doar 3 persoane din 5, adică doar 60 %, ar putea da numele celor patru Evangheliști care sunt și primele cărți ale așa numitului Nou Testament: Matei, Marcu, Luca și Ioan. O persoană din patru, sau 25 %, nu au putut numi nici una din aceste cărți Evangheliilor!

Acest studiu nu a fost făcut în spatele Cortinei de Fier, în Rusia atee, nici în junglele păgâne ale Africii, sau printre non-creștinii mahomedani, budiști și hinduși din Asia; nu a fost desfășurat nici într-o țară recunoscută că dă foc Bibliei. În schimb, acest exemplu uimitor de ignoranță a fost extras dintr-o țara bisericoasă, care se laudă în gura mare că este o țară ce iubește Biblia, și anume Insulele Britanice.

Împărțite, cifrele arată că printre cele patru secte principale – Biserica Angliei, Nonconformismul, Biserica Scoției, și biserica Romano-Catolică – cea mai mare ignoranță apare printre catolici. Doar 51% din catolicii studiați care frecventează biserica au putut numi toate Evangheliile, și mai bine de o treime, 36% mai exact, au eșuat complet, nefiind în măsură să spună numele nici măcar uneia din ele.

„De ce?”, întreabă *News Chronicle*. De ce există o asemenea ignoranță vis a vis de o carte care se află în majoritatea caselor britanice? Printre numeroasele răspunsuri date și publicate, a fost și acesta: „Această stare de lucruri lamentabilă”, a scris domnul H. Mills, „este pusă pe seama științei false, a modernismului și a doctrinei false care este păstrată în mod stăruitor și învățată de Bisericile Protestantă și Romano-Catolică. Aceasta din urmă numește Biblia o carte moartă, iar prima devine din ce în ce mai dispusă să accepte falsa idee că este o carte cu legende și folclor care nu trebuie luată în serios.” Episcopul de Rochester, Dr. C.M. Chavasse, a scris: „Cauza principală pentru care Biblia este o carte necunoscută o reprezintă, desigur, casele necreștine.”

Reverendul Dr. H. Townsend, Director Emerit al Colegiului Baptist din Manchester, a fost destul de sincer să recunoască faptul că până și clerul este extrem de ignorant atunci când vine vorba de Biblie. Pentru a-și întări afirmația, el

a citat Însărcinarea Anglicană, care spune că: „Ignoranța de astăzi în ceea ce privește Biblia printre mulți clerici tineri este într-adevăr îngrozitoare.” Alții credeau că clerul ar trebui învinovățit doar parțial. Doamna H.M. Fenn a scris: „Clericii nu sunt singurii responsabili pentru interpretarea scripturilor. Chiar și atunci când erau învățați de proprii apostoli ai lui Cristos, primilor creștini li s-a poruncit să ‘cerceteze Scripturile în fiecare zi, să vadă dacă acele lucruri erau așa.’ (Faptele 17:11).”

Adevărul este că toți acești factori – evoluție, ateism modern, doctrine păgâne învățate atât de către catolici cât și de protestanți, ascunderea Bibliei sub crezurile și tradițiile oamenilor, respingerea Bibliei ca inspiratul Cuvânt al adevărului lui Dumnezeu, orbirea grosolană a clerului, și indiferența groaznică a oamenilor față de citirea și studierea Bibliei – toate aceste elemente combinate au produs o generație sălbatică de ipocriți! Ei se apropie de Dumnezeu cu buzele, în rugăciune, dar inimile lor sunt departe de El și mințile lor sunt atât de îndepărtate încât nu știu nici măcar cele mai simple lucruri despre Biblie. Degeaba se închină lui Dumnezeu, învățând și crezând poruncile oamenilor și filozofiile păgânilor. – Mat. 15:1-9.

Dar tu, dragă cititorule, nu fii ca cei care au acest best-seller în casele lor, și totuși îl deschid atât de rar încât nu pot spune nici măcar care sunt cărțile Evanghelii care conțin viața lui Cristos. Nu fi un creștin imitație. În loc să urmezi clerul orb al Creștinătății și să cazi în groapa lor murdară a confuziei, ar fi mai bine să studiezi Biblia de unul singur, la fel cum a făcut Cristos și apostolii. Aceasta poate fi ca o lampă pentru picioarele tale. Te poate scoate din întunericul și moartea acestei lumi prezente conduse de diavol, introducându-te în strălucire glorioasă și în viața lumii noi a dreptății. Dobândește această cunoștință și înțelepciune dătătoare de viață și să n-o schimbi pe argint, aur sau pietre prețioase. – Ps. 119:105; Prov. 8:8-12.

Maria, mama lui Isus

„Plecăciune ție, cea privilegiată; Domnul este cu tine!” Cu acest salut impresionant s-a adresat îngerul Gavril modestei fiice a lui Eli din cetatea Nazaret, în urmă cu 1.952 de ani. Această fată era o tânără fecioară săracă pe care tatăl ei o numise *Maria*, care înseamnă „amar”. Ea era logodită urmând să se căsătorească, nu cu un nobil prinț, ci cu Iosif tâmplarul, un om cu stare modestă la fel ca și ea. Atunci, de ce un mesager îngeresc al Dumnezeului Celui Prea Înalt a trebuit să o salute ca pe „cea privilegiată”? Sau, de ce vara ei Elisabeta, sub puterea spiritului sfânt, a exclamat către Maria: „Binecuvântată ești tu între femei”? – Luca 1:28,41,42, *Ver. Stan. Rev.*

Alungă imediat din mintea ta orice cuget că Maria a fost binecuvântată printr-o așa-numită „zămislire preacurată”, care s-o elibereze de întinarea păcatului adamic. Ea a fost născută la fel ca și celelalte fete. În ceea ce privește

imperfecțiunile moștenite datorate păcatului original al lui Adam, ea nu s-a deosebit de regele David, care a declarat: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51:5). În timp ce nu există nici cea mai mică dovadă scripturală care să sprijine teoria teologilor că Maria a fost născută perfect imaculată, există multe dovezi în Biblie care dovedesc contrariul. Atunci, cum și în ce fel a fost binecuvântată favorabil această femeie mai presus de celelalte fiice ale Evei?

Potrivit legii și obiceiului evreiesc, Maria era considerată ca și soția lui Iosif, deși ea încă locuia cu părinții ei (Mat. 1:18). În timpul acestei perioade de logodnă, înainte de căsătoria propriu-zisă, mesagerul Domnului i s-a înfățișat cu aceste vești uimitoare: „Nu te teme, Maria”, i-a zis îngerul, „căci ai căpătat favoare înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei concepe și vei naște un fiu căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; Și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de Domnie al tatălui său David, iar el va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția lui nu va avea sfârșit” – Luca 1:30-33, *Ver. Stan. Rev.*

În fața unui astfel de anunț uimitor, vă puteți imagina surpriza, uimirea și îndoiala amestecate cu emoții fierbinți ce se aglomeraseră în mintea și pe chipul acestei fete modeste. Neștiind ce să spună mai întâi, rațiunea i-a venit în ajutor: „Cum se poate lucrul acesta, fiindcă eu nu am bărbat?” a întrebat ea. „Spiritul sfânt va veni peste tine”, i-a explicat îngerul, „și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; de aceea, copilul ce se va naște va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu”. Pentru a o ajuta să înlăture orice îndoială cu privire la chestiune, îngerul a declarat apoi: „Iată că Elisabeta, ruda ta, a conceput și ea un fiu la bătrânețe, și ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în luna a șasea. Căci pentru Dumnezeu nimic nu va fi imposibil” – Luca 1:34-37, *Ver. Stan. Rev.* Maria a acceptat imediat privilegiul serviciului, cu bucurie și plăcere, totuși cu toată supunerea și smerenia: „Iată, eu sunt roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale”. Spunând acestea, ea s-a grăbit spre ținutul muntos al Iudeei, acasă la Elisabeta, unde a găsit exact stările pe care i le descrisese îngerul. Ce bucurie și fericire au umplut mintea și inima Mariei! Copleșită de asemenea trăiri, buzele ei clocoteau în frumoase cuvinte de laudă” – Luca 1:38-55, *Ver. Stan. Rev.*

DEVINE SOȚIA LUI IOSIF

Era necesar ca o fecioară să poarte trupul uman al lui Isus, pentru că acesta era unul din semnele prezise de profet. (Isa. 7:14; Mat. 1:22,23). Dar de ce era nevoie de o fecioară logodită și nu de una nelogodită? Pentru a furniza un tată adoptiv, un descendent natural al lui David, care îi putea transmite copilului dreptul legal la tronul lui David. Iosif era un astfel de urmaș prin Solomon, după cum arată istoricul Matei. Luca a consemnat că Maria, mama, era de asemenea din seminția lui Iuda, și era o urmașă a lui David prin fiul său Natan (*Vezi Împărăția este aproape*, pag. 39-43). De aceea, drepturile de moștenitor ale lui Isus au fost stabilite de două ori. (Mat. 1:2-16; Luca 3:23-34). Acesta este motivul pentru care

îngerul l-a încredințat pe Iosif că nu trebuia să ezite să o ia pe Maria ca soția lui legală, chiar dacă ea era însărcinată. – Mat. 1:19-25.

Obligați de un decret privind impozitele, emis de Cezar Augustus, Iosif și Maria au trebuit să urce până la Betleem pentru a se înscrie. În timp ce se aflau acolo, în acele condiții de aglomerație, Maria a dat naștere întâiului ei fiu născut. Păstorii de pe câmp au venit să-i dea cinste lui Isus cel nou născut și să aducă laude Dătătorului său de viață, Iehova Tatăl. După 40 de zile de curățire, conform legii lui Moise, Maria s-a suit la templul din Ierusalim să aducă jertfă pentru păcatele ei. (Luca 2:22-24; Lev. 12). Aceasta dovedește că ea nu a fost „Nepătata mamă a lui Dumnezeu”. Imperfecțiunile ei naturale trebuiau să fie acoperite prin jertfe de ispășire. În timp ce erau în Ierusalim, Simeon, omul lui Dumnezeu, și vârstnica profetesă Ana, L-au binecuvântat și s-au închinat acestui Fiu al lui Dumnezeu. Aceste evenimente accentuează în continuare faptul că nu Maria, mama, era centrul atenției și închinării. (Luca 2:25-38). Mai târziu, magii din Răsărit au venit să se închine fiului ei. – Mat. 2:1-12.

După ce au fugit în Egipt și au locuit acolo până la moartea nelegiuitului Irod, părinții lui Isus s-au întors și s-au stabilit în micuțul oraș Nazaret. (Mat. 2:13-33; Luca 2:39). Acolo Maria l-a educat pe Isus, într-o familie evlavioasă. Isus a avut frați și surori de sânge.

MARIA A AVUT ȘI ALȚI COPII

N-ai știut lucrul acesta? El este clar consemnat în Biblie. În timpul călătoriei sale din sat în sat, Isus a ajuns în orașul său natal din Galileea, unde L-au recunoscut toate cunoștințele sale din copilărie. „Nu este acesta fiul tâmplarului?” întrebau ei. „Nu se numește mama Lui Maria? Și Iacov, Iosif, Simeon și Iuda nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt toate printre noi?” (Mat. 13:55,56, *Ver. Stan. Rev.*). Cei din Nazaret se refereau la familia lui naturală, de trup, care trăia în satul lor, Iosif tâmplarul, Maria, soția lui, și fiii și fiicele lor, pe care ei îi cunoșteau ca fiind surorile și frații naturali ai acestui om Isus.

Nici un cercetător al Bibliei nu trebuie să se lase înșelat, crezând că acești frați și surori erau „verișori”. Ei nu erau nici frații Lui spirituali, nici discipolii Săi, deoarece Ioan 2:12 face o deosebire clară între aceste două grupuri: „După aceea s-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și discipolii Lui.” (*Ver. Stan. Rev.*) „Dar n-am văzut pe nici unul dintre apostoli”, scrie Pavel, „decât pe Iacov, fratele Domnului” (Gal. 1:19, *Douay*). De vreme ce relatarea spune că Iosif „n-a cunoscut-o” pe Maria „până” la nașterea lui Isus, se înțelege că el „a cunoscut-o” după și a devenit tatăl celorlalți copii ai ei. (Mat. 1:25, *Ver. Stan. Rev.*). Nu fără însemnătate Luca 2:7 îl numește pe Isus „întâiul ei fiu născut”.

Ca o bună mamă, Maria și-a învățat și instruit cu sârguință copiii în dreptate. Ea cunoștea proverbul: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (Prov. 22:6). În mod silitor, ea s-a instruit din Scripturile inspirate, așa cum reiese din exprimarea sa naturală când a salutat-o pe Elisabeta. (Luca 1:46-55). Cu acea ocazie, ea a repetat sentimentele din cântarea

Anei, dovedind o bună cunoaștere a Psalmilor, a scrierilor istorice și profetice, precum și a cărților lui Moise. (1Sam. 2:1-10; Gen. 30:13; Prov. 31:28; Mal. 3:12). Evenimentele și cuvintele profetice pe care le avea în memorie, le-a pus în inimă, a cugetat asupra lor, fiind astfel echipată pentru a da educație părintească tânărului Isus. – Luca 2:19,33.

Când era numai un copil de 12 ani, Isus i-a uimit pe învățații templului cu instruirea Sa din Scripturi, pe care o primise acasă. Totuși, împrejurările în care Isus s-a despărțit de părinții săi la acea sărbătoare a paștelui i-au adus reproș din partea mamei. „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare”. Tânărul Isus și-a apărat activitatea de predicare prin cuvinte pe care Maria le-a păstrat în memorie. Cu toate acestea, Isus a ascultat și a arătat supunere față de părinții Săi, căci „s-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret și le-a fost supus.” – Luca 2:42-52.

MARIA, CA DISCIPOL AL LUI ISUS

Blândețea și puritatea inimii și minții Mariei, dragostea și devotamentul ei sincer față de Dumnezeu, absența oricărei ambiții egoiste de a străluci din pricina numirii ei pentru un serviciu unic, toate acestea s-au manifestat prin faptul că a devenit un discipol devotat al lui Isus. Cercetează Scripturile și nu o vei găsi descrisă cu o aureolă, așezată pe un scaun de domnie ca „regina mamă”, sau ca o „madonă” scaldându-se în gloria reflectată a lui Cristos. Dimpotrivă, o vei vedea undeva departe, în plan secundar, în afara atenției publice. – Ioan 2:12; Mat. 13:53-56.

Isus a distrus din față un astfel de fenomen păgân ca „MariolatRIA” în rândul urmașilor Săi. „Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din mulțime a strigat la El, zicând: ‘Binecuvântat este pântecul care te-a purtat și binecuvântate sunt țâțele din care ai supt’; ‘Nu’, a răspuns El, ‘Binecuvântați sunt mai degrabă aceia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.’” (Luca 11:27,28, *Trad. Centenary; Weymouth; Cath. Confraternity*). Altă dată, la un ospăț de nuntă, Isus i s-a adresat Mariei astfel: „Femeie, ce am Eu a face cu tine?” (Ioan 2:4). Astăzi am putea spune: ‘Ce treabă ai tu cu asta?’. Traducerile moderne redau: „Lasă chestiunea în mâinile mele !” (*Weymouth*), „Nu încerca să-mi poruncești !” – *AAT*.

Când unul din ascultătorii lui Isus i-a întrerupt predicarea pentru a-i spune că mama și frații Lui erau afară și doreau să-I vorbească, Cristos a arătat, în mod firesc, spre discipolii Săi și a zis: „Iată mama mea și frații mei! Căci oricine face voia tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.” (Mat. 12:46-50; Mar. 3:31-35; Luca 8:19-21). Cu adevărat că Isus n-ar fi făcut niciodată o astfel de comparație dacă n-ar fi avut în realitate frați și surori de sânge, copii ai mamei lui!

Așadar, privilegiul și binecuvântarea unică de care s-a bucurat Maria a constat în primul rând în faptul că a dat naștere trupului uman al lui Isus, apoi l-a crescut și l-a educat pe acest copil și în cele din urmă, datorită relației cu Dumnezeu, prin credință, a devenit un discipol al lui Cristos și sora lui spirituală.

Ultima apariție a Mariei în Biblie nu o arată ca pe aceea înaintea căreia toți i se închină și o adoră, ca pe „Stăpâna noastră” și „Fecioară Binecuvântată”, ci mai degrabă o vedem în odaia de sus alături de alte femei credincioase, de apostoli și de ceilalți fii ai ei, închinându-se lui Dumnezeu și Fiului Său, Isus Cristos. (Fapte 1:13,14). În cursul timpului ea a murit, trupul i s-a întors în țărână și, asemenea celorlalți creștini de început, a așteptat până la timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru a o ridica la viață în ceruri, ca și creatură spirituală. – 1Cor. 15:44,50; 2Tim. 4:8; Apoc. 11:15-18.

Stația Radio WBBR Propovăduiește Cuvântul

Martorii lui Iehova declară acum „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” și în același timp „îi mângâie pe toți aceia care plâng.” (Isa. 61:2). Acest mesaj al judecății națiunilor și de mângâiere a celor care plâng este publicat în toată lumea, către toate națiunile, prin vestitorii credincioși ai Împărăției lui Dumnezeu, care sunt slujitori ai evangheliei, prin intermediul paginilor tipărite, prin viu grai, prin corespondență sau prin radio. Remarcabilă în domeniul radio este stația Turnului de Veghere WBBR din orașul New York.

Multe au fost încercările slujitorilor călăuziți greșit ai întunericului pentru a reduce la tăcere glasul acestuia, a singurei stații radio de pe pământ dedicată în întregime serviciului Atotputernicului Dumnezeu; dar după douăzeci și șase de ani de proclamare neîntreruptă a mesajului Împărăției, care oferă laudă neconținută lui Iehova, WBBR continuă să împărtășească, cu încredere, alături de toate celelalte instrumente teocratice, protecția pe care Iehova a promis-o poporului său. – Isa. 54:17, *Am. Stan. Ver.*

Această stație fiind limitată la o clădire, și glasul său nefiind suficient de puternic pentru a ajunge în toate teritoriile, nu poate să împlinească porunca divină de a predica această Evanghelie a Împărăției la toate națiunile. Răspândirea pe pământ a mesajului evangheliei se realizează de întregul corp al predicatorilor evangheliei, martorii lui Iehova, pe măsură ce aceștia publică activ adevărul tuturor națiunilor lumii. WBBR are totuși o șansă rară de a predica la multe persoane din multe națiuni.

Vocea WBBR poate ajunge la unii sau la mulți dintre reprezentanții oficiali ai națiunilor, datorită localizării acesteia în New York. Cum așa? Iată cum: datorită faptului că punctul central al celei mai mari adunări a reprezentanților naționali care a existat vreodată pe pământ se află în New York. Națiunile se adună acolo în mod reprezentativ în Organizația Națiunilor Unite. Iar WBBR are un mesaj care ar trebui să preocupe în mod vital Națiunile Unite, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de astfel de încercări internaționale de a conduce lumea, iar WBBR predică acel Cuvânt.

În urmă cu mai bine de nouăsprezece secole Isus a avertizat asupra venirii acestui mare consiliu al națiunilor cu fundamentul său religios și a spus că acesta va susține

că stă în locul sfânt, afirmând că este autorizat divin, dar în realitate va reprezenta o profanare îngrozitoare sub forma expresiei politice a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. „Așadar când veți vedea profanarea îngrozitoare, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în Locul Sfânt’ – cititorul trebuie să ia aminte la aceasta.” – Mat. 24:15, *O Trad. Amer.*; Ps. 2:1-9.

La timpul când acest mare fals al împărăției își va face apariția, va exista o puternică proclamație la scară mondială referitoare la adevărata împărăție: „Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14). Falsul care profanează a apărut; poporul lui Dumnezeu ia aminte la aceasta. Iar WBBR o predică, chiar în pragul Națiunilor Unite.

Nu numai că reprezentanții oficiali ai multor națiuni sunt în raza semnalului radio WBBR, dar există și milioane de indivizi care vorbesc limbile diferitelor națiuni, multe mii dintre aceștia fiind născuți în străinătate. Poate cortina de fier a căzut între vestea bună a Împărăției și acele națiuni din spatele cortinei, și poate că va împiedica, dar nu permanent, propovăduirea evangheliei în aceste țări; dar încă există în marele centru metropolitan din New York, în zona principală a WBBR, conform ultimului recensământ 926,516 ruși; 412,543 polonezi; 322,586 austrieci; 123,188 maghiari; 57,624 cehoslovaci; 84,675 români și 11,355 iugoslavi.

Am putea privi înspre Palestina, cu cei 1,912,000 locuitori ai săi, atunci când ne gândim că vestea bună a Împărăției să ajungă la evreii naturali ai casei lui Israel și totuși tindem să ignorăm faptul că există „2,035,000 evrei doar în New York. Ne gândim la Roma ca fiind orașul unde se regăsesc la un loc cei mai mulți italieni; există 1,500,000 de locuitori în Roma, totuși în New York există 1,095,000 persoane vorbitoare de italiană sau născuți italieni. Există 506,635 oameni în Dublin, Irlanda, unde mesajul împărăției primește o puternică opoziție din partea clericilor catolici, cu toate acestea doar în New York există 518,466 irlandezi, unde mesajul Împărăției este difuzat liber de către WBBR. Și în vreme ce în Grecia martorii lui Iehova au parte de persecuții diabolice din partea falșilor religioși, vestea bună a Împărăției, prin WBBR, este la îndemâna celor 53,253 de greci care locuiesc în orașul New York.

WBBR este într-adevăr un instrument puternic în mâinile Dumnezeului Cel Preaînalt, privilegiat să predice nu tuturor națiunilor, ci multor indivizi din multe națiuni.

MÂNGÂINDU-I PE CEI CARE PLÂNG PRIN INTERMEDIUL STUDIILOR BIBLICE

În timp ce este adevărat că WBBR consideră o onoare și un privilegiu să declare scopul lui Iehova și judecata sa viitoare asupra națiunilor, reprezintă o plăcere deosebită să îi mângâie pe toți cei care plâng, și care sunt mulți, care reprezintă audiența lor. Astăzi trăim în timpul împlinirii profeției lui Amos 8:11: „Iată, vin zile, zice Domnul Iehova, în care voi trimite o foamete în țară, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” (*A.S.V.*). Pe teritoriul

creștinătății există o foamete de adevăr, o foamete spirituală. Multe dintre oile Domnului caută înfometate pășunea verde unde poate fi găsită hrană bună. WBBR joacă un rol important în cooperare cu poporul Domnului în căutarea celor înfomețați.

Societatea Turnul de Veghere, deținătorul și operatorul WBBR, a descoperit că aceste oi dragi ale Domnului Isus Cristos, Păstorul cel Bun, pot fi hrănite cel mai bine în grupuri mici de studiu biblic la domiciliu. Așa cum a promis Păstorul cel Bun: „Acolo unde se adună doi sau trei în numele meu, acolo voi fi și Eu în mijlocul lor.” (Mat. 18:20 *A.S.V.*). WBBR se bucură de privilegiul minunat de a putea sluji mai mult de 5,000 de astfel de grupuri de studiu al Bibliei la domiciliu.

În plus există nenumărate case în care mesajul îmbucurător al Împărăției este transmis prin semnal radio. Participanții neinformați, ușierii indiferenți sau proprietarii nervoși nu pot opri un mesaj radio să fie receptat de niște oi flămânde care rotesc butonul din întâmplare, în speranța că poate vor găsi ceva cu care să-și hrănească sufletul înfometat. În uriașul bloc de apartamente din metropola New York acest lucru este adevărat în mod deosebit. Chiriașul din camera din spate sau un membru al familiei, care nu merge niciodată la ușă, mai pot fi abordați și serviți prin simpla pornire a radioului lor și a reglării acestuia la 1330 de hertzi. Dintr-unul din blocurile de apartamente din Manhattan vine acest bilețel de mulțumire:

„Unitatea din Vestul Manhattanului a martorilor lui Iehova dorește să-și exprime aprecierea față de WBBR pentru lucrarea minunată care se face pentru oamenii cu bunăvoință din teritoriul nostru. Teritoriul de vest al Manhattanului este de așa natură încât mare parte este inaccesibil, dar suntem mângâiați de cunoștința că undele radio puternice ale WBBR pot trece dincolo de aceste uși și pot ajunge acolo unde noi nu reușim”.

Cineva s-ar aștepta să găsească în lucrarea Domnului coordonare perfectă între toate filialele sale. Martorul credincios stând răbdător la colțul străzii, ținând la vederea trecătorilor mesajul vieții, așa cum este conținut în *Turnul de Veghere* și invitând și pe alții să fie părtași ai acestui mesaj, cu greu ar putea ști că WBBR a pregătit deja calea și a impulsionat oaia flămândă să caute pășunea verde a adevărului. Dar aceasta este realitatea. Această mărturie fericită vine din partea unui vestitor al Împărăției:

„Când eram în lucrare stradală i-am înmănat unei doamne o invitație la o lectură publică din Biblie. Mi-a zâmbit și mi-a mulțumit. A spus că ascultă WBBR de aproape patru luni și că îl găsește extrem de interesant și ‘domnul de la radio mi-a spus că cineva va veni și mă va ajuta să studiez Biblia. Știți, doi sunt mai buni decât unul singur. Voi faceți această lucrare?’” Am avut deja trei studii cu ea din ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’. Aceasta este prima dată când cineva a venit la mine și mi-a solicitat un studiu. Mulțumesc pentru ajutorul minunat pe care îl primim pe teren din partea difuzărilor WBBR.”

Dar serviciile WBBR nu se limitează la zona metropolitană a New Yorkului, oricât de mare și de extinsă ar fi aceasta. Din est de unde acesta ajunge, din New Brunswick, Canada a venit această notiță interesantă: „Am vizitat o familie în care

toți sunt bătrâni și invalizi într-un anumit fel. Aceștia sunt izolați și iubesc cu ardoare adevărul. Ei prind programul de seară al WBBR. ... Radioul este cu adevărat o binecuvântare pentru această familie izolată, iar aceștia sunt fericiți dincolo cuvinte.”

Și apoi, despre acei nefericiți împiedicați: „Doar un bilețel de recunoștință pentru Tatăl nostru ceresc pentru programele pe care le ascultăm zilnic. Mama mea are 95 de ani și este aproape nevăzătoare și cu excepția radioului ar fi cu adevărat singură.”

Reacțiile prietenilor noștri evrei nu trebuie trecute cu vedere:

„Sunt un ascultător permanent al emisiunilor voastre de seară. Dacă ar exista o soluție la problemele lumii, aceasta ar fi una singură: abandonarea materialismului afișat de crezul spiritual și dragostea pentru aproape și pentru Dumnezeu. Aș dori să aflu mai multe despre Turnul de Veghere. Educația mea, fiind aproape lipsită de instruire religioasă (credință evreiască), lipsită de cunoștința adevărului, mi-a determinat starea de confuzie. Acum, totuși, adevărul s-a strecurat. Aștept răspunsul dvs”.

Această iubită oaie și-a primit răspunsul! Din partea altui evreu sincer a venit această laudă din inimă:

„Printre mulții dumneavoastră simpatizanți, și eu aș dori să vă ofer urările mele din suflet pentru lucrarea dumneavoastră minunată. Probabil este inutil să vă spun că dintre toate stațiile radio mai mari sau mai mici, a dumneavoastră le depășește pe toate, căci serviciile dvs sunt de neprețuit, sănătoase și cu inspirație. Organizația dvs. umilă a martorilor lui Iehova, în devotament față de lumina spirituală și față de adevăr este o mângâiere sublimă și un efort în aceste zile tragice de nesuportat și în această epocă de întuneric moral și spiritual și de profanare”.

Și astfel, cu îndrăzneală, în această zi, oferind toată lauda lui Iehova, WBBR avertizează, declarând „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” și cu umilă recunoștință față de Marele Păstor, Iehova, și față de Bunul Păstor, Isus Cristos hrănește mai departe oile, îi mângâie pe cei care plâng și propovăduiește cu loialitate Cuvântul. – 2 Tim. 4:2.

Întrebări de la Cititori

• **După învierea sa, de ce Isus i-a spus Mariei Magdalena să nu-l atingă, dar lui Toma i-a poruncit să-l atingă? - un cititor din New York.**

Versiunea Regele Iacob, utilizată pe larg, redă cuvintele lui Isus către Maria după cum urmează: „Nu mă atinge; căci încă nu m-am înălțat la Tatăl”. Apoi el îi spune să meargă să le spună discipolilor de învierea sa și de viitoarea înălțare. (Ioan 20:17). Vorbirea modernă clarifică semnificația lui Isus, așa cum vedem în traducerea *O Traducere Americană*: „Nu trebuie să te agăți de mine, căci încă nu m-am urcat la Tatăl meu”. Nu era o problemă ca aceasta să-l atingă pe Isus; ea nu numai că îl atingea, dar se agăța de el, fără îndoială temându-se că acesta va dispărea și se va înălța la cer. Isus a asigurat-o că nu avea să plece încă și că ea nu trebuia să se agățe

de el, ci să meargă să le spună discipolilor săi ce s-a întâmplat. În aceeași zi Isus a apărut în fața altor discipoli, dar Toma nu era prezent, iar mai târziu a spus că nu va crede până nu va vedea rănila lăsate de cuie de pe Isus și nu-și va pune mâna pe coasta Sa, înțepată cu sulița. Câteva zile mai târziu Isus le-a apărut discipolilor când era și Toma prezent și l-a chemat pe Toma să atingă rănila. (Ioan 20:25-27). În ambele cazuri Isus avea motive întemeiate pentru a vorbi în maniera în care a făcut-o și nu există nicio contradicție sau inconsistență între cele două cazuri.

• **De ce Legea Mozaică le permitea israeliților să ofere străinilor orice murea de moarte bună, deși aceștia nu aveau voie să mănânce? - Cititor din California**

Întrebarea se referă la Deuteronomul 14:21, care spune: „Să nu mâncați nimic din ce moare de moarte bună: puteți să o dați călătorului care se află în interiorul porților voastre, ca să o mănânce; sau o puteți vinde unui străin: căci voi sunteți un popor sfânt pentru Iehova Dumnezeuul vostru.” (A.S.V.). Prin oferirea sau vinderea unui trup mort unui străin sau călător, Israelii nu trebuiau să denatureze chestiunea. Primitorul sau cumpărătorul unor astfel de bunuri acționa în mod voluntar. Acesta nu se afla sub nicio obligație de a-l cumpăra sau accepta ca dar. Nu era implicat niciun act de nedreptate; era pur și simplu o restricție pusă asupra israeliților, una pe care alte națiuni nu o respectau. Motivul pentru care israelii trebuiau să privească acest aspect diferit de alte națiuni este arătat prin cuvintele: „Căci voi sunteți un popor sfânt pentru Iehova Dumnezeuul vostru.”

• **Ce anume semnifică spălarea picioarelor menționată la Ioan 13:4-16? Înseamnă că aceasta ar trebui realizată ca o ceremonie de către creștini? – Cititor din Virginia.**

În timpul lui Cristos oamenii purtau sandale, iar picioarele călătorilor se prăfuiau, astfel încât în momentul când ajungeau la destinație, era necesară spălarea picioarelor. Călătorului, fiind obosit după călătoria sa, deseori i se arăta politețea de a i se spăla picioarele de către un slujitor, la porunca gazdei. (Luca 7:44). Slujitorii nefiind ceva obișnuit pentru creștini, cei mai mulți dintre aceștia fiind săraci, serviciul era făcut de către gazdă sau soția acestuia (1 Tim. 5:10). Era un serviciu care avea o mare valoare practică în timpul lui Isus. Când Isus a făcut acest lucru, el nu a stabilit vreun ceremonial religios, ci oferea doar un exemplu. „Atunci, dacă eu, Domnul și Stăpânul vostru v-am spălat picioarele; și voi trebuie să vă spălați unul altuia picioarele. Căci v-am dat un exemplu, că trebuie să faceți așa cum v-am făcut eu vouă.” (Ioan 13:14, 15). El dădea dovadă de smerenie și iubire prin îndeplinirea unui serviciu de servitor pentru mângâierea fraților săi; prin exemplul pe care l-a dat discipolii lui să vadă nevoia de a fi slujitori în organizația lui Dumnezeu, așteptând unul pe altul cu apa adevărului, pentru a-i ajuta să umble pe calea cea curată. (Efes. 5:25,26). Astfel creștinii ar trebui astăzi să-i imite exemplul, să fie smeriți și gata să-și servească frații în aspecte practice, așa cum spălarea picioarelor în timpul lui Isus era practică. Schimbarea condițiilor a înlăturat beneficiile practice ale spălării picioarelor, iar acest lucru nu ar trebui făcut doar ca o simplă ceremonie.

• **Cum se poate spune că Isus s-a născut în anul 2 î. C. dacă era creștină a început de la nașterea sa? – un cititor din New Jersey**

Când creștinătatea a început să numere anii de la nașterea lui Isus a avut loc o eroare de calcule. Aceasta este în general recunoscută, dar gradul erorii este discutabil, unii spunând că era începe cu patru până la opt ani întârziere. Cu toate acestea, Scripturile arată nașterea lui Isus ca fiind în anul 2 î.C. În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu, Ioan Botezătorul și-a început serviciul, timp în care Ioan avea treizeci de ani (în jur de 1 aprilie). Șase luni mai târziu Isus avea treizeci de ani. (Num. 4:3; Luca 3:1-3, 23; 1:36). Aceasta ar fi în jur de 1 octombrie, în al șaisprezecelea an de domnie a lui Tiberiu Cezar. Primul an al lui Tiberiu a început pe 19 august în anul 14 A.D; al cincisprezecelea an al său se încheia pe 18 august, 29 A.D. Prin urmare, dacă Isus avea treizeci de ani aproximativ la 1 octombrie, anul 29, aceasta înseamnă că nașterea sa, cu treizeci de ani mai devreme, trebuia să aibă loc în jur de 1 octombrie, anul 2 î.C.

Experiențe în Vestirea Împărăției lui Iehova

„OILE” DIN AFRICA ECUATORIALĂ FRANCEZĂ

Fratele Bernard Gaouranga unul dintre vestitorii noi și zeloși ai grupei din Bangui a venit în vizită aici la Dekoa pentru două luni. Este țara sa natală. Am plecat împreună să punem mărturie și pentru că această zonă este, ca să spunem așa, cu oameni fermi binevoitori, suntem urmați de mulțimi mari cărora le punem mărturie. Adunări protestante, încurajate în special de Jacques Samba, un pastor local al acelei regiuni, ne invită în permanență în ciuda interdicției pastorilor europeni. Într-un loc s-a întâmplat să predice unei adunări de 988 ascultători dornici. Mult mai multe alte persoane cu bunăvoință au ezitat să participe la „lucrarea ciudată” a lui Iehova deoarece nu au văzut pe teritoriul nostru un conducător alb aflat la conducerea activității. Africanii de culoare nu s-ar avânta într-o organizație fără frică decât dacă văd un erou european la conducere. Prin urmare, ne-am bucurat extrem de mult să citim într-una dintre edițiile Turnului de Veghere că Societatea va trimite câțiva frați. – vestitor din Dekoa.

UITĂ-TE ÎN BIBLIA TA!

Un editor din Floria relatează o experiență mai degrabă amuzantă: „Un eveniment ieșit din comun a avut loc cu un om care pierduse doi dolari acum zece ani în casa sa și și-a concediat menajera pentru furt. Când m-a întrebat dacă Biblia sa este la fel cu a mea și dacă aceasta conține aceleași informații, am cerut să văd exemplarul său. După ce am analizat un pic, i-am deschis Biblia iar acolo se aflau cei doi dolari pierduți demult. A cheltuit unul din dolari pe abonamentul la *Treziți-vă!* Și a comentat: „Dacă o voi găsi vreodată pe menajeră îi voi trimite abonamentul cu celălalt dolar”.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

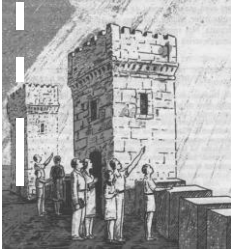
1 SEPTEMBRIE 1950

Nr. 17

Cuprins:

SĂ PRIMIM CUNOȘTINȚA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ	- Pag.491
SĂ TRĂIM POTRIVIT CUNOȘTINȚEI SUPERIOARE	- Pag.499
VICTORIE ASUPRA MORȚII	- Pag.507
VEȘTI BUNE DIN GRECIA	- Pag.511
SCRIEREA ÎNAINTE DE POTOP	- Pag.516
IOSIF, TATĂL ADOPTIV AL LUI ISUS	- Pag.521
„STĂRUIEȘTE ÎN LUCRAREA TA”	- Pag.523
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.524

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Septembrie 1950

Nr 17

Să primim cunoștința dătătoare de viață

„Aceasta înseamnă viață veșnică, ca ei să primească cunoștința despre tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre cel pe care l-ai trimis, Isus Cristos.” – Ioan 17:3, *NW*.

IEHOVA Dumnezeu a vorbit despre zilele noastre, atunci când, cu mult timp în urmă, a spus prin profetul lui, Osea: „Ascultați cuvântul DOMNULUI, o, izraeliți! Căci DOMNUL are un conflict cu locuitorii țării; deoarece nu există fidelitate, bunătate și cunoștință despre Dumnezeu în țară. Blestemul, minciuna, crima, furtul și adulterul – toate izbucnesc și o crimă duce la următoarea. Prin urmare, țara plânge și locuitorii ei suferă, chiar și animalele sălbatice ale pământului, păsările cerului și peștii mării sunt distruși. Totuși, nimeni să nu facă acuzații și nimeni să nu aducă învinuiri; căci cu voi sunt în conflict. O, preot, tu te vei poticni ziua și profetul se va poticni de tine noaptea, și eu vă voi distruge poporul. Poporul meu va fi nimic din lipsă de cunoștință – deoarece ai respins cunoștința, te voi respice ca să nu mai fi preotul meu. Din moment ce ați uitat legea Dumnezeului vostru și eu vă voi uita copiii. Cu cât se înmulțeau, cu atât păcătuiau mai mult împotriva mea; și-au schimbat gloria în rușine. Ei se hrănesc cu păcatul poporului meu și pentru vina lor și-au ațâțat pofta. Așa că a devenit ‘așa popor, așa preot’; și eu îi voi cerceta căile și îi voi răsplăti faptele.” – Osea 4:1-9, *AT*.

2. La câțiva ani după ce Osea și-a încheiat profetirea, împărăția Israelului din partea de nord a fost doborâtă de cuceritorii păgâni, iar în secolul următor, cetatea sfântă Ierusalim și templul său au fost distruse și evreii au fost dezrădăcinați din țara lor. Creștinătatea va suferi o distrugere asemănătoare în viitorul apropiat. Își doresc cei care studiază condițiile lumii să știe cauza responsabilă pentru o asemenea distrugere? Având în minte creștinătatea modernă, să observe acele cuvinte ale profetului: „blestemul, minciuna, crima, furtul și adulterul – toate izbucnesc și o crimă duce la următoarea,” și mai presus de acestea „nu există cunoștință despre Dumnezeu în țară”. Pe cine face Domnul Dumnezeu responsabil pentru această ignoranță? Pe liderii religioși, preoți și profeti, căci este datoria lor să-i învețe pe oameni despre Dumnezeu, iar oamenii se uită la ei pentru asemenea instrucțiuni. Și acum oamenii sunt pe cale să fie „nimiciți din lipsă de cunoștință” printr-o distrugere mondială. Dar Dumnezeul justiției hotărăște că va deveni „așa popor, așa preot”, deci preoții și clerul nu o vor duce mai bine decât poporul. Ei i-au făcut pe oameni să respingă cunoștința adevărului; și dacă un orb călăuzește un

alt orb, atunci vor cădea amândoi în groapă, dar cel care călăuzește este cel care are o responsabilitate mai mare. – Mat. 15:14

3. Biblia, Cuvântul scris al lui Dumnezeu, a fost răspândită în sute de milioane de exemplare, și totuși clerul religios nu a valorificat această mare oportunitate și acest avantaj, pentru a-i face pe oameni să studieze acest Cuvânt Sfânt, și pentru a se informa ei înșiși despre Dumnezeu și împărăția lui. Este de mirare, atunci, că oriunde ai merge în creștinătate vei găsi oamenii aflați în confuzie din punct de vedere religios? Că nici unul nu este lămurit de ce Atotputernicul Dumnezeu a permis această domnie a răutății și durerii până acum, și ce intenționează Dumnezeu să facă în legătură cu această stare și care este voința lui legat de ce să facă cei care iubesc viața și siguranța? Deoarece Biblia cu informațiile ei divine a fost atât de disponibilă clerului, dar ei au respins adevărul și profețiile ei edificatoare, marele Dumnezeu al belșugului spiritual i-a respins ca purtători de cuvânt și canale ale informațiilor și instrucțiunilor din Scriptură. Ei sunt respinși ca să nu mai fie preoții lui, căci este scris: „Buzele preotului trebuie să păstreze cunoștința și din gura lui poporul așteaptă legea; căci el este mesagerul lui Iehova al oștirilor.” (Mal. 2:7, AS) Astfel, foametea spirituală a lovit creștinătatea, după cum a fost prevestit: „Iată, vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în țară, nu foame de pâine, nici sete de apă, ci de ascultare a cuvintelor lui Iehova. Și ei vor rătăci de la o mare la alta, și de la nord chiar și pâna la est; vor alerga încolo și înapoi să caute cuvântul lui Iehova și nu îl vor găsi. În acea zi fecioarele cinstite și tinerii vor fi istoviți de sete [pentru apele adevărului].” (Amos 8:11-13, AS) În loc să găsești cuvintele lui Iehova în rândul clerului și a sistemelor religioase ale creștinătății, ești pus față în față cu realitatea neplăcută a persecuției religioase împotriva martorilor lui Iehova care vorbesc cuvântul Lui.

SĂ ALERGĂM CU SUCCES, ÎNCOACE ȘI-NCOLO, PENTRU INFORMAȚII

4. Plânsetul chinuitor al oamenilor din prezent este pentru viață. Cum vor afla ei calea spre ea? Dacă regula pe care Dumnezeu o anunță, „poporul meu va fi nimic din lipsă de cunoștință”, este valabilă, atunci și reciproca trebuie să fie valabilă, și anume că oamenii vor fi salvați și ținuți în viață prin posedarea cunoștinței. Acesta este timpul celei mai mari necesități pentru cunoștință dătătoare de viață, deoarece toate întâmplările de la anul 1914 înapoi demonstrează că această lume a intrat în al ei „timp al sfârșitului”, apropiindu-se acum de încheierea dezastruoasă a acelei perioade. Dumnezeu a promis cu îndurare această informație atât de necesară, spunându-i profetului Daniel cu mult timp în urmă: „Ține ascunse cuvintele, pecetluiește cartea, până la timpul sfârșitului; mulți vor alerga înapoi și-ncolo și cunoștința va crește.” (Dan. 12:4) Dar dacă alergarea oamenilor înapoi și-ncolo în rândurile creștinătății nu reușește să localizeze cuvintele lui Iehova pentru ușurarea foametei spirituale, atunci care alergare înapoi și-ncolo are ca rezultat creșterea promisă a cunoștinței? Este alergarea înapoi și încolo în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adică examinarea și analizarea Sfintei Biblii pentru instruirea noastră

directă. Dacă clerul religios plătit și sfătuitoarii spirituali resping Biblia în favoarea filosofiei lumești și a tradițiilor oamenilor, contrare Cuvântului lui Dumnezeu, atunci oamenii care își doresc viața cu seriozitate trebuie să alerge înapoi și-ncolo prin paginile Cărții sfinte, dacă intenționează să dobândească creșterea cunoștinței dătătoare de viață. Așadar, oamenii să acționeze independent de liderii religioși care i-au dezamăgit. Să exercite credința și să alerge înapoi și încolo prin Cartea lui Dumnezeu, care este acum nesigilată și deschisă. Spiritul lui care cercetează „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” a fost revărsat. Timpul lui minunat pentru edificare spirituală a venit.

5. Cel mai mare serviciu pe care un bărbat sau o femeie ar putea să-l facă, vreodată, astăzi, umanității este să le împărtășească oamenilor cunoștința despre Dumnezeu și să-i încurajeze să alerge înapoi și încolo prin Cartea lui, în studiul personal al Bibliei. Clerul religios a lipsit din acest serviciu de importanță urgentă, la fel ca și în ziua lui Isus. Fiul lui Dumnezeu i-a arătat, în mod curajos, pe cei pe care Dumnezeu i-a considerat răspunzători pentru starea de ignoranță cauzatoare de moarte a oamenilor. Cu riscul de a stârni opoziția combinată a preoților și conducătorilor religioși, el a spus: „Vai de voi, cărturari și farisei, ipocriților! Pentru că voi închideți împărăția cerurilor înaintea omenirii; căci nici voi nu intrați și nici nu le permiteți să intre celor care se îndreaptă acolo.” „Vai de voi, care sunteți versați în Lege, pentru că voi ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă nu ați intrat și pe cei care vroiau să intre i-ați împiedicat!” – Mat. 23:13 și Luca 11:52, *NW*.

6. Printr-o astfel de ascundere a adevărului de oameni, acei clerici din zilele lui Isus îi conduceau pe aceștia către nimicire și națiunea lor spre ruină. Din cauză că erau responsabili pentru acest lucru, și liderii religioși au primit nimicire. De aceea, Isus a strigat la ei: „Șerpi, pui de vipere, cum veți fugi de judecata Gheenei?” (Mat. 23:33, *NW*) Prin menținerea oamenilor în ignoranță, i-au făcut pe aceștia să-l ucidă pe Isus pe un stâlp de tortură, la Calvar. După treizeci și șapte de ani această ignoranță cultivată cu voia a dus la consecințele ei fatale: distrugerea orașului Ierusalim, cu o pierdere enormă de vieți umane, exact așa cum a prezis Isus, și dezbinarea națiunii evreiești până în această zi. Și acum, în acest „timp al sfârșitului”, națiunea reînviată a Israelului, cu capitala în orașul modern Ierusalim, alege să meargă pe urmele strămoșilor săi, ignorând sfatul lui Iehova Dumnezeu. Israel l-a ales din nou pe „Cezar” ca prieten, în defavoarea împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. A urmărit și a câștigat calitatea de membru în Națiunile Unite ale acestei lumi osândite. Există un singur rezultat posibil: distrugere împreună cu această lume, din cauza faptului că oamenii au urmat o cale de acțiune greșită pentru lipsa de cunoștință despre Iehova Dumnezeu și împărăția lui Mesianică.

CALEA DE ACȚIUNE EXEMPLARĂ

7. Isus Cristos a fost cel mai mare evreu, căci el a fost evreul Mesia, Cristosul. Atâta timp cât a umblat pe calea lui Iehova, regele Solomon al Ierusalimului a fost

cel mai înțelept om din vechime; însă Isus Cristos a fost ceva mai presus decât Solomon. El a știut ce trebuie să știm pentru a câștiga viață veșnică. A fost mai înțelept decât filosoful păgân din antichitate, Thales din Milet, care a spus: „Cunoaște-te”. Da, mai înțelept decât poetul englez, Alexander Pope, care este considerat faimos pentru că a spus: „Studiul potrivit al omenirii este omul.” Isus a subliniat importanța unei mai mare cunoștințe ca fiind absolut vitală pentru viață. Cu siguranță, dacă un om caută să se cunoască pe sine, singura concluzie onestă la care poate ajunge este că el este imperfect ca toți ceilalți oameni, că este păcătos și că mijloacele de salvare nu depind de el sau de ceilalți oameni. Chiar orice urmă de conștiință pe care el a moștenit-o de la Adam, acel om care a fost odată perfect, îi va aduce aminte că este un păcătos și îl va condamna.

8. Calea de salvare, mijloacele de câștigare a vieții veșnice, nu stau în om, chiar și când este dată o lege perfectă. Timp de cincisprezece secole, națiunea evreiască a trăit sub legea pe care Iehova le-a dat-o prin Moise. Dar acea lege bună și sfântă a lui Dumnezeu a fost mai mult decât se puteau ridica ei, și doar le-a arătat tot mai mult că sunt păcătoși. Lecția ce trebuie învățată din aceasta a fost rezumată de apostolul Pavel în aceste cuvinte: „Acum știm că toate lucrurile pe care Legea le spune se adresează celor ce sunt sub Lege, pentru ca fiecare gură să fie oprită și toată lumea să poată deveni răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru pedeapsă. Prin urmare, prin faptele legii nicio carne nu va fi declarată dreaptă înaintea lui, căci prin lege este cunoștința exactă a păcatului.” (Rom. 3:19, 20, *NW*) Cât de bucuroși putem fi astăzi că nu trebuie să trecem prin cincisprezece secole de experiență a Israelului ca să constatăm că salvarea noastră nu este posibilă prin propriile noastre încercări de siguranță de sine!

9. Ca să fim înțelepți pentru salvare veșnică, trebuie să dăm atenție cuvintelor Celui care este mai mare decât Solomon, Isus Cristos. Când a fost pe pământ le-a spus bărbaților și femeilor să-l urmeze și să-l imite. Putem face astfel, preluând lucrarea pe care el a făcut-o. Fiind născut un om perfect, prin miracolul lui Iehova Dumnezeu, Tatăl lui ceresc, Isus a fost singurul om care putea să-și dea viața ca jertfă de răscumpărare pentru ca oamenii să câștige viață veșnică în noua lume. Dar înainte de a-și jertfi viața, ce lucrare extrem de importantă și mulțumitoare pentru Dumnezeu a preluat el? Cui s-a devotat el ca fiind cea mai presantă nevoie a oamenilor care înfruntau nimicirea? La timpul stabilit, marcat în profeție, și-a abandonat profesia de tâmplar și a preluat predicarea. Chiar dacă a știut că aceasta va duce la o moarte de martir, în dezaprobare publică, el s-a devotat răspândirii cunoștinței despre Iehova Dumnezeu. Astfel, el a stabilit că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este cea mai înaltă vocație. Această lume ar putea lua în derâdere predicarea Bibliei ca fiind prostescă și nepractică, în special în această perioadă crucială a istoriei lumii; dar întreaga lume cu funcțiile ei politice, locuri de muncă ale Marelui Comerț și amvoane religioase onorate, nu ar putea niciodată să ne ofere o vocație mai înaltă decât cea pe care Isus a stabilit-o ca model pentru noi. Pentru calea lui de acțiune loială, în mijlocul unei lumi ostile și nerecunoscătoare, și-a câștigat singur titlul de „Martorul credincios și adevărat”. (Apoc. 3:14; 1:5)

Putem astăzi să ne bucurăm de un privilegiu mai mare decât să fim martori ca el, martori ai lui Iehova și să ne dovedim credincioși astfel? Exemplul lui Isus spune „Nu!”

ÎNVĂȚĂTORII

10. După justificarea conducerii lui Iehova ca fiind singura suveranitate de drept a universului, Isus a fost interesat de viață veșnică și îmbelșugată pentru oameni. Dumnezeu i-a dat putere peste toată carnea și Isus a fost interesat în a-i da omenirii viață perfectă, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, liberă de la păcat. El știa de ce avem nevoie pentru a dobândi acest lucru, devotându-se pe sine pentru a ne da nouă viață. El a știut valoarea cunoștinței lui Dumnezeu și astfel a spus: „Eu sunt păstorul cel bun, îmi cunosc oile și oile mă cunosc pe mine, la fel cum Tatăl mă cunoaște și eu îl cunosc pe Tatăl; eu îmi dau sufletul în interesul oilor.” Și în ultima lui rugăciune pe pământ, împreună cu oile sale, a spus: „Tată drept, lumea, într-adevăr, nu a ajuns să te cunoască, dar eu am ajuns să te cunosc.” (Ioan 10:14, 15; 17:25, *NW*). Cunoștința lui personală despre Dumnezeu a fost cea care l-a făcut pe Isus puternic să susțină suveranitatea universală a lui Dumnezeu și să împlinească, cu orice preț, scopul iubitor al lui Dumnezeu pentru omenire. Astfel, în ultima rugăciune către Dumnezeu, împreună cu apostolii lui credincioși, Isus i-a zis Tatălui său ceresc: „Glorifică-ți fiul, ca fiul tău să te poată glorifica, după cum i-ai dat autoritate peste toată carnea, ca, în ceea ce privește întregul număr pe care i l-ai dat, el să le poată da viață veșnică. Aceasta înseamnă viață veșnică, ca ei să primească cunoștință despre tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre cel pe care l-ai trimis, Isus Cristos.” – Ioan 17:1-3, *NW*.

11. Nu, sfatul care duce la viață fără sfârșit nu este: „Cunoaște-te.” Cel mai mare studiu al omului nu este omul, nici făcut de el însuși, nici de alt om. Cel mai mare studiu al omului este Dumnezeu și Agentul Principal al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Într-adevăr, Dumnezeu este nevăzut și infinit, dincolo de atingerea omului, totuși Dumnezeu a făcut acest studiu posibil pentru om prin intermediul Cuvântului său scris și cu ajutorul forței lui active edificatoare, spiritul său. Un asemenea studiu se ocupă cu cele mai înalte lucruri și duce la rezultate de cea mai mare importanță pentru noi. Trebuie să continuăm acest studiu dacă vrem să primim cunoștință, care înseamnă viață veșnică în lumea nouă. De ce? Deoarece aceasta înseamnă primirea cunoștinței despre marele Izvor al vieții, Iehova, singurul Dumnezeu adevărat, precum și cunoștință despre Agentul Principal pe care Dumnezeu îl folosește pentru a face posibilă pentru noi această viață, Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a trimis în această lume să ni-l declare pe Dumnezeu, așa cum nu a mai făcut-o niciun alt profet. Când studiem omul, studiem o creatură muritoare. Când îl studiem pe Dumnezeu, îl studiem pe Creatorul dătător de viață. Cu siguranță este vital să ne familiarizăm cu Creatorul și să intrăm într-o relație cu el, și nu să studiem creaturi păcătoase ale pământului care sunt condamnate la moarte. De asemenea, este mai important să ajungem să-l cunoaștem pe Principalul Agent al vieții, al Creatorului, decât să ne interesăm de creaturi care au

nevoie de viață și nu au mijloacele necesare de a se salva singure. Studiul cel mai înalt duce la viață veșnică.

12. Când ne întorcem către Dumnezeu și Cristos și începem un studiu din Cartea lui Dumnezeu, atunci El devine Învățătorul nostru și cu siguranță el știe cum să ne învețe calea de a ajunge la o existență eternă în pace și fericire. Dumnezeu a făcut să fie scris în profeți. „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi.” (Isa. 54:13, *AS*) Aceste cuvinte au fost adresate „femeii” lui Dumnezeu, adică organizației Teocratice a lui Iehova, numită „Sion”, care dă naștere celor care devin copiii spirituali ai lui Dumnezeu. Principalul ei copil este Isus Cristos, care a fost uns să fie Regele lui Iehova pentru împărăția promisă. Celalți copii ai ei despre care se vorbește aici sunt cei care calcă pe urmele lui, care sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi asociați cu Isus Cristos în împărăția cerească. La nașterea acestor copii regali, începând cu Isus, organizației îi este spus să cânte și să strige de bucurie că a încetat să mai fie stearpă. (Isa. 54:1) Apostolul Pavel arată că această femeie este organizația Teocratică a lui Iehova, iar copiii ei sunt Isus Cristos și corpul lui de urmași credincioși, spunând: „Ierusalimul cel de sus este liber și este mama noastră. Căci este scris: ‘Bucură-te, femeie stearpă care nu ai copii; izbucnește și strigă, femeie care nu ai durerile nașterii; deoarece copiii femeii părăsite numără mai mult decât cei ai celei care are soț.’ Noi acum, fraților, suntem copii care aparțin promisiunii, la fel cum a fost și Isaac. De aceea, fraților, noi suntem copii, nu ai unei roabe, ci a femeii libere.” – Gal. 4:26-28, 31, *NW*.

13. Cât de prețios este să-l avem pe Iehova Dumnezeu drept Învățătorul nostru! N-ar putea exista educație mai înaltă decât aceasta, căci ea presupune primirea cunoștinței de la cea mai înaltă sursă din școala vieții. Dumnezeu l-a chemat în serviciu, ca și învățător coleg al lui, pe fiul său regal Isus Cristos. Din acest motiv special Isus le-a spus urmașilor lui: „Dar voi, să nu fiți numiți ‘rabi’, căci unul este învățătorul vostru, în timp ce voi toți sunteți frați. Nimeni să nu fie numit ‘lider’, căci Liderul vostru este unul, Cristos.” (Mat. 23:8, 10, *NW*) Astfel, noi trebuie să fim învățați de Iehova Dumnezeu, prin intermediul lui Isus Cristos.

14. Deoarece învățătura este prin Isus Cristos, el fiind Principalul Îndrumător, mulți refuză să fie învățați, căci ei nu își doresc să ajungă ca Învățătorul lor. Prin urmare, nu toți bărbații și femeile sunt admiși sau își doresc să fie admiși în această școală de cea mai înaltă învățătură, ci doar aceia care îl iubesc pe Iehova Dumnezeu, se tem de El și pe care îi atrage. Isus a făcut acest fapt clar când a spus: „Niciun om nu poate veni la mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis, și eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Este scris în Profeți: ‘Și ei vor fi învățați de Iehova.’ Toți cei care au ascultat învățătura Tatălui și care au învățat, vin la mine.” (Ioan 6:44, 45, *NW*) Potrivit lui Isus, învățătura pe care un creștin o câștigă în această Școală Teocratică duce la înviere din morți și la viață veșnică, în următoarea mie de ani a Lumii Noi. Cei învățați în această școală sunt binecuvântați cu pace și prosperitate și sunt feriți de conflictele egoiste, fatale ale acestei lumi vechi. Prin urmare, să avem grijă ca învățătorii noștri să nu fie oameni cu preceptele lor

mortale, cu tradițiile și filosofii lor lumești, ci învățătorii noștri să fie cei doi mari Instructori ai universului, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Să facem așa înseamnă viață pentru noi.

15. Isus îndeplinește toate calificările unui instructor demn de încredere. El nu a stat pe scaunul învățătorului în școala vieții a lui Iehova, întorcându-se, apoi, la filosofii goale ale acestei lumi, și nici nu i-a învățat pe urmașii lui ceva contrar celui mai important Educator, Iehova Dumnezeu, doar pentru a fi popular în această lume. Ceea ce Dumnezeu cere de la toți cei care mărturisesc că-L reprezintă sau că vorbesc pentru El, este ca ei să spună adevărul despre Dumnezeu și să le împărtășească oamenilor adevărata cunoștință despre Sine. Cu două ocazii se raportează despre Isus că a citat din profeția lui Osea, capitolul 6, care spune: „Căci eu am dorit îndurare și nu jertfă, și cunoștință despre Dumnezeu mai mult decât arderi de tot. Dar ei, oameni fiind, au încălcat legământul: astfel ei s-au purtat în mod perfid cu mine.” (Osea 6:6,7; Mat. 9:12,13; 12:7) De aceea Isus a mânuit Cuvântul profetic al lui Dumnezeu ca pe o sabie și a înfipt-o în acel cler, ucigând pretențiile lor religioase.

16. Profeția lui Osea din versetele precedente a prezis această acțiune a lui Isus, spunând: „O, Efraim, ce să-ți fac eu ție? O, Iuda, ce să-ți fac eu ție? Căci bunătatea voastră este ca un nor de dimineață și dispare ca prima rouă. Prin urmare, i-am cioplit prin profeți; i-am ucis prin cuvintele gurii mele: și judecățile care vor veni asupra lor sunt ca lumina care-și face apariția.” – Osea 6:4,5.

17. Întreaga învățătură a Bibliei, din scoartă în scoartă, este aceea că oamenii sunt nimiciți din cauza lipsei de cunoștință despre Dumnezeu, Creatorul și Salvatorul. Pentru a le satisface această nevoie, Dumnezeu le oferă oamenilor cunoștința în Cartea lui inspirată. Prin urmare, noi, cei care vrem să fim martorii lui credincioși să ținem minte acest lucru și să nu ne întoarcem spre altceva. Să ținem strict la distribuirea Cuvântului pur al lui Dumnezeu, pentru onoarea lui și pentru salvarea oamenilor. Deoarece clerul religios al creștinătății s-a abătut de la a face acest lucru și l-a imitat pe clerul din zilele lui Isus, acum a venit rândul lor să fie ‘ciopliți de profeți și uciși prin cuvintele din gura lui Dumnezeu’. Le place acest lucru? Normal că nu; iar ei îi urăsc pe martorii lui Iehova pentru că declară profețiile și publică cuvintele din gura lui Dumnezeu, ceea ce are un efect de ucidere a clerului în fața oamenilor.

ESTE NECESARĂ INSTRUIREA COMPLETĂ

18. Când primim instruirea lui Dumnezeu prin Biblie, să primim tot ceea ce ne învață. Învățătorul Suprem ne avertizează că nu trebuie să adăugăm în Cuvântul lui cunoștință lumească falsă și nici să scoatem din el. Trebuie să avem întreaga informație pentru a obține salvarea pe care el o oferă. De mii de ani, bărbații și femeile evlavioase au căutat informații despre Cel pe care Dumnezeu l-a trimis, dorindu-și să-l indentifice și să se unească cu el. La timpul potrivit, Mesia a venit în persoana lui Isus Cristos. Dacă ar fi fost să urmăm calea de acțiune a clerului religios din vremea lui Isus și să respingem dovezile despre el, după cum a fost

prezis în profeții, nu am fi câștigat niciodată viața veșnică. Am fi ca acei evrei care au pierit din cauza respingerii acestei cunoștințe. Cunoștința despre Dumnezeu fără Fiul lui, Isus Cristos, este doar parțială. Viața prin legea lui Moise este imposibilă. La fel, cunoștința despre Isus Cristos fără cea despre Iehova Dumnezeu, este doar parțială, ca și în cazul creștinătății din prezent. A cunoaște pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos sunt inseparabile pentru salvare.

19. Ioan 3:35, 36 (*NW*) ne spune: „Tatăl îl iubește pe Fiu și a dat toate lucrurile în mâna lui. Cel care exercită credință în Fiu are viață veșnică; cel care nu ascultă de Fiu nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu se va abate asupra lui.” Și 1 Ioan 2:22, 23 (*NW*) spune: „Cine este cel care minte dacă nu cel care neagă faptul că Isus este Cristosul? Acesta este anticristul, cel care îl neagă pe Tată și pe Fiu. Oricine îl neagă pe Fiu nu-l va avea nici pe Tată. Cel care îl mărturisește pe Fiu îl are și pe Tată.” Și la aceasta, 1 Ioan 4:15 (*NW*) adaugă: „Oricine mărturisește că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în uniune cu acela și el rămâne în uniune cu Dumnezeu.” Nu există altă cale despre aceasta: faptul că primim cunoștință despre singurul Dumnezeu adevărat și despre Cel Trimis, Isus Cristos, este ceea ce înseamnă viață veșnică pentru noi.

Din copilărie cunoști scrierile sfinte, care sunt capabile să te facă înțelept pentru salvare, prin credința în Isus Cristos. Întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună. – 2 Tim. 3:15-17, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a spus Iehova cu mult timp în urmă, la Osea 4:1-9, pentru zilele noastre?
2. Care este cauza responsabilă pentru nimicire? Din pricina cui?
3. Ce stare spirituală a venit peste creștinătate? Din ce cauză?
4. De ce este atât de necesară acum cunoștința? Ce are ca rezultat creșterea acesteia?
- 5,6. (a) Care este cel mai mare serviciu de la care clerul a lipsit? (b) Care au fost consecințele pentru cler și pentru poporul Israel?
- 7,8. (a) Care sunt cei doi oameni citați adesea, față de care Isus a fost mai înțelept? (b) Ce experiență a Israelului arată cum calea de salvare a omului nu se află în el însuși?
9. Ce a stabilit Isus că este cea mai înaltă vocație pentru noi?
10. Ce a spus Isus pentru a arăta de ce are omul nevoie pentru a câștiga viață?
11. De ce studiul superior și cunoștința duc la viață?
12. Pentru cine devine Iehova Învățător? Potrivit cărei promisiuni?
- 13,14. (a) Prin cine învață Iehova? (b) Cine sunt admiși în școala Sa și cu ce binecuvântări pentru ei?
- 15,16. Cum a împlinit Isus calificările unui instructor adevărat?
17. Ce cale de acțiune trebuie să urmărim pentru a fi martorii credincioși ai lui Dumnezeu?

18,19. De ce cunoștința parțială nu este suficientă pentru a câștiga salvare?

Să trăim potrivit cunoștinței superioare

DACĂ îl imităm pe Isus Cristos, nu vom da greș niciodată. El a avut frică de Dumnezeu și i-a învățat pe alții să aibă frică de Dumnezeu, potrivit adevărului. Trebuie să avem această teamă corectă de Dumnezeu dacă scopul nostru este să obținem informația care duce la viața care este într-adevăr viață. Proverbele 1:7 (AS) ne spun: „Frica de Iehova este începutul cunoștinței; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și instruirea.” O asemenea frică de singurul Dumnezeu adevărat este începutul, cu alte cuvinte, partea principală sau primul lucru în cunoștință. Pentru că oamenii înțelepți, inteligenți și puternici ai acestei lumi nu au acea frică de Iehova, toată cunoștința pe care o acumulează și o transmit nu salvează lumea și nu are ca rezultat viața. Sfânta Biblie ne învață frica de Dumnezeu. Și este înțelept să ne fie frică de El, căci El este Izvorul întregii vieți. A nu avea frică de El și a-l respinge, înseamnă să ne îndepărtăm singuri de la marele Izvor al vieții. Acest lucru ar însemna nimicire absolută pentru noi. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, de asemenea, să Îl cinștim pe Isus Cristos datorită rolului cheie pe care El îl îndeplinește în aranjamentele dătătoare de viață ale lui Dumnezeu. Așa că Îl acceptăm cu bucurie pe Fiul lui Dumnezeu. A ne lepăda de el înseamnă să ne îndepărtăm singuri legătura centrală cu Dumnezeu, singurul canal de viață de la Dumnezeu; iar asta ar însemna, de asemenea, distrugere completă pentru noi. Cât de măreț și de benefic este, atunci, să primim cunoștință atât despre Tatăl, cât și despre Fiul!

² Nu ne putem opri niciodată din aceasta. Trebuie să înaintăm spre perfecțiune. Am câștigat iluminarea adevărată doar apelând la Cartea informației adevărate, adică la Biblie, darul lui Dumnezeu pentru noi. Cunoștința pe care am obținut-o deja vine din studiul acelei Cărți. Dar pentru a continua în frică și cunoștință despre Dumnezeu și Fiul Său, Isus Cristos, trebuie să studiem mai departe acea Carte, și să facem astfel cu toate ajutoarele credincioase pe care Tatăl cereșc le oferă prin organizația Sa teocratică. Din ceea ce am învățat din Sfintele Scripturi avem credință în Dumnezeu și în Cristos, și suntem astfel capabili să fim pe placul lui Dumnezeu. Această credință, ni se spune în Evrei 11:1 (NW), „este așteptarea sigură a lucrurilor sperate.” Și astfel avem speranță, o speranță minunată despre o lume nouă perfectă, cu ceruri noi și un pământ nou, în care putem să ne bucurăm de promisa viață veșnică într-o fericire de nespus. Dar nu este nevoie doar de credință și speranță. Ele sunt destul de potrivite în sine. Este scris: „Speranța amânată îmbolnăvește inima, dar dorința împlinită este un pom de viață.” (Prov. 13:12) Nu știm cum va fi cerul pentru cei 144.000 de creștini biruitori ai acestei lumi, dar am putea scrie o carte și am putea picta o imagine vie a paradisului care va fi înnoit pe pământ și am putea pune această speranță înaintea oamenilor cu bunăvoință care caută acum viață în ea. Dar oricât de puternică ar fi această

speranță ca stimulent, nu este suficientă pentru ca o persoană să rămână credincioasă.

³ Cu mult timp în urmă, darurile miraculoase au dispărut din viața adunării creștine, dar lucrurile care mai rămân acum nu sunt doar credința și speranța, ci și iubirea: „Acestea trei, dar cea mai mare dintre acestea este iubirea.” (1 Cor. 13:8-13, *NW*) Noua lume pentru care sperăm bate la ușă, dar încă trăim în vechea lume degradată, și pe lângă credință și speranță, iubirea este cea mai importantă pentru a trăi cum trebuie în mijlocul acestor condiții înjositoare. Avem nevoie de iubire acum, în timp ce suntem înconjurați de această lume egoistă, căci fără iubire suntem nimic în ochii lui Dumnezeu. Ne aflăm în timpuri foarte periculoase, iar existența acum este o mare problemă. Trebuie să studiem în continuare Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla cum să trăim corect și cum să dăm dovadă de iubirea care este asemenea lui Dumnezeu. Noua lume încă este o speranță, și această lume veche este realitatea actuală. Trebuie, deci, să o înfruntăm, ceea ce ne creează dificultăți. Trebuie să le facem față acestor dificultăți fără să compromitem cauza lui Dumnezeu. Deci, trebuie să știm cum să le facem față, iar acest lucru necesită cunoștință chiar acum. De aici nevoia de a studia mai departe Biblia, pentru a vedea ce are de zis cu privire la relațiile noastre în această existență, căci dacă nu le mânuim corect, nu vom fi socotiți vrednici de viață în viitoarea lume.

PROBLEME ACTUALE

⁴ „Timpurile fixate națiunilor” au expirat în anul 1914, dar guvernele neamurilor încă mai continuă, fiind mânioase împotriva Împărăției stabilite a lui Dumnezeu. „Cezar” încă mai ține frâiele guvernului pământesc, iar guvernele totalitare sunt mai puternice ca niciodată. Dacă vrem să scăpăm de mânia divină, trebuie să știm din Biblie că „autoritățile superioare” cărora sufletele creștine trebuie să se supună, sunt Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Trebuie să fim învățați că primele noastre îndatoriri sunt față de Dumnezeu, ascultând de El ca Domnitor, având prioritate înaintea oamenilor, și apoi să îi dăm Cezarului ce este al Cezarului. – Rom. 13:1-4 și Mat. 22:21, *NW*.

⁵ O altă problemă este cunoașterea pozițiilor pe care le ocupă bărbații și femeile în organizația Teocratică a lui Iehova Dumnezeu. Este adevărat că în adunarea creștină „nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască; fiindcă toți sunteți una în uniune cu Isus Cristos”. (Gal. 3:28, *NW*) Dar suntem încă parte bărbătească și parte femeiască în carne; ne putem căsători și putem da naștere la copii, încă putem fi mișcați de pasiune și ispitiți să comitem abuzuri sexuale. Așadar, poziția femeii în adunare și acasă trebuie potrivită după voința lui Dumnezeu, pentru siguranța și fericirea tuturor celor implicați, astfel încât regula Teocratică să fie îndeplinită și să nu fie adusă asupra numelui lui Dumnezeu și asupra organizației Lui nicio batjocură. Copiii încă sunt năsuți în această lume. Îi iubim și ne dorim să îi vedem reușind în lucrul cel mai important. Dar cum să îi creștem în condițiile actuale când delincvența parentală și juvenilă în creștere este o problemă serioasă. Trebuie să știm cum să îi creștem „în disciplina și în sfatul autoritar al lui Iehova”,

pentru a-i putea educa și instrui pentru viață veșnică alături de noi, în noua lume binecuvântată. (Efes. 6:4, *NW*) Cât de bucuroși suntem că Îl avem pe Dumnezeu ca Învățător, prin intermediul lui Isus Cristos, și avem Sfânta Biblie drept carte de instrucțiuni!

⁶ Trăim într-un timp în care Dumnezeu, prin Păstorul Lui cel Bun, nu numai că adună rămășița ‘micii lui turme’, lucrare care este aproape gata, ci în vederea lumii noi care este aproape, adună și o turmă nenumărată de „alte oi”, al căror destin va fi nu viață nemuritoare în cer, alături de „turma mică”, ci viață umană deplină pe pământ, în paradisul restatornicit. Trebuie să ne hotărâm singuri destinul și să acționăm în mod corespunzător. Ne-a chemat Dumnezeu la cer, să domnim cu Cristos sau pe pământul paradis? Pentru a hotărî aceasta este o problemă pentru mulți, iar pentru a o rezolva fiecare trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu mai departe și să fie convins în mintea lui.

⁷ Trăim la punctul culminant al acestei lumi rele și la culmea existenței creștinătății. Filosofiele și doctrinele păgâne ale demonilor, precum și tradiții religioase făcute de om, se ascund sub masca doctrinei și practicii creștine. Oamenii înclinați spre rău veghează cu viclenie după o porțiță și încearcă să se furișeze în grupele noastre creștine cu scopuri imorale, să abuzeze de bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, să corupă credința și comportamentul celor pe care îi pot face victime. Trăim, într-adevăr, în milocul unor condiții ispititoare, iar ca să nu ne rătăcim trebuie să facem așa cum este scris: „Întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună, umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Ier. 6:16) Trebuie să ne întoarcem direct către Scripturile inspirate, examinându-le zilnic față de ceea ce ne învață oamenii, iar prin această cale de acțiune ne întoarcem la „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Iar după ce am redescoperit ce este aceasta, trebuie să „ducem o luptă grea” pentru ea, să o păzim și să o punem în practică, așa cum spune Iuda 3. (*NW*).

⁸ În armonie cu credința originală, este datoria noastră față de Dumnezeu să ne împotrivim acelor persoane înclinate spre imoralitate, care încearcă să se furișeze și să îi ademenească la abuzuri sexuale pe creștinii nebănuitori, susținând în mod greșit că Dumnezeu are îndurare pentru păcatele cu voia. Face parte din lupta noastră pentru credință să ținem sus principiile Biblice cu privire la căsătorie și la relațiile curate dintre bărbații și femeile din adunare. Nu renunțați la ele! Născocitorii de rele care se furișează și toate persoanele lumești să știe ce principii morale înalte reprezintă adevărata cunoștință despre Dumnezeu și Cristos. Lumea să cunoască atitudinea de moralitate pe care o adoptă organizația Teocratică a lui Iehova, ca să știe că este o organizație curată. Păstrați organizația astfel, în măsura în care depinde de voi, pentru ca organizația în care le invitați pe „celelalte oi” ale Păstorului să fie o organizație curată, purificatoare. Dragostea adevărată este curată. Frica de Iehova este curată. Dragostea și frica evlavioasă vă vor ajuta să faceți față problemelor morale care încă exista atâta timp cât noi suntem în această lume veche. – 1 Cor. 13:5, 6, *NW*; Ps. 19:9, *AS*.

MANIFESTAREA ACESTEIA FAȚĂ DE ALȚII

⁹ Pentru ca noi să dobândim viață veșnică, trebuie să continuăm să primim cunoștință despre singurul Dumnezeu adevărat și despre Isus Cristos, pe care El l-a trimis. Omenirea nu este încă în paradis. Satan și demonii lui încă nu sunt legați, și nici sămânța lui rea nu este nimicită de pe pământ. Dimpotrivă, el a fost alungat din cer și este acum reținut pe pământ, aducând o mare suferință asupra oamenilor și creând multe probleme poporului drept al lui Dumnezeu. Deci, fiți cu ochii-n patru! Proverbele 11:9 (AS) ne asigură: „Prin cunoștință vor fi eliberați cei drești.” Dimpotrivă, prin lipsă de cunoștință vor fi distruși cei care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu. Vedem în creștinătate exemplificat ce produce această lipsă, în concordanță cu ce a spus apostolul, la Romani 1:24-31: „Prin urmare, Dumnezeu, în armonie cu dorințele inimii lor, i-a lăsat pradă necurăției, astfel încât să își necinstească trupurile, chiar cei care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au adus un serviciu sacru mai degrabă creației, decât Celui care a creat, [...] Și așa cum ei nu au fost de acord să Îl păstreze pe Dumnezeu prin cunoștință exactă, Dumnezeu i-a lăsat într-o stare mentală lipsită de aprobare, să facă lucruri nepotrivite, plini cum erau de nedreptate, răutate, lăcomie, stricăciune, pizmă, crimă, ceartă, amăgire, dispoziție răutăcioasă, fiind șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de lucruri rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără nicio afecțiune firească, fără milă.” – NW.

¹⁰ Așadar, nu numai păgânătatea, ci și creștinătatea a demonstrat magnific ce va face lipsa de cunoștință despre Iehova Dumnezeu spre paguba și rușinea oamenilor. Acum este rândul vostru, cei care sunteți martori ai lui Iehova, să demonstrați ce va face cunoștința adevărată despre Dumnezeu pentru un popor, o organizație de oameni, la nivel mondial. Voi, cei care sunteți martori ai lui Iehova, trăiți în punctul culminant al noului legământ al lui Dumnezeu prin Cristos, când este încununat cu succes de alegerea ultimilor membri pentru a completa „poporul pentru numele Lui”. Pe lângă iertarea păcatelor prin Mediatorul aceluia legământ, una dintre îngrijirile sale binecuvântate este aceasta: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor, și o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nimeni nu va mai învăța pe aproapele lui și fratele lui, spunând: Cunoaște pe Iehova; căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic dintre ei, la cel mai mare, zice Iehova.” (Ier. 31:31-34, AS; Fapte 15:14) Într-adevăr, martorii lui Iehova Îl cunosc acum de la cel mai mic la cel mai mare; însă creștinătatea, prin ignoranța ei cu voia despre Iehova Dumnezeu, dă dovadă că nu face parte din noul legământ și că nu este „poporul pentru numele lui”, popor pe care El l-a ales din toate națiunile în ultimele nouăsprezece secole.

¹¹ Unul dintre mijloacele prin care trebuie să arătăm lumii întregi ce face cunoștința despre Dumnezeu pentru oameni este să acționăm ca martori ai Lui pentru omenire, atât prin vorbe cât și prin fapte. Trebuie să vorbim și să acționăm în armonie cu voința lui Dumnezeu. Care este aceea? Este scris: „Acest lucru este bun și bine primit înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, a cărui voință este ca

toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința exactă a adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat pe Sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toți – pentru acest lucru trebuie să se pună mărturie la vremea cuvenită.” (1 Tim. 2:3-6, *NW*) Acum este timpul timpurilor în care să se pună mărturie, ACUM, când Dumnezeu, prin Păstorul Lui cel Bun, strânge sub organizația Lui teocratică o „mulțime mare” de oameni cu bunăvoință „din toate națiunile, semințiile, popoarele și de toate limbile”, „tot felul de oameni.” Prin mărturia pe care o punem în toate națiunile, această „mulțime mare” știe de unde îi vine salvarea. Ce bucurie este pentru noi acum să îi auzim, cu sutele de mii, strigând cu voce tare înaintea tronului divin: „Salvarea i-o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și Mielului.” (Apoc. 7:9, 10, *NW*) Fie ca numărul acestei mulțimi mari să crească prin mărturia noastră intensificată în toate națiunile, ca niciodată înainte.

¹² Iehova Dumnezeu ne-a dat cunoștința sub legământul Lui cel nou, cu scopul expres de a fi martorii Lui. El ne amintește: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales; ca să Mă CUNOAȘTEȚI, să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt, [...] Eu am vestit, am salvat, am arătat; n-a existat un dumnezeu străin printre voi; de aceea, voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, iar Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10-12, *AS*) Și ce ocazie avem acum pentru mărturie! Avem Cartea cărților, Sfânta Biblie; iar acum avem și *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* din 1950. Pentru a ne ajuta să dobândim cunoștința despre Dumnezeu din Cartea Lui, avem literatură biblică suplimentară, publicată de un instrument legalizat al lui Dumnezeu și al lui Cristos, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere.

¹³ Marele dușman al vieții, Satan Diavolul, se opune răspândirii cunoștinței dătătoare de viață, deși în Eden a pretins că vrea să intensifice cunoștința omenirii, ispitind-o pe Eva să mănânce din „copacul cunoștinței binelui și răului” în mod neascultător. Da, răul! Însă el niciodată nu a favorizat niciodată omenirea să câștige o cunoștință despre bine. El este „dumnezeul acestui sistem”, și în tot acest timp a „orbit mîntea celor necredincioși ca să nu strălucească lumina Evangheliei glorioase despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Dar prin puterea irezistibilă a lui Dumnezeu, lumina a pătruns prin opoziția diabolică și a ajuns la noi, iar El „a strălucit în inimile noastre ca să le lumineze cu cunoștința glorioasă despre Dumnezeu, prin chipul lui Cristos.” (2 Cor. 4:4-6, *NW*) La rândul nostru și noi să ne ridicăm și să strălucim, reflectând lumina spre alții. Dacă oamenii sunt nimicivi din lipsă de cunoștință, să nu fie din cauza vreunei neatentii sau greșeli din partea noastră. Dacă o mulțime mare cu bunăvoință este condusă acum spre salvare, să fie prin folosirea noastră de către Dumnezeu prin Păstorul Lui.

„ȘI VOR ȘTII”

¹⁴ Creștinătatea va continua să refuze să accepte cunoștința despre Iehova Dumnezeu din gurile și mâinile martorilor Lui. Dar se apropie ora teribilă când ea va fi făcută să știe că aceștia au fost martori ai lui Dumnezeu, „profetul” Lui „în

mijlocul lor”, că El este Iehova și că din anul 1914, Regele Lui, Isus Cristos, domnește în Împărăție, pentru lumea nouă. Însa faptul că va fi FĂCUTĂ să Îl cunoască pe Iehova în acel timp nu va fi o binecuvântare pentru ea, sau pentru restul acestei lumi. Aceasta va însemna nimicirea ei în mijlocul unei nimiciri *mondiale*! Din cauza lipsei de cunoștință, cu voia, a creștinătății, ea se opune Împărăției lui Iehova prin Cristosul Său. Ea se aliniază cu toate forțele lui Gog din Magog pentru atacul final asupra organizației teocratice văzute a poporului lui Iehova de pe pământ. Propaganda insuflată de demoni îi zorește pe toți conducătorii ei orbește, nebunește, spre frontul de război de la Armagedon. (Apoc. 16:14-16) În scurt timp, la o oră neștiută, Luptătorul Suprem pentru adevăr și dreptate se va face cunoscut tuturor potrivnicilor Săi într-o limbă pe care o vor pricepe, limba forțelor cosmice care vor rosti nimicirea lor. Niciodată înainte nu a mai fost ceva la fel în afară de marele potop din zilele lui Noe. Referindu-se la Gog și toate forțele lui, Iehova spune:

¹⁵ „Și voi chema o sabie împotriva lui în toți munții Mei, zice Domnul Iehova: sabia fiecărui om va fi împotriva fratelui său. Voi intra la judecată împotriva lui prin ciumă și cu sânge; voi revărsa asupra lui, asupra oștilor lui, și asupra popoarelor multe care sunt cu el, o ploaie năpraznică, cu grindină mare, foc și pucioasă. Și Mă voi preamări, Mă voi sfinți, și Mă voi face cunoscut în ochii multor națiuni; și vor știi că Eu sunt Iehova. Și voi trimite foc în Magog și asupra celor care locuiesc în siguranță în insule; și vor știi că Eu sunt Iehova. [...] și nici nu voi mai permite să-Mi pângărească numele Meu cel sfânt, iar națiunile vor știi că Eu sunt Iehova, Cel Sfânt din Israel. Iată, acest lucru vine și are să se întâmple, zice Domnul Iehova; aceasta este ziua despre care am vorbit.” – Ezec. 38:21-23 și 39:6-8, AS.

¹⁶ Isus Cristos, Regele, va acționa ca funcționar executor al lui Iehova în mijlocul acelei distrugerii mondiale, iar faptul că El este acum prezent în Împărăția Lui și are pământul în stăpânirea Lui va fi descoperit cu forța tuturor potrivnicilor Săi. Nimicirea lor va aduce o mângâiere binevenită pentru toți cei care am ales să Îl cunoaștem și să Îl ascultăm pe Dumnezeu. După cum este scris: „Este drept din partea lui Dumnezeu să le dea necazuri celor care vă fac necazuri, iar vouă, care suferiți necazuri, să vă dea mângâiere alături de noi, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii Lui puternici într-o flacără de foc, când aduce pedeapsa cuvenită celor care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă evanghelia despre Domnul nostru Isus. Aceștia vor avea ca pedeapsă nimicirea veșnică din fața Domnului și de la slava puterii Lui, în timpul când el vine să fie glorificat.” (2 Tes. 1:6-10, NW) Ce sfârșit RUȘINOS pentru eșecul lor neascultător de a primi acum cunoștință despre singurul Dumnezeu adevărat și despre Isus Cristos, pe care El l-a trimis acum ca Rege!

SUPRAVIETUIRE

¹⁷ Dar aceasta nu este calea prin care NOI vrem să învățăm să Îl cunoaștem pe Iehova Dumnezeu și pe Cristosul Lui. Vrem să Îl cunoaștem într-un fel care

înseamnă viață veșnică, nu nimicire. Dumnezeu ne-a oferit spiritul Său sfânt și și-a botezat rămășița credincioasă a moștenitorilor Împărăției cu spiritul Său, luminându-i cu lucruri profunde descoperite de acel spirit în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar creștinătatea va fi botezată în curând cu foc, focul nimicirii de la Armageddon. (Mat. 3:11, 12) Noi nu așteptăm nimicirea în bătălia de la Armageddon, ci așteptăm cu încredere să supraviețuim acelui timp de foc și să trecem în lumea nouă. Cu toate acestea, pentru a obține o astfel de protecție la sfârșitul acestei lumi, așa cum Noe și însoțitorii lui din arcă s-au bucurat de protecție la sfârșitul plin de apă al lumii dinainte, trebuie să trăim potrivit cunoștinței. Cunoștința pe care Dumnezeu ne-a dezvăluit-o prin spiritul Lui în aceste zile din urmă stabilește principii înalte de trai. Trebuie să trăim conform acelor principii. Trebuie să ținem tare la această cunoștință, trăind potrivit ei și dăruind-o și altora. Trebuie să creștem în cunoștință, în armonie cu creșterea prezisă în cunoștință, ca să devenim tari și să îndurăm toate presiunile acestor timpuri periculoase. „Un om înțelept este puternic; da, un om cu cunoștință își sporește puterea.” (Prov. 24:5, AS) Așadar, să continuăm cu înțelepciune să primim cunoștință de aici înainte.

¹⁸ Poate că nu știm ziua sau ora în care va izbucni bătălia de la Armageddon și în care nelegiuitele ceruri și pământ ale lumii Diavolului vor fi destrămate pentru a face loc cerurilor noi și pământului nou din prețioasa lume nouă. Nu trebuie să știm, dar putem trăi în fiecare zi conștienți că este aproape. Putem duce vieți care să fie în armonie cu speranța noastră neclintită de a intra în curând în glorioasele lucruri noi pe care le va crea Iehova Dumnezeu. Gata cu trăirea în lumea veche pentru noi!

¹⁹ Apostolul Petru a așteptat cu nerăbdare această lume nouă, și a încercat să trăiască vrednic de a intra în ea. Și mai ales pentru folosul nostru, care trăim în acest punct culminant al lumii, el a scris despre cum a încercat să trăiască și cum ar trebui să trăim noi. După ce a descris potopul din lumea întreagă de pe timpul lui Noe, și apoi sosirea zilei distrugătoare a lui Iehova, precum un hoț, peste cerurile și pământul Diavolului, Petru a scris: „Întrucât toate aceste lucruri vor fi destrămate astfel, ce fel de persoane ar trebui să fiți voi în purtare sfântă și fapte cu devotament evlavios, așteptând și păstrând în minte prezența zilei lui Iehova, în care cerurile aprinse vor fi dizolvate și elementele foarte fierbinți se vor topi? Dar există ceruri noi și un pământ nou pe care le așteptăm, după promisiunea Lui, și în acestea va locui dreptatea. De aceea, iubiților, întrucât așteptați aceste lucruri, faceți tot ce vă stă în putință să fiți găsiți de El, în cele din urmă, fără pată, fără vină și în pace. Mai mult, considerați răbdarea Domnului nostru ca salvare.” – 2 Pet. 3:11-15, NW.

²⁰ Întrucât așteptăm să intrăm în lumea nouă în care va locui dreptatea, atunci să trăim în dreptate. Știm că ziua Domnului Dumnezeu vine pentru distrugerea tuturor celor care sunt pătați și vinovați împreună cu această lume și nu sunt în pace cu Dumnezeu. El îi va aproba doar pe cei pe care îi găsește fără pată, fără vină și în pace. Pe aceștia îi va păstra prin sfârșitul lumii. Și dacă zilnic facem tot

ce ne stă în putință să fim găsiți, în cele din urmă, în acea zi din urmă a acestei lumi, într-o stare fără pată, fără vină și într-o condiție pașnică, ce altceva ar putea să însemne aceasta decât că vom câștiga aprobarea și ocrotirea Lui și vom supraviețui sfârșitului de foc, urmând să trecem în strălucitoarea lume nouă cu gloriile ei? Ce posibilitate minunată! Ce ocazie a tuturor ocaziilor! Prin bunătatea nemeritată de sus, ne vom folosi de ea pentru a primi cunoștința, în mod credincios, despre Dumnezeu adevărat și despre Isus Cristos, căci „aceasta înseamnă viața veșnică”. – Ioan 17:3, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie să ne temem de Dumnezeu și de ce trebuie să-l onorăm pe Isus Cristos?
2. (a) Ce trebuie să facem pentru a continua în această teamă și cunoștință? (b) Cum dobândim credință și speranță, și sunt acestea tot ceea ce este necesar?
3. Ce calitate este esențială pentru a trăi corect acum? De ce?
4. Cărei probleme trebuie să îi facem față trăind sub guvernele actuale?
5. Ce problemă prezintă sexualitatea? Dar copiii?
6. Ce problemă a destinului se prezintă acum?
7. De ce credință trebuie să ne convingem? Ce trebuie să facem în legătură cu aceasta? De ce?
8. Care este datoria noastră, în probleme de moralitate, potrivit credinței?
9. De ce trebuie să continuăm să primim cunoștință? Ce exemplu oferă creștinătatea?
10. Ce trebuie să facă acum martorii lui Iehova, contrar creștinătății ignorante, sub îngrijirile noului legământ?
11. Cum trebuie să arătăm ce face cunoștința pentru noi, mai ales acum?
12. Pentru ce scop ne-a dat Dumnezeu cunoștință? De ce avem acum o mare oportunitate pentru aceasta?
13. Cine se împotrivește răspândirii acestei cunoștințe? La ce trebuie să ne ridicăm?
- 14,15. (a) De ce va fi făcută creștinătatea să-L cunoască pe Iehova și cum? (b) Ce le va face Iehova lui Gog și forțelor lui? Cum afectează națiunile?
16. Cine va acționa ca funcționar executiv al lui Dumnezeu? Cum îi va răsplăti el pe cei ascultători și pe cei ignoranți cu voia?
17. La ce ne așteptăm noi la Armagedon? Ce trebuie să facem acum, deci, în ce privește cunoștința?
18. Știm timpul pentru Armagedon? Atunci cum trebuie să trăim?
19. Ce fel de persoane spune Petru că ar trebui să fim?
20. Ce înseamnă pentru noi să trăim în acest fel la sfârșitul lumii? Ce vom face, deci?

Preotul observă credința martorilor lui Iehova

Unul dintre martorii lui Iehova care predica din ușă în ușă în Arkansas a întâlnit un gospodar care a spus: „Aș vrea ca toți martorii lui Iehova să-l fi putut auzi ieri pe pastorul nostru. A rostit o predică minunată despre credință.” Apoi acest gospodar l-a citat pe preot care spunea: „Nu știi ce credeți voi despre asta, dar după părerea mea există o singură organizație pe acest pământ care chiar are credință în ceea ce crede, iar aceasta este organizația martorilor lui Iehova. Ați avea voi [arătând spre adunare] credința și curajul să stați la colț de stradă, să vă exprimați părerile și să fi luați în derâdere, să fiți disprețuiți, batjocoriți, arestați, bătuți și băgați la închisoare și totuși să continuați să faceți acest lucru? Ați avea credința și curajul să stați în zăpadă, în ploaie și în arșiță și să nu vă descurajați? Ați avea credința și curajul să sunați la fiecare ușă și să primiți în schimb uși trântite în nas și totuși să continuați în credința voastră? Nu cred că puteți spune că aveți acest fel de credință. Dacă biserica voastră ar avea felul de credință pe care îl are acest grup al martorilor lui Iehova, am avea o organizație nemaipomenită.”

Victorie asupra morții

MAJORITATEA oamenilor luptă împotriva morții cu arme nepotrivite. Prima pereche de oameni a comis o greșeală, căci au căutat să păstreze viața prin neascultare față de Dumnezeu. Respingând avertismentul lui Iehova, că neascultarea față de El înseamnă moarte, Eva a ascultat recomandarea lui Satan că va obține existența asemenea lui Dumnezeu, ferită de moarte, dacă va mânca din fructul interzis. Adam, deși nu a fost amăgit, a urmat nechibzuit exemplul nevastei sale, despre care ea credea că va duce la o existență luminată ca dumnezei. În schimb a deschis ușa morții, nu doar pentru Adam și Eva, ci pentru toți urmașii lor. – Gen. 2:17; 3:3-6, 19; 5:5; Rom. 5:12.

Satan îi spusese Evei „Sigur nu vei muri” și „Veți fi ca dumnezei”; și de la începutul religiei false până acum, a preluat aceste minciuni satanice ca asigurare principală împotriva morții. Învățăturile religioase despre reîncarnare și nemurirea sufletului uman sunt la fel de neadevărate ca temelii lor pusă de Satan Diavolul. Următoarele texte biblice o dovedesc: „Este vreun om care să trăiască și să nu vadă moartea? Care să își scape sufletul din mâna mormântului?” „Suflarea lui trece, se întoarce în pământ; chiar în acea zi pier gândurile lui.” „Ce se întâmplă cu fiii oamenilor se întâmplă și cu fiarele; li se întâmplă același lucru: așa cum moare unul, moare și celălalt; da, toți au aceeași suflare; astfel încât un om nu întrece cu nimic pe fiară: căci totul este în deșertăciune. Toți merg în același loc; toți sunt din țărână, și toți se întorc în țărână.” „Cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic, nici nu mai au nicio răsplată; căci memoria lor este uitată. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă-o cu puterea ta; căci în mormântul în care mergi nu este nici

lucrare, nici dorință, nici înțelepciune.” „Sufletul care păcătuiește va muri.” „Plata păcatului este moartea.” – Ps. 89:48; 146:4; Ecl. 3:19, 20; 9:5, 10; Ezec. 18:4; Rom. 6:23, *NW*.

EFORTURI PENTRU VICTORIE ALE RELIGIEI FALSE

Dar religia falsă din vremurile antice a avut mai multe de oferit decât minciuna lui Satan care susținea că moartea nu era decât ușa spre nemurirea spiritului. Aceasta a căutat să vindece prin practicarea medicinei, iar din timpurile străvechi preoții religiilor păgâne erau doctori și vraci, susțineau că au puteri supranaturale pentru a vindeca atât trupul cât și sufletul. Ei credeau că boala este lucrarea unui spirit rău, sau o pedeapsă de la o zeitate, iar tratamentul cuprindea vrăjitorii sau preziceri oculte. Dacă boala era de la un demon, pacientul era supus unui tratament oribil, crezându-se că dacă sălașul demonului, corpul pacientului, era chinuit suficient, demonul nu putea rămâne și fugea. Așadar, vracii făceau zgomote asurzitoare și fețe înfricoșătoare, în timp ce bolnavul îndura febra sau alte dureri și inhala mirosuri grețose. Ce frumos se purtau acei vraci religioși!

Unii dintre evreii care au căzut de la închinarea lui Dumnezeu foloseau ca medicamente lucruri precum: fierea de pește, salivă, bălegar de vacă, urină și sânge de liliac. Vracii chinezi amestecau tratamentele superstițioase cu șarlatanie și magie neagră. Carapacea făcută pudră de la broasca țestoasă se presupunea că oferă o viață îndelungată, oasele de tigru muiate în vin trebuiau să dea tăria tigrlui, sângele de gorilă era bun pentru boli de femei, pielea de șarpe făcută pudră pentru reumatism, iar pielea de șopârlă făcută pudră pentru probleme de stomac și sughit. Erau folosite și ierburi într-o anumită măsură, mai ales de către evrei și egipteni, iar cei din urmă au dobândit o cunoștință slabă despre anatomie și au produs câteva instrumente chirurgicale. Grecii au amestecat superstițiile Babilonului și ale Persiei cu învățătura medicală a egiptenilor, și astfel au apărut școlile medicale, dintre care una îi este atribuită lui Hipocrate, numit părintele medicinei.

Știința medicală care lupta împotriva morții înainta, dar această înaintare a fost oprită și întoarsă odată cu apariția dictaturii papale, printr-o organizație religioasă din timpul Evului Mediu. Religia predominantă din acel timp era împotriva invaziei în domeniul vindecării a doctorilor erudiți, împotriva prădării pășunilor dominate mult timp de către preoți. S-a opus chirurgiei și igienei corporale și altor măsuri de sănătate, iar în locul lor erau practicate superstiții precum purtarea castanelor porcești în buzunare pentru vindecarea reumatismului, punerea unui drac-de-mare pe sprânceană pentru vindecarea epilepsiei, purtarea amuletelor și medalioanelor religioase pentru vindecarea tuturor și oricărui boli; se practica până și mâncarea unor pagini din Biblie care spuneau despre miracole pentru a obține leacuri miraculoase. Dar în tot acest timp vracii preotești ai acestor religii false nu au obținut nicio victorie asupra morții.

MEDICINA MODERNĂ CAUTĂ VICTORIA

După Reformă, știința medicală a înaintat, iar în această epocă atomică descoperirile ei cresc vertiginos cu viteză supersonică. Atacurile asupra dușmanului – moartea, vin din multe fronturi de luptă – de la doctori, chirurși, botaniști, dieteticieni, chiropracticieni, osteopați, etc., și chiar și din partea unor religioniști care spun că apendicele vostru perforat sau calculii la vezica biliară sunt doar în imaginația voastră. Dar, în ciuda tuturor, dușmanul – moartea, continuă să distrugă pacienți și tămăduitori deopotrivă. Împotriva pedepsei cu moartea se îndreaptă întreaga forță a ceea ce oamenii aclamă drept realizări geniale ale științei, în timp ce diferite tipuri de doctori masează mușchi, manevrează oase, împung cu acele lor, injectează serurile lor, vă îndoapă cu pastile, vă slăbesc, vă îngrașă, vă pun să postiiți, vă hrănesc, fac practică pe voi, și chiar vă taie cu bisturiul de chirurg ca să dea dușmanului moarte, ca o ofertă de pace, un apendice, o amigdală, un rinichi, un picior sau un braț – dar chiar și această retragere disperată din fața bolii devine în curând un zid de piatră, în timp ce este încolțit un organ vital, iar moartea își culege prada.

Nu înțelegeți greșit. Doctorii din ziua de azi alină multe dureri, prelungesc multe vieți, oferă servicii demne de laudă omenirii și merită cinste pentru binele pe care îl fac. Dar observația făcută aici este că lupta lor împotriva morții este doar o acțiune amânată, nu victoria finală. Orice scăpare de boală pe care o fac doar îl lasă pe pacient în ghearele bătrâneții. Acțiunea de întârziere este doar o amânare scurtă, iar moartea este atât de răbdătoare încât mormântul poate aștepta. Și nu trebuie să aștepte niciodată mult, chiar dacă omul ajunge la durata biblică de viață de „șaptezeci de ani” sau de „optzeci de ani”. (Ps. 90:10) În cel mai bun caz, viața actuală a omului pe acest pământ trece repede. După cum a spus Iov: „Omul care este născut din femeie are doar câteva zile, și este plin de necazuri. El se naște ca o floare și este tăiat: el fuge ca o umbră, și pierе.” – Iov 14:1, 2; Ps. 102:11; 144:4; Isa. 40:6, 7.

Poate că doctorii din ziua de azi nu-ți pun un pește pe cap ca să vindece epilepsia sau nu îți dau piele de șopârlă făcută pudră pentru sughiț, dar cu toate progresele lor științifice nu sunt mai aproape de o victorie reală asupra morții decât vrăjitori din Antichitate. Și ce dacă știința a adus un torent de arme medicale geniale pe câmpul de luptă împotriva morții? Moartea continuă să umble tiptil prin câmpurile omenirii și lasă în urma sa mormane întregi de cadavre. Se pot număra mai multe cauze care au contribuit la taxa în creștere a morții, dar cele două principale sunt degenerarea continuă a omului și necazurile prezise aduse de Satan, și anume războaie, calamități, foamete și epidemii, pentru zilele din urmă ale acestei lumi rele. – Mat. 24:3, 7; Apoc. 12:12.

CUM VINE VICTORIA

Totuși, acest potop de necazuri cauzatoare de moarte nu este un motiv pentru a fi descurajat sau deprimat, fiindcă după ce a prezis asemenea lucruri, Isus Cristos a spus: „Dar când aceste lucruri încep să se întâmple, uitați-vă în sus și ridicați-vă

capetele, fiindcă eliberarea voastră se apropie.” (Luca 21:28, *NW*) Eliberarea de suferință, boală și moarte vine prin sfârșitul acestei lumi și începutul unei noi lumi drepte. Dar prin mâna cui vine eliberarea de moarte? A oamenilor? Psalmul 49:7, 14, 15 răspunde că nu: „Niciunul dintre ei nu poate nicicum să își elibereze fratele, și nici să dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el. Ca oile sunt ei puși în mormânt; moartea se va hrăni cu ei; iar cei dreپți vor avea stăpânire asupra lor dimineața; și frumusețea lor va pieri în locuința mormântului lor. Dar Dumnezeu îmi va elibera sufletul din puterea mormântului.”

Iehova Dumnezeu îi eliberează pe oameni împlinind cerința legii de răscumpărare, trimitându-L pe Isus pe pământ „ca să-și dea sufletul ca răscumpărare în schimbul multora.” (Lev. 17:11; Deut. 19:21; Mat. 20:28, *NW*) Și cum vine prin Isus Cristos această victorie asupra morții într-un mod practic? Printr-o înviere din morți! Prin deschiderea mormintelor, prin golirea lor, eliberarea din ele a nenumărați oameni morți, pe care pedeapsa cu moartea i-a strâns în miile de ani trecuți! Mărturia Scripturală abundă în această privință. „Întrucât moartea este prin om, și învierea din morți este tot prin om. Căci așa cum toți mor în Adam, tot la fel toți vor fi făcuți vii în Cristos.” „Va fi o înviere atât a celor dreپți, cât și a celor nedreپți.” „Vine ora în care toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui și vor ieși, cei care au făcut lucruri bune la o înviere pentru viață și cei care au practicat lucruri rele la o înviere pentru judecată.” (1 Cor. 15:21, 22; Fapt. 24:15; Ioan 5:28, 29, *NW*) Cei care vor asculta atunci vor trăi veșnic, căci despre acel timp al învierii Isus a spus că: „Oricine trăiește și exercită credință în Mine nu va muri niciodată.” – Ioan 11:23-26, *NW*.

Proverbele 30:15, 16 dezvăluie că mormântul este unul dintre acele lucruri care nu spune niciodată Destul. Timp de secole a înghițit și s-a umplut, dar lacomul mormânt va fi golit prin învierea morților și a „doua moarte” din Gheena va fi evitată prin ascultarea veșnică a celor care ajung în lumea nouă a lui Iehova. Și de ce supraviețuitorii Armagedonului și cei înviați, care se dovedesc credincioși, nu vor muri din nou, în cele din urmă? Fiindcă păcatul și degenerarea moștenite de la Adam vor fi îndepărtate prin răscumpărare, și fiindcă Diavolul care posedă puterea morții va fi distrus. (Evrei 2:14; Apoc. 20:10) La bătălia lui Iehova de la Armagedon Satan va fi răpus, și nu va fi înviat o mie de ani, și apoi va trece doar puțin timp până când lucrurile se vor întoarce împotriva lui, pentru totdeauna, urmând să fie distrus de Isus Cristos. După cum Satan a semănat, așa va și culege. El a semănat păcat, va culege nimicire pentru el. La nimicirea lui nu vor fi funeralii, nici bocitori, nici lacrimi, ci doar veselie și fericire.

VIAȚĂ VEȘNICĂ ÎNTR-O LUME NOUĂ

În acea lume nouă, cu locuitorii pământului eliberați de stăpânul Satan și organizați cum se cuvine sub domnia Împărăției lui Isus Cristos, moartea care a pustiit atâta vreme omenirea va fi fost înfrântă, înghițită de victorie. Războiul nu va mai lua impozit din viețile oamenilor. „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare: nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei

națiuni, și nici nu vor mai învăța războiul.” (Isa. 2:4) Nu va mai fi foamete, deoarece „atunci pământul își va da roadele” atât de abundent încât „plugarul îl va ajunge din urmă pe secerător”, care din pricina recoltelor bogate încă va mai aduna roadele când va veni timpul ca plugarul să pregătească pământul pentru culturile din sezonul următor. (Ps. 67:6; Amos 9:13) Dar boala? Iehova promite să vindece toate bolile, să aducă sănătate și remedii și că niciun om nu va mai spune „Sunt bolnav”. (Ps. 103:3; Isa. 33:24; Ier. 33:6) Bătrânețe? Nu, deoarece Iov 33:24, 25 spune: „Scapă-l ca să coboare în groapă: am găsit o răscumpărare. Carnea lui va fi mai fragedă decât a unui copil: el se va întoarce la zilele tinereții sale.” Pe scurt, nimic nu va dura, nimic nu se va distruge în acea nouă lume fără sfârșit. – Isa. 11:9; Efes. 3:21.

Poate că vă surprinde să auziți aceasta acum, dar este adevărat că atunci când unor oameni li se spune despre o nouă lume a dreptății în care veselia și fericirea domnesc, prin excluderea întregii adversități și suferințe, aceștia spun că nu-i interesează să trăiască într-o asemenea lume, că ar deveni plictisitor și monoton. Fără îndoială ați auzit oameni zicând că sunt atât de oboșiți, de bolnavi, de triști sau de nefericiți încât ar dori să moară. Dar ați auzit vreodată pe cineva zicând că este atât de fericit încât ar vrea să moară? A lăsat vreodată vreun sinucigaș un bilet în care să spună că îi merge atât de bine încât nu mai poate suporta? Bineînțeles că nu. Și nimeni nu va fi obosit vreodată să trăiască într-o nouă lume în care nicio tristețe, boală și nici moartea nu vor tulbura existența fericită, ci toți se vor bucura veșnic de lucrarea dată în mâinile lor la acel timp de Creatorul lor. – Isa. 65:22; Apoc. 21:1-5.

În concluzie, moartea își duce traiul de aproape 6000 de ani. În curând viața își va duce traiul pentru totdeauna. Moartea a câștigat multe bătălii, dar la final va pierde războiul. Nu oamenii o înving. Nu doctrinele religioase despre sufletele nemuritoare o alungă. Reîncarnarea nu poate primi reverență pentru victorie. Nici penicilina, nici pastilele și nici șopârlele făcute pudră nu pot poza cu un picior pe cadavrul dușmanului, moartea, și să dea frâu liber unui strigăt de victorie. Moartea este biruită doar de Iehova Dumnezeu prin Împărăția lui Cristos. Calea pentru a avea parte de roadele acelei victorii asupra morții este să urmați acum calea vieții. V-ar interesa să aveți parte de prada victoriei, adică viață veșnică? Atunci luați aminte la prevederea divină pentru viață: „Aceasta înseamnă viață veșnică, să primească o cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care L-ai trimis, Isus Cristos.” – Ioan 17:3, *NW*.

Vești bune din Grecia

Din Grecia distrusă de război, călărită de cler, vin rapoarte atât bune și cât și rele cu privire la martorii lui Iehova. Veștile proaste spun despre suferința îngrozitoare care continuă să fie aplicată asupra acestor creștini smeriți. Veștile bune, pe de altă parte, relatează cum Atotputernicul Dumnezeu nu doar își sprijină

și susține martorii în necazurile lor, ci și că le oferă oportunități minunate în care să spună altora despre bunătatea iubitoare și îndurarea gingașă a lui Iehova față de cei smeriți de pe pământ, și că mânia Lui aprinsă și teribilă se va dezlănțui în scurt timp asupra tuturor asupritorilor răi ai omenirii. Acest emoționant raport de știri va înveseli și mângâia inimile tuturor persoanelor din toate națiunile care iubesc și luptă pentru libertate și adevăr.

Anul trecut, pe 12 aprilie, la Atena, nouă martori ai lui Iehova au fost arestați cu cruzime în timp ce celebrau sărbătoarea cea mai solemnă, cina Memorială instituită de Cristos în noaptea în care a fost trădat. Acești frați ai lui Cristos au fost condamnați la multe luni în închisoare. În acest an, în pofida faptului că nu erau în vigoare nici legea marțială și nici măsuri de urgență, ca pretext pentru o astfel de acțiune rea, dușmanii lui Dumnezeu s-au năpustit din nou asupra martorilor lui Iehova. De data aceasta incidentul a avut loc la Serres, în Macedonia, unde 35 de oameni din poporul Domnului și 4 persoane interesate, cu bunăvoință, s-au adunat pentru Memorial, în ascultarea poruncii lui Cristos. Toți au fost arestați, judecați de o instanță părtinitoare, și condamnați la pedepse cu închisoarea de la 3 la 7 luni, și amenzi de la 100.000 la 300.000 de drahme, și să urmeze un an promisiunile făcute poliției.

Veți fi interesați să cunoașteți pe ce anume si-au întemeiat decizia judecătorească din această țară tiranică. O traducere a acelei părți din infama pedeapsă, Nr. 233, precizează:

„ ... și anume, aceștia, aparținând ereziei martorilor lui Iehova, au pus în funcțiune o casă de rugăciune-reuniune, folosind în acest scop o cameră din casa lui Ioan Duzulikopoulos, situată în strada Megalou Alexandrou, nr. 33, care a fost în mod corespunzător aranjată pentru această ocazie, prin amplasarea de scaune, bănci, o masă așezată în mod corespunzător, pe care au pus pâine nedospită și alte lucruri din liturghia lor, diferite cărți ale ereziei martorilor lui Iehova, cum ar fi *Turnul de Veghere* și altele, capturate de autorități și destinate sărbătoririi de către ei a Memorialului lui Cristos (Paștele) ...”

Există, totuși, o altă parte luminoasă a acestui nor negru inchizițional de persecuție. Procesul a durat o zi întreagă și au participat circa 500 de persoane care au auzit o mărturie extraordinară despre lucrarea și credința poporului lui Iehova. Chiar și instanța a trebuit să delibereze 2 ore și jumătate pentru a ajunge la o decizie. Comentariile despre proces au fost publicate în ziarele de la Serres, Salonic și Atena. Deci, în final, totul s-a dovedit a fi spre gloria numelui lui Iehova. În ceea ce privește hotărârea pronunțată, s-a făcut un apel la o instanță superioară din Salonic.

PREDICAREA EVANGHELIEI ÎN ÎNCHISORILE GRECEȘTI

Servul ajutor de grupă din Atena al martorilor lui Iehova a finalizat recent o pedeapsă de 120 de zile în închisoare, nu pentru că făcuse ceva greșit, ci pentru că

Îl servește pe Dumnezeu. Într-o scrisoare el povestește experiențele minunate din timpul detenției lui, și acest articol a fost luat dintr-o scrisoare.

„La început am fost pus într-o închisoare provizorie, împreună cu 27-30 de alți prizonieri, toți am fost puși într-o singură celulă destinată numai pentru 5 sau 6 persoane. Dar era o cameră relativ acceptabilă din punct de vedere al curățeniei și al tipului de prizonieri. Cei mai mulți dintre aceștia erau negustori, militari, avocați, medici, profesori, jandarmi și alți profesioniști.

„Am fost ținut acolo 14 zile și în această perioadă 84 de prizonieri diferiți au trecut prin celulă. Prin harul Domnului a fost posibil să țin adunări publice de două ore în fiecare seară, timp când erau expuse cuvântări despre Împărăția lui Iehova prin Cristos și despre binecuvântările lui Dumnezeu din viitor. Toți au auzit mărturia pusă. Chiar și șeful de departament, asistentul său, și toți temnicerii și jandarmii, au auzit. Ulterior, doi dintre ei au manifestat un interes excepțional pentru adevăr și astăzi am început un studiu biblic la domiciliu cu unul dintre ei.

„Ulterior, am fost dus la o altă închisoare în Atena, și pentru că nu am vrut să-L reneg pe Iehova, Dumnezeul căruia mă închin, am fost închis cu aproximativ 73 de rău-făcători periculoși și fumători de hașiș, după cum a cerut gardianul șef. [Hașișul este un narcotic toxic cu puterea stupefiantă a opiumului]. Acești oameni, în ciuda condiției lor degenerate, erau perfect conștienți de adevărul biblic, învățând în mod considerabil de la alți martori ai lui Iehova care, în trecut, fuseseră închiși acolo.

„Apropo, consider că este de datoria mea să vă spun că, în măsura în care am fost capabil să constat, comportamentul martorilor lui Iehova, care și-au ispășit pedepsele în aceasta închisoare și în altele, precum și pe insulele-închisori Makronesus și Yura, au contribuit la o mare vestire a numelui Domnului. Acest lucru se pare că este datorită comportamentului creștin al fraților, a prudenței și a tactului lor Teocratic în timpul diferitelor lor discuții. Astfel, terenul era pregătit corespunzător când am ajuns, și, prin urmare ‘discursurile mele publice’ au fost apreciate foarte mult.

„Mulți din acest grup, totuși, au auzit pentru prima dată despre Biblie, despre un Dumnezeu iubitor și Împărăția Sa, despre viitoarea bătălie a Armagedonului, și despre necesitatea imperativă pentru ei să ia poziție acum la dreapta Regelui Cristos. Acești presupuși ‘răufăcători și prieteni ai drogurilor’ au ascultat cu entuziasm și au solicitat să nu treacă nicio zi sau seară fără o cuvântare din Biblie și o discuție din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu trecerea timpului, câțiva dintre ei, plini de bucurie, au fost auziți strigând la temniceri, că de acum înainte ei sunt martori ai lui Iehova! Într-adevăr, ei au încercat să înceteze cu fumatul, și doi dintre ei de fapt au reușit. Au început să studieze Biblia, și înainte să plec și-au notat adresa mea de acasă, astfel că după eliberarea lor din închisoare, să poată începe acasă un studiu Biblic la domiciliu, cu regularitate.

„Prezența mea în mijlocul acestor oameni nefericiți le-a dat oportunitatea suplimentară de a auzi vestea bună a Împărăției, și nu doar să audă, ci să-și și

consolideze speranța pentru viață sub conducerea Împărăției lui Iehova, prin Cristos.

„La sfârșitul celor 17 zile, am fost chemat înaintea directorul închisorii, care foarte civilizată și politicos mi-a recomandat ca să nu mai vorbesc și să nu mai fac ‘propagandă’, căci i-a fost raportat de către agenții lui secreți, care, de obicei, se găsesc în fiecare celulă din închisoare. Ca parte a înțelegerii, și un stimulent pentru mine pentru a mă conforma cererii sale, directorul mi-a promis că mă transferă într-o o altă aripă a închisorii, care să-mi ofere, astfel, mai multă libertate și tihnă.

„Ca răspuns la această ofertă, directorul mi-a permis să-i explic că simpla discuție despre credința mea nu este ‘propagandă’, și întrucât discursul în sine, simpla utilizare a limbii, nu este interzis, este foarte plăcut pentru mine să vorbesc despre viitoarele binecuvântări ale Creatorului și despre Împărăția Sa, în loc de bârfe și discutarea altor subiecte și lucruri. Am adăugat că martorii lui Iehova nu se amestecă în problemele de politică și în afaceri, că aceștia sunt exclusiv interesați în a cunoaște pe Creatorul lor. Așa că am profitat de această ocazie să-i explic, pe scurt, credința noastră și voința lui Dumnezeu, după cum este declarată în Biblie.

„‘Dar de ce îl numești pe Dumnezeu *Iehova*?’”, a întrebat el. Replicând, i-am spus: ‘Răspunsul vă poate fi oferit de însuși inspectorul religios din închisori, care este aici prezent.’ Și m-am întors spre acest domn, care a răspuns fără ezitare: ‘Numele lui Dumnezeu este Iehova, fie că ne place sau nu.’ Ei bine, bucuria mea a fost foarte mare, pentru că directorul a auzit din gura unui preot ortodox că *Iehova* este numele lui Dumnezeu!

UN „PAVEL” MODERN PRINTRE PĂGÂNI

„După ce a aflat că Iehova este Dumnezeu, directorul închisorii, care la început a fost atât de sever, a ordonat să fii dus într-o aripă mai bună, într-o celulă numită *Colonaki* (ceea ce înseamnă ‘zona aristocrată’), probabil pentru că s-a gândit că cei de acolo nu ar da nicio atenție la mesaj, datorită condiției lor în viața socială și pentru că mulți dintre ei erau oameni de știință și atei educați. Cu toate acestea, evoluțiile au fost cu totul diferite.

„În celula mea a fost pusă o mărturie amplă la 12 deținuți, sub formă de lecturi și discuții. Ei au recunoscut că martorii lui Iehova sunt consecvenți în practica lor cu ceea ce cred în conformitate cu Biblia. Ei știau că religiile ortodoxe au devenit instrumente ale politicii, că acestea sunt instituții umane bazate pe tradiții, și că învățătura lor intra în conflict cu Biblia.

„Această celulă în care am fost era destul de diferită de toate celelalte în care fusesem până atunci, nu numai pentru că aveam mai multă tihnă și confort, dar mi se permitea comunicarea liberă cu mulțimea de prizonieri din întreaga aripă, de la 8:30 a.m. până la 6 p.m. Deci, Domnul mi-a permis să mă familiarizez cu această mulțime de aproximativ 600 de persoane, dintre care unii s-au dovedit a fi ‘oi’.

„Una dintre aceste persoane asemenea oilor era un religionist așa de fanatic înainte de învățarea adevărului că el a cumpărat toate publicațiile scrise de către un profesor de la Universitatea din Atena împotriva martorilor. Acestea le-a donat

bibliotecii închisorii, în speranța ca ceilalți prizonieri să nu fie înșelați de ceea ce el numea ‘ereticii martori ai lui Iehova’. Dar pentru că acest om a fost sincer în inima lui, la fel ca Saul fariseul care mai târziu a devenit apostolul Pavel, așa că acum această persoană este un martor zelos pentru Iehova.

„Trebuie să relatez încă o experiență foarte interesantă. Un profesor bine-cunoscut din cadrul Universității din Atena a publicat un fel de scrisoare cuprinzând critici împotriva martorilor lui Iehova în ziarul *Estia* din Atena, care conținea această declarație: ‘Ei [martorii lui Iehova] denaturează Biblia și explică Apocalipsa, care este o carte pecetluită și închisă pentru toți și pentru totdeauna’. Această publicație a cauzat ceva agitație în celula din închisoarea noastră, și un prizonier coleg, care era avocat, după ce a citit declarația profesorului, m-a întrebat dacă am o opinie diferită. I-am spus: ‘Mai întâi am să aud opinia dumneavoastră, dar înainte de a vorbi, citiți Apocalipsa 22:10.’ Deci, dintr-un exemplar al Noului Testament publicat de Frăția Ortodoxă a citit scriptura: ‘Nu pecetlui cuvintele profeției din cartea aceasta.’ După aceea, el a exclamat: ‘Este foarte evident că profesorul nu are dreptate, și sunt uimit de îndrăzneala lui de a insulta public pe martorii lui Iehova și de a denatura adevărul atât de mult.’

„Ceilalți ascultători din celulă, de asemenea, s-au grăbit să citească publicația de pe hârtie și versetul menționat în Apocalipsa, și s-au arătat surprinși de declarația falsă a profesorului. Oferindu-le mai multe informații, am spus: ‘Dacă citiți acum Apocalipsa 1:1 unde este scris, „Descoperirea lui Isus Cristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate servilor Săi”, veți înțelege cu ușurință că această carte este pecetluită și închisă pentru profesor, deoarece el nu este un slujitor al lui Cristos, dar cartea nu este închisă pentru slujitorii lui Dumnezeu și ai lui Cristos, martorii lui Iehova. Numele cărții, *Descoperirea*, arată că nu va fi închisă pentru totdeauna.’

„Acum, câți dintre cei deținuți, care au arătat interes de acest mesaj al adevărului, vor merge mai departe și vor progresa în cunoștința lor din Biblie, numai Domnul știe. Iehova Dumnezeu îi știe pe ai Săi, și nu va permite niciuneia din oile Sale să se piardă. Îi mulțumesc Domnului din toată inima pentru experiențele binecuvântate acordate mie în timpul detenției mele. Ne la timp pentru mine, dar la timp pentru acei prizonieri, am încercat să mă folosesc de orice ocazie pentru a propovădui Cuvântul. Este foarte evident din aceste experiențe că toate aceste greutăți, persecuții și întemnițări îngrămădite asupra martorilor lui Iehova, aici în Grecia, doar demonstrează gloria, măreția și maiestatea Dumnezeului nostru, al cărui nume singur este Iehova!”

Vestitori Izolați În Hawaii

A fost multă bucurie la Kawaihae vinerea trecută, să găsim cel puțin trei vestitori izolați în acest oraș de litoral. O familie a declarat că membrii ei fuseseră cufundați cu aproximativ zece ani în urmă de către un frate care venise mai

devreme în teritoriu. Unul dintre ei ne-a văzut la magazinul Chinezesc și mai târziu ne-a oprit pe drum să ne contacteze. Se pare că nimeni nu venise aici de peste trei ani, și religioniștii încercaseră să-i facă să-și ardă cărțile, dar ei au refuzat și le-au spus clar de ce. Familia și-a pierdut casa în timpul valului de reflux din aprilie 1946, și ei au pierdut totul, cu excepția cărții *Salvare*. Acum, ei ar dori să obțină din nou unele dintre aceste cărți mai vechi. Au luat exemplare ale publicațiilor pe care le aveam cu noi la momentul respectiv și s-au abonat pentru revistele *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* Revista *Treziți-vă!* și cartea *Echipat* erau cu totul noi pentru ei, și ei s-au bucurat foarte mult când le-am spus de multe lucruri care s-au întâmplat, de când cineva venise acolo. Ei nu știau despre școala Gilead și despre congrese. Am aranjat să ajungem din nou acolo în două săptămâni, să ținem un studiu din cartea „Să fie Dumnezeu adevărat”, și să-i ajutăm să se organizeze pentru serviciul Împărăției. Există multe locuri izolate pe aceasta insulă mare din Hawaii, și, prin harul Domnului, sperăm să fim în măsură să ajungem la acestea în curând. – Pionier Special.

Scrierea Înainte de Potop

NU cu mult timp în urmă oamenii au crezut că Moise a fost primul care a inventat scrierea, făcând acest lucru în scopul de a efectua porunca lui Dumnezeu: „DOMNUL i-a zis lui Moise: Scrie aceasta ca aducere-aminte într-o carte.” (Ex. 17:14) Dar chiar și înainte de acest lucru, în zilele lui Iov, acest om al necazului a strigat: „O, de mi-ar fi scrisă apărarea, ca situația mea să fie păstrată în scris, cu un condei de fier, sau de-ar fi gravate pentru totdeauna în stâncă!” El a vorbit de asemenea de „sulul pe care l-a scris adversarul meu.” (Iov 19:23, 24, *Mo*; 31:35, 36, *AT*) Uneori batjocoritorii au încercat să discrediteze declarația Bibliei că Moise a scris primele cinci cărți, susținând că scrisul era necunoscut la vremea lui.

Cu toate acestea, în ultimii ani, arheologii au scos la iveală dovezi, nu numai că scrisul era cunoscut în vremea lui Moise și a lui Iov, dar că acesta a fost folosit cu multe secole înainte de existența acestor doi bărbați, chiar înainte de potopul din vremea lui Noe, în anul 2370 î.C. Apar întrebările: Cu cât timp înainte de potop a început scrierea? Unde a început? Cum era scrierea înainte de Potop? Cum a fost făcută? De ce a avut Iehova păstrată o înregistrare scrisă dinainte de Potop? Acest articol, sprijinit de surse cu autoritate arătate în notele de subsol, încearcă să răspundă la aceste întrebări.

„Aceasta este cartea generațiilor lui Adam.” Folosirea cuvântului *carte* presupune scrierea. ‘Istoria¹ scrisă a lui Adam’ (Gen. 2:5 la 5:02), acoperă perioada de la crearea omului, până la timpul lui Tubal-Cain, „înaintașul celor care se ocupă cu vase de bronz [cupru] și de fier.” (Gen. 4:22, *Versiunea Fraternității Catolice*). Deoarece Tubal-Cain a fost stră-stră-stră-nepotul lui Enoh, fiul lui Cain, și Enoh a fost născut aproape de timpul nașterii lui Set; Tubal-Cain a fost,

probabil, un contemporan al lui Enoh stră-stră-stră-nepotul lui Set, fiul lui Iared (2). De vreme ce Enoh, fiul lui Iared, s-a născut în anul 3404 î.C., probabil lucrarea în metal al lui Tubal-Cain a avut loc în secolul al 34-lea î.C. sau un pic mai târziu (3). Și cum acesta este cel mai recent eveniment menționat în ‘cartea istoriei lui Adam’, carte care a fost probabil scrisă în secolul al 34-lea î.C., sau mai târziu, dar nu mai târziu de sfârșitul secolului al 31-lea î.C., pentru că Adam a murit în 3096 î.Cr. Deci, ‘cartea istoriei lui Adam’ a fost scrisă probabil între anii 3350-3096 î.C. (4)

Dar această carte nu este prima menționată în Biblie. Geneza 2:4 spune: „Aceasta este cartea generației cerului și pământului.” (*Septuaginta lui Bagster*) În timp ce această carte a „povestirii despre ceruri și pământ” (*Fraternitatea*), nu a fost neapărat scrisă în Eden (5), este probabil, mai veche decât ‘cartea istoriei lui Adam’.

Deci, scrierea s-a făcut pe pământ din timpul lui Adam. Din moment ce el a murit înainte cu 726 de ani de venirea potopului, scrierea trebuie să fi început cu mai mulți ani înainte de potop și posibil mult mai devreme.

UNDE?

Dacă Adam nu a scris ‘istoria cerurilor și a pământului’ în Eden, atunci nu știm exact de unde a început scrierea. Deoarece două din râurile care curgeau din grădina Eden (Eufrat și Hiddekel, sau Tigru), izvorau din sau în apropierea Armeniei, grădina Eden a fost, probabil, undeva în ceea ce este acum cunoscută sub numele de Armenia. Geneza 3:24 indică faptul că Adam a fost condus spre est din grădina Eden, dar Scripturile nu dezvăluie dacă a rămas acolo până în ziua morții sale, sau dacă s-a mutat. Fiul lui Cain s-a mutat în ținutul Nod, de asemenea, la răsărit de Eden. (Gen. 4:16) Deși rămășițele umane dinaintea potopului din diferite părți ale pământului arată că omul se mutase în diferite părți ale pământului înainte de a veni potopul, dar nu știm nimic despre mutările lui Adam după izgonirea sa din Eden.

Vestigii ale scrierii dinaintea potopului au fost găsite în Elam (la Susa) și în Șinear, și, eventual, la Ghassul în sudul văii Iordanului și în Ghebal, pe coasta feniciană. Dintre aceste vestigii cele mai vechi sunt cele găsite în Șinear, dacă ceea ce a fost găsit la Ghassul nu a fost scris.

La Ghassul au fost scoase la lumină un număr mare de obiecte inscripționate, inclusiv pietre, pietricele, sigilii, cărămizi, și ceramică spartă. Aproximativ 150 de piese de ceramică spartă (cioburi) au doar un semn, altele au de la două la șase semne fiecare, și aproximativ 170 pietre au inscripții similare. Toate aceste semne sunt scrijelite pe obiecte. Cele mai multe dintre linii sunt drepte, în timp ce liniile curbe sunt foarte rare (6). Această scriere, în cazul în care într-adevăr este scriere, a fost făcută după ce Tubal-Cain a început să lucreze în metale, pentru că aceste obiecte marcate apar uneori după apariția obiectelor de cupru.

Mai târziu decât inscripțiile de la Ghassul, încep să apară inscripții în Șinear. Șinear era câmpia netedă făcută din noroi, argilă, etc, produsă de râurile Tigru și

Euftrat și mai târziu a fost numită și „Babilonia” (8). Se pare că această câmpie netedă era încă sub apă, și, prin urmare, nelocuită, atunci când Tubal-Cain lucra în metale, pentru că obiectele de cupru se găsesc în zonele muntoase de la nord, înainte să apară în Șinear orice semne de locuire umană. (9) Primii care s-au stabilit în Șinear au fost muntenii din regiunea de est a Șinearului (9). Ei au început să meargă acolo în timpul când s-au făcut inscripții la Ghassul. Dacă ei scriau, ar fi trebuit să fi făcut acest lucru pe materiale perisabile, pentru că nu a fost găsită nici o inscripție de-a lor. Apoi, unii munteni din centrul a ceea ce este acum Turcia, au venit în Șinear și s-au stabilit în Erec și în alte orașe. Un timp după aceea, a început să apară scrierea lor pe tablețe de lut, prima scriere apărută a fost în Șinear. Din această perioadă timpurie de scriere de dinaintea potopului au fost găsite în Șinear mai multe tablețe: 570 la Erec, una la Kiș (la est de locul unde a fost construit mai târziu turnul Babel), una la Umma și una într-un alt loc din Șinear. (11) Aceasta este cunoscută sub numele de perioada Uruk (Erec) (12). În perioada următoare, cunoscută sub numele de perioada Nasr Jemdet, oamenii din zonele muntoase din est au venit în Șinear (13). Acesta a fost în perioada când a venit potopul, probabil spre sfârșit. Din prima parte a perioadei Jemdet Nasr au fost găsite la Erec și în câteva alte localități din Șinear 34 de tablețe inscripționate. Din a doua parte a acestei perioade 194 tablețe inscripționate au ieșit la iveală doar la Jemdet Nasr, (11) un loc în Șinear la aproximativ 17 mile nord-est de Kiș. Așa cum va fi arătat mai târziu, forma de scriere a arătat că aceasta nu a început în Șinear, ci că a fost adusă acolo din munți. De ce, atunci, inscripțiile nu au început să apară de îndată ce muntenii s-au mutat în Șinear? Posibil pentru că primii stabiliți acolo au scris pe materiale perisabile, care nu s-au păstrat până în zilele noastre, și doar mai târziu au început să folosească lut ca material pentru a scrie (15).

CUM ERA SCRIEREA ÎNAINTE DE POTOP

În Șinear scrierea pe tablețe înainte de potop consta din numere, urmate de obiecte reprezentate. Astfel, tablețele erau mai degrabă economice decât istorice (16). Dacă acolo s-a făcut vreo scriere istorică înainte de potop, aceasta trebuie să fi fost pe materiale perisabile.

În cele mai vechi texte găsite în Șinear câteva semne sunt pictograme sau imagini de obiecte care sunt destinate să reprezinte, dar multe sunt utilizate și ca ideograme, adică semnul folosit pentru a reprezenta ideile de bază asociate cu lucrurile pe care le reprezintă în imagini; de exemplu, un semn format din trei, patru, sau cinci linii intersectate, [Artwork- semn Șinear], era, evident, o pictogramă care reprezintă o stea, dar era folosit și ca o ideogramă să reprezinte cuvântul *cer*, *nor* sau *zeu*. Cu toate acestea, în aceste inscripții apar semne care nu se aseamănă cu niciun obiect, semne care pot reprezenta cuvinte cu sensuri abstracte (17). Se aseamănau ele cu un obiect în forma lui originală, sau nu au fost utilizate niciodată ca pictograme? Aproximativ 900 de semne diferite au fost găsite în cele mai vechi 570 de tablețe de la Erec. Poate că acesta nu este jumătate din

numărul care era în uz. Cel 194 tăblițe de la Jemdet Nasr au aproximativ 400 de semne diferite. Din cele 900 semne de la începutul Erecului 31 înseamnă „oi”, probabil pentru a le distinge rasa sau calitatea. În cele 34 de tăblițe din Erec din perioada timpurie Nasr Jemdet, doar trei semne diferite sunt folosite însemnând „oi”. Motivul poate fi faptul că în loc de a folosi un semn total diferit pentru a indica oi de diferite rase sau calități, rasa diferită sau calitatea era indicată de către un alt semn utilizat pentru aceleași oi.

În perioada mai târzie Nasr Jemdet un anumit semn este uneori utilizat nu pentru a reprezenta cuvântul în sine, ci sunetul silabei, care a fost adăugat la un cuvânt pentru a-l face plural (19).

De îndată ce un semn ar putea indica mai multe cuvinte diferite, modul în care scriitorul arăta pe care dintre cuvinte le avea în vedere urma să-l scrie cu un alt semn care să indice clasa generală din care aparținea cuvântul. Aceste semne adăugate sunt numite determinanți. Semnul pentru *dumnezeu*, [Artwork – semne Șinear], a devenit unul dintre acești determinanți, și era folosit alături de numele zeitaților lor demonice. Un exemplu de o astfel de utilizare a acesteia este posibil să apară pe o tăbliță din Erec din perioada Uruk. Un alt determinant apare pe tăblițe de la Jemdet Nasr. (20) Una dintre dovezile că scrierea de la Șinear nu provine de acolo este faptul că simbolul pentru *soare* era inițial o imagine a soarelui ce răsărea dintre două vârfuri de munte, [Artwork - semne Șinear] (21). Dacă scrierea și-ar fi avut originea în Șinear, fără îndoială soarele ar fi fost indicat că răsărea de la nivelul orizontului. O altă dovadă este faptul că semnul pentru *țară* sau *patrie*, care era folosit pentru a desemna nivelul câmpiei netede din Șinear, era imaginea a trei vârfuri muntoase, [Artwork - semne Șinear]. Acest lucru arată că aceste semne trebuie să fi fost utilizate în munți înainte ca acestea să fie utilizate în Șinear. (22)

Pe tăblițele perioadei Uruk nu a fost făcută nicio încercare de a împărți textul în linii sau coloane sau pentru a aranja cuvintele în ordine logică. Semnele erau mai mult sau mai puțin uniform distribuite pe tăbliță, fără a ține cont de sens. Pe tăblițele mai mari, linii orizontale, împart textul ocazional, în două sau trei compartimente. În perioada Nasr Jemdet tăblițele mai mari aveau adesea linii verticale care împărțeau semnele în grupuri sau compartimente, deși în cadrul acestor benzi sau coloane semnele erau încă distribuite fără a ține cont de ordine. Semnele din partea dreaptă trebuiau să fie citite prima oară, apoi semnele din partea stângă, etc (23).

La Erec în cursul perioadei Uruk liniile erau trasate în lut și erau subțiri. În timpul perioadei timpurii Nasr Jemdet semnul era imprimat în lut și cu un ac brut; prin urmare, liniile erau mai groase (24). S-a renunțat la liniile curbate și cele drepte le-au luat locul (25). După potop liniile au luat aspectul de cui, care a dat numele de *cuneiform* (formă de cui), la toate scrierile din Șinear pe lut, piatră, etc., dinainte și după potop. (26)

CUM ȘI DE CE

Cele mai vechi tăblițe au fost în mare parte dreptunghiulare (pătrate sau alungite), de lungime 1 inch și jumătate până la doi inchi și un sfert de inch lățime. Erau, de obicei, făcute din lut, deși, uneori, acestea erau făcute din ghips ars amestecat cu nisip. În timp ce lutul era încă umed și moale, dar nu atât de moale încât să se lipească de mâna scriitorului, semnele erau scrise pe ea cu o peniță. Înainte de potop tăblițele nu erau coapte, ci doar lăsate să se usuce la soare. (27)

Din cele de mai sus, se pare că scrierea a început în timpul lui Adam, cu secole înainte de potop, în Eden sau în apropiere, și nu în Șinear, și a devenit răspândită cel puțin în Orientul Apropiat. Scrierea era pictografică, cel puțin parțial. Aceasta era scrijelită pe lut sau piatră sau era pusă pe un material perisabil.

Și de ce a avut scrierea un început așa de timpuriu? Evident, ca Iehova să fi putut avea o înregistrare scrisă de dinaintea potopului despre evenimente păstrate, ca o măsură de protecție împotriva lipsei de memorie a oamenilor imperfecti, asigurând astfel o transmitere precisă și pură a faptelor vitale pentru generațiile viitoare ale poporului lui Dumnezeu. (28)

[Note de subsol]

1. Cuvântul ebraic *tol-edoth*, adesea tradus „generații”, ar trebui să fie tradus „istorie” la Geneza 2:4; 5:1 și 6:9, așa cum s-a dovedit în *Turnul de Veghere* din 1 iulie 1948, paginile 200 și 201, paragrafele 10 la 13.
2. Cu toate acestea, Tubal-Cain l-ar fi putut preceda pe Enoh, fiul lui Iared, cu aproximativ un secol, căci Lameh, tatăl lui Tubal-Cain, nu era neapărat la fel de bătrân atunci când Tubal-Cain s-a născut așa cum a fost Iared (162), atunci când fiul său Enoh a fost născut. Lameh ar fi putut fi la fel de tânăr când Tubal-Cain s-a născut, așa cum a fost Mahalalel (65) atunci când a fost născut fiul său Iared. – Gen. 4:1, 17-22, 25; 5:3-18.
3. Potrivit notei de subsol 2 acest lucru ar fi putut avea loc în secolul al 35-lea î.C.
4. Potrivit notei de subsol 2 acesta ar fi putut fi încă din secolul al 35-lea î.C.
5. A se vedea *Turnul de Veghere* din data de 1 iulie 1918, pagina 202, paragraful 20.
6. G.R. Driver, *Scrierea semitică* (1948), paginile 90, 91.
7. W.F. Albright, *Arheologia Palestinei* (1949), paginile 45 și 66.
8. *Dicționarul Westminster al Bibliei* (1944), pagina 559, sub „Șinear”.
9. Seton Lloyd, *Twin Rivers* (1947), paginile 7 și 12.
10. *Ibidem*, paginile 7 și 13.
11. G. R. Driver, *ibidem*, pagina 4.
12. Inscripțiile găsite la Ghebal au fost făcute în timpul ultimei părți a perioadei Uruk. În ceea ce privește aceste inscripții WF Albright (*ibid.*, pag. 185) spune: „Unele dintre aceste impresii conțin o duzină sau mai multe separate pentru ‘pictograme’, aranjate într-o ordine regulată. ... Doar viitorul ne poate spune dacă avem într-adevăr de a face aici cu un fel de scriere sau nu.”
13. Seton Lloyd, *ibidem*, pagina 13.

14. 11. G. R. Driver, *ibidem*, pagina 4.
15. 11. G. R. Driver, *ibidem*, pagina 4.
16. Din acest timp datează considerabila colectare a inscripțiilor de la Susa. (G.R. Driver, *ibidem*, pagina 4.) Scrierea Susa nu pare a fi obținută din scrierea Șinear, dar ambele par a avea o sursă comună, din unele scrieri mai vechi. – G. R. Driver, *ibidem*, pagina 2; D. Diringir, *Alfabetul* (1948), pagina 54.
17. D. Diringir, *ibid*, paginile 45 și 46.
18. G. R. Driver, *ibid*, paginile 2, 6, 28.
19. D. Diringir, *ibidem*, pag. 34; GR Driver, *ibid*, paginile 46 și 47.
20. G. R. Driver, *ibid*, paginile 50 și 51.
21. G. R. Driver, *ibid*, paginile 6, 57, și 61.
22. D. Diringir, *ibidem*, pag. 43; G.R. Driver, *ibid*, paginile 6, 60, și 61.
23. G.R. Driver, *ibidem*, pagina 50: „Aceste semne dovedesc că sumerienii au fost la origine un popor ce locuia în ținut muntos.”
24. *Jurnalul Universității Bombay*, Vol. VII, Partea 1, iulie, 1938, H. Heras, „Originea scrierii sumeriene” pagina 9: „Această dublă semnificație [deal, țară] a cuvântului ... evident, arată că țara, ținutul lor, inițial era muntoasă.”
25. D. Diringir, *ibidem*, pagina 41: „De asemenea, nu suntem în măsură să decidem dacă sistemul cuneiform a fost inventat în Mesopotamia sau în altă parte, ceea ce pare mai probabil.”
26. G. R. Driver, *ibid*, paginile 39 și 40.
27. G. R. Driver. *ibid*, pagina 49.
28. G. R. Driver, *ibidem*, pagina 50.
29. D. Diringir, *ibidem*, pagina 43.
30. G. R. Driver, *ibid*, paginile 8 și 9.
31. *Turnul de Veghere* din 1 iulie 1948, pagina 204, paragraful 34.

Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus

Iehova Dumnezeu, prin forța Sa activă, spiritul sfânt, a supravegheat înregistrarea faptelor istorice găsite în Scripturi. Fără îndoială, din motive bune, El n-a văzut potrivit să se scrie mult despre Iosif, tatăl adoptiv al fiului Său uman Isus. În contrast izbitor cu învățătura apocrifă, care este supraîncărcată cu detalii despre viața lui Iosif, Biblia cuprinde foarte puține despre rolul smerit, dar esențial, pe care l-a jucat Iosif în prima parte a vieții lui Isus.

Iosif era un descendent de-al lui David prin linia lui Solomon. El era fiul unui anume Iacov, ginerele unui anume Eli (Mat. 1:16; Luca 3:23, *margin.*). El era tâmplar și trăia în Nazaretul din Galileea (Mat. 13:55; Luca 2:4). Fără îndoială Iosif era un evreu smerit și blând, unul care avea credință în Dumnezeu și care dorea să facă ce este bine. Puținele întâmplări din viața lui care sunt înregistrate în Scripturi arată că el întotdeauna a fost ascultător de poruncile lui Dumnezeu, fie că

acestea i-au fost date direct prin intermediul îngerilor, sau erau cuprinse în legea lui Moise.

Iosif era logodit pentru a se căsători cu o fecioară cu numele Maria. „În timpul când ... Maria îi era promisă prin căsătorie lui Iosif, ea a constatat că era însărcinată prin spiritul sfânt înainte ca ei să fie uniți. Cu toate acestea Iosif, bărbatul ei, deoarece era drept și nu vroia s-o facă de rușine, avea de gând să se despartă de ea în secret. Dar după ce se gândise el la lucrurile acestea, iată! Îngerul lui Iehova a apărut înaintea lui într-un vis zicând: ‘Iosif, fiul lui David, nu te teme s-o iei pe Maria de soție acasă, căci ce s-a zămislit în ea este prin spiritul sfânt. Ea va da naștere unui fiu și tu trebuie să-i pui numele „Isus”, căci el va salva pe poporul său de păcatele lor’. Atunci Iosif s-a trezit din somn și a făcut așa cum îl îndrumase îngerul lui Iehova și și-a luat soția acasă. Dar n-a avut legături cu ea până când n-a dat naștere unui fiu; și el i-a pus numele ‘Isus’” – Mat. 1:18-21,24,25, *NW*.

În ascultare de legea lui Dumnezeu Iosif l-a prezentat pe Isus la Ierusalim ca jertfă, așa cum se cerea pentru toți întâii născuți de parte bărbătească. Acolo el și Maria s-au mirat, deoarece îl auziseră pe Simeon rostindu-și profeția despre marile lucruri pe care le va face Isus. „Așa că atunci când au dus la îndeplinire toate lucrurile după legea lui Iehova, ei s-au întors în Galileea, în orașul lor natal Nazaret” – Luca 2:23-39, *NW*.

Între timp trei înțelepți, astrologi sau *magi*, din răsărit au fost îndrumați la Betleem să-i aducă daruri copilului Isus în timp ce se afla acolo. „După ce ei s-au retras, iată! Îngerul lui Iehova i-a apărut într-un vis lui Iosif, zicând: ‘Scoală-te, ia copilul și pe mama lui și fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voi trimite vorbă; căci Irod este gata să pună mâna pe copil și să-l omoare’. Așa că el s-a sculat, a luat copilul și pe mama lui noaptea și a plecat în Egipt și a rămas acolo până la moartea lui Irod” – Mat. 2:1-15, *NW*.

După moartea lui Irod, un înger de-ai lui Iehova i-a apărut din nou în vis lui Iosif, în Egipt, zicând: „Scoală-te, ia copilul și pe mama lui și du-te în țara Israel”. Cu toate acestea, auzind că fiul lui Irod, Arhelau, domnea în locul tatălui său, lui i-a fost teamă să se întoarcă în Iudeea și „fiindu-i dat avertisment divin în vis, el s-a dus pe teritoriul Galileea, a venit și s-a stabilit într-o cetate numită Nazaret” – Mat. 2:19-23, *NW*.

Se pare că în unele lucruri Iosif a lăsat-o pe soția lui Maria să ia inițiativa. Astfel constatăm că atunci când el și Maria s-au întors la Ierusalim după băiatul Isus, pe care l-au găsit în templu, Maria și nu Iosif este cea care îl muștră pe Isus. Referirea făcută de Maria la Iosif ca „tatăl tău” este în contrast izbitor cu propriile cuvinte ale băiatului Isus: „N-AȚI știut că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?” (Luca 2:48,49, *NW*). Pe măsură ce Isus a crescut, fără îndoială că Iosif l-a învățat meseria de tâmplar, căci Isus n-a fost cunoscut numai ca fiul unui tâmplar, ci și ca „tâmplarul, fiul Mariei” – Marcu 6:3.

Scripturile păstrează tăcerea în ce privește moartea lui Iosif, dar acea afirmație de la Marcu 6:3 arată că el a murit atunci. De asemenea, este foarte puțin probabil

că el i-a supraviețuit lui Isus, căci dacă ar fi fost așa Isus n-ar fi încredințat-o pe mama sa discipolului și apostolului său favorit, Ioan, „pe care îl iubea”, în timp ce atârna pe stâlpul de tortură – Ioan 19:26,27.

Iosif va fi printre nenumărații morți care vor auzi glasul Fiului omului și vor ieși la o înviere (Ioan 5:28,29, *NW*). Auzind de îngrijirea lui Dumnezeu pentru viața veșnică, fără îndoială că el se va folosi de ea cu bucurie și va fi un supus ascultător al marelui Rege, Isus Cristos, la fel cum a fost un serv ascultător al lui Dumnezeu, când a fost tatăl adoptiv al lui Isus, cu mai mult de 1900 de ani în urmă.

„Stăruiește în lucrarea ta”

Lucrarea care este valoroasă este foarte profitabilă. Cheltuielile de energie și timp în a face lucrurile și îndeplinirea sarcinilor, dacă acestea sunt corecte, în cele din urmă se dovedesc a fi benefice. Dar dacă nu știi ce fel de lucrare este valoroasă și care este corectă, atunci alege un exemplu nobil de muncitor profitabil și urmează-l. Uită-te la exemplul perfect Isus Cristos! El a devenit robul-slujitor al Tatălui Său Iehova Dumnezeu. „Tatăl meu lucrează fără încetare până acum și eu lucrez fără încetare”, a spus el. (Ioan 5:17, *NW*). Serviciul lui Isus a fost mare și minunat, lucrarea lui a fost dreaptă și bună și cu o valoare de durată. Profitabilă pentru el? Într-adevăr așa, căci atunci când a fost încheiată, el a fost înălțat la cea mai înaltă poziție din univers, următorul după Dumnezeul Cel Prea Înalt. În plus, lucrarea lui a fost foarte benefică pentru toți ceilalți care Îl vor iubi și Îl vor servi pe Iehova Dumnezeu.

Și cum și-a împlinit Modelul Muncitor sarcina vrednică de laudă? „Isus a străbătut toate orașele și satele, predând în sinagogile lor, predicând Evanghelia Împărăției și vindecând tot felul de boli și de infirmități printre oameni.” (Mat. 9:35) Acest Exemplu nobil le-a arătat discipolilor Săi cum să-și pună la lucru facultățile, talentele și abilitățile în lucrarea de serviciu a lui Dumnezeu. Cu o ocazie, el i-a trimis într-un tur de predicare cu instrucțiuni pentru a acoperi teritoriul, oraș după oraș, loc după loc, și să stăruie în aceasta până când încheiau circuitul. – Luca 9:1-6, Matei 10.

Dar aceasta n-a încheiat lucrarea; trebuia să urmeze mai mult din același lucru. Discipolii lui Cristos, ca și lucrători, trebuie să meargă la „toate națiunile” înainte ca această lucrare importantă să se fi încheiat. (Mat. 28:19, 20; Faptele 1:8) Asta a însemnat că exista încă multă lucrare de făcut. O mulțime de teritoriu trebuia să fie acoperit. Era necesar mai mult timp. Cei privilegiați să se angajeze în aceasta ar trebui, prin urmare, să rămână lângă ea, și nu să părăsească lucrarea.

Dar cum poate, astăzi, cineva să stăruiască în această lucrare începută aproape cu două mii de ani în urmă? O problemă importantă, mai ales în aceste „zile din urmă”, când Diavolul îi atacă furios pe slujitorii Domnului, într-un efort de a-i scoate din lucrarea lor pentru Împărăție. (1 Pet.5:8, 9.) Să nu faci nicio greșeală,

Satan și demonii lui se vor folosi de fiecare truc din sacul lor într-un efort de a te întoarce de la a servi pe Iehova Dumnezeu. Dacă persecuția din lume nu reușește, el poate aduce opoziție din partea rudelor tale apropiate. Dacă aceste capcane nu reușesc să vă prindă, cel rău poate întinde capcana cu lucruri materiale - bani, poziție, distracție sclipitoare, poftă și vanități lumești. Dar dacă vrei să mergi mai departe cu lucrarea ta Teocratică niciodată să nu ai timp pentru a proba aceste atracții. Tine-ți mâinile pe plug! UITĂ-TE DREPT ÎNAINTE! Niciodată nu „privi înapoi! – Luca 9:62; 17:31, 32.

Răspundem la întrebare direct: Stăruiește în lucrarea ta de predicare a Evangheliei, urmând modelele minunate stabilite de Cristos și discipolii săi. Timpul, tăria și oportunitățile tale sunt limitate. Folosește-le cum ar trebui să faci un adevărat urmaș al lui Cristos. Fii sânguincios în participarea la adunările instructive prevăzute pentru tine în Sălile Împărăției ale martorilor lui Iehova. Fii consecvent în lucrarea ta de predicare din casă în casă. Fă-le vizite ulterioare oamenilor care sunt interesați. Începe studii biblice la domiciliul acestor oameni cu bunăvoință. „Fii atent la tine însuși și la învățătura ta. Stăruiește în lucrarea ta; dacă faci așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă.” – 1 Timotei. 4:16, *Mo.*

Cât de profitabilă este această lucrare! Nu numai că tu și ascultătorii tăi veți avea bucurii cu mulțumire și pace a minții acum, dar veți câștiga viață în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Întrebări de la cititori

• Câte zile a fost Isus în mormânt? Unii spun că trei zile complete. Este corect? - Abonat din Vermont

Nu. Dar unii susțin astfel din cuvintele lui Isus: „Căci, așa cum Iona a fost în pântecul balenei trei zile și trei nopți, tot așa Fiul omului va fi în inima pământului trei zile și trei nopți.” (Mat. 12:40) Aceasta ar părea să însemne 72 de ore întregi, dar noi nu trebuie să ignorăm alte expresii similare care arată intenția reală a cuvintelor. În Biblie „trei zile” nu înseamnă neapărat trei zile pline, ci poate însemna părți din trei zile diferite. De aceea, atunci când Roboam le-a spus oamenilor să se întoarcă în „trei zile” au venit înapoi „a treia zi, după cum numise regele.” (1 Împ. 12:5, 12) Isus a vorbit despre sine ca fiind înviat „a treia zi”. (Luca 24:46) În mod repetat, Scripturile vorbesc despre Isus ca fiind înviat a treia zi, dar dacă el ar fi rămas în mormânt trei zile pline, sau 72 de ore, ar fi fost în a patra zi. Isus a fost omorât într-o vineri după-amiaza, a rămas în mormânt sâmbătă, și a fost înviat duminică dimineața. Pentru examinarea detaliată a acestei chestiuni a se vedea *Turnul de Veghere* din 15 martie 1944.

• Ce se înțelege prin cuvintele din 1 Ioan 3:18: „Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” - Cititor din Florida.

Aceasta înseamnă că nimeni nu poate fi pe placul Domnului doar prin a fi fățarnic, vorbind încet și urmând formalități și ceremonii, dar nefăcând nici un

serviciu real pentru Dumnezeu. Adresându-se religioniștilor evrei Isus a citat Isaia 29:13, zicând: „Ipocriților, bine a profețit Isaia despre voi când a zis: ‘Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mă respectă ei învățând ca doctrine porunci omenesti’”. Din nou: „Nu oricine îmi zice: ‘Stăpâne, Stăpâne, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu.’” (Mat. 15:7-9; 7:21, *NW*) Voința lui Iehova pentru creștini este ca ei să predice acum Cuvântul, să predice evanghelia Împărăției tuturor națiunilor de pe pământ. (Mat. 24:14; 2 Tim. 4:2) Cei care-l iubesc pe Dumnezeu vor dovedi asta prin ascultare față de voința lui. „Dacă mă iubiți, veți respecta poruncile mele.” „Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale.” – Ioan 14:15; 1 Ioan 5:3, *NW*.

● **Trebuie ca femeile consacrate care participă la adunările grupei să aibă capul acoperit? - Cititor din California.**

După ce a declarat că bărbatul este capul femeii, capul bărbatului este Cristos, iar capul lui Cristos este Dumnezeu, Pavel scrie: „Orice femeie care se roagă sau profetește cu capul descoperit îi face rușine celui care îi este cap.” (1 Cor. 11:3-10, *NW*) Comentând despre acest lucru, cartea „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” spune: „În zilele apostolului, și mai ales acolo, în scandalosul oraș imoral Corint din vechime, era obiceiul ca femeile respectabile să apară învelite în public. Ca o femeie să meargă altfel la întrunirile publice însemna să fie însemnată ca o femeie cu standarde morale scăzute și moravuri ușoare. ... În aceste timpuri moderne, sau în țări unde obiceiul nu cere femeilor din comunitate să meargă cu capul învelit, ca semn al respectabilității, decența creștină nu impune femeii să se conformeze acestui obicei din vechime, din pricina credinței și a organizației. ... Dar, indiferent de obiceiul popular, dacă o femeie trebuie să apară astăzi într-o adunare să se roage sau să profetească pentru bărbații și femeile credincioși prezenți, ea își va acopere capul sau va avea un ‘semn al autorității pe capul ei, datorită îngerilor.’” (Paginile 161, 162) Astfel, dacă o numire Teocratică îi cere unei femei să se roage sau să conducă o adunare de studiu biblic, ea trebuie să poarte un semn al autorității în timp ce face acest lucru, pentru a arăta recunoașterea conducerii teocratice a bărbatului și „datorită îngerilor”. Cu toate acestea, nu este necesară o învelire a capului atunci când ea participă răspunzând doar la întrebările adresate publicului, sau când relatează experiențe, ori servește la demonstrații.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

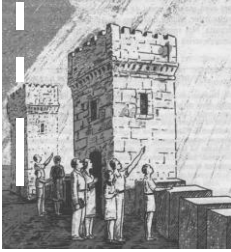
15 SEPTEMBRIE 1950

Nr. 18

Cuprins:

ÎNTOARCEREA OAMENILOR
SPRE LIMBA PURĂ	- Pag.529
TRADUCEREA LUMII NOI A SCRIPTURILOR
GRECEȘTI CREȘTINE	- Pag.534
PILDE DIN VECHIME PENTRU
TIMPUL PREZENT	- Pag.544
CRISTOS, REALITATEA MULTOR TIPURI	- Pag.547
FAMILIA BINECUVÂNTATĂ A LUI DUMNEZEU-	Pag.549
MALEAHI AVERTIZEAZĂ DESPRE VENIREA
JUDECĂȚII	- Pag.554
PRIZONIERII DIN CIPRU AFLĂ
DESPRE LIBERTATE	- Pag.557
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.560

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Septembrie 1950

Nr. 18

ÎNTOARCEREA OAMENILOR SPRE LIMBA PURĂ

„Căci atunci voi întoarce oamenii spre limba pură, ca ei să cheme numele lui Iehova și să-L servească de comun acord” – Țefania 3:9, AS, Da, Yg.

¹ Limba lui Iehova Dumnezeu este la fel de pură ca adevărul. Ea este singura limbă pură. Acum este timpul ca aceasta să fie vorbită. Stăpânită de oameni de orice naționalitate, limba Sa este o puternică forță unificatoare în mijlocul unei lumi divizate și amenințate de război. Aceasta nimicește eroarea religioasă și închinarea falsă și unește pe toate persoanele care o vorbesc în închinarea pură a Dumnezeului cel viu și adevărat. Într-o eră în care cele 2.796 de limbi și dialecte înregistrate în lume acționează ca o mare barieră în calea înțelegerii oamenilor unii cu alții și când sute de secte religioase încercă și prejudiciază omenirea în chestiunea vitală a închinării, Iehova Dumnezeu întoarce astăzi mulți oameni spre „limba pură”. Aceasta are loc în împlinirea profeției Lui din vechime, prin unul din martorii Săi, Țefania: „Căci atunci voi transforma vorbirea oamenilor într-una purificată; așa încât toți să cheme numele DOMNULUI [Iehova, AS] și să-L servească într-un glas” – Țef. 3:9, AT.

² Multe persoane vor întreba: „De ce să învăț această limbă pentru a chema numele lui Iehova și a-L servi?” Răspunsul este: Deoarece salvarea noastră din nimicire depinde de închinarea noastră curată și de serviciul Dumnezeului Cel Prea Înalt. Aceasta este principala cerință a salvării noastre. Când vorbim de *nimicire*, nu vrem să spunem numai o nimicire a persoanelor individuale, ci o nimicire a națiunilor, a tuturor națiunilor acestei lumi. Adică ne referim la o nimicire a *lunii*? Da! Și aceasta fără să avem în minte bombe atomice și cu hidrogen, ori un război chimic sau bacteriologic, ci executarea scopului lui Dumnezeu: „De aceea, așteptați-Mă”, este profeția DOMNULUI [Iehova], ‘în ziua când Mă voi ridica precum un martor. Căci hotărârea Mea este să strâng națiunile, să adun împărățiile, ca să-mi vărs mânia peste ele, tot focul mâniei mele. Căci în focul zelului Meu tot pământul va fi nimicit’” – Țef. 3:8, AT, Ro, LXX.

³ Această profeție a lui Iehova, deși rostită cu douăzeci și șase de secole în urmă, a fost spusă mai ales pentru zilele noastre critice. Ierusalimul din vechime, căruia i-a fost rostită pentru prima dată direct, era exact prototipul creștinătății moderne, care mărturisește că ține la Biblia sacră. Ziua noastră, începând cu anul 1914 A.D. și cu primul ei război mondial, este ziua străngerii națiunilor și a adunării împărățiilor. Totuși, nu prin toate mijloacele de comunicare pe care omul le-a inventat. Nu; ci prin marea mărturie pe care Iehova s-a ridicat s-o dea și prin care El le-a adus pe toate sub atenția Sa și le-a făcut să se alieze într-o împotrăvire unită

față de scopul Său. Chiar la timp, El îi întoarce pe oameni, cu îndurare, spre limba pură. Cu ea, toți oamenii care caută viață într-o Lume Nouă, pot face să răsunе numele Său și se pot uni să-L servească înainte ca această organizație internațională pământească să fie nimicită de expresia arzătoare a mâniei Sale, în bătălia Armagedonului. În nici unul din războaiele creștinătății, din zilele împăratului roman Constantin încoace, Iehova Dumnezeu n-a luptat vreodată sau n-a ajutat vreuna din părțile beligerante. Dar în bătălia Armagedonului, pe care a prezis-o, El va lupta, depășind cu mult toate bombele atomice și cu hidrogen ale creștinătății, și va învinge! Din fericire pentru cei care au primit limba Sa, au chemat numele Lui și s-au unit în închinarea Sa, Iehova îi va proteja în timpul focului aceluia dezastru mondial. El îi va aduce în siguranță în Lumea Nouă, unde pe orice buze va fi numai limba pură – Apoc. 16:13-16; Țef. 2:1-3.

MANUALUL ACESTEI LIMBI

⁴ Astăzi, această „limbă pură” este vorbită în mai mult de o sută de națiuni, potrivit înregistrării pe care o deținem. Indiferent de limba lor națională sau maternă, sute de mii de oameni vorbesc acum această „limbă purificată” în unitate, ca un singur popor; și națiunile îi aud vorbind-o. Bineînțeles că națiunilor, cu tradițiile lor naționale și religioase, nu le place această limbă. Dar ele n-o mai pot împiedica, așa cum nu-L pot împiedica pe Atotputernicul Iehova să-i întoarcă pe oameni spre „limba pură”, acum când timpul Său stabilit pentru asta a sosit. Dar acum, tu vei întreba: „Care este această limbă și unde este manualul ei?” Răspunsul la această întrebare este foarte clar. Deoarece Domnul Iehova este Cel care-i întoarce pe oameni spre limba pură, noi trebuie să ne întoarcem spre Cuvântul Său scris, Sfânta Biblie, pentru că despre acesta vrea El să ne vorbească.

⁵ Biblia este manualul care predă această limbă a Lumii Noi a dreptății. Prin acesta noi nu înțelegem limbile ebraică, aramaică sau greacă, în care au fost scrise, la origine, Scripturile inspirate. Nici nu înțelegem simplele cuvinte scrise din Scripturi, pe care o persoană le poate memora, sau le poate cita, fără să știe înțelesul corect al citatului său. Noi înțelegem mesajul pur din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, pe care numai El, ca Autor al acestui Cuvânt, îl poate face clar, prin spiritul Său. Acest mesaj descoperă cine este El, care este numele Lui, care sunt scopurile Sale care nu se schimbă, referitoare la prietenii și dușmanii Săi, acum și în Lumea Nouă. Acesta este mesajul despre guvernul Lumii Noi, Împărăția Sa în mâinile Regelui Său uns, Isus Cristos. Oamenii care vestesc scopul lui Iehova, potrivit Scripturilor descoperite, și care anunță Împărăția Sa stabilită acum, vorbesc acea limbă pură, declarându-I numele și servindu-L într-un glas.

⁶ Iehova Dumnezeu ne-a dat singura Biblie originală. Dar, în pofida acestui lucru, sute de secte religioase din creștinătate nu vorbesc „limba pură”, sau nu cheamă numele lui Iehova și nu-L servesc în pace, în armonie, din inimă. Toți acești religioniști laolaltă nu au un mesaj armonios bazat pe Biblie. De ce? Deoarece ei pun tradițiile religioase, filosofia lumească și devotamentul față de partide mai presus de Cuvântul simplu și pur al lui Dumnezeu. Ei disprețuiesc numele lui Iehova Dumnezeu, se dezbină pe chestiuni politice și naționale și chiar duc costisitoare războaie violente cu vărsare de sânge și nimicire, catolici împotriva catolicilor și protestanți împotriva protestanților. Metodele, scopurile și speranțele lor sunt toate din lumea veche, iar limba lor este a lumii vechi. Există o necesitate fundamentală de a purifica limba persoanelor sincere, care doresc să se

încine lui Dumnezeu în spirit și adevăr, să cheme numele Său sfânt și să-L servească în unitate.

⁷ Când luăm în considerare cuvintele anterioare ale profetului Țefania, observăm ce bine își găsesc ele împlinirea finală în creștinătatea religioasă și putem aprecia necesitatea pentru o „vorbire purificată”. Referindu-se la Ierusalimul necredincios din vechime și la perechea lui modernă din creștinătate, Țefania zice: „Vai de cea care este rebelă și pângărită! De cetatea asupraoară! Ea n-a ascultat glasul; n-a primit corectarea; nu s-a încrezut în Iehova; nu s-a apropiat de Dumnezeul ei. Prinții din mijlocul ei sunt lei care răcnesc; judecătorii ei sunt lupi de seară; nu lasă nimic până a doua zi. Profeții ei sunt persoane ușurate și lipsite de loialitate; preoții ei profanează sanctuarul, calcă legea. ... ei s-au sculat devreme și și-au corupt toate faptele” (Țef. 3:1-7, AS). De aceea, Iehova a declarat că se va ridica precum un martor împotriva religioniștilor fățarnici, își va da mărturia și își va executa judecata de foc.

⁸ Dar, pentru ca nu toți oamenii de pe pământ să fie nimiciți prin executarea mâniei Sale împotriva neascultării, fățarniciei și nelegiurii, este necesar ca Iehova să purifice vorbirea sau limba persoanelor, pentru a fi salvate. Când Îl auzim descriind pe liderii religioși așa cum sunt de fapt, pe profeți sau predicatori, ca oameni nepăsători și nedemni de încredere, pe preoți ca profanând cu adevărat lucrurile sfinte și călcând legea lui Dumnezeu, denaturându-i adevărata însemnătate și aplicare, observăm cum a fost coruptă limba oamenilor în privința celor mai sacre și vitale lucruri: cunoștința, înțelegerea și închinarea lor lui Dumnezeu. Nu e de mirare că Iehova are motive să fie mâniat și intenționează să nimicească întregul sistem de lucruri.

INFILTRAREA IMPURITĂȚILOR

⁹ Secolul al XX-lea reprezintă punctul culminant al acestui proces de corupere. În decursul celor nouăsprezece secole, din zilele apostolilor lui Cristos, a existat o mare lepădare de la „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3, NW). Apostolii credincioși și profeții evrei dinaintea lor, și de fapt istoria tipică a națiunii Israel, au prezis, într-un glas, că va fi o mare „cădere” de la credința pură originală și de la practicarea ei. Aproximativ la mijlocul primului secol, apostolul Pavel a declarat că „misterul acestei nelegiurii” lucra, deja, în zilele sale și a dat repetate avertismente despre ce să se aștepte (2Tes. 2:3,7 NW). Profețiile despre aceste lucruri s-au dovedit a fi inspirate, căci se împlinesc așa cum arată toate faptele din istorie.

¹⁰ Oamenii care au acceptat sau și-au luat responsabilitatea de a învăța și a conduce adunarea creștină, n-au ținut seama de avertismentele apostolice. Ei s-au lăsat înșelați chiar de lucrurile împotriva cărora s-a avertizat, filosofia acestei lumi, mai ales filosofia platonice a culturii grecești, care afișa o mare înțelepciune lumească, precum și de tradițiile religioase ale oamenilor care contrazic, anulează și înlocuiesc învățăturile Bibliei. Ei au introdus, cu viclenie, în adunările creștine, aceste tradiții religioase și această filosofie lumească și le-au corupt credința evlavioasă. Exact așa cum apostolul Pavel avertizase în scrisoarea sa de rămas bun: „Dar oamenii ticăloși și impostorii vor înainta din rău în mai rău, inducând în eroare și fiind induși în eroare” (2Tim. 3:13, NW). Numai o minoritate a urmat instrucțiunea de a „lupta din greu pentru credința” care a fost dată la origine de

Isus Cristos și de apostolii și discipolii Lui, care au scris sub inspirația spiritului adevărului lui Dumnezeu.

¹¹ În felul acesta, pervertirea învățaturii Bibliei a ajuns în cele mai înalte cercuri religioase. Aceasta chiar a atentat la textul scris al Sfințelor Scripturi. Scrierile originale ale profeților evrei, ale apostolilor și ale asociațiilor lor au fost inspirate, dar până în secolul al XV-lea A.D. scrierile lor au trebuit să fie copiate cu mâna. În efectuarea acestor copii s-au strecurat greșeli datorate imperfecțiunii umane. Deoarece autografele originale ale scriitorilor inspirați au dispărut, sau n-au fost la îndemână, a devenit imposibil ca acele copii să fie comparate cu originalele inspirate, pentru a se efectua copii perfecte, pentru a corecta erorile și pentru a elimina toate adăugirile și amestecurile filosofiei lumești, cât și tradițiile religioase neinspirate. O astfel de adăugire, care a fost inserată în textul original grecesc al Scripturilor, pentru a sprijini doctrina treimii, este cea de la 1 Ioan 5:7,8, și anume cuvintele: „în cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ”. Această adăugire religioasă neinspirată a apărut pentru prima dată într-o traducere latină din secolul al V-lea. Biblia amenințase cu pedeapsa și avertizase împotriva unei astfel de adăugiri la Cuvântul lui Dumnezeu, sau împotriva scoaterii din el – Deut. 4:2; Prov. 30:5,6; Apoc. 22:18,19.

¹² Cu toate acestea, în general, a existat o considerație respectuoasă pentru textul Scripturilor și deci o încercare de a-l păstra cât de liber posibil de denaturare. Scrierile discipolilor lui Cristos, cu excepția relatării Evangheliei prin apostolul Matei, au fost scrise, la început, în greaca obișnuită, vorbită atunci prin toate regiunile Mării Mediteraneene. Din cele mai bine de 4.000 copii manuscrise grecești, care sunt astăzi la îndemână, nu există două la fel. Totuși, printr-un studiu atent al acestora și prin compararea lor, mai ales cu cele mai vechi copii manuscrise și fragmente de papirus care au fost descoperite și aduse la lumină în ultimele secole, a fost posibil să se creeze un text al Scripturilor Grecești Creștine care se aseamănă strâns cu scrierile inspirate originale ale discipolilor lui Cristos. Un astfel de text ușurează înțelegerea adevărului.

DENATURARE PRIN TRADUCERE

¹³ O mai mare oportunitate a Diavolului de a strica sau denatura învățăturile sacre din Cuvântul lui Dumnezeu a fost în domeniul traducerii Scripturilor originale în limbi străine. N-a fost scopul divin ca vestea bună din Cuvântul lui Dumnezeu să fie deținută numai de cei care citeau ebraica, aramaica și greaca originală a Sfintei Biblii. Iehova este Dumnezeul salvării pentru întreaga omenire de orice rasă, culoare, naționalitate sau limbă. În împlinirea profeției sacre, Isus Cristos a fost evreu și toți apostolii Lui au fost evrei. Totuși, salvarea prin jertfa cărnii Sale de evreu n-a fost numai pentru evrei, ci pentru toți cei din omenire care aveau să creadă în El (Ioan 3:14-17). De aceea, Isus a extins orizontul asupra lucrării noastre creștine, când le-a zis discipolilor Săi, înainte de despărțire: „Duceți-vă, deci, și faceți discipoli din oameni ai tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit” (Mat. 28:19,20, *NW*). Aceasta a însemnat traducerea mesajului salvării în tot atâtea limbi și dialecte în câte vorbeau oamenii acestor națiuni. Dacă mesajul n-ar fi fost tradus, ei nu l-ar fi putut înțelege și n-ar fi putut acționa în conformitate cu el, în credință și ascultare.

¹⁴ Prima traducere a mesajului salvării prin discipolii lui Cristos a fost inspirată de spiritul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat în prima zi a Cincizecimii, la Ierusalim, după ce Isus se înălțase la cer și când și-a revărsat spiritul peste cei 120 de discipoli aflați acolo. Așa că ei „au început să vorbească în diferite limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească”. Mulțimea reprezentată de cincisprezece sau mai multe țări, care se adunase să fie martoră la această neobișnuită manifestare a spiritului lui Dumnezeu, zicea: „Îi auzim vorbind în limbile noastre despre lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu” (Fapte 2:1-11, *NW*). Există mărturia istorică a faptului că apostolul Matei și-a scris mai întâi „cartea istoriei lui Isus Cristos” în ebraică, pentru cititorii evrei, dar că mai târziu el și-a făcut propria traducere a acestei relatări a Evangheliei în greaca obișnuită, pentru a ajunge la un public cititor mai larg. În felul acesta, el și-a putut transfera inspirația traducerii sale în greacă, așa că traducerea sa scrisă a fost inspirată (Mat. 1:1, *NW*). Dar ceilalți discipoli au scris direct în greaca obișnuită; așa că scrierile lor au trebuit traduse în aramaică, ebraică, latină etc.

¹⁵ Cu excepția propriei traduceri a lui Matei în greacă, nici o altă traducere scrisă a Scripturilor până în această zi nu este inspirată. Mai mult decât atât, fiind făcută din copii imperfecte ale Scripturilor originale, traducerea într-o limbă străină este adesea mai incapabilă de a prezenta perfect ideea originală sau spiritul înțelesului. Așadar, nici o traducere recentă a Sfintelor Scripturi să nu fie venerată ca inspirată, nici chiar cea mai populară traducere a Bibliei, *Versiunea Regele Iacob*, sau *Latina Vulgata*, ori *Versiunea lui Martin Luther*.

¹⁶ Până la începutul anului 1950, Scripturile fuseseră traduse, în întregime sau parțial, în 1.118 limbi și dialecte. Au apărut noi traduceri, în medie de aproape una pe lună. În cea mai mare parte, acestea sunt făcute de preoți și misionari religioși ai sectelor creștinătății. În mod firesc, traducerile făcute de acești bărbați religioși și de aceste femei religioase vor fi influențate, denaturate, concepute și exprimate potrivit filosofiilor păgâne și tradițiilor nescipturale pe care sistemele lor religioase le-au moștenit din trecut. Onestitatea, sinceritatea și zelul lor religios avea să-i entuziasmeze să insereze aceste lucruri în traducere, pe cât posibil. Și atunci când ei își fac traducerea, nu din ebraica, aramaica sau greaca originală, ci dintr-o simplă traducere care deja conține această denaturare religioasă, aceasta tinde, cu atât mai mult, să corupă traducerea. Acest fapt îi împiedică pe cei care folosesc traducerea să vorbească limba pură a mesajului lui Dumnezeu al salvării.

¹⁷ Așa cum studenții Bibliei din vechea localitate Berea, Grecia, cercetau zilnic Scripturile să vadă dacă lucrurile predicate, chiar de o astfel de persoană ca apostolul Pavel, erau scripturale și astfel adevărate, tot la fel, cititorul unei traduceri moderne se poate păzi împotriva denaturării religioase a unei traduceri. Cum? Croindu-și drum prin tradiția religioasă și scormonind până la izvoarele originale, prin intermediul tuturor ajutoarelor moderne pe care le are pentru acest scop, ca de pildă: dicționare vechi ale limbii, concordanțe biblice, cele mai recente noțiuni de gramatică despre limbile din vechime, etc. El poate descoperi eroarea comparând Scriptura verset cu verset, pentru a observa orice nepotrivire în traducere și apoi căutând înapoi în textul original, dacă este posibil.

¹⁸ De aceea, un traducător al Bibliei are nevoie de mai mult decât de zel și onestitate religioasă. El are nevoie de libertate de tradițiile religioase care au influență, de sistemele populare și de filosofiile păgâne ale acestei lumi, acceptate în general. El trebuie să ia scrierile originale ale scriitorilor inspirați pentru ceea ce

spun, în încercarea de a găsi nu dovada învățaturii moderne religioase, ci „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Mai ales, el trebuie să-și aducă aminte că Scripturile originale au fost inspirate de forța activă sau spiritul lui Dumnezeu. Prin urmare, el trebuie să se roage pentru același spirit, nu să-l *inspire*, ci să-l ajute și să-l călăuzească în traducere. Căci acest spirit este „spiritul adevărului” și Dumnezeu este mai bucuros să-l dea copiilor Săi spirituali decât este un tată pământesc care dă daruri bune copiilor săi naturali (Ioan 16:13, *NW*; Luca 11:13). Traducătorul să nu aibă în minte să-și facă un nume, legându-și numele de traducere. El să fie plin de dorința de a prezenta „limba pură” a adevărului lui Dumnezeu, ca cititorii traducerii sale să cheme numele lui Dumnezeu, care nume este Iehova, și să se alăture, într-un glas, oamenilor care vorbesc alte limbi și dialecte, în servirea singurului Dumnezeu adevărat. În felul acesta, traducătorul servește scopul lui Dumnezeu și lucrează pentru propria lui salvare și a celor care folosesc traducerea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Spre ce îi întoarce Iehova pe oameni? Cu ce rezultat?
2. De ce să se învețe acum această limbă, să se cheme numele lui Dumnezeu și să fie servit?
3. Cum adună acum Dumnezeu națiunile și împărățiile? De ce este o îndurare oportună că El întoarce acum oamenii spre limba pură?
4. Cine vorbește acum această limbă? Unde se găsește manualul ei?
5. Care este limba pe care acest manual o predă?
6. Atunci, de ce n-o vorbesc religioșii creștinătății?
7. Împotriva cui și de ce a zis Iehova că se va ridica precum un martor?
8. Ce trebuie să se facă pentru a nu fi nimiciți toți?
9. Ce denaturare are loc de secole, așa cum a fost prezis?
10. Cine a luat, apoi, conducerea în această lucrare de denaturare și cum?
11. Cum a ajuns denaturarea chiar și la textul original al Bibliei?
12. Cum este posibil să se reconstruiască ceva apropiat de acel text?
13. În ce domeniu a fost foarte posibilă denaturarea mesajului? De ce acolo?
14. A fost inspirată prima traducere făcută de creștini? Cum așa?
15. De ce să nu fie venerată nici o traducere scrisă, așa cum se întâmplă cu unele?
16. Cum pot traducătorii să fie împiedicați să vorbească limba pură?
17. Cum se poate păzi cititorul împotriva unei traduceri denaturate?
18. Așadar, de ce are nevoie un traducător pentru a-L servi pe Dumnezeu spre salvare?

TRADUCEREA LUMII NOI A SCRIPTURILOR GRECEȘTI CREȘTINE

¹ Prima traducere scrisă a Sfințelor Scripturi a fost făcută din canonul ebraic în greaca obișnuită și a ajuns să fie cunoscută ca Versiunea Greacă Septuaginta (*LXX*). Discipolii lui Cristos, care au scris în greacă, au citat din această versiune în scrierile lor inspirate. *Septuaginta* Greacă a început să fie făcută la începutul

secolului al III-lea înainte de Cristos, în Alexandria, Egipt, un mare procent din traducători fiind pe atunci iudei vorbitori de limba greacă. Evreii din Ierusalim dezvoltaseră o prejudecată împotriva traducerilor scrise ale canonului sacru al Scripturilor, crezându-le prea sfinte pentru a suferi de pe urma interpretării greșite care, în mod firesc, era de așteptat într-o traducere străină. Cu toate acestea, în pofida unei astfel de prejudecăți evreiești, traducerea a continuat pe parcursul a trei secole, evident prin iudei din Alexandria, și nu din Palestina, cu sprijinul domnitorului egiptean și din sursele ebraice, posibil importate din Palestina. Deși o tradiție religioasă susține inspirație pentru *Septuaginta*, nu există nici o dovadă interioară sau exterioară care să dovedească această teorie. Această traducere a alcătuit ceea ce se poate numi Scripturile Grecești pre-creștine. Ea s-a dovedit de mare preț pentru creștinii vorbitori de limbă greacă din adunarea primului secol și pentru traducătorii Scripturilor Ebraice. Această traducere greacă, și nu Biblia ebraică, era colecția de Scripturi ce s-a folosit în marșul lucrării misionare creștine, spre vest, prin Europa.

² Pe la sfârșitul primului secol A.D. a fost încheiat catalogul sau canonul oficial al scrierilor inspirate ale discipolilor lui Cristos. Deoarece au fost scrise în greacă, ele alcătuiesc ceea ce poate fi numit, în mod corect, Scripturile Grecești Creștine. Ele se află la egalitate cu Scripturile Ebraice (Aramaice) în ce privește inspirația și completează acele scrieri din vechime, pentru a alcătui Biblia completă. În felul acesta, canonul sau colecția oficială a cărților inspirate ale Sfintei Biblii, a fost încheiat pe la sfârșitul primului secol A.D. La timpul convenit a urmat traducerea scrisă a Sfintelor Scripturi, odată cu efortul misionar al primilor creștini de a face discipoli din toate națiunile, în ascultare de porunca lui Cristos. Cărțile canonului ebraic fuseseră deja colecționate la Ierusalim, înainte de nimicirea cetății din anul 70 A.D., iar acum, de-a lungul celui de-al II-lea secol, avea loc colecționarea cărților Scripturilor Grecești Creștine inspirate și traducerile continuau. Au apărut traduceri în latina veche. Părți din Scripturi, cum ar fi relatări ale celor patru Evanghelii și scrisorile apostolului Pavel, au fost adunate împreună sub forma unui *codex* asemenea cărților din zilele noastre, pentru o mânăuire și o întrebuițare ușoare. Punerea cărților între coperte în acest stil s-a dovedit a fi o particularitate însemnată a adunării creștine în industria compilării de cărți din acel timpuriu secol al II-lea.

³ Spre sfârșitul secolului al IV-lea, Eusebius Ieronim, cunoscut în mod obișnuit ca „Sfântul Ieronim”, și-a început lucrarea de traducător. În anul 383, el a produs noua versiune latină a relatărilor Evangheliilor lui Matei, Marcu, Luca și Ioan și în 405 și-a completat întreaga traducere a Bibliei în latină din ebraică și greacă. În ciuda împotrivirii larg răspândite, Versiunea Latină a lui Ieronim a avut succes și a devenit Biblia creștinătății din vest pentru următorii o mie de ani. Ea a devenit cunoscută ca *Latina Vulgata* sau „ediția obișnuită în latină”. Prima Biblie ce a luat drumul tiparului, prin Johann Gutenberg, la Main, Germania, a fost această *Latina Vulgata*.

⁴ Dar, în timp, latina a dispărut ca limbă a oamenilor obișnuiți și s-au dezvoltat limbi populare de origine latină, precum și limbi teutonice. Nevoia de versiuni ale Bibliei în limbajul oamenilor a devenit mai imperioasă și au existat multe traduceri scrise de mână, sau manuscrise, ce au fost produse. Înainte de a fi inventat tiparul, aproximativ în anul 1456, au fost făcute câteva traduceri germane ale Bibliei sau ale unor părți din ea. Prima Biblie tipărită într-o limbă modernă a fost o traducere germană a unui autor necunoscut, tipărită în 1466, la Strassburg, de Johann Mentel. Dar timpul nu spune, sau nu menționează, despre producerea Bibliei în alte limbi.

SOCIETATE NESECTARĂ DE BIBLIİ

⁵ Din timpul organizării ei, Watch Tower Bible & Tract Society a folosit Versiunea *Regele Iacob* din 1611, ca versiune de bază pentru studierea Bibliei. Principala noastră țintă era să facem clare pentru oameni învățăturile pure din Biblie, în lumina profeției descoperite. Noi ne străduim să înaintăm odată cu lumina strălucitoare a adevărului și să ne debarasăm de toate tradițiile întunecate ale oamenilor și de filosofii păgâne ale acestei lumi. Când a fost înființată prima dată, în 1881, ea s-a numit Watch Tower Tract Society, arătând scopul ei de a răspândi adevărurile descoperite ale Bibliei (*Turnul de veghere* din aprilie 1881). În 1884 a devenit înregistrată legal ca Zion's Watch Tower Tract Society, iar în 1896 s-a numit Watch Tower Bible & Tract Society. Potrivit numelui ei, aceasta s-a angajat în distribuirea de Biblii, precum și în editarea de cărți, pliante și alte articole pentru răspândirea cunoștinței creștine, bazată pe învățăturile cu temelie solidă din Cuvântul lui Dumnezeu. Educația ei din Biblie pentru oameni este nesectară și numai acest tip de educație permite unui creștin libertatea de a-și croi drum prin tradiția religioasă și filosofia lumească și de a se întoarce la „credința dată sfinților odată pentru totdeauna”. Așadar, din timpul editării revistei *Turnul de veghere*, din 1879 până acum, publicațiile în engleză ale Watch Tower Society au citat, au amintit și au făcut referire la mai bine de șaptezeci de traduceri diferite ale Bibliei, în engleză și alte limbi. În felul acesta, Societatea le-a recunoscut la toate valoarea și a făcut uz de lucrurile bune din ele, ca fiind necesare pentru vestirea adevăratului mesaj al lui Dumnezeu și pentru îndepărtarea confuziei religioase.

⁶ În 1902 Watch Tower Society a intrat în posesia primelor ei matrițe a unei ediții a Scripturii și a putut deveni o societate de tipărire a Bibliilor. Acestea erau matrițele unei traduceri accentuate a Scripturilor Grecești Creștine, cunoscută ca „Emphatic Diaglott”. Aceasta fusese publicată pentru prima dată în 1864 de autorul ei Benjamin Wilson, editorul unui ziar din Geneva, Illinois, care nu a fost niciodată asociat cu Watch Tower Bible & Tract Society. Această traducere accentuată avea câteva particularități notabile care dădeau adevărului o înțelegere mai bună. Totuși, abia în 21 decembrie 1926, *Emphatic Diaglott* a fost tipărită de Societatea noastră și pusă în copertă de o tipografie proprie.

⁷ Aceasta a dus, în cele din urmă, la dorința Societății de a tipări Biblia completă la propriul tipar. Al doilea Război Mondial a făcut tot mai mare necesitatea de

editare independentă a Bibliei. În chinurile aceluiași conflict global, Societatea a avut succes în achiziționarea matrițelor Versiunii complete a Bibliei *Regele Iacob*. Pe 18 septembrie 1942, a început Congresul Teocratic al Lumii Noi al Martorilor lui Iehova, cu adunarea lui principală din Cleveland, Ohio. Acolo, președintele Societății a vorbit despre subiectul „Prezentați ‘sabia spiritului’” și, ca un punct culminant, el a pus în circulație prima Biblie completă, tipărită la tipografia noastră. În anexă, aceasta avea multe particularități ajutătoare, adăugate pentru folosirea în studiul Bibliei. În America au fost epuizate imediat 35.000 exemplare, ulterior fiind distribuite în multe țări 700.000 exemplare ale acestei ediții a Watch Tower.

⁸ O excelentă traducere a Bibliei din secolul al XX-lea este *Versiunea Americană Standard*. În afară de faptul că este o minunată îmbunătățire a Versiunii *Regele Iacob*, ea are o particularitate deosebită și vrednică de laudă, pentru că redă numele lui Dumnezeu „Iehova” în cele 6.823 locuri în care apare în Scripturile Ebraice. După lungi negocieri și printr-un aranjament financiar, Societatea Watch Tower a putut să achiziționeze în 1944 *folosirea* matrițelor completei Versiuni Americane Standard a Bibliei, pentru a tipări această versiune la tiparele ei, cu o Anexă de ajutoare de studiu biblic pregătită special. Pe 10 august 1944, la Buffalo, New York, orașul principal al celor 17 adunări simultane ale Martorilor lui Iehova, puse în legătură unele cu altele prin linii private de telefonie, președintele Societății și-a încântat vastul auditoriu prin punerea în circulație a ediției *Versiunii Americane Standard* a Watch Tower. S-au produs deja 252.000 exemplare și aceasta s-a dovedit un instrument suplimentar în transmiterea, peste tot, a numelui sfânt al lui Dumnezeu, și în vestirea minunatelor vești despre Împărăția Sa a Lumii Noi, a vieții și a păcii.

PREGĂTIREA ȘI PUNEREA ÎN CIRCULAȚIE A UNEI VERSIUNI NOI

⁹ Noi suntem recunoscători pentru toate versiunile Bibliei pe care le-am folosit, pentru a ajunge la acel adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu de care ne bucurăm astăzi. Noi nu descurajăm folosirea vreuneia din aceste versiuni ale Bibliei, ci continuăm să le întrebuițăm potrivit. Cu toate acestea, în decursul anilor în care am folosit aceste versiuni, până la cea mai recentă din ele, noi le-am găsit cu lipsuri. În unele aspecte vitale ele sunt necorespunzătoare sau nesatisfăcătoare, contaminate cu tradiții religioase sau filosofie lumească, deci nu sunt în armonie cu adevărurile sacre pe care Iehova Dumnezeu le-a restatornicit pentru poporul Său devotat care Îi cheamă numele și caută să-L servească de comun acord. Lucrul acesta este adevărat mai ales în cazul Scripturilor Grecești Creștine, care aruncă lumină asupra Scripturilor Ebraice din vechime și le dau o interpretare potrivită. Din ce în ce mai mult s-a simțit nevoia pentru o traducere în vorbirea modernă, în armonie cu adevărul descoperit și care să ne furnizeze, totuși, baza pentru a obține un adevăr suplimentar, prezentând cu exactitate sensul scrierilor originale; o traducere tot la fel de ușor de înțeles pentru cititorii moderni cum au fost scrierile

originale ale discipolilor lui Cristos pentru cititorii simpli, modești, obișnuiți și umili din zilele lor. Isus ne-a reamintit că Tatăl nostru ceresc cunoaște necesitățile copiilor Săi înainte ca ei să-I ceară vreodată ceva. Cum s-a îngrijit El de noi în această necesitate pe care acum o simțim din plin?

¹⁰ Mai ales începând din 1946, președintele Watch Tower Bible & Tract Society a fost în căutarea unei astfel de traduceri a Scripturilor Grecești Creștine. Pe 3 septembrie 1949, ora 8 a.m., la sediul din Brooklyn (Betel), președintele Societății a convocat o adunare a consiliului de directori ai corporațiilor din Pennsylvania și New York, fiind absent doar un singur director. După ce adunarea s-a deschis cu rugăciune, președintele a anunțat celor opt directori colegi existența unui „Comitet de traducere a Bibliei Lumii Noi” și că acesta încheiase o traducere a Scripturilor Grecești Creștine. Aceasta intrase în posesia și sub controlul Watch Tower Bible & Tract Society, corporația din Pennsylvania, chiar în ziua precedentă. El a citit documentul comitetului, prin care acesta ceda Societății manuscrisul traducerii, în semn de recunoștință pentru lucrarea ne-sectară a Societății, de răspândire a Cuvântului sacru al lui Dumnezeu și de promovare a cunoștinței și înțelegerii învățăturii lui printre oamenii de orice națiune, neam și limbă și pentru ca traducerea să fie un nou mijloc pentru expansiunea activităților ei educaționale creștine în lumea întregă.

¹¹ Președintele însuși citise manuscrisul întregii traduceri și, la cerere, el a citit adunării câteva capitole pentru a permite directorilor să vadă natura traducerii. Această citire a fost urmată de comentarii favorabile din partea tuturor directorilor prezenți. Unul din directorii corporației din Pennsylvania a propus atunci acceptarea de către Societate a acelei donații. Aceasta a fost aprobată. Inițiativa a fost adoptată în unanimitate de toți directorii corporației și astfel traducerea a devenit, în mod legal, proprietatea corporației din Pennsylvania a Societății. Dar ea avea să fie tipărită la imprimeria corporației din New York, aici în Brooklyn, N.Y. La 29 septembrie 1949 președintele a trimis primul manuscris la tipografia din Brooklyn, pentru a începe să se lucreze la el.

¹² Alături de lucrarea depusă la tipografie și de toate particularitățile pe care comitetul le-a produs pentru a însoți traducerea, a necesitat o muncă uriașă pentru a produce publicația completă. A fost organizat un grup de 40 de membri ai familiei (Betel) din Brooklyn pentru a face o corectură și o verificare suplimentară, ca să asigure acuratețe particularităților publicației. La 9 februarie 1950 Comitetul de traducere a Bibliei Lumii Noi ne-a supus spre examinare importanta sa *Prefață* a traducerii. Părea o problemă dacă această lucrare putea fi realizată sau nu, după plan, pentru importantul eveniment din vara anului 1950. Dar miercuri după amiază, 2 august 1950, când și-a expus cuvântarea „Întoarcerea oamenilor spre limba pură”, pe stadionul Yankee din New York, președintele Societății a avut deosebită plăcere să pună în circulație, la Congresul internațional Creșterea Teocrației, al Martorilor lui Iehova, *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*. Traducerea a fost primită cu cel mai mare entuziasm și cu cea mai mare apreciere de mulțimea alcătuită din mii de persoane din 72 de țări de pe pământ.

Zeci de mii de exemplare au fost luate cu nerăbdare de participanți chiar în acea după amiază și multe alte mii până la sfârșitul congresului din 6 august.

CARACTERISTICI DISTINCTIVE

¹³ Această nouă traducere reprezintă o abandonare completă a tradițiilor religioase din creștinătatea legată de crezuri. Acest lucru este arătat chiar de numele ei, ca o traducere a „Scripturilor Grecești Creștine”, în loc de așa-numitul „Nou Testament” tradițional. Este nescriptural și greșit să numești cele 27 de cărți creștine ale Scripturilor inspirate „Noul Testament”. Traducerea nu este o revizuire a vreunei lucrări anterioare, ci este o redare nou-nouță din textul grecesc original, folosind textul literal pregătit de cei doi recunoscuți învățați britanici, Westcott și Hort. Dar comitetul de traducere a mai consultat și texte grecești redade de învățați din alte țări, cu strădania sinceră de a face o traducere în armonie cu învățăturile Scripturilor din greaca originală. S-a urmărit o traducere literală, în măsura în care limbajul modern englezesc a făcut posibil acest lucru, fără stângăcie. A fost eliminat orice stil de vorbire demodat sau învechit, exact cum Scripturile originale au fost scrise în modul simplu de vorbire al oamenilor unii față de alții, din acel timp. Aceasta face o înțelegere mai bună, deci o plăcere din traducere.

¹⁴ Un aspect important, care stârnește mare controversă printre traducătorii moderni și liderii religioși ai creștinătății, este folosirea în această traducere engleză a Scripturilor Grecești Creștine a numelui propriu pe care Dumnezeu însuși și l-a dat. Numele divin este reprezentat printr-un cuvânt evreiesc din patru litere, numit de traducătorul latin Ieronim „tetragramă”. Numele apare de 6.823 ori în vechile Scripturi Ebraice și după cum arată înregistrările, începând cu secolul al XIV-lea, acest nume se citește „Iehova” și în creștinătate este popularizat în această formă. În prezent, nu se știe exact cum a fost pronunțat acest nume. Dar, deși recunoaște valoarea pronunției „Yah·weh”, comitetul de traducere a folosit forma „Iehova” din pricina familiarității ei și deoarece aceasta păstrează cele patru litere originale ale numelui evreiesc. La timpul potrivit al lui Dumnezeu, când El va descoperi pronunția corectă a sfântului Său nume, noi vom face cu bucurie corectarea exactă.

¹⁵ Comitetul nu pretinde că este primul care a redat numele sacru într-o traducere engleză a Scripturilor Grecești Creștine. Acum aproape 100 de ani, autorul lui *Emphatic Diaglott* și-a publicat traducerea relatării Evangheliei lui Matei și în aceasta a folosit „Iehova” de 5 ori, iar *Diaglott-ul* complet (1864) conține de 18 ori numele, de la Matei la Fapte, dar fără nici o explicație pentru folosirea lui. Însă, după câte știm noi, *Traducerea Lumii Noi* este prima care redă numele divin complet, de la Matei la Apocalipsa, de 237 de ori, în textul principal, ca să nu mai vorbim de cele 72 de ori în care el apare numai la notele marginale din partea de jos a paginii.

¹⁶ „Dar nu puteți face asta!”, spunea un critic căruia i s-a citit manuscrisul traducerii pentru comentarii. În *Prefața* de 29 de pagini, comitetul arată cum se poate face acest lucru pe temeiuri justificate; și el *face* asta. Traducătorii englezi ai

Bibliei au crezut că numele divin n-a apărut niciodată în scrierile inspirate ale discipolilor lui Cristos. Dar Ieronim ne informează: „Matei, care se mai numește și Levi, și care din vameș a ajuns să fie apostol, primul din toți evangheliștii, a alcătuit Evanghelia lui Cristos în Iudeea în limba și caracterele evreiești, spre folosul acelora dintre circumciși care credeau ... Acolo unde evanghelistul folosește mărturiile vechilor Scripturi, el nu urmează autoritatea celor șaptezeci de traducători [*Septuaginta* greacă], ci a celor Ebraice” (*Catal. Script. Eccl.*). Deci, acolo unde Matei a citat în ebraică, din inspiratele Scripturi Ebraice, el trebuie să fi citat cu exactitate numele divin și așa să-l fi pus în relatarea Evangheliei sale. Apostolul Matei a fost unul din oamenii despre care Isus a zis în rugăciune către Dumnezeu: „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... Le-am făcut cunoscut numele Tău și îl voi face cunoscut” (Ioan 17:6,26 *NW*). Deci, Matei cunoștea numele de la Isus și n-a avut muștrări de conștiință să-l folosească, în mod potrivit, în istoria lui despre viața lui Isus. Dacă Matei și-a tradus propria relatare a Evangheliei din ebraică în greacă, atunci el a urmat practica din vechime de a insera cele patru litere ebraice ale numelui lui Dumnezeu în textul său grecesc, căruia îi aparținea acesta, posibil de 18 ori, așa cum apare el în *Traducerea Lumii Noi*.

¹⁷ Sub inspirație, discipolii lui Cristos au citat din belșug din traducerea Grecească *Septuaginta* a Scripturilor Ebraice. În această traducere, practica din vechime era să se insereze „tetragrama” ebraică în textul grecesc pentru a corespunde cu locurile în care ea apărea în Scripturile Ebraice. Chiar în secolul al IV-lea, Ieronim ne spune că în zilele sale încă existau copii ale traducerii grecești, ce conțineau „tetragrama” ebraică, unde numele divin apărea în text. Ce făceau apostolii care au scris în greacă, atunci când citau dintr-o *astfel* de traducere grecească a Scripturilor Ebraice? Isus n-a urmat tradiția iudaică și și-a învățat discipolii să n-o urmeze. Tradiția liderilor religioși iudei, care s-au împotrivit lui Isus până la moarte, era să înlocuiască numele divin cu titlul de „Domn”, nume despre care ei mărturiseau că nu-l luau în deșert pronunțându-l, dar pe care-l profanau în practică. Scriitorii creștini inspirați n-au fost legați de tradiția iudaică să înlocuiască numele divin cu titlurile de „Dumnezeu” și „Domn” și spiritul sfânt care a inspirat acei scriitori nu se temea că numele divin va fi profanat, dacă va fi scris cu caractere evreiești în Scripturile Grecești Creștine. Discipolii erau liberi să urmeze practica inserării literelor ebraice a numelui divin în textul lor grecesc. Scrierile lor originale au dispărut.

¹⁸ Începând cu secolul al XIV-lea traduceriile Scripturilor Grecești Creștine au fost făcute în limba ebraică, spre folosul iudeilor. În *Prefața* sa, comitetul însiră 19 astfel de traduceri ebraice, și toate acestea împreună conțin numele divin în 307 cazuri diferite. Acolo unde discipolii lui Isus au citat din Scripturile Ebraice, în versetele în care apare tetragrama, aceste traduceri ebraice au fost obligate, pur și simplu, să introducă numele divin așa cum se găsește el în inspiratul text original ebraic, la fel cum a fost obligat să facă apostolul Matei. Astfel, toate aceste traduceri ebraice au introdus numele divin Iehova în scrierile creștine de la Matei

la Apocalipsa; și toți traducătorii moderni sunt lipsiți de autoritate pentru a obiecta. Trimiterile marginale de subsol ale *Traducerii Lumii Noi* arată unde are ea sprijin din toate aceste 19 versiuni ebraice.

¹⁹ Mai mult decât atât, numele divin nu se găsește numai în aceste traduceri ebraice, ci și în dialectul multor traduceri făcute de misionari, în decursul celor două secole trecute. *Prefața* comitetului înșiră 38 astfel de traduceri ale Scripturilor Grecești Creștine, în care numele Iehova apare în douăzeci de dialecte, în afară de traducerile ebraice și engleze. Și întrucât toate aceste traduceri au sprijinul Scripturilor Ebraice, ele sunt corecte când folosesc numele divin Iehova (Yah·weh) în locul titlului nedefinit de „Domn”, așa cum se folosește în *Versiunea Regele Iacob*.

²⁰ Aceasta nu face din Ființa Divină un Dumnezeu de trib al iudeilor, de care oamenii dintre națiunile păgâne n-au nici o parte. Un traducător modern al Bibliei, care este pentru eliminarea numelui „Iehova” sau „Yahweh” chiar din traducerile Scripturilor Ebraice, a fost auzind spunând: „În felul acesta, tradiția din sinagoga evreiască este de acord cu practica *Versiunii Regele Iacob* la care ne întoarcem. ... Există un motiv chiar mai puternic. Nici evreii, nici creștinii nu se închină unei zeități de trib, ce trebuie să aibă un nume propriu care să-l deosebească de alți dumnezei. Noi ne închinăm singurului Dumnezeu al Universului”. Cum vă place să aveți ca traducător al Bibliei un om cu astfel de puncte de vedere, chiar dacă este profesor universitar? Sub influența unei idei, aparent cu orizonturi largi, de a face din Persoana Supremă un Dumnezeu internațional, el, ca mulți alții, L-ar face un Dumnezeu fără nume.

²¹ Dar Dumnezeu Cel Prea Înalt n-a ales să rămână fără nume pentru familia umană. El Însuși și-a dat un nume plin de însemnătate pentru noi. Când a fost întrebat de om care era numele lui Dumnezeu, El l-a dat și i-a zis profetului Său Moise: „Eu sunt Iehova”. Prin profetul Său Isaia, El zice: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu” (Ex. 3:13-15; 6:2,3 și Isa. 42:8, Yg.). Isus Cristos este Mai Marele Profet preumbrit atât de Moise, cât și de Isaia, și chiar numele Său „Isus” înseamnă „Iehova este salvarea”. Isus a zis: „Eu am venit în numele Tatălui Meu”. El și-a învățat discipolii să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău” (Ioan 5:43 și Mat. 6:9, NW). Nu, acest Isus, care a trimis ajutorul-spirit, prin care Scripturile Grecești Creștine au fost inspirate, nu și-a redus Tatăl ceresc la un Dumnezeu fără nume.

²² Numele divin reintegrat în Scripturile Grecești Creștine dă Tatălui ceresc o personalitate care-L deosebește de Fiul Său Isus Cristos. În loc să urmeze *Versiunea Regele Iacob*, de exemplu în Fapte 2:34, unde aceasta zice: „DOMNUL a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea”, *Traducerea Lumii Noi* redă, în deplină armonie cu Psalmii din Scripturile Ebraice: „Iehova a zis Domnului meu: ‘Stai la dreapta Mea’”; și la Fapte 2:21 aceasta zice: „Și oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat”. Ah, cât de mult clarifică textul Bibliei, pentru înțelegerea noastră, această traducere autorizată și în același timp îl supune unei explicații corecte! Ce lumină revelatoare aruncă aceasta asupra doctrinei tradiționale a

creștinătății despre treime! În mod asemănător, prin traduceri ei directe și consecvente, *Traducerea Lumii Noi* demască falsele tradiții religioase despre sufletul uman, iad, destinul Pământului, Împărăția lui Dumnezeu și alte învățături importante. Dar, pentru a discuta aspecte edificatoare ale traducerii din 1950, noi trebuie să rezervăm aceasta pentru articolele dintr-un număr ulterior al acestei reviste.

RĂSPÂNDIȚI LIMBA

²³ Ce să facem noi acum? Sau ce să spunem? Începutul necazurilor din lume în 1914 și toate împlinirile profeției Bibliei de atunci încoace demonstrează că noi, cu siguranță, ne aflăm în „timpul sfârșitului” lumii. Aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu nu se află peste această lume condamnată în nici unul din eforturile ei politice, comerciale și religioase de a perpetua acest vechi sistem de lucruri; ci, în schimb, ea are parte de mânia și indignarea Lui dreaptă. Strângerea națiunilor și adunarea împărățiilor, împreună cu Națiunile lor Unite, grupările politice și tratatele lor din cadrul acelei organizații a Națiunilor Unite, se apropie de scena finală. Timpul ca întregul sistem pământesc de lucruri să fie nimic de focul zelului lui Iehova se apropie. Dar nu fără avertisment din partea Dumnezeului iubirii și al îndurării. În acest timp al sfârșitului El și-a ținut promisiunea și a întors oamenii spre o „limbă pură”, oamenii care tânjesc după adevăr și dreptate. El nu s-a lăsat pe Sine fără nume, ci și-a descoperit identitatea, ca oamenii să știe la cine să se întoarcă, prin Isus Cristos. Prin organizația Teocratică a martorilor Săi unși, El lămurește adevărul Bibliei din ce în ce mai mult și astfel le purifică vorbirea. Așa că acum ei vorbesc și trăiesc în armonie cu limba apropiatei Lumi Noi. Și în acest an, 1950, providența Sa aduce această *Traducere a Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*, ca o purificare suplimentară a vorbirii poporului Său. El a furnizat-o în mod îndurător, ca un puternic mijloc suplimentar de a-i întoarce pe oameni la „limba pură”.

²⁴ Atunci, nu lăsați ca prejudecățile, tradițiile religioase și îngâmfarea sectară a creștinătății să vă poticnească. Spuneți un sincer bun venit acestei noi traduceri engleze. Ea n-a fost pusă în circulație pentru a glorifica sau comemora numele oamenilor. De aceea, oamenii care alcătuiesc comitetul de traducere și-au exprimat dorința față de comitetul de directori ai Societății de a rămâne anonimi și mai ales n-au dorit să le fie publicate numele în timp ce sunt în viață, sau după moarte. Scopul traducerii este de a înălța numele Dumnezeului cel viu și adevărat și de a răspândi cunoștința înmiresmată despre Împărăția Sa, prin Isus Cristos. Deși publicată numai în engleză, totuși prin publicațiile Societății Watch Tower care o citează, și care sunt traduse în peste 90 de limbi, această traducere își va întinde ajutorul spiritual la milioane de oameni de multe limbi și națiuni. Pentru fidelitatea, curajul și corectitudinea ei, această traducere va atrage fiecare cercetător sincer pentru adevărul descoperirii divine.

²⁵ Luați această traducere! Citiți-o, lucru ce va fi făcut cu plăcere. Studiați-o, căci vă va ajuta să vă îmbunătățiți înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Puneți-o în

mâinile altora! Ajuțați-i pe alții s-o studieze, precum și publicațiile din Scriptură bazate pe ea. Prin această cale de acțiune vă veți desăvârși stăpânirea „limbii pure”, limbaj ce vorbește pe înțeles despre Lumea Nouă în care Împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, va conduce supremă și fără rival. De asemenea, prin această cale de acțiune veți avea parte, ca și colaboratori alături de Dumnezeu, în întoarcerea oamenilor spre această „limbă pură”. Aceasta va da posibilitatea tuturor „să cheme numele lui Iehova” și „să-L servească de comun acord”, strânși în deplină armonie în sprijinirea Împărăției Sale. Acesta este singurul mod prin care ei vor fi apărați în timpul izbucnirii focului mâniei și a indignării Sale de la Armagedon, și prin care vor fi cruțați, pentru a trăi fericiți în Lumea Nouă fără sfârșit.

[Notă de subsol]

Vechiul „Pentateuc Samaritan” a fost, în mare parte, o transpunere a caracterelor ebraice în cele samaritene.

Episcopul de Alexandria scria în fiecare an o scrisoare adunărilor de sub supravegherea sa, pentru a le informa despre data „Paștelor”. În cea de-a 39-a sa scrisoare Pascală, scrisă în 367 A.D., Atanasie a dat o listă a cărților „Vechiului și Noului Testament”. Acea parte din scrisoarea sa, tradusă din greacă, zice:

„Nu există nici o nesiguranță să spunem, din nou, că acestea sunt cărțile Noului Testament: Patru Evanghelii, după Matei, Marcu, Luca și Ioan; imediat după acestea, Faptele Apostolilor și șapte așa-numite scrisori generale ale apostolilor, după cum urmează: Una a lui Iacov, două ale lui Petru, apoi trei ale lui Ioan și după acestea una a lui Iuda. În afară de acestea există paisprezece scrisori ale lui Pavel apostolul, scrise în această ordine: Una către Romani, apoi două către Corinteni și după acestea către Galateni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, două către Tesaloniceni și una către Evrei; și apoi două către Timotei și una către Tit; și cea din urmă către Filimon; și din nou Ioan cu Apocalipsa”.

Acesta este primul exemplu al unui catalog de cărți ale Scripturilor Grecești Creștine, așa cum le avem astăzi. Acest catalog publicat, cunoscut sub numele de „Canonul lui Atanasie”, l-a precedat, astfel, timp de 30 de ani, pe cel publicat de Consiliul sau Sinodul de la Cartagina, Africa, din 397 (A.D.).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum s-a realizat prima traducere scrisă a Scripturii?
2. Când a fost încheiat canonul Bibliei? Când și cum au fost colecționate și publicate cărțile lui?
3. Care a fost prima Biblie tipărită? Cine a făcut acea traducere?
4. Ce traduceri au fost necesare când latina a devenit o limbă moartă? Cum a fost rezolvată acea necesitate?
5. La ce s-a devotat Societatea Watch Tower de la începutul ei? Cum și de ce a folosit ea traduceri ale Bibliei?

6. Când a devenit Societatea, pentru prima dată, o Societate de tipărire a Bibliilor? Cum?
7. Cum a ajuns Societatea să tipărească întreaga Biblie și s-o pună în circulație?
8. Din ce altă versiune a Bibliei a tipărit, apoi, Societatea o ediție și a pus-o în circulație, și cum?
9. Ce nevoie s-a simțit după folosirea tuturor traducerilor? De ce?
10. Cum a fost anunțat un alt comitet de traducere la adunarea directorilor și ce făcuse acesta?
11. Ce s-a făcut cu traducerea dată? Când și unde s-a început lucrul la ea pentru publicare?
12. Cum a progresat traducerea spre publicare și punere în circulație?
13. Ce puteți spune despre numele ei, textul grecesc folosit, stilul limbajului?
14. Ce aspect important va stârni o mare controversă? Ce pronunție am urmat noi și de ce?
15. În ce mod este această traducere prima care a folosit numele divin astfel?
16. Cum a pus Matei numele divin în Scripturile Creștine?
17. Cum a justificat *Septuaginta* grecească punerea de către discipoli a numelui divin în scrierile lor grecești? De ce n-a fost tradiția un mijloc de intimidare?
18. Ce au fost obligați să facă recenții traducători ebraici în legătură cu acest nume?
19. În ce alte traduceri recente apare numele divin?
- 20,21. (a) Face aceasta din Ființa Divină un Dumnezeu de trib? (b) De ce traducătorii moderni L-ar reduce pe Iehova la un Dumnezeu fără nume? De ce noi nu vom face asta?
22. Ce face reintegrarea acestui nume în Scripturile Creștine?
23. (a) Ce adunare se apropie acum de scena ei finală și de ce? (b) Ce face Iehova în interesul limbii Lumii Noi?
24. (a) Al cui nume cinstește această nouă traducere? (b) Cum va fi folositoare această traducere engleză pentru oameni de multe alte limbi?
25. Ce vor face cu ea cei care au această traducere și în ce lucrare vor avea ei, astfel, o parte mai mare?

PILDE DIN VECHIME PENTRU TIMPUL PREZENT

Mulți oameni care merg la biserică socotesc trei sferturi din Biblie - Scripturile Ebraice pe care ei le numesc „Vechiul Testament” - ca pe o simplă înregistrare istorică a trecutului plin de praf. În aceasta ei greșesc foarte mult. Timp de multe secole Dumnezeu s-a purtat cu izraeliții într-un mod special, a făcut să fie înregistrate, ca pilde, experiențele lor și istoria altor popoare din vechime dinaintea

lor: „Căci tot ce a fost scris în zilele de odinioară, a fost scris pentru învățătura noastră” – Rom. 15:4, *RS*.

Un *tip* este un chip sau o reprezentare a ceva ce se va întâmpla într-un anume timp viitor. *Anti-tipul* este realitatea lucrului pe care îl reprezintă tipul. Tipul poate fi numit, în mod potrivit, o *umbră*; anti-tipul, *realitate*. Întâmplările și experiențele dramatice servesc ca tipuri, iar studierea acestora va oferi unei persoane o ilustrație sau o reproducere rezonabilă a realității; de aceea, ele sunt numite *ilustrații profetice*. Tipul este, de asemenea, *pilda* ce servește ca îndrumător în înțelegerea realității.

Având înțelegerea potrivită a acestei chestiuni, Pavel apostolul a apreciat importanța istoriei dramatice a Israelului. Acesta este motivul pentru care, în epistolele lui, a evocat, adesea, acele evenimente din trecut și a arătat cum au ilustrat, au reprezentat și au stabilit acestea o umbră a realităților mai mari. De exemplu, Pavel spune că potolirea setei Israelului cu apa care ieșea din stâncă a fost numai o pildă sau un tip al „apei vii” care vine de la Marea Stâncă, Isus Cristos – 1Cor. 10:1-4.

„Acum, aceste lucruri” - continuă Pavel – „au devenit exemple pentru noi [ilustrații, *margin.*] cu scopul să nu poftim după lucruri rele, așa cum au poftit ei [izraeliții din vechime]. Să nu deveniți idolatri, cum au devenit unii dintre ei; după cum este scris [Ex. 32:6]: Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-a sculat să joace. Să nu comitem adulter, cum au comis unii dintre ei și într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, așa cum au făcut unii din ei și au pierit prin șerpi [Num. 21:5,6]. Să nu murmurați, cum au murmurat unii dintre ei și au pierit prin nimicitorul. Acum, aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemplu [„ca tip”, *Rotherham*]; și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” – 1 Cor. 10:6-11, *AS*.

UMBRELE TABERNACOLULUI

Ar fi posibil ca toate acele reglementări, hotărâri și porunci date Israelului cu privire la serviciile și jertfele din tabernacol să fi fost ilustrații ale lucrurilor mai mari viitoare? Mai mult ca sigur! Și Pavel face foarte clar acest lucru, explicând realitatea multora din aceste lucruri. „Căci în vreme ce Legea a preumbrit binecuvântările care urmau să vină, ea nu le-a exprimat pe deplin” (Evrei 10:1, *AT*). Preoția de sub vechiul legământ al Legii a fost numai o umbră sau o pildă a lucrurilor spirituale mai mari și cerești, după cum este scris: „serviciul în care ei se angajează este numai o umbră sau o imitație a celui din cer” (Evrei 8:5,6, *AT*). Da, hotărârile ceremoniale ce implicau ținerea de zile sfinte, luni noi, zile de sabbat, jertfe de mâncare și băutură, etc., apostolul ne spune că erau „toate numai umbra a ceva ce trebuia să urmeze; realitatea se găsește în Cristos” – Col. 2:16,17, *AT*.

Nepărăsind subiectul, Pavel se referă, din nou, la acele jertfe din tabernacol numai ca la „o ilustrație pentru timpul prezent” și continuă: „Dar Cristos, după ce a venit ca mare preot al lucrurilor bune viitoare, prin tabernacolul acela mai mare și desăvârșit, făcut nu de mâini, adică nu din această creație, nici prin sângele șaipilor

și al vițelilor, ci prin propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în locul sfânt, după ce a obținut o răscumpărare veșnică. Și după lege, pot să spun că aproape toate lucrurile sunt curățite prin sânge și dacă nu este vărsare de sânge nu există iertare. Prin urmare, a fost necesar ca reproducerile lucrurilor din ceruri să fie curățite cu acestea; dar însăși lucrurile cerești cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos n-a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realității; ci chiar în cer, pentru a se prezenta înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi” – Evrei 9:9,11,12, 22-24, *AS*, margin.

Acum, „Avraam a avut doi fii, unul prin roabă, celălalt prin femeia liberă. Dar cel care a fost din femeia roabă a fost născut după carne; însă cel din femeia liberă a fost prin promisiune; lucruri care sunt o alegorie; căci acestea sunt cele două legăminte” (Gal. 4:22-24). Ce ar putea fi mai clar decât această declarație, că aceste întâmplări istorice au fost ilustrații profetice, alegorii, despre lucruri viitoare?

ALTE EXEMPLE PLINE DE PUTERE CITATE

Alți scriitori ai Scripturilor Grecești, așa numitul „Nou Testament”, au recunoscut, de asemenea, în Scripturile Ebraice pilde și exemple profitabile de urmat pentru creștini. Sara, prin smerenia și ascultarea față de soțul ei Avraam, este un model bun de urmat pentru soțiile din adunarea creștină, ne spune apostolul Petru (1Pet. 3:1-6). Discipolul Iacov a evocat pe Avraam și Rahav ca pilde bune de urmat pentru cei care își vor dovedi credința prin fapte (Iacov 2:20-26). Sau dacă există o situație de a suporta chinul și persecuția din mâinile Diavolului și ale agenților lui, atunci cineva găsește unele dintre cele mai frumoase exemple în relatările despre profeții ebraici din vechime. „Frații mei, luați ca exemplu de suferință și răbdare pe profeții care au vorbit în numele Domnului”. Acel om drept, Iov, spune Iacov, este un remarcabil exemplu de îndurare răbdătoare și statornicie în integritate, sub apăsare – Iacov 5:10,11.

Pe de altă parte, Iuda, în scurta, dar plină de putere epistolă a sa, în care îi îndeamnă pe creștini să lupte cu toată convingerea pentru credință, spune că ei trebuie să fie în gardă împotriva oamenilor stricați care se vor furișa în mijlocul poporului Domnului. Iuda ne spune, apoi, că prin nelegiuirea sa, Cain este un exemplu al unora ca aceștia. De asemenea, păcatul lui Balaam a ilustrat nebunia acestei clase nelegiuite. Și încă un al treilea exemplu este citat de Iuda, atunci când arată că în rebeliunea sa, Core a fost o ilustrație a celor care se străduiesc să corupă adunările creștine – Num. 16:1-35; 22:7; 1Ioan 3:12; Iuda 3,4,11.

Ioan Botezătorul și lucrarea sa au fost dovada suplimentară că viața și lucrarea profeților ebraici au fost ilustrații ale evenimentelor care urmau să se întâmple în viitor. Maleahi prezisese despre cel care va veni, pentru care profetul Ilie a fost o ilustrație și, în timp ce Ioan Botezătorul a dat asigurarea că nu el era Ilie, a recunoscut sincer că făcea lucrarea ilustrată de profet (Maleahi 4:5; Ioan 1:21-23). Isus a mărturisit, de asemenea, că, dacă noi suntem gata să acceptăm ideea, Ioan Botezătorul a fost cel preumbrat de Ilie – Mat. 11:13,14; 17:12, *AT*; Marcu 9:12,13.

CRISTOS, REALITATEA MULTOR TIPURI

Mulți oameni din vechime, în serviciul lor special pentru Dumnezeu, au ilustrat, într-un mod tipic, pe Isus Cristos și serviciul Său. Isus cel uns a devenit, apoi, realitatea acestor ilustrații profetice. Ca rădăcina lui Isai, Leul din seminția lui Iuda, în care oamenii cu bunăvoință din toate națiunile trebuie să spere, Cristos este Mai Marele David (Rom. 15:8,12; Apoc. 5:5; 22:16). Arătând la El însuși ca la Mai Marele Solomon, Cristos a declarat: „Și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon” (Luca 11:31; 1Împ. 10:1-9; 2Cron. 9:1-8). Apostolul Petru și Ștefan, un serv din Biserica timpurie, l-au recunoscut pe Cristos ca pe Mai Marele Moise, căruia Moise i-a fost un tip – Fapte 3:20,22; 7:37; Deut. 18:15.

Când acea generație a cerut o dovadă suplimentară că Isus era Mesia, Cristos a citat pe profetul Iona, ca o ilustrație potrivită sau un tip al Lui Însuși, în mai multe feluri, zicând: „O generație rea și adulteră cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul profetului Iona. Căci după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul monstrului marin, tot așa va fi Fiul omului trei zile și trei nopți în inima pământului” (Mat. 12:39,40, *AS*, margin; Iona 1:17). „Iată, aici este unul mai mare decât Iona”, a declarat Isus. „Căci după cum Iona a devenit un semn pentru niniviteni, tot așa va fi Fiul omului pentru această generație” – Luca 11:30,32, *AS*; Mat. 12:41; Iona 3:1-10.

Declarând că „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine, căci Iehova m-a uns să propovăduiesc vești bune celor smeriți”, etc., Isaia îl prefigura, de fapt, pe Isus Cristos. De aceea, Cristos a fost îndreptățit, pe deplin, în citirea acestui pasaj din cartea lui Isaia, în sinagoga din Nazaret, și în aplicarea acestuia la El Însuși. „Astăzi s-a împlinit această Scriptură în auzul vostru” -Isa. 61:1,2, *AS*; Luca 4:16-21.

Mielul de paște de parte bărbătească, liber de toate cusururile, care a fost ucis în Egipt, a fost, în realitate, o ilustrație sau un tip al perfectului bărbat tânăr Isus, „Mielul fără cusur și fără prihană” (Ex. 12:5; 1Petru 1:18,19). Sângele lui Cristos, Mielul Lui Dumnezeu, este cel care validează noul legământ”. „Căci Mielul nostru de Paște a fost deja jertfit; El este Însuși Cristos” (1Cor. 5:7, *AT*). Ca răscumpărător și cumpărător a tot ceea ce a pierdut Adam, Cristos ia locul lui Adam ca tată, „Părintele veșnic” al populației lumii noi. De aceea, Adam, după cum ne spune Pavel, „a preumbrit pe Cel care urma să vină”, anume pe Isus Cristos – Isa. 9:6; Rom. 5:14, *AT*.

În scrierea sa către Evrei, Pavel este foarte explicit că Isus Cristos, ca mare preot al lui Dumnezeu, ordinar să ofere jertfe mai mari decât cele oferite de preoția Aaronică, a fost ilustrat de Melchisedec. Numele lui Melchisedec și al împărăției sale au fost semnificative și faptul că nu există nici o înregistrare despre începutul sau sfârșitul său l-au făcut „asemenea nimănui altcuiva decât Fiului lui Dumnezeu”, care continuă ca preot în veac. „Punctul este încă mult mai clar datorită faptului că numirea noului preot [Isus Cristos] este asemănătoare celei a

lui Melchisedec, căci el a fost numit nu pentru că poseda niște calificări fizice legale, ci în virtutea vieții care nu se poate sfârși” – Evrei 5:1-10; 6:20; 7:1-3,15,16, AT.

ILUSTRAȚII PRACTICE PENTRU ZILELE NOASTRE

Ar fi o mare greșeală să credem că toate ilustrațiile profetice pe care Dumnezeu le-a înregistrat în Sfintele Scripturi Ebraice și-au avut împlinirea în zilele lui Cristos și ale apostolilor. Mai degrabă, cineva ar trebui să privească astfel de ilustrații împlinite ca dovadă evidentă că alte ilustrații profetice, ce prezic evenimente din zilele noastre, se vor întâmpla, de asemenea. În această criză a lumii, persoanele serioase vor lua, deci, în considerare, în mod silitor, evenimentele ilustrative de acum multă vreme.

În marile Lui profeții despre sfârșitul prezentului sistem diabolic de lucruri, Cristos spunea aceasta: „În timpul Fiului omului va fi exact cum a fost în timpul lui Noe. Oamenii continuau să mănânce să bea, să se căsătorească și s-au căsătorit chiar până în ziua când Noe a intrat în corabie, a venit potopul și i-a nimicit pe toți” (Luca 17:26,27, AT; Mat. 24:37,38). Este clar, atunci, că evenimentele din timpul lui Noe, nimicirea acelei generații stricate și păstrarea dreptului Noe și a familiei sale, au fost o ilustrație elocventă și dramatică a evenimentelor mondiale din aceste zile.

„Sau, așa cum a fost în timpul lui Lot: ei continuau să mănânce, să bea, să cumpere, să vândă, să cultive și să zidească, dar în ziua când Lot a părăsit Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți. Așa va fi în ziua când va apărea Fiul Omului”. În felul acesta vorbea Cristos, cu un avertisment solemn! Și dând această ilustrație a scăpării lui Lot și a eșecului unora de a da atenție aceluia avertisment, El a adăugat: „Amintiți-vă de soția lui Lot!” – Luca 17:28-30, 32, AT.

Sodoma și Gomora, cetăți stricate departe de îndreptare! Din acestea a fugit Lot pentru siguranță. Și pe aceste cetăți le-a folosit Domnul pentru a ilustra prezenta lume rea de sub domnia lui Satan, lume care, de asemenea, este departe de pocăință sau îndreptare. Nu, aceasta nu este o oarecare afirmație particulară. Propriul Cuvânt al lui Dumnezeu face această interpretare. Pe străzile și în piețele acestei lumi, din care creștinătatea este foarte mult o parte, a fost ucisă, în 1918, lucrarea martorilor lui Dumnezeu. La fel de lipsiți de viață ca și trupurile moarte, ei zac „pe strada cetății celei mari, care este numită, în mod alegoric, [„figurativ”, AT] Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit Domnul lor” (Apoc. 11:8, RS). Profeția lui Isaia, în mai marea și finala ei împlinire, se adresează creștinătății, acea „națiune păcătoasă, un popor plin de nelegiuire, o sămânță de răufăcători, copiii care sunt corupători” și ai căror domnitori sunt ca „domnitorii Sodomei”, și ai căror locuitori sunt ca „locuitorii Gomorei” (Isa. 1:4,10). Iuda avertizează că acei individuali nelegiuitori care încearcă să se furișeze în organizația lui Dumnezeu sunt ca cei din Sodoma și Gomora, „visători murdari” care „pângăresc carnea” -Iuda 7,8.

Cel care caută adevărul în acest timp al sfârșitului să nu creadă, în mod eronat, că profețiile ce prezic soarta Babilonului s-au împlinit complet în anul 539 î.C. Mai ales datorită faptului că după mai bine de șase sute de ani a fost dată în Apocalipsa, capitolele 17 și 18, o descriere vie a „BABILONULUI CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI”. Judecata de condamnare împotriva Babilonului antitipic, ‘curva cea mare cu care au curvit împărații pământului și care i-a făcut pe locuitorii pământului să bea din vinul curviei ei’, va fi realizată în curând – Apoc. 18:9,10. Din cele de mai sus este clar că Scripturile Ebraice nu sunt numai simplă istorie veche, ci conțin tipuri și umbre ale lucrurilor care urmează să vină acum peste această generație a secolului al XX-lea. Întreaga Biblie este folositoare pentru studiul nostru și nimeni nu are autoritate să scoată, ca nefolositoare, trei sferturi din învățătura ei – 2Tim. 3:16,17; Apoc. 22:19; Deut. 4:2.

FAMILIA BINECUVÂNTATĂ A LUI DUMNEZEU

Caracterul sacru al familiei umane este violat, privit cu dispreț și batjocorit ca niciodată înainte. Părinții sunt necredincioși copiilor. Copiii sunt neascultători de părinți. Relațiile maritale sunt nesigure. Familiile sunt distruse din cauza despărțirilor și a divorțurilor. Ca rezultat, speranțele de pace și securitate sunt năruite și condiția fericită a dragostei, bucuriei și a prosperității este zdruncinată. Supărarea, dezamăgirea și deznădejdea întunecă mult familia azi. Date fiind astfel de condiții îngrozitoare, este bine să luăm în considerare partea binecuvântată a mării și fericitei familii a lui Dumnezeu, peste care Iehova însuși prezidează ca Tată și Cap. Deși atacată din toate părțile de dușmanul din afară, familia binecuvântată a Domnului rămâne unită, în legătura perfectă a păcii și a unității.

În tot universul nu există ceva care să se compare cu Tatăl ceresc, nici în milenii trecute, nici în erele nesfârșite ce vor urma. Numele lui este Iehova. El este un Dumnezeu al scopului. Din veșnicie în veșnicie, fără început și fără sfârșit, această Primă mare Cauză este Creatorul cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor din ele, atât văzute cât și nevăzute, însuflețite și neînsuflețite. Chiar viața copiilor Săi depinde de acest Izvor al Vieții. Ei sunt lutul; El este Olarul. Gloria și majestatea Lui sunt nemăsurabile; calitățile Sale sunt perfecte; personalitatea Sa, cu totul iubitoare. În înțelepciune El este de neîntrecut; în dreptate, de neegalat; în dragoste, fără margini; în putere, nelimitat. Acum, cu astfel de însușiri, spuneți, vă rog, ce tată uman se poate compara cu Iehova? Ex. 3:14,15; Ps. 90:2; Isa. 40:12-18, 21-26; Ps. 36:9; Rom. 9:21; Deut. 32:4.

Și totuși, în pofida poziției Sale superioare de Tată ceresc, El este foarte aproape de copiii Săi. El aude cel mai slab strigăt al micuților Săi. Urechile Sale sunt mereu deschise la rugăciunile și cererile acelor care I se adresează, în mod potrivit, cu „Tatăl nostru” (Ps. 34:15; Mat. 6:9). „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri

bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în cer, dă lucruri bune celor ce I le cer?” „Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da”, este asigurarea de la Fiul Uns al lui Dumnezeu, Isus (Mat. 7:11; Ioan 16:23 *NW*). Orice dar bun și perfect vine de la marele Tată, Iehova – Iac. 1:17.

Iehova Dumnezeu este Marele Învățător al copiilor Săi devotați, cărora le dă legea Sa, pentru călăuzirea și instruirea lor (Isa. 54:13; Ioan 6:45). Ca și Cap al familiei Sale, acest Legiuitor drept stabilește regulile ce guvernează întreaga familie, și dacă cineva are nevoie să fie corectat, Domnul se îngrijește și de aceasta, așa cum este scris: „Fiul meu, nu trata cu indiferență disciplina de la Iehova, nici nu-ți pierde puterile când ești corectat de El; căci Iehova îl disciplinează pe acela pe care îl iubește; de fapt, El pedepsește pe orice om pe care-l primește ca fiu. Mai mult, pentru disciplinarea noastră aveam părinți trupești și îi respectam. Să nu ne supunem, cu atât mai mult, Tatălui vieții noastre spirituale și să trăim? Căci ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea că este bine; dar El o face în folosul nostru, ca să avem parte de sfințenia Sa” – Evrei 12:5,6,9,10 *NW*.

Binecuvântați și în alte moduri, membrii acestei familii fericite găsesc în Tatăl lor Unul care este pe deplin capabil să-i apere împotriva tuturor dușmanilor lor. La fel ca umbra protectoare a unei cloști peste puii ei, tot așa este și umbra mâinii puternice a lui Iehova peste micuții Lui (Ps. 17:8; 36:7; 57:1; 63:7; 91:1; Isa. 51:16). Brațele Sale veșnice îi susțin (Deut. 33:26,27). Un ajutor ce nu lipsește niciodată în timp de nevoie, așa este Veșnicul Veghetor Iehova față de copiii Săi. „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în necaz. De aceea nu ne vom teme” – Ps. 46:1,2; 54:4; 121:2; Isa. 50:7-9 *AS*).

Un Tată credincios, un Tată adevărat care nu poate minți, un Tată păstrător al legământului până la o mie de generații – așa este Tatăl ceresc (Dan. 9:4; 2Tes. 3:3; Evr. 6:18). Pe lângă acestea, Iehova este îndurător peste măsură, plin de compasiune și iertare față de copiii Săi care sunt slabi, blânzi și sensibili la cei asupriți, oprimați, epuizați și cu inima tristă. Cu adevărat, pentru cei din familia Sa, Iehova este „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” – 2 Cor. 1:3,4.

Având un asemenea Părinte minunat, familia Sa este îndemnată să-L onoreze și să-L asculte, să dea atenție sfatului și instrucțiunilor Sale și să se teamă să facă ceva care ar viola poruncile Sale. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Iehova Dumnezeul tău” – (Ex. 20:12, *AS*). „Fiul meu, ascultă învățătura tatălui tău și nu disprețui legea mamei tale” – Prov. 1:8.

ORGANIZAȚIA MAMĂ

Scripturile o identifică pe „femeia” lui Dumnezeu ca fiind organizația Sa universală; la fel ca în familia umană, și în familia lui Dumnezeu, mama îndeplinește o funcție importantă. „Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este

mama noastră. Căci este scris: Bucură-te steapo, care nu naști; izbucnește de bucurie și strigă, tu care nu ai durerile nașterii! Căci copiii femeii părăsite sunt în număr mai mare decât ai celei care are soț” – Gal. 4:26,27 *NW*.

Apostolul Pavel cita aici din profeția lui Isaia, care spune cum organizația lui Dumnezeu a fost fără copii mult timp. Apoi, la o vârstă înaintată, ea a produs nu numai „sămânța” promisă, Isus Cristos, așa cum Sara l-a născut pe Isaac, ci a mai avut și mulți alți copii, pentru a-și întinde cortul de locuit în toate părțile. Aceasta deoarece marele Tată și-a făcut organizația foarte roditoare. „Pentru că Făcătorul tău este Soțul tău; Iehova al oștirilor este numele Lui; și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel; El va fi numit Dumnezeuul întregului pământ. Pentru că Iehova te-a chemat ca pe o femeie părăsită și întristată în spirit, ca pe o soție din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeuul tău” – Isa. 54:1-6 *AS*; Ps. 113:9.

Această profeție vorbește despre binecuvântata expansiune și prosperitate de care se bucură acum întreaga familie teocratică. Alte scripturi vorbesc despre bogatele îngrijiri făcute pentru familie. Tatăl este marele Furnizor de hrană spirituală și El încredințează organizației Sale datoria de a pregăti și a servi această „hrană susținătoare de viață la timpul potrivit”. Masa este a Domnului; El stă în capul mesei, și copiii așezați la masă sunt serviți și ajutați de organizația mamă (Mat. 24:45; Ps. 23:5; Isa. 25:6).

Copiii lui Dumnezeu de pe pământ trăiesc într-o lume delincventă, deși nu sunt o parte a ei. (Ioan 17:11,14). De aceea, ei au nevoie de călăuzire și îndrumare maternă pentru a evita încurcătura cu această generație înnebunită după sex, care trăiește în aceste periculoase „zile din urmă” (2Tim. 3:1-5; 14-17). Ca urmare, copiilor lui Dumnezeu le este poruncit să-și onoreze și să-și respecte părinții spirituali, să dea atenție și să asculte de instrucțiunile Domnului, care ajung la ei prin organizația mamă – Deut. 5:16.

DATORIILE ȘI OBLIGAȚIILE COPIILOR

Nimeni nu va primi vreodată viață de la eternul Tată Iehova dacă nu are smerenia și dispoziția spre învățare ale unui copil. Isus Cristos, „fratele mai mare” din familia lui Dumnezeu, a ilustrat aceasta în discursurile Sale: „Și, chemând la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și a zis: Adevărat vă spun: dacă nu vă schimbați și nu deveniți ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor” – Mat. 18:2-4; 19:14 *NW*.

Această bunăvoință de a învăța asemenea unui copil, se cere tuturor copiilor din familia lui Dumnezeu, și aceștia sunt mulți. Unii din ei sunt destinați să fie membri ai „trupului lui Cristos, biserica”, și să trăiască în ceruri ca și creaturi spirituale (Col. 1:18; 1Cor. 12:27). Celor destinați pentru glorie cerească, apostolul le scrie: „Vedeți ce fel de dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim fii ai lui Dumnezeu!” „Însuși spiritul adeverește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu; și dacă suntem copii suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Cristos” (1Ioan 3:1,2; Rom. 8:15-17). Peste

„rămășița” de astfel de fii și fiice, spiritul sfânt al lui Dumnezeu este revărsat într-un mod special – Ioel 2:28; Fapte 2:17.

În afară de acești fii spirituali, care „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor împărăți împreună cu El o mie de ani”, mai există mulți alți copii în acest aranjament familial (Apoc. 20:6; Ioan 10:16). Aceștia, ca fii pământești ai lui Isus Cristos, Părintele Veșniciei, vor trăi pentru totdeauna în paradisul pământesc (Isa. 9:6). De asemenea, ei sunt hrăniți de pe masa abundentă și îmbelșugată a Domnului, fiind educați și îngrijiți de organizația mamă. Și ei au smerenia și dispoziția spre învățare atât de necesare pentru a scăpa de nimicire și a primi viață – Țef. 2:3.

În această zi sumbră și întunecată este foarte ușor să distingi dintre cei din lume pe aceia care sunt copii ai „Tatălui luminilor”. „Voi sunteți copii ai luminii și copii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea, să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji” (1Tes. 5:5,6; Efes. 5:8,9). Acești copii ai lui Dumnezeu sunt treji pe turnul de veghere înălțat, trâmbițând avertismentul despre furtuna apropiată a Armagedonului. Întreaga creștinătate recunoaște că acești oameni favorizați sunt martori ai lui Iehova, pentru că ei poartă numele Tatălui lor, și, ca ambasadori ai Săi, vestesc și declară scopurile Sale peste tot pământul. Într-un sens foarte adevărat, ei sunt „semne și minuni” pentru această generație perversă – Isa. 8:18.

Nu există nici o îndoială dacă cineva este sau nu un copil al lui Dumnezeu și un membru al familiei Sale iubite, căci Ioan zice: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu împlinește dreptatea nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său. Căci acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început: să ne iubim unii pe alții. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba; ci cu fapta și cu adevărul” (1Ioan 3:10,11,18; 4:20,21). Astfel de devotament și iubire nestrămutate, iubire pentru Dumnezeu și iubire pentru fiecare frate și soră, sunt calitățile deosebite, care scot în relief familia lui Dumnezeu, ca separată și distinctă de organizațiile acestei dușmănoase lumi vechi.

ÎNGRIJIREA PRUNCILOR FAMILIEI

Nu toți copiii din această mare familie a lui Dumnezeu sunt de aceeași vârstă. Unii sunt destul de bătrâni, unii mult mai tineri și alții sunt doar niște prunci care trebuie supravegheați și îngrijiți de surori și frați mai maturi. Când unul din acești tineri este găsit căutând adevărul, un vestitor al mesajului Împărăției îi face o vizită ulterioară și studiază Biblia cu el. Ca niște „copii nou-născuți” în adevăr, acești tineri trebuie mai întâi hrăniți cu simplul „lapte nefalsificat al cuvântului” (1Pet. 2:2; 1Cor. 3:2). Trebuie exercitată grijă ca aceștia să nu se înece cu vreo învățătură prea avansată, prea grea și complicată. Ajungând la maturitate, ei sunt capabili să se hrănească cu învățăturile mai tari ale Domnului.

După joaca în noroiul băltoacelor sectare, acești tineri trebuie să fie spălați cu apa pură a adevărului, pentru a îndepărta murdăria religiei demonice (Ioan 3:5;

15:3; Efes. 5:26; Evr. 10:22). Apoi, ei trebuie să fie îmbrăcați cu haine care să-i identifice ca aparținând organizației curate a lui Dumnezeu.

Acești tineri în adevăr nu trebuie să rămână pentru totdeauna bebeluși nedezvoltați și neajutorați, necesitând o atenție constantă din partea membrilor maturi ai familiei. Ei trebuie să se maturizeze și să arate progres în învățarea metodelor lumii noi. Condamnându-i pe unii din zilele lui pentru că eșuaseră să arate maturitate spirituală, Pavel a scris: „Deși ar trebui să fiți învățători, având în vedere timpul, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe de la început cele dintâi principii ale hotărârilor sacre ale lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte de lapte, nu este familiar cu cuvântul dreptății, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oameni maturi, pentru aceia care, prin folosire, și-au instruit puterile de percepție pentru a deosebi binele de rău”. Ei ar trebui să lase deoparte „trăsăturile unui prunc” și să se maturizeze – Evr. 5:12-14; 1Cor. 13:11, *NW*.

De aceea, este privilegiul binecuvântat al membrilor maturi din familia lui Dumnezeu să-i ajute pe acești tineri să se dezvolte și să crească în cunoștință, înțelepciune și înțelegere. Este necesară mai multă pregătire și instruire în căile drepte ale lui Iehova. La masa Domnului, acești tineri trebuie să învețe cum să extragă adevărurile din prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu, participând la studii. Ei trebuie să învețe cum să meargă din casă în casă în lucrarea de mărturie. Învățând să vorbească, le este ușor atunci când ei încep să spună altora despre Împărăția glorioasă a lui Dumnezeu. Educația lor pentru lumea nouă este îmbunătățită, în mare măsură, prin participarea la Școala Teocratică de Serviciu, ținută în fiecare săptămână în Sălile Împărăției ale martorilor lui Iehova. Ei ar trebui să-și îmbunătățească citirea. (1Tim. 4:13). Scriindu-le clar, ei le vor găsi folositoare – Deut. 6:9; 11:20.

Într-adevăr, expansiunea marii familii a lui Dumnezeu câștigă teren peste tot! Mii de iubitori ai dreptății vin sub îngrijirea părintească a lui Iehova Dumnezeu și a organizației Sale teocratice, așa cum este demonstrat de cifrele reale. Această familie nu întâmpină o criză de locuințe. Familia Domnului nu este chinată de o criză de hrană. Și ce atmosferă binecuvântată și fericită predomină! Fără probleme familiale. Fără neglijarea copiilor de către părinți. Fără delincvență juvenilă. Ci, în loc de acestea, pacea și unitatea, prosperitatea și mulțumirea, fericirea și bucuria, locuiesc aici mereu, toate spre lauda, onoarea și gloria eternului Dumnezeu și Tată, al cărui nume este Iehova.

O FETIȚĂ ÎȘI AMINTEȘTE DE CREATORUL EI

Zilnic, într-un mare oraș de pe coasta de vest, un doctor adună cinci copii de vârstă școlară, le organizează o mică reuniune și apoi le ia un interviu de 8-9 minute pentru o rețea de radio națională. Într-o zi a fost intervievat un grup de copii în vârstă de 7-8 ani și, printre altele, el i-a întrebat: „Ce vreți să vă faceți când veți fi mari?” O fetiță a fost auzită răspunzând: „Să fiu misionar cu martorii lui

Iehova” Doctorul a răspuns: „Sunt sigur că vei fi un misionar excelent!” – B.S., New York.

MALEAHI AVERTIZEAZĂ DESPRE VENIREA JUDECĂȚII

În prima parte a anului 1950, un misionar creștin mergea din casă în casă într-unul din cartierele sărace din Brooklyn, New York. Prin fereastra deschisă a unui apartament de la parter el s-a angajat într-o conversație cu o tânără de origine italiană. Ea a povestit cum preotul ei o acuzase că trăia în păcat, deoarece căsătoria ei nu fusese oficiată de un preot catolic. Și care era motivul? Se datora aceasta faptului că logodnicul ei era protestant? Nu, și el era tot catolic. Atunci de ce n-au fost ei căsătoriți de preot? Deoarece nu-și putuseră permite onorariul pe care preotul îl ceruse pentru oficierea ceremoniei.

Acum aproximativ 2.300 de ani, în Ierusalim, existau condiții similare. Și atunci câștigul egoist era motivul principal al acelor care stăteau înaintea poporului și pozau ca servi ai lui Dumnezeu. La porunca lui Iehova, Maleahi i-a demascat pe acei conducători religioși fățarnici și egoiști și i-a avertizat despre venirea judecății. Pe lângă aceasta, Maleahi a prezis o lucrare de curățire ce va avea loc printre aceia care serveau pe Dumnezeu în spirit și adevăr.

În mod potrivit, profeția lui Maleahi, ce încheie Scripturile Ebraice, în versiunile acceptate în general de națiuni, fără îndoială, că a fost ultima din scrierile ebraice dată sub inspirație divină. Numele „Maleahi” (sau Malachiah) înseamnă „mesagerul lui Iah”, și unii sunt de părere că acesta era mai degrabă numele serviciului pe care-l ocupa, decât numele personal al profetului. Cu toate acestea, în absența unei declarații directe în Scripturi în legătură cu aceasta, noi vom lăsa aceasta să rămână așa cum apare în versetul introductiv al profeției sale: „Răspunderea cuvântului DOMNULUI către Israel, prin mâna lui Maleahi” – Mal. 1:1, *margin*.

Nu există nici o singură întâmplare înregistrată cu privire la Maleahi, obârșia lui sau istoria personală. Faptul că Iehova l-a folosit să transmită acest mesaj ar arăta că el era devotat lui Dumnezeu; din conținutul general al profeției sale este foarte clar că el era zelos pentru numele și închinarea curată ale lui Iehova și că simțea o puternică indignare justificată față de cei care mărturiseau că servesc pe Dumnezeu, dar care se serveau numai pe ei înșiși.

Nu există nici o declarație directă în ceea ce privește timpul când a profețit Maleahi. Dar există mai multe puncte de reper în profeția lui care ne ajută, cel puțin, să aproximăm timpul când aceasta a fost rostită. El vorbește despre iudei ca fiind sub administrația civilă a unui guvernator. Aceasta ar fixa profeția sa după captivitate, căci numai după cei 70 de ani de captivitate și întoarcerea lor în Ierusalim iudeii se găseau sub conducerea unor astfel de guvernatori. Faptul că este menționat serviciul templului, dar fără nici o referire la construirea templului,

ar arăta că Maleahi a profețit după ce templul a fost terminat și, prin urmare, după timpul guvernatorului Zorobabel.

Neemia este singurul alt guvernator menționat în Scripturi. Deoarece în profeția lui Maleahi nu este declarat nimic cu privire la construirea zidului în jurul Ierusalimului, este puțin probabil că profeția sa a fost dată în prima parte a domniei lui Neemia. Pe de altă parte, împrejurările pe care Neemia le-a găsit după cea de-a doua întoarcere la Ierusalim (Neemia 13), care a fost cândva după anul 443 î.C., se aseamănă, în mod izbitor, cu acelea împotriva cărora a profețit Maleahi. Dovezile circumstanțiale, prin urmare, par să arate toate către ultima parte de guvernare a lui Neemia, ca timpul când a profețit Maleahi.

Stilul lui Maleahi este direct și plin de putere. În loc să se ridice pe înălțimile oratoriei, îl găsim folosind un stil abrupt, puternic argumentativ. El argumentează în mod logic, face comparații, dă viață profeției prin întrebări repetate, pe multe dintre ele punându-le în gura ascultătorilor săi ca obiecții, apoi continuă să le dea răspunsul. Maniera lui arată că aceștia erau vinovați de o neglijență grosolană și erau de condamnat și că ei erau gata să se îndreptățească singuri.

Mesajul lui profetic începe cu: „V-am iubit, zice Iehova. Totuși, voi ziceți: ‘Prin ce ne-ai iubit?’ Nu era Esau fratele lui Iacov? zice Iehova; totuși l-am iubit pe Iacov; dar pe Esau l-am urât și i-am prefăcut munții într-o pustie” – Mal. 1:2,3, AS.

Condamnând pe slujitorii templului care se slujeau pe ei înșiși, el continuă: „Un fiu își cinstește tatăl și servul își cinstește stăpânul; dacă sunt Tată, unde este cinstea Mea? Și dacă sunt Stăpân, unde este tema de Mine?, zice Iehova oștirilor către voi, preoților, care Îmi disprețuiți numele. Și voi ziceți: ‘Prin ce ți-am disprețuit noi numele?’ Voi aduceți pe altarul Meu hrană pângărită. Și ziceți: ‘Prin ce Te-am pângărit noi?’ Prin faptul că ziceți: ‘Masa lui Iehova este vrednică de disprețuit’ ... voi oferiți jertfe oarbe ... șchioape și bolnave ... Prezintă jertfa aceasta guvernatorului tău; va fi el mulțumit de tine? – Mal. 1:6-8, AS.

Nu este de mirare că Iehova zice: „N-am nici o plăcere de voi ... nici nu voi accepta o jertfă din mâna voastră”. Dar fără să se țină seama de ceea ce pot face ei, „de la răsăritul soarelui până la asfințit, numele Meu va fi mare între neamuri și în cinstea numelui Meu se va oferi, în orice loc, tămâie și o jertfă curată” – Mal. 1:10,11.

Maleahi trâmbițează avertismentul lui Iehova: „Dacă nu veți asculta și dacă nu veți pune la inimă aceste lucruri, ca să dați glorie numelui Meu, zice Iehova al oștirilor, atunci voi trimite blestemul peste voi și vă voi blestema binecuvântările; da, deja le-am blestemat, deoarece nu puneți la inimă aceste lucruri”. Și de ce să nu fie Iehova supărat pe ei? „Buzele preotului ar trebui să păzească știința, și ei să caute legea în gura lui; căci el este mesagerul lui Iehova al oștirilor”, dar Iehova le spune că în loc să facă aceasta, ei s-au întors de la calea cea dreaptă și au făcut pe alții să se poticnească (Mal. 2:1-8, AS). Astăzi predomină condiții asemănătoare, exact așa cum făceau în timpul lui Isus – Mat. 23:13.

Maleahi pledează în continuare: „N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a creat un singur Dumnezeu? De ce fiecare om este perfid față de fratele său? ... nimeni să nu fie perfid față de soția din tinerețea lui”. Condamnându-i în continuare, El zice: „Voi L-ați oboșit pe Iehova cu cuvintele voastre. Totuși, voi ziceți: ‘Cu ce L-am oboșit?’ Prin faptul că ziceți: ‘Oricine face răul este bun înaintea lui Iehova’” (Mal. 2:10-17, AS). Da, cum sunt preoții gata să-i absolve de vină pe cei răi; fie că este vorba de Franco, Hitler, Mussolini, Stepinac sau de un oarecare gangster politic obișnuit!

În continuare, Maleahi descrie venirea judecății și rezultatele ei: „Iată, voi trimite pe mesagerul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea, și Domnul pe care îl căutați, va intra, deodată, în templul Său”. Acela va fi un timp de mari încercări: „Cine va putea suferi ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului ... el îi va curăța pe fiii lui Levi și îi va purifica cum se purifică aurul și argintul; și ei vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate”. Dar cei care, prin calea lor de acțiune, arată că nu se tem de Iehova vor primi judecata. „Căci Eu, Iehova, nu Mă schimb; de aceea, voi, fii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți”. Dovada a fost prezentată în coloanele *Turnului de veghere* din când în când, arătând că în anul 1918 acest Mesager, Isus Cristos, a venit la Templul Său pentru judecată și ca rezultat al lucrării de curățire de acolo, astăzi există o preoție purificată, care-i aduce lui Iehova jertfe în dreptate – Mal. 3:1-6, AS.

Maleahi arată, apoi, că cei care refuză să-i aducă jertfe lui Iehova sărăcesc: „Voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați respectat. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Iehova al oștirilor. Dar voi ziceți: ‘În ce să ne întoarcem?’ Se cade ca un om să jefuiască pe Dumnezeu? Și totuși, voi Mă jefuiți. Dar ziceți: ‘Cu ce te-am jefuit?’ Cu zeciuielile și jertfele. Sunteți blestemați; căci Mă jefuiți, toată această națiune. Aduceți toată zeciuiala la casa vistieriei ... și puneți-Mă la încercare, zice Iehova oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare, încât nu va fi suficient loc s-o primiți” – Mal. 3:7-10, AS.

Astăzi, la fel ca în timpul lui Maleahi, mulți care mărturisesc că servesc pe Dumnezeu sunt înclinați să se gândească la timpul și banii iroșiți și să compare partea lor cu a altora, plângându-se: „Acum îi numim fericiți pe cei mândri; da, cei care lucrează fărădelegea sunt înălțați; da, cei care ispitesc pe Dumnezeu sunt eliberați”. Dar nu așa stau lucrurile cu cei care se tem de Domnul. În loc să facă așa, ei continuă să se încurajeze unul pe altul la adunările frecvente ale poporului Domnului. Iehova îi va observa pe aceștia și atunci când își va executa răzbunarea asupra celor nelegiuți, îi va cruța, așa cum își cruță fiul un om care îl servește. Atunci toți vor vedea cine Îl servește cu adevărat pe Dumnezeu și cine numai pretinde că o face – Mal. 3:14-18.

Aceste judecăți sunt sigure, avertizează Maleahi: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași, da și toți cei care se comportă cu răutate, vor fi ca miriștea; ziua care va veni îi va arde ... și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură”. Dar peste cei care se tem de Dumnezeu va răsări soarele dreptății cu

vindecare sub aripile Lui și ei vor ieși cu tărie și bucurie și îi vor călca în picioare pe cei răi” – Mal. 4:1-3.

Maleahi își încheie profeția cu sfatul de a da atenție legii lui Moise și cu anunțul de avertizare: „Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de a veni ziua cea mare și îngrozitoare a lui Iehova. Atunci el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor; ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem” – Mal. 4:4-6, *AS*.

Isus Cristos a aplicat această profeție la Ioan Botezătorul, în care aceasta a avut o împlinire în mic (Mat. 11:14). Cu toate acestea, împlinirea ei mai mare a așteptat zilele noastre, iar faptele arată că de 75 de ani se face o lucrare asemănătoare: de a converti inima părinților sau a conducătorilor creștinătății la a fi copii ai lui Dumnezeu și inima copiilor, adică toți oamenii, spre părinții lor, Iehova și Cristos. Deoarece sunt puțini aceia care dau atenție acestui mesaj, înseamnă că Dumnezeu va lovi pământul cu blestemul Armagedonului.

Profeția lui Maleahi preamărește numele lui Iehova al oștirilor, avertizând despre venirea judecății. Fiecare serv al lui Dumnezeu să se examineze în lumina acestei profeții și să se asigure că serviciul său față de Dumnezeu este făcut în mod neegoist și cu teamă de Iehova. Făcând astfel, el poate fi asigurat în continuare că va primi binecuvântările prezise de Maleahi. Aceia care continuă pe calea fățarniciei și a egoismului vor primi blestemul lui Iehova. Acum este timpul judecății!

PRIZONIERII DIN CIPRU AFLĂ DESPRE LIBERTATE

În primul secol al creștinismului și în prima călătorie misionară a apostolului Pavel în străinătate, el și însoțitorii lui s-au oprit pe insula Cipru, în estul Mediteranei. Aici, pe coasta de vest a insulei, ei au vizitat importantul oraș Pafos, unde închinarea la Afrodita, zeița greacă a frumuseții, numită Venus de romani, era în centrul atenției. Imediat, vestirea mesajului evangheliei a întâmpinat opoziție din partea unui fanatic vrăjitor religios, numit Elima. Dar prin puterea lui Dumnezeu, apostolul Pavel l-a denunțat pe acest individ ca un „fiu al diavolului”, lovindu-l cu orbire temporară și expunându-l rușinii publice. Ca rezultat, oameni sinceri, inclusiv conducătorul delegat al insulei, au fost eliberați de robia păgână în care se aflau și au început să laude și să se închine Dumnezeului adevărat Iehova și Fiului Său iubit, în minunatul privilegiu al libertății creștinismului. Cât trebuie să se fi bucurat inima lor cu acea ocazie! – Faptele 13:1-13.

Astăzi, mulțimi de oameni sinceri din vecinătatea anticului Pafos se bucură la fel, datorită unei eliberări asemănătoare din cursa religiei demonilor, în mijlocul acestui secol al douăzecilea. În luna aprilie a anului trecut, sute de martori ai lui Iehova au venit în orașul prizonier Pafos, pentru adunarea lor bianuală pe circuit și timp de trei zile acești creștini din zilele moderne au redus la tăcere toată opoziția

ridicată împotriva lor de agenții Diavolului și, prin harul lui Dumnezeu, au putut să deschidă închisorile religioase și să elibereze mulți prizonieri cu bunăvoință.

În Cipru, legi speciale făcute probabil să-i înfrâneze pe comuniști, interzic ținerea oricărei adunări publice, fără a obține, mai întâi, permisiune de la primărie, care impune și o taxă între 3 și 24 de lire. Însuși locul unde urmează să aibă loc adunarea trebuie aprobat, de asemenea, de primărie. Din cauza unor asemenea reglementări ale statului polițist, martorii lui Iehova au obținut permisiunea de a folosi cel mai mare cinematograful din oraș doar în ultimul moment. Celelalte sesiuni ale lor au fost ținute într-o sală care funcționează ca restaurant.

Deși permisiunea a fost acordată, primăria a încercat să-i forțeze pe martori să anuleze adunarea prin limitarea numărului de participanți în clădire la 150 și prin inventarea unei taxe mari de 15 lire pentru martori. Ambele obstacole au eșuat. O curte largă aflată lângă sala de adunare a furnizat spațiu din belșug pentru ceilalți participanți, iar profitorilor politici le-a fost achitată imediat taxa exorbitantă.

PAFOS ÎȘI ARE AI SĂI „ELIMA” MODERNI

La fel ca vrăjitorul din vechime din acest oraș, episcopul ortodox al Pafosului, Cleopa, a devenit foarte nervos datorită prezenței martorilor Domnului în teritoriul său. Astfel, împreună cu toți vrăjitorii lui ecleziastici făcători de minuni, el a publicat o circulară prin care „excomunica” pe cei doi pionieri martori care locuiau în Pafos. Aceasta a fost urmată rapid de altă circulară a episcopului, care denunța pe martorii lui Iehova ca „erezia cunoscută drept chiliasm [milenarism]”, care, zicea el, era „o invenție satanică a imaginației bolnave a ultimului secol”.

Toate aceste strigăte ale episcopului nu au făcut decât să trezească oamenii adormiți ai Pafosului. Ei au început să discute. Chestiunea zilei erau martorii lui Iehova. Apoi, situația a devenit mai tensionată, pe măsură ce mijloacele de transport opreau unul după altul pe străzile principale, pentru a coborî martorii cu fețe fericite, care veneau pe insulă din alte orașe și sate pentru această adunare. Pentru populația orașului părea că un lucru foarte neobișnuit tulbura orașul lor de obicei liniștit.

Cu mult înainte de deschiderea sesiunii de vineri, 28 aprilie, sala restaurantului era arhiplină și ambele trotuare ale străzii înguste erau pline de spectatori curioși. Aceasta a dat tonul la participare pentru toate celelalte cuvântări. Locuitorii Pafosului sunt cunoscuți pentru curiozitatea lor, și aceasta a putut fi observată în special sâmbătă seara. Atunci când un martor făcea un comentariu, toți străinii prezenți se ridicau în picioare pentru a vedea bine pe persoana ce comenta. A fost, într-adevăr, surprinzător cât de mulți străini au rămas să asculte cuvântările expuse. Dar alte lucruri s-au întâmplat la restaurant în afară de programul anunțat. Oameni proeminenți ai orașului l-au vizitat pe proprietar și i-au oferit sume mari de bani, numai să-i dea afară pe martori. Totuși, acesta era un om cinstit, un iubitor al libertății, care credea în libertate pentru toți, și de aceea a refuzat să rupă contractul.

Pafos are o mare populație turcă; așadar, cuvântarea publică urma să fie expusă în greacă și în turcă. Astfel, sâmbătă dimineața, martorii lui Iehova s-au răspândit pe fiecare stradă a orașului, aprovizionați cu pliante și pancarte tipărite în ambele limbi. Populația acestui oraș nu mai văzuse vreodată un asemenea spectacol! Preoții erau înnebuniți. Cele două circulare care „demască” martorii s-au dovedit un eșec total. Pentru ei, situația era disperată. Rapid, ei au organizat asociația tineretului Bisericii Ortodoxe și i-au trimis să facă „lucrare stradală” cu o altă circulară.

Sâmbătă după masă, stăteau unul lângă altul un martor pentru Iehova și un copilaș al Ortodoxiei, acesta din urmă înmânând o circulară care spunea că martorii lui Iehova nu cred în treime, etc. În mod firesc, trecătorii erau foarte interesați; astfel, era o imagine obișnuită să vezi un grup de 10-15 persoane strânse în jurul unui vestitor al Împărăției, punând întrebări și primind răspunsuri din Cartea Libertății, Biblia. În felul acesta, un alt atac al dușmanului a avut ca rezultat doar o mare mărturie spre onoarea lui Iehova Dumnezeu!

PRESA DEMASCĂ BISERICA ORTODOXĂ

Tunurile ziarelor s-au aliniat gardienilor ortodocși și au început să tragă salve grele împotriva vestitorilor lui Iehova ai libertății. Deplângând faptul că activitatea tineretului ortodox „părea jalnică” în comparație cu cea a martorilor lui Iehova, și îndemnând „să fie făcut ceva astăzi și nu mâine”, pentru a opri această lucrare de evadare din închisoare, publicația *New Political Review* din Pafos a declarat:

„Adeptii lui Iehova deja numără sute în regiunea noastră, deși nu mai departe de ieri puteau fi numărați pe degetele de la o mână. Ei vor crește la mii până mâine și vor pune în pericol chiar existența Bisericii noastre. Pentru aceste motive este necesar ca Sfântul Sinod și episcopii noștri să acționeze și să investigheze imediat și fără amânare sau întârziere această chestiune teribilă”.

Un alt ziar, *Pafos*, în confuzie și întuneric, s-a străduit să arate motivul pentru care atât de mulți prizonieri treceau în rândurile martorilor lui Iehova, dar salva s-a întors împotriva lor și a dezvăluit starea mizerabilă a închisorilor religioase și pe cei responsabili de aceasta. Observați cum le-a explodat în față adevărul din următorul extras: „Starea de sărăcie și mizerie care domnește în unele sate, precum și vasta proprietate deținută de mănăstiri și Biserică, toate aceste lucruri au creat climatul potrivit pentru dezvoltarea crezului religios Chiliastic [însemnând credința martorilor lui Iehova]. Menționăm, de exemplu, un sat, pe nume Episkopi, unde aproape tot pământul aparține Bisericii și locuitorii lui lucrează ca sclavi, luând pământ în arendă sau în asociere. Se întâmplă astfel ca ani la rând ei să nu strângă nici un bob de pe terenul pe care l-au arendat de la Biserică, datorită pierderilor mari pe care le suportă din cauza bolii grâului existente în această localitate. Și totuși, în ciuda acestor lucruri, ei sunt forțați să-și plătească dările în întregime, fără nici o reducere. Nu-i de mirare, atunci, dacă jumătate din populația acestui sat a devenit martori ai lui Iehova. ...

„De la înălțimea ei, Biserica din Cipru ar trebui să înțeleagă că nu va învinge printr-o luptă pe hârtie. Mileniștii au găsit călcâiul lui Ahile al preoțimii. ... Nu este suficient să te lupți cu ei prin circulare”.

PRIZONIERII AFLĂ CALEA DE SCĂPARE

Duminică a fost ziua cea mare. Dimineața devreme, 200 de persoane s-au adunat și au ascultat un discurs despre însemnătatea și scopul botezului. Apoi, mulți au coborât pe malul mării, în Pafosul de jos, orașul antic unde Pavel a predicat salvarea și libertatea, și aici 19 persoane și-au simbolizat consacrarea prin cufundare totală. „Libertate pentru prizonieri” a fost titlul lecturii publice anunțate. Se apropia ora pentru expunerea acesteia. Exista o mare preocupare despre câți aveau să participe. Aveau să asculte prizonierii săraci ai Pafosului de gardienii lor și să stea de o parte? Sau aveau să vină și să afle calea de scăpare? Publicul însuși a dat răspunsul, când peste 500 persoane au umplut cinematograful și au ascultat cu un mare interes explicația despre cum pot găsi libertate veșnică de asuprirea tâlharilor religioși, precum și viața într-o lume nouă.

Adunarea de trei zile s-a încheiat și martorii au părăsit Pafosul cu inima plină de recunoștință față de Iehova pentru, toate binecuvântările Sale minunate și pentru privilegiile pe care le-au avut în vestirea libertății oamenilor asupriți din această regiune. Ei trebuie să se fi gândit la Pavel și la însoțitorii lui, și au observat că în aceste „zile din urmă” Iehova Dumnezeu a înmulțit de mai multe ori vestitorii evangheliei și i-a trimis înapoi la această vizită ulterioară la Pafos, cu scopul de a vesti libertate prizonierilor de azi, deschiderea închisorilor pentru cei ce sunt legați și demascarea în fața tuturor a faptului că vrăjitorii lor clerici de astăzi sunt la fel de orbi ca Elima din vechime. Cu siguranță, puterea și spiritul lui Iehova în interesul martorilor Săi, cu această ocazie, a fost la fel de mare ca în urmă cu 1.900 de ani!

Spiritul Domnului Iehova este peste mine; căci Iehova m-a uns să predic vești bune celor smeriți; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc libertate prizonierilor, și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați; să vestesc anul favorii lui Iehova, și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei care plâng” – Isaia 61:1, 2, AS.

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI

Ce vrea să spună Apocalipsa 20:5 prin cuvintele: „Ceilalți morți nu au trăit din nou până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”? – J.S., Kentucky.

Aceasta nu înseamnă că „restul morților”, care nu sunt membri ai corpului lui Cristos, ce vor domni cu El în cer, o mie de ani, nu vor avea o înviere până la sfârșitul mileniului. Expresia „din nou” nu se găsește în manuscrisele vechi demne de încredere, așa cum este arătat de traducerile moderne bazate pe ultimele studii în domeniu. *Traducerea lumii Noi* redă această parte a textului, „Ceilalți morți n-

au revenit la viață până nu s-au încheiat cei o mie de ani”. În secolele trecute omenirea, în general, era socotită „moartă în greșeli și păcate”, sub sentința morții moștenite de la Adam, fără drept la viață, și prin urmare, neavând plinătatea vieții înaintea lui Dumnezeu. Foloasele răscumpărării lui Cristos pentru cei care vor locui pământul nu vor atinge punctul culminant până la sfârșitul domniei de o mie de ani, după încercarea adusă prin întoarcerea lui Satan, pentru puțină vreme. Atunci Iehova îi declară drepti și le înscrie numele, permanent, în „cartea vieții”, iar ei încep pe deplin viața veșnică. Atunci, cu moartea Adamică abolită, pentru prima dată locuitorii pământului „revin la viață”, în deplinul înțeles al vieții, așa cum o vede Iehova Dumnezeu – Efes. 2:1; Apoc. 20:7-9, 12, 15; 22:19.

Cum a putut blestema Isus, pe bună dreptate, smochinul care nu avea fructe și să-l facă să se usuce, având în vedere că nu era vremea smochinelor? – P.S., Oklahoma.

Relatarea spune: „A zărit de la distanță un smochin care avea frunze și s-a dus să vadă dacă va găsi ceva în el. Dar, ajungând la el, n-a găsit decât frunze, pentru că nu era vremea smochinelor. De aceea, ca replică, i-a zis: Nimeni să nu mai mănânce rod din tine vreodată!” Curând după aceasta, pomul s-a uscat (Marcu 11:12-14, 20, *NW*). Diferiți învățați în Biblie caută să arate că în anumite condiții se găseau smochine în pomi în acel timp al anului, dar argumentele lor nu par așa de puternice și eșuează în a compensa explicația scripturală că „nu era vremea smochinelor”. De ce, atunci, a blestemat pomul? Deoarece apariția pomului i-a făcut pe privitori să se aștepte ca acesta să aibă fructe. În cazul smochinilor, fructele apar înaintea frunzelor, iar când se văd frunze cineva se poate aștepta să găsească și fructe. Acest pom avea frunze. Isus a văzut aceasta de la distanță. El era îndreptățit să se aștepte la fructe, dat fiind că se vedeau frunzele pomului. Așa că el s-a îndreptat spre acesta pentru a găsi câteva smochine pentru a-și potoli foamea. Când nu a găsit nici unul, el a blestemat pomul. Să admitem că nu era vremea smochinelor, dar după câte se pare acest pom era deosebit, neobișnuit de timpuriu din oarecare motive, iar frunzele lui promiteau fructe. Aceasta amintește de națiunea iudaică, în legământ cu Dumnezeu, care avea legea Sa, era aprobată prin formalități de închinare, oferind aparențe că purta roade pentru Dumnezeu. Totuși, când Isus Cristos a venit pe pământ și a cercetat acea națiune, El a găsit false pretențiile ei că poartă roade, și a condamnat acea națiune, zicând: „Casa ți se va lăsa pustie”. Aceasta s-a uscat și a murit ca națiune sfântă a lui Dumnezeu, pentru că El a lepădat-o, iar apoi, romanii au venit și au pustiit Ierusalimul – Mat. 23:38.

Se poate spune că Armagedonul a început în 1914, odată cu aruncarea lui Satan din cer jos pe pământ? – Un cititor din Connecticut.

Când Timpurile Neamurilor s-au sfârșit și Isus Cristos a fost întronat în anul 1914, Satan nu l-a acceptat pe noul Rege și a rezultat un război în cer, care s-a încheiat cu izgonirea lui Satan de acolo. Acel război a fost începutul „timpului

sfârșitului” pentru lumea lui Satan, dar nu s-a terminat cu nimicirea lui Satan. Necazul a fost întrerupt pentru a se permite predicarea evangheliei Împărăției și strângerea altor oi ale Domnului de pe pământ. Când mărturia va fi fost pusă și oile despărțite de capre, atunci va veni sfârșitul final asupra lumii lui Satan. Acesta va fi Armageddonul, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, și aceasta va curăța universul de Satan, demonii și agenții lui văzuți de pe pământ – Mat. 24:14; Apoc. 12:7-12; 16:14-16; 19:11-20:3.

EXPERIENȚE ÎN VESTIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

PREOT vs. CRISTOS

Într-o discuție purtată la ușa unei case, între un serv al evangheliei și proprietar, menționarea numelui Iehova a provocat un preot care se afla înăuntru și asculta. „Văd că l-ai prezentat foarte frumos pe Iehova al vostru, dar nume ca Moise, Isaia și alții, pe care voi îi citați continuu, nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă vreau să știu ceva, îi pot scrie papei sau chiar îi pot telefona pentru informare”. După câteva observații asemănătoare, servul evangheliei a replicat: „Vorbești ca oamenii despre care a vorbit Isus la Matei, capitolul 23”. „La naiba cu Matei 23!”, a fost răspunsul preotului – M.E., Illinois.

TOȚI PREDICĂ, ÎN AFARĂ DE „PREDICATOR”

Lucrând în teritoriul nostru, am găsit un grup cunoscut ca „Biserica lui Dumnezeu și a lui Cristos”. Primul pe care l-am contactat a fost predicatorul. El a primit mesajul foarte favorabil și ne-a invitat să revenim. Între timp, el a spus adunării sale că avea să ia lecții pentru a le putea predica mai bine și le-a cerut să plătească pentru aceste lecții. Ei au acceptat bucuroși. Se pare că acel predicator nu putea concepe ceva fără plată. Pe măsură ce lucrarea noastră progresa în teritoriu, am ajuns să vizităm pe fiecare enoriaș din membrii săi. Ei, de asemenea, au primit mesajul favorabil și au fost bucuroși să ia parte la un studiu regulat. Ca rezultat, biserica și-a închis porțile, iar toți cei care odată erau membri ai ei iau parte acum la vestirea Împărăției lui Iehova. Predicatorul încă studiază, dar încă nu participă activ la aceasta – A.H., Alabama.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

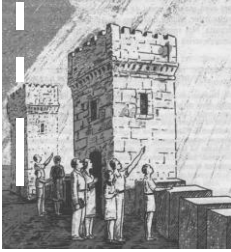
1 OCTOMBRIE 1950

Nr. 19

Cuprins:

CALEA SUCCESULUI	- Pag.565
„ÎNTELEPCIUNEA DE SUS”	- Pag.574
„SĂ NU-ȚI SLĂBEASCĂ MÂINILE”	- Pag.576
EXTINDEREA TEOCRAȚIEI ÎN
COREEA DE SUD	- Pag.586
RAPORT DESPRE CONGRESUL
„CREȘTEREA TEOCRAȚIEI!”	- Pag.590
ZIUA CUNOȘTINȚEI DESPRE DUMNEZEU	- Pag.595
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.598

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Octombrie 1950

Nr. 19

Calea succesului

Expusă de către președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, la ceremonia de absolvire a Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, duminică 30 iulie, 1950, ora 3 p.m., pe Stadionul Yankee, orașul New York, ca program de deschidere a celei de-a opta zi a congresului internațional al martorilor lui Iehova.

„Atunci vei prospera pe calea ta, și atunci vei avea mult succes.” – Ios. 1:8.

IEHOVA conduce o școală Guvernamentală de succes. Nu este nimic altceva pe pământ ca ea. De când a absolvit un Maestru Instructor, aceasta funcționează de nouăsprezece sute de ani. Minunata cale de acțiune pe care aceasta o oferă prin el este o educație și o instruire pentru viață pentru eternitatea ce va veni. Tu nu vei putea absolvi această școală până nu te vei dovedi demn de a primi drept la viață veșnică. Câștigarea acestui drept este măsura succesului real al unei persoane, este un credit pentru Instructorii Școlii, și o bucurie și binecuvântare durabile pentru absolventul de succes. Succesul trebuie măsurat, într-adevăr, în termeni de existență, și nu în lucrurile trecătoare superficiale ale acestei lumi. Cel care a câștigat cel mai înalt mod de viață, nemurire în ceruri, a declarat: „Ce beneficii va avea un om, dacă va câștiga toată lumea, dar își va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26, *NW*)? La ce succes mai mare ar putea ajunge orice bărbat sau femeie decât să câștige viață veșnică în fericire, ca prin ea să-l servească pe Dumnezeu care acordă acest premiu? Apoi, ce privilegiu mai minunat am putea avea, decât să îi ajutăm și pe alții să câștige o asemenea viață alături de noi? Nici unul. Atunci, întrebarea este cum să avem un asemenea succes, iar școala teocratică de succes, a lui Iehova, oferă răspunsul.

2 Pentru a intra în această școală trebuie să ne întoarcem pe deplin spre marele Director al școlii, Iehova Dumnezeu. Noi trebuie să ne supunem pe deplin cursului său de instruire și să fim dispuși să învățăm, în armonie cu calea sa. Asta înseamnă că trebuie să alegem să-l servim pe Dumnezeu și să intrăm într-un acord cu El de a face voința lui, dorind ca dorința lui să fie îndeplinită întru totul. Vrem ca El să facă din noi ce vrea El, și nu ceea ce această lume crede că ar trebui să fim. După mai mult de patru mii de ani de existență, această lume s-a dovedit a fi un eșec îngrozitor, arătând că nu are de oferit o viață a libertății, a liniștii și a bucuriei. Toate școlile pe care le-a înființat până acum au eșuat să-și învețe elevii cum să obțină o astfel de viață. Și astfel, planurile stralucitoare pe care această lume vrea să le traseze pentru noi în conformitate cu ideea sa de succes, sunt sortite să se

încheie în deziluzie amară pentru noi, în această eră electronică modernă, la fel ca în toate erele anterioare. Zilele acestei lumi sunt numărate, și toți cei care studiază și urmăresc succesul în această lume vor dispărea odată cu ea în distrugere.

3 Dar Iehova Dumnezeu vrea ca elevii săi să găsească un loc permanent în libera lume nouă pe care o creează și care nu va dispărea niciodată. Aceasta este dorința lui pentru noi, cei care intrăm în școala sa. Fiul său iubit, Isus, a spus: „De asemenea, nu este un lucru dorit de Tatăl Meu care este în cer ca vreunul dintre acești micuți să piară.” (Mat. 18:14, *NW*). El vrea ca noi să ajungem la viață veșnică în lumea care va veni, și el știe calea de studiu, instruirea și activitatea de care avem nevoie pentru a avea succes. Prin urmare, este esențial să ne supunem voinței sale ca Învățător.

4 Această regulă pentru succes a fost subliniată de el cu mult timp în urmă. Profetul Moise urma să urce curând pe Muntele Nebo pentru a-și arunca privirea spre Țara Promisă unde curgea lapte și miere, după care să moară; iar înainte de despărțire, i-a condus pe izraeliți într-un legământ de loialitate față de Iehova Dumnezeu, zicând: „Respectați, deci, cuvintele acestui legământ, și împliniți-le, ca să prosperați în tot ceea ce veți face.” (Deut. 29:1-9) Prin Moise, Iehova Dumnezeu le-a dat izraeliților Cartea Legii. El l-a numit pe servul credincios al lui Moise, Iosua, să fie succesorul său, care să conducă națiunea Israel în Țara Promisă. Succesul lui Iosua, în calitate de cel care îi lua locul lui Moise, urma să fie măsurat prin conducerea triumfătoare peste râul Iordan a poporului de legământ al lui Dumnezeu, prin supunerea și îndepărtarea dușmanilor care pe atunci ocupau țara. Când Iosua se va întoarce dintre cei morți, prin înviere, și îl vei întreba ce a făcut pentru a avea succes, el îți va spune că a dat ascultare acestor cuvinte ale lui Iehova Dumnezeu adresate lui: „Numai fii puternic și foarte curajos, ca să poți face potrivit legii pe care ți-a poruncit-o Moise, servul meu; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să poți prospera oriunde ai merge. Această carte a legii să nu se depărteze de gura ta; ci meditează asupra ei zi și noapte, ca să faci potrivit cu tot ceea ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în calea tale, și atunci vei avea mult succes.” – Ios. 1:7, 8.

5 Acest lucru ne lămurește: Calea spre succes stă în ascultare loială de Învățătorul nostru divin, Iehova. Dar pentru a asculta trebuie să ne familiarizăm cu voința Lui. El ne-a oferit Cuvântul Său scris, dar trebuie să medităm la el zi și noapte ca să putem înțelege care este voința lui pentru noi, ce fel de lucrare vrea să facem. Acest Cuvânt nu trebuie să se îndepărteze de gurile noastre, ci trebuie să îl păstrăm pe limba noastră, să-l discutăm cu alții, să-l declarăm altora, pentru a-i călăuzi spre succes. Învățătorul nostru iubitor este mereu gata să ne ajute să-i aflăm voința și să cunoaștem adevărul. El veghează calea noastră de acțiune în încercarea de a face voința Lui, fiind întotdeauna acolo să ne călăuzească. Cu siguranță, el ne spune: „Eu te voi instrui și te voi învăța calea pe care să mergi. Eu te voi sfătui cu ochiul Meu asupra ta. Nu fi ca un cal, sau ca un catâr, care n-au pricepere, ale căror hamuri trebuie prinse ca să fie ținute în stăpânire, altfel nu se vor apropia de tine.” (Ps. 32:8, 9, *AS*). Dacă avem mai mult bun simț decât un cal

și un catâr, vom veni de bună voie la marele nostru Stăpân Iehova Dumnezeu, și ne vom bizui pe el pentru instruire și învățare, încercând să facem astfel întotdeauna, știind că ochiul lui ne supraveghează pentru a vedea cum facem și pentru a ne corecta atunci când facem greșeli. Astfel, el ne împiedică să o luăm pe o cale greșită, care se termină în eșec. Nu am fi putut avea un învățător mai devotat decât el, Cel care este interesat cu sinceritate și dragoste de bunăstarea durabilă a elevilor săi, și preocupat de succesul lor final.

6 Iubitul Fiu al lui Iehova, Isus Cristos, a fost cel mai mare elev al lui, și dacă vom urma exemplul său vom fi siguri că vom avea succes așa cum a avut el. Isus a fost complet supus să facă ceea ce Tatăl și Învățătorul său i-a arătat că este voința Lui, și să vorbească ce l-a învățat el să spună în această lume. Pentru că a făcut voința Tatălui Său, până la limită, el a fost răstignit cu mâinile și picioarele pe un stâlp de tortură. Desigur, în ochii acestei lumi acesta n-a fost un succes. Însă a dovedit că Diavolul este un mincinos atunci când a spus că niciun om din această lume nu îi poate fi complet credincios lui Dumnezeu, și a arătat integritatea și ascultarea perfecte ale lui Isus față de Dumnezeu, ca și Domnitor Suveran absolut. Prin urmare, Isus le-a spus iudeilor: „Când veți fi ridicat pe Fiul omului, atunci veți ști că Eu sunt acela, și că nu fac nimic din proprie inițiativă, ci vorbesc aceste lucruri după cum M-a învățat Tatăl.” (Ioan 8:28, *NW*) Isus a recunoscut că a fost învățat de Dumnezeu și Tatăl său, și pentru ca noi să călcăm pe urmele lui trebuie să avem același Învățător pe care l-a avut și el. Persoanele din această lume se mândresc cu faptul că au mers la anumite școli sau colegii și au fost instruite de profesori renumiți. Dar nu am putea avea un învățător mai mareț și mai competent decât Iehova Dumnezeu, și nicio școlarizare mai bună decât cea pe care o dă el, căci aceasta duce la succes sigur.

7 Datorită loialității lui Isus, Iehova l-a trimis în această lume să ne învețe. Prin urmare, noi trebuie să devenim discipolii sau elevii lui Isus. Nu putem obține intrarea în școala de succes a lui Iehova decât prin Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6, *NW*) Și astfel, întregul sistem de școlarizare al lui Iehova a fost organizat cu Isus Cristos ca Învățător principal, sub Iehova Dumnezeu însuși. Și, după cum Iehova l-a învățat pe Isus ca el să-i învețe pe alții, tot așa și noi, după ce suntem învățați, trebuie să îi învățăm pe alții. Dumnezeu ne aduce în școala lui pentru un scop altruist. Aceasta nu este o școală unde se predă doar teorie, ci o școală foarte practică. Scopul pentru care frecventăm această școală este pentru a învăța să facem ceea ce este în armonie cu Creatorul nostru și pentru a-i putea învăța și pe alții să câștige viață de la Dumnezeu, prin Isus Cristos.

SĂ RĂMÂNEM LÂNGĂ ACESTE LUCRURI

8 Această lume și conducătorul ei nevăzut, Diavolul, se opun voinței lui Dumnezeu. În mijlocul acestei lumi trebuie să trăim acum, însă, grație lui Dumnezeu, este doar o „scurtă perioadă de timp” înainte ca Diavolul și conducătorii lumii lui ai acestui întuneric să fie legați și îndepărtați. Dar în această

„scurtă perioadă de timp” rămasă, în care se află această lume, trebuie să trăim în ea, și din acest motiv special trebuie să ne continuăm studiile și învățarea în școala divină. Nu ne putem permite să renunțăm sau să chiulim. Nu ne putem permite să fim dați afară din ea pentru un comportament necorespunzător, pentru răzvrățire împotriva Învățătorilor noștri, sau lipsă de loialitate. Pentru a fi încununați cu succes trebuie să ne continuăm studiile din Cuvântul lui Dumnezeu, și eforturile noastre de a-i învăța și pe alții. Unii dintre noi se poate să fi fost privilegiați ca vestitori ai lui Dumnezeu cu timp integral pentru a participa la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, să o fi absolvit-o primind o diplomă de merit. Acest lucru a fost o mare binecuvântare pentru acești absolvenți, făcându-i mult mai avansați în înțelegerea voinței lui Dumnezeu, mai capabili în studierea Cuvântului Său și în învățarea altora. Dar acesta nu este sfârșitul studiului și al școlarizării chiar și pentru astfel de absolvenți. Nu, acesta este începutul de trăi sub o mai mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Absolvenții de la Gilead, precum și toți ceilalți dintre noi, trebuie să continuăm în școala mai mare a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, care este deschisă pentru noi toți. În această instituție divină noi trebuie să ne continuăm studiile, atâta timp cât suntem în această lume rea dușmană, ca să nu fim distruși odată cu ea.

9 Succesul, care conduce la viață veșnică în lumea nouă, nu ne va fi atribuit niciodată până nu ne terminăm cariera în această lume veche și dacă nu păstrăm aprobarea divină asupra noastră, până la final. Doar la sfârșit apostolul Pavel a putut spune pentru sine: „Timpul potrivit pentru eliberarea mea este iminent. Am dus lupta cea dreaptă, am alergat pe cale până la sfârșit, am observat credința. În ceea ce privește restul, îmi este păstrată cununa dreptății, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca recompensă în acea zi.” – 2Tim. 4:6-8, *NW*.

10 Prin urmare, absolvenții de la Gilead trebuie să-și continue studiile și să pună în practică instruirea pe care au primit-o, în mod grațios, prin organizația lui Iehova. Ei trebuie să-și intensifice acum studiile personale; nu sub presiunea programului de la Școala Gilead sau pentru că trebuie să facă față examinărilor, sau de dragul baremurilor de promovare; nu, ci pentru a face față cerințelor impuse asupra lor prin marea lucrare de învățare pe care trebuie să o continue după ce părăsesc școala. Absolvirea unei astfel de școli și capacitatea de a prezenta o diplomă nu este scopul final. Faptul de a avea succes în salvarea sufletului tău, în cele din urmă, și în a ajuta la salvarea altora este obiectivul măreț al întregii școlarizări pe care o oferă Iehova prin Isus Cristos. Toate acestea își au rolul în a-l justifica pe Iehova ca un Tată care dă viață copiilor ascultători care sunt atașați de El în mod devotat și care sunt o cinste pentru El. Acestora le spune: „Fiule, fii înțelept și bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocorește.” (Prov. 27:11) Nu doar prin studiul nostru personal al Bibliei și al publicațiilor Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, acasă la noi, ne continuăm studiul în Cuvântul Tatălui ceresc, ci și faptul că „nu părăsim adunarea noastră”, ci „ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25, *NW*). Faptul că frecventăm o școală, publică sau privată, alături de

alți elevi, are beneficiile ei instructive. Astfel, adunarea noastră cu alți colegi creștini pentru studiu, rugăciune și instruire de serviciu pe teren, are beneficii de neprețuit. Dacă dobândim spiritul generos al marilor noștri Învățători, vom adora să fim împreună cu persoane care studiază și se instruiesc împreună cu noi, în aceeași școală divină.

11 Însă, asemenea absolvenților de la Gilead, nu putem renunța la studii imediat ce plecăm de la școală sau din clasă. Când ne închidem Bibliile și cărțile noastre de studiu biblic, după un studiu personal, sau atunci când plecăm de la locul de adunare și ne despărțim de colegii noștri creștini, nu putem uita lucrurile pe care le-am învățat. Aceasta ar fi o pierdere de timp, bani și efort mental. Noi trebuie să medităm la aceste lucruri și să le punem în practică, pe măsură ce ne confruntăm cu problemele vieții de zi cu zi, și de asemenea, trebuie să spunem aceste lucruri și altora. Trebuie să ne punem cunoștința dobândită la lucru, după cum este scris: „Deveniți împlinitori ai cuvântului, și nu doar ascultători, amăgindu-vă cu raționamente false.” (Iac. 1:22, *NW*) Nu scăpați niciodată din vedere scopul suprem al școlarizării voastre sub tutela lui Iehova Dumnezeu și a lui Isus Cristos. Acest scop este, ca după orele noastre de studiu, să facem lucrarea lui Dumnezeu pentru gloria Sa și pentru salvarea noastră și a celorlalți. Și acest lucru suntem obligați să îl facem în mijlocul unei lumi neprietenoase. Amintiți-vă, o mare parte din propria noastră școlarizare se face încercând să-i învățăm pe alții.

NU PĂRĂSI LEGEA MAMEI

12 Când Iosua a traversat râul Iordan, pe teritoriu ostil, a avut nevoie de un mare curaj și de un devotament de neclintit față de scopul lui Iehova. La fel trebuie să avem și noi în prezent. Astăzi înaintăm spre lucrarea pentru care marele nostru Învățător ne-a școlarizat prin Isus Cristos, făcând acest lucru într-o lume plină de dușmani. Știm ce am fost instruiți să facem, dar nu putem face acest lucru cu succes prin puterea noastră proprie și în conformitate cu priceperea noastră firească a lucrurilor. Avem nevoie de îndrumare, ajutor și sprijin de la Cel care ne trimite din școala sa teocratică. El nu ne trimite după care uită de noi. El este foarte interesat de modul în care elevii săi utilizează cunoștința prețioasă pe care el le-a dat-o prin intermediul organizației sale teocratice, sub Cristos. El a promis să fie cu ei, dar numai în cazul în care ei îndeplinesc poruncile lui și acționează după cum au fost învățați. Bineînțeles, nu va fi cu cei care se dovedesc neascultători și care nu împlinesc Cuvântul lui. Lumea inamică încearcă să ne oblige să acționăm și să trăim contrar învățaturii divine, astfel încât toată școlarizarea noastră să fie fără valoare, irosind bunătatea lui Dumnezeu. Din acest motiv trebuie să fim cu atât mai curajoși și să respectăm strict ceea ce Dumnezeu ne-a poruncit și ne-a învățat. El nu ne garantează prosperitate și succes în serviciul său, dacă facem altfel.

13 Dar fiți siguri de un lucru: El nu ne-a trimis într-o misiune zadarnică, ci ne va acorda prosperitate și succes dacă îndeplinim Cuvântul Său, pentru că acesta nu se întoarce niciodată la el gol și neîmplinit. – Isa. 55:11.

14 Pentru a fi plini de succes pentru viață veșnică trebuie să ascultăm instrucțiunile lui Dumnezeu, prin organizația sa teocratică, și să le respectăm chiar în cele mai grele condiții. Vorbindu-le elevilor săi ca unor copii, Dumnezeu spune: „Fiule, ascultă instrucțiunea tatălui tău, și nu părăsi legea [sau învățătura] mamei tale.” Tatăl ceresc compară aici organizația sa care îi învață pe copiii lui cu o femeie, o mamă care este foarte devotată soțului ei și copiilor. (Prov. 1:8, AS, margin.) Tatăl ceresc vrea să avem respect pentru organizația sa educațională, și astfel spune: „Fiule, respectă porunca tatălui tău, și nu părăsi legea mamei tale, pentru că porunca este o lampă, iar legea este lumina; și muștrările de instruire sunt calea vieții.” (Prov. 6:20, 23) Dacă vom respecta instruirea și porunca Tatălui, nu numai că el va fi cu noi, ci și „femeia” lui sau „mama” va fi, de asemenea, cu noi. În mod normal, fiecare femeie este atașată de copiii ei. Iehova, care a făcut femeia, întreabă: „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de fiul din pântecul ei? Da, poate că ele uită, dar eu nu te voi uita.” (Isa. 49:15) Femeia lui Dumnezeu, sau organizația teocratică, este la fel ca el. Ea nu își uită niciodată copiii, cei pe care ea îi învață și îi aduce ca martori și reprezentanți ai soțului ei, Dumnezeul Cel Preaînalt. Noi ar trebui să ne arătăm dragostea pentru ea prin faptul că nu părăsim legea mamei noastre. Ar fi o nechibzuintă să renunțăm la legea ei și să o tratăm cu dispreț. „Un fiu înțelept își face fericit tatăl; dar un om nechibzuit își disprețuiește mama.” – Prov. 15:20.

15 O persoană care crede că se poate descurca fără organizația lui Dumnezeu, că poate studia Biblia pe cont propriu și poate face lucrarea lui Dumnezeu independent, deoarece se crede mai bun fără întreaga organizație, este o persoană foarte nechibzuită. Ei îi lipsește toată priceperea despre cum s-a comportat Dumnezeu cu servii lui în trecut. Noi nu trebuie să uităm că Dumnezeu ne instruește prin intermediul organizației sale, femeia Sa, mama noastră. El își respectă femeia și apreciază lucrarea pe care ea o face în interesul fiilor și fiicelor Sale. Deci, lui nu-i place când un creștin mărturisit disprețuiește organizația „mamă”. A o disprețui pe ea înseamnă a-l disprețui pe Isus Cristos, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe Fiul său iubit capul organizației teocratice. Cel care jefuiește organizația de respectul cuvenit acestei mame simbolice, lucrează să distrugă organizația, nu să o consolideze. El este vinovat de păcat împotriva soțului ei divin, Iehova, Tatăl nostru ceresc. Ce faci împotriva ei, faci împotriva lui. „Cine își jefuiește tatăl sau mama, și zice: ‘Nu este un păcat’, acela este un însoțitor al distrugerii.” Și cel mai mare distrugător este Satan Diavolul. (Prov. 28:24) Atunci, să nu jefuim și să distrugem, ci să arătăm dragoste și respect pentru mama noastră, nepărăsind niciodată legea ei, și fără să învățăm așa cum a făcut Diavolul. Să fim totdeauna ascultători de ea, făcând așa ca pentru Iehova, Soțul și Capul ei.

16 Ea este o femeie demnă. Ea nu este adulteră și nu are relații nepermise cu Diavolul; noi nu suntem copii nelegitimi atunci când mărturisim maternitatea ei. Ea este supusă în mod teocratic soțului ei, Dumnezeul Cel Preaînalt. Astfel, putem avea încredere în ea că ne va conduce pe căi plăcute lui Iehova, Dătătorul vieții

veșnice. Preocuparea ei iubitoare este pentru copiii Săi, și ea se îngrijește bine de aceasta, folosind toate mijloacele și puterile ei organizaționale pentru bunăstarea lor. Capitolul 31 din Proverbe o aseamănă cu o femeie virtuoaasă. Descrierea unei astfel de femei inspiră încredere în organizație și ne ajută să o iubim și să o apreciem.

17 Descrierea a fost dată regelui Lemuel, al cărui nume înseamnă „aparținând lui Dumnezeu” sau „sacru pentru Dumnezeu”. Femeia virtuoaasă i-a fost descrisă prin propria lui mamă. Ca mamă a unui rege, ea are relația de regină față de marele ei Soț, Iehova, Regele eternității, Tatăl tuturor „regilor pământului.” Deci, ea poate crește și instrui regi sacri pentru Dumnezeu. Prin descrierea ei, ea arată ceea ce noi ar trebui să căutam în femeia sau organizația Sa teocratică. „O soție prudentă este de la Iehova,” și femeia sau organizația teocratică este creația Lui și a fost făcută pentru creșterea noastră. – Prov. 19:14, *AS*.

18 Arătând loialitate Soțului ei, ea își avertizează copiii să nu se dedea la băuturi alcoolice sau băuturi care ne amețesc și amortează puterile și simțurile. De ce? Ca nu cumva copiii ei să fie învinși și lipsiți de o minte sănătoasă și să uite legea lui Dumnezeu. (Lev. 10:8-11) Ea consolidează statura și tăria fiilor și fiicelor ei, oferindu-le hrană. Nu contează că uneori trebuie să importe hrană de departe, cum ar fi corăbiile negustorilor care vin din porturi îndepărtate. Deci, pentru a-și hrăni copiii aflați în teritorii periferice sau în ținuturi îndepărtate, Societatea Turnul de Veghere o imită aducând lucrători din puncte îndepărtate la Școala Biblică Gilead, iar apoi îi trimite pe acești misionari înapoi sau în alte locuri îndepărtate, ca prin aceștia ea să-și hrănească spiritual toți copiii. Pe toți cei care o servesc, fie că este vorba de copiii ei, direct sau nu, ea îi hrănește și îi întărește pentru serviciu, pentru că, după cum este scris, ea dă „o parte slujnicilor ei.” (Prov. 31:15) Ea se trezește devreme când este încă întuneric pentru a avea hrana gata la timp pentru toți membrii casei ei.

19 Pe lângă hrănire, ea are grijă și de hainele copiilor ei. Ea lucrează materialele cu care să-i îmbrace, pentru ca ei să fie prezentabili, cu o identitate evlavioasă, creștină, de care să nu le fie niciodată rușine. Ea îi îmbracă cu identitatea de martori ai soțului ei, Iehova. Deci, „ea nu se teme de zăpadă pentru cei din casa ei”, pentru că ea știe că toți copiii lui Dumnezeu prin ea sunt bine îmbrăcați să suporte ura rece a acestei lumi. Ea întotdeauna se îngrijește să le fie bine în viitor, gândindu-se la ce vor avea nevoie în viitor, astfel încât ea „să se bucure în timpul care va veni” că a îndeplinit cerințele.

20 Ea „se îngrijește bine de căile celor din gospodăria ei.” Prin urmare, aceasta este o gospodărie ordonată, bine condusă, harnică și evlavioasă, din care este o binecuvântare să fi membru. De aceea, s-ar putea ca uneori să fie necesar să folosească toiagul și să administreze o muștrare unuia dintre copii ei sau la toți. Dar, dacă ne-ar lăsa să mergem pe propria cale, acest lucru nu ar lucra niciodată pentru succesul nostru, și nici nu ar onora metodele ei de organizare. Ea știe că „toiagul și muștrarea dau înțelepciune; dar copilul lăsat de capul lui își face mama de rușine.” (Prov. 29:15) Ea nu vrea să-i fie rușine de modul în care i-a crescut pe

copiii lui Dumnezeu și nu vrea să fim o întristare sau o batjocură pentru El. În același timp, „ea își deschide gura cu înțelepciune, și pe limba ei este legea bunătății.” (Prov. 31:26) Astfel, prin mustrare și sfat prietenos, ea dă învățătură înțeleaptă și menține legea lui Dumnezeu.

21 În funcționarea și structura organizațională, poate că lumea crede că ea nu are trăsături frumoase sau elegante și poate râde de simplitatea ei primitivă, specifică zilelor apostolilor. Însă ea se teme de Iehova, și acest lucru o face înțeleaptă și virtuoasă și-și câștigă din partea Lui o laudă trainică. Ea are o dragoste mare, întinzând mâna celor săraci și ajutând pe cei nevoiași; astfel ea însuflă copiilor ei generozitate și dragoste pentru aproape. Ea dorește ca ei să se împărtășească alături de alții în binecuvântări spirituale de la Tatăl lor ceresc, împărțindu-le celor săraci și nevoiași hrana adevărului Său despre Împărăție și îmbrăcându-i cu haine pentru a-i identifica alături de Regele său. –Prov. 31:30, 20.

REPREZENTANȚII VIZIBILI ASEMENEA EI

22 În această lume se obișnuiește să se vorbească despre un liceu, colegiu sau universitate pe care o persoană o absolvă cu expresia păgână „alma mater” (mamă adoptivă). Dar Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere nu este marea organizație mamă a absolvenților de la Gilead. Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere nu este marea organizație mamă a martorilor lui Iehova, care au primit adevărul Împărăției prin ea și care cooperează cu ea în întreaga lume, folosind-o ca servul lor legal și de afaceri și în calitate de corp de guvernare împuternicit să dea sfaturi. Nu, în calitate de martori ai lui Iehova noi reprezentăm ceva mai mare decât aceste organizații minore vizibile. Marea „Mamă” este organizația universală a lui Iehova, pe care el a creat-o și pentru care el este Soțul credincios. (Isa. 54:5; Gal. 4:26) Prin ea El își aduce copiii iubiți pentru scopul Său. Prin ea ne dă lege și instruire, se îngrijește de noi, ne călăuzește și se îngrijește de bunăstarea noastră, având în vedere viață veșnică pentru noi. În ea găsim împlinite toate trăsăturile unei femei virtuoză atât de frumos descrisă regelui Lemuel. Tocmai acum, când Împărăția lui Dumnezeu este chestiunea importantă, „femeia” Sa este preocupată în principal de aducerea, cu succes, la domnie, a rămășiței regalei Lui „turme mici”, în cer, alături de Isus Cristos. Totuși, ea este interesată și de multele, multele „alte oi”, care vor deveni în cele din urmă copiii ei pământești după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Inima ei este suficient de mare pentru a purta acum o iubire față de toți și pentru a strânge toate aceste „alte oi” la sânul ei cald și iubitor. – Luca 12:32; Ioan 10:16.

23 Cu toate acestea, ceea ce vedem exemplificat în femeia lui Dumnezeu, organizația lui cerească universală, ar trebui să căutăm să vedem și în organizația lui vizibilă. De ce? Pentru că organizația lui universală mai mare, superioară o folosește pe aceasta ca instrumentul ei pământesc. De aceea vedem aceste trăsături ale unei mame, aceste trăsături și acțiuni ale unei femei virtuoză, în Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere și în Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, pentru că acestea susțin că o reprezintă și o servesc pe femeia lui

Dumnezeu. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru furnizarea și utilizarea lor. De aceea, ne ridicăm în picioare cu respect și binecuvântăm organizația Sa credincioasă, „femeia” Sa, asemenea unei regine din cer care face toate aceste îngrijiri iubitoare pentru noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu. – Prov. 31:28.

24 Dacă avem o apreciere a tuturor acestor adevăruri, care vom spune că este calea succesului? Toate exemplele și învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu sunt de acord că aceasta este calea marcată de supunere credincioasă și iubitoare față de Dumnezeu și de poruncile pe care le emite prin intermediul organizației Sale teocratice. Prin urmare, păstrați legătura cu organizația centrală, „femeia” Teocratică a lui Dumnezeu. Rămâneți în armonie cu ea prin acceptarea regulilor și instrucțiunilor organizației teocratice pe care Dumnezeu ni le transmite prin ea. Nu le abandonați niciodată, ci lăsați-vă învățați, ca și copiii demni de încredere. Rămâneți lângă Biblie!

25 Serviți pe Dumnezeu acolo unde vă pune. Amintiți-vă că marele Director al organizației își cunoaște uneltele sau instrumentele. El știe ce să folosească, unde și cum. Deci, lăsați-vă să fiți folosiți de el atunci când vă alege. Faptul că te-ai ales nu este niciodată accidentală și nepremeditată. Du-te în teritoriul sau la poziția pe care el ți-o desemnează. Arată că ești potrivit pentru locul la care ai fost astfel numit. Lucrați în unitate cu organizația, ca un întreg. Scoateți tot ce este mai bun din orice fel de muștrări care vă sunt administrate pentru o conduită corectă. Îndepliniți instrucțiunile cu tot respectul pentru marea organizație „mamă.” Și nu renunțați niciodată, de bunăvoie, la lucrarea atribuită. Întăriți-vă capacitatea și competența pentru lucrare, rămânând lângă ea și familiarizându-vă din ce în ce mai mult cu ea. Luați aminte la instrucțiunea de organizare a apostolului către tânărul supraveghetor Timotei: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te preocupat de ele, ca progresul tău să fie evident pentru toți. Fii mereu atent la tine însuși și la învățătura ta. Rămâi lângă aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă.” – 1Tim. 4:15, 16, *NW*.

26 În acest fel te vei dovedi un copil vrednic de Dumnezeu, prin „femeia” Lui. Vei arăta ce poate face el din tine, prin instrucțiunea Sa, prin „femeia” Sa. Astfel, vei avea un rol alături de Isus Cristos în justificarea suveranității de drept a lui Iehova asupra tuturor creaturilor inteligente care trăiesc în univers. Acesta este cel mai mare succes pentru tine, pentru toată viața care va veni.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Ce conduce Iehova? Cum este apreciat succesul?
2. Cum intrăm în această școală? Cum au dat greș școlile lumești?
3. Care este dorința lui Iehova pentru cei care intră în școala Sa?
4. Cum a fost accentuată această regulă de succes în cazul lui Iosua?
5. În ce constă calea spre succes, potrivit acelor cuvinte adresate lui Iosua?
6. Imitarea exemplului cărui elev duce la succes sigur? De ce?
7. Prin cine trebuie să intrăm în această școală și de ce? Ce trebuie să facem după ce suntem învățați?

8. De ce trebuie să rămânem în această școală acum toți, inclusiv absolvenții de la Gilead, și să ne continuăm studiile?
9. Când ne va fi atribuit succesul, așa cum a arătat Pavel?
10. De ce și absolvenții cu diplomă din Gilead trebuie să-și continue studiile după aceea? Cum trebuie să studiem, în afară de studiul personal?
11. Ce este necesar să facem după orele noastre de studiu?
- 12,13. De ce trebuie să fim curajoși ca Iosua? Al cui sprijin ne este promis și în ce condiții?
14. Prin ce ne dă Dumnezeu instrucțiuni? De ce va fi aceasta cu noi, la fel ca El, pe măsură ce mergem înainte și în ce condiții?
15. De ce este nechibzuit cel care crede că poate face progrese fără organizație? De ce păcat și lipsă de respect este vinovat?
16. În ce fel aceasta este o femeie demnă să ne fie mamă?
17. Cui i-a fost oferită descrierea ei? Ce arată aceasta în general?
18. Împotriva a ce îi avertizează ea? Cum îi hrănește?
19. Cum îi îmbracă?
20. Cum se îngrijește ea de căile membrilor familiei sale?
21. Ce o face înțeleaptă și demnă de laudă? Cum învață ea iubirea?
22. Cine este mama noastră spirituală, Gilead-ul, Societatea Turnul de Veghere? De ce? De care copii se interesează ea?
23. Ce organizații de pe pământ manifestă, totuși, caracteristicile ei? De ce?
24. Care este, deci, calea succesului? Cu cine trebuie să păstrăm legătura?
25. Unde trebuie să servim pe Dumnezeu? Pentru cât timp și cum?
26. Ce vă veți dovedi astfel și în ce veți avea un rol?

„Înțelepciunea de sus”

LĂCUSTELE nu sunt foarte deștepte. Gândurile lor nu sunt asemenea gândurilor oamenilor. Dacă un om ar putea da doar o mică parte din puterea minții sale unei lăcuste, acea lăcustă favorizată ar fi cu mult mai înțeleaptă decât toate celelalte lăcuste împreună. Cât de mult deasupra lăcustelor sunt oamenii!

Dar înainte ca cineva să se umfle de mândrie, citiți ce spune Isaia despre Iehova Dumnezeu: „El stă deasupra pământului rotund, atât de sus încât locuitorii săi arată ca niște lăcuste.” (Isa. 40:22, *Mo*) Cât de sus deasupra oamenilor este Dumnezeu! „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile Mele nu sunt căile voastre, zice DOMNUL. Pentru că așa cum cerurile sunt mai sus decât pământul, așa sunt căile Mele mai sus decât căile voastre, și gândurile Mele mai sus decât gândurile voastre.” (Isa. 55:8, 9) Dacă un om ar putea primi puțin din înțelepciunea lui Dumnezeu, acel om favorizat ar fi mai înțelept decât toți ceilalți oameni cărora le lipsește înțelepciunea divină.

În timp ce pentru omul inferior nu este posibil să își proiecteze puterea mentală față de o lăcustă, pentru Iehova este cu puțință să-și împartă înțelepciunea la

oameni. Prin Cuvântul Lui, Biblia, „DOMNUL dă înțelepciune”, „El strânge înțelepciune sănătoasă pentru cei drepti.” (Prov. 2:6, 7) Pentru cei care dobândesc pricepere potrivită odată cu înțelepciunea din Scripturi, ochii priceperii lor sunt luminați. Ei discern mai multe decât ceilalți oameni. – Prov. 4:7; Efes. 1:18.

De exemplu, mulți oameni observă războaiele, foametea, epidemii și alte multe necazuri care au afectat și încă afectează această generație, începând cu anul 1914. Dar ei spun orbește că este doar istoria care se repetă. În schimb, ochii priceperii luminați de Cuvântul lui Dumnezeu văd în aceste lucruri nu că istoria se repetă, ci semnele prezise ale prezenței lui Mesia. Prin studierea Bibliei, asemenea oameni au cugetarea Domnului cu privire la aceste întâmplări importante, și de aceea ei capătă o înțelepciune cu mult superioară față de înțelepciunea acumulată a celor mai iscusite creiere din lume; o înțelepciune superioară și celei a lăcustei. Observați lucrurile scrise cu secole în urmă care marchează timpul sfârșitului acestui actual sistem nelegiuit.

Isus a spus: „O națiune se va ridica împotriva altei națiuni, și o împărăție împotriva altei împărății, și vor fi cutremure mari și într-un loc după altul vor fi epidemii și foamete [...] și pe pământ suferință a națiunilor, care nu cunosc calea de scăpare din cauza urletului mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de teamă, în așteptarea lucrurilor care vor veni peste pământul locuit.” – Luca 21:10, 11, 25, 26, *NW*.

Apostolul Pavel a spus: „Să știți acest lucru, că în zilele din urmă vor veni timpuri critice cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii se vor iubi pe ei înșiși, vor fi iubitori de bani, îngâmfați, trufași, hulitori, neascultători de părinți, fără recunoștință, fără bunătate iubitoare, fără nici o afecțiune firească, nedeschizi spre nicio înțelegere, bârfitori, fără stăpânire de sine, cruzi, fără iubire de bunătate, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de devotament evlavios, dar tăgăduindu-i puterea; îndepărtați-vă de aceștia. [...] Oamenii răi și șarlatani vor înainta din rău în mai rău, amăgind și fiind amăgiți.” – 2 Tim. 3:1-5, 13, *NW*.

Apostolul Petru a spus: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor acționa după propriile dorințe și vor spune: ‘Unde este prezența Lui promisă? Căci, din ziua în care au adormit în moarte strămoșii noștri, toate lucrurile continuă întocmai ca la începutul creației?’” – 2 Pet. 3:3, 4, *NW*.

Oamenii care închid ochii, își astupă urechile și își închid mințile la asemenea înțelepciune de sus, care ne luminează despre aceste „timpuri critice cărora cu greu li se va face față”, vor rămâne la fel de negliobi ca lăcustele înaintea lui Dumnezeu. Dacă își bat joc de înțelepciunea divină care informează că întâmplările și necazurile actuale sunt semne ale zilelor din urmă, dacă resping aceste întâmplări ca fiind doar istoria care se repetă, ca niște cicluri „care continuă întocmai ca la începutul creației”, atunci chiar prezența lor ca batjocoritori nu este decât un semn în plus.

Dar referitor la aceste necazuri care afectează acum omneirea, unii oameni fac mai rău decât doar să își bată joc. Unii Îl hulesc pe Dumnezeu, și îi fac și pe alții să

hulească. Clerul, care pretinde că Îl slujește pe Dumnezeu, spune deseori că El aduce aceste necazuri asupra oamenilor ca să îi pedepsească pentru rău, și spun adesea că pedeapsa vine din cauză că oamenii din ziua de azi nu sprijină bisericile organizate ale creștinătății. Acest lucru este tipic dintr-o broșură distribuită de catolicii din Timmins, Ontario: „Știați că al Doilea Război Mondial a fost o pedeapsă din cer pentru păcate?” Asemenea neadevăruri îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu. Despre asemenea înțelepciune Iehova spun: „Înțelepciunea înțelepților va pieri.” Piere, când ascultăm înțelepciunea divină care spune cine se află cu adevărat în spatele necazurilor actuale: „Vai de pământ și de mare, fiindcă Diavolul s-a pogorât la voi, cu mare furie, știind că are o scurtă perioadă de timp.” – Apoc. 12:12, *NW*.

„Înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu.” (1 Cor. 3:19) Nu fiți orbiți de nebunie. Este adevărat, unii oameni sunt mai deștepți decât alții, privit într-un mod lumesc. Nu este, de asemenea, adevărat, că unele lăcuste pot avea mai multă înțelepciune instinctivă decât altele? Chiar și așa, pentru un om toate lăcustele sunt atât de inferioare din punct de vedere mental încât nu prea contează. În mod asemănător, pentru Dumnezeu toți oamenii sunt atât de inferiori Lui în înțelepciune, încât niciunul nu are importanță din punct de vedere mental. De fapt, El îi favorizează, în general, pe cei care au mai puțină înțelepciune lumească. „Căci uitați-vă la cei care ați fost chemați, fraților, că nu au fost chemați mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să îi facă de rușine pe oamenii înțelepți, și Dumnezeu a ales lucrurile slabe din lume, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de origine modestă ale lumii și lucrurile privite de sus, lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nici o carne să nu se poată lăuda înaintea lui Dumnezeu.” – 1 Cor. 1:26-29, *NW*; Mat. 11:25; Fapte 4:13.

De aceea, oamenii care sunt cu adevărat înțelepți vor căuta „înțelepciunea care vine de sus”, care este pașnică, rațională, iertătoare, roditoare, nepărtinitoare și nu este fățarnică. Acea înțelepciune este o apărare în aceste timpuri critice; nebunii vor muri din cauză că le lipsește. Căutați în Biblie după ea, ca după ceva mai de preț decât aurul și argintul. Săpați după ea cu sânguință, de parcă ați căuta comori ascunse. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să continue să ceară de la Dumnezeu, căci El dăruiește cu generozitate.” – Prov. 2:1-5; 10:21; Ecl. 7:12; Iac. 1:5; 3:15-18, *NW*.

„Să nu-ți slăbească mâinile”

Expus de președintele Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere la ora 17:45, duminică, 6 august, 1950, ca program de încheiere al Congresului de opt zile „Creșterea Teocrației” al martorilor lui Iehova, pe Yankee Stadium, New York.

DE-a lungul anilor de eforturi de publicitate mondială, începând cu 1914 A.D., a anilor de lucrare grea împinsă până la capetele pământului, a anilor de ocară și persecuție internațională și a anilor de protecție, ocrotire și creștere divine, s-a stabilit definitiv înaintea întregii omeniri că Iehova Dumnezeu are un popor pe pământ care este numit după numele Lui. Acest lucru a speriat și alarmat toată creștinătatea. Timp de șaisprezece secole ea a pretins că este organizația favorizată a lui Dumnezeu. Dar nu creștinătatea a fost cea care a adus numele lui Dumnezeu în fața lumii. Ea nu a lămurit care sunt lucrările Lui miraculoase în aceste timpuri critice și nici care este scopul Lui binecuvântat pentru viitorul imediat al omenirii. Ea nu s-a ridicat de partea Lui în controversa care trebuie acum rezolvată: conducerea universului de către Iehova Dumnezeu sau stăpânirea lumii de către Satan, care dintre ele? Un popor disprețuit și persecutat a fost cel folosit de către providența divină pentru a face aceste lucruri, martorii lui Iehova! Iar lucrarea lor încă nu s-a terminat. Capătă tot mai multă importanță, în timp ce situația mondială devine tot mai critică, și va fi binecuvântată cu rezultate și mai mari prin favoarea lui Dumnezeu.

² Cine poate nega că spiritul de nebiruit al lui Iehova Dumnezeu este acum la treabă pe pământ, așa cum a fost în timpurile din vechime? Acesta a învăluit poporul care poartă numele Lui și i-a îmbrăcat ca și cu o haină pentru a-i identifica înaintea întregii lumi. Acel spirit este forța activă care provine din Împărăția pe care Dumnezeul Cel Prea Înalt a stabilit-o în ceruri în 1914, în mâinile lui Isus Cristos, Fiul Său, iar acel spirit trebuie acum recunoscut de toate națiunile. Activitatea și mișcarea progresivă a martorilor care înalță numele lui Iehova Dumnezeu izvorăsc din El. Aceasta este conform voinței Lui și, prin urmare, are binecuvântarea Lui. N-ar fi putut fi altfel. Prin stabilirea Împărăției Sale în mâinile lui Isus Cristos în 1914, El a ridicat Semnalul de speranță pentru toate popoarele. Toate se pot întoarce acum spre acesta, la fel cum fețele tuturor israeliților din pustiu, care fuseseră mușcați de șerpi veninoși, s-au întors spre șarpele de bronz pe care Moise l-a ridicat pe un par pentru ca ei să poată fi vindecați de veninul morții. – Num. 21:4-9; Ioan 3:14, 15; 8:28.

³ În opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu de curând stabilită, Satan Diavolul a stârnit mânia națiunilor de pe pământ în primul război total pentru stăpânirea lumii. Folosindu-se de acel război din anii 1914-1918, el i-a supus martorii lui Dumnezeu unor măsuri asupritoare. Dar începând cu anul 1919, Iehova și-a eliberat, reînviat și și-a strâns înapoi poporul consacrat, pentru ca membrii lui să poată vesti mesajul Împărăției tuturor națiunilor, înainte de distrugerea lumii la Armagedon. Astfel, El a întors oamenii din toate națiunile spre noul mesaj de speranță. Așa cum a prezis profetia de la Țefania 3:9, El a ‘întors oamenii spre o limbă pură.’

⁴ Tatăl nostru ceresc a răspuns la rugăciunea lungă de secole pentru Împărăția Lui. El a întemeiat Împărăția separat și independent de creștinătatea religioasă și mai sus decât toate guvernele pământești, da, mai sus decât zgârie-norii „turnului Babel” ai capitalei Națiunilor Unite din New York. Această realitate convingătoare

a influențat vorbirea poporului lui Dumnezeu și a acționat ca măsură de corectare. A fost baza pentru purificarea limbii lor în calitate de martori ai Săi. I-a atras spre Semnalul creșterii, Împărăția, și i-a unit peste tot în lume, indiferent de diferențele și dezbinările de rasă, de culoare, sociale, de limbă, politice, naționale și religioase ale acestei lumi.

⁵ Nu contează cât de departe au fost risipiți pe pământ, limba pură a mesajului Împărăției a sunat ca o trâmbiță la încoronarea unui rege, a ajuns la urechile lor și i-a întors pe acești risipiți spre Împărăție. Așa s-au adunat din toate locurile la ea ca un singur popor, unindu-și inimile cu Împărăția. Ei au venit ca „petiționari”, făcând o rugăciune pentru favoarea lui Iehova Dumnezeu și a Regelui Său domnitor, Isus Cristos, iar rugăciunile lor s-au ridicat precum tămâia care miroase dulce înaintea lui Dumnezeu. Vorbind chiar despre acest timp în care națiunile și împărățiile lumești au fost strânse laolaltă pentru a fi mistuite de furia și indignarea lui Dumnezeu, El a dat profeția care acum a ajuns la împlinire: „Atunci voi întoarce popoarele spre o limbă pură, ca să cheme numele lui Iehova, să Îl servească de comun acord. De dincolo de râurile Etiopiei, petiționarii Mei, chiar și fiica [celor] risipiți, Îmi vor aduce daruri.” – Țef. 3:9, 10, AS.

⁶ Ca dovadă a acestui lucru am putea vorbi despre activitățile unite ale martorilor lui Iehova din ziua de azi în 106 de națiuni sub 64 de birouri de filială ale Societății Turnul de Veghere, și cu 357.889 de vestitori activi ai Împărăției ce au raportat în luna aprilie, 1950, fără a-i include pe cei nenumărați din Rusia și Iugoslavia. Totuși, nu s-ar fi putut face nici o demonstrație uluitoare a acestor persoane unite ce vin dintre cei risipiți ai lui Dumnezeu, toți adunați într-o localitate mică, decât la Congresul „Creșterea Teocrației” al martorilor lui Iehova, la Stadionul Yankee, New York, timp de opt zile, din 30 iulie până în 6 august, 1950. Printre cei 89.451 delegați care au participat au fost reprezentanți nu numai de „dincolo de râurile Etiopiei”, ci și din alte șaptezeci de națiuni. Darurile de laudă și de devotament pentru Împărăția lui Dumnezeu pe care le-au adus au fost doar un simbol pentru darurile mai mari făcute de tovarășii lor martori în toate țările pe care le reprezentau.

REFUGIUL LOR ȘI FELUL LOR DE EXPRIMARE

⁷ Era de așteptat că creștinătatea și restul lumii aveau să îi privească de sus pe martori. Dar martorii lui Iehova nu au pretins niciodată că sunt importanți din punct de vedere religios, sau superiori, din punct de vedere social, ori puternici, din punct de vedere politic, în această lume. Dumnezeu Cel Prea Înalt nu are nevoie de astfel de oameni ca să contribuie cu glorie, bani sau influență la El. Mai mult, El nu a promis să adune astfel de oameni și să îi unească într-un singur popor prin intermediul „limbii Sale pure.” Martorii lui Iehova sunt oameni care au fost odată păcătoși ca restul lumii, dar păcatele lor au avut parte acum de iertare divină, prin Cristos. Comparativ, ei sunt un „popor mic”, un popor smerit, sărac și care suferă cumplit, în mijlocul unei lumi străine. Dar acest lucru se potrivește întocmai cu descrierea celor pe care Dumnezeu gloriei a promis să îi adune în jurul

Semnalului Său al Împărăției, pe Muntele ceresc Sion. Arătând spre această „zi a lui Iehova”, El a zis: „În acea zi tu nu vei mai fi rușinat de toate faptele tale, prin care ai păcătuit împotriva Mea; fiindcă atunci îi voi scoate din mijlocul tău pe cei care exultă cu mândrie, și tu nu vei mai fi mândru pe muntele Meu sfânt. Dar voi lăsa în mijlocul tău un popor umil și care suferă cumplit, iar ei se vor refugia în numele lui Iehova.” – Țef. 3:11, 12, *AS*.

⁸ Refugiul lor este o trăsătură remarcabilă legată de ei. Numele lui Iehova a fost practic un nume pierdut în această lume, chiar și în creștinătate. Astăzi, tendința preoțimii religioase care caută recunoaștere și respect lumești, este să scape de acel nume de parcă ar fi porecla unui zeu tribal sau a unui popor disprețuit. Niciun al nume nu a avut parte de mai multă ocară și defăimare, mai ales din partea creștinătății, decât numele lui Iehova, de când martorii Lui au ales, public, în 1931, să fie identificați prin acesta. Dar martorii Lui știu din Sfânta Biblie ce reprezintă acest nume. Ei cunosc toată istoria glorioasă legată de acesta. Ei cunosc toate promisiunile, legămintele și profețiile divine care au fost date și împlinite prin acel nume. Ei știu, de asemenea, că fiecare națiune, până la ultima din această lume, va fi dar *făcută* să știe că acel nume aparține Dumnezeuului Suprem și Omnipotent al universului. Prin urmare, ei au destulă credință, destul respect de creștin, și destulă încredere asemenea unor copii să „se refugieze în numele lui Iehova”. Pentru ei acesta reprezintă singurul Guvern de Drept, pentru Paternitatea lui Dumnezeu pentru Isus Cristos, Regele, pentru eliberarea noastră veșnică de lumea lui Satan, pentru viața noastră veșnică în pace, sănătate și fericire netulburate, într-o lume nouă de durată. Prin urmare, noi considerăm că este un privilegiu să îndurăm ocările pe care Diavolul le aruncă asupra acestui nume. Noi socotim că este o onoare să chemăm acel nume, vestindu-l mai departe, într-o limbă demnă de laudă, tuturor celor care tânjesc după cunoștință despre adevărul Dumnezeu.

⁹ În acest timp există doar o mică rămășiță a israeliților spirituali. (Gal. 6:16) Acești urmași unși ai lui Isus Cristos alcătuiesc nucleul organizației teocratice vizibile a lui Iehova Dumnezeu, pe pământ în ziua de azi. Pentru a arăta urmările care dovedesc faptul că această rămășiță s-a întors spre limba pură din 1919 înapoi, profeția spune: „Rămășița Israelului nu va lucra nedreptate, nici nu va spune minciuni; și în gura lor nu va fi găsită o limbă amăgitoare, ci ei se vor hrăni și se vor întinde și nimeni nu-i va face să le fie frică.” (Țef. 3:13, *Da*) Nedreptatea, minciunile, amăgirea, molestarea și tulburarea liniștii și siguranței nu vor face parte din viitoarea lume nouă. Acestea nu mai au *acum* loc în organizația teocratică a cărei vorbire a fost purificată și care este singura organizație vizibilă ce va supraviețui sfârșitului acestei lumi într-o lume nouă, curată. Rămășița israeliților spirituali nu mai poate urma fărâdelegea, și nici dezordinea îndărătnică, precum cele care au marcat timpul în care în Israel nu era rege și când toată lumea făcea ce credea că este bine în ochii lor. Noi recunoaștem acum că Împărăția a fost instaurată și că acum avem un Rege domnitor. Acest lucru, cu siguranță, are importanță, așa că primim ordine de la Regele nostru. Suntem teocratici. – Jud. 18:1; 19:1; 21:25.

¹⁰ Exprimarea noastră a fost curățată de minciunile religioase tradiționale pe care le-am cules și cu care ne-am pătat în timpul captivității noastre în creștinătatea babiloniană, și am ales ca „Dumnezeu să fie adevărat”, deși aceasta îl face pe fiecare instructor religios din creștinătate un mincinos. Rămășița Israelului spiritual este acum afară să predice adevărul care este în Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel vestim evanghelia despre Guvernul Său, și am renunțat la o limbă amăgitoare. Noi nu suntem vânzători ambulanti ai Cuvântului lui Dumnezeu care prezintă într-o lumină falsă produsul lor pentru a-i amăgi pe clienții lor și pentru a face vânzări ca să ne îmbogățim pe cheltuiala oamenilor. Noi declarăm adevărul cu îndrăzneală și lăsăm puritatea lui simplă să recomande adevărul fiecărui cercetător sincer al adevărului și dreptății. Ne temem de Dumnezeu, față de care suntem răspunzători, și astfel avem încredere în ocrotirea Lui, și, ca oi sub Păstorul Lui cel Bun, Isus Cristos, ne hrănim pe pășuni spirituale verzi și ne odihnim fără teama de a fi deranjați de tulburători din interiorul organizației. Israeliții spirituali din ziua de azi poate că sunt doar o rămășiță, dar acum Păstorul cel Bun al lui Iehova strânge de partea noastră turma mare de „alte oi”, pentru a se bucura de binecuvântările organizației teocratice împreună cu noi. – Ioan 10:11, 14, 16, *NW*.

PREZENȚA REGALĂ ÎMPIEDICĂ RĂUL

¹¹ Și ce dacă lumea nu ne iubește, ci ne asuprește și ne persecută? În condiții schimbate atât de minunate într-o stare de Paradis înfloritor printre poporul devotat al lui Dumnezeu, acesta nu este momentul să fim triști, să plângem și să ne pierdem toată ambiția. Din milenii trecute vine spre noi, vuind, profeția inspirată: „Cântă, O, fiică a Sionului; strigă, o, Israel; fii veselă și bucură-te cu toată inima, o, fiică a Ierusalimului. Iehova ți-a îndepărtat judecățile, ți-a alungat dușmanul; Regele lui Israel, însuși Iehova, este în mijlocul tău; ție nu-ți va mai fi frică de rău.” – Țef. 3:14, 15, *AS*.

¹² Da, de la capitală în jos, spre limitele cele mai de jos ale organizației teocratice; de la cerescul Munte Sion, unde Isus tronează ca Rege, până la rămășița Israelului spiritual și la toți „străinii” din întreaga lume care s-au adunat la noi, este un timp de cântat, de strigat, de veselie și de bucurie din toată inima. Doar gândiți-vă: Iehova Dumnezeu este în mijlocul nostru. El, Conducătorul Suprem al universului, este Regele nostru! În anul 1914 El și-a luat puterea cea mare și a început să domnească în calitate de Rege pe pământul nostru, unde suntem situați noi, israeliții spirituali și persoanele cu bunăvoință. Împărăția lui Dumnezeu, pentru care ne rugăm de secole, a fost în sfârșit stabilită; și ca demonstrație convingătoare a acestui fapt, Iehova Dumnezeu L-a așezat pe Fiul Său uns, Isus Cristos, pe tronul regal, ca să domnească acum și până la bătălia de la Armagedon în mijlocul dușmanilor Săi. Și ca dovadă copleșitoare a faptului că Iehova domnește acum în ceruri, unde este tronul Lui, El, prin Regele Lui Isus Cristos, l-a pus pe fugă din ceruri pe marele nostru dușman Satan Diavolul, și l-a alungat pe el împreună cu toți demonii lui jos, pe pământ, așternutul picioarelor

Sale, ca să aștepte nimicirea după o scurtă perioadă de timp. (Apoc. 12:1-13)
Așadar, cântați, bucurați-vă!

¹³ Noi suntem ai lui Iehova Dumnezeu, dedicându-ne Lui individual. Fiul Lui, Păstorul cel Bun, și-a dat sufletul uman pentru noi, ca să ne poată cumpăra; și am recunoscut că El este stăpânul nostru de drept. Prin urmare, Dumnezeu are tot dreptul să fie Regele nostru și să se stabilească în calitate de Rege al nostru. Cu veselie nespusă ne bucurăm că ne-a dezvăluit calitatea Sa de Rege din 1914. Noi vom asculta mai degrabă de El, ca domnitor, decât de om, și îl vom avea mai degrabă pe Fiul Său întronat, Isus Cristos, ca Lider al nostru, decât pe vreun dictator totalitar. – Fapte 5:29 și Mat. 23:10, *NW*.

¹⁴ Iehova ne-a acceptat ca pe supușii Săi vrednici. În acest scop, El și-a îndepărtat toate judecățile pe care le avea împotriva noastră pentru că odinioară eram pătați, induși în eroare și învățați greșit de către lumea babiloniană căreia i-am căzut prizonieri. El ne-a curățat de aceste pete lumești. El a pus o vorbire pură în gura noastră. El ne-a îmbrăcat cu veșminte de identificare ca supuși și martori ai Săi. El a scăpat organizația poporului Său de toate trăsăturile și indivizii neteocratici. Prin urmare, El și-a ridicat blestemul de pe noi; căci citim: „Și nu va mai fi niciun blestem. Ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în el, și robii Săi Îi vor face un serviciu sacru, ei Îi vor vedea fața, iar numele Lui va fi pe fruntea lor.” (Apoc. 22:3, 4, *NW*) Așa că El spune: „Nu te vei mai teme de rău [sau nu vei mai vedea răul].” (Țef. 3:15, *AS*, notă marginală) Aceasta înseamnă că Iehova își va administra organizația teocratică de sus în jos, așa cum o face din 1919 încoace; și o va îndruma pe căile facerii de bine, astfel încât nemulțumirea Lui să nu se mai abată niciodată asupra poporului Său organizat. Răului și necazurilor nu li se vor mai permite niciodată să vină peste ei ca muștrare și pedeapsă din partea Lui.

¹⁵ Ce mângâiere este aceasta, să știi că judecata nefavorabilă a lui Iehova nu va mai fi asupra poporului Său organizat, acum că El l-a făcut teocratic! O, poate că individuali dintre noi devin nesupuși și neascultători și poate se abat și ajung sub judecata Lui nefavorabilă, cu consecința distrugerii lor. Iehova a făgăduit să îi elimine pe cei care devin mândri de așa-zisa lor importanță și de spiritul lor independent îndărătnic: „Fiindcă atunci îi voi scoate din mijlocul tău pe cei care exultă cu mândrie, și tu nu vei mai fi mândru pe muntele Meu sfânt.” (Țef. 3:11, *AS*) Cei care cred că se pot descurca fără organizație să meargă pe drumul lor. Cei care simt că au legături personale direct cu Dumnezeu și că nu sunt legați de nicio lege teocratică să își urmeze calea de acțiune, astfel fiind adunați în afara organizației de îngerii lui Dumnezeu, deși ei nu apreciază acest lucru. Pe de altă parte, noi să arătăm pricepere matură față de relația noastră cu Creatorul nostru în acest timp al Împărăției. Să fim acel popor smerit și umil despre care vorbește profeția, și așa putem rămâne în armonie și unitate cu organizația teocratică pe care Iehova a clădit-o. Să lucrăm cu loialitate împreună cu ea și să ne bucurăm de binecuvântările, ajutorul, ocrotirea și îndrumarea ei împreună cu toți cei care rămân lângă ea în mod loial. Vrem ca Iehova să fie Regele nostru, căci El este Cel Mai Înalt din univers. Vrem Teocrația, conducerea lui Dumnezeu, și ne rugăm

pentru creșterea ei. Și în armonie cu domnia Lui, urmăm cu bucurie pe Liderul pe care El L-a uns pentru noi. „Regele regilor și Domnul domnilor”, Isus Cristos. Îi invităm și pe alții să Îl urmeze împreună cu noi.

ACȚIUNE NEÎNFRICATĂ!

¹⁶ Acum, în această perioadă târzie a „timpului sfârșitului” lumii, strigătul unit al tuturor profețiilor biblice este pentru ACȚIUNE, acțiune neînfricată, din partea organizației teocratice a lui Iehova. „În acea zi,” spune profeția, „i se va spune Ierusalimului: ‘Nu te teme, să nu-ți slăbească mâinile, o, Sion!’” (Țef. 3:16, *Mo*) Liderul nostru, Isus Cristos, care domnește în Ierusalimul ceresc, nu se teme de întreaga organizație a Diavolului. El este un Leu pentru curaj și neînfricare. Pe Muntele ceresc Sion, unde s-a ridicat în autoritate, Lui nu i-au slăbit mâinile. El mânuiește sceptrul regal, toiagul tăriei Sale, toiagul de fier, și face ca însemnătatea acestuia să fie simțită în afara Sionului. Aceasta înseamnă pentru noi, supușii Săi, să fim voitori în această zi pe care o recunoaștem ca fiind cea a puterii Sale regale. Cu Iehova ca Rege Suprem, în sfârșit, în mijlocul nostru, și cu un asemenea Lider neînfricat precum ne-a dat El în Fiul Său, Isus Cristos, de ce să ne fie frică chiar și când înfruntăm o lume care devine totalitară? Atunci, să nu fim paralizați de frică, astfel încât mâinile noastre să slăbească neajutate în inactivitate. „Să nu-ți slăbească mâinile,” este porunca divină din această zi pentru rămășița unsă a lui Iehova și pentru însoțitorii lor cu bunăvoință. Și de ce nu?

¹⁷ Profeția ne inspiră la neînfricare și la activitate cu mâinile noastre, prin cuvintele: „Iehova, Dumnezeuul tău, este în mijlocul tău, un puternic ce va salva; El se va bucura de tine cu veselie; El se va odihni în dragostea Lui; El se va bucura de tine cântând.” (Țef. 3:17, *AS*) Întrucât Îl avem pe Dumnezeu în mijlocul nostru ca *pentru* noi, cine poate fi împotriva noastră și să reușească? Nimeni! Prin loialitatea noastră față de El, putem zădărnici scopul răutăcios al persecuției îndreptate împotriva noastră. Poate că dușmanul ne ia cu sila în puterea lui și ne ține legați sau restricționați din punct de vedere fizic, dar dacă vom continua să vorbim, fără frică, limba pură cu toți cei care intrăm în contact, chiar și în cele mai nefavorabile împrejurări, atunci Cuvântul sau mesajul lui Dumnezeu despre Împărăție nu va fi legat. (2Tim. 2:8, 9, *NW*) Dar Dumnezeuul nostru este puternicul ce va veni să ne salveze și să ne elibereze, la timpul și în felul Lui. El are acum o mare bucurie, iar „bucuria lui Iehova este tăria voastră.” – Neem. 8:10, *AS*.

¹⁸ Țineți minte că El își va salva organizația teocratică, căreia i se adresează aici, și astfel să lăsăm ca dorința noastră pentru siguranță și eliberare să ne îmboldească să aderăm strâns de organizație. Cu toată veselia iubitoare a unui Soț devotat, Iehova se bucură de „femeia” Sa iubită, organizația Sa teocratică, datorită supunerii și ascultării ei evlavioase față de El, în mijlocul unei lumi inamice. Și El găsește odihnă în iubirea poporului Său organizat. El nu este agitat, tulburat, supărăcios și suspicios, fiindcă observă cu bucurie dovezile neîndoielnice ale iubirii noastre față de El. Este mai multă bucurie în cer pentru un păcătos care se căiește decât pentru nouăzeci și nouă de fățarnici din creștinătate care nu simt

nevoia să se căiască și să se întoarcă la Iehova Dumnezeu. (Luca 15:7, NW). El și-a restatornicit poporul organizat în dragostea Lui și a reînnoit-o în iubirea Lui. El este atât de fericit încât cântă asupra lor, și strigă de bucurie asupra lor.

¹⁹ Ce dovadă a acestui lucru a fost la binecuvântatul Congres al martorilor lui Iehova „Creșterea Teocrației”, pe Stadionul Yankee, New York, în 1950! Acolo El le-a împărțit martorilor Săi o cântare, nu numai în cântarea lor dintr-o nouă carte de cântări, ci umplându-le gura mai mult ca niciodată cu „noua cântare” sublimă a Împărăției. A urmat o ediție tipărită după cealaltă: *Traducerea Noii Lumi a Scripturilor Creștine Grecești*; revista extinsă *Turnul de veghere*, noua carte legată „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” atât în engleză, cât și în spaniolă; noile broșuri în engleză *Poți tu trăi veșnic în fericire pe pământ? Evoluție versus Lumea Nouă* și *Apărarea și instituirea legală a Evangheliei*, pe lângă alte 25 de ediții tipărite în 16 limbi diferite. Această succesiune rapidă de daruri spirituale a stârnit strigăte repetate printre poporul Lui adunat, și ei strigă mai departe mesajul Împărăției de atunci ca niciodată înainte. Astfel, văzând că El se bucură de organizația Lui, și întrucât se odihnește în iubirea Sa pentru aceasta, să nu Îi dăm niciun motiv de neliniște în ce ne privește, individual, ci să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu. – Iuda 21.

²⁰ A fost un timp, nu numai în timpul perioadei de captivitate a martorilor Lui în Primul Război Mondial, ci și în experiențele individuale ale fiecăruia dintre noi înainte să primim adevărul, în care am tânjit cu tristețe ca singurul Dumnezeu adevărat să ne strângă la poporul Lui, despre care nu poate încăpea îndoială că este al Lui. Iar acum, în acest „timp al sfârșitului”, când suntem în pragul noii lumi, El ne-a strâns la organizația Lui, în împlinirea promisiunii Sale: „Îi voi strânge pe cei întristați pentru adunarea solemnă, care sunt din tine; asupra cărora sarcina de peste ei era o ocară. Iată, în timpul acela Mă voi ocupa de cei care te asupresc; și voi salva ce a fost șchiop, și voi strânge ce a fost alungat; și îi voi face o laudă și un nume, care au fost făcuți de rușine pe tot pământul.” – Țef. 3:18, 19, AS.

²¹ Păcatele noastre din trecut sub dizgrația lui Dumnezeu ne-au ținut departe de organizația Lui. Tot din cauza păcatelor noastre am fost dați în puterea dușmanului. Acțiunea dușmanului ne-a ținut prizonieri și a încercat să ne împiedice să ne adunăm la Semnalul înălțat de Iehova pe Muntele Sion, unde ne puteam asocia și unde Îl puteam servi pe Dumnezeul Cel Prea Înalt la templul Lui, în compania tuturor servilor și supușilor Săi consacrați. Dar acum Iehova s-a dovedit Regele și Salvatorul nostru, eliberându-ne din puterea dușmanului și prin strângerea noastră laolaltă într-o adunare solemnă, într-adevăr o ocazie foarte serioasă și mare. Rușinea de a fi un popor împrăștiat și dezorganizat, supus tiraniei și capriciilor acestei lumi, El a îndepărtat-o de pe noi, cei care reprezentăm organizația Sa teocratică. Nu mai putem fi batjocoriți ca o organizație făcută de om, care urmează un lider uman. Acum suntem adunați și organizați în mod teocratic și avem un Conducător de Drept deasupra noastră, pe Regele veșniciei.

²² Așadar, dușmanul, jefuit acum de prada lui, să persecute în continuare. Regele nostru ne dă cuvântul Lui că la timpul convenit El se va ocupa de cei care ne

lovesc, ne batjocoresc și ne asupresc. El va face asta din pricina numelui Său. N-are nimic, atunci. Dușmanul nu va mai niciodată în stare să rupă unitatea noastră globală. Oricât de răspândiți am fi pe tot pământul, printre numeroasele națiuni care încă există, Iehova este Rege peste tot pământul și poate fi Conducătorul nostru Suprem comun indiferent unde ne aflăm noi pe acest glob. Împărăția Lui asupra noastră este ceea ce ne unește. Prin faptul că ne-a întors spre singura „limbă pură”, și prin faptul că ne-a pus mâinile să lucreze în serviciul său unit, și prin faptul că ne-a strâns laolaltă în congrese și alte adunări, Dumnezeuul păcii și unității ne-a unit mai mult. Prin închinarea și credința comune pe care ni le-a dat din Cartea Lui, Biblia, și prin singura Lui organizație Teocratică, El ne-a întărit împreună în unitatea unui popor al lumii noi. El a adâncit în noi, fără a mai putea fi ștearsă, cunoștința că suntem un popor separat de această lume și că suntem poporul de nedespărțit al lui Iehova. Dragostea pe care ne-a insuflat-o acționează ca o „legătură perfectă a uniunii”, pe care dușmanul nu o poate rupe niciodată. – Col. 3:14, *NW*.

FĂCUȚI SĂ FIȚI UN NUME ȘI O LAUDĂ

²³ Voi sunteți angajați într-o lucrare constructivă pentru lumea nouă, care este acum aproape. Această lucrare de zidire este serviciul pentru care ne-a numit Creatorul noii lumi. Voi sunteți pionieri ai Lumii Noi! Mereu să răsună în urechile voastre încurajarea divină, „Nu te teme!” și „Să nu-ți slăbească mâinile!” Și ah! ce instrumente constructive ne-a pus Tatăl ceresc în mâini, mai ales de la Congresul teocratic din 1950 de la New York! Aceste instrumente au fost menite pentru lucrare, ca noi să le folosim din plin. Câmpul de acțiune pe care mergem, și următoarea întindere din fața noastră până la Armagedon, nu sunt locul și nici timpul ca nouă să ne slăbească mâinile, nici de lene, nici de frică. Să știți sigur: timpul este scurt! Ridicați-vă mâinile și puneți-le la lucru cu dorință. Numai dacă împlinim lucrarea pentru care Dumnezeu ne-a strâns El ne va acorda o parte în împlinirea promisiunii Sale prețioase: „În timpul acela vă voi aduce înapoi, și în timpul acela vă voi strânge; căci vă voi face un nume și o laudă între toate popoarele de pe pământ, când voi aduce înapoi pe prizonierii voștri înaintea ochiilor voștri, zice Iehova.” – Țef. 3:20, *AS*.

²⁴ Fiindcă nu ne-au slăbit mâinile, în mod laș, de când El ne-a scos dintr-o stare de captivi în anul 1919, El și-a îndreptățit această promisiune față de noi într-un mod uluitor. Pentru rușinea pe care am îndurat-o odată, El i-a făcut pe martorii lui Iehova un nume și o laudă între toate popoarele de pe pământ. Nu între cei lumești împietriți care își bat joc și care refuză ca niște capre mesajul Împărăției; ci între oamenii cu înclinație evlavioasă, din toate țările, care suspină și plâng din cauza urâciunilor religioase, politice, comerciale și sociale comise în țară și care tânjesc după o relație cu singurul Dumnezeu adevărat care să le mulțumească inima. La aceștia și-a trimis Iehova martorii, care vorbesc o limbă pură, un mesaj pe care oamenii care suspină l-au recunoscut ca nefiind din această lume veche necurată, ci de la Dumnezeuul creștinismului, Creatorul cerurilor noi și al pământului nou. Cu

nerăbdare și cu recunoștință ei primesc mesajul, limba pură, și oferă laudă numelui pe care îl poartă martorii Lui. Ei fac bine celor care reprezintă pe Regele lui Iehova, Isus. Ei caută smerenia, dreptatea și favoarea lui Iehova, ca să poată fi ascunși în siguranță în ziua în care El își va exprima mînia. – Țef. 2:3.

²⁵ Acest lucru s-a întîmplat deja cu sute de mii de oameni. Cine știe câte alte sute de mii încă așteaptă să li se întîmple înainte de bătălia de la Armagedon? Deci, nu lăsați niciodată numele lui Iehova să primească ocară din cauza unui lucru rău pe care îl faceți voi personal. Niciodată să nu permiteți ca lauda Lui să fie împrăștiată sau redusă la tăcere din cauza lenei, a fricii sau a trădării din partea voastră. Viața voastră, la fel ca buzele voastre curățite, să vorbească limba pură. Numele dușmanilor răi care aparțin acestei lumi va putezi, dar numele și lauda martorilor lui Iehova vor trăi veșnic în paginile strălucitoare ale veșniciei, spre justificarea lui Dumnezeu. La lucrarea finală atunci! „Să nu încetăm să facem ceea ce este bine, căci la vremea convenită vom culege, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Gal. 6:9, *NW*) Până vom culege partea întregă în justificarea numelui lui Iehova, la victoria Sa pe câmpul de luptă de la Armagedon, „să nu vă slăbească mâinile,” ci ridicăți-le mereu spre lauda Lui și a Rgelui Său.

Iehova I-a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până voi face pe vrăjmașii Tăi așternutul picioarelor Tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii Tale: domnește în mijlocul dușmanilor Tăi. Poporul Tău se oferă de bunăvoie în ziua puterii Tale, în veșminte sfinte. – Ps. 110:1-3, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost demonstrat că Dumnezeu are un popor pe pământ chemat după numele Său? Cine se dovedesc a fi ei?
2. Ce forță activă lucrează astăzi pe pământ? Cum? De unde își are originea?
3. Ce a stârnit Satan pentru a se împotrivi Împărăției și cum a trimis Dumnezeu oamenilor un mesaj de speranță?
4. La ce rugăciune, făcută cu mult timp în urmă, a răspuns Dumnezeu? Pe cine a strâns El astfel laolaltă?
5. La ce au venit cei împrăștiați? Cum au venit ca unii care se roagă?
6. Ce avem care să demonstreze o astfel de venire a celor împrăștiați ai Săi?
7. Ce fel de oameni sunt martorii lui Iehova, exact așa cum a fost prezis de profeție?
8. De ce se refugiază ei în numele lui Iehova?
9. De ce nu mai comite rămășița Israelului nedreptate?
10. De ce nu se găsește în gura lor o limbă înșelătoare, cum se hrănesc și cum se odihnesc ei?
- 11,12. Cine trebuie să cânte, să strige, să se bucure și să se veselească și de ce?
- 13,14 (a) Cine este Regele nostru și de ce? (b) Cum ne-a îndepărtat el judecățile, cum ne-a alungat dușmanul și cum ne-a eliberat de teamă?
15. (a) Înseamnă oare că individualii nu vor ajunge sub judecată potrivnică? (b) Așadar, de ce trebuie să rămânem lângă organizație și cum?

16. Ce ne cere profeția apoi să facem? De ce trebuie să ascultăm?
17. De ce nu trebuie să ne fie frică? Cum putem zădărnici scopul persecuției?
18. De ce se bucură El de poporul Său? Cum se odihnește în iubire?
19. Ce dovadă mare a dat El, recent, despre aceasta? Cum trebuie să răspundem?
- 20,21. Pentru ce ne-am întristat noi cândva? În ce privință nu mai putem fi batjocoriți?
22. Ce ne ține împreună ca popor inseparabil?
23. Ce motive avem acum să ne punem mâinile la lucru?
24. Cum ne-a făcut El un nume și o laudă printre toate popoarele?
25. Ce cale de acțiune să urmăm, deci, de acum înainte?

Extinderea Teocrației în Coreea de Sud

Primii misionari creștini ai lui Iehova, absolvenți ai Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, situată în South Lansing, New York, au sosit la Seoul, în august 1949. Alții au fost trimiși mai târziu. În puținele luni cât au fost acolo, i-au ajutat foarte mult pe acei oameni loviți de sărăcie să dobândească o cunoștință despre singura speranță a omului, dreapta împărăție a lui Dumnezeu, și ca rezultat, a avut loc o expansiune extraordinară a numărului celor din acea țară care cântă laudele lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos. Raportul cu privire la rezultatele care urmează, a fost făcut de reprezentantul Turnului de Veghere, Don L. Steele, și a fost scris și trimis prin poștă la Seoul la 23 mai 1950, cu o lună înainte ca armatele comuniste să invadeze Coreea de Sud, pe 25 iunie.

„De la eliberarea de către aliați, în anul 1945, poporul coreean a gustat doar amărăciune, și o mare parte din aceasta se trage de la acordul de la Yalta dintre Roosevelt și Stalin care a divizat țara în două. Nordul a fost sponsorizat de Rusia; Sudul de Statele Unite ale Americii. Acum, desigur, marea problemă politică este paralela 38° care le separă pe cele două. Republica sud-coreeană care se luptă se pare că merge mai departe numai cu ajutorul Statelor Unite. Lupta are loc zilnic peste graniță și tensiunea este mare. Când va începe războiul pe scară largă? [Acest lucru este interesant, pentru că arată că, chiar dacă restul lumii a fost șocată de izbucnirea războiului, el nu a venit ca o surpriză pentru coreeni.]

„Pentru a aprecia cu adevărat expansiunea de aici în rândul martorilor lui Iehova ar trebui să știți ceva despre condițiile religioase, sociale și economice ale coreenilor. Din punct de vedere religios, cca. 800.000 se mărturisesc a fi creștini, dintr-o populație de 22.000.000. Alte zece milioane sunt budiști, confucianiști etc. Acest lucru înseamnă că cel puțin jumătate din oameni nu au nicio credință, ceea ce este o bună modalitate de a descrie perspectiva lor generală de deznădejde.

„În multe feluri coreenii sunt primitivi. Ei sunt mari urmași ai tradiției și se închină la creaturi. Mulți bărbați de afaceri și profesioniști își dau seama că statul coreean este cu mult în urmă în domeniul educației și al progresului economic și încearcă să ajungă din urmă timpurile. Dar se pare că, în ceea ce privește clasa

muncitoare, aceștia mai degrabă ar spăla haine bătându-le cu o paletă, ar ara cu boi, și ar căra încărcături mari pe spate și în cap, decât să treacă la ceva la fel de modern precum scândura de spălat rufe. Ei sunt rigizi în obiceiurile lor tradiționale și nu vor să se schimbe, indiferent de cât de mult timp și energie ar putea salva.

„Condițiile economice, așa sărace cum au fost, au ajuns acum mult mai rău de la divizarea Coreei pe paralela 38. Coreea de Sud deține suprafață agricolă, în timp ce în sectorul nordic sunt situate resursele naturale și puțina industrie care există. Costul ridicat al menținerii apărării - sudul împotriva nordului și invers - a dus aproape la falimentul țării. Salariul mediu este de aproximativ 6.000 pe lună care, la cursul de schimb legal, este de aproximativ 3,33\$. Sistemul de apă aici, în Seul, capitala Coreei de Sud, este inadecvat, și energia electrică funcționează o oră sau două ore seara, uneori!

„Seul are acum de două ori populația normală din cauza potopului de refugiați din partea de nord controlată de comuniști, și condițiile de trai aici sunt foarte proaste. Mulți dintre acești refugiați sunt copii ai căror părinți au fost uciși de comuniști. În centrul orașului Seul este o priveliște obișnuită să vezi acești copii săraci îngrămădiți împrejurul clădirilor, încercând să doarmă pe trotuare. Ei poartă bucăți de saci vechi, hârtie sau orice altceva găsesc, ca îmbrăcăminte, și pielea lor este acoperită de murdărie. Ei ‘trăiesc’ din ceea ce câștigă din cerșit.

„Mâncarea este puțină. Orezul este mâncarea principală și, de obicei, nu există carne lângă el. Multe familii au dificultăți chiar în a procura orez suficient. Îmbrăcăminte este foarte greu de procurat. Ca și pantofi ei poartă adesea mici papuci de cauciuc întorși. Locuințele sunt total inadecvate. Numai cei bogați dețin sau închiriază o casă întreagă pentru ei înșiși. Toate familiile sunt familii mari și practica generală este ca patru sau cinci familii să trăiască într-o casă mică. De obicei, întreaga familie doarme într-o cameră de aproximativ zece picioare pătrate.

„În ciuda sărăciei lor economice și a sclaviei față de tradiție, oamenii din Coreea au un mare respect pentru cunoștință și un om educat este foarte apreciat. Adesea, într-o familie cu mulți membri, toți vor lucra pentru a-l sprijini pe unul dintre membrii familiei, în timp ce el își petrece viața studiind. Lucrul cel mai uimitor este că persoana care studiază, de obicei, nu are niciun obiectiv în viață și niciodată nu folosește ceea ce învață.

EMOȚII ȘI BUCURII ÎN PREDICAREA EVANGHELIEI

„Din cauza acestor condiții înspăimântătoare mulți coreeni cu inima sinceră caută acum răspunsul la multele lor probleme. Este, într-adevăr, o bucurie reală să te angajezi în predicarea veștii bune a Împărăției aici și să arăți acestor smeriți că singura lor speranță stă în lumea nouă dreaptă a lui Iehova. Să vezi răspunsul lor minunat la mesajul Împărăției este o adevărată emoție. În luna august a anului 1949, atunci când primii doi misionari au venit, existau doar opt persoane aici care erau active în serviciul Împărăției. În luna aprilie a acestui an, au fost patruzeci și unu de vestitori de grupă pentru Împărăție, având o medie de 33,5 ore de serviciu pe vestitor, șapte vestitori pionieri cu timp integral și opt misionari de la Gilead.

La studiul *Turnului de Veghere* recordul prezenței în timpul lui aprilie a fost de 107.

„Prima noastră adunare publică, ținută pe 14 mai, concepută ca un experiment, s-a dovedit a fi o experiență! Niciun pliant sau pancarte nu au fost utilizate pentru a o anunța. Numai anunțuri la întâlnirile obișnuite ale grupei și un singur poster pus în apropiere de casă cu câteva zile înainte să fie expusă lectura. Dar când a venit timpul pentru lectură, oameni dornici au început să se îngrămădească, umplând toate camerele din casă, holul, antreul, balconul și scările care duc la etajul al doilea, până când numărul a arătat că erau prezenți 167 de oameni!

„Cu o lună în urmă ne-am început școala de serviciu Teocratică. Deoarece nu sunt manuale în coreeană avem cuvântarea de instruire din *‘Echipat pentru orice lucrare bună’*, prezentată în limba engleză și tradusă în coreeană. Dacă cineva nu înțelegea, îl întreba pe vecinul său, și dacă nu știa, traducătorul era rugat să repete sau să explice. Inimile noastre erau pline de bucurie, în timp ce le priveam fețele nerăbdătoare, pe măsură ce era scoasă în evidență fiecare idee nouă pentru ei. Ei dădeau din cap unul către celălalt și se minunau. ‘Moise a început să scrie Biblia în anul 1513 î.C.! Ea are doar un singur Autor, dar peste treizeci de scriitori! Există aproximativ 15.000 de manuscrise vechi ale Bibliei existente azi!’ Întrebările de la recapitularea orală au primit răspunsuri bune din notițele pe care și le luaseră. Participarea a crescut de la 60, la început, la 96, și o oră de școală a părut prea scurtă.

„Lucrarea de studiu al Bibliei aici este bucuria noastră cea mai mare. Noi studiem cu doctori, avocați, învățători, profesori, militari, casnice, oameni de afaceri, studenți (inclusiv studenți seminariști), și mulți alții. Ei nu sunt genul de oameni care cred tot ce le spui, până când nu le-o dovedești. Zilnic trebuie să apelăm la traduceri diferite, concordante, dicționare ale Bibliei și alte cărți de referință, și ne găsim adesea referindu-ne la notițele făcute la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, în timp ce discutăm multele lor întrebări. Dar ce privilegiu binecuvântat! Și ce sentiment minunat să vezi multe dintre aceste persoane învățându-i pe alții, la rândul lor, ce au învățat din aceste studii biblice.

„Un exemplu de progres rapid este cazul unei tinere de colegiu. Un vestitor coreean a vizitat-o pe mama ei și i-a spus despre Lumea Nouă. A doua zi, fata l-a chemat pe vestitor și i-a pus multe întrebări. Mulțumită de răspunsuri, ea a aranjat să aibă un studiu biblic regulat. Ea fusese interesată să meargă la școală și să învețe limbi (vorbește foarte bine engleza) și de alte subiecte, dar acum ea a ajuns la concluzia că toate au fost o pierdere de timp. Dacă ea intenționa să învețe Biblia, a văzut că va fi necesar mult timp și așa a renunțat la colegiu a doua zi după primul ei studiu biblic. Studiind acum de aproximativ o lună, ea va face probabil ore de pionierat în serviciul de teren, va merge cu noi și va ajuta la orice studii va putea. Ea are o minte ascuțită și învață foarte repede și voința ei în serviciul Împărăției îi va aduce multe privilegii binecuvântate în viitor din mâna lui Iehova.

„Un profesor de muzică de la un colegiu de fete de aici studiază acum cu noi de șase luni. În plus față de învățare, el concertează și are un program la radio, dar în

ciuda vieții sale ocupate, își găsește timp pentru a traduce pentru noi, pentru a acționa ca traducător la lecturile noastre publice și în școala Teocratică de serviciu, să se angajeze în serviciul de teen, precum și pentru studiul lui regulat din Biblie. El este altul dintre cei mulți din Coreea, care profită de privilegiile Teocratice date lor.

„Printre experiențele noastre unice sunt studiile noastre biblice conduse în școli publice. Toți avem opt studii în fiecare săptămână la mai multe licee și în fiecare grup există 60-70 de elevi, precum și cadre didactice. Noi studiem o broșură în engleză cu ei și le aducem Biblii și îi punem să caute scripturi. Mulți elevi au părinți păgâni și nu au mai venit înainte în contact cu Biblia. Profesorii își exprimă aprecierea pentru eforturile noastre de a-i învăța Biblia. Sunt impresionați de faptul că nu călătorim cu automobile cum fac alți misionari. Ei recunosc că vrem cu adevărat să ajutăm poporul coreean. Așa că poate sămânța bună ce este semănată aici va aduce într-o zi rod mult.”

Cinci săptămâni după efectuarea raportului de mai sus dl. Steele a trimis un altul, cu timbru poștal din Kobe, Japonia, în care el spune:

„Cum mi-am terminat lectura publică într-un auditoriu de școală în Seul, 25 iunie, poliția ne-a anunțat că, Coreea de Sud a fost atacată și a fost impusă o interdicție. În paranteză fie spus, interesul pentru Teocrație a crescut atât de mult că la această ultimă lectură publică au fost prezenți 336 participanți! În noaptea următoare (luni), apărarea sud-coreeană s-a prăbușit și Seulul a fost adus sub asediu. Marți dimineață, cu trupele comuniste care au intrat în oraș, tuturor americanilor li s-a ordonat să plece. Fiind o situație de urgență, am ținut o întâlnire grăbită și, după ce am cerut îndrumarea lui Iehova, am discutat situația prin rugăciune. Să rămânem însemna captură, închisoare și oprirea propovăduirii noastre. Toți misionarii, inclusiv metodiștii și catolicii, sunt închiși în Coreea de Nord. Evoluțiile care au urmat au dovedit că voința Domnului era să plecăm.

„Am avut doar 30 de minute pentru a prinde ultimul convoi care părăsea orașul. Lucrurile personale și de uz casnic au fost predate servului local de grupă, Lee Shi Chong. Orașul a fost în acel moment sub bombardament, și în lovitura sălbatică de la aeroportul din Kimpo autobuzele noastre au fost distruse. Transportați cu avionul în Japonia, noi toți cei opt, inclusiv șase femei, lucrăm în prezent cu martorii lui Iehova de aici, din Kobe.”

IOSIF DIN ARIMATEEA

Este primăvara devreme, în anul 33 A.D. (14 Nisan după calendarul evreiesc) în timp ce trecem pe la casa marelui preot Caiafa din Ierusalim. Ce adunare de oameni distinși vedem! Vreo șaptezeci de oameni, ce se compun din bătrânii cu influență ai națiunii, preoții cei mai de seamă și cărturarii, sunt prezenți acolo, dintre care mulți aparțin sectei fariseilor. Și ce agitați sunt! De ce? Deoarece au înaintea lor un prizonier care este nimeni altul decât făcătorul de miracole Isus din Nazaret.

Pe măsură ce observăm procedurile, un lucru devine foarte evident: principiile nobile ale acestei instanțe judecătorești a Sinedriului, potrivit cărora orice om se

presupune a fi nevinovat până când este găsit vinovat și că scopul acestuia „este să salveze, nu să distrugă viața”, au fost puse deoparte. Pare ca și cum întregul corp (cu una sau două excepții) este împins de răutate și cel care prezidează pare hotărât să-l dovedească vinovat pe cel acuzat, și astfel vrednic de moarte. Evident a fost urzită o conspirație, căci mulți martori falși au pus mărturie.

Marele preot își pierde controlul; procesul nu urmează deloc calea care i-ar fi plăcut lui s-o urmeze. Așa că, adresându-se prizonierului, el strigă: „Îți poruncesc să juri pe Dumnezeu cel viu: spune-ne dacă ești sau nu Cristosul, fiul lui Dumnezeu”. Acuzatul, Isus, răspunde: „Este adevărat. Iată de ce, vă spun că în curând Îl veți vedea pe Fiul omului stând la dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului!” Simulând o mare indignare îndreptățită, marele preot își rupe hainele și exclamă: „A rostit o blasfemie! Ce nevoie mai avem acum de martori? Iată că ați auzit blasfemia lui! Care este hotărârea voastră?” Cu o pompoasă evlavie prefăcută, ca să-și acopere răutatea, Sinedriul răspunde: „Este vrednic de moarte.” – Mat. 26:63-66, *AT*.

Dar verdictul n-a fost unanim. Nu; puțini, dar foarte puțini, nu și-au dat consimțământul și n-au aprobat acțiunea. Printre aceștia a fost un om bogat, Iosif din Arimateea. De fapt, el era un discipol de-al acuzatului, de-al lui Isus. Un discipol de-al lui Isus? Da, potrivit celor trei scriitori ai Evangheliilor, Matei, Marcu și Luca, el era un discipol de-al lui Isus, un om bogat, un membru foarte respectat al Sinedriului, care trăia el însuși în așteptarea domniei lui Dumnezeu. – Mat. 27:57, 58; Marcu 15:43; Luca 23:50, 51, *AT*.

De ce ar fi fost Iosif din Arimateea, un discipol de-al lui Isus, asociat cu acel mare corp religios, Sinedriul, care se împotriva cu atâta violență lui Isus Cristos? Apostolul Ioan ne dă răspunsul. El îl descrie pe Iosif din Arimateea ca „fiind un discipol de-al lui Isus, dar în secret, de frica iudeilor”. – Ioan 19:38.

Dar, după condamnarea și executarea lui Isus, Iosif din Arimateea a prins curaj. El s-a dus cu îndrăzneală la Pilat și a cerut trupul lui Isus. „De aceea, el a cumpărat pânză de in fină, l-a dat jos, l-a învelit în pânza de in și l-a așezat într-un mormânt săpat într-o stâncă.” – Marcu 15:43-46, *NW*.

Dacă Iosif din Arimateea l-a urmat sau nu pe Isus Cristos după aceea și a devenit un urmaș curajos al Lui, Scripturile nu dezvăluie. În orice caz, din ceea ce este înregistrat despre el, putem aprecia de ce declară Scripturile „ce lucru greu va fi pentru cei cu bani să intre în împărăția lui Dumnezeu.” – Luca 18:24, *NW*.

Raport despre Congresul „Creșterea Teocrației!”

Congresul Internațional din anul 1950 al martorilor lui Iehova, din orașul New York, din 30 Iulie până în 8 August, a fost dincolo de orice îndoială, cea mai mare și cea mai importantă adunare a creștinilor ținută până acum. Rezultat: mulțimile asurzitoare au umplut până la refuz giganticul Stadion Yankee. Hoteluri ocupate la limită, putând găzdui doar aproximativ o treime din oameni, o mare mulțime

dormind în case private; pentru cei peste 13.000 de oameni s-au făcut îngrijiri în orașul de rulote și de corturi, de 90 de acri, la 40 mile de stadion. Suficiente motive pentru ca ziarele, radioul, televiziunea și canalele de actualități să transmită acest Congres ce a făcut istorie, făcându-i astfel publicitate gratuită.

Zeci de mii de delegați, pe cheltuială proprie mare, au venit de la mii de kilometri, din 67 de țări, să participe la întâlnirile ținute în 20 de limbi diferite. Cifra participanților, care a fost de 79.247 în prima zi, a crescut până a ajuns la un total uimitor de 123.707 în ziua cea mare și finală. De la început până la sfârșit, această mulțime vastă a fost făcută fericită de un potop de binecuvântări spirituale, sub forma a 40 de noi publicații lansate, în 17 limbi diferite. Toate istorie acum, dar acestea vor fi mult timp amintite și se va vorbi despre ele ca despre o piatră de hotar care nu va fi uitată niciodată, marcând „creșterea guvernului Său și a păcii” care nu va avea sfârșit. (Isa. 9:6, 7) Și cât de important este ca acest mare congres Teocratic al susținătorilor lumii noi să aibă loc chiar în apropiere de capitala Națiunilor Unite a lumii vechi condamnate!

Tema Congresului, încorporată în numele său, „Congresul Martorilor lui Iehova „Creșterea Teocrației”, a subliniat în mod repetat, creșterea și expansiunea societății lumii noi a lui Iehova. Să începem cu prima lansare, *Cântări pentru Lauda lui Iehova*, a transmis o notă încântătoare, în armonie cu această temă.

Oricine ia parte la expansiunea Teocrației, trebuie să aibă credință în Iehova, în Cuvântul și scopurile Sale, și credință în organizația Sa, pentru că ‘fără credință este imposibil să plăcem lui Dumnezeu’. Pe acest subiect vital și-a sfătuit A. H. Macmillan frații la sesiunea de dimineață din prima zi.

ZIUA ABSOLVIRII GILEAD

După Macmillan în program, Grant Suiter, secretar și trezorer al Societății Turnul de Veghere și care servește și în calitate de prezentator al Congresului, a deschis oficial adunarea cu o cuvântare de bun venit. A vorbi de expansiunea extraordinară în rândul martorilor lui Iehova este o laudă în Domnul, nu în noi înșine, Suiter a declarat, că „noua putere a numărului este dedicată în onoarea lui Iehova”. Același lucru este adevărat despre echipamentul material cu care Domnul și-a binecuvântat organizația. Așa că, atunci când prezentatorul a lansat 500.000 cărți poștale, fotografiile color ale instituțiilor Societății, participanții la congres au început de îndată să le trimită prin poștă pentru a le arăta altora cum a binecuvântat și a îmbunătățit Domnul Dumnezeu facilitățile de publicare ale poporului Său.

De când Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere a fost deschisă, în anul 1943, ea a jucat un rol important în expansiunea cu 300% a numărului de vestitori ai Împărăției în întreaga lume. Absolvirea celor 120 de studenți misionari ai ei duminică după-amiază, pe stadionul Yankee, a fost, prin urmare, un eveniment emoționant. Președintele Gileadului, N. H. Knorr, privea în viitor și la viitoarele creșteri în timp ce se adresa acestor absolvenți, prietenilor și rudelor lor pe tema „Calea Succesului.” (Iosua 1:8) În seara aceea absolvenții au avut posibilitatea de a-și exprima mulțumirile și recunoștința pentru privilegiile lor speciale.

Totul a fost minunat în acea primă zi de congres, și toată lumea i-a mulțumit lui Iehova pentru această clasă a 15-a a Gileadului, care se alătură acum familiei în creștere a misionarilor, ce numără acum peste 800, cu alte sute de persoane numite pe alte terenuri, și care va lucra pentru expansiunea închinării curate în părți îndepărtate ale pământului.

ZIUA BUNĂȚĂȚII NEMERITATE A LUI IEHOVA

Luni după-amiază rapoartele de teren din America de Nord, Centrală și de Sud, Africa și Filipine, au declarat cum oamenii din aceste țări, ca niște oi înfometate, sunt adunate în turmă pe pășunile verzi ale Teocrației lui Iehova. T. J. Sullivan a vorbit apoi despre Psalmul 107:23-31, esența discursului său fiind că dacă cineva apreciază cu adevărat bunătatea lui Dumnezeu, el va ieși din organizația lumii vechi a lui Satan și nu își va pune speranța și încrederea în corăbiile sau instrumentele Diavolului care navighează în „mările” comerciale și politice. Și din moment ce chemarea continuă să sune: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”, mai multe mii de oameni vor răspunde, vor ieși din lumea lui Satan, își vor arăta aprecierea pentru bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, și se vor împărtăși astfel în binecuvântările crescute ale lumi noi.

Luni seara le-a pregătit participanților la congres un program complet de muștrare și sfaturi. În prima cuvântare, „Ferice de cei milostivi”, L.A. Swingle a citat exemple din trecut și prezent, arătând că doar cei care extind bunătate iubitoare față de alții se vor bucura, la rândul lor, de fericirea care vine prin mila lui Dumnezeu. L.E. Reusch a vorbit, apoi, cu fervoare, pe tema, „Să îndepărtăm orice povară.” Fiecare greutate religioasă, politică și comercială trebuie să fie evitată pentru a împinge promovarea Teocrației. „Îndepărtează până la necesități și aleargă cursa”, a îndemnat Reusch, și „aleargă ca și cum viața ta ar depinde de aceasta. Chiar depinde!”

Apărarea și Stabilirea Legală a Evangheliei a fost surpriza pusă în circulație care a marcat punctul culminant al programului de luni, și în legătură cu aceasta, H. C. Covington a făcut o descriere foarte vie a luptei creștinilor în întreaga lume, pe care au purtat-o în ultimii zece ani. Sub liderul și comandantul lor, Isus Cristos, dușmanul a fost făcut să se retragă, iar Teocrația a mers înainte. Dar fiți atenți! a avertizat Covington, „Vigilența permanentă este prețul libertății. Nu faceți nicio greșală în această privință – luptele noastre în instanțele de judecată nu s-au terminat încă.”

ZIUA DEVOTAMENTULUI TEOCRATIC

La această oră crucială de război deschis între Est și Vest, 1 august a fost o zi plină de evenimente și memorabilă, în care s-a luat o poziție pozitivă, fără compromisuri de către martorii lui Iehova. Sesiunea de după-amiază a început cu rapoarte la prima mână cu privire la expansiunea minunată a Teocrației în Germania postbelică și în țările din spatele Cortinei de Fier din Europa de Est.

Aceasta a fost urmată de o cuvântare foarte importantă și aprinsă expusă de N.H. Knorr, intitulată „Creșterea guvernului Său”.

Publicul de aproape 85.000 de oameni și-a demonstrat aprobarea mereu în ceea ce i s-a spus, iar la încheiere au adoptat în unanimitate o rezoluție și o declarație împotriva comunismului, negând „orice legătură cu comunismul sau sprijin acordat acestuia ori oricărui alt element politic al acestei lumi vechi”. Fără frică și plini de curaj martori ai lui Iehova au declarat astfel că supunerea și devotamentul lor este pentru Împărăția Teocratică a lui Dumnezeu, sub administrarea și conducerea Regelui Cristos. Niciodată în istoria creștinismului nu a mai fost o asemenea mulțime vastă care să-și arate poziția atât de clar înaintea Atotputernicului Dumnezeu și a „Cezarilor” din această lume.

Aplauze furtunoase au zguduit Stadionul Yankee când Knorr a lansat primul număr al noii reviste extinse, de 32 de pagini *Turnul de veghere*, ce conține această cuvântare și rezoluția. De acum înainte *Turnul de veghere* va fi îmbrăcat în noul ei design al copertei, și noile sale dimensiuni și format vor permite o mai mare varietate în conținutul strălucitor cu ilustrații colorate. Publicat în 32 de limbi, cu un tiraj de peste 1.200.000 exemplare pentru fiecare număr, acest instrument îmbunătățit va avea un rol vital în creșterea Teocrației mai departe, spre gloria lui Dumnezeu.

Se pare că a fost foarte multă încântare pentru o singură zi; însă erau în așteptare mai multe. Programul de seară de două ore a fost plin de alte informații care vor crește, de asemenea, numărul celor care îl laudă pe Iehova. Adunarea de serviciu s-a desfășurat în jurul temei congresului, *creșterea*. Au urmat apoi patru demonstrații practice despre depășirea împotrivirilor la ușă prin combatere. În punctul culminant al seriei, C. D. Quackenbush a atacat mitul „educat” al evoluției cu un argument dur alcătuit din date științifice, fapte logice, ridicularizare inteligentă și adevăr divin.

„Evoluția versus Lumea Nouă” a fost titlul cuvântării de maestru a lui Quackenbush, iar la încheiere a lansat o nouă broșură de 64 pagini, cu copertă colorată, cu același titlu. Deși criticii înalți care sunt de partea cultului evoluției poate vor lua în derâdere această lucrare științifică, broșura va fi, fără îndoială, mijlocul prin care vor putea fi ajutate mai multe persoane sincere, dezamăgite, să obțină o cunoștință despre Iehova Dumnezeu și despre îngrijirile Lui pentru viață.

ZIUA „PROPOVĂDUIEȘTE CUVÂNTUL”

De la apostolii și discipolii inspirați care au scris inițial Scripturile Grecești Creștine nu s-a mai întâmplat nimic în domeniul biblic ca să egaleze *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*, lansată la 2 august, pe Stadionul Yankee. Din zilele bisericii timpurii oamenii de rând nu au putut să citească cuvintele lui Isus într-un limbaj care să exprime atât de precis cugetul și înțelesul originale. Fără îndoială, această nouă versiune este destinată să aibă un impact enorm asupra societății, pe măsură ce greutatea ei convingătoare de autoritate

întoarce mulțimile de oameni de pe calea întunericului și a morții pe calea luminii și a vieții.

Miercuri după-amiază, după ce au fost primite rapoarte din Insulele Britanice și din Cuba, N.H. Knorr a introdus această nouă traducere a Bibliei cu un discurs intitulat „Întoarcerea oamenilor la limba pură”. Dacă oamenii trebuie să înțeleagă ce a spus Cristos și discipolii săi, aceștia trebuie să aibă o traducere credincioasă și pură a Scripturilor Grecești Creștine. În consecință, anunțul lui Knorr a fost salutat cu mare emoție și entuziasm că Societatea Turnul de Veghere a asigurat și a publicat o versiune literală în vorbire modernă, care este atât de pură și exactă că pune numele lui Iehova în text de 237 ori (și „Iah” de 4 ori), acolo unde se cuvine să aparțină.

Pentru restul zilei de miercuri, această apariție care a făcut istorie a fost conversația generală a celor de la congres. În seara aceea F.W. Franz, vicepreședinte al Societății Turnul de Veghere, într-o discuție competentă despre limba greacă din vechime, a arătat prin multe exemple practice superioritatea acestei noi versiuni în acuratețe și limbaj.

ZIUA MISIONARĂ

Prima obligație în slujirea lui Dumnezeu este de a face o consacrare și de a o simboliza prin botezul în apă. Prin urmare, numărul celor cufundați este o scară bună de măsurare a creșterii Teocrației. Joi, la această adunare s-au botezat 3.381 de oameni, într-o piscină în aer liber, în ciuda unei ploii torențiale din acel timp.

Deși după-amiaza și seara au fost umede și ploioase, inimile și mințile participanților la congres au fost făcute foarte luminoase și fericite de cei 95 de misionari din întreaga lume, care au relatat multe experiențe palpitate pe care le-au avut în contactarea și hrănirea „oilor” pierdute și izolate ale Domnului. Acești misionari au trecut prin Gilead, au plecat pe teritoriile lor din străinătate, au stăruit în nimirile lor, și s-au întors, nu să se retragă și să nu mai predice, ci pentru a participa la acest mare congres internațional. Ei erau nerăbdători să se întoarcă la nimirile lor și să ajute o mulțime de alte persoane din aceste țări pentru a învăța calea spre viață.

ZIUA FILIALEI

Programul de vineri dimineața, după-amiaza și seara, a fost plin de rapoarte de la servii de filială, 67 dintre ei, care au venit din fiecare colț al globului. Pe măsură ce ei vorbeau despre marea expansiune a numărului de potențiali supraviețuitori ai Armagedonului pe teritoriile lor respective, s-a văzut clar că aceasta este, într-adevăr, o organizație cu adevărat Teocratică, cu lucrarea sa la nivel mondial condusă de Isus Cristos. Adăugând la bucuriile zilei, programul a fost frecvent punctat cu apariții noi, cu totul 25, în 16 alte limbi decât engleza, care vor fi folosite pentru a răspândi o cunoștință despre limba pură în cincizeci de țări diferite.

În sesiunea de după-amiază N.H. Knorr a expus o denunțare aprinsă intitulată „Regret și Protest din partea American Convention Hosts asupra Discriminării Religioase împotriva vizitării Martorilor lui Iehova”. Destinat anumitor șefi fanatici greșiți din Serviciul Departamentului de Justiție al Statelor Unite de Imigrare și Aclimatizare, acest protest militant, aprins, a negat categoric acuzația falsă că martorii lui Iehova sunt „pacifiști extremi”. Ca unul dintre luptătorii creștini ai lui Iehova, Knorr a fost în cea mai bună formă de luptă, și el a vorbit direct denunțând măsura dezgustătoare de discriminare religioasă și comportamentul urât față de 10.000 de creștini devotați la sosirea lor la granițele acestei țări. Aplaudând și strigând de bucurie, mai mult de 70.000 de martori ai lui Iehova americani de pe Stadionul Yankee au aprobat în unanimitate acest Regret și Protest, au luat un milion de exemplare ale acestuia, care erau proaspăt tipărite, și în curând le-au distribuit pe tot cuprinsul orașului New York.

Ziua Cunoștinței despre Dumnezeu

Instituțiile Societății Turnul de Veghere, împreună cu echipamentul și facilitățile lor, sunt întreținute și utilizate ca servi ai poporului Domnului, pentru a răspândi cunoștința despre Cuvântul și scopul lui Iehova. Sâmbătă după-amiază și seara participanții la congres au avut ocazia de a auzi modul în care postul de radio WBBR, tipografia și biroul, Betelul din Brooklyn, și Școala Biblică Gilead sunt folosite pentru lucrarea de predicare, care răspândește cunoștința despre Teocrație până la marginile pământului.

„Să primim cunoștință dătătoare de viață”, a fost, de asemenea, listată în programul de sâmbătă. Expusă de N.H. Knorr, s-a dovedit a fi o altă ocazie atunci când o masă plină de hrană spirituală bogată a fost servită poporului Domnului. Iar pentru desert a fost pregătită o surpriză dublă – noua carte legată „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, în limbile engleză și spaniolă!

După ce a primit astfel de daruri generoase ca acestea din mâna Domnului, în după-amiaza în care nimeni nu se aștepta la ce le era rezervat celor care participau la sesiunea de seară, când F.W. Franz a vorbit despre „Noile Sisteme de lucruri”. Ceea ce Franz a spus în introducere s-a dovedit a fi, cu siguranță, adevărat înainte ca sesiunea să se termine, că Iehova aranjase astfel chestiunile, astfel încât un set de lucruri bune să ducă la lucruri mai bune și mai mari, care în cele din urmă să ajungă la apogeul bunătații, care nu mai lasă nimic de dorit.

Înainte ca ora să se termine, Stadionul Yankee a fost zguduit de cele mai tari și mai prelungite aplauze decât în toate celelalte opt zile împreună. Sosise timpul stabilit ca Domnul să dezvăluie că unii dintre „copiii” pe care El „îi va face prinți pe tot pământul”, după Armagedon, vor fi dintre „celelalte oi”. ‘*Aici, în această seară, în mijlocul nostru, se află câțiva dintre potențialii prinți ai noului pământ!*’, a anunțat Franz, după care ovațiile au continuat, fiind urmate de o tăcere profundă când Franz a prezentat dovada din Biblie.

ZIUA EXISTENȚEI ÎN LUMEA NOUĂ

Ca și primul pionier creștin Isus, și la fel ca discipolii Lui, care au urmat același traseu de pionierat, există în prezent mii de pionieri credincioși din întreaga lume angajați în aceeași lucrare cu timp integral. Zece frați din mai multe părți ale pământului, în timpul sesiunii de dimineață din ultima zi, au vorbit despre modul în care trăiesc și lucrează acești pionieri pentru lumea nouă și iau parte la creșterea ei. Dar această creștere mare, a subliniat R. L. Anderson, necesită mai mulți pionieri. Secerișul este mare. Secerătorii cu timp integral sunt relativ puțini. A fost, prin urmare, foarte îmbucurător să vezi că 1.730 de oameni au răspuns chemării, solicitând cereri de pionier, și 281 dintre acestea au fost completate, înscriindu-se pionieri în timpul congresului.

Punctul culminant al întregului congres se apropia. Cât de curând avea să primească răspuns întrebarea atât de mult anunțată, „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe Pământ?” Aveau să vină oamenii din New York să asculte această lectură vitală? Norii amenințatori de ploaie au întunecat cerul. Ora trei a venit, nu era niciun loc gol. În afara celui mai mare stadion din New York, în corturile cu bufetul pentru autoservire, pe trotuarele și străzile din jur, mai mult de 25.000 de persoane suplimentare așteptau să audă răspunsul la difuzoare. Un plus de 11.000 de oameni se aflau în parcul de rulote. Toți împreună, în număr de 123.707, au fost prezenți, pe lângă audiența vastă de la radio WBBR! Toți au fost încântați să îl audă pe N. H. Knorr demonstrându-și răspunsul „Tu poți trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ!” Depinde de tine. Abandonează-ți calea de acțiune ce duce la moarte. Alege viața, ca să trăiești! Pentru a le spori bucuria, la încheiere, tuturor celor prezenți li s-a oferit o broșură gratuită ce conține această cuvântare importantă, într-un sfert de milion de exemplare!

O pauză scurtă, apoi J. O. Groh, servul congresului și asistentul său, Clarence Newcomb, au dat rapoartele din spatele scenei despre organizarea acestui congres, cel mai mare congres al creștinilor ce a avut loc vreodată pe pământ. Apoi, în final, o cuvântare de la inimă la inimă prin care Knorr i-a îndemnat pe frații săi, „Să nu le slăbească mâinile!” Acuma nu este timp să o lăsăm mai încet, să fim leneși sau să ne oprim. Întoarceți-vă la teritoriile de acasă, servi credincioși ai Domnului, pentru că sunt multe alte mii pe care trebuie să-i ajutați să devină membri ai societății lumii noi în creștere a lui Iehova.

Pentru mulți, părăsirea Stadionului Yankee duminică seara, 6 august, nu a fost sfârșitul vizitei lor fericite în New York. Pentru mai multe zile după aceea participării la congres, cu miile, au venit la Betelul din Brooklyn și la tipografie. Luni, marți și miercuri, 29.460 de participanți au vizitat Betelul și 35.081 au trecut prin fabrică, și ceea ce au văzut în toate părțile era dovada creșterii Teocrației.

ESTE MAI APROAPE DECÂT CRED EI

CE este aceasta ce este atât de aproape? Iată ce este, dacă nu ați auzit, aceasta este ziua justificării lui Iehova. Ziua când dușmanii și asupritorii omenirii vor fi distruși la Armagedon. Ziua când toți dușmanii înfiorători ai lui Dumnezeu vor

mușca țărâna în durere amară, în bătălia Dumnezeului cel Atotputernic. O zi triumfătoare cu adevărat! Timpul când iubitorii dreptății vor vedea nu numai ziua de condamnare ce va veni peste lucrătorii nelegiuți, ci și domnia maiestuoasei Împărății a lui Dumnezeu extinsă peste întregul pământ în toată gloria sa.

Astăzi sunt făcute toate eforturile de organizația Diavolului pentru a-și instiga forțele și pentru a-și păstra dominația pe pământ. Sub drapelul Organizației Națiunilor Unite puterile acestei lumi vechi sunt angajate într-o propagandă energetică și o luptă militară, într-un efort de a-i consolida poziția întărită. Liderii politici, comerciali și religioși laudă această putere și cu o arogantă încredere de sine și-au pus încrederea în planuri și instituții umane, ca și cum acestea ar fi cetăți invincibile. Dar, la fel cum cetatea din vechime Babilon a căzut rostogolindu-se jos de la înălțimea lui măreață, într-o noapte fatidică în 539 î.C., la fel se va prăbuși, brusc, și Babilonul modern.

Priviți această contraparte modernă a Babilonului din vechime. Ea este o amantă imorală care comite adulter cu conducătorii pământului. Frumusețea și strălucirea ei sunt atât de artificiale și subțiri, o poleială la suprafață, sub care se găsește corupție grosolană și orice fel de necurăție. (Apoc. 17:1-6, 15, 18; 1 Ioan 2:16, 17) Nu e de mirare, atunci, că Iehova hotărăște să toarne peste ea mânia lui nemiloasă și furie aprinsă în această zi mare și îngrozitoare, care este atât de aproape. De aceea, alarma și avertizarea pentru toți locuitorii de pe pământ: „Iată! Ziua lui Iehova vine nemiloasă, cu furie și cu mânie aprinsă, ca să facă țara o pustiire și să-i nimicească din ea pe păcătoși. Voi pedepsi lumea pentru răul ei și pe cei răi pentru neleguirea lor. Voi face să înceteze aroganța celor înfumurați și voi înjosi trufia celor îngrozitori.” – Isa. 13:9, 11, *AS*.

Ca și Isaia, profetul din vechime care a dat acest avertisment, la fel și martorii credincioși ai lui Iehova se grăbesc astăzi în întreaga lume, declarând că „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” este aproape. (Isa. 61:2) Să fim siguri că această veste ridică un urlat mare în rândul mulțimii Diavolului. „Urlați, pentru că ziua lui Iehova este aproape! Va veni ca o nimicire de la Cel Atotputernic!” (Isa. 13:6, *AS*; Iacov 5:1) Cu toate acestea, avertismentul trebuie trâmbițat pentru beneficiul oamenilor cu bunăvoință care primesc acest mesaj al condamnării ca o veste bună. Din casă în casă mesagerii lui Iehova se grăbesc, pentru ca niciunul să nu fie trecut cu vederea. Persoanele interesate, odată localizate, sunt vizitate ulterior și le sunt oferite mai multe dovezi din Biblie că distrugerea Babilonului „este aproape” și „zilele lui nu vor fi prelungite”. – Isa. 13:22.

Acum nu este timpul pentru a fi captivat de strălucirea acestei lumi sau să fii păcălit de șuvoiul ei de propagandă că „totul este bine”. Acum nu este timp să te lupți pentru tot ce poți apuca din bunurile acestei lumi pentru protecție. Nici nu este timpul ca Armagedonul să fie amânat în mintea cuiva. (1 Tes. 5:2-4) Acum, ca niciodată înainte, este timpul să te înviorezi și să iei măsuri de salvare a vieții cât încă mai este timp. „Acum este timpul înaintat să vă treziți!”, spune apostolul Pavel. (Rom. 13:11) Distrugerea Babilonului modern va curăța pământul pentru extinderea conducerii Teocratice binecuvântată a lui Dumnezeu până la marginile

pământului. Lăudat să fie Dumnezeu că astfel de evenimente importante sunt mai aproape decât cred majoritatea oamenilor!

[Note de subsol]

Pentru o examinare mai completă a acestui subiect a se vedea *Turnul de Veghere* din 1 octombrie 1949.

Întrebări de la cititori

• **Expresia „toți vor fi făcuți vii în Cristos” îl include și pe Adam? – P. E., Maryland.**

Evident, Adam se afla într-o poziție diferită în ceea ce privește răscumpărarea de cea ocupată de urmașii săi. El a avut drept la viață, dar nu a valorificat-o sau nu a apreciat-o suficient pentru a o păstra; întrucât urmașii lui nu au avut drept la viață niciodată și au avut nevoie de răscumpărare de la început. Ar trebui să se observe că, în declarația „așa cum toți mor în Adam, tot la fel toți vor fi făcuți vii în Cristos” Adam este exclus din comparație. (1 Cor. 15:22) Nu am putea spune că Adam a murit în Adam. Adam a fost personal condamnat la moarte pentru propria sa greșală intenționată, dar nu și urmașii lui. Biblia nu spune nicăieri că Adam a fost cel răscumpărat pentru a-i elibera, astfel, automat, pe toți descendenții lui. Răscumpărare nu este dată pentru unul, ci „pentru mulți” sau „pentru toți”. (Mat. 20:28; 1 Tim. 2:6) Cu toate acestea, în 1 Corinteni 15, apostolul discută învierea membrilor corpului lui Cristos. Afirmatia că „toți vor fi făcuți vii în Cristos” se aplică tuturor celor „care au adormit în Cristos” (versetele 6, 18), și nu pentru omenire în general. (A se vedea *Turnul de Veghere* din 1 aprilie 1944, paragrafele de la 22 la 25). Prin urmare, cei care urmează să fie astfel făcuți vii trebuie să vină în relație cu Cristos ca Dătător de viață și să fie făcuți membrii trupului Lui. Nu toți oamenii primesc beneficiile răscumpărării lui Cristos, ci numai „toți cei ce-l ascultă”. Condamnarea moștenită de la Adam este ridicată de la cei care cred și ascultă de Isus Cristos; aceasta rămâne asupra acelor care nu cred și nu ascultă. – Ioan 3:18, 36; Evrei 5:9.

• **Cum putem armoniza relatarea lui Matei că ambii hoți l-au batjocorit pe Isus, cu cea a lui Luca în care se spune că unul l-a batjocorit și celălalt l-a apărat pe Isus? – M. Q., California.**

O explicație posibilă ar fi că, la început ambii l-au batjocorit pe Isus, dar cu trecerea timpului unul dintre hoți a observat ce se întâmplă și a văzut cum Isus îndura cu răbdare nedreptatea și cruzimea. În aceste ore care se scurgeau acest hoț este posibil să se fi răzgândit cu privire la Isus, și, deși la început l-a batjocorit, așa cum notează Matei, mai târziu l-a apărat pe Isus, cum relatează Luca.

Cu toate acestea, o altă explicație poate fi răspunsul. Ar fi putut fi alți patru răstigniți alături de Isus, doi de fiecare parte. Matei folosește un cuvânt grecesc tradus „hoți”, în timp ce Luca folosește un cuvânt grecesc diferit, care este tradus

cu „răufăcători”. Din relatarea lui Matei, se pare că Isus fusese deja răstignit, sorțul fusese aruncat pentru hainele lui și un semn fusese pus deasupra capului său, în momentul în care doi hoți au fost aduși și răstigniți cu el. Apoi, acești doi nou-veniți au trecut de partea preoților și a oamenilor care Îl batjocoreau pe Isus. (Mat. 27:35-44) Dar, din relatarea lui Luca, se pare că cei doi răufăcători au fost „duși cu el să fie omorâți” și că, atunci când acest trio a ajuns la Calvar „acolo l-au răstignit, și pe răufăcători, unul în dreapta, și altul în stânga”. Unul dintre acești răufăcători L-a batjocorit pe Isus, celălalt a crezut în Isus și în Împărăție. (Luca 23:32-43; a se vedea traducerea *Lumii Noi*) Prin urmare, această explicație ar spune că doi răufăcători au fost răstigniți în același timp cu Isus, unul dintre ei l-a batjocorit pe Isus și unul a crezut în el, și că mai târziu au fost aduși doi hoți și răstigniți, ambii batjocorindu-L pe Isus. Acest lucru ar însemna că au existat câte doi răstigniți pe fiecare parte a lui Isus, sau un total de cinci răstigniți la rând. Această afirmație este susținută de faptul că există un „Calvar” ce poate fi văzut la Ploubézéré aproape de Lannion, în Côtes-du-Nord, Bretania, cunoscut sub numele de *Les Cinq Croix* („Cele Cinci Cruci”). Există o cruce mare în centru, cu patru mai mici, două pe fiecare parte.

• **Dacă oamenii credincioși dinaintea de Isus nu sunt înviați ca oameni perfecti, în ce mod este învierea lor „mai bună”? – Cititor din Texas.**

Cel care pune întrebarea se referă la Evrei 11:35: „Femeile și-au primit morții prin înviere, dar alți oameni au fost torturați fiindcă n-au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, ca să ajungă la o înviere mai bună.” (NW) Lăsăm noua carte, „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, să răspundă, iar noi vom cita din ea, de la pagina 295: „Prin credința profeților lui Dumnezeu din vechime, un număr de persoane au fost înviate, însă din cauză că erau moștenitori ai morții prin Adam, și din cauză că Împărăția nu fusese încă stabilită, ei s-au întors în moarte. Toți acei credincioși din vechime, până la Ioan Botezatorul, au murit în credință față de Iehova Dumnezeu, iar pentru aceasta vor avea o înviere mai bună decât cei care au fost aduși la viață sub un regim al păcatului și al morții. Aceasta va fi o ‘înviere mai bună’, deoarece ea va fi înfăptuită de cel mai mare profet al lui Iehova, Regele Isus Cristos, și va fi înfăptuită sub împărăția lui Dumnezeu, în mâinile sale. Ei nu vor mai trebui să moară din nou, deoarece învierea va avea loc sub domnia Fiului Lui Dumnezeu, a cărui răscumpărare le asigură eliberare din moarte pentru totdeauna. Oportunitatea de a dobândi viață pe pământ, pentru veșnicie, va fi atunci pusă înaintea lor; și cu Satan și demonii lui aruncați în abis și cu lumea lui rea trecută, nu vor mai exista forțe care să le împiedice eforturile de a câștiga cea mai nouă cunoștință despre împărăția lui Dumnezeu, și astfel să umble pe cărările dreptății luminate spre viață veșnică, în Paradis. Și din moment ce ei au exercitat credință în măsura în care au avut cunoștință, și au murit în integritate de neclintit față de Dumnezeu, ei au fost dispuși spre dreptate, iar acest lucru va fi în avantajul lor în momentul învierii sub Împărăția Sa, prin Cristos.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

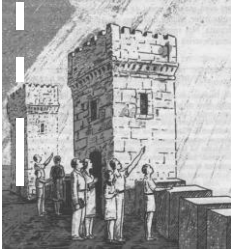
15 OCTOMBRIE 1950

Nr. 20

Cuprins:

CERURILE LITERALE DECLARĂ GLORIA LUI DUMNEZEU	- Pag.603
GLASUL CLERULUI, CRITICĂ NEÎNTEMEIATĂ	- Pag.608
ISUS, FIUL CREDINCIOS AL LUI DUMNEZEU	- Pag.610
„CREȘTEȚI, ÎNMULȚIȚI-VĂ, UMPLEȚI PĂMÂNTUL”	- Pag.614
BOGĂȚII ALE ASIGURĂRII DEPLINE A PRICEPERII NOASTRE	- Pag.618
ÎMBOGĂȚIREA SUPLIMENTARĂ A PRICEPERII	- Pag.624
O VIZITĂ MARTORILOR LUI IEHOVA DIN CHINA	- Pag.634
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.636

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Octombrie 1950

Nr. 20

Cerurile literale declară gloria lui Dumnezeu

Plin de reverență profundă, după vizualizarea imensității și maiestății cerești a întinderii înstelate, Regele David din vechime a fost mișcat să exclame: „O, Iehova, Domnul nostru, cât de minunat este numele tău! [...] Când iau în considerare cerurile tale, lucrarea degetelor tale, luna și stelele, pe care le-ai ordonat; ce este omul, ca să îți pese de el?” (Ps. 8:1,3,4, *AS*) David a fost impresionat adânc de măreția infinită a Creatorului și de propria micime.

Astronomii de astăzi sunt bine echipați cu telescoape uriașe, capabile să penetreze spațiul stelar la o mare adâncime. Astfel, dacă astronomul David a putut ajunge la concluzii înțelepte cu mai mult de 3.000 de ani în urmă, fără să aibă măcar un binoclu de teatru, cât de condamabilă este această epocă modernă bine informată pentru refuzul nerușinat de a-l recunoaște pe Iehova Dumnezeu drept Creatorul atotînțelept al cerurilor literale! Cu siguranță ei nu au nicio scuză, căci „calitățile nevăzute [ale lui Iehova] se văd de la crearea lumii înainte, deoarece ele sunt înțelese din lucrurile făcute, chiar puterea și Dumnezeirea lui veșnice, astfel încât ei [cei din această lume „inteligentă”] sunt de neiertat”. – Rom. 1:20, *NW*.

Dar numai pentru că așa numiții oameni de știință și „oamenii înțelepți” de astăzi sunt cu vedere îngustă și egoiști încât nu reușesc să aprecieze că Iehova Dumnezeu este marea Primă Cauză și Creatorul universului, acesta nu este un motiv ca restul omenirii să urmeze calea lor întunecată de acțiune și să se poticnească prosteste în aceeași capcană a ignoranței intenționate. Să vorbească de la sine bine cunoscutele fapte și cifre științifice, și așa cum arată și vorbesc acestea despre omnipotența lui Dumnezeu, să luăm în considerare mărturia acestora cu o minte deschisă, rațională și logică. Luați în considerare acest pământ și sistemul nostru solar, și în afară de aceasta minunile universului, gloria, frumusețea, unitatea și întinderea nelimitată ale acestuia. Luând în considerare toate acestea, o persoană cu o minte rațională trebuie să recunoască faptul că există un Creator și că înțelepciunea, cunoștința, puterea și eternitatea Lui sunt superioare oricui și oricărui altceva din spațiul cosmic.

În primul rând, luați în considerare acest glob pe care trăim, căminul omului printre stele și planete. Pentru a enumera toate condițiile minunate care fac viața posibilă aici, ar trebui multe volume. Prin urmare, un rezumat al unora dintre aceste lucruri minunate trebuie să fie de ajuns. Vom cita o publicație recentă a Turnului de Veghere, *Evoluție versus Lumea Nouă*, paginile 35, 36.

„Pământul este singura planetă pe care viața, așa cum o știm, există. Dacă pământul s-ar roti pe axa lui mai repede sau încet încet, făcând zilele și nopțile mai scurte sau mai lungi, întreaga viață ar muri fie din cauza frigului de peste noapte, fie din cauza căldurii în timpul zilei. Soarele este cuptorul pământului, iar globul nostru este îndeajuns de departe să fie încălzit atât cât trebuie pentru ca viața să existe. Dar dacă pământul s-ar mișca mult mai repede sau mult mai încet, pe orbita sa în jurul soarelui, ar fi prea departe sau prea aproape de soare pentru viață. Temperatura la suprafața soarelui, care este de 6700 grade Celsius, este numai potrivită pentru a încălzi pământul. Dacă media anuală a temperaturii pe pământ ar urca sau ar scădea cu cincizeci de grade, formele de viață ar arde sau ar îngheța. Dintre toate stelele și sorii din univers, cu marile lor variații de mărime și radiație, soarele nostru este cel potrivit pentru locuitorii pământului. Dacă luna noastră ar fi fost mult mai aproape, mările pe care le cauzează ar inunda zonele joase, ar eroda munții și cu continentele la nivelul apei ar acoperi întregul pământ la o adâncime de o milă jumătate. Dacă pământul nu ar fi înclinat cu douăzeci și trei de grade pe axa sa, nu am avea anotimpuri, polii ar sta în amurg veșnic, vaporii de apă din oceane s-ar mișca la nord și la sud și ar aduna imense continente de zăpadă și gheață în regiunile polare, lăsând între ele deșert și în cele din urmă oceanele ar dispărea, ploaia ar înceta și cantitatea de gheață acumulată la poli ar face ca ecuatorul să se umfle, ceea ce ar avea rezultate înspăimântătoare. Amestecul de gaze din atmosferă este cel corect, și dacă ar fi puțin diferit, mai ușor sau mai greu, atunci viața ar înceta. Șansele matematice ca toate acestea și alte condiții esențiale pentru viață să se petreacă printr-o simplă întâmplare, sunt astronomice – de unu la un miliard.”

MĂRIMEA ȘI IMPORTANȚA PĂMÂNTULUI

Evident, acest glob minunat, cu asemenea condiții variate aflate în perfect echilibru, nu au venit prin simplă întâmplare sau prin acțiunea unei forțe oarbe sau prin evoluție spontană. Mai degrabă, el a fost proiectat și pregătit de un Creator, cu o inteligență infinită, pentru scopul special de a susține creaturi umane. „Căci așa zice Iehova care a creat cerurile, Dumnezeu care a format pământul și l-a făcut, care l-a stabilit și nu l-a creat degeaba, care l-a format să fie locuit: Eu sunt Iehova; și nu mai este nimeni altul.” (Isa. 45:18, AS; 42:5; Ps. 115:16) El l-a făcut, de asemenea, să reziste pe tot timpul eternității. – Ecl. 1:4.

„Iehova a întemeiat pământul prin înțelepciune” pentru locuirea omului, căci dacă ar fi ales oricare alta dintre cele nouă planete din sistemul nostru solar, viața umană ar fi fost imposibilă. (Prov. 3:19, AS) Pe Mercur, cea mai apropiată planetă de soare, temperatura este cu sute de grade peste zero pe o parte și în același timp, cu sute de grade sub zero pe partea opusă. Venus, cea de-a doua planetă mai apropiată de soare, este învăluită în nori permanenți atât de denși încât lumina soarelui nu ajunge pe suprafața ei niciodată. Următorul vine pământul, cu o locație numai potrivită. Pe Marte, a patra planetă de la soare, temperatura medie este aproximativ zero; și în afară de Marte, pe celelalte planete viața este imposibilă.

Dar luna noastră? Fără atmosferă, și cu o schimbare a temperaturii din timpul zilei în timpul nopții cu mai mult de 400 de grade, nu există nici cea mai mică posibilitate ca omul să poată trăi pe lună. Așa că, să-i mulțumim și să-l laudăm pe Iehova, care, pentru viața și confortul nostru și prin înțelepciunea lui infinită, „atârnă pământul de nimic”, aflându-se exact la distanța potrivită de soare. – Iov. 26:7.

Soldații care călătoresc în jurul lumii sunt impresionați de mărimea considerabilă a pământului – 40.000 de km în jurul ecuatorului. Pentru micul om, pământul pare foarte mare, dar comparat cu soarele și cu celelate corpuri cerești, acest glob este un simplu fir de nisip. Dacă soarele ar fi golit și pământul plasat în centru, luna noastră, care este la 383.000 de km depărtare de noi, și-ar putea continua orbita cu 305.000 km fără efort. Micuțul pământ are mai puțin de 13.000 de km în diametru; soarele maiestuos are 1.390.000 de km!

Dumnezeu „a văzut că este bine” ca soarele să fie ca un punct central în jurul căruia pământul să graviteze, căci este centrul de putere al pământului și sursa acestuia de lumină, căldură și energie. (Gen. 1:14-19) Și ce minge teribilă de foc este! Din căldura totală radiată de soare, numai o parte din 1.000 de milioane de părți ajunge pe acest glob și totuși această valoare mică este atât de mare încât ne suprasolicită înțelegerea. Estimările spun că ar fi necesar ca 1.000 de milioane de tone de cărbune să ardă în fiecare secundă ca să genereze cantitatea de căldură primită de la soare.

Oamenii de știință și inventatorii laudă vitezele supersonice pe care le-au obținut și distanțele pe care speră ca într-o bună zi să le parcurgă „navele spațiale”; dar, luând în considerare distanțele cosmice și vitezele planetare, cele mai mari realizări ale științei sunt extrem de mici. Soarele, spre exemplu, este la o distanță de cca. 150.000.000 de km. Dar cât de departe este asta, omulețule? Păi, dacă ar fi să călătorești non-stop cu un tren care parcurge 150 de km pe oră, zi și noapte, ți-ar lua mai mult de 114 ani să faci un singur drum până la soare! Pentru a ajunge la aceeași destinație de la Pluto, cea mai îndepărtată planetă din sistemul nostru solar, ar dura mai mult de 4.200 de ani.

În același timp, globul nostru se rotește zilnic în jurul axei lui cu o viteză la suprafață de la ecuator de mai mult de 1.600 de km pe oră, se aruncă în jurul soarelui cu o viteză de 99.000 de km pe oră, fără să varieze cu mai mult de 1/1600 pe secundă în această călătorie anuală de 898.000.000 de km. Dar aceasta nu este tot. Întregul sistem solar – soarele nostru, luna, pământul și celelalte planete – în timp ce mențin această sincronizare perfectă între ele, toate împreună, se grăbesc prin spațiu în direcția generală a stelei Vega, cu 69.201 de km pe oră, o viteză de 21 de ori mai mare decât viteza unei ghiulele. Nicio sincronizare electronică făcută de om nu ar putea regla aceste mișcări cu asemenea acuratețe și precizie.

ÎN AFARA ȘI DINCOLO DE SISTEMUL NOSTRU SOLAR

Când David, un om temător de Dumnezeu, a văzut frumusețea și grandoarea cerului în noapte, el privea dincolo de acest mic sistem solar în care ne învârtim.

Pentru el a fost ca și când s-ar fi aflat în interiorul unui cort, privind o cortină imensă împrejurătoare întreșută cu bijuterii, diamante și pietre prețioase strălucitoare. David a știu că același Dumnezeu Iehova, care a făcut pământul, a modelat și stelele. Toate erau lucrarea mâinilor Sale fără pereche. Isaia, profetul, după ce a privit aceeași boltă cerească plină de stele, a înțeles de ce Iehova a asemănat această sferă terestră cu un umil așternut al picioarelor. – Gen. 1:16; 2Reg. 19:15; Ps. 102:25; 104:1,2; Isa. 42:5; 44:24; 66:1,2; Faptele 7:48-50.

Dar ceea ce au văzut la un moment dat acei oameni din vechime au fost cel mult cca. 2000 de stele, o foarte mică fracțiune a gloriei celeste care formează galaxia noastră, numită în mod obișnuit Calea Lactee. Telescopul a adus în vedere atât de multe stele încât omul nu le-ar putea număra vreodată. Pe o arie a cerului nu mai mare decât sfera Big Dipper, există 50.000.000 de stele și estimările bazate pe fotografiile actuale spun că există cel puțin 50.000.000.000 de stele în Calea Lactee. Este cert atunci că este adevărat Cuvântul lui Dumnezeu: omul nu poate număra stelele la fel cum nu poate număra firele de nisip de pe țărmul mării. – Ier. 32:22, *Mo*.

Atunci cât de mare este Calea Lactee în care sunt „înghesuite” atât de multe miliarde de stele? Omul o poate măsura cu suficientă acuratețe, dar după ce face asta, creierul lui este atât de mic încât nu poate înțelege de fapt cât spațiu enorm ocupă. Vă îndoiiți de acest lucru? Vreți să încercați, când toți ceilalți nu au reușit, să vă imaginați cât de mare este galaxia noastră? Atunci, iată cifrele.

Amintiți-vă ce distanță este de aici la soare și cât de mult durează să ajungi acolo cu un tren de mare viteză – 114 ani. Ei bine, următoarea cea mai apropiată stea este de 300.000 de ori mai îndepărtată decât soarele. Dacă, după ce ați ajuns, v-ați întoarce pe pământ, excursia voastră dus-întors a dura 69.000.000 de ani. Nicio ființa umană nu își poate imagina cât de lung este acest timp, atunci cum poate cineva să înțeleagă ce distanță este de-a lungul diametrului ecuatorial al Căii Lactee, când acesta echivalează cu 4.000 de asemenea călătorii? Iată de ce: pentru ca o rază de lumină să străbată, la o viteză de 299.337 de km pe secundă, ar dura 33.000 de ani să treacă de o parte a Căii Lactee pe cealaltă!

Imaginația omului se clatină când se gândește că soarele este de 108 ori mai mare în diametru decât pământul, și totuși există o armată nenumărată de alte stele, de multe ori mai mari decât soarele. Aldebaran este de 40 de ori mai mare decât soarele și de 90 de ori mai strălucitoare. Dar aceasta nu este nimic. Cea mai mare stea cunoscută omului, Antares, este de 14.000 de ori mai mare decât soarele nostru. Gândiți-vă la ea ca la o minge topită de foc, cu cca. 600.000.000 de km în diametru și de 90.000.000 de ori mai strălucitoare decât soarele nostru! Doar distanța enormă o face să pară mică.

TOTUȘI, MAI MARE DECÂT TOATE ACESTEA ESTE IEHOVA

Ca toate creația lui Dumnezeu, există o varietate nesfârșită între aceste stele. Fiecare are propria frumusețe astrală. „O stea diferită de alta în glorie.” (1Cor.

15:41) Unele sunt albe, unele galbene, unele albastre și altele sunt roșii. Fiecare călătorește cu propria viteză specială. Luminoasa stea care se mișcă cel mai repede este Arcturus, cu o viteză de 120 km pe secundă (aproximativ 434.522 de km pe oră). Un motiv suficient pentru care Dumnezeu ar putea-o folosi pentru a ilustra cât de mic și neputincios este omul. „Poți tu să călăuzești steaua Arcturus?” I-a întrebat Atotputernicul pe Iov. (Iov 38:32) Unele stele sunt mai reci decât soarele nostru, altele sunt de două ori, trei ori și chiar de cinci ori mai fierbinți. Unele sunt mai strălucitoare; altele sunt extrem de fade. Coadă unei comete este de fapt vid, cântărind doar unu din patru sextilioane ($1/4000000000000000000000$), similar cu la fel de mult ca volumul aerului, unde o *stea pitică* este atât de incredibil de grea încât un inch cub al acesteia cântărește cât 1000 de tone. Minuni, într-adevăr, demonstrând gloria și maiestatea Creatorului lor!

Micșorându-l pe om și înălțându-l pe Iehova și mai mult, telescoapele gigantice dezvăluie că această galaxie, de care pământul nostru aparține, este doar un univers insular într-o mare a spațiului. În afara și dincolo de Calea Lactee există mai mult de 100.000.000.000 de alte Căi Lactee, numite nebuloase, fiecare conținând bilioane de sori, stele și planete. Telescopul Palomar de 200 de inci este capabil să ajungă la 1.100.000.000 ani lumină (un an lumină este egal cu 6 trilioane de mile), și încă nu se sfârșesc stelele. Asta înseamnă că aceste stele sunt atât de îndepărtate încât lumina care le-a părăsit acum 1.100.000.000 de ani, doar acum ajunge pe globul nostru. În vederea unor asemenea date astronomice, asemenea distanțe, cu cât mai mare decât timpul și spațiul și tot ce le umple, trebuie să fie Iehova Dumnezeu! Ce puteri de comunicare trebuie să dețină! Căci, clipă de clipă el știe ce se întâmplă în cel mai îndepărtat colț al infinitului. Nu, nici măcar „cerul și cerul cerurilor” nu pot să-l cuprindă pe Iehova. – 1Regi 8:27; 2Cron. 2:6; 6:18.

Din nou întrebarea: „Ce este omul, ca să îți pese de el?” Din nou același răspuns sincer: în comparație cu Atotputernicul Dumnezeu, Creator al cerului și al pământului, omul este foarte, foarte mic! „Națiunile sunt un simplu strop într-o găleată, nu mai mult pentru el decât praf pe o balanță! În fața lui, toate națiunile sunt ca și nimic; pentru el, ele sunt goale și fără sens. Atunci pe cine poți compara cu Dumnezeu?” Iehova Dumnezeu este cel care „stă deasupra pământului rotund, atât de sus încât locuitorii acestuia arată ca niște lăcuste; el întinde cerurile ca pe o perdea și le înșiră ca pe un cort. Ridicați-vă ochii, priviți sus; cine a făcut aceste stele? Cel care le aranjează în ordine, chemându-le pe fiecare după nume”. Firavul om nu poate nici măcar să numere stelele, cu atât mai puțin să le cheme după nume. – Isa. 40:15,17,18,22,26, *Mo*.

Dacă toată această creație neînsuflețită laudă pe Iehova pentru cine și ce este, atunci „tot pământul să se teamă de Iehova, toți locuitorii lumii să rămână copleșită de El!” – Ps. 33:8, *AS*; 148:1-6.

Glasul clerului, critică neîntemeiată

Pe 2 august, Societatea Turnul de Veghere a publicat *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*. Chiar a doua zi publicația Daily Star din Toronto a publicat pe prima pagină următoarele:

„LIBERTATE NEFONDATĂ, SPUNE CLERUL MĂRTURIEI BIBLIEI”

„Mai mulți clerici și cercetători ai Bibliei au spus că martorii lui Iehova și-au luat libertăți nefondate, respingând ideea Sfintei Treimi într-o nouă traducere a Scripturilor Grecești, ce includ Noul Testament. Descoperită ieri, versiunea substituie cuvintele ‘spiritul, apa și sângele’ cu fraza „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”. Traducerea din urmă se găsește frecvent în *Versiunea Regele Iacob* a Noului Testament, folosită de bisericile ortodoxe.”

Acești clerici critici sunt prost informați, și în graba lor de a lupta se fac de rușine. Ei ar trebui să fie atenți la proverbul: „Nu te grăbi să te lupți, ca nu cumva să nu știi ce să faci la urmă, când semenul tău te va face de rușine.” (Prov. 25:8) Studenții informați ai Bibliei știu că fraza „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt” nu se regăsește nici măcar o dată în *Versiunea Regele Iacob*. O dată se găsește fraza „Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh”, în 1 Ioan 5:7. Și ce spuneți despre fraza „spiritul, apa și sângele”? Este o substituție pentru altă frază? Nu. Aceste cuvinte identice apar atât în *Versiunea Regele Iacob* cât și în *Traducerea Lumii Noi*, în 1 Ioan 5:8. Ceea ce a făcut *Traducerea Lumii Noi* a fost să omită fraza din *Versiunea Regele Iacob* din 1 Ioan 5:7: „Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh; și acestea trei una sunt.”

Ei bine, a fost aceasta o „libertate nefondată”? Clerul critic s-a gândit că da, căci raportul presei a continuat: „Prof. B. W. Horan, autoritate la Colegiul Biblic Wycliffe, a spus că traducerea aprobată de Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere – nume oficial al Martorilor – nu poate avea o bază reală. El a adăugat: ‘Cuvintele – „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh” sunt clare în greaca originală, singura noastră autoritate, și astfel a fost tradus în toate versiunile în engleză. Ei își asumă libertăți nefondate și odată ce faci aceasta, nu mai înțelegi nimic din Scripturi. Ei nu au niciun drept pentru traducerea lor.’ Oficialii Bisericilor Anglicană, Unită, Baptiste, Presbiteriană și Științei Creștine, au fost de acord cu Prof. Horan.”

Cum poate fi Horan o „autoritate a Bibliei” pentru Colegiul Wycliffe, și totuși să spună că această frază există în greaca originală și este tradusă „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh” în „toate versiunile engleze”? Originalele în greacă au fost scrise în primul secol al erei noastre, dar abia în secolul al șaisprezecelea s-au strecurat aceste cuvinte false într-un manuscris în greacă. În anul 1516 Erasmus a produs un text al „Noului Testament” în greacă. El a scos mai multe ediții și primele două nu conțineau cuvintele false la 1 Ioan 5:7. Totuși, omiterea acestui text a fost remarcată de autorități catolice, în special de către Stunica, și printr-un plan ulterior Stunica l-a convins pe Erasmus să le insereze în ediția următoare,

împotriva raționamentului mai bun al lui Erasmus. William Tyndale a folosit această ediție din urmă a lui Erasmus pentru a-și revizui traducerea în engleză, și această versiune a lui Tyndale este baza popularei *Versiuni Regele Iacob* din 1611. Astfel vedem că 1 Ioan 5:7 nu s-a aflat niciodată în originalul Scripturilor Grecești, croindu-și drum în *Versiunea Regele Iacob*.

Și ce se poate spune despre afirmația lui Horan că acest text trinitarian există în „toate versiunile în engleză”? Este foarte greu să credem că el este așa de ignorant cu privire la fapte, totuși este mai bună aceasta decât să credem că el denaturează în mod intenționat. În anul 1881 a fost publicată o ediție revizuită a „Noului Testament” în *Versiuna Regele Iacob*, numită „Versiunea engleză revizuită”. Aceasta omitea textul fals de la 1 Ioan 5:7, așa cum a făcut și Benjamin Wilson în versiunea *Emphatic Diaglott* câțiva ani mai târziu. Aproape fără nicio excepție, toate versiunile moderne îl omit.

Versiunea Americană Standard din 1901 a făcut la fel. Când Scripturile Grecești ale acestei versiuni au fost revizuite și publicate în 1946, textul fals încă lipsea. La fel este omis în traducerea modernă a lui Moffat (1922), în *O Traducere Americană*, de Goodspeed (1935), în *Noul Testament în Engleza de Bază* (1941), în versiunea lui Darby (1949), în versiunea lui Weymouth (ediția a cincea, 1929), în *Noul Testament al Secolului al XX-lea* (1901), în *Biblia Accentuată* a lui Rotherham (1897), și aproape la fel în practic toate versiunile engleze moderne. Clericul baptist J. B. McLaurin, care a protestat împotriva *Traducerii Lumii Noi* trebuia să știe că Societatea americană baptistă de editare și-a rezervat dreptul de autor și a publicat în 1924 o versiune modernă a Scripturilor Grecești, în care ei au omis versetul fals. (Alți critici grăbiți ai *Traducerii Lumii Noi* au fost D. B. Rogers, Biserica Anglicană și F. W. Boorer, Știința Creștină, V. T. Mooney, Biserica Unită și J. A. Munro, Biserica Presbiteriană).

Catolicul Monsignor Knox a completat o traducere în 1943, și deși a inclus textul fals a admis într-o notă de subsol: „Acest verset nu apare în niciun manuscris grec bun.” Traducerea Fraternitatea Catolică a explicat că a păstrat textul pentru că Sfântul Scaun și-a rezervat dreptul de a nu trece peste text, dar a admis că în conformitate cu mărturia multor manuscrise versetul era fals. Adevărul este că orice cleric informat știe că aceste cuvinte de la 1 Ioan 5:7, așa cum apar în *Versiunea Regele Iacob*, nu se găsesc în cele mai de încredere manuscrise ale Scripturii Grecești, și anume – Vatican 1209, Sinaitic și cel Alexandrin. Textul grec folosit la baza *Traducerii Lumii Noi* este textul acceptat peste tot de Westcott și Hort (1881), datorită calității sale recunoscute. Acesta nu conține cuvintele false de la 1 Ioan 5:7.

Având în vedere toate acestea, la ce concluzie ajungem? Că *Traducerea Lumii Noi* nu și-a asumat libertăți nefondate, ci că acești clerici și-au exprimat un criticism nefondat și în graba lor de a face așa au dat dovadă de ignoranță sau prejudecată, sau de ambele, spre rușinea lor.

„Cel care este iute în spirit ridică în slăvi nebunia. Cel care răspunde înainte de a asculta, este o nebunie și o rușine pentru el.” – Prov. 14:29; 18:13.

ISUS, FIUL CREDINCIOS AL LUI DUMNEZEU

Nici o altă naștere din toată istoria umană nu a egalat în importanță nașterea lui Isus. El, care era purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, sau Logosul, care a fost prima și singura creație directă a lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate celelalte lucruri, și-a pus deoparte nobila existență invizibilă ca și creatură spirit și a fost născut din carne umană în forma umilă a omului. Nu este de mirare că la nașterea sa creaturile îngerești au cântat în mod triumfător: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi; și pe pământ pace printre oamenii cu bunăvoință.” – Ioan 1:1-14, *ED*; Apoc. 3:14; Luca 2:13, 14, *Dy*.

Și de ce și-a pus deoparte acest „singur Fiu născut” al lui Dumnezeu gloria cerească, devenind om? (1Ioan 4:9) Există câteva motive foarte importante. Născut din Maria, fiica lui Eli, Isus a devenit un descendent natural al regelui David, deci „fiul lui David”. Tatăl său adoptiv, Iosif, de asemenea un descendent natural al lui David, a putut să-i transmită lui Isus dreptul legal la tronul lui David. (Mat. 1:1-17; Luca 3:23-38). Născut perfect sub legământul legii, Isus a putut să împlinească acea lege și s-o aducă la sfârșit. (Gal. 4:4; Mat. 5:17). Fiind smerit în chip de rob, chiar în asemănarea omului păcătos, El i-a ținut piept lui Satan, și-a păstrat integritatea și s-a dovedit calificat să fie justificatorul lui Iehova Dumnezeu. – Fil. 2:5-8.

Mai mult decât atât, Isus a fost un om perfect, nici mai mult nici mai puțin, echivalentul omului perfect Adam. Prin urmare, El a putut să jertfească o viață umană perfectă ca preț de răscumpărare pentru tot ce a pierdut Adam, și anume dreptul la viață umană perfectă și să dea viață urmașilor. – 1Cor. 15:21, 22.

Era în toamna anului 2 î.C., aproximativ la 1 octombrie. Păstorii încă mai erau pe câmpuri păzindu-și turmele, când un înger i-a informat despre miraculoasa naștere a lui Isus. (Luca 2:8-20). Nașterea acestei „semințe” promise, cel care, la timpul potrivit, va zdrobi capul șarpelui, l-a făcut pe acel Șarpe, Satan Diavolul, extrem de mânios (Gen. 3:15). Așa că Diavolul a încercat să-l omoare pe pruncul Isus. Avertizați de Domnul, părinții au fugit în Egipt. După moartea lui Irod, ei s-au întors și s-au stabilit în Nazaret. (Mat. 2:1-23). „Și copilul creștea și devenea puternic, plin de înțelepciune; și favoarea lui Dumnezeu era peste el.” – Luca 2:40, *RS*.

La sărbătoarea Paștelui din Ierusalim, când avea doar doisprezece ani, el i-a uimit pe doctorii învățați și pe înțelepții acelor zile prin întrebările și răspunsurile lui. Când a fost muștră de mama sa că nu se întorsese acasă împreună cu ei, Isus a răspuns simplu: „N-ați știut că trebuia să fiu în casa Tatălui meu?” (Luca 2:41-49, *RS*). Pe măsură ce creștea, el a învățat meseria de tâmplar de la tatăl lui adoptiv și „creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” – Luca 2:52.

Intrat în serviciul public la vârsta de 30 de ani

Ajungând la vârsta maturității, conform legii iudaice, Isus a fost botezat în râul Iordan. Oamenii nu erau botezați în Iordan în friguroasa lună decembrie. Aceasta se întâmpla în toamna anului 29 A.D., dovadă că Isus n-a fost născut pe 25 decembrie. (Luca 3:21-23). Dar de ce a fost botezat neprihănitul Isus? Deoarece El făcuse o consacrare sau un contract, ca de aici înainte să facă voința Tatălui Său Iehova, și nu pe a sa proprie. (Ps. 40:7, 8; Ioan 4:34). Botezul Său a simbolizat faptul că făcuse o astfel de înțelegere.

Imediat după botezul Lui, Isus s-a dus în pustiu și acolo a petrecut 40 de zile, pregătindu-se pentru serviciul Său public. La sfârșitul acelei perioade, Diavolul a venit la El cu ispite foarte subtile, pe care Isus le-a respins cu „sabia spiritului”, Cuvântul lui Dumnezeu. (Mat. 4:1-11). După aceea, Isus a venit în contact cu câțiva din discipolii lui Ioan, care au devenit însoțitorii Lui în timp ce călătorea spre nord, în Galileea. Acolo, în Cana, cu ocazia petrecerii de la căsătorie, Isus a făcut primul Său miracol, transformarea apei în vin. – Ioan 1:29-51; 2:1-11.

În primăvara anului 30 A.D., cu șase luni de predicare a evangheliei în spate, cu întregul popor conștient de prezența lui Mesia, era timpul ca Isus să urce la Ierusalim pentru Paștele anual. Acolo el i-a găsit pe schimbătorii de bani și pe cei care vindeau boi, oi și porumbei chiar în templu. Înflăcărat de zel pentru Iehova, Isus a făcut un bici din sfori și, răsturnând mesele de bani și alungând toți negustorii și vitele, a zis: „Afară cu acestea! Casa Tatălui Meu nu va fi transformată într-o prăvălie!” – Ioan 2:13-17, *Mo*.

Toată Galileea aude mesajul Împărăției

Cu adevărat un om de acțiune! Isus a mers în sus și-n jos prin țară, în lungul și-n latul ei, pe picioare, predicând și punând mărturie oamenilor: în casele lor, în piețe, pe drum, în adunările în aer liber de pe versanții munților, oriunde oamenii ascultau. Vă aduceți aminte cum și-a făcut El timp să stea de vorbă cu acea femeie samariteană la izvorul lui Iacov? (Ioan 4:4-26). El a petrecut, de asemenea, multe ore la vizitele ulterioare, instruindu-i pe capii de familie în continuare în Scripturi. Și pentru toate acestea El n-a strâns niciodată o colectă.

Următorii doi ani după Paștele anului 30 A.D., Isus și-a concentrat activitatea în Galileea, transmițând emoționantul mesaj: „Împărăția cerului este aproape!” (Mat. 4:17). Într-adevăr așa era, căci Însuși Regele era prezent. Dar nu toată lumea îl accepta pe acest proclamator de vești bune. De exemplu, atunci când a intrat în sinagoga din orașul Său natal, Nazaret, și a citit din cartea lui Isaia, capitolul 61, aplicând la Sine profeția înregistrată acolo, oamenii l-au luat în râs ca fiind doar fiul unui tâmplar și chiar au încercat să-l omoare. În contrast izbitor cu proprii lui concetățeni au fost cei din Capernaum, care au ascultat cu atenție, „uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” – Luca 4:16-32.

„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod.” (Mat. 4:23). Acest prim tur organizat în Galileea a fost întrerupt de sărbătoarea

Paștelui de la Ierusalim, din anul 31 A.D. Acolo, Isus a vindecat un infirm în ziua de sabbat și, ca urmare, a venit în conflict cu fariseii care respectau tradiția și care căutau să-l omoare. Cu toate acestea, Isus I-a atribuit tot meritul lui Iehova Dumnezeu: „Fiul nu poate face nimic de la Sine.” (Ioan 5:1-47). Întors din nou în teritoriul Lui din Galileea, acest predicator sincer a rostit acea minunată cuvântare cunoscută ca „predica de pe munte.” – Matei capitolele 5, 6, 7.

Graba necesară pentru a încheia marea lucrare

Ultima jumătate a serviciului lui Isus a fost plină de lucrare și agitație. Nu o dată, ci de trei ori, El a trebuit să traverseze teritoriul Galileei. El a trebuit să ducă mărturia în Perea, de cealaltă parte a Iordanului. Renumele Său a adus mari mulțimi pentru a auzi importantul mesaj al Împărăției; totuși, în același timp „tainele împărăției cerului”, cuprinse în parabole, erau destinate numai discipolilor. (Mat. 13:1-53). Continuând să facă multe miracole – vindecând bolnavi, infirmi, neputincioși și înviind morți – Isus a mai hrănit și o mulțime de 5.000 de oameni și o alta de 4.000, „în afară de femei și copii.” (Mat. 14:13-21; 15:32-38). Odată cu aceste demonstrații și cuvântări publice, El a reușit să dea și îndemnuri de smerenie, blândețe, de iubire unii față de alții, de iertare și îndurare. – Mat. 18:1-35.

Paștele a venit în timp ce Cristos se afla în cel de-al treilea său tur prin Galileea, dar această sărbătoare n-a celebrat-o într-un mod *public*. El a fost din nou la Ierusalim pentru sărbătoarea corturilor în toamna anului. Timpul se scurgea. Secerișul era mare; lucrătorii puțini; abia șase luni mai rămăseseră pentru a încheia lucrarea. De aceea, Isus a trimis alți șaptezeci de discipoli să pregătească terenul pentru serviciul Său și apoi s-a întors repede prin Samaria, a traversat Iordanul, s-a dus în Perea, a traversat din nou Iordanul pentru a-l învia pe Lazăr din morți, s-a întors prin Samaria pentru o altă vizită în Perea și apoi s-a întors în Betania, cu numai câteva zile înainte de marele și finalul Paște.

Aceasta a însemnat multă călătorie și predicare cuprinse în șase luni, o concentrare potrivită pentru ce avea să realizeze El în ultimele șase zile ale călătoriei Sale aici, pe pământ. (Luca 10:1-11:28). Dar chiar și așa, El și-a făcut timp pe drum să arate bunătate și compasiune afectuoasă față de toți, inclusiv față de copiii mici. – Marcu 10:13-16.

Acea ultimă și mare săptămână, actul final, să zicem așa, al unei drame uimitoare, și care a fost punctul culminant al serviciului public al lui Isus, a fost jucat în Ierusalim și în împrejurimile acestuia. Intrând călare în Ierusalim printr-o procesiune triumfală, Cristos s-a prezentat ca Rege în mijlocul aclamațiilor vesele. Atunci El a curățat templul a doua oară, alungându-i pe escrocii religioși care făcuseră din casa Tatălui Său o peșteră de tâlhari. (Mat. 21:1-16). Ziua următoare, Isus i-a demascat în parabolele Lui pe preoți ca fiind cei vinovați de respingerea și uciderea lui Mesia, moștenitorul Împărăției, și i-a mai denunțat, zicând: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici!” Iar națiunii, ca întreg, i-a zis: „Iată că vi se lasă casa pustie!” – Mat. 21:17 - 23:39.

Într-o cameră de sus din Ierusalim, pe 14 Nisan anul 33 A.D., Isus a sărbătorit ultimul Paște împreună cu apostolii Săi, le-a spălat picioarele ca pildă de iubire și serviciu reciproc, a instituit Comemorarea cu cei unsprezece credincioși și apoi le-a dat multe instrucțiuni de neprețuit. (Ioan 13:2-17:26). Au urmat evenimente importante, într-o succesiune rapidă. Dureroasa scenă din grădina Ghetsimani a fost urmată de trădarea lui Isus, de arestarea și procesul Lui înaintea tribunalului suprem evreiesc, Sinedriul. Întors la Pilat, politicianul, El a fost trimis la Irod, care l-a trimis în mod batjocoritor la guvernatorul Pilat. Acesta, deși știa că Isus era nevinovat, l-a predat să fie omorât, pentru a satisface pofta preoților însetați de sânge! (Mat. 26:36 - 27:31). Pironit pe un blestemat stâlp de tortură între tâlhari, acest iubit Fiu al lui Dumnezeu, după ce a suferit ore întregi de batjocură și tortură, a strigat: „S-a sfârșit!”

Isus luptase o luptă bună, își încheiase mărturia ca „martorul credincios și adevărat” al lui Dumnezeu, îl dovedise mincinos pe Diavol, răscumpărase dreptul la viață pierdut pentru urmașii lui Adam, era într-adevăr demn să fie marele justificator al lui Iehova Dumnezeu. Pentru o asemenea ascultare, Iehova și-a înviat credinciosul Fiu cu un trup spiritual și l-a înălțat la o poziție în Univers mai presus de toate celelalte creaturi, „ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi ... și ca orice limbă să mărturisească faptul că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.” – Filip. 2:10, 11.

„Mizerabili mângâietori”

CREȘTINII sunt însărcinați să „mângâie pe cei care plâng”. (Isa. 61:2) Dar clerul religiilor ortodoxe ale creștinătății nu aduce roadele care să-i identifice ca mângâietori creștini. De exemplu, unde vedem vreo mângâiere în următoarea declarație pe care catolicul iezuit Robert I. Gannon, ex-președintele Universității Fordham, a făcut-o în fața unei audiențe formată din tinerii unui liceu? – „Generația voastră are un punct de vedere diferit. Voi ați fost născuți în haos. Este o parte a providenței lui Dumnezeu ca voi, fiii și fiicele noastre, care trebuie să strângeți cioburile epocii moderne, să priviți la dezordine și nesiguranță ca la o stare normală pe care s-o înfrunțați fără uimire sau frică.”

De ce trebuie un preot catolic să spună că este providența lui Dumnezeu ca noi să vedem haosul și dezordinea ca fiind normale? Aceasta cu greu se potrivește cu scriptura din 1 Corinteni 14:33, așa cum a fost tradusă de Monsignor Knox: „Dumnezeu este autorul păcii, nu al dezordinii.” După ce adulții fac dezordine, despre ce mângâiere le vorbim tinerilor atunci când le spunem că trebuie „să strângă cioburile”? Și dacă în providența lui Dumnezeu dezordinea este normală, de ce să le spunem tinerilor să o considere anormală, strângând cioburile?

Cuvintele goale ale lui Gannon nu vor împiedica teama despre care Isus a spus că va veni în aceste zile, din cauza haosului și a dezordinii din timpurile noastre: „Oamenii vor leșina de frică în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra întregului

pământ.” (Luca 21:26, *Dy*) Isus nu a ignorat această teamă considerând-o normală și ca fiind „parte din providența lui Dumnezeu”, ci a oferit o mângâiere reală în legătură cu ea, arătând că ea și alte stări anormale din aceste zile din urmă se datorează lui Satan, și sunt premergătoare ale sfârșitului acestei lumi vechi și începutul lumii noi și drepte a lui Iehova. – Luca 21:28; Apoc. 12:12; 21:1-5.

Această doză anormală de necazuri de la Satan a început când a fost alungat din cer, în anul 1914, de către Regele nou întronat, Isus Cristos; este demn de remarcat că publicația din New York, *Sunday News*, prezentând declarația lui Gannon, a spus că în anul care a precedat acel eveniment ceresc a fost ultimul an normal din istorie, așa cum urmează: „În prezent lumea se află într-o situație haotică, cu imperii vechi clătinându-se nebunește de la efectele ultimului mare război, cu Democrația Statelor Unite, cu socialismul englez și comunismul rusesc luptând pentru mințile omenirii. În plus, lumea se află mai mult sau mai puțin în haos pentru o perioadă de timp. Ultimul an complet ‘normal’ din istorie a fost anul 1913, anul de dinaintea primului Război Mondial [...] Unde vom ajunge, nu putem ghici. Poate sfârșitul, așa cum prezic unii negustorii triști, va fi un suicid atomic al întregii rase umane.”

Când omul credincios Iov a fost asaltat de Satan datorită integrității sale față de Iehova Dumnezeu, el a fost vizitat de către „trei prieteni” care au venit „să-l mângâie”. (Iov 2:11) Dar după ce a ascultat din presupusa lor înțelepciune despre circumstanțele dureroase în care se afla, Iov a strigat: „Ce mângâietori mizerabili sunteți. Oare cuvintele zadarnice nu vor avea sfârșit?” Sau să punem cuvintele așa cum sunt redade de traducerea catolică Douay a Bibliei: „Voi sunteți mângâietori enervanți. Nu vor avea sfârșit cuvintele fără conținut?” (Iov 16:2, 3) Cei care bolborosesc că aceste timpuri sunt normale și sunt „o parte a providenței lui Dumnezeu” sunt cu siguranță „mângâietori mizerabili” și nu au o valoare mai mare decât cea pe care a dat-o Iov celor „trei prieteni” ai lui.

Adevărații creștini pot și oferă mângâiere reală celor care plâng și care sunt destul de smeriți pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu despre timpurile periculoase prezente în care ne aflăm. Satan cel mânios este autorul condițiilor haotice și dezordonate din prezent, dar semnele timpurilor arată că în curând el și lumea lui rea vor fi distruse, și în locul lor va veni împărăția lui Cristos ce va domni peste un pământ curățat, cu oameni cu bunăvoință. Atunci providența lui Dumnezeu se va îngriji ca pacea să domnească. Toți pot primi acum mângâiere din faptul că atunci, atât în cer cât și pe pământ, Dumnezeu va fi „autorul păcii, nu al dezordinii.”

„Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul”

Primei perechi umane, Adam și Eva, Dumnezeu i-a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste animalele domestice și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ.”

(Gen. 1:28, AT) Că acesta este scopul lui Dumnezeu referitor la pământ reiese clar și din Isaia 45:18, unde ni se spune că Dumnezeu a făcut pământul pentru a fi locuit.

Din moment ce acesta este scopul lui Dumnezeu referitor la pământ, acesta va fi împlinit, căci el spune în continuare: „Eu am vorbit și eu îl voi face să se îplinească. Eu am hotărât și tot eu voi împlini.” – Isa. 46:11.

Porunca, „creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul”, care vine de la Iehova Dumnezeu, avea să fie o poruncă autoritară sau un *mandat*; și el fiind Cel Divin, acesta avea să fie un *mandat divin*. Când acest mandat divin a fost dat primilor noștri părinți ei erau perfecți și drepecți, căci toată lucrarea lui Dumnezeu este perfectă. (Deut. 32:4) Pentru a-i ajuta să continue pe calea dreptății și ascultării și pentru a-i proteja de rău, Dumnezeu le-a dăruit un înger păzitor. (Ezec. 28:13, 14) Totuși, acest înger păzitor a devenit plin de mândrie și ambițios într-un mod egoist. Pentru a-și îndeplini planul ambițios el i-a ademenit pe primii noștri părinți într-o cale de acțiune a neascultării, ce a dus la moartea lor. Acel heruvim este cunoscut de atunci încoace cu numele de Balaur, Șarpe, Diavol și Satan. (Apoc. 20:2). Deși în timpul răscoalei sale, Dumnezeu a hotărât distrugerea sa, el i-a permis să-și continue activitatea ticaloasă până în timpul prezent, ca „dumnezeul acestei lumi” (Gen. 3:15; 2 Cor. 4:4). Din moment ce scopul aceluia mandat divin era să fie aduși pe lume copii în dreptate și pentru viață, înseamnă ca în asemenea condiții nedrepte, și cu Adam și Eva sub sentința morții, mandatul nu putea să fie împlinit așa cum intenționase Iehova Dumnezeu inițial. Deoarece scopurile lui Dumnezeu nu se schimbă, noi putem să așteptăm cu încredere ca mandatul divin să fie totuși îndeplinit.

Cine va împlini acel mandat divin? Nu creștinii care speră să aibă parte de glorie cerească împreună cu Isus Cristos, pentru că mandatul divin trebuie să fie împlinit pe pământ de către creaturi umane. (Vezi Ioan 14:2, 3; 1 Ioan 3:2; Apoc. 20:5, 6.) Creaturile spirituale glorioase din cer nu ar putea să îplinească o asemenea poruncă. – 1 Cor. 15:43, 44.

Nici învierea din morți nu va fi împlinirea aceluia mandat divin. (Ioan 5:28, 29) Într-adevăr, aceasta va contribui la umplerea pământului, totuși se va face prin puterea lui Dumnezeu și nu de creaturi în ascultare de mandatul său. Nici mulțimea înviată nu va fi privilegiată să facă aceasta, căci Isus a declarat clar că aceștia nu se vor căsători. – Mat. 22:30.

Atunci, cine va împlini mandatul divin? Faptele arată că astăzi Dumnezeu și-a acordat spiritul asupra multora, fără să trezească în ei speranța gloriei cerești. Aceștia sunt descriși ca „o mare mulțime” venind din toate națiunile și sunt arătați că stau înaintea tronului lui Dumnezeu, atribuindu salvarea lui și Mielului. (Apoc. 7:9-17) Căutând dreptatea și smerenia, ei au promisiunea că vor fi ascunși în ziua mâniei lui Dumnezeu. (Țef. 2:1-3) După acea expresie a mâniei ei vor avea parte de împlinirea aceluia mandat divin.

POTOPUL PROFETIC

Evenimentele care au provocat potopul din zilele lui Noe și pe cele după aceea, servesc drept cheie pentru a dezlega aceste adevăruri, ilustrând cu acuratețe remarcabilă ceea ce are loc acum și ce va avea loc în curând. Că timpul lui Noe a avut o semnificație profetică chiar Isus Cristos a arătat, spunând: „Și așa cum au fost zilele lui Noe, la fel va fi și prezența Fiului omului.” – Mat. 24:37, *AS*, notă.

Despre ziua lui Noe citim: „Iehova a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice înclinație a gândurilor din inima lui era tot timpul numai spre rău. Iehova a zis: Îl voi nimici pe omul pe care l-am creat de pe fața pământului, de la om până la animal. [...] Dar Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova.” De ce? Pentru că „Noe era un om drept.” – Gen. 6:5, 7-9, *AS*.

Prin urmare, Iehova Dumnezeu i-a poruncit lui Noe să construiască o arcă sau un vas enorm, în care trebuia să-și ia familia și anumite animale. Noe a ascultat, astfel dovedindu-și credința prin lucrările sale. Și el a pus mărturie în continuare despre credința sa, predicând și avertizându-i pe cei răi despre potop. – Evrei 11:7; 2 Pet. 2:5.

Arca a servit drept loc de protecție pentru Noe, familia sa și animalele pe care le-a luat cu el. Ce a ilustrat aceasta? Îngrijirea lui Dumnezeu pentru a-și proteja în prezent poporul de catastrofă, de bătălia de la Armaghedon. (Apoc. 16:16) Și care este această îngrijire? Este organizația lui Dumnezeu, și ea va servi drept loc de protecție de expresia mâniei lui Dumnezeu împotriva dușmanilor săi, la fel cum a fost arca pentru Noe și familia sa.

După ce arca a servit scopului lui Dumnezeu, menținându-i în viață pe cei drepti, și după ce apele potopului au scăzut complet și pământul s-a uscat, Dumnezeu i-a poruncit lui Noe să iasă din arcă, împreună cu familia sa și toate animalele. (Gen. 6:18; 7:2-11; 8:14-16) Noe și familia sa erau singurele creaturi umane vii în acel moment, și toți erau considerați drepti de către Dumnezeu. Acestora el le-a dat din nou mandatul divin: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.” (Gen. 9:2, *AT*) Totuși, nefiind, în realitate, drepti și perfecți, ci pur și simplu socotiți astfel datorită credinței și ascultării, ei au putut împlini acea poruncă doar într-un mod simbolic.

În contrast cu fiii lui Noe, marea mulțime care supraviețuiește Armaghedonului va fi capabilă să împlinească în realitate acel mandat divin pentru că ei vor primi beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos. (Mat. 20:28; Rom. 5:18, 19) După ce au fost socotiți demni de a fi ocrotiți de distrugerea acestui sistem rău datorită credinței și a ascultării lor, continuând în acest fel, ei vor fi ridicați treptat la perfecțiune și dreptate reale și complete. (Isa. 26:9) Satan și hoarda lui de demoni nu vor mai exercita nicio influență rea asupra omenirii, ci vor fi aruncați în abis pentru o mie de ani. (Apoc. 20:1-3) În locul lor Isus Cristos și mireasa sa vor revărsa binecuvântări asupra omenirii ascultătoare. – Apoc. 21:4, 5.

Atunci se ridică întrebarea: Din moment ce cei care vor alcătui marea mulțime sunt acum adunați, este oare căsătoria lor și nașterea de copii acum începutul împlinirii mandatului divin? Faptul că niciunul din fiii lui Noe nu a avut copii

înainte sau în timpul potopului, arată că răspunsul la întrebare trebuie să fie Nu. Doar opt oameni au intrat în arcă și doar opt au ieșit. (Gen. 7:13; 8:16; 1 Pet. 3:20) În armonie cu faptul că mandatul divin a fost din nou dat după potop, primul copil amintit s-a născut la doi ani după potop. (Gen. 11:10) Prin urmare, concluzia este că timpul pentru împlinirea mandatului divin este după Armaghedon.

Din moment ce împlinirea poruncii „creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul” așteaptă până după Armaghedon, înseamnă aceasta că cei care se căsătoresc acum și cresc copii, încalcă legile lui Dumnezeu? Nu, căci Scripturile spun: „căsătoria este onorabilă în toate.” – Evrei 13:4.

Atunci întrebarea se prezintă astfel: Ce putem spune despre cei care se căsătoresc acum sau care erau căsătoriți când au dat atenție avertismentului de a fugi în arca antitipică, asociindu-se cu organizația lui Dumnezeu? Oare vor avea ei același tovarăș de viață după Armaghedon? Dacă ambii soți vor fi ocrotiți în timpul catastrofei, ei vor continua să fie soț și soție. Sfârșitul lumii vechi nu va dizolva asemenea legături de căsătorie. Scripturile arată că doar moartea sau infidelitatea unuia dintre ei îi eliberează de legământul inițiat în timpul căsătoriei. Acesta fapt din urmă trebuie să aibă un efect liniștitor asupra celor care se gândesc în prezent la căsătorie.

Împlinirea poruncii „creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul” de către marea mulțime ce va supraviețui Armaghedonului și umplerea *completă* a pământului cu milioane de persoane înviate vor fi spre justificarea supremației lui Iehova. Cum? Pentru că acesta a fost scopul original al lui Iehova Dumnezeu, așa cum a fost anunțat primei perechi umane în grădina Eden și heruvimul rebel care a devenit Satan Diavolul, a mizat totul pe abilitatea sa de a împiedica acel scop de a umple pământul cu oameni temători de Dumnezeu, și astfel să demonstreze că Dumnezeu nu este suprem. După ce i-a întors pe Adam și Eva el s-a lăudat că putea să facă același lucru cu urmașii lor. (Iov 1 and 2) Dumnezeu i-a permis să rămână cu scopul de a-i da timp să-și dovedească lauda. – Ex. 9:16, *AT*.

Pentru a-și menține supremația, Iehova Dumnezeu trebuia să-și manifeste dreptatea și puterea distrugându-i pe cei răi. Putea el să facă aceasta, și totuși să-și împlinească scopul cu privire la pământ? Aceasta era problema. Faptele arată că el a fost și este capabil să facă acest lucru, căci așa cum a avut bărbați și femei credincioși pe pământ înainte de potop, oameni pe care i-a ocrotit în timpul acelei catastrofe, la fel are acum pe pământ bărbați și femei pe care el este îndreptățit să-i ocrotească de expresia mâniei sale împotriva tuturor celor nedrepti la Armaghedon, datorită credinței și ascultării lor. Cei care dovedesc astfel că lauda lui Satan că el îi poate întoarce pe toți oamenii de la Iehova Dumnezeu, este o minciună, vor fi răsplătiți cu binecuvântările noii lumi, inclusiv cu împlinirea poruncii „creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”. De asemenea, în felul acesta ei vor avea o parte mai mare în justificarea supremației lui Iehova, făcând ca scopul său cu privire la pământ să devină adevărat; adică pământul să fie plin de o rasă dreaptă de creaturi umane într-un Paradis pe tot pământul, care să aibă

stăpânire peste animalele inferioare și care îl vor servi pe Dumnezeu în spirit și adevăr.

„Vor construi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu se vor osteni în zadar, nici nu vor aduce pe lume copii pentru nimicire, căci ei sunt o rasă din cei binecuvântați de DOMNUL și urmașii lor vor rămâne cu ei. Lupul și mielul se vor hrăni împreună, iar leul va mânca paie ca boul.” – Isa. 65:21, 23, 25, *AT*.

Bogății ale asigurării depline a priceperii noastre

„Pentru ca inima lor să fie mângâiată și ei să fie uniți armonios în iubire, și având în vedere toate bogățiile asigurării depline a priceperii lor, și o cunoștință exactă despre secretul sacru al lui Dumnezeu, Cristos.” – Col. 2:2, *NW*.

Iehova Dumnezeu dorește ca poporul său să înțeleagă Cuvântul său scris, Biblia. Prin pricepre noi obținem asigurarea completă despre ce credem. Doar când înțelegem putem să ne declarăm convingerile la alți oameni, făcând acest lucru cu o puternică convingere că deținem adevărul care merită să fie acceptat de toți. Nu obținem nimic ascultând ceva și totuși să nu înțelegem despre ce este vorba, căci aceasta nu înseamnă nimic pentru noi. Noi nu putem niciodată să facem ce este bine fără să înțelegem care este voința lui Dumnezeu. Mai mult, noi suntem siguri că acționăm prosteste înaintea sa, și aceasta nu va câștiga aprobarea sa. Dar când înțelegem voința sa, așa cum este cuprinsă în instrucțiunile sale scrise, noi o putem îndeplini. Și astfel facem așa consolidând o garanție completă a speranței din noi, și putem să ne menținem cu fermitate speranța până la sfârșit, până când moștenim ceea ce Dumnezeu ne-a promis și până când culegem răsplata sa bună pentru serviciul nostru. Noi dorim să înțelegem cum să ne apropiem de el prin rugăciune, în mod potrivit, și pentru ce să ne rugăm ca să obținem un răspuns. Apoi vom putea să ne apropiem de el cu deplină convingere. Noi dorim să înțelegem clar care este speranța pe care el a pus-o înaintea noastră, ca să nu mai suferim dezamăgirea falselor speranțe, după ce ne-am irosit toate eforturile pentru țeluri greșite. (Evrei 6:11, 12 și 10:22, 23, *NW*) Prin urmare, noi nu putem să ne permitem să subapreciem bogățiile asigurării depline a priceperii.

² În cea ce privește marea majoritate a omenirii, Biblia, în care sunt exprimate voința și scopul lui Dumnezeu, a fost scrisă în limbi moarte – ebraica și greacă comună (*koi-ne*) din vechime. Din acest motiv, Biblia originală a trebuit să fie tradusă pentru noi pentru a ști ceea ce este scris în ea. Chiar atunci ea trebuia să fie tradusă sau explicată așa încât să ne ofere o pricepere despre ceea ce se spune în ea. Cinci secole înainte de Cristos, evreii sau israeliții trebuiau să aibă propriile lor scripturi ebraice traduse pentru a înțelege conținutul lor. Ierusalimul fusese distrus și cei care au supraviețuit au fost duși captivi în Babilon. În cei șaptezeci de ani de exil, a luat naștere o generație nouă. Datorită legăturii strânse dintre generația în creștere și babilonieni, ei și-au pierdut limba maternă și trebuiau să vorbească

aramaica, o limbă similară cu ebraica și înrudită cu ea. Aceasta era limba pe care o vorbeau când au fost restatorniciți în patria lor. Optzeci și doi de ani după ce au fost restatorniciți, guvernatorul Neemia a reușit să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Ei au sărbătorit acest eveniment, când Preotul Ezra și alți leviți au citit Biblia poporului care s-a adunat. Dar pentru ca audiența în general să înțeleagă, acești cititori trebuiau să le-o interpreteze. Despre aceasta citim, în Neemia 8:7, 8: Ei „explicau poporului semnificația legii când stăteau în picioare; citeau din carte, din legea Lui Dumnezeu, traducând pe măsură ce o parcurgeau și explicând înțelesul ei, astfel încât oamenii să poată înțelege ce se citea.” (Mo) Având textul Bibliei tradus din ebraică în aramaica pe care ei o vorbeau, poporul a ajuns să înțeleagă care era legea lui Dumnezeu.

³ În prezent, în multe țări, multe din traduceri ale Bibliei sunt în limbi învechite și astfel nu sunt complet inteligibile, ci au nevoie de explicații în termeni moderni. De exemplu, Versiunea Bibliei Romano-Catolică Douay a fost completată în 1610. Traducerea germană populară de Martin Luther a fost completată în 1534, dar mai târziu a fost revizuită de el. Cea mai populară ediție a Bibliei, *Versiunea Regele Jacob*, sau *Versiunea Autorizată*, a fost publicată în 1611. Astfel aceste versiuni ale Bibliei sunt vechi de sute de ani, și acum limbile au suferit mari schimbări în semnificația cuvintelor și a formelor de exprimare. De asemenea, înțelegerea sensului în ebraica originală, aramaică și greacă a Bibliei a fost îmbunătățită pentru a face posibilă o traducere cât mai exactă. În mod destul de potrivit, au apărut în vorbirea modernă multe traduceri care se folosesc de avantajele din prezent, și toate aruncă lumină asupra paginilor din Sfintele Scripturi. Când publicăm acest articol, ultima și fără îndoială unica versiune este cea intitulată „Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine”, publicată pentru prima dată Miercuri după amiaza, pe 2 august 1950, în ziua a opta a Congresului Internațional al Martorilor lui Iehova „Creșterea Teocrației”, pe Stadionul Yankee, orașul New York. O lectură a acestei versiuni, produsă de Comitetul de Traducere a Bibliei Lumii Noi, adaugă în mod extraordinar la bogățiile noastre ale asigurării depline a piceperii noastre din Cuvântul lui Dumnezeu. Caracteristicile ei sunt multe. Pe măsură ce arătăm câteva dintre ele ar fi bine pentru orice cititor să aibă la îndemână un exemplar al acestei versiuni noi pentru a-l consulta.

DEOSEBIREA SEMNIFICAȚIEI CUVINTELOR

⁴ În *Versiunea Regele Jacob*, ca și în alte versiuni vechi, multe interpretări greșite au fost provocate de redarea a două sau mai multe cuvinte diferite din greaca originală printr-un singur cuvânt în engleză. *Traducerea Lumii Noi*, totuși, menține distincții fine între cuvintele originale, și astfel ajută la o interpretare corectă a Scripturilor. Luați de exemplu cuvântul „lume”. În *Versiunea Regele Jacob*, termenul este folosit pentru a traduce patru cuvinte diferite din greacă: *ai-on'*, *gē*, *kos'mos* și *oi-kou-me'nē*. În profeția lui Isus despre sfârșitul acestei organizații a lumii apar toate cele patru cuvinte. *Versiunea Regele Jacob* nu face nicio diferență între trei din ele; le redă pe toate trei prin „lume”. Dar observați

traducerea noii versiuni în care cele trei cuvinte se găsesc la Matei 24:3, 14, 21; 25:34, *NW*: „În timp ce stătea pe Muntele Măslinilor, discipolii s-au apropiat de el, în particular, și i-au zis: ‘Spune-ne, când vor avea loc aceste lucruri și care va fi semnul prezenței tale și al încheierii [*ai-on*] sistemului?’” Isus a răspuns: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot [*oi-kou-me'nē*] pământul locuit cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul”. „Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul [*kos'mos*] lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi.” „Veniți, binecuvântații Tatălui meu, și moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea [*kos'mos*] lumii!” O asemenea traducere nu poate deloc să-i facă pe cititori să deducă faptul că pământul nostru literal este cel care se va sfârși, ci un sistem de lucruri. Că termenul „pământ” pe care *Regele Iacob* îl redă ca „lume” în Apocalipsa 13:3, poate fi folosit într-un mod simbolic, este arătat într-o nouă exprimare: „Și tot pământul [*gē*] a urmat fiara sălbatică cu admirație”. (*NW*) Aici, bineînțeles, *pământul* înseamnă oamenii care locuiesc pe pământ. Astfel vedem că doar un singur cuvânt [*kos'mos*] este tradus *lume* în noua versiune. Singura excepție în traducerea cuvântului *lume* este în 1 Petru 3:3 unde aplică termenul *kos'mos* la *împodobirea* femeilor.

⁵ Numele de *Neamuri* este omis și forța cuvântului original este adusă prin traducerea lui cu „națiuni” sau „om al națiunilor” sau „oameni ai națiunilor”. (Mat. 24:14; 18:17; 6:7, *NW*) Observați aceasta într-un caz, ultima poruncă a lui Isus către discipolii săi: „Mergeți și faceți discipoli din *oamenii tuturor națiunilor*, botezându-i [pe oameni, nu națiunile] în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.” – Mat. 28:19, *NW*.

⁶ Cuvântul *pneu'ma* are sensul de bază de forță activă, invizibilă, și traducerea nouă îl exprimă în cinci moduri. Mai întâi ca o forță nevăzută în acțiune, fie că este vorba de vânt sau un spirit impersonal. Citim: „Vântul bate unde vrea și auziți sunetul său, dar nu cunoașteți de unde vine și unde merge. Așa este oricine care s-a născut din spirit.” (Ioan 3:8, *NW*) Al doilea sens, ca persoană nevăzută, cerească: „Dumnezeu este Spirit.” (Ioan 4:24, *NW*) Al treilea, ca atitudine sau înclinație mentală: În timp ce *Regele Iacob* spune, „Domnul Isus Crist să fie cu spiritul tău,” noua versiune spune: „Domnul să fie cu spiritul pe care îl arăți.” (2 Tim. 4:22, *NW*; și Filip. 4:23, *NW*) Al patrulea sens, ca forță mișcătoare sau inspiratoare: În loc să folosească expresia incertă „în spirit”, Ioan este făcut să spună: „Prin inspirație am ajuns să fiu în ziua Domnului.” (Apoc. 1:10, *NW*) Aceasta arată că Ioan a ajuns sub puterea spiritului. Al cincilea sens, ca declarație inspirată de o sursă nevăzută: „Iubiților, să nu credeți orice declarație inspirată, ci cercetați declarațiile inspirate ca să vedeți dacă provin de la Dumnezeu, pentru că în lume au ieșit mulți profeți falși. [...] aceasta este declarația inspirată despre anticrist, despre care ați auzit.” (1 Ioan 4:1-3, *NW*) „Apoi am văzut ieșind trei declarații inspirate și necurate, care semănau cu niște broaște. ... Acestea sunt, de fapt, declarații inspirate de demoni și care fac semne și se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” – Apoc. 16:13, 14, *NW*.

⁷ *Regele Iacob* redă două cuvinte diferite din greacă prin „binecuvântat”. Versiunea nouă întotdeauna face distincție între ele și redă unul dintre cuvinte (*ma-ka'ri-os*) prin „fericit”. De exemplu, în predica de pe munte citim: „Fericiți sunt cei care sunt conștienți de necesitatea lor spirituală, căci lor le aparține împărăția cerurilor. Fericiți sunt cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați.” Și altele; astfel încât nu putem să le mai numim „beatitudini” în conformitate cu Latina *Vulgata*. Trebuie să le numim stări de fericire sau fericiri. (Mat. 5:3-12, *NW*) În concordanță cu aceasta, mama umană a lui Isus, Maria este auzită spunând: „Sufletul meu slăvește pe Iehova, [...] Căci, iată! de acum înainte toate generațiile mă vor numi fericită.” (Luca 1:46-48, *NW*) Citim la fel și despre „Dumnezeu fericit” și „fericitul și singurul Autocrat.” (1 Tim. 1:11; 6:15, *NW*) Dumnezeu și Fiul său sunt fericiți!

⁸ În *Regele Iacob* în Evrei 12:1, pentru care motiv scriitorul a trebuit să introducă deodată cuvântul „martori” a dus la o varietate de interpretări, mulți gândind că el se referă la spectatorii ce sunt martori la o cursă athletică. Dar noua versiune arată că verbul înrudit care înseamnă „a pune mărturie” este folosit de patru ori în capitolul precedent în care vorbește despre credință și spune: „Căci prin ea oamenii din vechime au primit mărturie.” El îi numește în mod special pe Abel și Enoch că au avut această mărturie și încheie capitolul, spunând: „Și totuși, toți aceștia, deși au primit mărturie prin credința lor, n-au primit împlinirea promisiunii, pentru că Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun pentru noi.” El deschide apoi următorul capitol, spunând: „Așadar, pentru că suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice greutate și păcatul care ne împresoară așa de ușor și să alergăm cursa cu răbdare.” (Evr. 11:2, 4, 5, 39, 40; 12:1, *NW*) Astfel devenim conștienți de faptul că scriitorul se referă la martorii lui Iehova, de la Abel la Ioan Botezătorul. Prin aceasta cunoaștem că martorii lui Iehova nu și-au avut începutul prima dată în 1931, când acel nume scriptural a fost mărturisit public la congresul nostru internațional din Columbus, Ohio, pentru a ne diferenția de sutele de secte ce pretind că sunt creștine.

⁹ Versiunile moderne redau mai multe cuvinte grecești prin „gospodărie”, inclusiv cuvântul care apare o singură dată, în Matei 24:45. Dar aici, noua versiune face o distincție remarcabilă, redând textul: „Cine este cu adevărat servul credincios și înțelept pe care stăpânul lui l-a numit peste [*oi-ke-tei'a*] *servitorii* săi ca să le dea hrană la timpul potrivit?” (*NW*) Textul similar din Luca 12:42 extinde cuvântul *servitori* folosind cuvintele „corp de însoțitori”, arătând ce înseamnă cuvântul „servitori”. Se pare că există o singură traducere în engleză care păstrează această traducere „servitori” și aceasta este traducerea lui Murdock din versiunea siriacă. Traducerea din siriacă de către A. S. Lewis îl redă ca „însoțitori”, adică, sclavi însoțitori. Toate celelalte versiuni îl redau indiferent ca „gospodărie”. Dar traducerea franceză după Osty din 1949 este de acord să-l traducă „servitori”; și traducerile germane de Luther și Perk (1947), și Elberfelder sunt de acord, și de asemenea traducerile spaniole de Năcar-Colunga (1948) și Bover-Cantera (1947) și cea hispano-americană, precum și portugheză de către J. F. D’Almeida.

¹⁰ Cu această traducere exactă putem aprecia cum Domnul promovează această organizație consacrată de serviciu pe care o ilustrează ca fiind „servul credincios și înțelept” la sfârșitul acestei lumi. Înainte de a fi promovat, servul este pus doar peste „servitorii” Domnului sau a „corpului de însoțitori”, pentru a le da hrană spirituală la momentul potrivit; și astfel putem vedea cum cineva în poziția sa ar putea să devină rău și să înceapă să-și bată semenii robi. Dar ce promovare obține organizația servului credincios pentru că hrănește cu loialitate pe toți servitorii Domnului? Profeta lui Isus cu privire la sfârșitul lumii răspunde: „Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că-l va numi peste [ce?] TOATE bunurile sale.” (Mat. 24:46, 47, *NW*; Luca 12:43, 44) Și acum faptele arată că Isus și-a promovat clasa ună a servului în felul acesta din anul 1919 încoace.

STAREA MORTII, „IAD” ȘI SUFLET

¹¹ Isus a comparat moartea cu somnul. Vorbind despre moartea prietenului său drag, el a spus: „Lazăr, prietenul nostru, se odihnește, dar eu am venit să-l trezesc din somn.” Apoi, explicând, el le-a spus clar discipolilor săi: „Lazăr a murit.” (Ioan 11:11-14, *NW*) Noua noastră versiune arată unde verbul „a dormi” înseamnă moarte. Când martirul Ștefan a fost omorât cu pietre și și-a spus ultimele cuvinte, citim: „Și după ce a spus aceasta el a adormit în moarte.” De asemenea, David „a adormit în moarte și a fost pus lângă strămoșii săi”. În ce privește o soție, „dacă soțul său ar dormi în moarte, este liberă să se căsătorească cu cine dorește.” Apostolul le spune creștinilor: „Nu dorim să fiți ignoranți în ceea ce îi privește pe cei care dorm în moarte, ca să vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță.” Și cei care își bat joc de noi în prezent pentru avertismentul nostru despre sfârșitul lumii au fost preziși că ne vor zice: „Din ziua când au adormit în moarte strămoșii noștri toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creației.” – Fapte 7:60; 13:36; 1 Cor. 7:39; 1 Tes. 4:13; 2 Pet. 3:4, *NW*.

¹² În concordanță cu faptul că starea morții celor răscumparați de către Isus este ca un somn, noua versiune face o distincție clară între trei cuvinte diferite din limba greacă, traducându-le respectiv ca: Hades, Gheena și Tartar. *Regele Iacob* redă toate aceste trei cuvinte printr-un singur termen în engleză, „iad”. Aceasta a adus pentru mulți o predică despre focul iadului și multă confuzie și agonie mentală celor care i-au pierdut pe cei dragi în moarte. Cuvântul „iad”, cu teroarea pe care clerul religios l-a încărcat, nu apare în *Traducerea Lumii Noi*. Anexa acesteia conține o explicație clarificatoare despre Hades, Gheena și Tartar, arătând sensurile lor limitate și diferențele dintre ele.

¹³ Nota de subsol a traducerii arată că Hades corespunde cu ebraicul „She’ol” și se aplică mormântului comun al omenirii răscumpărate de Cristos, mormânt care într-o zi va fi complet gol, datorită învierii tuturor celor care sunt în morminte individuale. De aceea, Petru aplică profeta la Isus când era în mormântul comun al omenirii: „Nu-mi vei părăsi sufletul în Hades.” El adaugă că profetul David „a văzut anticipat și a vorbit despre învierea lui Cristos, că nu a fost părăsit în Hades.”

(Fapte 2:27, 31, *NW*) Mai târziu Isus îi spune lui Ioan: „Eu am cheile morții și ale Hadesului.” Viziunea despre când el folosește acele chei spune: „Și moartea și Hadesul i-au dat înapoi pe cei morți din ele, și ei au fost judecați individual după faptele lor. Și moartea și Hadesul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta înseamnă moarte a doua, iazul de foc.” Aceasta înseamnă moartea sau sfârșitul Hadesului. Simbolicul „iaz de foc” corespunde cu Gheena și ilustrează distrugerea veșnică. Isus ne spune așa cu aceste cuvinte: „Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu vă pot ucide sufletul; ci temeți-vă, mai degrabă, de cel care poate să vă distrugă și sufletul și trupul în Gheena.” Isus pune în opoziție viața și Gheena, pentru că a fi condamnat la Gheena înseamnă să fii complet eliminat de la viață. (Mat. 10:28; 18:9; 23:33; Marcu 9:43-47, *NW*) Al treilea termen, *Tartar*, se aplică doar spiritelor îngeri decăzuți și nu ființelor umane. Apare doar o singură dată în 2 Petru 2:4, și descrie condiția degradată actuală a acestor îngeri, din cauza răzvrătirii lor păcătoase împotriva lui Iehova Dumnezeu.

¹⁴ Într-un text mai sus citat Isus a declarat că Dumnezeu are puterea de a distruge atât corpul uman cât și sufletul în Gheena. Aceasta ne face conștienți de faptul îngrozitor că sufletul uman poate fi distrus și în niciun caz nu este nemuritor așa cum au învățat filozofii păgâni: Pitagora, Socrate și Platon. Adevărul creștin despre nemurirea sufletului uman și posibilitatea de a fi distrus este evidențiat în mod excepțional în noua versiune a Bibliei, prin faptul că traduce cuvântul grecesc *psy-che'* în mod constant prin cuvântul „suflet” în cele 102 de cazuri ale cuvântului grecesc. Aceasta nu se dovedește a fi ceva de mântuială, ci evidențiază cum clerul creștinătății a adoptat și a învățat minciuni păgâne despre sufletul uman, în loc de adevăr creștin.

¹⁵ Anexa grupează aparițiile cuvântului *psy-che'* sub diferite titluri pentru a arăta că sufletul se distinge de spirit și că persoanele sau creaturile vii sunt suflete. De exemplu, în 1 Corinteni 15:45 (*NW*) se spune: „Primul om, Adam, a devenit un suflet viu.” Și în 1 Petru 3:20 (*NW*) se spune: „Răbdarea lui Dumnezeu a așteptat în zilele lui Noe, când se construia arca, în care puțini oameni, adică opt suflete, au fost purtați prin apă în siguranță.” Dar despre faptul că sufletul uman este muritor, ascultați cuvintele lui Isus: „Este legal ca în ziua de sabbat să faci o faptă bună sau să faci ceva rău, să salvezi sau să omori un suflet?” (Marcu 3:4; Luca 6:9, *NW*) De asemenea: „Cine caută să-și păstreze sufletul în siguranță pentru el însuși, îl va pierde, dar cine îl va pierde, îl va păstra viu.” „Cel care își iubește sufletul său, îl va distruge, dar cel care își urăște sufletul în această lume îl va păstra pentru viață veșnică. (Luca 17:33; Ioan 12:25, *NW*; compară cu Iosua 10:28, 30, 32, 35, 37, 39; 11:11) „Sufletul meu este întristat profund, până la moarte.” (Mat. 26:38; Marcu 14:34, *NW*) Și așa în mai multe scripturi. Dar această doctrină creștină conform căreia sufletele noastre mor, iar morții sunt inconștienți și inactivi este în armonie completă cu doctrina mângâietoare a învierii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum dobândim deplina asigurare a priceperii? Pentru ce scop?
2. De ce au avut nevoie evreii din zilele lui Neemia să le fie tradusă Biblia?
3. De ce sunt potrivite astăzi traduceri moderne ale Bibliei? Care este o versiune unică printre ele?
4. Cum face deosebire această versiune între cuvintele traduse *lume*?
5. Ce îmbunătățire face aceasta în fosta traducere *neamuri*?
6. Cum prezintă ea sensul cuvântului „pneuma” în cinci moduri?
7. Cum face ea deosebire între fericire și binecuvântare?
8. Cum arată ea durata existenței martorilor lui Iehova?
- 9,10. Cum accentuează ea dezvoltarea servului credincios și înțelept?
11. Cum arată ea că starea morții este asemenea somnului?
12. Care sunt cele trei cuvinte grecești, referitor la „iad”, pe care le deosebește ea? Cum?
13. Ce arată la ce se aplică sau ce înseamnă aceste trei cuvinte grecești?
14. Cum evidențiază ea caracterul muritor al sufletului uman?
15. Cum arată anexa caracteristici ale „sufletului”?

Îmbogățirea suplimentară a priceperii

UNA dintre cele mai importante părți de vorbire din orice limbă este verbul. Este fără îndoială partea de vorbire cel mai greu de stăpânit. Pentru a ne îmbogăți priceperea despre Scripturile Creștine Grecești complet traducătorul trebuie să înțeleagă acea complicată parte de vorbire din greacă, verbul. Acesta are o mulțime de diateze, timpuri și moduri. Un anumit număr de diferențe între toate acestea au dispărut odată cu trecerea limbii greacă clasică și cu prevalența limbii greacă comună sau *koi-nē'* în zilele lui Isus și ale apostolilor săi. Totuși traducătorul modern nu poate să-și permită să fie neatent și să piardă nuanța exactă a semnificației unui verb. În greacă, timpurile verbului exprimă nu doar timpul acțiunii sau starea, ci și genul de acțiune, dacă este la început sau continuă, dacă se repetă sau s-a încheiat la un moment dat. Atenția la aceste sensuri cuprinse în formele verbului duce la o traducere exactă și deci la acuratețea exprimării. Pentru unii cititori poate să pară mai degrabă o traducere liberă decât una literală, dar nu așa stau lucrurile în realitate. O scurtă examinare a unor cazuri care arată atenția pe care *Traducerea Lumii Noi* a dat-o forței descriptive a verbului, va aduce lumină asupra acestui caz.

² Se pare că, exceptând cartea Apocalipsa, *Traducerea Lumii Noi* a scăpat de prezentul istoric și a redat toate cazurile prin verbe la timpul trecut. Astfel, acolo unde în *Regele Iacob* se spune: „Atunci diavolul îl lasă [prezentul istoric] și iată îngerii au venit și îi slujeau”, acum citim: „Atunci Diavolul *l-a lăsat* și iată că niște îngeri au venit și au început să-i slujească.” (Mat. 4:11, *NW*) Observați expresia,

„au început să-i slujească,” în loc de „îi slujeau”. Aceasta se datorează faptului că verbul „a sluji” este pus la timpul imperfect și denotă începutul unei acțiuni care continuă o anumită perioadă de timp.

³ O traducere minunată a timpului prezent când denotă o acțiune care continuă încă din trecut ne este oferită în Ioan 5:17. În *Regele Iacob* citim: „Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez.” Dar noua versiune spune: „Tatăl meu a lucrat fără încetare până acum și eu lucrez fără încetare.” (NW) O altă exprimare adecvată a timpului prezent care denotă durata sau continuarea acțiunii este în Ioan 17:3, care spune: „Aceasta înseamnă viața veșnică: ca ei să primească cunoștință despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” (NW) Nu doar că ei au ajuns să cunoască, ci *continuă* să cunoască, sau mai bine primirea de cunoștință despre Dumnezeu și Isus Cristos duce la viață veșnică. Un prezent continuu găsim în Matei 16:4: „O generație rea și adulteră continuă să caute un semn.” (NW) Exprimarea timpului prezent al unui verb sub forma unei porunci este interesantă. De exemplu: „Continuați să vă iubiți dușmanii și să vă rugați pentru cei care vă persecută.” „Continuați să căutați înainte de toate împărăția.” (Mat. 5:44; 6:33, NW) „În sfârșit fraților, continuați să vă rugați pentru noi.” (2 Tes. 3:1, NW) Și în ce privește poruncile negative: „Nu mai judecați, pentru a nu fi judecați.” (Mat. 7:1, NW) Mariei Magdalena Isus i-a spus: „Nu te mai ține de mine. Căci eu încă nu m-am înălțat la Tatăl.” (Ioan 20:17, NW) Și bărbatul care se afla în pat îi spune prietenului său care a bătut la ușa sa, la miezul nopții: „Nu mă mai deranja.” (Luca 11:7, NW) În aceste cazuri acțiunea continuă și porunca este de a o opri sau de a înceta.

⁴ Și acum observați timpul imperfect: poate să exprime nu doar începutul unei acțiuni care continuă, dar și o încercare de a face ceva. Prin urmare, în loc să citim că Ioan i-a interzis ceva unui om, vom citi: „Ioan a spus: ‘Învățătorule, am văzut un bărbat care alunga demonii folosind numele tău și am încercat să-l împiedicăm, pentru că el nu te urmează împreună cu noi’. Dar Isus i-a spus: ‘Nu încercați să-l opriți.’” (Luca 9:49, NW) De asemenea, Avraam de fapt nu și-a jertfit fiul, pe Isaac, dar citim: „Prin credință, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a oferit drept jertfă pe Isaac și omul care primise cu bucurie promisiunile a încercat să-și ofere ca jertfă pe singurul fiu născut.” – Evrei 11:17, NW.

⁵ Limba greacă are, de asemenea, un timp special numit „aorist” care înseamnă „fără limite” în ceea ce privește timpul. Verbele la timpul aorist pot fi redete printr-o varietate de moduri ținând cont de context. Este interesant uneori să faci o diferență între acestea și verbele la timpul prezent sau perfect. Timpul aorist poate să desemneze ceva care s-a petrecut în trecut într-un moment nedeterminat. De aceea citim în Matei 3:17: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat.” (NW). Și din nou, poate să denote o acțiune obișnuită sau proverbială, cum este în Ioan 15:6 (NW) despre vița de vie și ramuri: „Dacă cineva nu rămâne în uniune cu mine, este tăiat ca o ramură și se usucă.” (De asemenea, Matei 11:19; Luca 7:35, NW) Apoi mai este timpul aorist al scriitorului scrisorilor. La acest timp el descrie că scrie la trecut pentru că așa va fi când cititorii îi vor primi scrisoarea; dar astăzi

scriem la timpul prezent, cum este în 1 Ioan 2:13, 14, *NW*, „Vă scriu, copilașilor, pentru că ați ajuns să-l cunoașteți pe Tatăl. Vă scriu, părinților, pentru că ați ajuns să-l cunoașteți”, etc. În exprimarea poruncilor, spre deosebire de timpul prezent, timpul aorist denotă porunca de a face ceva care încă nu a început, o acțiune la un moment dat. De exemplu: „Spune-i fiicei Sionului: ‘Iată! Regele tău vine la tine.’” (Mat. 21:4, *NW*) Și: „Nu vă temeți de cei care văucid trupul, dar care nu pot uicide sufletul.” (Mat. 10:28, *NW*) Și: „Nu dați la câini ceea ce este sfânt, nici nu aruncați perle înaintea porcilor.” – Mat. 7:6, *NW*.

⁶ Mai mult decât să denote practicarea unei acțiuni cu regularitate, timpul aorist poate să denote realizarea unei singure acțiuni de acest gen. Prin urmare, îl auzim pe Diavol spunându-i lui Isus pe muntele ispitei: „Toate acestea ți le voi da dacă te vei prosternea și mi te vei închina.” (Mat. 4:9, *NW*) Și Ioan scrie: „Copilașii mei, vă scriu acestea ca să nu comiteți un păcat. Și totuși dacă cineva comite un păcat, avem un ajutor la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept.” (1 Ioan 2:1, *NW*) Comparați acel act izolat al păcatului cu folosirea de către Ioan a timpului prezent când spune: „Oricine rămâne în uniune cu El, nu practică păcatul. Cine practică păcatul nici nu l-a văzut, nici n-a ajuns să-l cunoască. Copilașilor, nimeni să nu vă inducă în eroare! Cine practică dreptatea este drept, așa cum el este drept. Cine practică păcatul provine de la Diavol, pentru că Diavolul păcătuiește de la început.” „Orice persoană care s-a născut din Dumnezeu nu practică păcatul, ci Cel născut din Dumnezeu îl veghează și cel rău nu pune stăpânire pe el.” – 1 Ioan 3:6-8; 5:18, *NW*.

DIFICULTĂȚI DOGMATICE ÎNLĂTURATE

⁷ O altă observație despre verbe este o observație referitoare la modul ocolit sau perifrastic de a exprima ceva. Folosirea adecvată a acestei forme ne ajută deseori să înțelegem ideea originală și ne ferește de greșeli. În cazurile similare ale formei perifrastice o găsim tradusă într-un mod simplu, în Matei 24:9 (*NW*): „Veți fi urâți de toate națiunile din pricina numelui meu”; dar în Luca 21:17 (*NW*) sensul perifrastic este mult mai bine evidențiat prin aceste cuvinte: „Veți fi obiectul urii tuturor oamenilor din cauza numelui meu.”

⁸ Alte patru cazuri, când sunt traduse corect, înlătură doctrina falsă construită datorită lor. În Matei 16:19 (*NW*) Isus îi spune lui Petru: „Îți voi da cheile împărăției cerului, și orice vei lega pe pământ *va fi fost legat* în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ *va fi fost dezlegat* în ceruri.” În Matei 18:18 (*NW*) Isus le spune apostolilor săi: „Adevărat vă spun, oamenilor, orice lucru pe care îl puteți lega pe pământ *va fi fost legat* în cer și orice lucru pe care îl puteți dezlega pe pământ *va fi fost dezlegat* în cer.” Astfel Isus nu i-a spus lui Petru și celorlalți apostoli că cerul va aștepta decizia lor și după aceea va confirma și va menține decizia lor pe pământ. Nu; ci orice ar decide pe pământ Petru și tovarășii lui apostoli, va fi ceva ce deja a fost legat sau dezlegat în cer și Petru cu urmașii săi pur și simplu vor exprima decizia anterioară a cerului. Astfel cerului nu i se va dicta de pe pământ de jos în sus, ci apostolii de pe pământ vor fi ghidați teocratic din cer, de sus în jos.

Și astfel prin simpla traducere a formei perifrastice a verbului, fără inserarea altor cuvinte, *Traducerea Lumii Noi* înlătură o greșeală dogmatică.

⁹ O traducere minunată ajută, de asemenea, să depășim o contradicție aparentă între Fapte 9:7 și 22:9, și anume dacă oamenii care erau cu Saul din Tars au auzit ceva supranatural când Isus cel glorificat s-a arătat lui Saul pe drumul către Damasc. Această dificultate este depășită fiind atenți la cazul gramatical al cuvântului *glas* care este subiectul verbului „a auzi”. Cuvântul *glas* (*pho·nē*) poate semnifica fie *sunet* fie *voce* și este tradus în ambele moduri. În Fapte 9:4 (*NW*) citim: „El a căzut la pământ și a auzit un glas spunându-i: ‘Saul, Saul, de ce mă persecuți?’” Aici cuvântul *glas* este la cazul *acuzativ* și Pavel a auzit ce a spus acest glas. Dar în versetul 7 cuvântul *glas* se schimbă la cazul genitiv pentru a arăta că însoțitorii săi au auzit *unui glas*. Prin urmare acum citim: „Oamenii care călătoreau cu el stăteau fără glas, auzind într-adevăr *sunetul* unui glas, dar nu vedeau nici un om.” (*NW*) Dar au auzit ei împreună cu Pavel ceea ce spunea glasul? Nu! Căci în Fapte 22:9 Pavel spune: „Oamenii care erau cu mine au văzut, într-adevăr, lumina dar nu au auzit *glasul* [cazul *acuzativ*] celui care îmi vorbea.” (*NW*) El vrea să spună că deși oamenii au auzit sunetul, ei nu au auzit ceea ce îi spunea glasul lui Pavel. Ei nu au înțeles mesajul. Dar în versetul 7 Pavel ne spune că el nu doar a auzit sunetul glasului dar a și înțeles ceea ce spunea: „Am căzut la pământ și am auzit un glas [cazul genitiv] spunându-mi: ‘Saul, Saul, de ce mă persecuți?’” (*NW*) Astfel în nota de subsol avem o traducere alternativă pentru a arăta că oamenii lui Pavel nu au auzit, adică nu au „auzit inteligibil.” – Comparați cu 1 Cor. 14:11, *NW*.

PENTRU O MAI MARE CLARITATE

¹⁰ La început, cei care au fost atrași mult timp de *Versiunea Regele Iacob*, poate vor deplânge dispariția unor termeni și fraze familiare. Dar în timp, ei vor vedea că schimbarea numelor, a termenilor și expresiilor fac ca înțelesul să fie mult mai clar. Luați cuvântul „îndreptățit”. Puțini oameni cunosc sensul său biblic. *Traducerea Lumii Noi* traduce verbul grecesc pentru acesta „a declara (sau a dovedi) drept; a declara nevinovat; a achita; a justifica.” În Romani 3:4 citim acum: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos, după cum este scris: ‘Ca să fii *justificat* în cuvintele tale și să ieși victorios când vei fi judecat.’” (*NW*) Pavel declară: „Nu am cunoștința de nimic împotriva mea. Totuși, nu prin aceasta sunt *justificat*, ci cel ce mă cercetează este Iehova.” (1 Cor. 4:4, *NW*) Isus declară: „Înțelepciunea este *justificată* prin lucrările ei.” Și: „Prin cuvintele tale vei fi *justificat* și prin cuvintele tale vei fi condamnat.” (Mat. 11:19; 12:37; Luca 7:35, *NW*) Pentru a ne arăta justificarea prin credința în jertfa lui Isus, Pavel spune: „Oricine crede este declarat nevinovat prin Acesta de toate lucrurile de care nu puteați fi declarați nevinovați prin legea lui Moise.” (Fapte 13:39, *NW*) Creștinilor care mor prin moarte de jertfă împreună cu Isus, Pavel le spune mai târziu: „Cel care a murit a fost *achitat* de păcatul său. Mai mult, dacă am murit cu Cristos, credem că vom și trăi cu el.” – Rom. 6:7, 8, *NW*.

¹¹ Cum vom obține justificare prin credința în sângele lui Cristos este arătat în următoarele cuvinte: „Prin urmare, acum că am fost *declarați drepti*, ca rezultat al credinței, să ne bucurăm de pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos. Mult mai mult, astfel, dacă am fost *declarați drepti* acum prin sângele său, vom fi salvați prin el de la mânie.” (Rom. 5:1, 9, *NW*) Că Dumnezeu justifică, citim în aceste cuvinte: „Cei pe care i-a chemat sunt cei pe care i-a declarat drepti. ... Cine îi va acuza pe cei aleși de Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îi declară drepti.” (Rom. 8:30, 33, *NW*). În engleză relația dintre cuvântul anglo-saxon *believing* [*crez, n.trad.*] și cuvântul latin *faith* [*credință, n.trad.*] nu este atât de evidentă, dar în greacă cuvintele care înseamnă „credință” și „a crede” sunt în mod clar înrudite, pentru că se trag din același cuvânt rădăcină. *Traducerea Lumii Noi* încearcă să păstreze această relație clară redând verbul „a crede” în locuri adecvate cu „a exercita credință; a pune credință; a rămâne în credință”. Prin urmare, observați cât de clară este făcută justificarea prin credință în această traducere: „Dacă, de exemplu, Avraam ar fi fost declarat drept ca rezultat al faptelor, el ar fi avut motive să se laude; dar nu în Dumnezeu. Căci ce spune scriptura? ‘Avraam a exercitat credință în Iehova, și aceasta i-a fost considerată ca dreptate’. ... omului care nu lucrează, ci își pune credința în acela care-l declară drept pe cel neevlavios, credința i se socotește ca dreptate.” (Rom. 4:2, 3, 5, *NW*) De asemenea, în loc de traducerea din *Regele Iacob*, „Am crezut, de aceea am vorbit”, în 2 Corinteni 4:13 citim în această versiune: „Așadar, pentru că avem același spirit de credință ca acela despre care este scris: ‘Am exercitat credință, de aceea am vorbit’, și noi exercităm credință, și de aceea vorbim.” – *NW*.

¹² Legătura inseparabilă a credinței cu justificarea și cu dreptatea este păstrată mai departe clară în această traducere de la Romani 10:4, 8-11 (*NW*): „Căci Cristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine exercită credință să aibă dreptate. Dar ce zice ea? ‘Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta’, și anume ‘cuvântul’ credinței pe care îl predicăm. Căci, dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, și exerciți credință în inima ta că Dumnezeu L-a ridicat din morți, vei fi salvat. Căci cu inima se exercită credință pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare. Fiindcă Scriptura zice: ‘Oricine își pune credința pe El nu va fi dezamăgit.’”

RELIGIE

¹³ La congresul internațional al martorilor lui Iehova din 1950, de pe stadionul Yankee, orașul New York, a fost lansat pentru noi un document legal de neprețuit, broșura de 96 de pagini, intitulată „Apărarea și stabilirea Legală a Veștii Bune”. Printre altele, acest titlu se bazează pe cuvintele lui Pavel în închisoarea din Roma, înregistrate în Filipeni 1:7 (*NW*): „Fiindcă toți sunteți părtași cu mine în bunătate nemeritată, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și stabilirea legală a veștii bune.” Cititorul poate se întreabă de ce cuvântul grec (*be-bai'o-sis*) este redat aici „stabilire legală”. Observăm că în Evrei 6:16 (*NW*) cuvântul are din nou o nuanță legală și este tradus ca „garanție legală”. Totuși, *Vocabularul Testamentului Grec*

de Moulton și Milligan (1914) arată că este un cuvânt tehnic, cu tentă din domeniul juridic, și mai este folosit în Filipeni 1:7. Dr. Adolf Deissmann, un pionier al manuscriselor vechi de papirus, susține că „cuvântul trebuie întotdeauna să fie citit cu sensul său tehnic în minte” (pag. 108). Papirusurile descoperite până când a fost publicată lucrarea de pionier a lui Deissmann, sprijină fraza sa cu multe exemple. Astfel putem aprecia din cuvintele lui Pavel că el era în închisoare în Roma în lupta de a stabili legal dreptul de a predica vestea bună a împărăției lui Dumnezeu și dreptul evangheliei de a circula liber, ca toate religiile păgâne din imperiul roman.

¹⁴ La pagina 75 din broșura *Apărarea și Stabilirea Legală a Veștii Bune* citim una din concluziile la care s-a ajuns legat de Societatea de Biblie și Tratatul Turnul de Veghere, după mulți ani de luptă în justiție: „Se susține că Societatea Turnul de Veghere și martorii lui Iehova sunt o organizație religioasă legală și că reprezentanții ei angajați în predicarea evangheliei sunt legal recunoscuți ca slujitori ai religiei, ceea ce le dă dreptul la toate privilegiile acordate tuturor organizațiilor și slujitorilor religioși.”

¹⁵ Această concluzie interesantă ne face să ne întoarcem la *Traducerea Lumi Noi* pentru o nouă lumină asupra religiei. Cuvântul nu se găsește nicăieri în partea principală a textului, dar se găsește în explicațiile din notele de subsol. În contradicție cu *Versiunea Regele Iacob* cu termenii săi „religios” și „religie”, acum găsim „închinător oficial” și „formă de închinare” în Iacov 1:26, 27: „Dacă unui om i se pare că este un închinător oficial și totuși nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, forma de închinare a acestui om este deșartă. Forma de închinare care este curată și neîntinată din punctul de vedere al Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.” (NW) Notele de subsol arată că Versiunile vechi latine redau aici *religiosum esse* (a fi religios) și *religio* (religie). Că cuvântul grec de aici (*thres-kei'a*) înseamnă „formă de închinare” este arătat de Pavel în Fapte 26:5: „Am trăit ca fariseu, potrivit celei mai stricte secte a formei noastre de închinare.” (NW) Aici nota de subsol arată că textele vechi latine redau *sectam nostrae religionis* (secta religiei noastre). În Coloseni 2:18 el scrie, de asemenea, despre „o formă de închinare a îngerilor”, și nota de subsol arată că versiunile vechi latine redau *religione angelorum* (o religie a îngerilor).

¹⁶ Din aceasta este evident că primii creștinii vorbitori de limbă latină foloseau *religio* (religie) ca echivalentul cuvântului grec (*thres-kei'a*). Fără îndoială, la tribunalul roman în fața căruia s-a prezentat Pavel, termenul latin *religio* a fost aplicat formei de închinare a lui Pavel, creștinismului. Dar Pavel nu a obiectat pentru că el înțelegea sensul general al cuvântului, acceptat în mod obișnuit. Dacă el a și-a dus lupta la tribunalul roman în latină sau greacă și dacă el însuși a aplicat termenul *religio* formei sale de închinare lui Iehova Dumnezeu, noi știm. El era acolo pentru a lupta pentru drepturile acesteia de a exista și de a o răspândi în același mod ca orice *religio* de atunci.

¹⁷ Aflăm că guvernatorul roman Festus, în fața căruia s-a prezentat Pavel la tribunal, a făcut referire la închinarea ebraică ca la „închinare la divinitate”, când Festus i-a zis Regelui Agrippa: „Pur și simplu aveau niște dispute cu el privitoare la *închinarea lor la divinitate* și privitoare la un anume Isus, care este mort, dar despre care Pavel continuă să afirme cu putere că este viu.” (Fapte 25:19, *NW*) Nota de subsol aici ne arată că expresia „închinarea la divinitate” este practic aceeași expresie pe care Pavel a folosit-o când s-a adresat atenienilor în mijlocul Areopagului, spunând: „Oameni din Atena, văd că în toate lucrurile păreți a avea mai multă teamă de divinitate decât alții.” (Fapte 17:22, *NW*) Și ca o ilustrare a acestui fapt Pavel s-a referit la altarul pe care l-a găsit, pe care era înscris: „Unui Dumnezeu necunoscut” și Pavel le-a arătat că această Divinitate necunoscută era propriul său Dumnezeu. Prin urmare, Pavel, plin de tact nu i-a ofensat pe acei oameni rafinați de la curtea supremă spunând că ei se temeau de *demoni* mai mult decât alții, folosind cuvântul „demoni” cu sensul îngrozitor pe care termenul îl are în prezent. Nota de subsol arată că „se credea că demonii erau divinități, nu în mod nepolitic.” Și astfel Festus a aplicat expresia greacă (*dei-si-dai-mo-ni'a*) credinței evreiești, dar nu într-un mod nepolitic. Dacă Pavel a luptat pentru creștinism cu termenul legal *religio* aplicat acestuia în zilele sale, și noi putem face același lucru acum, fără obiecții. Rezultă, prin urmare, că propoziția afirmată la pagina 75 a broșurii legale este corectă.

SENSUL CUVÂNTULUI „TOȚI”

¹⁸ Unul din cuvintele care au provocat o mare dificultate în înțelegere este micuțul cuvânt „toți”. Câți înseamnă „toți”? Textul grec îl folosește în trei sensuri, așa cum este expus în *Traducerea Lumii Noi*: (1) Cu semnificația de „tot”, o totalitate incluzând pe orice și oricine; (2) cu sensul de toate felurile, modurile și tipurile de persoane sau lucruri; și (3) cu sensul de orice altceva, sau toate celelalte persoane sau lucruri. Când Isus a spus că împărăția cerului era precum un negustor care găsind o perlă de mare valoare „s-a dus și a vândut imediat tot ce avea și a cumpărat-o”, Isus a vrut să spună toate lucrurile, fără să lipsească nimic. (Mat. 13:45, 46, *NW*) Când Pavel spune despre Fiul lui Dumnezeu Isus Cristos, „Când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci Fiul însuși se va supune celui care i-a supus toate lucrurile, ca Dumnezeu să fie toate lucrurile pentru toți”, Pavel a avut în vedere toate lucrurile și toate persoanele fără nicio excepție. (1 Cor. 15:28, *NW*) Acesta este primul sens al cuvântului.

¹⁹ Cei care cred în salvarea universală a tuturor persoanelor, inclusiv Diavolul însuși, vor obiecta la al doilea sens. Dar nu putem să-l trecem cu vederea, dacă suntem de acord că Scripturile sunt armonioase. Observați cum *Traducerea Lumii Noi* armonizează scripturile, spunând că doar cei care obțin cunoștință și exercită credința până la sfârșit vor fi salvați: „Adevărata lumină [Isus] care dă lumină *fiecărui* om urma să vină în lume.” De asemenea, chiar cuvintele lui Isus: „Dar eu, când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la mine oameni *de tot felul*.” (Ioan 1:9; 12:32, *NW*) Și: „Fericii veți fi voi când oamenii vă vor batjocori, vă vor persecuta

și vor minți, spunând *tot felul* de lucruri rele împotriva voastră din pricina mea!” (Mat. 5:11, *NW*) Apoi profetația lui Ioel s-a împlinit în ziua de Rusalii: „În zilele din urmă”, zice Dumnezeu, ‘voi revărsa din spiritul meu peste *orice fel* de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise. Și chiar și peste sclavii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti.” (Fapte 2:16-18, *NW*) Pavel spune cum creștinii trebuie să se roage „pentru *tot felul* de oameni” și apoi adaugă: „Acest lucru este corect și acceptabil înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, a cărui voință este ca *tot felul* de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința exactă a adevărului.” – 1 Tim. 2:1-4, *NW*, și 6, notă de subsol.

²⁰ Dar cum rămâne cu Romani 5:18, 19, veți întreba. Ei bine, suntem eliberați de necesitatea unei lungi explicații prin traducerea: „Așadar, atunci, așa cum printr-o singură greșală rezultatul pentru oameni *de orice fel* a fost condamnarea, tot așa printr-un singur act de justificare rezultatul pentru oameni *de orice fel* este că sunt declarați drepti pentru viață. Căci, așa cum prin neascultarea unui singur om, mulți au ajuns păcătoși, tot la fel prin ascultarea unei singure persoane mulți vor ajunge drepti.” (*NW*) Astfel faptul că mulți, dar nu toți oamenii fără excepție, vor ajunge drepti este în acord cu faptul înrudit că rezultatul acțiunii lui Cristos față de oamenii de toate genurile, înseamnă că sunt declarați drepti pentru viață. Toate acestea sunt în armonie cu argumentul lui Pavel până în acest punct, și anume că nu doar evreii naturali, ci oameni din toate celelalte națiuni, oameni de toate felurile, vor avea oportunitatea salvării. Dar nu *toți* oamenii sunt salvați.

²¹ Acum, referitor la al treilea sens al cuvântului „tot”. Acesta le strică argumentele trinitarienilor. Totuși, acest sens de „toți ceilalți” și „fiecare” este perfect gramatical și scriptural. Observați cuvintele lui Isus arătând aceasta: „Continuați, atunci, să căutați mai întâi împărăția și dreptatea sa, și *toate celelalte* lucruri vă vor fi date.” În profetația sa despre sfârșitul lumii: „Observați smochinul și *toți ceilalți* copaci.” (Mat. 6:33; Luca 21:29; precum și 13:2, 4, *NW*) Apoi ilustrarea corpului de către Pavel: „Dacă un membru suferă, *toți ceilalți* membri suferă cu el; dacă un membru este preamărit, *toate celelalte* membre se vor bucura cu el.” (1 Cor. 12:26; și 6:18, *NW*) Referitor la glorificarea lui Cristos, Pavel spune: „Dumnezeu l-a înălțat la o poziție superioară și i-a dat cu amabilitate numele care este mai presus de *orice alt* nume.” – Fil. 2:9, *NW*.

²² Dar acum, trinitarienii vă confruntă cu cuvintele lui Pavel de la Coloseni 1:15-20, conform *Versiunii Regele Iacob*. Ei afirmă că dacă Isus Cristos a fost înainte de toate lucrurile, și toate lucrurile constau din el și au fost create prin el și pentru el, atunci el trebuie să fie chiar Cel Atoputernic, Dumnezeu Cel Preaînalt, sau o persoană cu Dumnezeu. Dar noi trebuie să armonizăm aceste versete cu toate celelalte scripturi că Isus Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu și o creație a Sa. Astfel cuvântul grec de aici trebuie să fie redat cu sensul de „toți ceilalți”. Observați, apoi, cum alungă *Traducerea Lumii Noi* argumentul trinitarian:

²³ „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creația, pentru că prin el au fost create *toate celelalte* lucruri din ceruri și de pe pământ, cele

văzute și cele nevăzute, [...] *Toate celelalte* lucruri au fost create prin el și pentru el. De asemenea, el este înainte de *toate celelalte* lucruri, iar *toate celelalte* lucruri au fost aduse în existență prin el, el fiind capul corpului, al adunării. El este începutul, întâiul născut din morți, ca să devină întâiul în toate lucrurile, fiindcă Dumnezeu a găsit de cuviință ca toată plinătatea să locuiască în el și prin el să împace din nou cu sine *toate celelalte* lucruri, fie lucrurile de pe pământ, fie lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele vărsat de el pe stâlpul de tortură.” (NW) În armonie cu aceasta, Apocalipsa 4:11 (NW) ne spune că Iehova Dumnezeu „a creat *toate* lucrurile”, inclusiv pe singurul Său Fiu născut, Isus Cristos. – vezi și Ioan 3:31, NW.

PENTRU SINGURUL DUMNEZEU CEL PEA ÎNALT ȘI ATOTPUTERNIC

²⁴ Doar din această considerare este evident că *Traducerea Lumii Noi* arată clar diferența dintre Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, pentru că ei sunt două persoane separate și distincte – Unul Creatorul și celălalt o creatură după chipul lui Dumnezeu. Această traducere, reabilitând numele lui Iehova la locul cuvenit pe care îl are în Scripturile Grecești, arată că numele lui Iehova nu se aplică lui Isus. De exemplu, trinitarienii sunt înclinați să lege Romani 10:13, un citat din Joel 2:32, de Isus. Dar acum dacă citim în *Traducerea Lumii Noi* ambele versete 9 și 13 din Romani 10 vedem în aceasta o eroare. Citim versetele după cum urmează: „Căci dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, și exerciți credință din inimă că Dumnezeu l-a ridicat din morți, vei fi salvat. Căci ‘oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat’.” (NW) Observăm că versetul 9 nu spune că pentru a fi salvat trebuie să declari în mod public că Isus este Iehova, ci că el este Domnul, sau Maestrul. Nota de subsol arată aici că „Domnul” aici nu înseamnă sau nu se referă la Iehova, și nici chiar versiunile ebraice nu-l redau ca Iehova. Prin urmare, pentru a fi salvați, trebuie să chemăm numele lui Iehova, căci el este Cel care l-a ridicat pe Domnul Isus din morți. Tot contextul acestor scripturi sunt de acord cu aceasta. Am putea, de asemenea, să facem trimitere la Fapte 2:21, 24:36 pentru a arăta că Iehova și Isus sunt diferiți și că numele divin nu se aplică Fiului Isus. Există doar un singur Dumnezeu Cel Prea Înalt și Atotputernic, și acesta este Iehova, Tatăl Domnului nostru Isus.

²⁵ Nu avem suficient spațiu pentru a vorbi despre alte caracteristici remarcabile ale *Traducerii Lumii Noi*, cum înlătură aceasta pasajele false care nu există în manuscrisele grecești cele mai vechi și autentice; cum și de ce omite cuvântul „cruce” în favoarea cuvântului „stâlp de tortură”; cum oferă baza ebraică Scripturilor Creștine Grecești; cum explică a doua prezență a lui Cristos sau *par-ou-si'a* în puterea Împărăției. Dar pentru mai multe informații despre caracteristicile sale trimitem cititorii la articolul nostru din 15 septembrie 1950, despre „Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești”. După o examinare detaliată și o cercetare riguroasă a acestei traduceri remarcabile recomandăm

folosirea ei pentru studiul Bibliei tuturor căutătorilor adevărului și vieții. Prin aceasta ei pot fi siguri că obțin bogății ale deplinei asigurări a priceperii lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce atenție i-a acordat noua traducere verbului grecesc?
2. Ce face aceasta cu timpul prezent istoric al verbului?
3. Cum redă ea timpul prezent pentru a arăta o acțiune continuă și porunca de a nu o mai face?
4. Cum arată ea că timpul imperfect exprimă o acțiune care arată încercarea de a face ceva?
5. Ce înseamnă „aorist”? Cum redă ea acest timp al verbului?
6. Cum arată aceasta diferența dintre aorist și timpul prezent, referitor la comiterea unui act și practicarea ceva anume?
7. Ce înseamnă „perifrastic”? Cum o demonstrează Luca 21:17?
8. Cum este falsă doctrina de care se folosesc ei de la Matei 16:19; 18:18?
9. Cum ajută aceasta să rezolve o aparentă contradicție între Fapte 9:7 și 22:9?
10. Ce citate arată cum redă aceasta verbul grecesc pentru „a justifica”?
11. Cum este mai clar demonstrată relația dintre dreptate și credință?
12. Cum este ținută clar la vedere în Romani 10:4, 8-11 legătura dintre credință și dreptate?
13. De ce găsim la Filipeni 1:7 traducerea „să stabilească legal”? Ce titlu de broșură se bazează pe aceasta?
14. Ce spune broșura la pagina 75 despre Societate și martori?
15. Ce arată notele de subsol despre Iacov 1:26,27, Fapte 26:5 și Coloseni 2:18? Ce semnificație are cuvântul grecesc?
16. Cum au folosit primii creștini vorbitori de limbă latină cuvântul *religio*? L-a folosit Pavel la tribunal?
17. A fost Pavel nepoliticos în cuvintele sale de introducere către atenieni în Areopag? Sub ce termen legal latin a luptat el pentru creștinism?
18. Ce sens al cuvântului „toți” este listat mai întâi și unde este folosit așa?
19. Care este cel de-al doilea sens al cuvântului „toți” și unde este folosit așa?
20. Cum este, deci, tradus Romani 5:18,19 și de ce pe bună dreptate?
21. Care este cel de-al treilea sens al cuvântului „toți” și unde este folosit așa?
- 22,23. Cum argumentează trinitarienii despre Coloseni 1:15-20 și cum le respinge argumentul noua traducere?
24. Se aplică la Isus numele lui Iehova? Cum vă demonstrați răspunsul?
25. Pentru care alte caracteristici ale traducerii nu avem acum spațiu să le tratăm? Pentru cine și pentru ce recomandăm întrebuintarea acesteia?

„Caltaboși cu Sânge”

Publicația *The Malvern Gazette* din 7 iulie 1950, conținea următorul raport al unei discuții ce a avut loc în Parlamentul britanic: „Dl. De La Bere a mai întreat dacă, având în vedere faptul că plasma uscată de sânge de la animale, importată din abatoarele europene, era utilizată ca înlocuitor pentru ouă în prăjituri și produse de cofetărie vândute în Marea Britanie, guvernul va da asigurarea că vor fi luate măsuri pentru a interzice vânzarea acestei plasme pentru a fi utilizată ca înlocuitor pentru ouă, mai ales că aprovizionarea cu ouă era mai mult decât suficientă pentru toate scopurile din întreaga țară. Dl. F. T. Willey, Secretar parlamentar, declarând că Guvernul nu va face acest lucru, a adăugat că brutarii au destul de puține produse cu ouă, iar plasma de origine animală ar fi fost un înlocuitor valoros și inofensiv. Dl Walter Fletcher (membru al Bury și Radcliffe): Pentru a proteja publicul de înșelăciune, nu ar trebui să fie etichetate acestea drept ‘caltaboși cu sânge’? (a râs).” Cu toate acestea, acest caz suplimentar de încălcare a legii lui Dumnezeu, care interzice consumul de sânge, nu este o chestiune amuzantă. – Lev. 17:10; Faptele 15: 29.

O Vizită Martorilor lui Iehova din China

Cu adevărat s-a spus despre China, care este cu aproximativ o treime mai mare decât Statele Unite, că este de fapt o „mare” — da, o mare de 463.500.000 de oameni. Și, ca o mare, acest ocean puternic al omenirii s-a mutat odată cu marea timpului. China s-a bucurat de această bine-venită pace în decursul celor 4.200 de ani de existență, dar, în același timp, ea a avut parte și de furtuni aspre, fiind aruncată, sfâșiată și biciuită de foamete și de îngrozitoare epidemii, de crize politice și războaie sângeroase.

Milioane de oameni din China se vor confrunta cu moartea prin înfometare în anul care va veni, din cauza condițiilor deplorabile din această țară. Observăm siluetele numai osul și pielea ale adulților; observăm copiii mici care suferă de malnutriție. Ni se spune că aceste condiții sunt atât de rele în unele zone, încât mulți au ajuns să mănânce plăcintă de lut amestecată cu ierburi și plante. Acesteia ei îi spun „zeița milei.” Însă nu numai moartea prin înfometare lovește China, ci, așa cum știe bine întreaga lume, și marele val al comunismului ateu ce a inundat națiunea cu un sângeros război civil și a scos guvernul naționalist din țară, cu sila.

Dar, în ciuda acestor condiții înspăimântătoare, mulți chinezi au o nouă speranță strălucitoare pentru viitor, deoarece ei sunt fericiții primitori ai mesajului Împărăției publicat de martorii lui Iehova din acel ținut. Să ne oprim un moment în Shanghai și să facem cunoștință cu servul de Filială al Societății Turnul de Veghere, Stanley Jones, și să obținem mai multe informații despre lucrarea martorilor lui Iehova din China.

Shanghai pare a fi o masă dezorganizată de clădiri pe malurile râului Yangtze. Portul este sufocat de celebrele ambarcațiuni chinezești și de numeroase alte ambarcațiuni, de toate mărimile și formele. Îi vedem pe „hamalii” care aleargă de colo-colo cu încărcăturile grele balansate la cele două capete ale bețelor de bambus de pe umerii puternici ai muncitorilor. Servul de Filială, Jones, împreună cu alți doi misionari instruiți la Gilead stabiliți în Shanghai sunt nerăbdători să vorbească despre creșterea lor din China, iar noi ascultăm cu atenție.

Numărul curent al martorilor este în jur de 300. Grupa din Shanghai a martorilor lui Iehova este în countină creștere. Pentru a ilustra acest lucru, Stanley Jones povestește experiența unei doctorițe chinezoaice care a devenit interesată de martorii lui Iehova după vizita unui vestitor serv. A fost aranjat un studiu biblic; s-a făcut un progres rapid. Când a învățat adevărul despre treime, despre iad și suflet, ea a remarcat: „Nu am putut niciodată crede, cu adevărat, aceste doctrine religioase.” Nu a durat mult până când s-a angajat în lucrarea misionară din casă în casă. Prin eforturile acestui nou serv, a fost condus un studiu Biblic cu un grup de asistente, iar acest studiu a produs deja alt nou vestitor.

Însă ce se întâmplă la următoarea noastră oprire, Hong Kong? Mulțimi de oameni sunt în mișcare. Sute de oameni aleargă printre străzi trăgându-și ricșa. Portul este plin de activitate. Bărci cu motor și ambarcațiuni cu câte o velă uriașă străbat apele; zeci de ambarcațiuni mici și de bărci conduse de femei, cu vâsle lungi, plutesc printre feriboturi, pacheboturi și alte nave care s-au refugiat aici pentru a scăpa de orice „incidente” cu marina comunistă și naționalistă. Aici îi vedem, de asemenea, pe hamalii tradiționali, bărbați și femei, încărcând și descărcând camioane și transportând pachetele grele de-a lungul drumului. Huruind, pe lângă ele trece un transport auto modern. Iată contrastul dintre Est și Vest.

Cei patru prieteni ai noștri, toți misionari, sunt bucuroși că suntem cu ei. Într-adevăr, cuvintele lor de bucurie și de apreciere învelesc această zi mohorâtă, în timp ce ne croim drum către casa misionară, pe strada Bonham, nr. 1. Lucrarea din Hong Kong progresează în mod favorabil, iar misionarii sunt ținuți foarte ocupați conducând zeci de studii biblice la domiciliu cu cei ce sunt interesați de adevăr, precum colegii lor din Shanghai. Micul grup din Hong Kong începe să crească, iar noi ne putem aștepta la o creștere bună.

Doi dintre misionarii care ne-au întâmpinat la aeroport au servit până de curând pe insula Tai Wan, cunoscută și ca Formosa. Vă veți aminti că Formosa este ultimul bastion al guvernului Naționalist și locul în care ei plănuiesc să se opună cu moartea comunismului chinez. Cei doi misionari ne informează că martorii lui Iehova de pe Formosa trec prin persecuții și greutăți din cauza serviciului lor, dar că aceștia totuși continuă. Martorii din Tai Wan se găsesc în mare parte printre poporul Ami, o clasă de persoane foarte umilă și smerită, care locuiesc în regiunile muntoase din Formosa. Ne bucurăm să aflăm că mai mult de 200 de oameni Ami și-au manifestat interesul real în activitatea de predicare.

China primește o mărturie, dar mai sunt încă atâtea de făcut!

Întrebări de la cititori

• **Apocalipsa 21:4 spune că în noua lume nu va mai fi moarte. Asta înseamnă că atunci nici animalele nu vor mai muri? – M. I., New York.**

Acest text nu înseamnă că toată moartea va fi îndepărtată. Creaturile umane rebele vor muri în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, iar cei de partea lui Satan vor pieri la sfârșitul celor o mie de ani. (Isa. 65:17, 20; Apoc. 20:7-10) Adevărat, Apocalipsa 20:14 arată că moartea va fi distrusă, iar apoi Apocalipsa 21:4 ne spune că nu va mai fi moarte; dar moartea despre care se vorbește este moartea datorată moștenirii de la Adam. Oamenii nu se vor mai degenera atunci și nu vor mai muri din cauza păcatului lui Adam, dar în orice timp din viitor, Iehova Dumnezeu l-ar putea executa pe oricare rebel intenționat care ar putea distruge pacea noii lumi. Prin urmare, Apocalipsa 21:4 vorbește doar despre moartea Adamică a oamenilor și nu are nicio aplicare în domeniul animalelor.

În ceea ce privește dacă animalele vor muri în lumea nouă, nu putem fi dogmatici. Se pare că oamenii nu le vor omorî pentru hrană și nici animalele nu se vor mai prăda unele pe altele. În lumea nouă, scopul original al lui Iehova legat de hrană va fi realizat, după cum le-a fost declarat lui Adam și Evei: „Iată, v-am dat toate plantele care au semințe, ce se găsesc pe tot pământul și toți copacii ce au fructe cu semințe; aceasta va fi hrana voastră. La toate animalele sălbatice de pe pământ, toate păsările cerului și toate reptilele de pe pământ, în care există un spirit viu, le voi da ca hrană toate plantele verzi.” (Gen. 1:29, 30, AT) Iar dacă acest extraordinar animal carnivor, leul, „va mânca paie ca boul”, cu siguranță niciun altul nu va fi carnivor. (Isa. 11:6-9) În paranteză fie spus, acest lucru arată că Apocalipsa 21:4 nu elimină orice moarte a vieții organice, pentru că plantele vor muri pentru a deveni hrană pentru oameni și animale.

Dar numai pentru că animalele nu vor fi folosite pentru mâncare, aceasta nu dovedește că ele vor trăi pentru totdeauna. Există motive să credem că acestea vor muri. Neascultarea omului în Eden nu a adus moarte și animalelor – ele au trăit și au murit, iar multe specii au ajuns pe cale de dispariție cu mii de ani înainte de crearea omului. Lumea nouă va elimina efectele neascultării lui Adam, dar asta nu privește moartea animalelor. Statutul de animal a rămas neschimbat încă de la creație – își trăiește durata de viață și moare. În nici un timp nu s-a pus în discuție perspectiva vieții veșnice.

Poziția omului este diferită. Adam a avut speranță de viață veșnică, dar acea speranță a dispărut atunci când el a eșuat să treacă testul ascultării. Dacă ar fi trecut acest test, fără îndoială, el ar fi mâncat în cele din urmă din „copacul vieții.” Prin Adam, toți oamenii au pierdut șansa vieții veșnice, dar, prin lucrarea de răscumpărare a lui Isus Cristos, șansa a fost readusă, iar oamenii cu bunăvoință pot spera la viață veșnică în lumea nouă. Niciunul din aceste lucruri nu privește animalele.

Dacă un om este rău cu voia și disprețuiește răscumpărarea, el nu va obține niciodată viață veșnică, chiar dacă el trăiește acum pentru câțiva ani. El pierde cea

mai bună oportunitate de poziție care este deschisă pentru omenire și ajunge în aceeași poziție cu animalele, o poziție care nu oferă posibilitatea vieții veșnice. Despre aceștia, inspiratul apostol Petru a scris: „Dar acești oameni, ca niște animale fără rațiune, din fire născute să fie prinse și nimicite, vorbesc de rău despre lucrurile în care sunt ignoranți și de aceea vor suferi nimicirea prin însăși calea lor a nimicirii.” – 2 Pet. 2:12, *NW*.

Dacă animalele ar fi avut șansa la viață veșnică, atunci de ce acești oameni, care pierd această șansă, ar mai fi fost comparați cu ele? Se pare că nu este nicio bază scripturală pentru a argumenta faptul că animalele vor trăi veșnic în lumea nouă, ci mai degrabă că ele vor continua să fie născute, să se maturizeze, să se înmulțească și să moară. Din contră, argumentele par a fi bazate în mare parte pe motive sentimentale.

Germania de Est interzice pe Martorii lui Iehova

Pe 30 august, la Magdeburg, în zona sovietică, 60 de martori ai lui Iehova au fost arestați și închiși, conform unei scrisori din *New York Times*, 31 august. Raportul a spus că în ultimele luni Martorii „au fost închiși cu zecile, adunările le-au fost dizolvate și diferiți indivizi dintre ei au fost grav bătuți de poliție, pe motiv că aceștia constituie o amenințare la adresa păcii. Au fost formulate acuzații împotriva lor în mod constant în presa comunistă, cum că ar fi fost spioni și sabotori plătiți de ‘imperialiștii’ Statelor Unite.”

Apoi, pe 5 septembrie, *Daily News* din New York a publicat o declarație a United Press din data de 4 septembrie, care a raportat: „Guvernul comunist al Germaniei de Est a interzis pe martorii lui Iehova în zona sovietică, de astăzi, acuzând în jur de 25.000 de membrii de ‘spionaj în favoarea unei puteri străine, imperialiste’.” [...] Aceasta a fost prima acțiune oficială împotriva organizației de către guvernul comunist, chiar dacă a dus o campanie de propagandă împotriva martorilor lui Iehova în ultimele săptămâni și a alocat o mică armată de bărbați și femei pentru a-i urmări pe membri zi și noapte.” *The New York Times* a raportat, de asemenea, această problemă, dar a adăugat: „Ieri, surse sigure au raportat din Est că liderii grupului au afirmat că 500 de membri au fost sechestrați miercură trecută într-un raid secret al poliției la sediul din Magdeburg.”

Pe 6 septembrie, *The New York Times* a publicat următorul text al agenției Reuters din 5 septembrie: „Poliția de securitate a Germaniei de Est a aruncat 1.000 de martori ai lui Iehova în închisoare în primele douăzeci și patru de ore de când guvernul est-german a interzis secta, a declarat astăzi un purtător de cuvânt al Martorilor la Berlin. [...] ‘Pamfletele ilegale’, care se presupune că ar fi fost găsite în birourile sectei, erau literatura biblică tradusă în peste nouăzeci de limbi și disponibilă peste tot în lume.”

În Elveția, *Tagblatt Berner*, în data de 4 septembrie, a publicat pe prima pagină: „Un reprezentant al sectei a declarat că măsurile luate de către comuniști împotriva

sectei au dus la o persecuție mai severă decât cea a Gestapoului. Gestapoul a etichetat membrii sectei ca fiind prieteni ai comuniștilor și ai evreilor. Astăzi ei sunt acuzați ca fiind ‘agenți ai imperialismului american.’ Secta nu va ceda presiunii dictatoriale. Nici nu va înceta să predice Evanghelia în zona sovietică.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

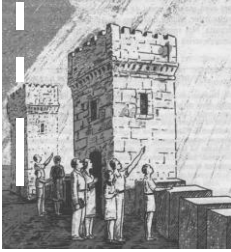
1 NOIEMBRIE 1950

Nr. 21

Cuprins:

NOUL SISTEM DE LUCRURI	- Pag.641
ÎNCEPUTUL SOCIETĂȚII LUMII NOI	- Pag.650
FOLOȘIȚI CU ÎNȚELEPCIUNE TIMPUL RĂMAS	- Pag.657
A FOST CRISTOS ATÂRNAT PE O CRUCE?	- Pag.658
REPUBLICA DOMINICANĂ PERSECUTĂ CREȘTINI	- Pag.661
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.665

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 Noiembrie 1950

Nr. 21

Noul sistem de lucruri

„Dumnezeu, care cu mult timp în urmă le-a vorbit cu multe ocazii și în multe feluri strămoșilor noștri, prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit printr-un Fiu, pe care el l-a numit moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut sistemul de lucruri.” – Evrei 1:1, 2 (*NW*).

Iehova Dumnezeu este Creatorul unui sistem drept de lucruri. Acestea sunt toate sub controlul său suprem. El le-a aranjat într-o ordine care duce de la anumite lucruri bune la lucruri și mai bune sau mai mari, în cele din urmă ajungând la o înălțime a bunătății care ne face să nu mai dorim nimic în plus. El este un Dumnezeu al ordinii și știe încotro să acționeze cu aranjamentele Lui. Scopul lui este de a scăpa întregul univers de toate forțele răului și ale dezordinii. El va face acest lucru prin intermediul guvernului său promis, a cărui conducere se va afla în mâinile Fiului său glorificat – Isus Cristos, aducând astfel toată creația vie, văzută și nevăzută, într-o relație pașnică și de ascultare față de Creatorul și Dumnezeuul lor. Prin atingerea acestui scop, el se va justifica în calitate de Suveran de drept peste tot universul. Pentru aceasta, el a făcut ca un sistem de lucruri să urmeze unul după altul. Fiul său are cea mai importantă parte în justificarea suveranității universale a lui Iehova, el folosindu-l în realizarea sistemelor de lucruri.

2 Acestui actual sistem lumesc de lucruri, aflat sub dumnezeul lui Satan, îi este permis să existe numai pentru un timp. El nu are aprobare divină. El i-a avut pe martorii lui Iehova Dumnezeu în rândurile sale încă de la început, după potop, însă nu a fost capabil niciodată să-i amestece cu el. Ei au fost lăsați în această lume de către Dumnezeu, pentru a pune mărturie despre scopul lui de a stabili un nou guvern al lumii. Dar lumea a acționat în chip nevrednic față de prezența lor, disprețuindu-le mesajul și persecutându-i cu răutate pentru răspândirea lui. Prin aceasta nu ne referim doar la profeții pre-creștini, de la Noe până la Ioan Botezătorul, a căror fapte vitejești și suferințe sunt descrise în capitolul unsprezece din scrisoarea lui Pavel către Evrei. Ne referim și la turma mică de adevărați creștini, dintre care doar o rămășița se mai află pe pământ în prezent; da, și la „marea mulțime” de „alte oi” care s-au adunat de partea turmei mici, pentru a servi ca martori ai lui Iehova împreună cu ei. Persecutarea tuturor acestor martori moderni ai Dumnezeului Cel Preaînalt de la primul Război Mondial încoace a fost prezisă de Isus, care a spus că aceasta era un semn clar al încheierii acestui sistem rău al lui Satan. Persecutarea lor a devenit foarte bine cunoscută, dovedind astfel

că lumea nu este vrednică de ei. Din această cauză ea va fi distrusă. – Evrei 11:38; Mat. 24:9; Apoc. 7:9, 10, *NW*; Ioan 10:16.

3 Una dintre dovezile care au ajuns la împlinire și că sfârșitul este aproape, avea să fie lucrarea de despărțire între oamenii ei, în special cei din cadrul creștinătății, care pretinde a fi tărâmul creștinismului. Isus a descris ilustrativ punctul culminant al lucrării de despărțire și distrugerea de foc a creștinilor falși, zicând: „Secerișul este încheierea unui sistem, iar secerătorii sunt îngerii. Prin urmare, așa cum neghina este strânsă și arsă în foc, tot așa va fi și la încheierea sistemului. Fiul omului îi va trimite pe îngerii săi și ei vor strânge din împărăția sa toate lucrurile care cauzează poticnire și persoanele ce comit nelegiuire și îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Asemănând lucrarea de despărțire cu o despărțire a peștilor buni de cei răi dintr-un navod, Isus a spus în continuare: „Așa va fi la încheierea sistemului: îngerii vor ieși și îi vor despărți pe cei răi din mijlocul celor dreți, și îi vor arunca în cuptorul de foc.” Această lucrare de despărțire a început să se desfășoare odată cu anul 1919 A.D., ca urmare a mărturiei despre Împărăție transmisă de martorii lui Iehova în toate națiunile de pe pământ. Faptul că acum a început plânsul și scrâșnirea din dinți a celor nevrednici respinși dovedește că suntem aproape de punctul culminant al lucrării de separare și că sfârșitul peste această lume este aproape. – Mat. 13:39-42, 47-50; 24:14, *NW*.

Încheierea unor sisteme cu nouăsprezece secole în urmă

4 Unii care urmează să moștenească Împărăția viitoarei lumi noi încă trăiesc în mijlocul acestei lumi vechi și al sistemului ei de lucruri. Dar amintiți-vă, ei nu sunt parte din această lume și nu se modelează după ea. Ei nu aparțin celei vechi, ci sunt ai celei noi. Și știți că timp de nouăsprezece secole au trăit sub un nou sistem de lucruri pe care Iehova Dumnezeu l-a creat prin Fiul său, Isus Cristos? Da. Aveți posibilitatea să aflați și să înțelegeți acest lucru din cuvintele apostolului Pavel din Evrei 9:26. El se referă acolo la jertfirea de către Isus a vieții sale umane perfecte, cu nouăsprezece secole în urmă. După ce ne reamintește că Isus nu a fost un preot levit care servea la templul din Ierusalim, el adaugă: „În caz contrar ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii. Dar acum el s-a făcut de cunoscut o dată pentru totdeauna, la încheierea acestor sisteme, ca să îndepărteze păcatul prin jertfirea lui însuși.” (*NW*) Această încheiere s-a sfârșit în anul 70 A.D., odată cu distrugerea Ierusalimului și a templului lui din vechime, și cu împrăștierea națiunii iudaice timp de aproape nouăsprezece secole. Deși lumea veche a rămas în picioare, nu poate fi nicio îndoială că anumite sisteme s-au încheiat atunci, făcându-le loc unora noi. Apostolul vorbește din nou pentru a demonstra acest lucru. El vorbește despre actele necredincioase ale evreilor și pedepsele care s-au abătut asupra lor în pustiu, după ce au fost salvați din Egipt. Apoi, el remarcă: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul sistemelor.” (1Cor. 10:11, *NW*) Atunci întrebăm: Ce sfârșit s-a abătut asupra creștinilor pe atunci?

5 Ei se aflau la sfârșitul sistemelor de lucruri pe care Dumnezeu le stabilise în rândul poporului său ales, pentru beneficiul lor, până când venea Isus Cristos, era jertfit, ridicat din morți și glorificat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Îngerul Gabriel i-a prezis lui Daniel anul exact când Prințul Mesia trebuia să apară. El a arătat că la trei ani și jumătate după ce Isus va fi fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, sau la mijlocul unei săptămâni de ani, Mesia urma să fie jertfit. Acest lucru făcea toate jertfele de animale și alte jertfe ale evreilor de la templu învechite, lipsite de valoare și inutile. Gabriel a spus cu privire la Isus Mesia: „El va face un legământ puternic cu mulți, timp de o săptămână [sau ani]; la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și ofranda.” (Dan. 9:27; *Le, AT; Mo*) Acest lucru a însemnat în mod cert sfârșitul sistemului evreiesc de sacrificii și jertfe, așa cum era prevăzut în legea lui Moise. Atestând acest sfârșit, apostolul zice: „Cristos este sfârșitul Legii, astfel încât oricine exercită credință să aibă dreptate.”

6 Din nou, atât pentru mângâierea neamurilor, cât și a poporului evreu, el spune: „Prin carnea sa a abolit ura, Legea poruncilor ce consta în hotărâri și decrete, ca să-i poată crea pe cei în uniune cu el, într-un singur om nou, făcând pace, și ca să-i împace pe amândoi, pe deplin, cu Dumnezeu, într-un singur corp, prin stâlpul de tortură.” Din nou: „Dumnezeu [...] ne-a iertat cu bunăvoință toate greșelile și a șters documentul scris de mână care consta din decrete și care era împotriva noastră. El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură.” – Rom. 10:4; Efes. 2:15, 16; Col. 2:13, 14, *NW*.

7 Astfel, cu nouăsprezece secole în urmă, a sosit sfârșitul acestui sistem al legii Mozaice, a sacrificiilor și a jertfelor de animale oferite de preoții din seminția lui Levi. Cum? Prin moartea lui Isus pe stâlpul de tortură, apoi prin înălțarea lui la cer, pentru a-i oferi lui Dumnezeu valoarea jertfei sale umane. Mai multe dovezi că acest sistem s-a încheiat au fost oferite treizeci și șapte ani mai târziu, când preoții evrei au fost lipsiți cu forța de lucrarea lor de jertfire prin distrugerea templului lor tipic, fapt care a continuat până în această zi. Nu numai asta, dar sistemul național prin care evreii aveau un rege uman domnitor pe „tronul lui Iehova”, la Ierusalim, a ajuns la un final decisiv. De ce? Din cauză că națiunea iudaică l-a respins pe Isus, Fiul lui David, ca Rege al lor, și după ce el a fost înviat, a refuzat să restaureze împărăția pământească în mâinile națiunii Israelului natural. În schimb, el s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, în cer, acolo așteptând anul 1914 pentru ca Dumnezeu să-l întroneze să fie Regele ceresc al dreptei lumi noi. – Evrei. 10:12, 13.

8 În afară de acest lucru, a mai existat un sistem de tipuri și umbre profetice care prevesteau realitățile minunate care urmau să vină, iar după ce Isus s-a înălțat la cer, acest sistem s-a încheiat. Acum a venit timpul pentru împlinire, pentru a dovedi adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. (Col. 2:16, 17; Evr. 10:1; 11:17-19) De asemenea, sistemul prin care Dumnezeu a vorbit și și-a transmis mesajul prin intermediul profeților evrei de la Avraam până la Ioan Botezătorul, s-a încheiat. La sfârșitul acelor zile, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor prin intermediul Fiului său ceresc, Isus Cristos, și prin urmașii fiului său pe care Dumnezeu i-a adoptat ca

pe fiii săi spirituali. (Evrei 1:1, 2) Având în vedere că toate aceste aranjamente au încetat atunci, apostolul Pavel a putut spune, pe bună dreptate, în urmă cu o mie nouă sute de ani, că sfârșitul sistemelor de lucruri venise asupra lui și a fraților săi.

9 O lucrare de despărțire are astăzi loc la nivel mondial, la această încheiere a sistemului rău al lui Satan. Pentru a preumbri acest lucru, a existat o lucrare de despărțire desfășurată în rândul națiunii iudaice în Palestina, până când a venit distrugerea de foc asupra capitalei lor și a templului lor, în anul 70. Ioan Botezătorul a prezis acest lucru când a vorbit despre venirea lui Mesia, spunând: „Acela vă va boteza cu spirit sfânt și cu foc. El își va ține în mână lopata de despărțire și își va curăța complet aria de treierat și își va strânge grâul în hambar, dar pleava o va arde într-un foc ce nu poate fi stins.” (Mat. 3:11, 12, *NW*) Grâul adunat în hambar a fost rămășița iudaică ce a fost de partea lui Isus ca Mesia, Prințul. Ei au fost botezați cu spiritul sfânt începând cu ziua Cincizecimii. Pleava care a fost arsă a fost în general națiunea iudaică, ce a fost de partea lui Cezar împotriva lui Isus. Ei au fost botezați cu focul mâniei lui Dumnezeu, mai ales începând cu anul 70 A.D. Isus însuși s-a referit la lucrarea de despărțire din rândul evreilor, cu care s-au sfârșit acele sisteme de lucruri. El s-a referit la evreii credincioși care urmau să fie culeși din mijlocul națiunii necredincioase, el însuși fiind Principalul Secerător: „Ridicați-vă ochii și priviți câmpurile: sunt coapte pentru seceriș. Deja secerătorul primește plata și strânge roadele pentru viață veșnică, astfel încât semănătorul și secerătorul să se bucure împreună. Într-adevăr, în privința aceasta sunt adevărate cuvintele: Unul este semănătorul și altul secerătorul. V-am trimis să secerăți ceva pentru care n-ați trudit. Alții au trudit, iar voi ați intrat în rodul trudei lor.” – Ioan 4:35-38, *NW*.

10 După acel seceriș, dar mai ales după ce vestea bună le-a fost transmisă neamurilor necircumcise, oferindu-le oportunitatea să intre în împărăția cerească, națiunea iudaică a încetat a mai fi poporul favorizat al lui Dumnezeu, asemenea smochinului uscat pe care Isus l-a blestemat. (Mat. 21:18, 19, 43, Luca 13:6-9, Fapte 10:1-48) Astăzi, după mai mult de treizeci de ani de lucrare de seceriș similară, cât de bine vedem prefigurată în acel seceriș și treierat evreiesc ceea ce este în curs astăzi în creștinătate! Când ne amintim sfârșitul oribil care a venit peste capitala evreilor și a locuitorilor săi asediați de acolo, ne îngrozim de sfârșitul îngrozitor, care va veni în curând peste ipocrita creștinătate și confuzia ei de religii. Totuși, această catastrofă nu prevede niciun dezastru pentru poporul adevărat al lui Dumnezeu, pentru creștinii autentici. Aceasta va șterge o pată mare de pe numele sfânt al lui Dumnezeu și va curăța pământul pentru închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu, aducând pace și prosperitate pentru omenire.

11 Perioada de timp în care aceste sisteme vechi de lucruri au înflorit nu am putea să o numim prin nici un nume, cum ar fi „era evreiască”. De ce? Pentru că ele au început înainte ca evreii naturali să existe. De asemenea, Dumnezeu are acum de-a face cu cei care sunt evrei pe dinăuntru, având inimile circumcise. Aceștia sunt israeliții spirituali, care alcătuiesc „Israelul lui Dumnezeu.” (Rom. 2:28, 29) Așa că noi doar luăm la cunoștință existența unei astfel de perioade de

timp de la Potop, perioada în care aceste sisteme de lucruri s-au dezvoltat, însă nu îi dăm niciun nume. Timpul pentru astfel de lucruri vechi s-a încheiat cu nouăsprezece secole în urmă. Ele fac parte din sistemele trecute de lucruri și din generațiile trecute față de care secretul sacru al lui Dumnezeu, cu privire la Cristos și la urmașii lui, a fost ascuns, secret care totuși a fost dezvăluit acum celor sfinți ai săi. – Col. 1:26, 27, *NW*.

Noul există deja

12 Ce experiență măreață este să trăiești sub noul sistem de lucruri al lui Dumnezeu și să știi că acestea sunt doar premergătoare ale lucrurilor mai minunate care vor veni! Aceasta transformă toată existența noastră pe care suntem obligați să o trăim acum în această lume veche trecătoare. Acum, că Iehova Dumnezeu a dezvăluit secretul lui sacru, a făcut lucrurile noi pentru noi. Secretul lui a fost învăluit în cel Uns al său, sau Cristos, pe care el l-a prevestit și l-a preumbrit în milenii anterioare. La timpul potrivit, Fiul său iubit a părăsit curțile cerești și a fost născut ca om, profețiile cu privire la el începând să se împlinească. Atunci a fost descoperit secretul sacru ascuns mult timp celor care au crezut și au primit spiritul lui Dumnezeu. Prin Fiul său, Iehova Dumnezeu a înlăturat ceea ce era vechi, astfel încât să poată introduce ceea ce era nou.

13 Apostolul este clar în această îmbunătățire a chestiunilor pentru noi, spunând: „De aceea, când vine în lume [Isus], el zice: ‘Tu n-ai dorit jertfă și ofrandă, ci mi-ai pregătit un corp. N-ai aprobat arderile de tot și jertfele pentru păcat’. Atunci am zis: ‘Iată! Am venit (în sulul cărții este scris despre mine) să fac voința ta, o, Dumnezeule!’ După ce mai întâi a zis: ‘N-ai dorit, nici n-ai aprobat jertfe și ofrande, arderi de tot și jertfe pentru păcat’ - jertfe care sunt oferite potrivit Legii - apoi zice: ‘Iată! Am venit să fac voința ta.’ El a înlăturat pe cel dintâi ca să-l întărească pe cel de-al doilea. Prin ‘voința’ de mai sus am fost sfințiți prin jertfirea corpului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:5-10, *NW*) Vi se pare că acest lucru înseamnă înnoirea lucrurilor pentru noi, cei care căutăm viață și fericire? În primul rând, această înlocuire a primului set de jertfe cu al doilea tip de jertfe, care într-adevăr sfințesc, înseamnă un nou mare preot al lui Dumnezeu. Înseamnă o nouă relație a închinătorilor cu Dumnezeu.

14 Cât de mulțumitor este acest lucru față de cel vechi! Preoțimea leviților, care ofereau doar jertfe de animale și vegetale, a fost pusă în oficiu sub vechiul Legământ al Legii pe care Dumnezeu l-a făcut cu israeliții naturali prin Moise. Deci, acei preoți făceau parte din vechiul sistem de lucruri care a existat sub legământul Legii. Jertfele pe care ei le ofereau nu puteau îndepărta niciodată păcatele oamenilor și să-i facă perfecți și astfel ele erau doar simboluri ale viitoarei jertfe reale. Dacă oamenii urmau să aibă parte de o stare de bine de durată, era nevoie de un sistem de lucruri nou și mai bun, iar Dumnezeu a creat acest sistem prin fiul său, Isus Cristos. (Evrei 1:1, 2, *NW*) Vechiul legământ al Legii l-a împiedicat pe Isus Mesia să devină preot pe pământ, și doar i-a condamnat pe oameni pentru păcate, în loc să îi elibereze de acestea. Deci, dacă urma să existe

un nou mare preot al lui Dumnezeu, cu o jertfă care să îndepărteze păcate și dacă Mesia din seminția lui Iuda urma să fie acest Mare Preot, atunci trebuia să existe un nou legământ. Isus Cristos a fost făcut Mare Preot, prin jurământ, al lui Iehova Dumnezeu, iar atunci a fost făcut Marele Preot al noului legământ. Citim ce înseamnă acest lucru:

15 „Căci, dacă primul legământ ar fi fost ireproșabil, n-ar mai fi fost nevoie de al doilea, pentru că el le găsește vină oamenilor când spune: ‘Iată, vin zile’, zice Iehova, ‘când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. [...] Căci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Iehova: ‘Voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu. Nu va mai învăța fiecare pe semenul său și fiecare pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște-l pe Iehova!’ Fiindcă toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Căci voi fi îndurător cu faptele lor nedrepte și nu-mi voi mai aminti de păcatele lor.’ Prin faptul că spune ‘un legământ nou’, el l-a declarat învechit pe primul. Iar ceea ce este declarat învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție.” – Evr. 8:7-13, *NW*.

16 Prin intermediul serviciului lui Cristos ca un mediator mai mare decât profetul Moise, și prin serviciul său de Mare Preot care s-a jertfit pe sine, Iehova Dumnezeu a înlocuit vechiul legământ al Legii cu unul nou. Când Dumnezeu a răstignit vechiul legământ pe stâlpul de tortură pe care Isus Cristos a fost jertfit, s-a încheiat un sistem de lucruri vechi de 1545 de ani, acest sistem având odată de-a face cu evreii sau cu izraeliții naturali. În ziua Cincizecimii, în anul 33 A.D., Isus care a fost înviat și glorificat în cer, a inaugurat noul legământ pentru urmașii săi credincioși de pe pământ. Acolo, discipolii creștini au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu și au devenit izraeliți spirituali, sau evrei pe dinăuntru.

17 Nu însemna acest lucru introducerea unor noi sisteme de lucruri? Aceasta trebuie să fie inclusă în sensul celor spuse de apostol: „Dacă cineva este în uniune cu Cristos, este o creație nouă; lucrurile vechi au trecut și iată, au venit în existență lucruri noi! Dar toate lucrurile vin de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu el prin Cristos și ne-a dat serviciul împăcării.” (2Cor. 5:17, 18, *NW*) Un astfel de lucru precum „noua creație” în uniune cu Capul Cristos, nu a mai existat niciodată înainte, nu, în tot universul lui Dumnezeu. Astfel nu putea fi altfel decât ca aceste sisteme noi să fie introduse și în legătură cu „noua creație” creștină. Aceste sisteme noi au fost introduse. Iehova Dumnezeu a indicat acest lucru atunci când a descris beneficiile noului legământ, spunând că el va îndepărta, într-adevăr, prin acesta, păcatele izraeliților spirituali luați în legământ, și că toți aceștia vor fi învățați de către Iehova și îl vor cunoaște, de la cel mai mic la cel mai mare. – Ier. 31:31-34.

18 Aceasta a fost, într-adevăr, începutul unei ere minunate, o eră a lucrurilor noi despre care oamenii inspirați ai lui Dumnezeu au profețit, și despre care jertfele, sărbătorile și legile din vechiul legământ aruncaseră umbre. Realitățile aduse acum au depășit în minunăție ceea ce oamenii credinței din vechime prevăzuseră, iar acum, prin credință și sub iluminarea spiritului lui Dumnezeu, le putem vedea. Prin

urmare, apostolul scrie: „Prin credință înțelegem că sistemele de lucruri au fost puse în ordine [pregătite, ordonate] prin cuvântul lui Dumnezeu, astfel că ceea ce se vede a venit în existență din lucruri care nu se văd.” (Evr. 11:3, *NW*, margin.) Acum putem vedea că există mai mult decât am anticipat anterior atunci când Apocalipsa 13:8 vorbea despre Isus Cristos ca de „Mielul care a fost jertfit de la temelia lumii.”(*NW*) Temelia unei lumi noi a fost pusă, într-adevăr, prin jertfa oferită de el cu nouăsprezece secole în urmă. Acest fapt este subliniat de apostolul Pavel care arată că jertfa oferită de Marele Preot Isus Cristos nu trebuie repetată: „Nu ca el să se ofere de mai multe ori. [...] Altfel, ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la temelia lumii. (Evr. 9:35, 25, *NW*) Despre ce fel de lume se vorbește? întrebăm noi. Despre o lume nouă cu ceruri noi și un pământ nou în care va locui dreptatea. Prin jertfa lui, Isus a pus temelia pentru creaturi de pe pământ să fie eliberate de păcat și moarte, pentru a trăi în cerurile noi și pe noul pământ al dreptei lumi noi. De la punerea temeliei acelei lumi înainte, el nu trebuie să mai sufere încât să facă noua lume sigură și permanentă, pentru că jertfa lui a fost perfectă și a îndeplinit fiecare cerință a justiției.

19 Mai mult decât atât! Jertfa lui Isus a îndeplinit cerințele esențiale pentru a răspunde categoric chestiunii celei mai importante din întreg universul, și anume: își poate menține Iehova Dumnezeu suveranitatea peste toată creația, și va rămâne Fiul Dumnezeului Cel Preaînalt credincios suveranității universale a Tatălui Său? Satan a spus în mod defăimător că nu, și aplicând presiunea deplină a întregii lui lumi a încercat să-l facă pe Isus să spună că nu! Însă jertfa benevolă și loială a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, a răspuns Da. Prin ascultarea lui până la o moarte de jertfă pe un stâlp de tortură, Isus a rămas credincios suveranității universale a lui Iehova, menținându-și integritatea față de el. După botezul său în râul Iordan, Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, pentru a fi rege al lumii noi, și prin integritatea lui față de Dumnezeu, care i-a dat ungera regală, a dovedit că are dreptul la Împărăție. El a asigurat, astfel, că va exista o Împărăție care să guverneze dreapta lume nouă. Prin jertfa sa, el a răscumpărat oamenii; nu numai pe cei cărora le va fi oferită înalta chemare să domnească alături de el în Împărăția cerului, ci și pe cei din omenire care vor deveni supușii săi pământești în lumea nouă.

20 Astfel, într-un sens dublu, temelia lumii noi a fost pusă prin jertfa perfectă a lui Isus. Pentru a putea fi într-o bună zi Regele întronat al guvernului, și pentru a putea acționa în calitate de Mare Preot, aplicând beneficiile jertfei sale umane, Atotputernicul Dumnezeu l-a ridicat pe Isus Cristos din morți ca Fiu spirit nemuritor, aducându-l în prezența lui cerească. Ca rezultat, temelia lumii noi a rămas solidă și de neclintit în fața tuturor furtunilor și atacurilor din ultimii 1900 de ani, iar astăzi salutăm cu bucurie venirea timpurie a lumii noi, cu Isus Cristos ca Rege uns al lui Iehova.

BUCURIA PREZENTĂ DE CELE NOI

21 Viitoarea lume nouă este unul din noile sisteme pe care Dumnezeu le face prin Fiul Său. Dar, după ce temelia sa a fost pusă, nu a trebuit să așteptăm până la

stabilirea efectivă a noii lumi pentru a ne bucura de noile sisteme de lucruri. Creștinii care au fost aduși în noul legământ, de la Cincizecimea anului 33 înainte, se bucură de noile aranjamente și îngrijiri. Fără templul literal de la Ierusalim, fără preoțimea leviților, fără jertfele de animale care trebuiau să fie oferite în mod repetat, ani și ani la rând, fără conștiințele împovărate cu vinovăția de păcat pentru care Legea lui Moise condamnă oamenii, fără toate aceste lucruri pentru noi! Noi am ajuns la Noul Ierusalim, capitala universului lui Dumnezeu. Avem un nou templu, în care Isus Cristos este piatra din capul unghiului, iar toți urmașii lui spirituali sunt pietre vii, construite pe el, ca temelie. Avem un nou mare preot, o nouă jertfă superioară, care curăță în realitate păcatele prin sângele oferit; avem o nouă lege scrisă, nu pe table de piatră, ci în inimile noastre; avem un nou mediator între Dumnezeu și oameni, un legământ nou. Ceva mai mult? Da, o cunoștință nouă, lucrări noi de la Dumnezeu în împlinirea profețiilor, umbrelor și tipurilor sale din trecut, un nou serviciu și o nouă relație cu Dumnezeu, ca noua lui națiune a Israelului spiritual și ca fii ai săi, al căror spirit strigă la el: „Ava, Tată!” Adevărații creștini, care trăiesc la înălțimea privilegiilor lor, s-au bucurat de secole de aceste lucruri. Astăzi, o rămășiță credincioasă a co-moștenitorilor lui Cristos se bucură de ele. Toate aceste lucruri noi care acționează împreună ca noi sisteme de lucruri, începând din ziua Cincizecimii, sunt preliminară și pregătitoare pentru lumea nouă a lui Dumnezeu. Ele sunt garanția absolută a venirii lumii noi.

22 De la moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Cristos, toate aceste lucruri au fost adevărate chiar și în mijlocul acestei lumi vechi. Noul Legământ nu face parte din aranjamentele lumii vechi, ci scoate din această lume un popor pentru numele lui Iehova. (Faptele 15:14) Membrii acestuia nu mai sunt o parte a lumii vechi, așa cum nici Isus, Mediatorul lor, nu a fost vreodată. Iar Dumnezeu a ales ca popor al său pe acei oameni pe care această lume nu îi prețuiește. Figurat vorbind, ei sunt străpunși față de această lume, iar această lume, la rândul ei, este străpunsă față de ei, ca un lucru condamnat la distrugere. Astfel, ei nu au spiritul ei și nici nu-i urmează înțelepciunea. (Ioan 8:23, 15:19, 17:6, 14, 16; 1Cor. 1:27, 28; Gal. 6:14; 1Cor. 2:12; 3:19) Ei au „gustat din Cuvântul drept al lui Dumnezeu și din puterile sistemului viitor”, ne spune apostolul. El le spune aceluia care sunt copiii ai lui Dumnezeu în noul legământ, că mama lor nu este organizația sub legământul legii Mozaice, care a fost simbolizată de slujnica Agar. Mama lor este ca o femeie liberă căreia Hagar îi aparținea, și anume Sara, adevărata soție a lui Avraam. Avraam, care și-a jertfit fiul iubit la porunca divină, l-a ilustrat pe Iehova Dumnezeu, iar soția sa, Sara, a ilustrat sfânta organizație, care este mama copiilor lui Dumnezeu sau cea care le dă naștere. Ea nu este o parte din această lume veche, ci este curată și mult deasupra ei. Ea este cerească, asemenea lui Dumnezeu, complet supusă lui și devotată scopurilor sale. Ierusalimul de pe pământ nu este simbolul ei. „Dar”, le spune apostolul Pavel creștinilor din noul legământ, „Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră.” (Evrei 6:5; Gal. 4:24-31, *NW*) Prin intermediul noului legământ, ea le dă naștere copiilor

spirituali ai lui Dumnezeu, copiii care urmează să fie comoștenitori cu Isus Cristos în împărăția cerească.

23 Această perioadă de timp în care noul legământ este în vigoare, și în care vestea bună a Împărăției este predicată de către cei aflați în noul legământ, nu trebuie să o denumim în vreun fel, cum ar fi „era Evangheliei”. Să ne amintim că Evanghelia, sau vestea bună, nu a început să fie predicată prima dată când a fost făcut noul legământ. Nu, căci la Galateni 3:8 (NW), citim: „Iar Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va declara drepti pe oamenii națiunilor datorită credinței, i-a anunțat dinainte lui Avraam vestea bună, zicând: ‘Prin tine vor fi binecuvântate toate națiunile.’” Nici măcar nu putem spune că sistemul de lucruri al noului legământ se încheie cu venirea bătăliei de la Armaghedon în care această lume va fi distrusă. Din moment ce copiii spirituali ai lui Dumnezeu din noul legământ vor avea o rămășiță care va trăi după Armaghedon în noua lume, atunci acest sistem al noului legământ trebuie să dureze până după Armageddon. Trebuie să dureze, împreună cu îngrijirile sale, până când puterea lui Dumnezeu va lua această rămășiță credincioasă de pe pământ și o va glorifica alături de Isus Cristos în împărăția cerească. Deci, sfârșitul aranjamentului noului legământ nu vine la sfârșitul acestei lumi vechi condusă de Satan. Noi trebuie să așteptăm încă pentru a vedea când Iehova Dumnezeu va duce noul legământ la sfârșitul lui plin de succes. În acel timp, el îi va aduce pe toți fiii săi spirituali în „viitoarele sisteme de lucruri”, în care vor fi „demonstrate neasemuitele bogății ale bunătății lui nemeritate, prin bunăvoința sa față de noi, în uniune cu Isus Cristos.” – Efes. 2:7, NW.

24 Un lucru este sigur: sfârșitul noului legământ nu va aduce sfârșitul legământului lui Dumnezeu cu Avraam, căruia i-a declarat vestea bună: „Prin tine, vor fi binecuvântate toate națiunile.” Acel legământ Avraamic este un „legământ veșnic.” (Ps. 105:8-10) Se va extinde pe durata miei de ani a domniei regale a lui Cristos, pentru binecuvântarea tuturor supușilor săi pământești, indiferent ce naționalitate ar fi avut în această lume veche.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin cine și în ce scop a făcut Iehova sistemele de lucruri?
2. De cine nu s-a dovedit demnă această lume veche? Cum așa?
3. Ce lucrare urma să demonstreze că am ajuns la sfârșitul acestei lumi vechi?
4. Cum știm din Evrei 9:26 că noi, creștinii, trăim de mult timp sub un nou sistem de lucruri?
- 5,6. Care a fost unul din acele sfârșituri la care au ajuns creștinii iudei?
- 7,8. Ce alte sisteme de lucruri s-au încheiat acolo, așa cum a declarat Pavel?
9. Cum a fost preumbrită actuala lucrare de despărțire și amintită în mod tipic de Ioan Botezătorul și de Isus?
10. Cum se va încheia această lucrare? De ce nu se va încheia în mod dezastruos pentru noi?
11. De ce nu numim această perioadă „era iudaică”?

- 12,13. Cum a îmbunătățit lucrurile pentru noi descoperirea secretului lui Dumnezeu?
- 14,15. De ce a fost necesar un nou legământ? Cum a afectat promisiunea lui Dumnezeu despre acesta legământul legii?
- 16,17. Ce a încheiat și ce a inaugurat Dumnezeu prin serviciile lui Cristos? Ce a însemnat, deci, aceasta pentru sistemele de lucruri?
18. Ce vedem noi, acum, prin credință? Cum apreciem Apocalipsa 13:8, mai ales în ceea ce îl privește pe Miel?
19. Ce alte cerințe a respectat Isus prin jertfa sa?
20. De ce temelia lumii noi a rămas solidă în tot acest timp?
21. A trebuit să așteptăm până în lumea nouă pentru noile sisteme? Cum așa?
22. De ce cei aflați sub noul legământ nu au spiritul acestei lumi? Cine este mama lor și prin intermediul cui?
23. De ce nu putem numi timpul noului legământ „era Evangheliei”?
24. Încheie sfârșitul noului legământ, legământul Avraamic? De ce?

Începutul societății Lumii Noi

1. Lumea veche își are societatea sau oamenii ei, care trăiesc conform unui anumit aranjament social. La fel, și lumea nouă își va avea propria societate, ai cărei membri vor trăi în armonie cu un aranjament drept. Satan Diavolul, dumnezeul actualului sistem nelegiuit, este conducătorul invizibil al societății lumii vechi, însă nu va fi și dumnezeul lumii noi. Sistemul său nelegiuit va fi distrus de către viitorul „război al zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, adică Armaghedonul. (Apoc. 16:14-16, *NW*) Iehova, a cărui suveranitate universală a fost provocată de către Satan, va fi singurul Dumnezeu viu și adevărat al lumii noi. El va domni prin intermediul guvernului teocratic al Fiului Său credincios, Regele Isus Cristos. Acea împărăție va instaura sisteme noi, adică cele despre care Biblia spune că urmează să apară. Dacă stăm bine să ne gândim, chiar stabilirea împărăției lui Dumnezeu, prin întronarea Fiului Său în anul 1914, a dus la o schimbare radicală în cadrul activităților copiilor spirituali ai lui Dumnezeu, care se aflau sub noul legământ. Acest lucru a schimbat în mod minunat mesajul pe care ei îl predică pe întregul pământ, ca mărturie pentru toate națiunile. Da, acesta a pus o „cântare nouă” în gura lor, cântarea despre împărăția lui Dumnezeu care, în sfârșit, ia naștere după milenii de așteptare. (Apoc. 14:3, 12:1-10) Trebuie să recunoaștem că sistemele sub care trăim, potrivit noului legământ, sunt minunate; însă cele ce vor fi obținute în lumea nouă vor fi cu mult mai minunate pentru întreaga sa societate.

2. De ce să nu fie altfel, adică mai bine? Căci vor fi ceruri noi și un pământ nou. Prin urmare, distrugerea acestei lumi vechi, cu cerurile și pământul ei controlate de Diavol, nu va fi o calamitate. Noi așteptăm cu nerăbdare acest lucru, făcând după cum spune apostolul Petru: „Așteptând și gândindu-ne la prezența zilei lui Iehova, în care, cerurile, fiind în flăcări, se vor dizolva, iar elementele extrem de fierbinți se vor topi. Însă, există ceruri noi și un pământ nou, pe care le așteptăm, conform promisiunii Sale, și în acestea va locui dreptatea.” (2 Pet. 3:12, 13, *NW*) Împărăția

lui Isus Cristos, împreună cu cei 144.000 de urmași credincioși victorioși ai lui, își va extinde puterea peste tot acest glob și va forma „cerurile noi”. Isus le-a spus acestor urmași spirituali: „Cu siguranță, nu există nimeni care să-și fi lăsat casa, soția, frații, părinții sau copiii pentru împărăția lui Dumnezeu și să nu primească mult mai mult în această perioadă de timp, iar în viitorul sistem viață veșnică.” (Luca 18:29, 30, *NW*; Marcu 10:30) În relatarea Evangheliei după Matei, se vorbește despre viitorul sistem, care e numit „re-crearea” sau „lumea nouă”: „În cadrul re-creării [lumea nouă], când Fiul omului va sta pe tronul Său glorios, și voi, cei care M-ați urmat, veți sta pe douăsprezece tronuri pentru a judeca cele douăsprezece seminții ale Israelului. Toți cei care și-au lăsat case, frați, surori, tată, mamă, copii sau ținuturi, de dragul numelui Meu, vor primi mult mai mult și vor moșteni viață veșnică.” – Mat. 19:28, 29, *NW*, notă marginală.

3. Dar cum rămâne cu „noul pământ”? Va exista o societate umană tot pe planeta noastră, desigur, dar va fi organizată după un sistem nou și drept, sub Împărăție. Fără îndoială că majoritatea celor care vor ajunge pe „pământul nou” vor trebui înviați din morți. După cum a spus Isus, atunci când discuta despre învierea generală a omenirii: „Copiii acestui sistem se căsătoresc și sunt dați în căsătorie, dar cei care sunt considerați demni să obțină acel sistem și învierea din morți nici nu se vor căsători, nici nu vor fi dați în căsătorie. De fapt, ei nu vor mai putea muri, căci vor fi ca îngerii, și copiii ai lui Dumnezeu, fiind copii ai învierii.” – Luca 20:34-36, *NW*.

4. Cu toate acestea, acel sistem viitor este unul pentru care Dumnezeu îl folosește pe gloriificatul Său Fiul Isus să-l facă. (Evrei 1:1, 2, *NW*). „Pământul nou” pe care Împărăția îl va aduce în existență va fi început cu supraviețuitorii Armagedonului care au o speranță și un destin pământesc. Aceștia reprezintă „celelalte oi” ale Păstorului cel Bun. O „mulțime mare” dintre aceștia, care crește mereu în număr, trăiește acum alături de rămășița comoștenitorilor Împărăției, cei care se află sub noul legământ. Aceste „alte oi” se bucură de multe din beneficiile aranjamentului noului legământ alături de rămășița spirituală. Cu adevărat, aceste „alte oi” din prezent sunt corespondenții „străinilor” cu bunăvoință care trăiau în pace și armonie în interiorul porților cetății izraeliților din vechime, sub Legământul Legii. Legea sabatului a celor Zece Porunci vorbește despre ei profetic, numindu-i „străinul care trăiește între porțile tale”. Acel vechi legământ a făcut multe îngrijiri pentru acești străini cu frică de Dumnezeu. În multe privințe ei aveau aceleași hotărâri ca și izraeliții naturali. (Ex. 20:8-10; 12:48, 49) Turma actuală de „străini” călători care se află în interiorul porților aranjamentului noului legământ a fost binecuvântată din plin alături de rămășița spirituală, ascultând aceleași porunci divine.

„PRINȚI PE ÎNTREG PĂMÂNTUL”

5. De vreo câțiva ani, atât rămășița cât și mulțimea mare de străini, sau „alte oi”, așteaptă apariția „prinților” promiși ai noului pământ. Așteptarea lor se bazează pe afirmația din Psalmul 45:16, care se adresează Regelui lumii noi: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi, pe care îi vei face prinți pe întregul pământ.” În trecut, am înțeles că această declarație se referă în exclusivitate la martorii lui Iehova din vechime dinaintea de Cristos, bărbații care fie au fost strămoși naturali ai lui Isus Cristos, cum ar fi: Avraam, Isaac, Iacov și David, fie au fost profeți credincioși sau

martori alături de aceștia. Linia lor se întinde de la Abel până la Ioan Botezătorul, iar numele și faptele vitejești ale unora dintre ei sunt menționate în Evrei capitolul 11. Bazându-se pe cele scrise în Evrei 11:2, 38, publicațiile TURNULUI DE VEGHERE se refereau la ei ca la „persoane demne din vechime.”

6. Când a fost pe pământ, Isus Cristos a murit necăsătorit și fără copii, dar Psalmul 45:16 ne asigură că în gloria Sa cerească, în calitate de rege, va avea copii pământești, iar Isaia 9:6 scrie despre nașterea Sa, afirmând că El se va numi „Părinte veșnic, Prinț al păcii”. Acordându-le viață veșnică oamenilor ascultători pentru ale căror vieți în lumea nouă a murit, el va avea mulți fii care vor fi fii ai Prințului păcii. El va fi Părintele lor veșnic. Cei pe care i-am numit „persoane demne din vechime” vor deveni fii ai Săi, căci El îi va învia din morți și le va oferi viață pentru loialitatea lor neșovăielnică. Așadar, întrebarea este: Se vor limita acei fii pe care El îi va face „prinți pe întreg pământul” la acei martorilor credincioși precreștini ai lui Iehova Dumnezeu? Ce răspuns puteți da acum?

7. Poporul pentru numele lui Iehova, pe care El i-a chemat cu înalta chemare în împărăția cerească și pe care i-a scos din toate națiunile prin intermediul noului legământ, este acum aproape complet. Numai o mică rămășiță dintre ei se mai află acum pe pământ. Tot în zilele noastre, dintre mulți care se dedică în totalitate lui Dumnezeu, prin intermediul lui Isus Cristos, sunt puțini care dau dovada că au primit înalta chemare. Evident că aceștia puțini care primesc acum înalta chemare sunt favorizați astfel pentru a-i înlocui pe cei din rămășița spirituală care își pot pierde ocazia pentru împărăție, prin lipsă de loialitate în mijlocul acestei lumi. Astfel că înalta chemare sau chemarea cerească se va încheia în curând, căci aproape toți membrii clasei împărăției au fost cumpărați în cele din urmă din mijlocul omenirii, dovedindu-se a fi învingători credincioși asupra lumii lui Satan. Însă acum, în anul 1950, sunt sute de mii de alți oameni care s-au dedicat în totalitate lui Iehova, prin intermediul lui Cristos, și care au preluat serviciul serios de martori ai lui Iehova. Înainte de 1935, niciodată nu am preconizat această „mulțime mare” de „alte oi” consacrate. Acum întrebăm: Ce este cu aceștia. – Apoc. 7:9-17.

8. În anul 1904, primul președinte al Watch Tower Society a scris volumul al șaselea al cărții *Studii în Scripturi*, intitulat „Noua creație”. În capitolul 3, intitulat „Chemarea noii creații”, iată ce a scris el la începutul paginii 157: „Putem fi siguri că oricine se consacră și se jertfește complet în favoarea cauzei Domnului după ce clasa cerească va fi completată, va constata că Domnul are multe binecuvântări de alt fel de oferit și că toate binecuvântările Sale sunt rezervate pentru acești consacrați care se jertfesc. E posibil ca ei să fie puși lângă persoanele demne din vechime care au avut dispoziția de jertfire, plăcută lui Dumnezeu, înainte de începutul ‘înaltei chemări’.”

9. La câțiva ani după apariția acelei publicații, *Turnul de veghere* a avut de spus acestea, în numărul din 1 septembrie 1915, în paragrafele 5 și 6 ale unui articol despre „lucrarea de seceriș” (paginile 268, 269): „Noi credem că odată cu închiderea ‘ușii’ acestei ere a Evangheliei, natura umană nu va mai fi născută de

Spiritul sfânt. Oricine va veni la Dumnezeu, după aceea, prin consacrare, înainte de începerea lucrării de restabilire, va fi acceptat de către El, însă nu la nivel spiritual, ci la nivel pământesc. Aceștia vor veni în aceleași condiții în care au fost acceptați de către Dumnezeu persoanele demne din vechime. Persoanele demne din vechime au venit fără a le fi făcută vreo chemare – înalta chemare nefiind făcută încă [...] Credem că oricine se află în aceleași condiții, pe măsură ce fac o consacrare deplină Domnului, să lase totul în urmă și să trăiască la înălțimea acelei consacrări în mod loial, va avea privilegiul să fie socotit într-o clasă asemănătoare cu cei care au precedat această eră a Evangheliei. Nu cunoaștem niciun motiv pentru care Domnul să refuze să-i primească pe cei care fac o consacrare după încheierea înaltei chemări a erei Evangheliei și înainte de începerea Mileniului.”

10. În numărul din 15 ianuarie 1920, (paginile 21-28), într-un articol intitulat „Persoanele demne – din vechime și moderne”, revista *Turnul de veghere* a discutat problema despre „persoanele demne moderne”, conform informațiilor și datelor disponibile la acea vreme și a spus *Nu* unei astfel de clase. Însă acest lucru se întâmpla cu 15 ani înainte de dezvăluirea identității „mulțimii mari” simbolizată în Apocalipsa 7:9-17. Acest lucru se întâmpla cu mulți ani înainte ca cei care aparțin acestei mulțimi mari sau grupului de „alte oi” să înceapă să se adune de partea rămășiței spirituale. Acest lucru se întâmpla cu mulți ani înainte de a se considera potrivit ca această mulțime mare să se dedice în totalitate lui Dumnezeu prin intermediul lui Isus Cristos. Însă, după cum știm, cei care fac deja parte din această mulțime mare aflată în creștere s-au devotat lui Dumnezeu prin intermediul lui Cristos, la fel cum a făcut și rămășița spirituală. La fel ca rămășița, ei și-au simbolizat auto-dedicarea prin botezul în apă. De atunci încolo, ei se străduiesc să-și dovedească auto-dedicarea adevărată făcând voința lui Dumnezeu și supunându-se responsabilităților de martori ai lui Iehova.

11. Sunt ei, oare, bărbați și femei ai credinței precum Abel, Enoh, Noe, Avraam și Sara? Da, și ei au mers mai departe în credință decât cei din vechime. Acei oameni din vechime doar *așteptau cu nerăbdare*, prin credință, pe Cristos, Sămânța lui Avraam. Însă aceste „alte oi” din prezent L-au acceptat de fapt pe Isus drept Mesia, Salvatorul și Regele lor. Mulți oameni și regi dreپți din vechime și-au dorit să vadă lucrurile pe care le văd și le aud acum aceste „alte oi”. În prezent, în loc să arate spre viitorul nedefinit venirea împărăției, aceste oi declară împărăția stabilită de fapt și că acum este aproape să înceapă lumea nouă. – Matei 13:17.

12. Însă, au suferit, oare, aceste alte oi pentru credința lor, în calitate de martori ai lui Iehova, precum acei bărbați și femei din vechime care au fost aprobați? Au trecut ei prin „încercări ce constau în batjocori și biciuiri, cu adevărat, sau, mai mult chiar, prin lanțuri și închisori”? Au fost ei omorâți cu pietre, uciși de sabie, au umblat ei, oare, îmbrăcați în piei de animale, fiind în lipsă, nenorociri și prost tratați, rătăcind prin deșerturi, prin munți, prin vizuini și prin adăposturi subterane ale pământului? (Evrei 11:36-38, *NW*) Oare a acționat aceeași lume veche în chip nedemn de acești martori ai lui Iehova din prezent? IATĂ înregistrarea din ultimii ani! Consultați-o! Aceste dovezi sunt deja copleșitoare! Însă mai trebuie

demonstrate credința și integritatea, mai este multă mărturie de pus, mai este multă suferință înainte de a putea pași victorioși în lumea nouă. Așadar, aceste „alte oi” din prezent se dovedesc, într-adevăr, a fi niște martori veritabili ai Dumnezeului Cel Prea Înalt, așa cum au fost și predecesorii lor credincioși din perioada precreștină; însă ei trebuie să-și dovedească încă devotamentul complet, până la sfârșit, în acest timp care rămâne până la Armagedon și la nașterea glorioasă a lumii noi.

13. Cei care își dovedesc credința și integritatea din plin vor deveni copiii ai Regelui Isus Cristos, Părintele veșnic, tot la fel de mult ca acei credincioși din vechime care au existat înaintea lui Cristos. Din moment ce ei manifestă aceeași credință, nu există nimic ce să argumenteze scriptural că El nu poate lua oricâte astfel de „alte oi” cât Îi sunt necesare pentru a-i face „prinți pe întreg pământul”. Analizând Psalmul 45:16, vedem că acesta nu spune că numai cei care au fost „părinții” pământești ai Regelui uns al lui Iehova vor deveni copiii pe care El îi va face prinți pământești vizibili care să reprezinte împărăția cerească. Pentru a reda înțelesul, traducerea Bibliei de Moffatt redă Psalmul 45:16: „Fiii tăi vor lua locul părinților tăi, ajungând prinți în întregul ținut.” Traducerea romano-catolică franceză a lui Crampon spune: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei face prinți pe întreg pământul.” Traducerea spaniolă romano-catolică de Nacar-Colunga oferă o traducere asemănătoare.

14. Analizând acest termen *prinț*, tradus din cuvântul ebraic *Sār* (feminin *Sara*), observăm că nu se aplică întotdeauna, neapărat, pentru fiul unui rege, un prinț prin naștere regală care devine funcționar de stat sau funcționar guvernamental. În primul rând, înseamnă cel din fruntea sau principalul din *orice* clasă, conducătorul unei grupe sau al unui grup. Astfel, în Biblie, termenul ebraic *Sār*, tradus uneori cu *prinț*, se aplică chiar la Isus, la arhanghelul Mihail, la prinții semințiilor lui Israel, la prinții provinciilor, la guvernatorii cetăților, la șefii sau căpitaniii gărzilor, la cei care sunt căpitani peste mii, sute, peste grupuri de 50 sau de 10 oameni. Astfel, pentru a deveni prinț, în sensul evreiesc al cuvântului *Sār*, în societatea lumii noi, adică pe „noul pământ”, ai la dispoziție o mulțime de oportunități de serviciu cu diferite feluri de responsabilități. Vor exista, cu siguranță, multe astfel de privilegii. Pe noul pământ, prinții nu vor fi apelați cu titlul ce le precede numele, ca de exemplu „prințul Charles”, „prințul Avraam”, „prințul Albert”, etc. Nu, căci atunci vom trăi sub un guvern CREȘTIN. Acum trăim sub acel guvern divin, iar în actuala organizație teocratică, nu există niciun astfel de titlu. Astfel că ar fi nepotrivit să credem că atunci vom avea formule de adresare cu titluri. Însă, așa cum acum ne referim la funcționari ca fiind slujitori sau directori ai Societății, s-ar putea să ne referim și atunci la ei ca fiind *sarim* (*prinți*) în sensul evreiesc al cuvântului. Tot ce trebuie să spunem acum este că acele „alte oi”, cărora li s-au dat poziții de responsabilitate în cadrul organizației teocratice vizibile din prezent, chiar dacă este vorba de un grup de 10 oameni care se întâlnesc pentru un studiu biblic sau pentru un serviciu unit în comunitate, trebuie să aibă mare grijă la felul în care își îndeplinesc responsabilitățile acum. Amintiți-vă regula declarată de

către Isus: „Cel care este credincios în puțin este credincios și în mult.” (Luca 16:10, *NW*) Numai dacă te dovedești credincios în ce ți s-a încredințat acum, în această lume veche trecătoare, va exista posibilitatea să fi făcut prinț pe noul pământ, alături de martorii credincioși înviați din timpurile din vechime dinainte de Cristos.

PENTRU O APARIȚIE ORGANIZATĂ

15. Perspectivele pentru noi, care continuăm credincioși, sunt glorioase. Datorită noului legământ al lui Dumnezeu, prin intermediul lui Cristos, ne aflăm deja în mijlocul unor noi sisteme. Însă trecem mai departe la sisteme mai noi prin re-crearea întregii lumi a dreptății, cu ceruri noi și cu un pământ nou. Noi nu suntem o parte din această lume veche și nu ne amestecăm în treburile ei. Acest lucru dovedește că ne aflăm sub sistemul noului legământ și aparținem de lumea nouă. Faptul că Iehova Dumnezeu ne tratează astfel este o dovadă în plus că lumea nouă e pe cale să apară. Dumnezeu nu ne pregătește acum pentru nimic; Nu, ci El are pregătită pentru noi o lume nouă. Știind că aceasta este aproape, Dumnezeu pregătește acum o societate a lumii noi. De aceea noi trăim diferit, ca oameni ce nu aparțin societății acestei lumi vechi. El nu numai că-Și pregătește rămășița de israeliți spirituali pentru a deveni membri ai împărăției cerești din cerurile noi, ci îi pregătește și pe însoțitorii noștri cu bunăvoință, mulțimea mare de „alte oi”, pentru societatea vizibilă a noului pământ. Iată ce scrie în Proverbele 14:28: „În mulțimea oamenilor se află onoarea regelui; însă în dorința oamenilor se află distrugerea prințului.” Conform acestui principiu, Regele Isus Cristos, Prințul păcii, strânge acum o turmă mare, numeroasă de „alte oi” pământești pentru singurul Său staul.

16. Rămășița împreună cu „alte oi” vor ajunge în siguranță în lumea nouă, oricât de disperat încearcă să ne distrugă lumea veche a lui Satan. Aceasta nu ne mai poate împiedica să supraviețuim bătăliei Armagedonului pentru a ajunge în lumea nouă, așa cum nu mai poate opri sau distruge cerurile noi și pământul cel nou. Cităm din Isaia 66:22: „Căci așa cum cerurile noi și pământul cel nou pe care le voi face vor rămâne înaintea Mea, zice Iehova, tot așa vor rămâne sămânța ta și numele tău.” (*AS*) El pregătește acum nucleul societății lumii noi, iar această pregătire nu va fi zadarnică. Ascuns de mâna puternică a lui Iehova în zilele mâniei Lui împotriva condamnației lumi vechi, acest nucleu va trece prin Armagedon, așa cum au trecut prin Potop Noe și familia lui, ascunși în arcă. Supraviețuitorii Armagedonului vor fi primii pe câmpul de acțiune de pe „pământul cel nou”.

17. Însă ceea ce vrem noi este ca, după Armagedon, când vom ieși din arca în care am stat ascunși, să ieșim organizați. Dușmanul încă ne poate lua în puterea lui, să ne împrăstie literal sau să ne conducă în ilegalitate. Însă după ce *el* va fi nimicit la Armagedon, iar *noi* vom ieși din locurile făcute bucăți în care am fost reținuți, vom păși înainte organizați teocratic, cunoscând procedurile organizației. Atunci ne vom aduna iar laolaltă și vom lucra ca o societate liberă a lumii noi teocratice, pe întregul glob. La timpul potrivit, rămășița credincioasă își va primi

schimbarea prin moarte și înviere, fiind adunată în cerurile noi invizibile, însă „celelalte oi” vor continua ca pământul cel nou cu „prinți” vizibili. Acel „pământ nou” drept se va extinde de la acest mic nucleu până când îi va include pe toți morții ridicați din morminte, care se supun împărăției. Când împărăția va fi realizat scopul lui Dumnezeu referitor la omenire, prin încheierea miei de ani, acest aranjament se va încheia. Atunci vor urma sisteme noi, spre încântarea și binecuvântarea omenirii credincioase a noului pământ, pentru eternitate. – 1 Cor. 15:24-28.

18. Având aceste perspective care ne entuziasmează atât de apropiate, să păstrăm organizația teocratică și să-L lăsăm pe Dumnezeu să o îmbunătățească, precum o societate a lumii noi. Niciodată să nu privim înapoi la această Sodoma modernă ce este păstrată pentru distrugere; ci să privim înainte, având credință deplină. Atunci, cu toții înainte, cu fermitate, ca o societate a lumii noi!

[Note de subsol]

La folosirea expresiei „în loc de; în locul; în schimbul”, comparați Geneza 4.25; 22:13; Leviticul 14:42; 2Samuel 19:13.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum își va avea lumea nouă propria societate? Cum ne-a influențat deja stabilirea Împărăției?
2. De ce acolo va fi diferit? Care este dovada?
3. Ce va fi „pământul nou”?
4. Cu cine va fi început pământul nou? Cum sunt ei străini?
5. A cui venire o așteptăm noi de ani de zile? De ce?
6. Ce copii va avea Regele? Cum? Ce întrebare se ridică, așadar?
7. Cum și de ce sunt favorizați unii cu chemarea înaltă în acest timp? Dar ce este cu alții care și-au făcut apariția acum și în ce număr?
8. Ce are de spus despre aceasta *Creațiunea Nouă*, capitolul 3?
9. Ce a avut de spus despre aceasta *Turnul de veghere* din 1 septembrie, 1915?
10. Ce fapte au devenit clare despre această clasă din 1920 înainte?
11. Cum se compară aceștia cu credincioșii din vechime, în ce privește credința?
12. Au suferit ei pentru credință ca cei din vechime? Aceasta este totul?
13. Spune Psalmul 45:16 că doar „părinții” vor fi făcuți „prinți”? Care este sensul pasajului?
14. Cum este aplicat termenul ebraic *sar*? Prin urmare, ce arată aceasta pentru cei credincioși, referitor la oportunitățile din viitor?
15. De ce noi trăim acum diferit de societatea acestei lumi?
16. De ce este sigur că rămășița și „alte oi” vor supraviețui Armagedonului?
17. Cum dorim să ne facem apariția? Ce va urma?
18. Care este, deci, hotărârea noastră de acum înainte?

Folosiți cu înțelepciune timpul rămas

Nu faceți nicio greșeală, „timpul stabilit a rămas foarte puțin.” „Atunci fiți atenți [vegheați strict, *NW*] cum umblați, nu ca niște oameni neînțelepți, ci ca niște înțelepți, profitând de timp, căci zilele sunt rele.” (1Cor. 7:29; Efes. 5:15, 16, *RS*) Cu cât mai scurt este timpul rămas din zilele noastre și ce mare este nevoia de a profita de el!

Întrucât Pavel a văzut lucrurile cu ochiul credinței, astăzi realitatea ne privește direct în față. S-a ajuns la încheierea sistemului actual de lucruri. Cronologia Bibliei și profețiile împlinite – războaiele mondiale, foametea, epidemiile, cutremurele, nenorocirile ce sfâșie inimi și temerile – sunt semne ale timpurilor sau borne kilometrice care îi înștiințează pe oameni și pe națiuni unde se află în decursul timpului. Cei treizeci și șase de ani care au trecut din anul 1914, în loc să amâne Armagedonul, doar l-au adus mai aproape decât cred majoritatea oamenilor. Nu uitați: „Această generație nu va trece până nu se vor împlini toate aceste lucruri.” (Mat. 24:34) În consecință, întrebarea cea mai importantă este: Care este modul cel mai profitabil în care să folosim timpul rămas? Dacă sunteți înțelepți nu veți evita sau ocoli răspunsul. – Ecl. 18:5.

Trăim la punctul culminant al veacurilor, atunci când lumea veche se află în chinurile morții și o nouă lume strălucitoare este la orizont, gata să o înlocuiască pe cea veche. Prin urmare, este zadarnic și prostesc să te avânți după bogăție, putere și poziție, sau să îți petreci timpul și energia strângând bunurile pământești, care nu pot dăinui. (1Tim. 6:9, 10; Mat. 6:19). „Poartă-te cu înțelepciune în raport cu lumea exterioară, profitând de oportunități.”

Noe a profitat de posibilitățile sale atunci când lumea din acea generație se afla la un pas de distrugere. Cu înțelepciune, el a folosit timpul rămas pentru a predica mesajul de avertizare și pentru a construi o barcă de siguranță. „Așa cum a fost în zilele lui Noe”, așa este și acum. – Mat. 24:37, *AT*.

Cristos, de asemenea, a profitat de oportunitățile sale. Și-a folosit și el timpul în cel mai profitabil mod. În loc să urce pe scurta, neprofitabila și lumeasca „scară a succesului”, pentru a deveni un magnat comercial, un domnitor imperial, sau un pontif religios, el a intrat în serviciul cu timp integral al Dumnezeuului său Iehova, chiar dacă acest lucru i-a adus mari persecuții și suferințe, și chiar dacă sfârșitul l-a costat viața sa umană. El a urmărit cel mai profitabil lucru și l-a obținut.

Felul în care ne folosim timpul este în mare parte determinat de obiceiuri. De aceea este profitabil să cultivăm obiceiuri bune. Feriți-vă să nu iubiți plăcerea mai mult decât pe Dumnezeu. Nu vă aventurați să lăsați pe mâine ce trebuia să faceți astăzi. (Mat. 6:27, *NW*) Timpul este prețios. Nu îl irosiți pe lucruri neesențiale, neînsemnate. Evitați asocierea cu cei răi din această lume.

Este scris: „Ține-te strâns de instruire; nu-i da drumul, păzește-o, căci este viața ta.” (Prov. 4:13) Aceasta necesită un studiu sârguincios din Cuvântul lui Dumnezeu și participarea la toate întâlnirile teocratice. Nu renunțați la

oportunitatea de a vă asocia cu martorii lui Iehova la studiile *Turnului de Veghere* și la adunările de serviciu și să participați la școala de serviciu. – Evr. 10:25.

Viața ta și viața altora depinde de felul în care folosești cunoștința și instrucțiunile teocratice câștigate prin studiu. Trebuie să predici ceea ce ai învățat și altora, pentru că prin „nebunia predicării” oamenii vor scăpa de distrugere. (1Cor. 1:21) Predicarea este astfel cel mai înțelept și profitabil lucru de făcut. Atunci când această lucrare de mărturie la nivel mondial va fi încheiată, iar Armaghedonul va lovi, martorii credincioși ai lui Dumnezeu care au predicat vor câștiga viață veșnică.

[**Note de subsol**]

Vezi *Turnul de veghere* din 1 februarie, 1950.

A fost Cristos atârnat pe o cruce?

Pentru milioane de oameni, răspunsul la această întrebare este la fel de simplu precum cuvântul din două litere: „da!”. Pentru studenții zeloși ai istoriei antice și ai Bibliei, răspunsul este și mai simplu, la fel de simplu precum cuvântul din două litere: „nu!” Însă aceste două răspunsuri atât de diferite par să deschidă o prăpastie adâncă peste care toți cei ce caută adevărul trebuie să fie capabili să o treacă pentru a sta pe baza solidă a adevărului.

În această epocă luminată, se știe foarte bine că Biblia nu a fost scrisă inițial în limba engleză. Prin urmare, pentru a rezolva întrebarea dacă Isus Cristos a fost sau nu atârnat pe o cruce, este necesar să consultăm limbile originale ebraică și greacă, în care a fost scrisă Biblia. Prin harul lui Dumnezeu, sunt disponibile pentru învățați copii manuscrise ale relatărilor în original, unele fiind datate la numai 50 de ani de original. În plus, cuvintele originale sunt definite și explicate în dicționare sau lexicoane scrise în engleza modernă, dacă aceasta este singura limbă pe care o folosiți. Mai mult, există anumite enciclopedii și istorii demne de încredere la care se pot face referiri.

Revista *The Catholic Digest* din luna mai a anului 1948, pagina 108, a avut de spus următoarele despre subiectul cruce: „Crucea a fost un simbol religios folosit cu mult înainte de nașterea lui Cristos. Pe amplasamentul vechii Troia, au fost descoperite de curând plăci rotunde de lut ars decorate cu o cruce. Două obiecte asemănătoare au fost descoperite la Herculane. Aztecii din Mexicul străvechi sculptau crucea pe amulete, ceramică și pe pereții templelor. Au fost descoperite multe urme ale folosirii crucii de indienii din America de Nord. Budiștii tibetani consideră crucea drept urma lăsată de piciorul lui Buddha. Mongolii desenează o cruce pe hârtie și apoi o pun pe pieptul celor morți. Inscripțiile egiptene folosesc foarte des crucea *Tau* (T). Ei considerau scarabeul (gândacul) a fi sfânt, deoarece liniile de pe spatele acestuia și de pe torace formează litera „T”. O cruce de această formă era folosită pentru a sprijini brațele asceților hinduși din India, care obișnuiau să stea zile și nopți la rând într-o poziție asemănătoare cu a lui Buddha.

Crux ansata (crucea cu mâner) are o buclă ce servește drept mâner. Pentru egipteni, această cruce era simbolul vieții și, în limbajul lor al semnelor însemna ‘a trăi’. Vezi și *Enciclopedia Catholică*, volumul 4, pagina 517; notele de subsol de la paginile 312, 313 ale cărții *Istoria creștinismului*, scrisă de Gibbon, în ediția Eckler din 1891.

Însă cum era crucea pentru păgâni un „simbol al vieții”? Păi, tatăl, adică persoana masculină, le dă viață copiilor săi prin intermediul și cu ajutorul mamei. Așadar, acei păgâni ce venerau închinarea la sex, sub influența Diavolului și a demonilor săi, au construit o imagine falică a organului genital masculin aflat în erecție, la capătul căruia au pus o bară transversală pentru a reprezenta testiculele. Mergând puțin mai departe cu simbolismul în cazul *crux ansata*, bucla din vârf, pe care religioniștii pioși aleg să o descrie drept un „mâner”, reprezenta organul genital feminin unit cu simbolul masculin. Pentru a vă convinge că aceste fapte diabolice sunt adevărate, consultați următoarele referințe: *Cortul de funeralii al unei regine egiptene*, de Villiers Stuart; *Crucea masculină și închinarea la sex din vechime*, de Sha Rocco; *Cele două Babiloane*, de Alexander Hislop; *Eseuri despre închinarea lui Priap*, de Richard Payne Knight.

Referința la limbile originale în care a fost scrisă Biblia va arăta fără urmă de îndoială că Isus Cristos nu a fost atârnat pe o cruce păgână. Prin urmare, folosirea cuvântului „cruce” în versiunile Bibliei în limba engleză reprezintă o greșeală de traducere. Iată ce declară despre acest aspect în Anexa ei *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*, la paginile 768-771, unde se comentează despre Matei 10:38, loc în care cuvântul grecesc *stau-ros* apare pentru prima dată și este tradus prin „cruce” în majoritatea Bibliilor:

„Aceasta este expresia folosită cu referire la execuția lui Isus la Calvar. Nu există nicio dovadă că acest cuvânt de origine greacă, *stau-ros*, se referă aici la ‘crucea’ pe care păgânii o foloseau drept simbol religios, cu multe secole înainte de Cristos, pentru a-l reprezenta pe zeul soare. Pe sculpturile egiptene din vechime se pot observa reprezentări ale zeilor lor ce purtau așa-numita *crux an-sa'ta*, o cruce în forma literei T ce avea o buclă în vârf și fiind de fapt un simbol falic al vieții. În inscripțiile babiloniene, Tammuz era reprezentată printr-o inimă din care ieșea o cruce simplă sau una dublă.”

„India, Siria, Persia, precum și Babilonul și Egiptul din vechime, toate au deținut obiecte marcate prin cruci de diferite forme, inclusiv zvestica printre primii arieni. Acest lucru trădează faptul că venerarea crucii este de origine păgână.”

„În greaca clasică, cuvântul *stau-ros* însemna pur și simplu un par sau un stâlp ridicat, sau un pilon precum cei care sunt folosiți la o fundație. Verbul *stau-ro* o însemna a îngrădi cu pari, a forma o îngrăditură sau o palisadă, iar acesta a fost verbul folosit atunci când mulțimea a cerut ca Isus să fie răstignit. Persoana ce urma a fi pedepsită era legată de un astfel de par sau stâlp, așa cum a fost reprezentat ca legat de stâlp sau *stau-ros* eroul grec Prometeu. Cuvântul grec pe care dramaturgul Eschil l-a folosit pentru a descrie aceasta înseamnă a lega sau a fixa de un par sau stâlp, a străpunge, iar autorul grec Lucian a folosit sinonimul *a-*

na-stau-ro 'o pentru acel cuvânt. În Scripturile Grecești Creștine, cuvântul *a-na-stau-ro* 'o nu apare decât o dată, în Evrei 6:6. Rădăcina verbului *stau-ro* 'o apare de peste 40 de ori, fiind tradus prin 'a străpunge', cu nota de subsol: 'Sau „înțepenit pe un stâlp sau par.”'

„Scriitorii inspirați ai Scripturilor Grecești Creștine au scris în greaca (*koi-ne*) comună și au folosit cuvântul *stau-ros* ' pentru a se referi la același lucru ca în greaca clasică și anume, la un par sau un stâlp, unul simplu fără a avea vreo bară transversală. Nu există nicio dovadă care să arate contrariul. Apostolii Petru și Pavel folosesc, de asemenea, cuvântul *xy'lon* pentru a se referi la instrumentul de tortură pe care a fost răstignit Isus și aceasta argumentează că acesta era un stâlp drept, fără nicio bară transversală, căci aceasta este semnificația cuvântului *xy'lon*. (Faptele 5:30; 10:39; 13:29; Gal. 3:13; 1 Pet. 2:24) La Ezra 6:11, găsim cuvântul *xy'lon* în Septuaginta Greacă (1 Ezra 6:31), unde se vorbește despre o bârnă pe care cel care încălca legea era atârnat, la fel cum scrie în Luca 23:39 și în Faptele 5:30 și 10:39.

„Faptul că *stau'ros* este tradus *crux* în variantele latine ale Bibliei nu reprezintă nici un argument în sens contrar. Orice dicționar latin cu autoritate îl va informa pe cel care-l cercetează că sensul de bază al cuvântului *crux* este 'copac, cadru, sau orice alt instrument de lemn pentru execuție' pe care criminalii erau răstigniți sau spânzurați. (Lewis-Short) Crucea reprezintă numai un sens ulterior al cuvântului *crux*. Chiar și în scrierile lui Livy, un istoric roman din primul secol î.C., *crux* nu înseamnă decât un stâlp. Un asemenea stâlp singur folosit pentru răstignirea unui criminal era numit *crux simplex*, iar metoda de a-l prinde în cuie pe un astfel de instrument de tortură este ilustrată de către Justus Lipsius, eruditul romano-catolic din secolul al XVI-lea. Vă prezentăm aici o copie fotografică a ilustrației sale de la pagina 647, coloana 2, din cartea sa *De Cruce Liber Primus*. Așa a fost răstignit și Isus.

„Tradiția religioasă din zilele împăratului Constantin nu dovedește nimic. Iată ce scrie publicația lunară a clerului romano-catolic, *The Ecclesiastical Review*, în numărul 3 din luna septembrie a anului 1920, din Baltimore, Maryland, la pagina 275: 'Am putea afirma, cu siguranță, că numai după edictul de la Milano din anul 312 A.D., crucea a fost folosită ca simbol permanent al Răscumpărării noastre. De Rossi afirmă categoric că niciuna din monogramele lui Cristos, găsite în catacombe sau în alte locuri, nu pot fi datate dinaintea anului 312. Chiar și după acel an epocal, Biserica, pe atunci liberă și triumfătoare, s-a mulțumit să aibă o monogramă simplă a lui Cristos: litera greacă *chi*, care se intersecta cu litera *rho* scrisă pe verticală, iar uneori, pe orizontală, apărea și *iota*. [**Artwork – caractere grecești**]. Cel mai vechi crucifix menționat vreodată drept obiect de închinare publică este cel venerat în biserica din Narbonne din sudul Franței la începutul secolului al VI-lea.”

„După ce dovedește originea păgână a crucii, iată ce scrie în volumul 7 al ediției a unsprezecea a *Encyclopaedia Britannica*, la pagina 506: 'Crucea n-a fost folosită în mod public, ca simbol al religiei creștine până în timpul lui Constantin.' Acest

lucru era cât se poate de logic, deoarece împăratul Constantin era un închinător la zeul-soare, al cărui simbol era crucea. Alți experți au subliniat faptul că ‘înainte de secolul al IV-lea, crucea nu a fost folosită drept emblemă creștină în Est, așa cum nu a fost folosită nici în Vest.’”

„În loc să considere stâlpul de tortură pe care a fost răstignit Isus drept relicvă care să fie venerată, creștinii evrei ca Simon Petru l-au considerat o urâciune. În Galateni 3:13, apostolul Pavel citează din Deuteronom 21:23: ‘Este scris: „Blestemat este omul spânzurat pe un stâlp”.’ Prin urmare, evreii creștini considerau a fi blestemat și urât stâlpul pe care a fost executat Isus. Iată ce spune Moise Maimonide, o autoritate evreiască a secolului al XII-lea: ‘Ei nu spânzură niciodată de un copac care este prins de pământ prin rădăcini, ci de grindă ridicată ca să nu fie o plagă care să deranjeze. Căci grinda pe care a fost spânzurat cineva este îngropată, numele rău să nu rămână și oamenii să zică: „Aceasta este grinda pe care a fost spânzurat cutare om.” Tot la fel se întâmpla cu piatra sau sabia cu care a fost ucis cineva, sau haina ori mantaua cu care a fost strangulat cineva, toate acestea erau îngropate alături de cel care a pierit.’ (*Apud Casaub. in Baron. Exercitat. 16, an 34, nr. 134*) Iată ce spune Kalinski în *Vaticinia Observationibus Illustrata*, la pagina 342: ‘Ca urmare, din moment ce un om spânzurat era considerat cea mai mare urâciune, evreii urau mai mult decât orice grinda pe care fusese spânzurat omul respectiv, astfel că o acopereau cu pământ și pe ea, tot ca pe un lucru urâcios.’

„Prin urmare, nu există nicio dovadă a faptului că Isus Cristos ar fi fost răstignit pe două bucăți de lemn puse în unghi drept. Noi refuzăm să adăugăm ceva la Cuvântul scris al lui Dumnezeu introducând crucea păgână în Scripturile inspirate, ci redăm *stau-ros*’ și *xy’lon* după cele mai simple sensuri. Din moment ce Isus a folosit *stau-ros*’ pentru a reprezenta suferința și rușinea sau tortura urmașilor Săi (Matei 16:24), am tradus *stau-ros*’ prin ‘stâlp de tortură’ pentru a-l deosebi de *xy’lon*, pe care l-am tradus prin ‘stâlp’, sau, în nota de subsol, prin ‘copac’, așa cum apare în Faptele Apostolilor 5:30.”

După ce au trecut abisul speculației, în prezent creștinii stau pe temelia solidă a faptelor ce pot fi dovedite atunci când declară cu tărie că Isus Cristos nu a fost spânzurat pe o cruce păgână de origine falică.

[**Note de subsol**]

Publicat și distribuit de Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, Brooklyn, N.Y.

Republica Dominicană persecută Creștini

Republica Dominicană pretinde a fi o națiune creștină. Ea pretinde că este o republică iubitoare de libertate. Republica Dominicană este membră a Națiunilor Unite. Totuși, ea s-a distins ca fiind prima așa-numită națiune creștină pe timp de pace care să îi interzică în mod oficial pe devotații săi cetățeni creștini și să le nege

dreptul de a se închina lui Dumnezeu, după cum este poruncit în Cuvântul său, Biblia.

Această republică este situată între Cuba și Porto Rico și ocupă două treimi din partea de est a celei de-a doua insule din Caraibe. Ea a fost fondată în anul 1844, iar în anul 1929 a fost proclamată o nouă constituție, cu anumite modificări adăugate în anii 1934 și 1942. Această constituție are prevederi similare cu cele cuprinse în proiectul de lege american a drepturilor pentru protejarea libertății individului împotriva asupririi de către stat.

Titlul II, secțiunea 1, a constituției se ocupă de drepturile individuale și spune, la alineatele 3 și 5, că oamenii se pot bucura de „libertatea de conștiință și de închinare, fără altă limitare decât respectul datorat ordinii publice și a obiceiurilor bune.” De asemenea, că oamenii au „dreptul să-și exprime cugetul fără să fie supus unei cenzuri anterioare”, singura limitare fiind în această privință: Legea va stabili sancțiuni aplicabile celor care atacă onoarea individualilor, ordinea socială sau liniștea publică.”

Într-o astfel de republică și-a trimis Societatea Turnul de Veghere primii misionari, în aprilie 1945. Devreme în luna iunie a aceluși an, doi misionari suplimentari au fost trimiși, iar pe data de 26 a lunii respective, Republica Dominicană a semnat Carta Națiunilor Unite. La acel timp nicio persoană în afara acestor absolvenți ai Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, nu era activă în a predica evanghelia Împărăției lui Dumnezeu așa cum a poruncit Cristos. (Mat. 24:14; 28:19, 20) Până la sfârșitul anului 1946, erau 18 misionari în țară, plus 5 vestitori locali, iar în timp ce ei continuau să predice, mai mulți oameni au auzit. Și nu numai că au auzit, ci au și participat la adunările biblice gratuite ale martorilor lui Iehova; au crezut; au fost botezați; și au început ei înșiși să predice veștile bune și altora, până în acest an, în luna mai, când erau 238 de servi activi ai Evangheliei în Republica Dominicană, plus misionarii americani, iar 21 dintre acești dominicani sunt lucrători pionieri cu timp integral.

Totuși, acest progres în închinarea curată nu a fost făcut fără amestec și persecuții. În orașul San Francisco de Macorís s-a arătat o opoziție catolică împotriva lucrării minunate făcute de patru femei misionare. Adolescenții le-au deranjat pe fete cu un cântec a cărei temă era: ‘Ieșiți afară, Protestanților, noi suntem catolici.’ Semnul din Sala Împărăției a fost stricat. Lucrarea educațională din Biblie a devenit mult mai dificilă în anumite părți ale orașului, în timp ce fetele au continuat sub rafale de bețe și pietre.

În orașul Santiago, străzile din centrul orașului au fost umplute cu mii de manifeste, de 20-25 cm în dimensiune, batjocorind revistele *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!*, și avertizându-i pe catolici să nu aibă nimic de-a face cu martorii lui Iehova. Câteva săptămâni mai târziu a circulat un pliant similar care îi asocia, în mod fals, pe martorii lui Iehova cu comunismul.

A fost făcută presiune civilă oficială asupra oamenilor care studiau Biblia împreună cu martorii lui Iehova, iar unii au fost chemați până la fortul armatei și avertizați să își întrerupă studiul creștin. În San Cristobal, unul dintre martori este farmacist. Într-o noapte, cineva a dărâmat semnul de la Sala Împărăției din fața casei sale. Poliția a venit a doua zi și l-a avertizat să renunțe să mai predice, sau va suferi consecințele acțiunii gloatelor, însă farmacistul și-a continuat predicarea poruncită de Dumnezeu. Apoi, i-au fost retrase biletele de rație pentru benzină. El a continuat să îl servească pe Iehova cu loialitate. Într-un final, el a fost chemat

pentru serviciu militar, în ciuda faptului că avea 40 de ani, iar legea spune că cei între 35 și 55 de ani sunt chemați doar pe timp de război. Alte persoane din acest oraș care studiază Biblia cu martorii și-au pierdut slujbele.

În capitală, Ciudad Trujillo, mai mult de 25 de martori ai lui Iehova sunt în închisoare, iar mulți alții și-au pierdut locul de muncă. Oricine studiază Biblia împreună cu martorii lui Iehova este vizitat la scurt timp după aceea de un ofițer de poliție cu avertismentul familiar. Matorii sunt urmăriți oriunde s-ar duce.

JURĂMINTELE NAȚIUNILOR UNITE, ÎNCĂLCATE

Martorii lui Iehova și-au continuat, în ciuda oricăror condiții, lucrarea pașnică de a-i vizita pe oameni cu mesajul mângâietor de speranță din Biblie. La urma urmelor, Republica Dominicană este un membru fondator al Organizației Națiunilor Unite și, astfel, aceste condiții nefericite ar trebui corectate. Sub „Scopurile și Principiile” sale, prevăzute la capitolul I, articolul 1, această Cartă declară că puterile sale semnatare, Republica Dominicană fiind una dintre ele, sunt hotărâte să realizeze o cooperare internațională „în a promova și încuraja respectul pentru drepturile omului și pentru libertățile fundamentale ale tuturor, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie.”

În consecință, Republica Dominicană a făcut o promisiune foarte solemnă și deschisă care garantează că libertățile fundamentale și de bază ale omului de a se închina Atotputernicului Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, vor fi admise, respectate și protejate în acea țară. De aceea, a fost șocant să auzim că pe 21 iunie 1950, guvernul a emis un decret de dizolvare a organizației creștine a martorilor lui Iehova, decret ce le pune sub interdicție lucrarea de predicare, și le interzicea să se adune pentru studiu biblic, așa cum poruncesc Scripturile. (Evrei 10:25) Această acțiune arbitrară nu a fost luată deoarece acești creștini inocenți ar fi deranjat „ordinea publică și obiceiurile bune”, sau pentru că au atacat onoarea individualilor, ordinea socială sau liniștea publică.

Da, acuzația de „dezordine publică” este făcută împotriva martorilor, dar judecați singuri cât de falsă este. Un raport recent în acest sens relatează cum șapte martori ai lui Iehova au fost aruncați în închisoare. Apoi, alte patru persoane, după cum spune parabola lui Isus, au mers să îi viziteze pe martorii Domnului care erau în închisoare. (Mat. 25:31-46) Cei patru, la rândul lor, au fost închiși, ținuți izolați, iar trei dintre ei au fost bătuți cu cruzime. Unul a fost lovit cu un pistol, i s-a tăiat buza și i s-a provocat o rană în spatele urechii. Acum, pentru a adăuga insultă suferințelor lor, acești oameni nevinovați au fost acuzați de „dezordine publică.”

Această persecutare brutală și rea a creștinilor nevinovați, săvârșită de funcționarii publici în capitala Ciudad Trujillo, s-a putut vedea mai evident în cazul Luciei Pozo. Lucia aranjase să facă baie la casa unui prietene, pe Mella Avenue, cu o zi înainte de a pleca în New York la congresul internațional al martorilor lui Iehova de la Yankee Stadium. Ea și-a luat un prosop, săpunul și posesia ei cea mai de preț – Biblia, dar pe drum a fost oprită de poliție, care i-a poruncit: ‘Vino cu noi.’

Ea a fost dusă la secția de poliție, la închisoare, la fortul armatei și în cele din urmă la închisoarea pentru femei. Tot felul de amenințări, ridiculizări și acuzații false s-au aruncat asupra ei. Ea a fost lăsată într-un birou singură cu un polițist care a încercat să o seducă. În închisoare a fost aruncată în același loc cu prostituatele

degenerate, care, de asemenea, au încercat să o seducă. Unul dintre cei care au chinuit-o a fost nimeni altul decât un avocat al acuzării, numit Rijos.

Toate acestea s-au întâmplat în noaptea de vineri. Duminică, ziua obișnuită de vizitare, prietenii ei au fost întorși la poartă. Au fost date ordine stricte de către șeful poliției, Abreu, ca nimeni, absolut nimeni, să nu o vadă pe Lucia. Până la „proces”, la zece zile după arestarea ei, ea a fost ținută izolată.

„Procesul” a fost o parodie, o farsă ridicolă de la început până la sfârșit. A fost citită acuzația, fără martori citați, nici măcar ofițerul care făcuse arestarea; Lucia a fost întrebată dacă avea ceva de spus, dar ei i-a fost refuzată oportunitatea de a aduce martori pentru a dovedi că era nevinovată; acuzația a fost recităată, iar avocatul acuzării a sfătuit să fie aplicată pedeapsa maximă a legii; judecătorul a fost de-acord cu recomandarea și a condamnat-o pe biata fată nevinovată la trei luni de închisoare și i-a dat 100 \$ amendă – toate acestea pentru că a fost prinsă pe stradă cu un prosop, un săpun și o Biblie!

EI SE VOR LUPTA, DAR NU VOR BIRUI

Sunt onoratele documente ale Organizației Națiunilor Unite și ale Constituției Republicii Dominicane nimic mai mult decât bucățele de hârtie? În mod evident, acești funcționari responsabili le consideră doar atât. Dar de ce? Ale cui interese încearcă ei să le servească? Desigur, nu interesele celor loiali, ale cetățenilor iubitori de libertate temători de Dumnezeu. Adevărul, și răspunsul la întrebare, constă în faptul că Republica Dominicană este o dictatură a bisericii și a statului, călărită de preoți, la fel de intolerantă față de toți cei care refuză să se închine Romei, așa cum este regimul lui Franco în Spania. Înainte de interdicție, Ierarhia romano-catolică a predicat împotriva martorilor lui Dumnezeu, a stârnit acțiunea Catolică, și a pus în circulație acuzații false împotriva lor. Aproape fără nicio dificultate, această isterie a clerului s-a transformat într-o acțiune civilă, iar forțele nemiloase ale poliției de stat au fost folosite pentru a călca în picioare libertatea de bază de a te închina lui Dumnezeu, după cum a fost învățat și poruncit de Cristos, libertate așa-zisă garantată de constituția Republicii Dominicane și de Carta Națiunilor Unite.

Oficialii dominicani ar trebui să ia în seamă ceea ce învață istoria. Cristos a fost răstignit pe stâlpul de tortură, iar discipolii lui au fost martirizați. Isus a spus: „Dacă m-au persecutat pe mine și pe voi vă vor persecuta.” (Ioan 15:20) Dar o astfel de persecuție nu a oprit predicarea Evangheliei. Acum, ca și atunci, cei care luptă împotriva martorilor lui Dumnezeu, de fapt luptă împotriva lui Dumnezeu, iar ei se pot aștepta doar la înfrângere în cele din urmă. (Fapte 5:39) Martorii lui Iehova știu că este cel mai bine să asculte de Iehova, chiar dacă sunt persecutați și uciși de oameni, decât să nu asculte de Dumnezeu și să devină sclavi ai oamenilor, condamnați la moarte veșnică. – Mat. 10:24-28.

Deci, martorii creștini credincioși ai lui Iehova din Republica Dominicană care știu acest lucru, în ascultare de Dumnezeu, în loc de a asculta de oameni, nu pot să vorbească decât lucrurile pe care le-au învățat din Biblie, și vor continua să propovăduiască, indiferent dacă fac acest lucru din închisoare sau din afara ei, sau dacă îl fac în ilegalitate sau public. (Fapte 4:19, 20; 5:29) Încrederea lor este în marele Dumnezeu Iehova, care declară: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci eu sunt cu tine, zice Iehova, ca să te scap.” – Ier. 1:19, AS.

Întrebări de la cititori

• **Sprrijină Biblia ideea că ceea ce vede sau experimentează mama în timpul sarcinii ar putea să îi marcheze pruncul în vreun fel? Unii susțin că acest lucru este adevărat, citând ca dovadă Geneza 30:37-43. – T. C., Pennsylvania.**

Când Iacov a vrut să părăsească serviciul socrului său, Laban, acesta a vrut ca el să rămână și să primească în schimb o plată, întrebând. „Ce să-ți dau?” „Chiar nimic”, a spus Iacov; „lasă-mă să-ți hrănesc și să-ți îngrijesc turma în continuare, dacă vei face asta pentru mine: astăzi, în timp ce voi trece prin toată turma ta voi pune deoparte toate animalele peștițe și târcate, iar plata mea va consta din toate oile negre și toate caprele târcate și peștițe care vor fi născute de acum încolo.” Laban a fost de acord, iar relatarea continuă: „Și în ziua aceea Laban a pus deoparte țapii vârgați și târcați și toate caprele peștițe și târcate – toate animalele ce aveau o tentă albă și toate oile negre; le-a dat în grija fiilor lui, la o distanță de trei zile de mers de Iacov. Restul turmei lui Laban era hrănită de Iacov. Dar Iacov a luat nuiele proaspete de plop, migdal și platan, le-a decojit din loc în loc, lăsând să se vadă părțile albe de pe nuiele. A pus nuielele decojite în fața turmei, în adăpătorile de unde beau turmele; ele se prăseau atunci când veneau să bea și în timp ce se prăseau înaintea nuielelor dădeau naștere la pui vârgați, peștiți și târcați. Iacov i-a ținut separați pe acești miei [întorcând fața animalelor din turme spre animalele vârgate și negre din turma lui Laban], el și-a păstrat turmele în loc să le adauge la turmele lui Laban. Iacov punea nuielele în jgheaburi numai când veneau să se prăsească animalele mai puternice, ca să se prăsească înaintea nuielelor; când veneau animalele mai slabe, nu punea bețele acolo. Astfel, mieii mai slabi i-au căzut lui Laban, iar cei mai puternici lui Iacov.” – Gen. 30:25-42, *Mo.*

Aceasta ar părea să sprijine teoria influenței prenatale sau a impresiilor materne, dar experimentele științifice nu au fost în stare să reproducă sau să confirme experiența lui Iacov. Faptul că nu există nicio legătură nervoasă între mamă și copilul nenăscut face greu de crezut ideea că impresiile materne ar putea marca sau modifica, din punct de vedere fizic, copilul ce urmează să se nască. Desigur, în timpul sarcinii, sănătatea mamei este „cel mai important factor ce determină dacă fetusul va fi adus la termen, și dacă va fi adus la viață în condiții viabile și sănătoase”, dar „mitul de a marca un copil printr-un accident sau printr-o supărare emoțională ar trebui spulberat”, în conformitate cu *Manual de Pediatrie*, ediția din anul 1950, de Nina A. Anderson.

Dr. Palmer Findley, în cartea sa *Povestea nașterii copilului*, confirmă și arată, într-o secțiune despre impresiile materne, că ideea influenței prenatale este crezută încă din antichitate. „În legea lui Lycurgus s-a decretat că femeile spartane să se uite la statuile lui Castor și Pollux, pentru ca puterea și frumusețea să fie dată pruncilor lor”. „Hipocrate a învățat că emoțiile puternice experimentate de femeia gravidă ar putea provoca deformări copilului.” Aristotel a crezut această idee antică, spunând că multe femei au adus pe lume copii cu buză de iepure după ce au văzut un iepure în timpul sarcinii și a atribuit și alte deformări ale copiilor „imaginației mamei, care și-a aruncat ochii și imaginația spre niște creaturi deformate.” Taurul sacru egiptean al lui Memphis, cu una sau două semne în formă de vultur pe spate și cu o semilună în frunte, trebuia să fie omorât când împlinea douzeci și cinci de ani; dar înainte de a face asta, preoții trebuiau să

procure un succes marcat în mod asemănător. În efortul de a obține un taur marcat corespunzător, în timpul conceperii, vacile egiptene erau înconjurate de obiecte colorate și modelate în mod adecvat.

Astfel, este clar că această credință a influenței prenatale este antică și putem înțelege cum a acceptat și Iacov acea credință generală din timpul său. Dar a funcționat pentru Iacov? Este adevărat că Iacov a avut prosperitate când a pus în aplicare planul său bazat pe influența prenatală, dar Biblia nu spune în mod clar că acela a fost motivul succesului său. De fapt, Biblia atribuie un alt motiv pentru care caprele colorate uniform au dăd naștere la urmași tărcăți, vărğați și peștriți. În următorul capitol, Iacov le spune soțiilor lui, fiicelor lui Laban, Lea și Rahela, de ce a avut el prosperitate. Vă rog să observați că el nu atribuie succesul planului său teoriei influenței prenatale: „În felul acesta Dumnezeu a luat turma de la tatăl vostru și mi-a dat-o mie. Când turma prăsea, îmi ridicam ochii în vis și am văzut că țapii care săreau pe capre erau vărğați, peștriți și cu pete. Îngerul lui Dumnezeu mi-a spus în vis : ‘Iacov!’ ‘Da!’, am răspuns eu. Și el a zis: ‘Ridică-ți ochii, privește! toți țapii care sar pe capre sunt vărğați, peștriți și cu pete.’” – Gen. 31:9-2, *Mo.*

Iehova Dumnezeu i-a dat aici lui Iacov instrucțiuni din moderna știință a geneticii. Nu era nicio capră peștriță în turma pe care o păștea Iacov și totuși viziunea dezvăluia capre peștrițe. Cum se putea așa ceva? Se pare că petele nu erau vizibile și totuși prezența lor în aceste animale puternic colorate a fost dezvăluită într-un mod supranatural lui Iacov, iar aceasta și-a pus amprenta asupra lui de două ori, prin ceea ce a văzut în vis și prin faptul că îngerul i-a atras atenția la ele. Se pare că aceste capre clar colorate erau hibridi, adică erau rezultatul încrucișării caprelor peștrițe și cele simple care alergau împreună în turma lui Laban. Deși acești hibridi erau uniform colorați, purtau în celulele lor de reproducere factorii ereditari ai caprelor tărcate și peștrițe, iar, conform legilor eredității descoperite de Gregor Mendel în secolul al nouăsprezecelea și clarificate și extinse în secolul al douăzecilea, mulți dintre urmașii acestor capre hibrid puternic colorate erau peștriți și tărcăți. În viziune, Dumnezeu i-a deschis ochii lui Iacov la prezența invizibilă în mod firesc a factorilor ereditari pentru cele peștrițe și tărcate ce erau în caprele hibrid colorate simplu, iar Iehova putea face ca proporția urmașilor peștriți să crească. Atât Laban cât și Iacov au recunoscut interesul lui Iehova în această problemă. (Gen. 30:27-30; 31:5, 7, 9, 16) În ce privește punctul ridicat de Geneza 30:41, 42, că puii mai puternici erau ai lui Iacov, trebuie să ne amintim că tot ce era peștriț și tărcat venea din hibridi și că este un adevăr biologic modern că acești hibridi sunt mai puternici decât urmașii neîncrucișați. Nu toate caprele din turma pe care Iacov o îngrijea erau hibridi, iar cele mai slabe, fără vigoarea hibridului, dădeau naștere și produceau numai pui puternic colorați, pui mai slabi care erau ai lui Laban.

Prin urmare, se pare că Biblia nu sprijină ideea că ceea ce vede sau experimentează o mamă în timpul sarcinii ar putea să îi marcheze copilul. Iacov a crezut asta la începutul experimentului său, dar el s-a răzgândit atunci când a fost instruit altfel, mai târziu, de Dumnezeu. Iacov a avut aprobarea lui Dumnezeu și el poate fi apreciat pentru că a acționat în conformitate cu cunoștința pe care o avea și că a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a avea un rezultat bun. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iacov. Dar modul în care a fost obținut un rezultat bun a fost descoperit printr-un vis inspirat și nu prin metodele de înmulțire ale lui Iacov.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 NOIEMBRIE 1950

Nr. 22

Cuprins:

SĂ-I DĂM LUI DUMNEZEU CE ESTE AL
LUI DUMNEZEU

- Pag.669

EXECUTAREA JUDECĂȚII ASUPRA
ÎMPOTRIVITORILOR

- Pag.685

UN RĂSPUNS PENTRU „THE BAPTIST
RECORD”

- Pag.690

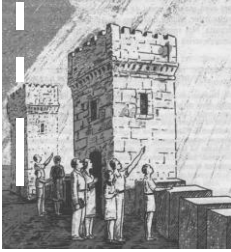
TREBUIE SĂ SE ÎNCHINE CREȘTINII LA
RELICVE?

- Pag.694

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI

- Pag.701

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr:

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 Noiembrie 1950

Nr 22.

Să-I dăm lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu

„Atunci le-a spus: ‘Dați Cezarului ce este al Cezarului, dar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.’” – Mat. 22:21.

1. În viitorul apropiat, Iehova Dumnezeu va pune capăt controversei Sale cu Cezar legată de cine va stăpâni pământul. Când va fi rezolvată această chestiune supremă legată de suveranitatea universală, toți cei cărora li s-a permis să trăiască pe pământ îi vor înapoia lui Iehova Dumnezeu totul, căci Cezar nu va mai exista. Atunci nu va mai exista o împărțire a obligațiilor între Dumnezeu și puterile politice ale acestei lumi vechi. Această lume veche, cu Cezarii ei, vor fi fost distruși. Dreapta lume nouă va exista aici, avându-L pe Iehova drept Dumnezeul cel viu și adevărat și avându-L și pe Guvernatorul perfect pe care El Îl va investi cu autoritate peste tot pământul.

2. Însă, până când războiul universal al Armagedonului îl va înlătura pe „Cezar” și pe toți acoliții și aliații săi comerciali și religioși, „Cezar” trebuie luat în considerare chiar și de către persoanele care nu fac parte din această lume, dar totuși trăiesc în ea. Pe când trăia pe pământ ca om, în mijlocul teritoriului lui Cezar, Fiul lui Dumnezeu a spus: „Eu sunt din țărâmul de sus [...] nu sunt din această lume.” „Nu fac parte din lume.” Însă, în același timp, a zis: „Dați Cezarului ce este al Cezarului, dar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Ioan 8:23; 17:14, 16 și Mat. 22:21, *NW*) Cât timp va exista această lume, se aplică acele cuvinte ale lui Isus de aici. Prin urmare, rămâne de stabilit ce anume trebuie să-i fie dat lui „Cezar” și ce anume lui Dumnezeu. Întrebarea nu trebuie hotărâtă potrivit cererilor arbitrare ale lui „Cezar”, ci potrivit Cărții lui Dumnezeu, Biblia, căci Iehova Dumnezeu este Autoritatea Supremă.

3. Circumstanțele în care Isus a făcut afirmația foarte des citată descoperă unul dintre lucrurile pe care trebuie să i le dăm lui „Cezar”. Ei nu discutau de chestiunea închinării, a devotamentului sau a salutului drapelelor militare, ci despre plata taxelor publice pentru scopurile administrării guvernamentale. Acest lucru reiese foarte clar din relatarea biblică despre acest incident, la timpul când Irod Antipa era administratorul numit de Cezar în provincia Galileea, iar Pilat din Pont era numit administrator de Cezar în provincia Iudeea. Acțiunea se petrece în Ierusalim, în provincia Iudeea, cu doar două zile înainte ca Isus să fie răstignit pe stâlpul de tortură, la Calvar. Relatarea spune:

4. „Atunci fariseii au plecat și s-au sfătuit pentru a-L prinde în cursă în vorbire. Astfel că și-au trimis la El discipolii împreună cu adepții lui Irod și I-au spus: ‘Învățătorule, știm că ești sincer și înveți calea lui Dumnezeu în adevăr, și nu-ți pasă de nimeni, căci nu te uiți la înfățișarea oamenilor. Prin urmare, spune-ne, ce părere ai: este legal să-i plătim tribut lui Cezar sau nu?’ Însă Isus, cunoscându-le răutatea, le-a răspuns: ‘Ipocriților, de ce mă puneți la încercare? Arătați-mi o monedă pe care o plătiți ca tribut.’ Ei I-au adus un dinar [echivalentul a 17 cenți, sau a opt penny, sau două parale, care era prețul unei zile de muncă pe atunci]. El le-a zis: ‘Al cui chip și a cui inscripție sunt aici?’ ‘Al lui Cezar’, I-au răspuns ei. Atunci le-a spus: ‘Dați Cezarului ce este al Cezarului, dar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.’ Când au auzit acest lucru, s-au minunat și au plecat.” – Mat. 22:15-22, *NW*; Marcu 12:13-17; Luca 20:19-26.

5. Planul fariseilor, al cărturarilor și al preoților cei mai de seamă ai evreilor era să Îl provoace pe Isus să aibă probleme cu guvernatorul Cezarului din Palestina pentru a fi acuzat de răzvrătire. De aceea au trimis evrei care erau adepți politici ai lui Irod, care era conducătorul lor local. Luca subliniază acest aspect, zicând: „După ce L-au urmărit cu atenție, ei [cărturarii și preoții cei mai de seamă] au trimis oameni angajați în secret care să pretindă că erau drepti, ca să-l prindă în vorbire, astfel încât să-l dea pe mâna guvernului și a autorității guvernatorului [Pilat din Pont].” Ei nu au reușit să prindă nimic subversiv în cuvintele lui Isus. Cu toate acestea, două zile mai târziu, s-au dus în mod intenționat și L-au acuzat în fața lui Pilat din Pont chiar de acest lucru: „Am aflat că acest Om ne subminează națiunea și interzice plata taxelor față de Cezar, spunând că El este regele Cristos.” (Luca 20:20; 23:2, *NW*) Nici nu e de mirare că astăzi dușmanii religioși ai martorilor lui Iehova îi acuză pe aceștia în fața autorităților politice de spionaj, caracter subversiv și răzvrătire! Păi Isus, care este principalul Martor al lui Iehova, a declarat că dacă dușmanii L-au acuzat pe El, Învățătorul, de asemenea lucruri, cu atât mai mult îi vor acuză, în mod fals, pe urmașii Săi de aceleași lucruri, pentru a-i aduce în dificultăți cu puterile politice.

6. Pe măsură ce analizăm afirmația lui Isus, observăm că El nu era subversiv și răzvrătit, ci era drept și cinstit față de Cezar. Fie că le plăcea sau nu fariseilor, cărturarilor și preoților cei mai de seamă, Isus a recunoscut că plata taxei era ceva ce i se cuvenea lui Cezar. E adevărat că Cezar era cuceritorul militar al Palestinei și îi ținea pe evrei supuși, dar, în aceeași măsură, slujitorii lui Cezar îndeplineau funcții guvernamentale. Ei ofereau multe beneficii publice datorate administrării lor, menținând pacea și ordinea publică. Pentru astfel de beneficii și servicii sociale, economice și administrative, chiar și evreii asupriți, iubitori de libertate și doritori de independență erau obligați să îi dea lui Cezar ce i se cuvenea. Cezar folosea o parte din banii strânși din taxe pentru acțiunile sale militare. Însă, chiar dacă evreilor nu le erau pe plac astfel de agresiuni militare și nu se alăturau armatei lui, tot trebuiau să plătească taxa, căci era responsabilitatea lui Cezar și nu a lor referitor la ce făcea cu banii săi. Dinarii erau produși de el și nu de către guvernul teocratic al lui Iehova. Chipul și inscripția de pe monedă identificau

puterea politică ce încasa taxa, iar această taxă trebuia să fie plătită numai cu aceste monede. Așadar, pentru serviciile benefice pe care le primeau din partea lui Cezar, oamenii supuși trebuiau să îi plătească folosind moneda cerută de el, chiar dacă el îi încărca în mod asupritor.

7. Isus Însuși a plătit taxe. El a dovedit că nu era împotriva colectării sau a plătirii taxei de tovarășii lui evrei către o putere imperială străină, prin faptul că s-a amestecat printre colecatorii de taxe și căuta salvarea lor. Astfel, dușmanii Săi religioși au zis: „Iată! un om mândăcios și băutor de vin, prieten cu colecatorii de taxe și cu păcătoșii.” (Mat. 11:19, *NW*) Isus a venit în calitate de ambasador al lui Dumnezeu pe pământ, însă, într-o țară străină, ce era administrată de o putere conducătoare străină, chiar și un ambasador trebuie să plătească taxă pentru proprietatea pe care o ocupă în acea țară străină, pentru lucrurile pe care le cumpără sau pentru serviciile puse la dispoziție. Astfel că Isus a fost rațional și corect cu privire la ceea ce i se cuvenea lui Cezar. – 2 Cor. 5:20, *NW*.

CEI AFLAȚI SUB ACESTE INSTRUCȚIUNI

8. Poate că Cezar nu a fost de acord cu cele spuse de Isus, pentru că asta plasa o limitare asupra lui Cezar. În prezent, Cezarii moderni și patrioții naționaliști extremiști insistă în principal pe dările ce i se cuvin lui Cezar, dar nu le place să citeze sau să înfrunte și cealaltă parte a afirmației lui Isus de a-I da lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Toată lumea trebuie să ia aminte că Isus le-a spus acele cuvinte evreilor religioși, și nu neamurilor, precum romanii și grecii păgâni. Evreii religioși erau membrii unei națiuni consacrată lui Iehova Dumnezeu, o națiune pe care El a ales-o și a adus-o în legământ cu El. Ei se aflau, în primul rând, sub legea teocratică pe care Dumnezeu le-a dat-o prin intermediul lui Moise și care le governa comportamentul personal și închinarea. Așadar, prin această lege teocratică, ei Îi datorau primele lucruri lui Iehova Dumnezeu și nu vreunei creații umane precum Cezar. Mai târziu, în aceeași zi, Isus le-a spus evreilor acest lucru, atunci când unul dintre farisei, foarte bun cunoscător al legii teocratice, L-a pus la încercare, zicând: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din lege?” În legătură cu aceasta Isus a citat din Lege de la Deuteronomul 6:5 și Leviticul 19:18 și a răspuns: „Să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea.” Aceasta este prima poruncă și cea mai mare. Cea de-a doua, asemenea acesteia, e următoarea: ‘Să îți iubești aproapele ca pe tine însuși.’ Întreaga lege și Profetii constau în aceste două porunci.” – Mat. 22:34-40, *NW*.

9. Nu conform legii lui Cezar s-a ridicat întrebarea dacă este legal să i se plătească taxe acestuia. Legea lui Cezar cerea taxa, dar evreii puneau sub semnul întrebării legalitatea acesteia conform legii teocratice a lui Iehova. Romanii păgâni i se închinau lui Cezar conform legii sale, tot așa cum venerau sau acordau onoruri religioase emblemelor și drapelelor lor militare. Conform primelor două porunci din cele Zece Porunci, evreilor consacrați, precum Isus, le era interzis să facă acest lucru. (Ex. 20:2-6, *AS*) Cezarii, arătând toleranță, le îngăduiau popoarelor cucerite

să se închine propriilor zei locali sau naționali, dar le cereau să i se închine și lui Cezar sau împăratului divinizat precum un dumnezeu, pentru a uni imperiul printr-o închinare comună. Însă Isus și urmașii Lui credincioși nu puteau niciodată să-și împartă închinarea. Isus a subliniat acest lucru pe Muntele ispitei. Iată ce citim cu privire la acest lucru: „L-a dus sus și, într-o clipă I-a arătat toate împărățiile de pe pământul locuit. Și Diavolul I-a zis: ‘Îți voi da toată această autoritate și gloria lor fiindcă mie mi-au fost date și le dau oricui vreau. Prin urmare, dacă te închini înaintea mea, toate acestea vor fi ale Tale.’ Ca replică, Isus a zis: ‘Este scris: Lui Iehova, Dumnezeuul tău să I te închini și numai Lui să-I faci un serviciu sacru.’” (Luca 4:5-8, *NW*) Astfel, când Isus le-a spus celor aflați sub legea teocratică să Îi dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, El nu s-a referit la vreun Cezar divinizat, ci s-a referit la Iehova Dumnezeu, Cel care i-a dat legea mozaică poporului Său ales. Aceste lucruri ce I se cuvin lui Dumnezeu nu le putem compromite niciodată cu „Cezar” și agenții lui politici.

10. În anul 1914 A.D., „timpul stabilit națiunilor”, care a început în anul 607 î.C., odată cu distrugerea Ierusalimului de către Nebucadnețar, s-a încheiat. De atunci, națiunile au intrat în „timpul sfârșitului” acestei lumi. Sub presiunea internațională a acestui timp crucial, mai ales acum cu Războiul Rece dintre blocurile națiunilor occidentale și orientale, război ce amenință să devină un al treilea război mondial, statul politic reprezentat de către Cezar se simte obligat să ceară ca cetățenii lui să-i plătească tot lui Cezar, atribuind statului bunăstarea și salvarea neîncetată a cetățenilor săi. Din ce în ce mai mult acesta este înclinat să încalce acele lucruri date de Dumnezeu pe care creștinii adevărați trebuie să le dea înapoi Dumnezeului cel viu și adevărat, acesta făcând cereri ce vin în conflict cu regula dată de Isus Cristos. Națiunile mândre, ambițioase și egoiste nu consideră niciodată că ele, ca națiuni, îi datorează ceva lui Iehova Dumnezeu. Cu toate acestea, se cuvine ca acestea să-I dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, mai ales din anul 1914 încoace. De atunci, chestiunea suveranității universale le este pusă în față de către martorii lui Iehova Dumnezeu. Această chestiune cuprinde întrebarea: Cine va stăpâni pământul de drept și cine îi va conduce pe toți oamenii ce îl locuiesc? Cine va face așa, în mod drept, este clar din profeția pentru timpul nostru, din Psalmul 24:1,2, 7-10 (*AS*): „Pământul și toată plinătatea lui Îi aparține lui Iehova; lumea și cei care o locuiesc. Căci El a întemeiat-o pe mări și a stabilit-o pe ape. Porților, ridicăți-vă capul, iar voi, ușilor eterne, înălțați-vă! Regele gloriei va intra. Cine este Regele gloriei? Iehova cel puternic și măreț, Iehova puternic în luptă [...] El este Regele gloriei.”

11. Nicio națiune nu are drept absolut asupra teritoriului pe care îl guvernează. Pământul Îi aparține Creatorului Iehova și numai prin îngăduința Lui națiunile Îi ocupă teritoriul, posesia. Oamenii sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care administrează pământul. Guvernele din diferite părți ale pământului și oamenii lor au o responsabilitate comună înaintea Creatorului, mai ales acele guverne care se pretind a fi creștine sau care au renunțat la creștinism. El le va trage la răspundere, așa cum a făcut cu cetățile Sodoma și Gomora din vechime,

asupra cărora a trimis o ploaie de foc și pucioasă. Timpurile stabilite națiunilor pentru dominație mondială au expirat în anul 1914. El le-a înștiințat cu privire la acest lucru prin intermediul martorilor Săi care anunță stabilirea împărăției Sale prin Cristos. Prin urmare, ar fi un lucru potrivit ca națiunile, mai ales cele din creștinătate, să-I dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și să cedeze teritoriul pe care îl ocupă și suveranitatea lor lui Dumnezeu și Cristosului Său. Însă „Cezar” refuză să se supună acestei căi de acțiune dreaptă. Toate națiunile aleg în mod egoist să perpetueze pe „Cezar” și să exploateze proprietatea lui Iehova, adică globul pământesc, distrugându-l atât pe acesta, cât și populația lui. Așa cum sunt ilustrați de cei „zece regi”, ei preferă să împlinească Apocalipsa 17:12-14 (NW): „Aceștia au un singur scop, așa că își cedează puterea și autoritatea fiarei sălbatice. Aceștia se vor lupta cu Mielul, însă, pentru că El este Domnul domnilor și Regele regilor, Mielul îi va învinge. De asemenea, cei chemați, aleși și credincioși Lui vor face așa.”

12. Naționaliștii extremiști, exasperați de loialitatea martorilor lui Iehova față de El, vor să îi alunge pe aceștia de pe proprietatea și teritoriul lui Iehova. Ei vorbesc precum niște totalitari atei, strigând ca martorii lui Iehova să fie deportați din țară, ca și cum aceștia ar trăi pe un teritoriu de care nu aparțin. De fapt, ar vrea să-i alunge chiar de pe fața pământului. Ei nu apreciază faptul că slujitorii credincioși ai lui Iehova sunt singurii care au acum dreptul să ocupe pământul. Dumnezeu va demonstra acest drept în timpul luptei dintre Miel și națiunile pământești. Atunci, Iehova va curăța pământul de acești superpatrioți fanatici ai acestei lumi, permițându-le numai martorilor Săi credincioși să supraviețuiască pe pământ în lumea nouă, unde toate creaturile Îi vor da lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

SUPUNERE FAȚĂ DE STĂPÂNIRILE ÎNALTE

Clerul creștinătății s-a făcut o parte a acestei lumi. Ei s-au amestecat de bunăvoie în politica acestei lumi, și au târât-o în religioasele lor case de rugăciuni. În 1929, printr-un concordat cu fostul dictator fascist Mussolini, șeful religionist s-a re-instalat ca un conducător politic peste un stat politic și acum primește la curtea sa ambadori politici, miniștri și însărcinați cu afaceri din diferite națiuni. Clerul nu numai că se roagă pentru conducătorii politici ai statului și pentru politica lor, dar în timpul groaznicelor lupte dintre națiuni ei permit ca unitatea lor religioasă să se destrame și se roagă pentru părțile aflate în conflict, fiecare parte rugându-se la același Dumnezeu și în numele aceluiși Cristos pentru a le binecuvânta partea lor împotriva celeilalte părți, în timp ce metodiștii încearcă să distrugă alți metodiști, baptiștii alți baptiști, catolicii alți catolici, presbiterienii alți presbiterieni etc. Clerul și turmele lor religioase se justifică în aceste acțiuni afirmând că ei trebuie să dea Cezarului ce aparține Cezarului.

2. Clerul mai citează și scrierea apostolului de la Romani 13:1: „Fiecare suflet să fie supus stăpânilor înalte. Fiindcă nu există altă stăpânire decât de la Dumnezeu; stăpânirile care există sunt ordinate de Dumnezeu”. Această scriptură, explică ei, declară că Cezarul și autoritățile politice asemănătoare sunt „stăpânirile

înalte” ordinate de Dumnezeu și sufletele creștine trebuie să li se supună, dându-le ascultare deplină. Sub influența acestei interpretări eclesiastice a textului, a fost ușor pentru așa-ziiși creștini să fie atrași în mișcări politice și să fie manevrați de naziști, fasciști, comuniști și alți dictatori care au înființat statul totalitar, persecutându-i brutal pe adevărații închinători ai lui Iehova și pe imitatorii credincioși ai Cristosului Său și au stabilit o cursă a agresiunii militare pentru dominarea lumii, supunând pe toți oamenii ideologiilor lor sociale și politice.

3. Ceea ce a rezultat dintr-o astfel de interpretare clerică a Scripturilor poate fi adunat din câteva știri. Un comunicat special de la corespondentul de la Moscova al *New York Times*, datat „Moscova, 24 aprilie” declara: „Celebrarea complicată a Paștelui ortodox rus s-a deschis aseară cu tradiționala slujbă de la miezul nopții condusă de Patriarhul Alexei la Catedrala Yelokhovskiy din Moscova. Catedrala a fost plină până la refuz. Imediat după miezul nopții, Alexei a rostit rugăciuni pentru poporul sovietic și pentru păstrarea păcii și o BINECUVÂNTARE PENTRU CONDUCĂTORUL STATULUI SOVIETIC, IOSIF STALIN” – *New York Times*, 25 aprilie, 1949.

4. Celălalt comunicat a fost publicat de *South German Gazette (Sueddeutsche Zeitung)* la 7 decembrie 1945 și relatează despre mărturisirea binecunoscutului Pastor Niemoeller, imediat după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Fiind datat „Frankfurt pe Main, 6 decembrie (DANA)”, acest articol cu titlul „Critică la adresa Bisericii Evanghelice” spunea: „Pastorul Niemoeller a predicat aici în prima duminică din postul Crăciunului în fața unui auditoriu alcătuit din o mie de bărbați și femei de toate confesiunile și de toate vârstele. El și-a exprimat dorința pentru pace și a avertizat împotriva acelor care spun că pacea este irealizabilă și imposibilă. Prin cuvinte tăioase, Pastorul Niemoeller a criticat aspru Biserica Evanghelică, care în anii trecuți și de sute de ani, SFINȚEȘTE RĂZBOAIE ȘI BINECUVÂNTĂ ARMELE. În contrast cu aceștia el i-a pus pe luptătorii curajoși care au rămas neclintiți față de ideile lor, menționându-i în special pe *Bibelforscher* [Studenții Bibliei, sau martorii lui Iehova], care au suferit cu miile moartea în lagărele de concentrare, pentru credința lor. Pacea la care aspirăm, spunea Niemoeller, și lucrarea ce ne așteaptă, nu vor fi posibile printr-o biserică influentă, ci numai întorcându-ne la umilință și la iubirea de aproape, temelia Creștinismului”.

NEVOIA DE RE-EXAMINARE A SCRIPTURILOR

5. Nu numai în Germania, ci în toate țările beligerante, clerul de toate denotațiunile a cerut binecuvântarea divină asupra armelor carnale ale distrugătorilor de vieți umane și de proprietăți de valoare. Turmele lor religioase au aprobat, au aplaudat și au sprijinit aceste avansuri ce se făceau împotriva dușmanului. Dar multe persoane sincere au văzut excesele la care i-a condus pe acești urmași mărturisiți ai lui Isus Cristos interpretarea de către cler a scripturilor vitale, făcându-i unelte ușor de manevrat pentru dictatorii totalitari care cereau pentru „Cezar” o josnică supunere a oamenilor față de statul politic. Astfel, ei au

fost plini de îndoieli. Ei au început să vadă că era nevoie să fie re-examinate Sfintele Scripturi pentru că, desigur, Cuvântul sacru al lui Dumnezeu nu trebuia interpretat într-un asemenea mod, care a condus la astfel de fapte ne-creștine. Ca dovadă pentru aceste îndoieli apărute în inimile sincere, era știrea primită în același timp cu comunicatul amintit mai sus, din Zona Americană a Germaniei ocupate pe atunci.

6. Știrea suna astfel: Că „în Frankfurt este în plină desfășurare o puternică mișcare în interiorul Bisericii Evanghelice care urmărește reforma bisericii și într-un sens teologic. Nimic nu a fost așa de păgubitor pentru Biserica Evanghelică în ultimii 12 ani ca principiile teologice exprimate în cuvintele: ‘Supuneți-vă stăpânilor înalte care au autoritate asupra voastră’ – prin urmare și dictaturii lui Hitler – și ‘Dați Cezarului ce este al Cezarului’ – și potrivit cu aceasta, și ‘Fuehrer-ului lucrurile care sunt ale Fuehrer-ului’. Aceste învățături au făcut ca trecerea în tabăra Național-Socialismului să fie foarte ușoară și a facilitat următorul pas în binecuvântarea artileriei pentru război. Învățături de acest fel, care erau foarte logice din punctul de vedere al lui Luther, durează de mult. Aici trebuie făcută o reformă”.

7. Cât de departe a mers Biserica Evanghelică din Germania în schimbarea înțelegerii textelor din Scriptură la care s-a făcut referire mai sus, nu suntem pregătiți să spunem aici. Dar în mărturisirea Pastorului Niemoeller, expusă mai sus, el i-a menționat pe *Bibelforscher* sau pe martorii lui Iehova din Germania și calea de acțiune creștină pe care au întreprins-o chiar sub apăsarea dictaturii și al celui de-al Doilea Război Mondial. Până în 1928 și ei au ținut la interpretarea ecleziastică din Romani 13:1-7 cu privire la „stăpânirile înalte”. Dar în acel an, această scriptură a fost re-examinată, mai ales datorită faptului că „timpurile națiunilor” se sfârșiseră în 1914 A.D. și împărăția lui Dumnezeu, prin Cristos, fusese întemeiată în ceruri pentru a aduce o lume nouă cu binecuvântări veșnice pentru oamenii ascultători cu bunăvoință. Concluziile la care s-a ajuns au fost publicate în numerele din 1 și 15 iunie, 1929, ale revistei *Turnul de veghere*, în articolul în două părți, intitulat „Stăpânirile Înalte”. Ținerea la aceste concluzii de atunci încolo pentru totdeauna, i-a costat pe mulți dintre martorii lui Iehova libertatea personală și chiar viața. Dar tot persecuția, întemnițarea, exilul și moartea violentă au fost prețul pe care l-au plătit apostolii credincioși ai lui Isus pentru că i-au dat lui Dumnezeu ceea ce-i aparținea lui Dumnezeu și Cezarului numai ceea ce-i aparținea Cezarului și pentru că au dat adevăratelor „stăpâniri înalte” supunerea potrivită. Dar aceste suferințe nu pot fi comparate cu răsplata veșnică pe care au primit-o. Așadar, datorită oportunității subiectului, acum că ideile și practicile totalitare, precum și idolatria statului politic și a emblemelor sale se răspândesc, vom avea aici o discuție pe marginea acestui text crucial din Romani 13:1-7.

8. Versiunea autorizată a Bibliei, sau Versiunea Regele Iacob, spune la Romani 13:1: „Fiecare suflet să fie supus stăpânilor înalte. Căci nu există altă stăpânire decât de la Dumnezeu; stăpânirile care există sunt ordinate de Dumnezeu”.

Apostolul Pavel scria aceste cuvinte adunării creștine din Roma, atunci când Cezarii conduceau Imperiul Roman. Clerul creștinătății a interpretat că Pavel înțelegea prin „stăpânirile înalte” puterile politice ale acestei lumi. Astfel, ei au folosit cuvintele sale de aici ca și instrucțiuni inspirate de a da Cezarului lucrurile care aparțin Cezarului. Înțelegând că puterile politice existente sunt ordinate de Dumnezeu, traducătorii *Versiunii Autorizate* engleze au fost conduși să spună următoarele cuvinte în dedicația lor, ce se găsește la începutul fiecărui exemplar al acestei versiuni:

9. „Dedicată Celui Mai Mare și Puternic Prinț, Iacob, prin Harul lui Dumnezeu, Rege al Marii Britanii, Franței și Irlandei, Apărător al Credinței etc. Traducătorii Bibliei vă doresc Har, Îndurare și Pace prin ISUS CRISTOS, Domnul nostru. Mari și multe au fost binecuvântările, Suveran de temut, pe care Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl tuturor îndurărilor, ni le-a acordat nouă, poporul *Angliei*, atunci când a trimis pentru prima dată Persoana Majestății Voastre Regale să domniți și să guvernați peste noi ... Domnul cerului și al pământului să binecuvânteze pe Majestatea Voastră cu zile multe și fericite, pentru ca așa cum mâna Sa cerească a îmbogățit pe Înălțimea Voastră cu multe haruri unice și extraordinare, tot la fel și Dumneavoastră să fiți minunea lumii în aceste timpuri din urmă, pentru fericirea și adevărata binecuvântare, în cinstea acestui mare DUMNEZEU și pentru binele Bisericii Sale, prin Isus Cristos, Domnul nostru și singurul Mântuitor”.

10. Dar, mai degrabă decât să fie instrucțiuni ale apostolului de a da Cezarului ce aparține Cezarului, Romani 13:1-7 este înțeles de martorii lui Iehova, începând din 1929, ca fiind instrucțiuni de a da lui Dumnezeu ceea ce-i aparține. De ce? Deoarece prin expresia „stăpânirile înalte” se înțelege acum în primul rând Dumnezeu Cel Prea Înalt și Fiul Său Domnitor Isus Cristos. Cu siguranță că nu există alte stăpâniri sau autorități mai înalte decât acestea. Așa cum este redat de *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* apărută de curând, Romani 13:1 spune: „Fiecare suflet să fie supus autorităților superioare, căci nu există altă autoritate decât de la Dumnezeu; autoritățile existente stau puse în pozițiile lor relative prin Dumnezeu”. Iehova Dumnezeu este Autoritatea Supremă și Originală. El fiind Creatorul tuturor lucrurilor, înseamnă că El este izvorul întregii autorități pentru a face ceea ce este drept. Pentru că El este suprem și toată creația este condiționată de El, nimeni nu are dreptul să pună la îndoială modul în care Dumnezeu Cel Prea Înalt își folosește autoritatea, chiar dacă pentru un timp, este posibil ca noi să nu înțelegem aceasta. El face ceea ce îi place, dar întotdeauna ceea ce face este spre bine, deoarece niciodată nu există nici o nedreptate sau neadevăr în El. „Atotputernicul este deasupra înțelegerii noastre. Suprem în putere și bogat în dreptate, El nu încalcă niciodată ce este drept”. „Există un singur lucru pe care Dumnezeu l-a spus; întotdeauna, de două ori L-am auzit spunând aceasta: că stăpânirea aparține lui Dumnezeu” (Iov 37:23 și Ps. 62:11, *Mo*). Faptul că Iehova Dumnezeu este Supremul Autorităților Superioare este incontestabil. Fiecare suflet trebuie să I se supună.

11. Atunci când Pavel spune „nu există altă autoritate decât de la Dumnezeu”, apostolul înțelegea și autoritatea posedată de singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Isus a admis că autoritatea sa venea de la Iehova Dumnezeu, atunci când a spus: „Tată, a venit ceasul; glorifică-ți fiul ca și fiul să Te glorifice, după cum i-ai dat autoritate peste toată carnea, pentru ca, în ceea ce privește întregul număr al celor pe care i-ai dat lui, el să le poată da viață veșnică”. „Căci așa cum Tatăl are în Sine darul vieții, tot așa i-a dat Fiului să aibă în el darul vieții. Și El i-a dat autoritate să judece, deoarece el este Fiul omului. Eu nu pot face nici un singur lucru din proprie inițiativă; judec exact așa cum aud și judecata pe care o fac este dreaptă, căci eu nu caut propria mea voință, ci voința Celui ce m-a trimis” (Ioan 17:1,2 și Ioan 5:26,27,30, *NW*). După ce Isus și-a dovedit completa supunere față de Tatăl Său ceresc, ca Autoritatea Supremă a universului, chiar până la moarte pe stâlpul de tortură, Dumnezeu l-a ridicat din morți la viață nemuritoare în ceruri. Atunci Isus cel înviat le-a zis discipolilor săi: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28:18, *NW*). Această autoritate deplină a fost darul lui Dumnezeu pentru el, datorită credințioșiei sale perfecte.

12. În interpretarea de către cler a versetului din Romani 13:1 ei s-au bazat pe doctrina romano-catolică a „dreptului divin al regilor”. Guvernele făcute de oameni, începând de la potopul din zilele lui Noe, își au originea de la guvernul lui Nimrod din Babel sau Babilon. „Cuș [nepotul lui Noe] a fost tatăl lui Nimrod, care a fost prima persoană de pe pământ ce a fost un despot. ... Centrul împărăției lui era Babilonul” (Gen. 10:8-10, *AT; Mo*). În Quebec s-a făcut recent o acuzație publică împotriva martorilor lui Iehova prin aceste cuvinte: „În definitiv, martorii sunt anarhiști, pentru că ei consideră că toate guvernele lumii, de la Nimrod până în zilele noastre, se află sub inspirația lui Satan”. Dar poate cineva să spună că Nimrod a avut „dreptul divin al regilor” și că despotica sa împărăție a Babilonului a fost întemeiată sub inspirația și prin autoritatea lui Iehova Dumnezeu? Propriul Său Cuvânt, la Geneza 10:8-10, îl descrie pe Nimrod ca punându-se în opoziție cu Iehova, ca fiind mai puternic decât Iehova. Nici unul dintre guvernele politice făcute de oameni, de la Nimrod încoace, nu poate demonstra prin Cuvântul lui Dumnezeu că își are autoritatea pentru existență de la Dumnezeu.

13. Biblia descrie guvernele politice sub înfățișarea fiarelor sălbatice (Dan. 7:1-24). Apocalipsa simbolizează sistemul politic lumesc care domină pământul din zilele lui Nimrod până în secolul al XX-lea, ca pe o fiară ieșită din mare. Ea simbolizează imperiul care domină lumea începând cu secolul al XVII-lea, ca pe o fiară ieșită din pământ. Tot Apocalipsa îl simbolizează pe Satan Diavolul ca pe un balaur. Arătând în mod simbolic izvorul autorității politice lumești, aceasta spune:

14. „Și Balaurul [nu Dumnezeu] a dat fiarei puterea, scaunul lui de domnie și o mare autoritate. Și ei s-au închinat balaurului, deoarece el a dat autoritate fiarei sălbatice și ei s-au închinat fiarei sălbatice ... Și am văzut o altă fiară sălbatică ridicându-se din pământ, și ea avea două coarne ca de miel, dar a început să vorbească ca un balaur. Și ea exercită toată autoritatea primei fiare sălbatice” – Apoc. 13:2,4,11,12, *NW*.

15. Biblia nu este anarhică pentru că dezvăluie acest fapt; și nici martorii lui Iehova nu sunt astfel pentru că învață din Biblie. Ei sunt oamenii care respectă cel mai mult legea și păstrează ordinea pe pământ. Isus nu a fost anarhist pentru că a refuzat să se abată de la legea lui Dumnezeu, pentru a plăcea oamenilor și demonilor. Deoarece a recunoscut că guvernele făcute de oameni nu-și luau autoritatea de la Dumnezeu, ci erau sub inspirația lui Satan, el a refuzat să se amestece cu ele, sau să le guverneze. Satan Diavolul, și nu Dumnezeu, a fost cel care i-a oferit toată autoritatea și gloria împărățiilor acestei lumi, dacă Isus i se închina lui Satan. Dar Isus era uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru împărăția cerurilor, și a refuzat să încerce să formeze o guvernare comună cu Satan pentru a câștiga autoritate asupra împărățiilor acestei lumi. Isus a refuzat chiar să fie regele ales prin votul popular al poporului evreu, deoarece a recunoscut că ungerea și autoritatea sa de a fi Rege veneau de la Dumnezeu. El nu și-a primit puterea de a governa prin consimțământul celor guvernați, adică de la oameni. (Luca 4:5-8; Ioan 6:14,15). Astfel, el și-a păstrat supunerea față de Autoritatea Supremă, Dumnezeu.

ARGUMENTE ÎNFRUNTATE

16. Clerul, care insistă că puterile politice ale acestei lumi sunt autoritățile înalte cărora trebuie să ne supunem, aduce anumite scripturi pentru a-și susține argumentul. Ei citează cuvintele lui Daniel care interpretează visul lui Nebucadnețar, regele Babilonului: „Tu, împărate ești împăratul împărățiilor, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea”. Și în noaptea în care Babilonul a căzut în mâinile cuceritorului persan Cir, Daniel i-a zis împăratului Belșațar: „O, tu împărate, Dumnezeul Cel Prea Înalt i-a dat lui Nebucadnețar, tatăl tău, o împărăție, maiestate, glorie și onoare; și pentru maiestatea care i-a dat-o lui, toate popoarele, națiunile și limbile tremurau și se temeau înaintea lui” (Dan. 2:37,38; 5:18,19). În armonie cu aceasta, Iehova Dumnezeu le-a spus izraeliților prin profetul Ieremia: „Acum dau toate aceste țări în mâinile servului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului”; și El le-a spus izraeliților să iasă afară și să se supună împăratului Babilonului.” (Ier. 27:5-13,17). Apoi mai sunt și cuvintele lui Cir, cuceritorul Babilonului: „Așa vorbește Cir, împăratul Persiei: Iehova, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și m-a însărcinat să-i zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda” (2 Cron. 36:22,23, AS; Ezra 1:1,2). Nu dovedesc aceste Scripturi că puterile politice ale lumii de astăzi își primesc autoritatea de la Iehova Dumnezeu și sunt ordinate de El?

17. Scripturile menționate mai sus trebuie să fie armonizate cu Apocalipsa capitolul 13 și cu alte texte care arată că puterile politice ale acestei lumi există prin „domnitorul acestei lumi”, „dumnezeul acestui sistem de lucruri” și se află sub conducerea lui. „Toată lumea zace sub puterea celui rău” (Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4; 1Ioan 5:19, NW). De aceea, trebuie să ne reamintim că atât Nebucadnețar cât

și Cir au fost folosiți ca tipuri. În distrugerea Ierusalimului din 607 î.C., și ducerea iudeilor prizonieri în Babilon, Nebucadnețar a fost folosit ca executorul lui Iehova împotriva necredincioasei națiuni iudaice. Pentru acest motiv, Iehova a vorbit despre el ca despre „servul Meu” și i-a dat dominația asupra tuturor națiunilor acestei lumi. În această calitate, Nebucadnețar a fost un tip al lui Isus Cristos. Dumnezeu îl folosește pe Cristos ca pe executorul răzbunării Sale împotriva contrapărții moderne a Ierusalimului, creștinătatea, și Dumnezeu îi dă dominația asupra tuturor națiunilor acestei lumi, înaintea distrugerii lor din bătălia Armagedonului. Prin cucerirea Babilonului și restatornicirea iudeilor exilați în Palestina pentru a rezidi templul din Ierusalim, Cir, împăratul Persiei, a fost folosit, de asemenea, ca un tip. Din acest motiv, Iehova Dumnezeu a dat în mâna lui Cir împărățiile acestei lumi. Aceasta a prefigurat faptul că Dumnezeu îl va folosi pe Isus Cristos pentru a distruge organizația Diavolului, misticul Babilon, și-l va folosi pentru restatornicirea martorilor lui Iehova la închinarea curată și liberă a lui Dumnezeu, în acest „timp al sfârșitului” lumii și-l va face Conducător peste întreg pământul.

18. Nu se poate spune despre celelalte puteri politice și autorități ale acestei lumi că ele au fost tipuri ale lui Cristos ca Serv Principal al lui Dumnezeu și de aceea, Dumnezeu le-a dat acestor puteri politice autoritatea lor. În mod sigur, guvernul Cezarului, ucigându-l pe Fiul lui Dumnezeu, iar după aceea persecutându-i pe urmașii săi credincioși, nu a fost un tip al guvernului lui Cristos autorizat de Dumnezeu. Isus i-a spus guvernatorului roman: „N-ai fi avut nici o autoritate împotriva mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. Acesta este motivul pentru care omul care m-a dat în mâna ta are un păcat mai mare” (Ioan 19:11, *NW*). Dar Dumnezeu nu a aprobat guvernul roman pentru executarea lui Isus la Calvar. Nici nu l-a considerat fără păcat pentru că a făcut așa. În același fel, El nu autorizează și nu aprobă guvernele politice de astăzi când îi persecută pe creștinii martori ai lui Iehova.

19. De aceea, puterile politice ale acestei lumi nu sunt „autoritățile superioare” cărora sufletele creștine trebuie să li se supună în tot ceea ce le cer să facă. Fiecare lege și statut care este în armonie cu dreptatea, vor fi respectate de creștinii adevărați într-un mod exemplar. Dar orice lege sau cerere făcută în contradicție cu legile superioare și poruncile date de Dumnezeu, nu vor fi respectate, pentru că aceasta ar însemna să dăm „Cezarului” ceea ce-i aparține lui Dumnezeu.

20. Apostolii lui Isus au luat această poziție. În zilele lor, Sinedriul evreiesc din Ierusalim era însărcinat cu anumite funcții judecătorești și legale de guvernul Cezarului. Dar, pentru acest motiv, el nu făcea parte din „autoritățile superioare” printre urmașii lui Isus. Isus îi separase pe discipolii săi de izraeliții naturali și îi formase într-un Israel spiritual, „Israelul lui Dumnezeu” (Gal. 6:16). Astfel, Sinedriul evreiesc nu mai era o corporație guvernatoare printre adevăratul popor al lui Dumnezeu, ci acum era o corporație guvernatoare străină. Fiind o corporație religioasă de preoți și cler, acest lucru nu adăuga nimic la puterea acesteia asupra creștinilor evrei. Așa că atunci când Sinedriul a cerut apostolilor să se oprească din

a-l mai predica pe Isus Cristos oamenilor din Ierusalim, Petru și Ioan i-au răspuns: „Judecați voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai degrabă decât de Dumnezeu. Dar în ceea ce ne privește, noi nu putem să nu vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut și auzit”. A doua oară înaintea Sinedriului, pentru că au refuzat să se supună ordinului curții, Petru și ceilalți apostoli au răspuns: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni. Dumnezeul părinților noștri l-a înviat pe Isus, ... Și noi suntem martorii acestor lucruri, și tot așa este și spiritul sfânt pe care Dumnezeu l-a dat celor care ascultă de El ca și conducător” (Fapte 4:19,20 și 5:29-32, *NW*). Dar pentru acest refuz de a se supune ordinelor date de Curtea Supremă Evreiască, care erau împotriva lui Dumnezeu, Petru și ceilalți apostoli nu au putut fi acuzați ca fiind anarhiști sau subversivi. Dumnezeu le-a dat lor spiritul Său sfânt și nu Sinedriului, arătând astfel pe cine a aprobat și a autorizat.

21. Datorită faptului că martorii creștini nu recunosc puterile politice lumești ca pe „autoritățile superioare” ordinate de Dumnezeu, ci Îi recunosc numai pe Dumnezeu și pe Isus Cristos ca fiind acestea, ei se abțin conștient să ia parte la politica acestei lumi, da, chiar se abțin de la vot. Acest fapt este adevărat în ceea ce-i privește, începând încă din primul secol. Confirmând acest fapt, lucrarea, *Timpuri Străvechi – O Istorie a Lumii timpurii*, de Jas. H. Breasted, P.h.D., LL.D., spune sub titlul „1070. Roma îi persecută pe primii Creștini”, următoarele: „Funcționarii guvernului aflau adesea că acești primi convertiți nu numai că refuzau să se sacrifice pentru Împărat ca unui dumnezeu, ci și profetizau deschis căderea Statului Roman. De aceea, primii Creștini au fost de mai multe ori chemați să îndure o crudă persecuție. Religia lor părea incompatibilă cu imaginea de bun cetățean, deoarece ea le interzicea să arate respectul obișnuit împăratului și guvernului” – Pagina 663, ediția 1916.

22. Astăzi, în unele țări, legislatura vrea să-i facă pe toți cetățenii adulți responsabili pentru guvern. Pentru a întări calea democratică cu ajutorul lor, li se cere, prin lege, să voteze la alegerile naționale. În aceste împrejurări, ce trebuie să facă acești creștini, de vreme ce ei se află sub porunca divină de a se păzi nepătați de această lume? Prin consacrarea lor pe deplin lui Dumnezeu prin Cristos, ei au jurat supunere credincioasă față de împărăția lui Dumnezeu și nu-și pot împărți această supunere. Așadar, cum trebuie ei să procedeze acum? Se pot ei înregistra ca votanți calificați? Da. Apostolul Pavel a ținut la cetățenia lui romană și a luptat pentru drepturile sale, chiar apelând la Cezar pentru a-și apăra dreptul de a predica Evanghelia. În țările în care recrutarea militară este obligatorie, martorii lui Iehova se înregistrează la fel ca ceilalți în limita vârstei și pun în scris poziția lor față de această chestiune. Ei își amintesc cum Iosif și Maria s-au supus decretului lui Cezar și au călătorit până în Bethleemul lui Iuda pentru a fi înscriși în orașul lor natal (Luca 2:1-5, *NW*). Dar atunci când acești servi ai Cuvântului lui Iehova sunt chemați să intre în armată, ei se prezintă și iau poziție în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și îi dau Lui ceea ce Îi aparține. La fel se întâmplă și acolo unde Cezar îi obligă pe cetățeni să voteze. După ce ei au fost înregistrați, atunci când vine ziua

alegerilor, ei pot merge la vot și pot intra în cabinele de vot. Aici este locul unde ei sunt chemați să noteze pe buletinul de vot, sau să scrie care este poziția lor. Votanții fac ce vor cu buletinele lor de vot. Deci, aici, în prezența lui Dumnezeu, este locul unde martorii Săi trebuie să acționeze în armonie cu poruncile Sale și în conformitate cu credința lor.

23. Nu este responsabilitatea noastră să-i instruiem ce să facă cu buletinul de vot. Ei trebuie să acționeze în armonie cu conștiința lor, așa cum a fost ea luminată prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. În țările în care votul nu este obligatoriu, servii Cuvântului lui Iehova își amintesc că poporul Său este organizat teocratic. Conform legii divine sub care sunt organizați, votul popular al majorității nu pune servii în funcții, ci toți cei numiți în organizația teocratică sunt numiți de Dumnezeu prin cei pe care El îi investește cu autoritate în organizația Sa. Chiar în organizația Sa vizibilă, membrii individuali ai adunării nu votează democratic pentru a pune oameni calificați în poziții de supraveghetori și servi de serviciu prin votul majoritar. Nu, ci numirile tuturor pozițiilor oficiale sunt făcute prin spiritul lui Dumnezeu și prin corporația guvernatoare, în armonie cu cerințele Scripturale. Chiar corporația guvernatoare care face numirile se află sub instrucțiunile „autorităților superioare”, Dumnezeu și Cristosul Său. Pentru ei este scris: „Niodată să nu-ți pui mâinile în grabă asupra vreunui om; nici să nu fi părtaș la păcatele altora; pe tine însuși păzește-te curat!” (1Tim. 3:1-13 și 1Tim. 5:22, *NW*). Astfel, servii Cuvântului lui Iehova nu posedă votul în interiorul organizației Sale. Cât despre corporația guvernatoare, ea nu-și pune mâinile în grabă asupra vreunei persoane consacrate, ca nu cumva să devină responsabilă pentru păcatele acestuia, din cauza unei numiri făcute în grabă a unei persoane nedemnă de încredere și necalificată.

24. Deoarece ei nu exercită votul popular pentru a pune servi consacrați în funcții, chiar în interiorul organizației teocratice, ei consideră nepotrivit să exercite votul democratic prin care persoane neconsacrate sunt puse în funcții politice lumești. Ei nu aleg să fie responsabili de păcatele acestor persoane lumești, puse în funcții de conducere. Ei doresc să se păzească nepătați de această lume. Ei rămân credincioși numirilor lui Dumnezeu, prin organizația Sa teocratică, și acceptă numirea lui Isus Cristos pentru domnie în dreapta lume nouă.

AUTORITĂȚILE ORDINATE DE DUMNEZEU

25. Pavel a fost un membru al corporației guvernatoare a adunării din primul secol. El dă motivul pentru supunere față de autoritățile superioare, spunând: „Autoritățile existente sunt puse în pozițiile lor relative prin Dumnezeu” (Rom. 13:1, *NW*). Cum ar putea fi adevărat acest lucru în cazul guvernelor politice lumești? Aceia care dețin poziții oficiale sunt puși prin vot popular, prin politica partidului, prin confiscare dictatorială a puterii, prin numire executivă, prin legea ereditară a unei dinastii, prin acțiune legislativă sau numire parlamentară. Dumnezeu nu manipulează politica lumii ca un conducător politic. Numai în interiorul organizației Sale teocratice autoritățile existente sunt puse în diferite

poziții în legătură una cu alta, prin Dumnezeu. În capitolul precedent, Pavel scrie: „Așa cum noi avem într-un corp mai multe membre, dar membrele nu au toate aceeași funcție, tot la fel și noi, deși mulți, suntem un trup în unitate cu Cristos, dar membre aparținând individual unul altuia” – Rom. 12:4,5, *NW*.

26. Într-o scrisoare precedentă către adunarea din Corint, Pavel scrie cu privire la același trup teocratic, spunând: „Dar acum Dumnezeu a pus membrele în trup, pe fiecare în parte, așa cum i-a plăcut ... Dumnezeu a alcătuit trupul, dând mai multă cinste acolo unde lipsea, astfel încât să nu existe dezbinare în trup, ci membrele să îngrijească deopotrivă unul de altul. Acum voi sunteți trupul lui Cristos și membri individuali. Și Dumnezeu i-a instalat în adunare, în primul rând pe apostoli; în al doilea rând pe profeți; în al treilea rând pe învățători; apoi pe cei care fac fapte puternice; pe cei ce au darul vindecărilor; al ajutorărilor, abilitați de a conduce, de a vorbi în diferite limbi” – 1Cor. 12:12,13,18,24,25,27,28, *NW*.

27. În mod drept, Iehova Dumnezeu și-a rezervat poziția de Cel Suprem dintre „autoritățile superioare”. El nu împarte această poziție cu nimeni, contrar susținerii trinitarienilor. Atunci, pe cine a pus El următoarea stăpânire în legătură cu Sine? Pe Isus Cristos, care și-a dovedit loialitatea față de Tatăl Său ceresc până la o moarte violentă în mijlocul lumii ostile a lui Satan. „Păstrați în voi această atitudine mentală care era și în Isus Cristos, care, deși exista după chipul lui Dumnezeu, nu a considerat ca pe ceva de apucat să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a dezbrăcat pe sine și a luat chip de rob, devenind asemenea oamenilor. Mai mult decât atât, când s-a găsit la înfățișare ca om, el s-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe stâlpul de tortură. Tocmai din acest motiv Dumnezeu l-a înălțat la o poziție superioară și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, așa încât în numele lui Isus să se plece toți genunchii, ai celor din cer, ai celor de pe pământ și ai celor de sub pământ, și fiecare limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl” – Fil. 2:5-11, *NW*.

28. Dovedind mai departe că Dumnezeul Cel Prea Înalt l-a făcut pe Isus Cristos unul din „autoritățile superioare”, Pavel scrie: „Este în armonie cu acțiunea tăriei și puterii Sale, cu care El a acționat în cazul lui Cristos, când l-a ridicat din morți și l-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, mult deasupra oricărui guvern, autoritate, putere, domnie și mai presus de orice nume, nu numai în acest sistem de lucruri, ci și în cel ce va veni. El i-a supus, de asemenea, toate lucrurile sub picioarele sale și l-a făcut cap peste toate lucrurile adunării, care este trupul său” (Efes. 1:19-23, *NW*). „El este la dreapta lui Dumnezeu, pentru că a mers pe calea sa către cer, iar îngerii, autoritățile și puterile i-au fost supuse” – 1 Pet. 3:22, *NW*.

29. Deoarece Isus a fost astfel înălțat următorul după Dumnezeu, mult deasupra oricărui alt guvern din această lume sau al celei care va veni, atunci Dumnezeu ne poruncește în mod drept, nouă, cei care ne alăturăm organizației Sale, să ne supunem lui Isus Cristos drept Capul adunării care este trupul său. Pentru a ilustra această supunere teocratică a adunării față de Capul ei, Isus Cristos, soțiile creștine își păstrează supunerea față de soții lor. Pentru a arăta că ele sunt supuse

„autorităților superioare”, acestea nu uzurpă autoritatea bărbaților în adunare, făcând pe învățătorii (1Cor. 14:33-35; 1Tim. 2:11-13). Atunci când ele primesc o numire prin organizația teocratică și ocupă temporar o poziție de serviciu pe care ar trebui s-o îndeplinească un bărbat în interiorul congregației, ele se supun regulii din 1Corinteni 11:10 (NW): „Acesta este motivul pentru care femeia se cuvine să aibă un semn al autorității pe capul ei, din pricina îngerilor”. Ele sunt protejate prin această supunere.

CORPORAȚIA GUVERNATOARE

30. Întregul corp al lui Cristos trebuie asociat cu Isus în împărăția cerească din lumea viitoare. Acest corp al Împărăției, cu Isus Cristos ca Rege al regilor și Domn al domnilor, va fi organizația capitală a lui Iehova peste univers. În timpul primului secol „Dumnezeu i-a instalat în adunare întâi pe apostoli” (1Cor. 12:28, NW). De aceea, în organizația teocratică, apostolii, adică „cei doisprezece apostoli ai Mielului”, au fost următorii după Isus Cristos, Capul (Apoc. 21:14). Deci, ei au alcătuit o parte a „autorităților superioare” cărora fiecare suflet creștin trebuie să se supună. Acest lucru ne este arătat de diferite scripturi.

31. De exemplu, Pavel vorbește despre cei care guvernau atunci întreaga adunare, zicând: „Amintiți-vă de cei care vă guvernează, care v-au vorbit din Cuvântul lui Dumnezeu și imitați-le credința în timp ce examinați cum își schimbă comportamentul. Ascultați de cei ce vă guvernează și fiți supuși, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre ca cei care vor da socoteală, ca ei să facă aceasta cu bucurie și nu cu suspine, pentru că acest lucru ar fi dăunător pentru voi. Salutați din partea mea pe toți cei care vă guvernează și pe toți cei sfinți” (Evrei 13:7,17,24, NW). În nici un caz, acest citat nu s-ar putea referi la guvernatorii politici numiți de Cezar sau de Senatul Roman. Pavel spune că acești guvernatori sfinți vorbeau din Cuvântul lui Dumnezeu către creștini și comportamentul lor arăta credința, care este demnă de a fi imitată de creștin, și ei vegheau asupra sufletelor adunării foarte conștienți, deoarece trebuiau să dea socoteală în fața lui Dumnezeu. Pavel a fost unul din acea corporație guvernatoare și în câteva locuri el vorbește despre autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu în adunare, pentru zidire și nu pentru dărâmarea ei – 1Cor. 9:12,18; 2Cor. 10:8; 13:10; 2 Tes. 3:9.

32. În armonie cu aranjamentul teocratic, astăzi trebuie să existe o corporație guvernatoare pentru adunarea martorilor lui Iehova de pe întreg pământul. Faptele arată că aceasta este asociată cu Watch Tower Bible & Tract Society. Cu toate acestea, corporația guvernatoare din secolul al XX-lea, nu este o parte a „autorităților superioare”, așa cum erau cei doisprezece apostoli. Ei sunt supuși „autorităților superioare” invizibile și numai le reprezintă pe pământ.

33. Isus Cristos este acum prezent în mod invizibil în cea de-a doua sa *par.ou.si'a* și acționează ca și Cap Conducător peste adunarea sa. El este Cel a cărui naștere pe pământ a fost prezisă în Mica 5:2, profeție care este citată în Matei 2:6: „Totuși, tu, Bethleeme, din țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată cetate dintre conducătorii lui Iuda; căci din tine va veni un conducător

care va paște pe poporul Meu, Israel” (NW). În calitate de Conducător cu autoritate superioară, în a doua sa *par.ou.si'a*, Isus numește pe clasa servului Său uns pentru un serviciu cu o mai mare responsabilitate, împlinind astfel propria profeție: „Cine este în realitate servul credincios și înțelept pe care l-a numit stăpânul său peste cei din casa sa, pentru a le da hrană la timpul potrivit? Ferice de servul acela pe care stăpânul său îl va găsi făcând așa la venirea lui. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale” (Mat. 24:45-47, NW). Dar aceasta nu înseamnă că această clasă a „servului credincios și înțelept” va fi făcută o parte a „autorităților superioare”, pentru a mânui sabia execuției. Deoarece numirea acestei clase credincioase este teocratică, ei trebuie respectați și serviciile lor trebuie să fie primite cu bucurie ca de la „autoritățile superioare”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se constituie clerul ca o parte a acestei lumi și cum se justifică el când face aceasta?
2. Cum explică ei Romani 13:1? Cu ce efect asupra creștinilor?
- 3,4. Ce arată cele două rapoarte editoriale, rezultând din această interpretare a Scripturilor făcute de cler?
5. Cum au fost afectate de aceste lucruri multe persoane sincere?
6. Ca dovadă a acestui lucru, care au fost știrile din Frankfurt pe Main?
7. Când am re-examinat noi Romani 13:1-7 și am publicat concluziile? Ce a însemnat ținerea la aceste concluzii?
- 8,9. Cum a aplicat clerul Romani 13:1 și cum este arătat lucrul acesta în dedicația din Versiunea Bibliei Regele Iacob?
10. În Romani 13:1-7 sunt instrucțiuni pentru a da ce i se cuvine cui? De ce?
11. De ce este inclusă în acest text și autoritatea lui Isus?
12. Din ce guvern se trag guvernele făcute de oameni până acum? Cum este arătat dacă acesta s-a constituit prin autoritate divină?
- 13,14. Cum arată Apocalips 13:1-12 izvorul autorității lor?
15. Atunci de ce nu pot martorii lui Iehova sau Isus să fie acuzați, pe drept, ca anarhiști?
16. În ce fel se referă clerul la Nebucadnețar sau la Cir, pentru a-și susține argumentul?
17. Cum răspundem noi argumentului lor în armonie cu Apocalipsa 13:1-12?
- 18,19. Prin urmare, cum dovedește aceasta că guvernele politice nu sunt „autoritățile superioare” și până unde trebuie să ascultăm de ele?
20. Cum au luat apostolii lui Isus aceeași poziție și de ce?
21. De la ce s-au reținut creștinii din primul secol încă?
22. Cum trebuie să procedeze ei acolo unde votul este obligatoriu prin lege?
- 23,24. Ce fac ei unde votul nu este obligatoriu, și de ce?
- 25,26. Unde sunt autoritățile existente puse în poziții de Dumnezeu?
- 27,28. Așadar, cine este cel mai înalt și cine a fost pus imediat după această poziție?

29. Prin urmare, cui ne poruncește Dumnezeu, în mod drept, să fim supuși? Cum este simbolizată supunerea noastră față de El?
30. Care au fost alte autorități superioare în primul secol? De ce?
31. Cum arată mai departe Pavel acest fapt, chiar în propriul său caz?
32. Ce se poate spune despre corporația guvernatoare care se află astăzi pe pământ?
33. Cine este Conducătorul Principal? Ce clasă a promovat el în serviciu și o face aceasta să fie o parte a autorităților superioare?

Executarea judecării asupra împotrivorilor

Cu privire la organizația teocratică a lui Iehova, Pavel spune: „Prin urmare, cel care se împotrivesc autorității, a luat poziție împotriva aranjamentului lui Dumnezeu; cei care au luat poziție împotriva acestui aranjament își vor primi judecata” (Rom. 13:2, *NW*). Iehova Dumnezeu a alcătuit o organizație universală a creaturilor Sale credincioase din cer și de pe pământ și pe anumite creaturi El le pune în poziții cu autoritate specială. Acestea Îl reprezintă, și din acest motiv ele trebuie respectate. Ele nu și-au asumat această autoritate de la ele înșiși, ci au primit-o de la Dumnezeu într-un mod teocratic. Prin urmare, noi trebuie să respectăm „autoritatea”, funcția pe care o ocupă servul lui Dumnezeu, chiar dacă în ceea ce ne privește am dori să facem excepție de servul din acea funcție. Dumnezeu a alcătuit organizația teocratică a adunării creștine. El l-a făcut pe Isus din Nazaret Capul acesteia și imediat după el a pus în organizație ca apostoli, oameni obișnuiți și neînvațați. Iudeii necredincioși, mai ales conducătorii lor religioși, s-au împotrivit acestui aranjament al lui Dumnezeu și l-au persecutat pe Isus și pe apostolii săi. Făcând așa, ei au luat poziție împotriva aranjamentului lui Dumnezeu și de fapt s-au luptat împotriva Lui. Gamaliel, un învățător al Legii, a avertizat Sinedriul iudeu de aceasta, zicând: „Nu vă amestecați în treburile acestor oameni, ci lăsați-i în pace; (căci dacă acest aranjament și această lucrare este de la oameni, vor fi nimicite; dar dacă sunt de la Dumnezeu, nu le veți putea nimici;) altminteri, poate că veți fi găsiți că luptați, de fapt, împotriva lui Dumnezeu” (Fapte 5:38,39, *NW*). Deoarece împotrivorii au luat poziție și au luptat împotriva aranjamentului lui Dumnezeu, ei s-au supus judecării directe ce venea de la El. Cu siguranță, judecata a fost executată asupra lor.

2. În anul 1914 A.D. au expirat timpurile fixate națiunilor. Atunci Dumnezeu l-a pus pe Fiul Său în autoritate ca Rege al lumii noi. În felul acesta a venit „autoritatea Cristosului Său” și Dumnezeu spune acum: „Toți îngerii lui Dumnezeu să i se închine” (Apoc. 12:10 și Evrei 1:6, *NW*). Națiunile acestei lumi, concentrate să-și păstreze dominația asupra pământului, s-au împotrivit acestei numiri teocratice a lui Cristos și de atunci ele se întăresc și cugetă lucruri deșarte împotrivindu-se. Martorii lui Iehova continuă să le avertizeze că ele au luat în felul acesta o poziție împotriva aranjamentului invincibil al lui Dumnezeu și pentru

aceasta vor primi o judecată nefavorabilă din partea Lui. Judecata Lui arzătoare va fi executată asupra lor în nimicirea groaznică din bătălia Armagedonului. Din acest motiv special, conducătorii politici lumești n-ar putea fi „autoritățile superioare” cărora sufletele creștine trebuie să le fie supuse în orice lucru. Dacă noi ne-am supune lor în ideile pe care le au pentru perpetuarea dominației lor politice asupra pământului, ne-am alinia cu ei împotriva împărăției lui Iehova și a Cristosului Său. Atunci noi am primi judecata odată cu ei și am suferi nimicirea împreună cu ei la Armagedon.

3. Pentru binele nostru noi ne supunem „autorităților superioare” și aranjamentului lui Dumnezeu. „Căci cei care conduc nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vreți, deci, să nu vă temeți de autoritate? Continuați să faceți binele și veți primi laudă de la ea; căci aceasta este servul lui Dumnezeu pentru voi, spre binele vostru” (Rom. 13:3,4, *NW*). Nu se poate spune lucrul acesta despre conducătorii lumești care închid ochii la faptele răufăcătorilor și laudă și elogiază pe cei care practică nelegiuirea în acest sistem de lucruri. Cea mai mare faptă bună pe care o poate face o persoană este să servească pe Dumnezeu potrivit poruncilor Sale și să acționeze ca un serv al Cuvântului Său, punând mărturie despre numele, scopul și suveranitatea Lui universală. Dar în țările din spatele „cortinei de fier” și în așa-zisele țări democratice, unde dictatorii fasciști și ierarhiile totalitare dețin controlul, martorilor lui Iehova li se interzice să îndeplinească o faptă așa de bună. De fapt, în toate țările ei sunt pedepsiți în diferite moduri pentru că servesc pe viul și adevăratul Dumnezeu în armonie cu Cuvântul Său. Ei sunt urâți de toate națiunile și popoarele – Mat. 10:22, 24:9.

4. Deoarece conducătorii lumești terorizează și creează teamă celor care doresc să facă această faptă bună, mulți oameni se tem să ia poziție, pe față, pentru Iehova și împărăția Sa și să se asocieze cu martorii Lui în a-I se închina și a-L servi. Așadar, acești conducători politici nu sunt servii lui Dumnezeu pentru noi, spre binele nostru. Acești conducători să se examineze și s-o admită sincer.

5. Referitor la Isus Cristos, a fost profețit: „Din Iese [tatăl împăratului David] va ieși o Rădăcină care se va ridica să conducă națiunile; în El își vor pune națiunile speranța”. De la învierea lui Isus din morți și gloriificarea sa în cer el este „Domnul împăraților pământului” (Rom. 15:12 și Apoc. 1:5, *NW*). Într-adevăr, el este de temut pentru cei care fac răul, dar încurajează pe cei care fac binele după voia lui Dumnezeu. Aceștia nu au teamă de el, în poziția lui de autoritate ce a început în anul 1914, ci persoanele cu bunăvoință din toate națiunile sunt îndrumate să-și pună speranța în el.

6. Dacă facem binele în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, noi vom primi laudă, astfel încât să știm că avem aprobarea și binecuvântarea divină. Deoarece „celelalte oi” fac bine martorilor unși, care sunt frații lui Cristos, Regele Isus Cristos le zice: „Veniți, voi, care aveți binecuvântarea Tatălui meu și moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii. ... Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești neînsemnați frați de-ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Mat. 25:34,40, *NW*). De aceea, în cel mai exact sens, Conducătorul Isus

Cristos este servul sau slujitorul lui Dumnezeu pentru cel mai mare bine al nostru. El ne asigură de aprobarea Sa în ciuda disprețului, a condamnării și persecuției prin mâna conducătorilor acestei lumi. Iar aceia din organizația teocratică ce reprezintă „autoritățile superioare” în calitate oficială, vor lăuda, de asemenea, pe cei care fac binele și-i vor încuraja.

7. „Dar dacă faceți rău, temeți-vă; căci nu degeaba [autoritatea] poartă sabia; căci ea este servul lui Dumnezeu, un răzbunător ce-și exprimă mânia asupra celor ce practică răul” (Rom. 13:4, *NW*). Cât de adevărat este lucrul acesta în acest „timp al sfârșitului”, ce a început în 1914! Judecata națiunilor este în curs. Acesta este un timp de temut pentru a face răul. Mai degrabă, căutați dreptatea, smerenia și evlavie, deoarece Isus Cristos, Domnitorul autorizat al lumii noi a lui Iehova, se află pe scaunul de domnie și domnește în mijlocul vrășmașilor Săi. El este răzbunătorul lui Dumnezeu și justificatorul suveranității Sale universale. Sabia pe care o poartă autoritatea simbolizează puterea dată de Dumnezeu pentru a executa judecata și pentru a-i nimici pe cei care se pun împotriva lui Dumnezeu. De aceea, descrierea simbolică a lui Cristos, în timp ce călărește să execute mânia lui Dumnezeu la Armaghedon, ne spune: „Din gura Lui ieșea o lungă sabie ascuțită ca să poată lovi națiunile cu ea și el le va paște cu un toiag de fier” (Apoc. 19:15, *NW*). Așadar, el va acționa asupra națiunilor care practică răul ca un răzbunător, pentru a exprima mânia divină. La Armaghedon El nu va recunoaște pe puterile politice ale acestei lumi ca pe „autoritățile superioare” cu control absolut asupra fiecărui suflet uman. Nu, ci El le va distruge. El îi va considera ca așternutul picioarelor Sale, inferiori picioarelor Sale și-i va zdrobi până la nimicire în teascu mânia lui Dumnezeu. Atunci nu va mai exista un „Cezar” căruia trebuie să-i fie plătit pentru orice lucru. Toate lucrurile vor fi ale lui Dumnezeu și Lui I se va plăti pentru ele – 1Cor. 15:24-28.

„DIN PRICINA CONȘTIINȚEI VOASTRE”

8. În primul secol al adunării creștine, apostolii au exercitat o putere considerabilă, ca parte a „autorităților superioare”. Ca purtători de cuvânt inspirați ai lui Dumnezeu ei exprimau judecățile Lui împotriva răufăcătorilor din adunare, acestea fiind urmate imediat de pedeapsă. Amintiți-vă cum au căzut la pământ imediat și cum au murit Anania și Safira, atunci când Petru a arătat că ei jucaseră fals, nu cu oamenii, ci cu Dumnezeu. Ce efect a avut aceasta asupra altora? „De aceea, o mare frică a cuprins întreaga adunare și pe toți cei ce au auzit despre aceste lucruri”. Când apostolul Pavel și Barnaba predicau înaintea guvernatorului roman din insula Creta și acel vrăjitor, falsul profet iudeu Elima, s-a împotrivit mesajului divin, Pavel a pronunțat asupra lui judecata divină. „Imediat a căzut peste el o ceață groasă și întuneric și a mers bătând să caute niște oameni care să-l ducă de mână. Atunci guvernatorul, după ce a văzut ce se întâmplase, a crezut și era uluit de învățătura lui Iehova” (Fapte 5:1-11 și Fapte 13:6-12, *NW*). Într-adevăr, nu degeaba autoritatea divină, pe care o reprezenta apostolul, purta sabia.

9. Este o imagine ce inspiră teamă să examinezi executarea judecării lui Dumnezeu împotriva răufăcătorilor. Dar nu numai din motive de teamă noi ar trebui să evităm să facem răul și să facem binele. Cea mai puternică forță conducătoare din noi ar trebui să fie iubirea din conștiință a dreptății. De aceea, apostolul spune: „Iată, deci motivul convingător pentru care trebuie să fiți supuși, nu doar din pricina mâniei, ci din pricina conștiinței voastre” (Rom. 13:5, *NW*). Aceasta ne dă pacea inimii și libertatea de teamă, dacă avem aprobarea conștiinței noastre. Dar, pentru a fi siguri că aceasta [conștiința noastră] este un indicator adevărat și sigur al dreptății din acțiunile noastre, ea trebuie să fie învățată de Cuvântul lui Dumnezeu.

10. Dacă noi iubim viața și dorim aprobarea divină, bineînțeles că dorim să facem ce este drept și să scăpăm de mânia lui Dumnezeu. Frica de mânie nu este cea mai mare putere pentru a face binele. „Și demonii cred și tremură de frică” (Iac. 2:19, *NW*). Dar cu toată teama lor de mânia divină ei nu se rețin de la a face răul în organizația Diavolului. Cu toate acestea, atunci când noi avem o conștiință instruită în dreptate și dorim totdeauna ca aceasta să ne aprobe pentru că facem binele, noi nu vom mai face răul și ne vom consacra să facem binele. Este drept să ne supunem „autorităților superioare”, deoarece acestea sunt aranjamentul lui Dumnezeu. Așadar, noi vom rămâne supuși „autorităților superioare” nu numai pentru a evita mânia lui Dumnezeu, ci mai degrabă din pricina conștiinței noastre bune. Aceasta va avea ca rezultat viață veșnică pentru noi, căci ea va justifica suveranitatea universală a lui Dumnezeu.

11. Cu autoritate, Isus le-a spus urmașilor Săi să dea Cezarului lucrurile Cezarului, ce cuprind și plata taxelor. Așadar, din pricina conștiinței noi dăm tribut „Cezarului” atâta timp cât Atotputernicul Dumnezeu îi permite să rămână pe pământ. „Căci acesta este motivul pentru care plătiți și tributul”, scria Pavel creștinilor din Roma, capitala Cezarului, marele impunător de taxe și tribut. Apoi, referindu-se din nou la organizația teocratică a lui Iehova, Pavel adaugă: „Căci ei sunt servii publici ai lui Dumnezeu ce sivesc mereu chiar scopul acesta” (Rom. 13:6, *NW*). Cristos și apostolii săi, investiți cu autoritate de la Dumnezeu și astfel deținând autoritate în organizația Sa, sunt și trebuie să fie servii Săi publici. Dumnezeu îi supraveghează atent și îi consideră responsabili pentru modul în care ei își folosesc autoritatea încredințată. La timpul potrivit, ei trebuie să-i dea socoteală despre cum și-au folosit autoritatea în numele Său. Așadar, este de datoria acestor autorități superioare aflate sub Cel Prea Înalt să servească mereu scopul Lui, pentru binele veșnic al celor care se supun potrivit voinței lui Dumnezeu. Isus Cristos și asociații lui din cer vor face așa.

12. Apostolul încheie acum discuția arătând că noi putem da în mod conștiincios „Cezarului” lucrurile care-i aparțin, și în același timp îi dăm lui Dumnezeu lucrurile care-i aparțin. Datorită cuvintelor lui Isus și instrucțiunilor apostolului, această cale denotă supunerea noastră față de „autoritățile superioare”. Pavel spune: „Dați-le la toți ce li se cuvine, celui care cere tribut [taxele percepute pe persoane și proprietăți] dați-i tribut; celui care cere taxa [taxele impuse pe

articole comerciale] dați-i taxa; celui care cere teama dați-i astfel de teamă; celui care cere cinstea dați-i astfel de cinste” (Rom. 13:7 *NW*). Autoritățile superioare din organizația divină cer să le dăm teama și cinstea cuvenită. Noi le vom da aceste lucruri potrivit. „Cezarului” vom da ce i se cuvine pentru serviciile pe care ni le face, dar nu vom permite să se amestece în închinarea noastră față de Dumnezeu Cel Prea Înalt, prin decrete împotriva aranjamentului lui Dumnezeu. Noi ne vom „teme de Acela care poate nimici atât sufletul cât și trupul în Gheenă”, adică de Cel Atotputernic și Cel Prea Înalt (Mat. 10:28, *NW*). Persoanelor aflate în poziții proeminente în organizația „Cezarului” noi le vom da respectul ce li se cuvine, dar o vom face cu teamă de Dumnezeu. „Cinstiți pe toți oamenii”, scrie Petru, „iubiți întreaga asociație a fraților, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste regelui” (1Petru 2:17, *NW*). În teamă de Dumnezeu noi vom cinsti pe Regele Său pe care l-a investit cu autoritatea lumii noi.

13. Urmărind această cale de acțiune prescrisă de Autoritatea Supremă, noi vom da fiecăruia ce i se cuvine. Noi ne vom onora obligațiile din această lume, atât față de „Cezar”, cât și față de Dumnezeu, astfel încât la judecata finală să nu fim acuzați că avem datorii neplătite. Un singur lucru vom datora noi mereu semenilor noștri și acesta este iubirea, să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Noi vom încerca să facem aceasta întotdeauna, în ascultare de instruirea apostolului: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cel care-și iubește semenul a împlinit legea” (Rom. 13:8, *NW*). În ascultare de cea mai mare poruncă din toate, cea a iubirii lui Dumnezeu în mod desăvârșit, noi ne vom supune „autorităților superioare”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La care organizație se aplică Romani 13:2? De ce trebuie să fie respectată „autoritatea” și să nu se ia poziție împotriva ei?
2. De ce a arătat calea de acțiune a națiunilor începând cu 1914, că ele nu sunt „autoritățile superioare”? De ce nu ne putem alinia cu ei?
- 3, 4. Nu sunt conducătorii lumești de temut pentru o faptă bună? Sunt ei servii lui Dumnezeu pentru noi, spre bine?
- 5,6. Cine este servul lui Dumnezeu, ca și conducător, de temut pentru făcătorii de rele? Cum îi laudă El pe cei care fac binele?
7. Ce poartă autoritatea și pentru care scop? Unde o va folosi Cristos față de națiuni și cum?
8. Cum au acționat apostolii cu autoritatea celui care poartă sabia?
- 9, 10. Care este motivul convingător ca noi să ne supunem? De ce?
11. Atunci, de ce dăm tribut în primul rând? Ce scop servesc mereu servii publici ai lui Dumnezeu?
12. Ce datorii vom da noi anumitor persoane, așa cum a fost poruncit?
13. Ce vom da noi mereu unul altuia, ca ceva ce se datorează? În ascultare de ce poruncă ne vom supune autorităților superioare?

Un răspuns pentru „The Baptist Record”

11 octombrie 1950

The Baptist Record

Clădirea baptistă

Jackson 105, Mississippi

Sub îndrumarea lui A.L. Goodrich, editor

Domnilor:

În ediția voastră din The Baptist Record din data de 31 august, număr în care s-a atras atenția asupra noastră, cereți ca publicul să fie informat cu privire la *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*, apărută în data de 2 august pe Yankee Stadium, în New York, la congresul internațional al martorilor lui Iehova. În prima voastră pagină este redat cuvânt cu cuvânt anunțul făcut de RNS (Religious News Service) referitor la această traducere nouă, însă în pagina voastră dedicată editorialului (4) vă faceți de cunoscut atitudinea față de această traducere din secolul al XX-lea a Scripturilor Creștine din originalul scris în greacă într-o limbă vorbită și înțeleasă de oameni în prezent. O lucrare creștină de acest fel este menită a face Scripturile sacre mai pe înțeles pentru oameni și mult mai iubită de către aceștia, având un efect transformator asupra vieților lor, în aceste zile în care comunismul ateu face ravagii în rândurile creștinătății.

Însă nu există cuvinte de laudă la adresa sa. Editorialul dumneavoastră poartă titlul „Crucea nu este un stâlp”. Mai întâi, atrage atenția asupra anunțului făcut de RNS, apoi imediat afirmă faptul că nu aveți încredere deloc în *Traducerea Lumii Noi*. Prejudicata ce vă marchează editorialul este cât se poate de clară, deoarece Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere a intrat în posesia acestei traduceri a Scripturii, și o publică. Observăm că pe prima pagină, articolul dumneavoastră intitulat „Senatorii de Georgia se vor opune ambasadorului la Vatican” reflectă opoziția pe care o aveți față de sistemul religios romano-catolic. De aceea ne întrebăm dacă nu cumva aveți idei preconcepute și față de *Versiunea Douay* a Bibliei și alte versiuni ale Sfintei Scripturi promovate recent de persoane precum monseniorul Ronald Knox, reverendul F. A. Spencer, reverendul Cuthbert Lattey, S.J., Consiliul episcopal al Confraternității catolice a doctrinei creștine, etc., numai fiindcă traducătorii acestora sunt catolici.

În publicațiile sale în limba engleză, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere a citat de nenumărate ori din toate aceste traduceri romano-catolice, citatele fiind extrase din peste 70 de traduceri diferite ale Bibliei. Însă dumneavoastră descurajați folosirea *Traducerii Lumii Noi* de bapțiști și de oricare cititor al publicației dumneavoastră, din pricina celor care o publică. Faceți lucrul acesta fără o cercetare.

Pentru a vă influența și mai mult cititorii împotriva *Traducerii Lumii Noi*, faceți comentarii sarcastice legate de faptul că traducătorii au ales să rămână anonimi, pentru ca traducerea să-și datoreze meritul nu unor nume, ci redării fidele a Scripturilor din limba lor originală. Prin aceasta puneți la îndoială motivațiile

traducătorilor. Iată ce ați scris în cel de-al doilea paragraf: „Observați că traducătorii ‘doresc să rămână anonimi chiar și după moarte’. Nu-i învinovățim. Dacă faptele menționate în articolul de mai sus sunt adevărate, aceștia merită să rămână anonimi atât cât sunt în viață, cât și după moarte.”

Comentariul dumneavoastră seamănă cu cel din *The Catholic Telegraph Register* din data de 18 august, partea a doua, paginile 1 și 4, unde scrie: „Cu toate că martorii susțin că traducerea lor este ‘produsul a trei ani de cercetare efectuată de către un comitet internațional de cercetători ai Bibliei din orașul New York’ - deși identitatea traducătorilor este ținută secretă la cererea acestora – probabil că nu-i vor impresiona pe învățații catolici sau protestanți. Nici nu e de mirare că traducătorii doresc să rămână anonimi.” (monsieurul Matthew Smith) Cu toate că aceștia se contrazic unii pe alții cu vehemență, în multe puncte privitor la doctrină și practică, ce atitudine asemănătoare au membrii clerului din diferite aripi ale religiei ortodoxe din creștinătate față de tot ce este neortodox!

Totuși, ar trebui condamnată oare o lucrare a Scripturii numai fiindcă realizatorii nu doresc să-și facă publicitate, ci lasă ca toată gloria să o primească Autorul Scripturilor, adică Dumnezeu? Atunci, Noul *Testament al secolului al XX-lea* ar trebui condamnat fără a se face vreo cercetare pentru că cei responsabili de apariția sa, „un grup de vreo douăzeci de persoane, membri ai unor ramuri diferite ale Bisericii Creștine” au ales să rămână anonimi, semnând prefața doar cu „traducătorii”, în ediția din noiembrie 1898. La fel este și în cazul oricărei alte traduceri anonime a Scripturilor. Ca atare, și cărțile anonime ale Bibliei cum ar fi 1 Regi și 2 Regi, 1 Cronici și 2 Cronici și Evrei, ca și cele care oferă numele, dar nu și detalii despre cel numit, ar trebui condamnate, iar învățătura lor ar trebui disprețuită și pusă sub semnul îndoielii, iar abilitatea lor pentru sarcina scrierii ar trebui pusă la îndoială. În evaluările sale la adresa comitetului *Traducerii Lumii Noi*, *The Baptist Record* a dat dovadă de lipsă de erudiție. Un adevărat învățat mai întâi ar cerceta și ar analiza cu sinceritate o lucrare apărută de curând, înainte de a-i judeca pe autorii acesteia după propriile idei și îndochinare preconcepute. Un învățat demn de încredere ar urma în acest caz regula scripturală: „Dovediți toate lucrurile și păstrați ce este bun.” – 1 Tes. 5:21.

Nu aveți nicio scuză pentru poziția adoptată. *Traducerea lumii Noi* a fost pusă în circulație la 2 august și numeroase agenții de știri au publicat imediat acest eveniment. Între data aceea și cea la care v-ați publicat ziarul ați avut la dispoziție patru săptămâni în care să faceți rost de un exemplar. Însă editorialul dumneavoastră trădează faptul că nu ați achiziționat nici un exemplar și n-ați făcut o examinare amănunțită a multelor ei caracteristici care sunt foarte bine documentate și cât se poate de autentice. Și totuși, vă luați libertatea de a judeca *Traducerea Lumii Noi* și a o condamna fără cercetare, pentru toți cititorii voștri. Pentru acest lucru, responsabilitatea voastră este mare înaintea marelui Autor al Bibliei.

Capcana în care îl va duce această cale de acțiune pe un cleric este dezvăluită în cel de-al treilea paragraf, care vă face să păreți ridicol în fața tuturor adevăraților

erudiți biblici. Iată ce spuneți acolo: „Se mai afirmă că referirea la Treime a fost omisă. [întocmai] În locul expresiei ‘Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt’, noua traducere folosește cuvintele ‘spiritul, apa și sângele’. Acesta este doar un exemplu al învățaturii nescripturale ale martorilor lui Iehova.[întocmai] Altfel spus, expresia ‘spiritul, apa și sângele’ folosită în locul expresiei ‘Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt’ [întocmai] nu corespunde originalului grecesc în care a fost scris Noul Testament.”

Desigur, *The Baptist Record* ar trebui să știe că acest cuvânt „treime” nu apare în nicio ediție în limba engleză a Bibliei, nici măcar în traducerea în latină din limba greacă originală, ci echivalentele acestui cuvânt, cum ar fi *trias* și *trinitas* au fost introduse în scrierile ecleziastice de către Teofil și Tertulian, la sfârșitul secolului al II-lea. *The Baptist Record* ar mai trebui să știe și faptul că aceste cuvinte „Duhul Sfânt” nu apar în *Versiunea Americană Standard* a Bibliei, ci că ea folosește cuvintele „spiritul sfânt”, și la fel fac alte versiunile moderne.

Astfel, afirmația dumneavoastră că „referirea la Treime a fost omisă” consideră adevărat ce trebuie demonstrat. Dacă ați fi fost prevăzător și v-ați fi procurat mai întâi un exemplar al *Traducerii Lumii Noi* și ați fi citit din Matei 28:19, ați fi observat că această traducere spune următoarele: „Duceți-vă, deci, și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.”

Însă textul scriptural la care face referire în mod deosebit *The Baptist Record* este cel pe care se bazează de secole adepții doctrinei treimii, ca cel mai puternic argument al lor, anume 1 Ioan 5:7, 8. *Traducerea Lumii Noi* folosește expresia „spiritul, apa și sângele” deoarece acestea apar în textul autentic din limba greacă, dar nu traduce ceva ce nu există în textul în limba greacă. Așadar, vă înșelați când spuneți că „expresia ‘spiritul, apa și sângele’ folosită în locul expresiei ‘Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt’ [întocmai] nu corespunde originalului grecesc în care a fost scris Noul Testament.

Traducerea Lumii Noi nu înlocuiește o expresie cu alta, ci doar traduce ceea ce este în limba greacă, refuzând astfel să încalce regula biblică: „Nu adăuga nimic la cuvântul Său, ca El să nu te condamne și să fii găsit mincinos.” – Proverbele 30:6, precum și Deuteronomul 4:2 și Apocalipsa 22:18.

Când vorbiți despre „originalul grecesc în care a fost scris Noul Testament”, vă întrebăm: La ce ediție a textului în limba greacă faceți referire? Faceți referire la textul în limba greacă din care a fost tradusă *Versiunea Regele Iacob*, în anul 1611, text ce acum este respins de către adevărații învățați din cauza numeroaselor greșeli, adăugiri și omisiuni pe care le conține, astfel *Versiunea Regele Iacob* fiind condamnată că are peste 20.000 de greșeli. La pagina 8 din Prefața sa, *Traducerea Lumii Noi* ne informează că textul în limba greacă ce a fost folosit este textul din 1881 ce le aparține autorilor Westcott și Hort dar, în același timp, s-a folosit și de alte trei ediții din secolul al XX-lea ale textului în limba greacă de către învățații protestanți și catolici. Dr. Philip Schaff a numit textul Westcott-Hort „cel mai curat text în limba greacă” și „cea mai nouă și mai bună ediție a Testamentului în limba greacă.” Așadar, referirea pe care ați făcut-o la textul original în limba greacă a

fost într-adevăr o șmecherie pentru a vă înșela cititorii, căci textul Westcott-Hort în limba greacă nu conține expresia „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh” în 1 Ioan 5:7, 8, ci apare exact așa cum a fost tradus cu loialitate de *Traducerea Lumii Noi*.

Astfel, dați dovadă de ignoranță față de conținutul propriilor dumneavoastră publicații baptiste. Ne referim la traducerea Sfintei Biblii de American Baptist Publication Society din anul 1913. Iată ce scrie aceasta la 1 Ioan 5:7, 8: „Căci sunt trei care mărturisesc: Spiritul, apa și sângele; iar acestea trei sunt de acord într-una [mărturie].” Oare este vinovată această traducere baptistă de înlocuirea expresiei „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt” cu expresia „Spiritul, apa și sângele”? Oare este contrară această traducere baptistă „versiunii originale în limba greacă în care a fost scris Noul Testament”? Pentru că ați acuzat *Traducerea Lumii Noi* că ar fi omis „referirea la treime”, sunteți obligați să vă acuzați propria traducere baptistă.

Numiți *Traducerea Lumii Noi* fantastică în traducerea sa atunci când afirmați următoarele, în al patrulea paragraf: „Un alt exemplu al traducerii lor fantastice îl constituie faptul că termenii ‘iad’ și ‘cruce’ au fost omiși, fiind înlocuiți cu ‘Hades’ și ‘stâlp’. Nimeni nu are autoritatea de a traduce crucea prin stâlp.”

La fel de bine, ați putea acuza *Versiunea Americană Standard* pentru o traducere fantastică, deoarece în cele opt locuri în care apare cuvântul „Hades” în textul grecesc, în limba engleză apare tot același cuvânt și niciodată „iad”. Biblia dumneavoastră baptistă a ales să traducă cuvântul „Hades” prin „lumea cealaltă” și nu prin „iad”. Însă, în cele 13 locuri din *Versiunea Americană Standard* în care apare cuvântul „iad”, acesta nu este tradus din grecescul „Hades”. Acesta este tradus de 12 ori din „gheena” și o dată din „tartaro’o”. În notele sale de subsol, *Versiunea Americană Standard* este destul de sinceră să recunoască faptul că acestea sunt cuvinte originale din textul în limba greacă.

Traducerea Lumii Noi nu este fantastică, ci este o traducere literală atunci când redă cuvintele grecești „hades, gheena și tartaros” în engleză cu „Hades, Gheena și Tartar”. Într-o anexă de 43 de pagini, acele cuvinte sunt explicate conform sensului lor scriptural. Dacă tot suntem la acest subiect, remarcați celebrul text din Matei 16:18. Acolo, *Versiunea Revizuită Standard* din 1946 traduce că Isus i-a spus lui Petru despre „puterile morții” în loc de „porțile iadului”, iar în nota de subsol e precizat „În greacă *porțile Hadesului*”. Vi se pare aceasta o traducere fantastică? Aceasta înlătură propteaia iadului medieval de sub voi.

Titlul dumneavoastră spune „Crucea nu este un stâlp”, iar în paragraful patru scrie că este fantastică folosirea cuvântului „stâlp” în loc de „cruce”. Fiind influențați fără să vă dați seama de doctrina romano-catolică, e de așteptat să vorbiți astfel. Dacă nu ați fi fost așa de nechibzuiți, dându-vă cu părerea înainte de a face o cercetare, ci v-ați fi procurat un exemplar al *Traducerii Lumii Noi*, pentru a citi ce scrie la paginile 768-771 din anexă, referitor la pasajul din Matei 10:38 și la „stâlpul de tortură”, ați fi fost mult mai moderat în editorial. Astfel, ați fi aflat că instrumentul de tortură numit de către greci *stauros*, și de către latini *crux* a fost inițial doar un simplu stâlp, fără nicio bară transversală. Consultați-vă publicația *International Encyclopedia* sau alte lucrări complete de referință referitoare la

acest subiect. Nu există nicio dovadă istorică reală care să dovedească faptul că Isus a fost răstignit pe o cruce, așa cum o venerază romano-catolicii. Ține de domeniul ficțiunii faptul că Elena, împărăteasa mamă a împăratului Constantin, a găsit în mod miraculos „adevărata cruce”.

Traducerea Lumii Noi nu e singura care susține că Isus a fost executat pe un stâlp. Dacă aveți vreun exemplar al *The Companion Bible Part V. The Gospels*, publicat de către Oxford University Press, uitați-vă în Anexa cu numărul 162, intitulată „Crucea și crucificarea” (pagina 186). După o discuție destul de lungă ce oferă numeroase dovezi, articolul încheie: „Dovezile sunt complete că Domnul a murit pe un stâlp vertical și nu pe două bucăți de lemn încrucișate într-un anumit unghi.” Desigur că, atunci când ați citit Biblia, nu ați reușit să prindeți semnificația potrivită a faptului că apostolul Petru vorbește despre acesta doar ca de un „copac” (Faptele 5:30; 10:39; 1 Petru 2:24), iar apostolul Pavel vorbește despre acesta tot ca de un „copac” în Faptele 13:29 și în Galateni 3:13. Desigur că v-a fost foarte ușor să afirmați că Isus nu a murit pe un simplu stâlp, însă editorialul dumneavoastră nu a oferit nici cea mai mică dovadă și niciun argument care să susțină faptul că *Traducerea Lumii Noi* este fantastică, incorectă sau nescripturală din acest punct de vedere.

Iată care e concluzia editorialului dumneavoastră: „Citiți singuri articolul.” (Adică anulul făcut de RNS) Mai bine ar fi scris: „Citiți singuri *Traducerea Lumii Noi*.” Atunci, cititorii voștri ar fi avut acces la fapte fără a fi influențați de către comentariile dumneavoastră pline de prejudecăți și ar fi putut ajunge singuri la niște concluzii juste. Însă noi ne bucurăm și pentru această publicitate adversă, căci, așa cum spune apostolul Pavel: „Nu putem face nimic împotriva adevărului, decât pentru adevăr.” (2 Corinteni 13:8) Noi considerăm un privilegiu să servim în calitate de vestitori ai *Traducerii Lumii Noi*. Cu toate acestea, vom continua să tipărim la propriile tipografii și să publicăm *Versiunea Regele Iacob* și *Versiunea Americană Standard* ale Bibliei, pentru a ajuta și a încuraja mulțimile neștiutoare să studieze Cuvântul lui Dumnezeu.

Vom trimite o copie a acestei scrisori către revista *Turnul de veghere* pentru a fi publicată. Între timp, *The Baptist Record* are privilegiul de a publica în coloanele sale acest răspuns la editorialul său. Sunteți datori față de cititorii voștri să faceți astfel, să corectați impresia greșită pe care ați creat-o. Însă Îi datorați acest lucru mai ales Domnului Dumnezeu, căci ați prezentat în mod eronat și grosolan o traducere fidelă a Cuvântului său inspirat, împiedicând astfel cauza adevărului Său pentru mulți.

Cu sinceritate,

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Trebuie să se închine creștinii la relicve?

Se spune că „cele mai prețioase comori” ale Bisericii Romano-Catolice sunt marile ei colecții de relicve care sunt foarte prețuite și cărora li se acordă

multă venerație și onoare de cei credincioși. Un asemenea devotament s-a manifestat mai ales când antebrațul drept al Sfântului Francisc Xavier, primul misionar iezuit care a mers în Japonia, acum 400 de ani, a fost recent prezentat.

În catedrala Notre Dame, din Paris, se află „celebra coroană de spini purtată de Cristos” iar la Bruges, Belgia, se află o „relicvă a celui Mai Prețios sânge al Domnului nostru” (*Registrul Catolic din Denver*). O bucată mică din „adevărata cruce”, vândută la licitație în Londra, în 1945, pentru suma de 600 lire sterline și cu câteva luni înainte de aceasta *Vestitorul* catolic din Londra spunea cum presupusele moaște ale lui Timotei, tovarășul apostolului Pavel, au fost găsite într-o biserică de-a lungul coastei Adriatice din Italia. În Praga, Cehoslovacia, există o biserică decorată cu oasele a 10.000 de persoane, aranjate în formă de scuturi, coroane, crucifixe, etc. Alte biserici din Boemia și Italia sunt decorate cu moaște de oase ale morților, care suntenerate. Pe măsură ce Ierarhia Romano-Catolică înregistrează această vastă colecție de antichități, ea este conștientă de faptul că oasele apostolului Petru lipsesc. De aceea, zelul lor fanatic în copleșirea presei cu povești despre cum „presupun”, „bănuiesc”, „își închipuie” și „cred” că „poate”, „se poate”, „este posibil” ca oasele lui Petru să se găsească în cimitirul păgân pe care este construit Vaticanul.

Dar de ce suntenerate aceste oase vechi, acest sânge și alte obiecte? *Enciclopedia Catolică* (volumul 12 p. 734) spune: „Învățătura Bisericii Catolice cu privire la venerarea moaștelor este rezumată într-un decret al Consiliului din Trent (sesiunea XXV), care poruncește episcopilor și altor pastori să-și instruiască turmele că ‘trupurile sfinte ale sfinților martiri și ale altora care trăiesc acum cu Cristos – trupuri care erau membre vii ale Cristosului și „templul Duhului Sfânt” și care urmează să fie înviate prin El la viață veșnică și să fie glorificați, trebuie să fieenerate de cei credincioși căci prin aceste [trupuri] oamenilor le sunt acordate multe beneficii de Dumnezeu’. Ca justificare pentru decretul Consiliului au fost citate scrieri ale primilor „părinți ai bisericii”, ca Augustin și Ambrosie.

În ce privește sprijinul scriptural, *Enciclopedia Catolică* spune: „Întorcându-ne la explicația prin analogie, compilatorii [Catehismului Roman produs de Consiliul din Trent] mai argumentează: ‘Dacă hainele, batistele, dacă umbra sfinților înainte să părăsească viața aceasta au îndepărtat bolile și au redat tăria, cine va avea spiritul îndrăzneț să tăgăduiască faptul că Dumnezeu va lucra la fel într-un mod minunat prin rămășițe pământești sacre, oase și alte moaște ale sfinților?’

Nu este o chestiune de curaj și de îndrăzneală a apăra o dogmă teologică, corectă sau greșită. În locul aceluia spirit îndrăzneț, cine are sinceritatea să examineze Cuvântul sacru și infailibil al lui Dumnezeu al adevărului cu privire la această chestiune? Cei care o au vor afla că Scripturile nu sprijină deloc practica venerării relicvelor. În cazurile particulare menționate în Fapte 5:15 și 19:12 nu există nici o îndoială că Dumnezeu a înfăptuit miracole mari prin mâinile lui Petru și Pavel. Cu toate acestea, acești bărbați n-au permis altor creaturi să îngenunche în fața lor, să li se închine sau să-i venereze atâta timp cât erau în viață. Atunci de ce

ar dori cineva să se închine la oasele lor după ce aceștia au murit? (Fapte 10:25,26). Relatarea din 2Împ. 13:21 spune cum un mort a înviat după ce a venit în contact cu oasele profetului Elisei, dar nu există nici o înregistrare că oasele lui Elisei erauenerate nici înainte și nici după acest miracol. Cel care a făcut acel miracol a fost Dumnezeu și nu oasele; de aceea era potrivit ca toată venerația, închinarea, gloria onoarea și lauda să-I fie date lui Dumnezeu și nu oaselor lipsite de viață.

SĂ RĂSPUNDĂ TOT CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Pe lângă scripturile citate mai sus, renumitul teolog iezuit Bellarmine citează 2Împ. 23:16-18, Isaia 11:10 și Matei 9:20-22 ca „dovadă” pentru venerarea moaștelor. Totuși, examinarea acestor texte se arată a fi fără însemnătate și fără greutate pentru ei. În primul caz Iosia a arătat respect pentru profetul Domnului lăsându-i oasele netulburate. Dar el n-a îngenuncheat înaintea acelor oase, nu le-a venerat și nu s-a închinat la ele, nici n-a poruncit și n-a permis să le fie adus de alții un omagiu religios. Iosia și-a făcut treaba curățind idolatria păgână și practicile demonice din țară și el nu și-ar fi anulat scopul instituind închinarea la oasele oamenilor morți în locul închinării pure a lui Iehova – 2Împ. 23:16-18.

Examinarea cuvânt cu cuvânt descoperă că Versiunea Catolică Douay a tradus greșit Isaia 11:10 când spune referitor la „rădăcina lui Isai” că „mormântul său va fi glorios”. Cuvântul evreiesc original redat aici cu „mormânt” are însemnătatea de „odihnă” sau „loc de odihnă” și n-are nici o legătură cu groapa sau mormântul. Din cele 21 de locuri unde apare cuvântul, Latina *Vulgata* așa cum este arătat de *Versiunea Douay*, traduce cuvântul în felul acesta numai o dată. În majoritatea celorlalte apariții ea traduce cuvântul corect. De exemplu, uitați-vă la Rut 1:9 și observați cum Latina *Vulgata* n-a avut curaj să traducă greșit cuvântul ca „mormânt” în loc de „odihnă”. Renumita autoritate catolică, Monseniorul Ronald Knox, în traducerea lui din 1950 a Scripturilor Ebraice corectează greșeala din Isaia și își cere scuze pentru gafa *Vulgatei*. Într-o notă de subsol el spune că „Latina înțelege cuvântul ca odihnă în mormânt, dar nu aceasta vrea să spună textul ebraic”. Așa că Isaia 11:10 nu sprijină în nici un fel venerarea mormântului.

În Matei 9:20-22 se spunea cum o femeie bolnavă a avut o credință așa de tare încât atunci când a atins haina lui Isus, ea a fost vindecată. Fără îndoială și ea, la fel ca ceilalți care au fost vindecați în mod miraculos de Isus, a adus laudă Atotputernicului Dumnezeu, nu hainei sau celui care o purta (Mat. 9:8; Fapte 3:8,9). Nu există nimic în înregistrare care să arate contrariul. – Marcu 5:25-34; Luca 8:43-48.

Izraeliții păstrau anumite lucruri, ca de pildă vasul cu mană, toiagul înflorit al lui Aron, tablele de piatră ale Legii, dar acestea erau păstrate ca o înregistrare, ca o mărturie înaintea poporului și ele n-au fost scoase afară cu nici o ocazie, n-au fostenerate și n-au fost folosite pentru a vindeca durerile oamenilor. (Evrei 9:4; Ex. 25:10,16; Num. 17:10; Deut. 31:26,27). Apoi a mai existat și puternica sabie a lui Goliat, care a fost împachetată și păstrată în casa Domnului ca o mărturie

despre ce făcuse Iehova acelui lăudăros mândru și arogant. Dar nimeni din Israel n-a venerat și nu s-a închinat acelei relicve mândrite de sânge – 1Sam. 21:9.

Că astfel de „suveniruri” nu trebuiauenerate este arătat prin ceea ce s-a întâmplat cu șarpele de bronz pe care Moise l-a ridicat. El a fost păstrat timp de mulți ani ca un simbol al puterii salvatoare a lui Iehova, dar când națiunea s-a întors de la Dumnezeu și a început să arate devotament și omagiu acelei relicve, bunul împărat Ezechia, cu deplina aprobare a lui Dumnezeu, l-a nimicit. Aceasta este un caz ce ține direct de chestiunea venerării moaștelor și aceasta condamnă categoric, indiscutabil și neîndoielnic o astfel de formă de idolatrie – Num. 21:8,9; 2Împ. 18:4-6.

Mai mult decât atât, legea lui Dumnezeu de la Numeri 19:11-13 definește clar trupurile moarte ca necurate ne-„sfinte”. Ca respect pentru dorințele lor în această chestiune, oasele lui Iacov și cele ale lui Iosif au fost înmormântate în țara promisiunii și nu în Egipt. Să se observe că aceste oase n-au fost agățate în tabernacol sau folosite pentru a decora templul lui Solomon, ori păstrate cu sfințenie într-un loc potrivit în speranța că ele vor vindeca bolile celor care vor pelegriana să le vadă. Nu, oasele lor au fost îngropate în țărână (Gen. 50:5-13,25,26; Ex. 13:19; Iosua 24:32; Fapte 7:15,16). Cât i-ar fi plăcut Diavolului să pună mâna pe oasele lui Moise! Dar Domnul Dumnezeu a avut grijă de această chestiune și le-a îngropat într-un loc necunoscut de nimeni, ca poporul Său ales să nu facă un pas greșit și să cadă în practica păgână, închinându-se la moaștele lui Moise. (Deut. 34:5,6; Iuda 9). La fel s-a întâmplat și în cazul trupului uman al lui Isus, Domnul dispunând de el într-un astfel de mod încât colecții de moaște să nu-și pună niciodată mâinile pe el – Mat. 28:5,6; Marcu 16:6; Luca 24:1-3.

Nu există nici cea mai mică dovadă că trupul primului martir creștin, Ștefan, sau oasele martirului Iacov, au fost plimbate sau trimise într-un tur ca moaște de primii creștini. Din contră, Scriptura declară clar că Ștefan a fost înmormântat în pământ. (Fapte 8:2). Prin urmare, aceste fapte scripturale nu dau nici o mângâiere sau sprijin celor care învață că oasele „sfinților” și ale martirilor ar trebui să fie adorate șienerate, de aceea Ierarhia apelează la tradiție și la obiceiuri păgâne pentru sprijin.

ORIGINEA PĂGÂNĂ A VENERĂRII MOAȘTELOR

Pe lângă ceea ce spune Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, Biblia, despre această chestiune mai există și alte motive foarte bune pentru care creștinii adevărați n-ar trebui să se închine și să venereze relicve religioase. Practica și obiceiul acesta nu și-a avut originea cu Cristos sau cu apostolii lui, ori cu națiunea aleasă a lui Dumnezeu, Israelul. Aceasta este în mod sigur o invenție păgână, deci de la Diavol pur și simplu, și *Enciclopedia Catholică* este de acord cu aceasta. Ea spune că venerarea moaștelor este „un instinct primitiv” și este asociat cu multe alte sisteme religioase în afară de cel al catolicismului. Aceasta continuă spunând cum grecii din vechime se închinau în mod superstițios la oasele și la rămășițele pământești ale eroilor lor, cum perșii „se purtau cu cea mai adâncă venerație” față

de rămășițele lui Zoroaster și cum „venerarea moaștelor printre budiștii de orice sectă este un fapt incontestabil”.

Alte autorități arată că egiptenii din vechime, asirienii și babilonienii venerau în același fel moaștele domnilor și prinților lor. „Pe tărâmul păgânătății această venerare înflorise cu secole înainte ca sfinții sau martirii creștini să fi apărut pe lume. ... Din cele mai timpurii perioade sistemul budismului a fost sprijinit de moaște, care au făcut miracole cel puțin tot atât de confirmate ca cele făcute de moaștele Sfântului Ștefan sau de cei ‘Douăzeci de martiri’ [menționați de Augustin]” (*Cele două Babiloane* a lui Alexander Hislop, pag. 177,178). În Kandy, Ceylon un templu vechi de 400 de ani, se află ceea ce s-a spus a fi dintele lui Buda, „venerat de multe milioane de oameni” (*The Ceylon Daily News*, 1 aprilie 1950). La 1 ianuarie 1950 a fost adus în prezența acestei moaște ministrul de externe britanic, Ernest Bevin, în speranța că aceasta îi va vindeca durerile în mod miraculos. – *New York Times*, 16 ianuarie 1950.

Idea păgână de a atribui puteri magice la oase, crani, dinți și piele este cu mult mai veche decât creștinismul, autoritatea catolică de mai sus alegând s-o numească „un instinct primitiv”. În realitate aceasta nu este nimic altceva decât fetisism, despre care *Enciclopedia Americană* (ed. 1942, vol. 11 p. 158) spune: „Aceasta este cea mai redusă dintre formele dezorganizate de venerare găsită printre triburile necivilizate și există mai ales printre negrii din Africa, dar și printre băștinașii din ambele Americi, Polinezia, Australia și Siberia”. Atunci când marinarii catolici portughezi au navigat în jos spre coasta de vest a Africii ei au observat puțină diferență între venerarea de către băștinași a „oaselor” sacre, a craniilor și a talismanelor și propria lor venerare a moaștelor și a talismanelor pe care le numeau *feiticos* și din care noi avem numele fetiș.

Enciclopedia lui M’Clintock & Strong (vol. 8, p. 1028) rezumă foarte bine întreaga chestiune atunci când spune: „Nu există nici o îndoială că venerarea moaștelor este o absurditate, fără să aibă garanția Scripturii direct contrară practicii Bisericii timpurii și incompatibilă cu judecata sănătoasă”.

MOAȘTE RELIGIOASE OBȚINUTE PRIN ÎNȘELĂCIUNE

Ca o persoană sinceră, corectă și cinstită tu iubești dreptatea și adevărul. Tu îi iubești pe cei care spun adevărul, care sunt sinceri și pot fi de încredere. Bineînțeles că îi urăști pe toți mincinoșii, hoții și escrocii. Tu îi disprețuiești pe șarlatanii de toate felurile și mai ales atunci când îi descoperi printre prietenii tăi cei mai apropiați, în care în trecut ți-ai pus încrederea. Și dacă există astfel de înșelătorii mascate care se desfășoară în cercul tău de asociați, ești fericit și bucuros dacă adevărații tăi prieteni atrag atenția asupra acestora, pentru ca la rândul tău, și tu să poți avertiza pe alte persoane sincere asemenea ție. De aceea, noi atragem atenția adevăraților prieteni sinceri către escrocii ce se cupă de moaște, care operează în numele religiei și care de multe secole îi jefuiesc pe oamenii creduli cu marfa lor contrafăcută. Iată realitatea!

Venerarea moaștelor este de origine păgână și a fost introdusă în religia romano-catolică cu multe secole în urmă. *Enciclopedia* catolică (vol. 12, pag. 734-738) nu numai că admite aceasta, dar și dezvăluie alte fapte foarte surprinzătoare, arătând de unde își au originea aceste moaște și cum. Venerarea moaștelor printre catolici, spune aceasta, „a recurs cu ușurință la eroare, fraudă și lăcomie de câștig” și ca rezultat s-au comis „multe abuzuri serioase” În prima parte a secolului al patrulea, în zilele lui Augustin, călugării catolici mergeau peste tot „obținând profit din vânzarea relicvelor contrafăcute”.

„În Codicele Teodosian”, continuă *Enciclopedia*, „era interzisă vânzarea relicvelor, dar numeroase povestiri, din care ar fi ușor să adunăm un mare lanț, începând cu scrierile Sfântului Grigore cel Mare, ne dovedesc că multe persoane lipsite de scrupule găseau ca un mijloc de îmbogățire, printr-un fel de comerț cu aceste obiecte de devoțiune, *dintre care majoritatea erau, fără îndoială, obținute prin înșelăciune*”.

Din timpul lui Charlemagne și după aceea, când Biserica și Statul au domnit, traficul cu oasele „sfinților” și alte așa-numite obiecte vechi „sfinte” a devenit atât de abundent încât chiar și membrii Ierarhiei se plângeau că altarele bisericilor erau încărcate cu relicve false. Exista o rivalitate aspră între anumite biserici de a se întrece fiecare în relicve rare. *Enciclopedia* Catolică spune: „La începutul secolului al nouălea, așa cum arăta M. Jean Guiraud, exportarea trupurilor de martiri din Roma căpătase dimensiunea unui comerț obișnuit, și un anumit diacon Deusdona a dobândit o proastă reputație de neînviat în aceste tranzacții. Ceea ce a fost, poate, în marea goană, mai puțin dezastruos decât fraudă sau lăcomia a fost rivalitatea ascuțită dintre centrele religioase și credulitatea mai dornică, dezvoltată de dorința de a fi cunoscuți ca posesorii unei astfel de relicve senzaționale și neobișnuite”. „Supărarea lor era într-o vreme, când chiar Mabillon Benedict, se plângea, în mod drept, că altarele erau încărcate cu relicve suspecte, numeroase falsuri fiind oferite pretutindeni pentru cucernicia și devoțiunea celor credincioși. El mai adaugă că oasele erau departe de a aparține sfinților, probabil neapartinând nici creștinilor.” – *Enciclopedia* lui M’Clintock & Strong, vol. 8, p. 1928.

DE UNDE AU VENIT ACESTE OBIECTE VECHI?

În timpurile recente imensele colecții de moaște reproduse întocmai au pus Ierarhia în încurcătură până în punctul în care ea a fost obligată să dea unele explicații. Să cităm din nou *Enciclopedia* Catolică, care spune: „Practica deja observată de a atribui aceeași sfințenie obiectelor care au atins un loc sfânt legat de conținutul locului în sine, obiceiul de a face *facsimile* și *reproduceri*, obicei care persistă până în zilele noastre, ca reproduceri ale statuii de la Vatican a Sfântului Petru sau a Grotto of Lourdes – toate acestea sunt suficiente motive pentru a explica mulțimea de relicve falsificate în mod incontestabil, relicve cu care erau umplute vistierile marilor biserici medievale”. Când cineva apreciază cum acționează tâlharii clerici cu o autorizație nelimitată „devine ușor de înțeles

numărul mare și extravaganța înregistrărilor de inventariere ale relicvelor din Roma și din alte țări”, spune această autoritate.

Bisericile italiene din jurul mamei lor din Roma sunt pline în special de relicve născocite. „Următoarele sunt numai o mostră a celor din Biserica Santa Croce de Gerusalemme: trei bucăți din adevărata cruce, titlul pus deasupra crucii; doi spini din cununa Domnului nostru; buretele întins Domnului nostru cu oțet și fiere; o bucată din vălul și părul Fecioarei; o fiolă plină cu sângele lui Isus; puțină mană adunată în pustie, etc.” (*Enciclopedia* lui M’Clintock & Strong). Un observator comenta că „astăzi există în catolicism suficient material din ‘Adevărata cruce’ pentru a construi câteva case”. În afară de fiola cu sângele lui Isus menționată aici și o alta la Bruges, Belgia, ziarul *Registrul* Catolic din Denver spune că: „alte presupuse moaște din Prețiosul Sânge sunt păstrate în Wurttemberg, Sarzana Mentone și Mantua”.

Făcând o istorică notă de subsol la această afacere cu moaște contrafăcute din zilele noastre, Geoffrey Chaucer în „Prolog al legendei de la Canterbury” descrie pe „Vânzătorul de indulgențe” care tocmai sosise direct din Vatican cu buzunarele pline de scuze fierbinți din Roma. Pe lângă aceasta, în geanta sa el avea o față de pernă despre care spunea că era vălul „Doamnei noastre”; precum și o bucată de năvod chiar din corabia de pescuit a Sfântului Petru; un pahar plin cu oase de porc. Pe aceste „moaște” din urmă, spune Chaucer, el le-a vândut, obținând de două ori mai mulți bani într-o singură zi decât un muncitor. Și totuși, pentru toate acestea „el a fost în biserică un ecleziast extraordinar”, s-a grăbit să spună Chaucer.

Un exemplu mai recent de moaște suspecteenerate de mii de suflete credule au fost cele ale mâinii și antebrăului „drept” ale Sfântului Francisc Xavier. Revista *Life* a publicat o imagine a moaștelor atunci când făceau turul Statelor Unite. Imediat după aceea soția unui doctor a îndreptat atenția editorului asupra faptului că erau de fapt plimbate mâna și brațul stâng. Nu se poate, declara *Life*, deoarece brațul stâng a lui Xavier este încă lipit de trup în Goa, India, ceea ce dovedește numai că moaștele care circulă reprezintă mâna și brațul stâng ale altcuiva. Într-adevăr, un fals grosolan!

CINE ESTE RESPONSABIL?

Dacă autoritățile superioare ale Ierarhiei Romano-Catolice și alte persoane informate recunosc că majoritatea relicvelor din creștinătate sunt falsuri – atunci de ce sunt eleenerate în acest secol luminat a douăzecilea? Ce motive, scuze sau explicații are clerul pentru a nu-i informa pe oameni în general că majoritatea obiectelor lor vechi sunt imitații obținute prin înșelăciune? Răspunsurile lor la aceste întrebări așa cum sunt exprimate în *Enciclopedia Catolică*, îi vor șoca pe persoanele sincere care iubesc adevărul.

Mai întâi de toate, datorită faptului că venerarea moaștelor merge înapoi în antichitatea îndepărtată, clerul spune că ei n-ar trebui să fie învinovați pentru că permit ca această practică să continue. Dar este aceasta ce a spus Isus? N-a spus

Isus tot timpul adevărul, chiar dacă acesta demasca și smulgea din rădăcini învățăturile false și practicile demonice ale cerului iudeu care își aveau rădăcina în antichitatea îndepărtată? (Mat. 15:1-9; 23:1-5,16-28). Obligația de a determina care relicve sunt adevărate și care sunt false este prea grea, „timpul și costul” prea mari, spune clerul și în afară de aceasta ar cauza un scandal senzațional și tulburare printre țărani. Foarte bine, dar de ce să nu se isprăvească odată cu întregul inventar de relicve? De ce să nu se spună oamenilor că întreaga afacere cu venerarea relicvelor este de origine păgână și de la Diavol? De ce să nu se spună oamenilor adevărul? De ce să se încerce să se ascundă faptele reale sub un refugiu al minciunilor, sau să fie înmormântate sub falsitatea eclesiastică? Clerul nu știe că în curând Iehova Dumnezeu va îndepărta refugiul lor de minciuni și falsități? – Isa. 28:15-17.

„Presupunând că [venerarea moaștelor] ar fi în realitate falsă”, spune *Enciclopedia Catholică* „lui Dumnezeu nu i se aduce nici o dezonoare prin continuarea unei erori care a fost transmisă într-o perfectă credință de multe secole”. Ce străină și ciudată este această doctrină față de orice altceva scris în Biblie! Iehova este Dumnezeu adevărului! (Ioan 3:33; Rom. 3:4; Evrei 6:18). Toate erorile și minciunile sunt de la Diavol și cu siguranță aduc o mare batjocură și dezonoare lui Dumnezeu. (Ioan 8:44 Rom. 1:25). În consecință, Iehova este împotriva tuturor acestor înșelătorii cucernice care învață minciuni în numele Lui și El le va curăța la Armaghedon.

Întrebări de la cititori

● **Cum se explică tratamentul aparent barbar pe care David, un om după inima lui Dumnezeu, l-a aplicat amoniților, cum este înregistrat în 2 Samuel 12:31 și în 1 Cronici 20:3? – J. C., Lisabona, Portugalia.**

În 2 Samuel 12:31 se afirmă că David „i-a pus sub fierăstraie, sub grape și sub securi de fier și i-a pus să treacă prin cuptorul de cărămizi.” La 1 Cronici 20:3 se spune că el i-a pus la „tăiat cu fierăstraie, grape de fier și cu securi.” Traducerile moderne aduc în prim plan adevăratul sens al acestor pasaje, care arată că David i-a pus pur și simplu pe amoniții captivi să muncească. Prin urmare, traducerea lui Moffatt redă aceste două texte după cum urmează: „De asemenea, el a dus cu sine prada orașului, o mulțime, și pe locuitorii orașului, pe care i-a pus să lucreze cu fierăstraie, unelte de fier și cu securi, și i-a pus la făcut cărămizi.” „Locuitorii orașului, pe care el i-a pus la lucru cu fierăstraie și unelte și securi de fier.”

● **Vor învia copiii care nu au ajuns la vârsta răspunderii și care mor la Armaghedon? – Cititor din Ohio.**

Nu putem fi dogmatici cu privire la această problemă, deoarece Dumnezeu este judecătorul. Cu toate acestea, dacă Iehova Dumnezeu exprimă o judecată împotriva anumitor persoane, și face acest lucru prin intermediul lui Isus Cristos, Regele, la Armaghedon, trebuie să existe un fel de finalitate în decizia lui

Dumnezeu. Dacă este așa, cei distruși de judecata lui Dumnezeu în bătălia de la Armaghedon vor fi într-adevăr distruși. Capitolul 9 din Ezechiel pare să se refere la Armaghedon, și versetul 6 spune: „Ucideți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei! Dar să nu vă apropiați de niciun om pe care este semnul.” Cei neînsemnați de o primire favorabilă a avertismentului lui Dumnezeu, nu vor primi milă din partea Lui. Aceasta nu este o nedreptate din partea lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost vorba de o dreptate absolută, el nu ar fi cruțat pe nimeni, din moment ce toată lumea, tineri sau bătrâni, toți sunt păcătoși imperfecti. Numai prin exercitarea iubirii și a milei Sale, cineva va fi protejat în timpul Armaghedonului sau va fi înviat.

Copiii sunt afectați de calea de acțiune a părinților lor, și părinții sunt avertizați că nelegiuirea lor va fi cercetată asupra urmașilor lor până la a treia și a patra generație. (Ex. 20:5, 6) Părinților le este poruncit să-și instruiască copiii pe calea lui Dumnezeu, și dacă în aceste zile din urmă părinții refuză să țină seama de instruirea divină și de avertizare, ei aduc distrugerea asupra lor și asupra copiilor lor mici, la Armaghedon. (Deut. 6:6, 7; Efes. 6:4) În conformitate cu dreptatea, Dumnezeu poate lăsa astfel de copii să moară, pentru că, așa cum a arătat Ezechiel, toți mor în nelegiuirea lor. (Ezec. 3:17-19; 33:1-6) Părinții ar trebui să-și aducă aminte că greșita lor cale de acțiune le afectează nefavorabil copiii, și poate să le aducă urmașilor lor distrugerea la Armaghedon; tot la fel cum, o cale dreaptă de acțiune din partea părinților va duce la protejarea copiilor lor mici în timpul Armaghedonului și la oportunitatea pentru viața veșnică în lumea nouă care va urma.

Anexe La 1 Ioan 5:7, 8

TAIE ACEST LUCRU ȘI LIPEȘTE-L

la exemplarul tău al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* în spațiul gol de la pagina 786:

ANEXA LA 1 IOAN 5:7, 8

De la lansarea *Traducerii Lumii Noi*, pe 2 august 1950, la Congresul internațional al martorilor lui Iehova, la Stadionul Yankee, orașul New York, au fost publicate pe scară largă critici religioase cu privire la traducerea de către aceasta a lui 1 Ioan 5:7, 8. Prin urmare, adăugăm următorul text ca o notă de subsol corespunzătoare pentru acele versete care apar la pagina 700:

1 Ioan 5:7, 8: „Căci trei sunt care pun mărturie: spiritul, apa și sângele, iar aceștia trei sunt în armonie.”

Această traducere este în conformitate cu textele grecești ale lui Westcott și Hort (1881), ale lui D. Eberhard Nestle (a 18-a ediție din 1948), ale lui José María Bover, SJ (1943) și ale lui Augustinus Merk, S.J. (Ediția a 6-a din 1948).

După „pun mărturie” Manuscrisele cursive Nr. 61 (din secolul al 15-lea sau al 16-lea) și Nr. 629 (în latină și greacă, din secolul al 14-lea până în al 15-lea) și Vg^{C.S} adaugă cuvintele: „În cer: Tatăl, Cuvântul și spiritul sfânt; și aceștia trei sunt una. Și există trei care pun mărturie pe pământ.” Dar aceste cuvinte au fost omise de α BASy^{most MSS.} Vg^{many MSS.}, și de către Noul Testament în latină, în conformitate cu ediția Sf. Ieronim, de Wordsworth și White, ediția din anul 1911.

Experiență în Anunțarea Împărăției lui Iehova

ROADELE IUBIRII DE APROAPE IN TENNESSEE

„Aceasta este povestea înduioșătoare a unui slujitor amabil al lui Iehova și a unui călător recunoscător care era însoțit de trei copii mici. Cu ceva timp în urmă, aici în munții din Tennessee, un martor mergea acasă de la un studiu biblic la domiciliu. Se însera și ploua. În timp ce conducea încet pe drum, a văzut un om ducând de mână niște copii mici și aplecați de ploaie. Martorul a oprit mașina și i-a invitat pe aceștia la drum cu el. A aflat că omul și copiii merseseră aproape o sută de mile în ultimele zile, prin ploaie. Martorul i-a invitat la el să își petreacă noaptea și să mănânce. Drumețul a refuzat să rămână în casă, dar a luat ceva cald de mâncare, rămânând împreună cu copiii, toată noaptea, în hambar. Înainte de a se pregăti de culcare pentru noapte, interesul drumețului a fost stârnit cu privire la lumea nouă a dreptății, și a primit cadou un exemplar al cărții ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’. În dimineața următoare, după ce i-a mulțumit gazdei sale pentru mâncare și adăpost, și exprimându-și recunoștința pentru carte și pentru noua cunoștință din Biblie, călătorul și copiii lui și-au continuat drumul. Povestea se mută acum într-un orașel din Alabama: Keener. Drumețul plecase și luase cartea cu el. El și copiii lui au stat toată noaptea într-o casă din Keener, iar el i-a spus gazdei sale despre noua lume a dreptății. Gazda sa a arătat interes și a vrut cartea ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’. Însă aceasta era cea mai de preț posesie a drumețului; nu se putea despărți de ea. Dar i-a spus gazdei sale cum să obțină una: să-i scrie slujitorului amabil al lui Iehova din Tennessee. Gazda a scris scrisoarea; a primit un exemplar al cărții, oferit de același slujitor al lui Dumnezeu, care i-a arătat prima dată ospitalitate călătorului. Încă o dată se vede că Iehova lucrează în multe feluri pentru ca ‘oile’ să poată fi găsite.”

TURNUL de VEGHERE

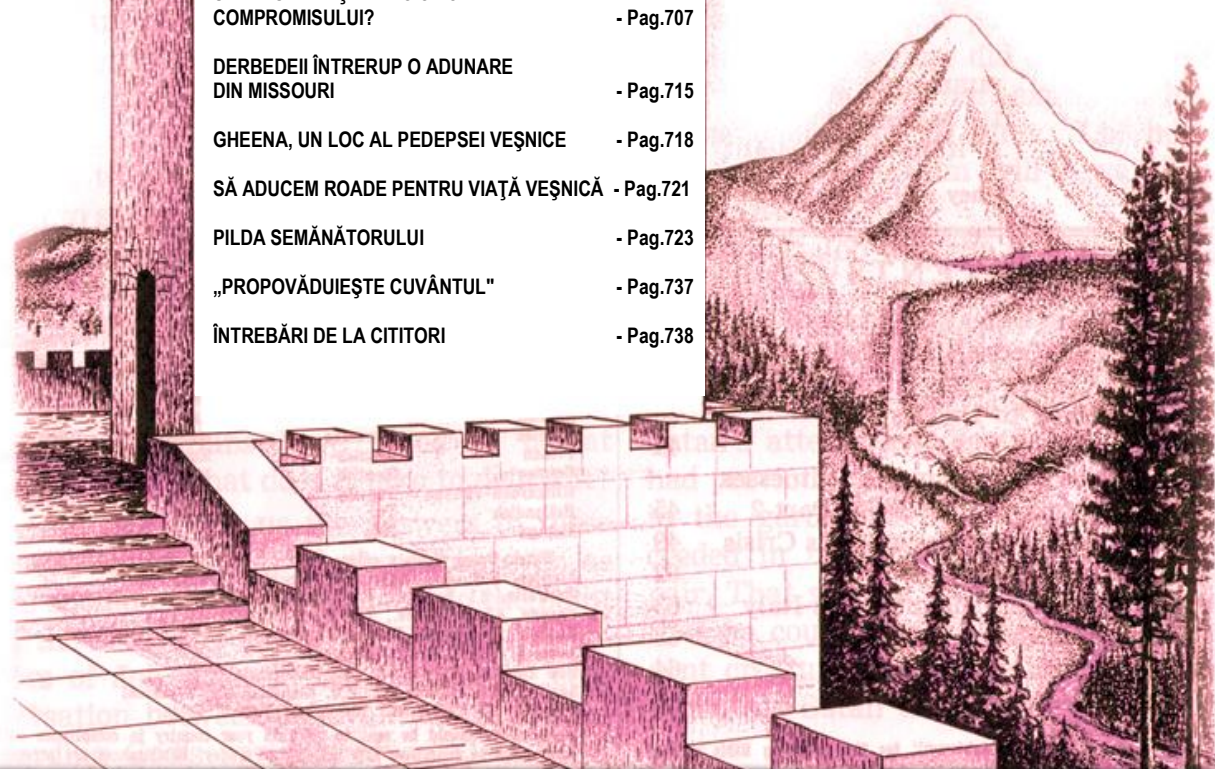
1 DECEMBRIE 1950

Nr. 23

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

Cuprins:

- SE ÎMPOTRIVEȘTE ENCICLICA PAPALĂ
COMPROMISULUI? - Pag.707
- DERBEDEII ÎNTRERUP O ADUNARE
DIN MISSOURI - Pag.715
- GHEENA, UN LOC AL PEDEPSEI VEȘNICE - Pag.718
- SĂ ADUCEM ROADE PENTRU VIAȚĂ VEȘNICĂ - Pag.721
- PILDA SEMĂNĂTORULUI - Pag.723
- „PROPOVĂDUIEȘTE CUVÂNTUL” - Pag.737
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.738

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărurilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

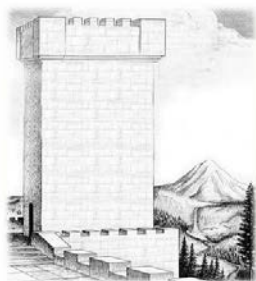
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N. Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Se împotrivește enciclica papală compromisului?

DATA DE 21 august a marcat lansarea traducerii oficiale în engleză a enciclicei *Humani Generis* (Speța Umană) a Papei Pius al XII-lea. Ținta ei erau acei oameni catolici care, în interesul unității și al formării unui front religios solid împotriva ateismului, ar face un compromis sau ar pune deoparte diferențele de dogmă.

Dar oare a fost principiul compromisului cel la care papa a obiectat cu adevărat? În țările unde are putere, Biserica Catolică declară că libertatea de exprimare și libertatea religiei sunt greșeli dăunătoare ce trebuie eliminate, dar în țările democratice în care Biserica este o minoritate, reprezentanții ei luptă pentru asemenea libertăți. Nu înseamnă aceasta o compromitere a principiilor ei?

Enciclopedia Catolică spune: „Unirea cu Biserica nu este doar unul din variatele mijloace prin care poate fi obținută salvarea: este singurul mijloc.” Edictele papale și catehismele bisericești au spus același lucru, iar în această ultimă enciclopică papa s-a lamentat astfel: „Unii reduc la o formulă fără însemnătate necesitatea apartinerii de adevărata biserică pentru a câștiga salvare.” Cu toate acestea, atunci când patru profesori catolici din școlile catolice din Boston au protestat că iezuitul Keleher, președintele Colegiului Boston, învăța erezia spunând că există salvare în afara Bisericii, profesorii au fost agitați. Apelurile lor către Vatican au fost inutile, pentru că Vaticanul știa că doctrina sa conform căreia nu există nicio salvare în afara Bisericii Catolice, nu era populară în democrația Statelor Unite. Nu a făcut Vaticanul un compromis?

Și nu cumva dintr-un efort de a face un compromis cu știința, Biserica Catolică spune că este posibil ca Dumnezeu să fi creat trupul uman prin evoluție și apoi a creat un suflet care să intre în acel trup evoluat? *Enciclopedia Catolică* afirmă: „Faptul că Dumnezeu ar fi putut face uz de cauze naturale, evoluționare, originale în producerea trupului omului nu este, *per se*, improbabil, lucru expus de către Sf. Augustin.” Și din nou papa, în recenta sa enciclopică, întărește acest punct de vedere când declară că studiile despre evoluție trebuie să fie limitate la „cercetări ale originii corpului uman ca venind din materie pre-existentă și vie – căci credința catolică ne obligă să susținem că sufletele sunt create imediat de către Dumnezeu.”

În enciclica sa, papa a recunoscut „cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este conținut în Scriptura Sacră, ca fiind temelia întregii învățături religioase”; și totuși,

acest compromis cu evoluția nu își poate găsi baza în Scripturi. De ce nu? Deoarece sufletele existau cu mult înainte ca omul să fie creat. Când a creat animalele acvatice, Dumnezeu a spus: „Să mișune apele de o mulțime de suflete vii.” Din nou, „Dumnezeu a creat monștrii marini uriași și tot felul de suflete vii care se mișcă.” Cât despre animalele de pe uscat, „Dumnezeu a zis: Să dea pământul suflete vii după specia lor: animale domestice, târătoare și animale sălbatice.” (Gen. 1:20, 21, 24, Ro) Prin urmare, sufletele vii existau înainte ca „Dumnezeu să fi creat omul din țărâna pământului și să-i fi suflat în nări suflare de viață; și omul a devenit un suflet viu.” (Gen. 2:7) Numerele 31:28 arată că animalele sunt suflete. Eclesiastul 3:18-20 arată similaritatea apropiată dintre oameni și animale la moarte, iar Ezechiel 18:4 dovedește că sufletele umane mor. Nicio măcar scriptură nu sugerează că Dumnezeu a implantat în corpul uman un suflet nemuritor.

Dacă papa este îngrijorat de compromisul care contaminează credința, atunci de ce să limităm îngrijorarea la tendințele moderne? De ce să nu curățăm Biserica Catolică de învățăturile păgâne pe care le-a îmbrățișat în timpul împăratului Constantin, în secolul al patrulea? Din acel timp înainte, Biserica și-a deschis brațele către asemenea doctrine păgâne cum ar fi: treimea, purgatoriul, chinul veșnic, rugăciuni pentru cei morți, folosirea rozariilor și a chipurilor, închinarea la cruce ș.a.m.d. În apărarea adoptării acestor doctrine păgâne, cardinalul Newman a spus că Biserica „a transformat instrumentele și anexele închinării la demoni pentru o întrebuițare evanghelică”, adăugând că toate sunt „de origine păgână, și sanctificate prin adoptarea lor în Biserică.” (*Eseu despre Dezvoltarea Doctrinei Creștine*) Totuși, un asemenea raționament al ierarhiei se bate cap în cap cu 2 Corinteni 6:14-16: „Nu vă înjuțați la un jug inegal cu cei necredincioși. Căci ce tovărășie are dreptatea cu nedreptatea? Ce comuniune are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie poate fi între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce acord este între templul lui Dumnezeu și idoli?”

De fapt, nu neapărat compromisului i se opune papa atât de mult. Istoria Bisericii Catolice e plină de tot feluri de compromisuri. De ce se teme papa sunt compromisurile preoților făcute independent de Biserică. El se teme de devierea lor de la controlul papal, de aceea enciclica sa face referiri în mod repetat că Biserica este „autoritatea care învață.” Dar este oare Biserica Catolică, „autoritatea care învață”, „servul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste cei din casa lui, ca să le dea hrană la vremea potrivită”? (Mat. 24:45) Nicio organizație ce furnizează doctrine păgâne drept „hrană spirituală la vremea potrivită” n-ar putea fi, căci 1 Corinteni 10:21 declară: „Nu puteți lua parte și la masa Domnului și la masa diavolilor.”

Biserica Catolică nu poate trece drept o autoritate care învață pe baza susținerii ei că ar fi clădită pe Petru. Nu există nicio dovadă că este întemeiată pe el. El nu accepta bani pentru favoruri divine; preoții o fac. (Faptele 8:20) El nu permitea unui alt om să îngenuncheze la picioarele lui; papii îi pun pe oameni să le sărute picioarele. (Faptele 10:26) Mai mult, adevărata biserică a lui Cristos nu este

clădită pe Petru, ci pe Cristos. El este cel pe care l-au respins evreii ca piatră din capul unghiului a templului spiritual, nu pe Petru. El este cel pe care Petru însuși l-a identificat ca fiind Principala Piatră din capul unghiului, adăugând că ceilalți creștini unși sunt pietre vii construite ca un templu spiritual al Lui. Cât despre Petru, el n-a pretins infailibilitate, a fost corectat și învățat de Pavel, și s-a vorbit despre el ca fiind doar una dintre cele douăsprezece pietre de temelie apostolice. – Isa. 28:16; 1Pet. 2:4-8; Gal. 2:11-14; 2Pet. 3:15; Apoc. 21:14.

Având în vedere toate aceste conflicte dintre Biserica Catolică și Biblie, putem înțelege lamentarea acestei enciclice papale referitoare la întoarcerea oamenilor către Biblie: „Este un regret că nu puțini dintre aceștia, cu cât acceptă mai ferm cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult diminuează valoarea rațiunii umane; și cu cât înalță mai mult autoritatea lui Dumnezeu și a revelatorului, cu atât mai mult ei disprețuiesc învățăturile bisericii.”

O scrisoare deschisă către Monseniorul catolic

11 Oct. 1950

Către Matthew Smith,
Monseniorul Bisericii Romano-Catolice din America,
C/o The Register,
Soc. Presei Catolice, Inc. Denver, Colorado

Înainte noastră se află o copie a *Registrului Telegrafic Catolic*, secțiunea Doi, datată vineri, 18 august 1950, care conține un articol semnat de dumneavoastră. El ocupă trei coloane aflate în colțul din stânga jos al primei pagini și continuă pe pagina a patra pe două coloane întregi, fiind intitulat: „Ascultați”, cu subtitlul „Secta rescrie fragmente din Biblie pentru a se potrivi crezurilor.” De asemenea, în fața noastră se află o copie a articolului dumneavoastră identic apărut în *The St. Louis Register* din aceeași dată, de unde reiese că articolul dumneavoastră a fost publicat în cele 32 de ediții diocezane ale ziarului *The Register*, publicat în tot atâtea orașe. Prin urmare, articolul dumneavoastră a devenit cunoscut la nivel național.

Dumneavoastră începeți și încheiați articolul dumneavoastră cu o referire la *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, lansată pe stadionul Yankee, miercuri 2 august, în a patra zi a Congresului Internațional al Martorilor lui Iehova ținut acolo. În timpul celor patru zile rămase ale Congresului, au fost înmânate participanților la congres 85.850 de exemplare ale acestei noi traduceri. Noi fiind tipografi care au intrat în posesia drepturilor de publicare ale acestei traduceri, considerăm că avem obligația să dăm un răspuns articolului dumneavoastră. Nu este o exagerare să spunem că publicul general care a citit articolul dumneavoastră nefavorabil așteaptă o replică din partea noastră, iar noi nu vrem nici să dezamăgim acest public, nici să eșuăm în obligația noastră față de Dumnezeu Cel Prea Înalt și cuvântul Lui înregistrat.

Articolul dumneavoastră pare să fie bazat în întregime pe ceea ce au avut de spus reporterii de știri despre discursurile și lansările făcute la Congresul de pe stadionul Yankee, și nu pe o examinare personală a literaturii care a fost pusă în

circulație. De exemplu, remarca dumneavoastră (¶ 17): „Toate acestea vor fi complet diferite de fericirea *pământească* veșnică promisă de către Martori. Ideea lor, dacă ziarele îi citează corect pe liderii lor, este mai apropiată de o idee mahomedană decât de una creștină.”

Vorbele din auzite („Ascultați”) nu sunt o bază demnă de încredere pe care să poată fi făcută o asemenea afirmație în presa publică, afirmație prin care criticați un grup de Creștini, care deși o minoritate, și-a pus în circulație literatura în jurul pământului, în mai mult de nouăzeci de limbi, cu peste jumătate de miliard de exemplare de cărți legate și broșuri, pe lângă sutele de milioane de broșuri și reviste gratuite.

Articolul dumneavoastră admite că în cuvântarea sa publică din 6 august, despre „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?”, președintele societății Turnul de Veghere, N. H. Knorr, a răspuns afirmativ la întrebare. După lectura sa, 250.000 de exemplare ale cuvântării sale au fost distribuite, gratuit, într-o broșură de 32 de pagini, tuturor participanților, fiecare luând mai multe exemplare, astfel încât ceea ce a spus dl. Knorr a fost disponibil gratis. Dumneavoastră, cu mijloacele catolice pe care le aveți pentru obținerea informațiilor, ați fi putut obține ușor un exemplar al acestei broșuri. Cei care au auzit sau au citit acest discurs, știu că nu are nicio asemănare cu mahomedanismul, ci este bazat în întregime pe Scripturile inspirate și pe împlinirile din prezent ale profeției.

Dumneavoastră spuneți: „Ideea unei domnii veșnice a sfinților pe pământ este repugnantă majorității creștinilor”, „Raiul nu va fi un pământ glorificat” și „Sperăm, așadar, că Martorii lui Iehova nu-și vor pune toată credința în absurditatea unei împărății pământești care nu va muri niciodată.” (¶¶ 15, 16, 22) În niciunul dintre discursurile sau publicațiile lor, Martorii lui Iehova nu au învățat că ‘raiul va fi un pământ glorificat’; ci dumneavoastră, Monsenior, și sistemul dumneavoastră religios învățați că oamenii din credința dumneavoastră își vor lua trupurile *pământești* în rai.

În orice caz, martorii lui Iehova aderă strict la Scripturile inspirate și cred ceea ce spune apostolul Ioan despre aceia din „mica turmă” de creștini care vor merge în împărăția cerească: „Preaiubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1Ioan 3:2, *Versiunea Douay*) Credem împreună cu apostolul Ioan într-o distincție între cer și pământ, și acceptăm viziunea lui despre viitor în care spune: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou. Pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” (Apoc. 21:1, *Douay*) Desigur, acel pământ nou va fi populat cu creaturi ale pământului, deoarece Isaia 45:18 declară că Domnul Dumnezeu nu a creat pământul în zadar: „El l-a format pentru a fi locuit.”

Este inutil ca dumneavoastră să contracarați cu argumentul că apostolul Ioan a avut doar o viziune apocaliptică. Nu doar profetul Isaia vorbește despre ceruri noi și un nou pământ (65:17, 66:22), ci și apostolul Petru. El descrie distrugerea cerurilor și pământului prezente în care locuiește nedreptatea, și apoi spune: „Dar noi, după promisiunea Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.” – 2 Pet. 3:13, *Douay*.

În armonie cu Scripturile infailibile, martorii lui Iehova învață că cei care calcă pe urmele lui Cristos, care vor birui lumea aceasta, vor domni cu El, nu pe „pământul nou”, ci în „cerurile noi”, iar omenirea ascultătoare de pe „pământul cel

nou” va fi binecuvântată de domnia cerească, nevăzută a lui Isus Cristos și a urmașilor Săi glorificați, mireasa Lui. (Apoc. 2:26-28; 3:21; 20:4-6) Dacă acest lucru este „repugnant”, este repugnant majorității creștinilor declarați care nu acceptă Cuvântul lui Dumnezeu, ci care au fost îndoctrinați cu tradițiile religioase ale oamenilor, contrare Cuvântului lui Dumnezeu. (Mat. 15:1-9, *Douay*) Așadar, speranțele dumneavoastră că nu ne vom pune încrederea „în absurditatea unei împărății pământești ce nu va muri niciodată” sunt neîntemeiate și inutile. Noi nu sperăm la un asemenea lucru, ci predicăm „Împărăția CERULUI” ca fiind guvernul de drept al întregului univers. Evenimentele moderne ce împlinesc profeția sacră dovedesc că această Împărăție cerească este aproape, urmând să înlăture domnia Diavolului de pe pământ; și datorită acestui fapt putem asigura oamenii cu bunăvoință că pot trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ, sub Împărăția cerească a lui Cristos și a adunării Sale glorificate. Apoi, ca răspuns la rugăciunea Domnului, numele lui Dumnezeu va fi sfințit și voința Lui se va face pentru totdeauna pe pământ, așa cum se face în cer.

NU O RESCRIERE A FRAGMENTELOR DIN BIBLIE

Articolul dumneavoastră (§ 2) declară: „Relatăriile din ziar au arătat că ‘traducerea’ a schimbat textele pentru a se potrivi doctrinelor Martorilor.” Apoi, pentru a face să pară că Martorii lui Iehova mutilează Scripturile Creștine Grecești, citați raportul din *New York Times* care spune: „Respingând ideea Sfintei Treimi, traducerea Societății de Biblii înlocuiește fraza ‘Tatăl, Fiul și Sfântul Duh’, folosită frecvent în Versiunea Regele Iacob, cu ‘spiritul, apa și sângele’. (1Ioan, v. 7).”

În primul rând, raportul ziarului greșește spunând că fraza „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh” este folosită *frecvent* în *Versiunea Regele Iacob*. Nu este atât de folosită nici măcar în *Versiunea Douay* catolică. În singurul loc în Scripturi unde apare fraza, și anume în Matei 28:19, *Traducerea Lumii Noi* o redă astfel: „Duceți-vă, deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.” Într-un pasaj corespondent, și anume 2Corinteni 13:14, această traducere spune: „Bunătatea nemeritată a Domnului Isus Cristos, dragostea lui Dumnezeu și părtașia spiritului sfânt să fie cu voi toți.”

Nicio parte din Biblie nu a fost rescrisă în *Traducerea Lumii Noi* pentru a se potrivi credințelor martorilor lui Iehova, așa cum afirmați în mod ostentativ. Comitetul Traducerii nu și-a construit propriul text grecesc al Scripturilor Creștine. Nu; dar în pagina 8 a prefaței ne înștiințează că a folosit ediția din 1948 a Companiei Macmillan a textului din 1881 al lui Westcott și Hort, pe lângă edițiile S. C. E. Legg pentru Matei și Marcu și că a luat în considerare și „alte texte, inclusiv cel pregătit de către D. Eberhard Nestle, cel compilat de către savantul spaniol iezuit José María Bover, precum și cel al celuilalt savant iezuit A. Merk.” În legătură cu același text grecesc folosit în special de către Comitet, E. J. Goodspeed spune în prefața sa din „O Traducere Americană” (1939): „Am urmărit îndeaproape textul grecesc al lui Westcott și Hort, acum acceptat general. Orice savant îi recunoaște superioritatea clară față de textele grecești greșite din care au fost făcute primele traduceri englezești de la Tyndale până la *Versiunea Autorizată*.”

Prin urmare, *Traducerea Lumii Noi* nu a rescris nicio parte din textul grecesc, nici măcar 1 Ioan 5:7, 8 care este citat în articolul dumneavoastră ca fiind locul unde martorii lui Iehova se ciocnesc cu doctrina trinitariană. Înlocuiește

Traducerea Lumii Noi aici fraza „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt” cu fraza „spiritul, apa și sângele”? Nu! Cum ar putea fraza din urmă să fie folosită ca și înlocuitor când ea există deja acolo în textul grecesc? Dar prima frază nu se află acolo.

Traducerea Lumii Noi la 1 Ioan 5:7, 8 spune: „Căci trei sunt care pun mărturie, spiritul, apa și sângele, și aceștia trei se află în acord [notă de subsol: sunt pentru același lucru].” Aceasta este o traducere literală a textului grecesc făcută de mai sus numitul Augustinus Merk, în al său *Novum Testamentum Graece et Latine*; este, de asemenea, o traducere literală a textului grecesc făcută de un alt savant romano-catolic, Joseph M. Bover, în al său *Novi Testamenti Biblia Graeca et Latina*; ca și a *Novum Testamentum Graece* a lui Nestle și a textului grecesc a lui Westcott și Hort. Deci, observați că nici măcar acei savanți iezuiți nu includ în textele lor grecești cuvintele „în cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt. Iar acestea trei sunt una. Și pe pământ sunt trei care pun mărturie.” (*Douay*) Aceste cuvinte sunt acum recunoscute de către toți savanții autentici ca fiind false în comparație cu textul grecesc autentic. Prețiosul dumneavoastră manuscris Vatican nr. 1209, de la începutul secolului al patrulea, nu conține cuvintele respective, ci le însemnează ca false.

Biblia catolică franceză după Canon A. Crampon pune acele cuvinte între paranteze și spune în nota de subsol: „Cuvintele dintre paranteze nu se găsesc în niciun manuscris grecesc înainte de secolul al XV-lea, nici în vreun manuscris al Vulgatei înainte de secolul al VIII-lea.” Traducerea catolică germană a lui P. Johann Perk din 1947 pune cuvintele între paranteze și explică într-o notă de subsol. Este adevărat că savanții iezuiți Merk și Bover arată cuvintele în textul lor latin paralel, dar vă rog, remarcați acest lucru: Bover și Cantera nu includ cuvintele în traducerea lor spaniolă din anul 1947. De asemenea, cuvintele nu apar în textul latin *Novum Testamentum Latine* de J. Wordsworth și H. J. White din 1911, care este redat conform ediției St. Jerome. Nota lor de subsol spune că au tipărit textul latin fără disputatele cuvinte, în armonie cu manuscrisele latine Amiatinus, Armachanus, Fuldensis, Sangermanensis și originalul Vallicellanus, aceste manuscrise datând din secolul al VI-lea până în secolul al IX-lea. Nota de subsol adaugă faptul că aceste cuvinte apar în manuscrisele latine Cavensis, revizuitul Vallicellanus din secolul al IX-lea, și edițiile Sixtină și Clementină ale Vulgatei din secolul al XVI-lea.

Vă rugăm să observați alte traduceri romano-catolice care omit cuvintele: traducerea spaniolă din 1948 de către Năcar și Colunga; traducerea franceză a lui Canon E. Osty din 1949 și Biblia catolică franceză din 1949, de către călugării din Maredsous; versiunea Westminster a Scripturilor Sacre de reverendul Cuthbert Lattey, din 1948. Acestea traduc exact ca și *Traducerea Lumii Noi* din anul 1950.

Prin urmare, textul principal care este citat pentru acuzarea martorilor lui Iehova că ar fi rescris fragmente din Biblie pentru a se potrivi credințelor lor, dovedește că dumneavoastră vă înșelați. *Traducerea Lumii Noi* rămâne justificată și va rămâne așa, în ciuda oricăror atacuri viitoare venite din orice parte.

NUMELE DIVIN

Ultimele patru paragrafe ale articolului dumneavoastră sunt grupate sub titlul: „Iehova Nu Este Corect ca și Numele lui Dumnezeu”. Aici începeți spunând: „Ceva din erudiția superficială din sectă în adoptarea cuvântului Iehova ca parte a titlului Său, este dovedită de către felul în care *Enciclopedia Biblică Catolică* tratează acest cuvânt: [...]” Iar paragraful dumneavoastră de încheiere spune: „Ne

temem că toată cealaltă erudiție a Martorilor, inclusiv ce au făcut în traducerea Noului Testament, are aceeași bază ca și folosirea de către ei a cuvântului Iehova.”

Vă mulțumim pentru această oportunitate de a vă prezenta dumneavoastră și publicului câteva fapte. Noi nu spunem că „Iehova” este pronunția corectă a numelui lui Dumnezeu. De fapt, nici „Isus” nu este pronunția corectă a numelui lui Cristos. Dar potrivit limbii aramaice pe care o vorbeau Cristos și apostolii Lui, numele Său era pronunțat „Yeshu’a” (*a*-ul reprezentând un final gutural). Însă „Isus” este doar felul nostru familiar de a-l pronunța numele și nu considerăm că este greșit ca voi să-l folosiți în loc de Yeshu’a. Totuși, dacă spuneți că este erudiție superficială folosirea de către Comitet a cuvântului Iehova în *Traducerea Lumii Noi*, atunci va trebui să admiteți că aceasta se datorează erudiției superficiale a clerului romano-catolic din secolul al XIII-lea, pentru că în acel secol cuvântul apare istoric printre membrii lui.

Citarea dumneavoastră din *Enciclopedia Catholică Biblică* spune că Iehova era pronunția incorectă dată tetragramei ebraice JHVH din secolul al XIV-lea de către Porchetus de Salvaticis (1303). Dar haideți să spunem: originea cuvântului Iehova obișnuia să fie atribuită lui Petrus Galatinus, un călugăr franciscan, confesorul Papei Leon al X-lea, în lucrarea lui *De Arcanis Catholicae Veritatis*, publicată în 1518. Dar erudiția din urmă a dovedit că nu a fost el cel care a introdus pronunția Iehova, și nici al lui Porchetus de Salvaticis mai sus-menționat de voi. După cum a fost arătat de către Joseph Voisin, editorul învățat al lui *Pugio Fidei (Pumnalul credinței)* de Raymundus Martini, Iehova a fost folosit cu mult înainte de Galatinus. Chiar cu o generație înainte, Porchetus de Salvaticis a scris *Victoria contra Judaeos* (1303), călugărul dominican spaniol Raymundus Martini a scris *Pugio*, prin 1278, și a folosit numele Iehova. De fapt, Porchetus a luat conținutul lucrării lui, *Victoria*, în principal din *Pugio*-ul lui Martini. Și Scaliger dovedește că Galatinus a luat conținutul *De Arcanis* din lucrarea *Pugio* a lui Martini. Galatinus nu a introdus pronunția Iehova, ci pur și simplu a apărât-o împotriva celor care pronunțau tetragrama ebraică *Iova*.

În anul 1557 Iehova a fost stabilit în *New Hebrew Dictionary* al lui John Forster, și Marcus Marinus a recunoscut termenul de Iehova în *Lexiconul său Arca Noae* din 1593. Sebastian Muenster folosește numele Iehova în textul său al traducerii latine a Scripturilor Ebraice (1534); în notele sale la Exodul 3:15 și 6:3 folosește numele ca și când ar fi unul bine cunoscut. De asemenea, în anul 1557, prezentând versiunea latină a lui Pagninus a Scripturilor Ebraice, Robert Stefanus a folosit Iehova peste tot pentru tetragrama ebraică. Într-o notă la Psalmul 2:1 el a remarcat că înlocuirea lui cu *Adonai* urma să fie respinsă ca o superstiție evreiască.

Cardinalul Thomas de Vio Cajetanus, în Comentariul său despre Pentateuc, din 1531, a folosit în mod regulat termenul Iehova. În traducerea de către el a Genezei 2:4 el are „Iehova Elohim”; iar în nota sa despre Exodul 6:3 spune: „Iehova, Dumnezeul părinților voștri mi-a apărut (*Iehova Elohe patrum vestrorum visus est mihi*).” Pentru a fi consecvenți, ar trebui să numiți această învățătură a cardinalului vostru „erudiție superficială”, nu-i așa?

Dar că această „erudiție superficială” nu se limitează doar la clerul romano-catolic din secolul al XIII-lea până în secolul al XVI-lea, vă rugăm să observați că într-o ediție a Bibliei Catolice Franceze de Abbé A. Crampon din anul 1905, el a folosit Iehova în textul lui; acesta a fost de atunci modificat pentru a se citi „Yahweh”, conform copiei noastre a ediției din 1939. Însă observați și următoarele:

Fără îndoială sunteți familiarizat cu revista *The Grail*, publicată în St. Meinard, Indiana. Ei bine, în numărul din februarie 1949 al acestei reviste a apărut articolul „Iona, Profetul Problemă al lui Dumnezeu”, de Phillip Dan Stack. În el citim: „Acum, cuvântul lui Iehova a venit la Iona, fiul lui Amitai* [Notă de subsol*: ‘Toate citatele din Scriptura Sacră din acest eseu sunt din Versiunea Westminster a Scripturii Scare, editată de Rev. Cuthbert Lattey, S. J.; acest fapt explică pronunția neobișnuită a unor nume proprii’], spunând: ‘Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei, căci răutatea ei a ajuns înaintea Mea’. (Iona 1:1-2) [...] O ocazie minunată pe care el, un neînsemnat profet din Gat-hefer, o avea în vedere, în forțarea pedepsei asupra nemaipomeniților niniviteni, care nu știau nici măcar numele Dumnezeului lui.” De la pagina 54 până la pagina 58, numele Iehova este folosit de 30 de ori, de două ori fiind pronunțat Iahve, iar versiunea din care se citează este, fiți atenți, Versiunea Westminster a unui reverend iezuit! Nu era aceea o „erudiție superficială” care să fie pusă în fața cititorilor catolici? Nu vă face să roșiți atunci când sunteți confrunțați cu o asemenea „erudiție superficială” din partea publicațiilor și autorilor romano-catolici din acest secol al douăzecilea?

Pronunția Jahweh, acreditată în general lui John L. Ewald din secolul al XVIII-lea, datează cu mult înainte, încă din secolul al XVI-lea. Cu zece ani înainte ca Ewald să se nască (1747), Jahveh a fost găsit în *Simonis*-ul lui Eichhorn, Lexiconul cu cel mai mare uz din Germania. F. H. Gesenius a adoptat pronunția Jahveh când Ewald încă îl mai apăra pe Iehova.

De ce atunci, *Traducerea Lumii Noi* folosește numele Iehova de 237 de ori în textul său principal? Este datorită „erudiției superficiale”, așa cum insinuați dumneavoastră? Nu. În prefață, de la pagina 10 la pagina 25, Comitetul de traducere explică baza pentru folosirea acestui nume de atâtea ori. Pe lângă cele 19 versiuni ebraice, ea citează versiuni ale „Noului Testament” în 38 de limbi în afară de engleză și ebraică, unde traducătorii folosesc o formă autohtonă a tetragramei ebraice. Dar în penultimul paragraf Comitetul de Traducere spune: „Deși înclinăm să privim pronunția ‘Yah·weh’ ca fiind mai corectă, am păstrat forma ‘Iehova’ datorită familiarizării oamenilor cu ea, încă din secolul al XIV-lea. Mai mult decât atât, ea păstrează la fel ca celelalte forme, cele patru litere ale tetragramei JHVH.” Iar în nota de subsol^a de la pagina 36, despre Matei 1:20 unde apare „îngerul lui Iehova”, se spune: „al lui Iehova, sau, al lui Yahweh.”

Pe stadionul Yankee, în timp ce își rostea discursul de prezentare a *Traducerii Lumii Noi*, președintele societății a spus: „Dar, deși recunoaște meritele pronunției ‘Yah·weh’”, comitetul de traducere a folosit forma ‘Iehova’ datorită familiarității sale și pentru că păstrează cele patru litere originale ale numelui ebraic. La timpul stabilit de Dumnezeu, când El va dezvălui pronunția corectă a numelui Său sfânt, noi vom face bucuroși corecția necesară.” – vezi *Turnul de Veghere*, 15 septembrie 1950, pagina 317 ¶ 14.

Adevărata erudiție din spatele *Traducerii Lumii Noi* se va face de cunoscut nu prin descoperirea numelor comitetului de traducere, ci prin loialitatea traducerii textului grecesc și prin ajutorul demn de încredere pe care îl oferă pentru înțelegerea descoperirii scrise a lui Dumnezeu pentru oameni. De aceea nu ne deranjează riposta dumneavoastră: „Deși identitatea traducătorilor a fost păstrată, la cererea lor, – probabil că nu vor face multă impresie nici asupra erudiților catolici nici asupra celor protestanți. Nu este de mirare că traducătorii doresc să rămână anonimi.” (paragraful 7)

Nu laudă din partea erudiției acestei lumi trecătoare, ci serviciul adevărat al lui Dumnezeu și educarea oamenilor în Cuvântul Lui este ceea ce căutăm noi. Onestitatea, curajul și bazele ferme ale acestei traduceri o vor recomanda inimilor sincere care cercetează. Deja faptul că Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, societate cunoscută la nivel mondial, publică această *Traducere a Lumii Noi*, a fost o recomandare mai mult pentru iubitorii Cuvântului lui Dumnezeu decât pentru simpla erudiției a Creștinătății.

Punem în circulație această scrisoare spre publicare în *The Register*, în mod corect, ca și răspuns la articolul dumneavoastră. Indiferent dacă vreunul din afiliații *The Register* publică acest răspuns în întregime sau nu, revista *Turnul de Veghere* îl va publica cu bucurie și astfel își va găsi calea către publicul căreia îi este destinat.

Cu sinceritate

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Fericiți sunteți voi când oamenii vă batjocoresc, vă persecută și, mințind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din pricina mea! Veseliți-vă și săltați de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci așa i-au persecutat și pe profeții dinaintea voastră! – Mat. 5:11, 12 *NW*.

Derbedei Întrerup O Adunare Din Missouri

Martorii lui Iehova aranjează o adunare pe circuit de trei zile a poporului creștin, pe 1-3 septembrie, în Kennett, Mo. Acesta este un oraș mic, de șase sau șapte mii de locuitori, amplasat în colțul sud-estic al statului. Este obținută Sala Albastră de deasupra Palace Cafe, pregătirile preliminare sunt finalizate, iar sesiunea de vineri seara este ținută în mod pașnic.

În dimineața următoare, martorii sunt pe străzi împărțindu-le bunilor cetățeni ai comunității cunoștință și informații care să le permită să aleagă calea vieții care duce la glorioasa împărăție a lui Dumnezeu, lume nouă a dreptății promisă cu mult timp în urmă. De fapt, lectura publică programată în după-amiaza următoare, și la care oamenii sunt invitați, este intitulată „Alege Viața ca să trăiești.”

Mai întâi, câteva voci batjocoritoare se fac auzite, apoi sunt azvârlite amenințări violente, și în cele din urmă, după-amiaza târziu, întreaga atmosferă este umplută cu norii murdari de furtună ai violenței gloatei. Un bătaș pe nume Bannister Coy merge dintr-un bar în altul, umplându-se de alcool, și în același timp încearcă să adune o gloată organizată. El este însoțit de un cuplu de pungași, Patton Paul și „Buck” Estes, iar cei trei formează nucleul unei gloate care se ridică până la cifra de 100, sau 150. Ei se învârt în jurul străzilor, rup pancartele din spatele unor martori neajutorați, se năpustesc asupra martorilor singuratici, bătându-i pe cei pe care sunt capabili să îi domine.

Între timp, primarul orașului, aparent un om cinstit și drept, face tot ce îi stă în putere pentru a evita vărsarea de sânge. Dar cât este el de neputincios! Există doar

șase bărbați în forțele lui de ordine. El îl cheamă pe guvernatorul statului. Acesta cheamă poliția de stat. Acum este după-amiaza târziu; el și șeriful, un avocat al acuzării, proprietarul sălii și mulți alții, vin să vadă martorii asediați în sală și fac planuri pentru eliberarea lor. Din moment ce era imposibil să se țină vreo lectură publică, a doua zi în acest oraș infestat de gloate, toți au ajuns la concluzia că evacuarea trebuia să se facă sâmbătă noaptea. „În timp ce sunteți în sesiune”, spune primarul, „vom face toate aranjamentele pentru evacuarea dumneavoastră.”

În jurul orei șase, programul de seară este în curs de desfășurare, în timp ce forțele de poliție limitate păzesc cele două intrări. Cântările Împărăției sunt cântate, se cere îndrumarea lui Iehova, și întreaga adunare este pusă în mâinile Lui. Se relatează experiențe de teren, și este inutil să spunem, foarte multe dintre acestea sunt interesante. Mulțimea de afară nu poate înțelege cum martorii pot rămâne atât de liniștiți, și mulți dintre ei își vor aminti mult timp cântările frumoase care au fost cântate pentru lauda lui Iehova. Chiar și poliția de stat, primarul și alți oficiali se minunează de calmitatea acestor creștini în fața opoziției atât de mari. În timpul întâlnirii, este făcută o încercare de a tăia cablurile de lumină, și la un moment dat gloata adunată la ușa din spate încearcă să forțeze intrarea. Poliția de stat care se afla acolo își scoate armele și îi ține la distanță.

Acum este ora 21, întâlnirea s-a terminat și Garda Națională este pregătită să-i evacueze pe martori. Este declară stare de asediu. Mulțimea de afară, numărând acum peste 2.000, este disciplinată de pe partea opusă a străzii. Ușa de fier a sălii este deschisă și martorii coboară. Gardienii cu căști de oțel și cu baionete patrulează acum pe trotuare pentru menținerea legii și a ordinii. Într-adevăr, este o priveliște ciudată să vedem acum printre gardieni pe unii dintre cei care doar cu puțin timp în urmă fuseseră printre derbedei. Aflați în uniforme, sunt forțați acum să acționeze ca protectori ai bărbaților și ai femeilor creștine pe care au încercat să-i distrugă. Aceasta amintește de modul în care Iehova a întors situația în defavoarea nelegiuitului Haman. – Eстера 6:4-13.

La fel ca și în acel caz din vechime, și aici în Kennett mulți oameni s-au opus foarte mult acestei izbucniri violente a diabolicului spirit de gloată. „Oile” sunt astfel despărțite de „capre”. (Mat. 25:31-46) În concluzie, această relatare a martorilor oculari, așa cum a fost relatată de către servi de circuit și de district, spune cum adunarea întreruptă a fost mutată la o sută de mile depărtare, la Cape Girardeau, pentru sesiunea zilei finale. Acolo, unsprezece au fost botezați și aproximativ 200 au participat la lectura publică.

Simeon realizează dorința inimii sale

În Eden Dumnezeu a prezis venirea Celui care va zdrobi capul Șarpelui. Mai târziu, lui Avraam, Dumnezeu l-a identificat pe Acesta ca pe cel ce avea să binecuvânteze toate familiile pământului. Sub inspirație Iacov, nepotul lui Avraam, când se afla pe patul de moarte, a prezis venirea Acelui Șilo, la care se vor aduna popoarele. Moise a profetizat despre venirea Acestuia și că el va fi un profet mai mare decât Moise. David, rege și poet, a cântat despre gloriile Împărăției Sale. Isaia a prezis că el va fi născut de o fecioară și Mica a relatat că

Acesta va fi născut în Betleem. Acestea sunt doar câteva din multele profeții care au arătat spre Cel la care, prin consimțământul comun al evreilor, se făcea referire ca la Mesia, fiul lui David.

Aceste profeții aveau acum sute de ani, da, una din ele chiar patru mii de ani. Izraeliții văzuseră captivitatea de șaptezeci de ani în Babilon cuplată cu pustiirea completă a patriei lor și de atunci încoace experimentaseră mai mult de cinci sute de ani de supunere față de domnitori păgâni. Tot fără Mesia! Tot fără Fiul lui David! Cât de mult doreau și se rugau pentru venirea sa iudeii credincioși și temători de Dumnezeu – acela care trebuia să restatornicească Israelul, să-l elibereze de exasperantul jug al neamurilor; Cel care urma să binecuvânteze toate familiile pământului.

Printre acești iudei drepți și smeriți care tânjeau și se rugau pentru venirea lui Mesia era și un credincios slujitor în vârstă al lui Iehova cu numele de Simeon care trăia în Ierusalim. Dumnezeu pusese peste el spiritul Său sfânt și-l răsplătise cu descoperirea că nu va vedea moartea până când nu-l vedea pe cel care avea să fie Cristosul lui Iehova. Treceau zile, luni și ani, Simeon îmbătrânea, nu mai avea mult de trăit. Când avea să-l vadă el pe acesta?

Apoi, într-o zi, spre sfârșitul anului 2 î.C., un cuplu tânăr cu un copilăș au venit la templul din Betleemul din Iuda. Spiritul sfânt i-a descoperit că aceasta era ziua pe care o aștepta și l-a făcut să meargă la templu și acolo avea să-l vadă pe cel despre care scriseseră toți profeții. Grăbindu-se acolo, cât de repede îi permitea corpul său bătrân, el îi vede pe Iosif, Maria și copilul. Cu câtă bucurie îl ia Simeon în brațe pe copilul Isus! Acesta era Cel ce urma să fie Mesia cel promis, Fiul lui David! Deși el însuși era prea bătrân ca să spera să-l vadă pe Acesta împlinindu-și misiunea pământească, totuși chiar să-l vadă ca prunc, să realizeze că salvarea pentru Israel era așa aproape, că Dumnezeu își adusese din nou aminte de poporul Lui și-l cercetase, că tot ce fusese scris despre el de profeți începea, în cele din urmă, să se împlinească – ce extaz trebuie să fi adus toate acestea vârstnicului Simeon! Acum el era mulțumit să doarmă în moarte până la sfârșit, până când Dumnezeu avea să-l cheme afară prin înviere. Înălțându-și glasul în laudă pentru Dumnezeu îl auzim zicând: „Acum Doamne Suveran, permite ca robul Tău să se elibereze în pace după declarația Ta; pentru că ochii mei au văzut mijlocul Tău de salvare pe care l-ai pregătit înaintea tuturor popoarelor, o lumină pentru îndepărtarea vălului de pe națiuni și o glorie a poporului Tău Israel” – Luca 2:27-33, *NW*.

Vedeți acum cum i se luminează fața în timp ce-l binecuvântează pe Iosif, tatăl adoptiv și pe Maria, mama lui Isus! Apoi fața îi devine serioasă dintr-o dată, deoarece, îndreptându-și remarcile numai către Maria, el adaugă: „Iată! Acesta este pus pentru căderea și ridicarea din nou a multora din Israel și ca semn împotriva căruia se va vorbi (da, o sabie lungă îți va străpung sufletul), pentru ca raționamentul multor inimi să fie descoperit” – Luca 2:34,35, *NW*.

Sub influența spiritului sfânt Simeon aplica aici un număr de profeții la Isus. Vezi Isaia 52:10; 40:5; 42:6; 49:6; 8:14,18. Scripturile creștine și faptele fizice confirmă de atunci încoace că Mesia, Isus Cristos, este într-adevăr lumina

națiunilor, Cel care va îndepărta vălul de întuneric de pe fața oamenilor și Cel care le va aduce salvare.

Noi avem motive bune să credem că în curând însuși Simeon va avea parte de binecuvântările pe care le-a prezis că le va aduce oamenilor Isus Cristos (Apoc. 11:17,18). Cu ce bucurie își va lua el în stăpânire privilegiile în lumea nouă, sub regele lui Iehova, Fiul lui David!

Gheena, un loc al pedepsei veșnice

Cu excepția micului număr de studenți serioși ai Bibliei există foarte puțini oameni care știu ce este de fapt Gheena. Marea majoritate a oamenilor este total ignorantă cu privire la un subiect care ar trebui să-i intereseze foarte mult. Este un lucru regretabil, deoarece în cea mai mare parte ei nu sunt responsabili pentru ignoranța lor. Acum câteva sute de ani, oameni legați de crezuri au tradus greșit unele cuvinte grecești în multe versiuni ale Bibliei. Acesta este unul din motivele pentru înțelegerea greșită generală a acestui subiect despre ce înseamnă pedeapsa veșnică a celor nelegiuți. Un alt motiv este faptul că clerul creștinătății face foarte puțin pentru a-i informa pe oameni despre adevărata natură a Gheenei, deși mulți dintre ei cunosc adevărul despre chestiune.

Spre sud-vest și imediat în afara vechii cetăți a Ierusalimului era o vale cunoscută mai întâi în ebraică *gey ben [b'ne] hinom*, „valea fiului [sau fiilor] lui Hinom”. Mai târziu, aceasta a fost numită doar *gey hinom*, „valea lui Hinom”, sau în limba greacă, *Gheena*. De fapt aceasta era o trecătoare adâncă și îngustă cu versanți prăpăstioși și stâncoși, situată nu departe de marele templu și palat al lui Solomon. O parte a acestei văi a fost numită mai târziu Tofet și unii cred că acolo se afla o galerie de muzică unde se adunau cântăreții și muzicienii regali ai lui Solomon, pentru a umple valea cu cântări de laudă pentru Iehova – Iosua 15:8; 2Împ. 23:10; Ier. 19:2,6.

Cu toate acestea, la bătrânețe, când inima lui Solomon s-a întors de la a-L servi pe singurul Dumnezeu adevărat, el a construit în această vale altare dezgustătoare pentru dumnezeii păgâni și zeițele lui Moloh, Baal, Chemoș și Astartea (1Împ. 11:5-7). Se spune că aici a fost ridicat un monstruos idol de bronz care era încălzit pe interior și în ale cărui brațe înroșite în foc închinătorii la idoli își aruncau de vii fiii și fiicele. Ca urmare, această vale ce odată răsuna de lauda lui Iehova a fost umplută de țipetele copilașilor ce erau oferți ca jertfe zeului focului Moloh – 2Cron. 28:3; 33:6.

La timpul potrivit, credinciosul împărat Iosia a pus capăt acestei cruzimi și pentru ca acea practică să nu mai apară din nou el a profanat valea, pângărind-o cu oase ale oamenilor morți (2Împ. 23:10,14; 2Cron. 34:4,5). Din acel timp înainte Gheena a devenit groapa de gunoi folosită de toți pentru deșeurile cetății, un loc unde era depozitat tot gunoiul și toată murdăria din Ierusalim. Aici erau aruncate trupurile animalelor moarte și ale criminalilor executați. Acesta era crematoriul cetății și pentru a întreține arderea flăcărilor se adăuga sulf sau pucioasă. Marginea

stâncilor era crestată, iar o parte din gunoiul aruncat se agăța de stânci și deoarece începea descompunerea, de fapt viermii sau larvele erau cei care consumau resturile de carne și nu flăcările sulfuroase de dedesupt. Pentru mintea evreilor Gheena a devenit un simbol viu al nimicirii, un lucru dezgustător și o repulsie pentru ochi și pentru nări o duhoare.

Ce exemplu și ce ilustrație potrivită a fost Gheena pentru a fi folosită de Ieremia! Când acest profet al lui Dumnezeu a arătat la acel loc pângărit ca la un exemplu despre ceea ce intenționa Iehova să facă acelei națiuni rebele, ei au înțeles. Ei au știut că Atotputernicul Dumnezeu intenționa să-i nimicească la fel de complet cum era distrus orice era aruncat în Gheena literală. „Așa voi face acestui loc, zice Iehova, și locuitorilor lui și voi face cetatea aceasta ca Tofetul; și casele din Ierusalim și casele împăraților din Iuda, care sunt pângărite, vor fi ca locul Tofetului”. „De aceea, iată, vin zilele, zice Iehova, când nu se va mai numi Tofet, nici Valea fiului lui Hinom, ci Valea Măcelului” – Ier. 19:12,13; 7:32,33, *AS*.

Și așa s-a întâmplat atunci când Ierusalimul a fost nimicit, în cele din urmă, în anul 70 A.D. Potrivit istoricului evreu Iosephus, între 2.000.000 și 3.000.000 de locuitori au murit de foame sau de boală, ori au fost uciși de romani, și se pare că multe din trupurile lor moarte au fost aruncate în Gheenă după acea îngrozitoare luptă.

Atunci, având în vedere ce însemna Gheena, literal și simbolic, ce ilustrație sau simbol mai bun putea folosi Marele Profet Isus Cristos când le-a spus iudeilor ce era pregătit pentru cei nelegiuți cu voia? Când El a spus că unii erau pasibili să fie azvârlți în Gheena, ascultătorii Săi de acum două milenii știau exact despre ce vorbea El. Ei știau că dacă flăcările sulfuroase nu le nimiceau trupurile moarte, larvele omniprezente o făceau. În fiecare caz ei știau destul de bine că dacă erau aruncați în Gheenă, însemna că ei erau criminali nedemni, fie de o înmormântare, fie de înviere, ci meritau numai nimicirea.

Dar unii pot întreba: ‘Când sau unde a vorbit Isus de Gheenă? În Bibliile noastre catolice *Douay* și protestante *Regele Iacob* nu găsim cuvântul Gheena’. Foarte adevărat. Acesta este un punctul de vedere luat mai devreme, că acei oameni care au tradus Biblia în engleză din Ebraica și Greaca originale și din Latina *Vulgata*, în prima parte a secolului al șaptesprezecelea, erau atât de legați din punct de vedere mintal și atât de constrânși de crezurile făcute de oameni de „chinul veșnic” și „iazul de foc”, încât ei nu erau liberi să facă nici măcar o traducere corectă. Ca urmare, în cele douăsprezece locuri din Scripturile Grecești Creștine, numite în mod obișnuit „Noul Testament”, unde apare numele Gheena, ei l-au tradus „iad”, cuvânt englez tradus de ei și din cuvântul ebraic *Sheol* și din cuvintele grecești *Hades* și *Tartaros*.

Toți traducătorii moderni de orice renume, atât catolici cât și protestanți, au fost obligați să ia aminte și să-și ceară scuze pentru grosolana greșală din textele următoare: Matei 5:22,29,30; 10:28; 18:9; 23:15,33; Marcu 9:43,45,47; Luca 12:5; Iacov 3:6. Traducerile *Engleză Revizuită*, *Americană Standard*, *Standard Revizuită*, *Uniunea Catolică*, cea a lui *Spencer* (catolică), cea a lui *Young*, *Rotherham*, *Weymouth*, *Moffat*, *Emphatic Diaglott*, *Traducerea Lumii Noi* și multe

alte versiuni moderne, fie corectează eroarea din text, fie o notează la notele lor marginale.

Nu chin în Gheenă

‘Ce înseamnă asta? Nu există chin veșnic în flăcările Gheenei ce nu se sting niciodată?’ Acest lucru este corect, chiar dacă este contrar părerii populare. Părerea generală susținută de religioniștii organizați este că Gheena este doar un alt nume pentru fantasticul iaz de foc ecleziastic, atât de fanatic învățat de cler. Simpla mutare a cuvântului grecesc Gheenă din Bibliile engleze nu înseamnă nimic, dacă clerul continuă să înșele oamenii să creadă că Gheena este un loc al chinului veșnic. Așa cum observă *Enciclopedia Americană* (ediția 1942, vol. 14, p. 81): „Multă confuzie și înțelegere greșită s-a cauzat de traducătorii timpurii ai Bibliei ce au redat repetat Sheol din Ebraică și Hades și Gheena din Greacă prin cuvântul iad. Simpla transpunere a acestor cuvinte de traducătorii edițiilor revizuite ai Bibliei n-a fost de ajuns pentru a clarifica în mod considerabil această confuzie și această părere greșită”.

Există o mare deosebire între *chinul veșnic* și *nimicirea veșnică*. Gheena simbolizează expresia din urmă, un loc al nimicirii veșnice. Nici vorbă nu era de chin în Gheena din vechime din afara zidurilor Ierusalimului, căci nimic *viu* nu era aruncat acolo. Să fii chinuit ar trebui să fii viu! De aceea, Gheena nu poate simboliza în nici un chip chinul sau tortura, nici temporar, nici veșnic.

În acest punct este bine să luăm în considerare ce au de spus traducătorii moderni. Nota marginală din Matei 5:22 din traducerea *Uniunii Catolice*, 1941, nu spune că în Gheenă erau aruncați criminalii de vii pentru a fi chinuți în foc și pucioasă, ci mai degrabă acela era locul „unde trupurile criminalilor erau arse după executarea sentinței”. Comentând același text, romano catolicul Dr. F.A. Spencer, în traducerea sa din anul 1937, spune că atunci când împăratul Iosia a profanat valea Gheenei „evreii au folosit-o după aceea ca loc de depozitare a gunoaielor pentru tot felul de deșeuri și pentru trupurile animalelor moarte și ale criminalilor. Pentru a preveni infecția, flăcările erau întreținute acolo tot timpul; și locul a devenit un simbol al stării de pedeapsă pentru cei pierduți”. Observați că existau flăcări în Gheena literală, dar acestea nu erau folosite pentru a chinui nici chiar pe cei mai răi criminali, ale căror trupuri moarte erau aruncate acolo, deoarece aceștia erau considerați ca nedemni de înviere.

După ce oferă o scurtă istorie a locului, anexa de la pagina 891 din *Emphatic Diaglott* a lui Benjamin Wilson (1864), declară: „*Gheena*, de atunci, așa cum apare în Noul Testament, simbolizează *moartea și nimicirea completă*, ci nu semnifică în nici o parte un loc al chinului veșnic”. La care poate fi adăugat următorul paragraf semnificativ găsit în anexa *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* (1950), pagina 767: „Nici un fel de animale vii sau creaturi umane nu erau aruncate în Gheenă pentru a fi arse de vii sau chinuite. De aceea locul nu putea simboliza niciodată o regiune nevăzută unde sufletele umane sunt chinuite în foc literal și atacate veșnic de viermi care nu mor (Isa. 66:24). Deoarece criminalilor

morți aruncați aici li se refuza o înmormântare decentă într-un mormânt de amintire, care simbolizează speranța unei învieri, Gheena a fost folosită de Isus și de discipolii Lui pentru a simboliza nimicirea veșnică, distrugerea totală din Universul lui Dumnezeu, sau ‘moartea a doua’, o pedeapsă veșnică. De aceea, condamnarea la aruncarea trupului mort în Gheenă era considerată cea mai rea pedeapsă. Din Gheena literală și din semnificația ei s-a tras simbolul ‘iazul de foc și pucioasă’ din Apocalipsa 19:20; 20:10,14,15; 21:8”.

„Focul” este un simbol al nimicirii complete. În consecință, Apocalipsa spune într-un limbaj simbolic că cei care nu primesc viață sunt aruncați în iazul de foc, care este „moartea a doua”. De asemenea, Iuda 7 spune că Sodoma și Gomora au fost pedepsite cu „focul veșnic”. Acesta nu este un foc literal, căci acele cetăți se află acum sub apă pe fundul Mării Roșii. Isus spune în parabolă că „oile” primesc viață veșnică, dar „caprele” care se împotrivesc, „îndepărtare veșnică” prin nimicire (Mat. 25:46, *NW; ED*). Relatarea despre omul bogat și Lazăr din Luca 16:19-31 este doar o *parabolă*, deci nu literală. Nu există nici măcar o scriptură care sprijină „chinul veșnic” când sunt înțelese corect. Ceea ce vor primi Diavolul și urmașii lui, în mod drept, este îndepărtarea veșnică de la viață prin nimicire.

Să aducem roade pentru viață veșnică

„În ce privește sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; cel ce aduce roade, într-adevăr, și produce unul o sută, altul șazeci, altul treizeci.” – Mat. 13:23, *NW*.

IEHOVA găsește plăcere în rodnicie, mai ales când aceasta rezultă în viață veșnică. Unde există roade există viață, iar ceea ce aduce roade bune merită să trăiască. Orice fermier simte bucurie și satisfacție în productivitatea pământului atunci când îl cultivă. Nu mai puțin adevărat este acest lucru și pentru cel mai mare fermier dintre toți, și El este Iehova Dumnezeu. Era a treia zi a creației când acest mare Cultivator al întregului pământ a emis ordinul: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă roade după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Vedeți, el nu a creat acest pământ pentru a fi pustiu. Câteva zile mai târziu, înainte să facă bărbatul și femeia, „Iehova Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Și Iehova Dumnezeu a făcut să răsără din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni de mâncat, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului.” (Gen. 1:11; 2:8, 9, *AS*) Acestui om perfect, marele Cultivator i-a lăsat pământul, pentru el și viitoarea lui familie, să-l cultive și să-l îngrijească, extinzând grădina Eden pe tot globul, pentru a-l face un paradis al plăcerii. Marele Cultivator Își va realiza scopul referitor la paradis, astfel încât omenirea ascultătoare să se poată bucura de viață veșnică într-un cămin fericit. Hrănirea lor cu roadele perfecte ale acestui paradis pământesc le va susține viețile pentru totdeauna.

²Adversarul lui Dumnezeu și al omului a sădit semințele îndoielii și neîncrederii în inima femeii din Eden. Ele s-au înrădăcinat în ea și au rodit în forma desconsiderării calității de cap a soțului ei și a neascultării față de Dumnezeu. Prin femeie, adversarul a sădit în inima soțului ei semințele dragostei de soție mai mult decât dragostea pentru Iehova Dumnezeu, ceea ce era de fapt o dragoste mai mare pentru el însuși decât pentru Dumnezeu. Aceste semințe ale egoismului au prins rădăcini în inima lui și sub cultivarea soției lui au rodit sub forma încălcării intenționate a legii lui Iehova, împotriva mâncatului din fructul interzis. Roadele produse astfel de Adam și Eva au primit dezaprobarea lui Dumnezeu, căci ei au arătat ascultare de voința adversarului, Satan Diavolul, mai degrabă decât de voința lui Dumnezeu. Astfel, acestea au fost roade ce au dus la moarte și distrugere, și nu la viață veșnică în paradisul plăcerii. Dumnezeu a condamnat perechea neascultătoare la moarte și i-a alungat din grădina Eden, departe de „copacul vieții”, ca să nu mai poată „mânca și să trăiască pentru totdeauna.” (Gen. 3:1-24) Când a pronunțat sentința asupra adversarului, care, asemenea unui șarpe, a uneltit să conducă omenirea spre neascultare, Iehova Dumnezeu Și-a declarat scopul de a înființa un nou guvern pentru justificarea Sa ca și Suveran al universului, de care ar trebui să asculte toată omenirea. El Și-a declarat scopul de a aduce acest guvern din pântecul organizației sale universale cerești și de a o face să nimicească lucrările Șarpelui. – 1 Ioan 3:8, *NW*.

³Organizația universală cerească Îl iubea pe Dumnezeu. Prin urmare, ea nu avea niciun fel de dragoste pentru Șarpe. Deci, tot așa, noul guvern căruia urma să-i dea naștere organizația lui Dumnezeu, asemenea unei femei, avea să-L iubească pe Dumnezeu, cu siguranță, și să-l urască pe Șarpe. Dumnezeu a hotărât să testeze și să dovedească loialitatea acestui guvern prin faptul că i-a permis Șarpelui să rănească la călcâi pe membrul ei principal, Regele ei, Sămânța femeii lui Dumnezeu. Apoi, prin acest guvern dovedit loial, Dumnezeu Și-a propus să distrugă în întregime Șarpele și pe toți urmașii lui răi cărora el avea să le dea naștere. În acest fel Dumnezeu Și-a propus să aducă înapoi tot pământul și pe toți locuitorii lui, sub suveranitatea lui universală și să restaureze paradisul, răspândindu-l pe întreg pământul. Toate acestea sunt incluse în cuvintele Sale ținute secret, adresate Șarpelui, lui Satan Diavolul: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15, *Le*) Patru mii de ani mai târziu, Fiul lui Dumnezeu din cer, Isus Cristos, a suferit rana la călcâi, a fost înviat din morți și s-a întors la cer pentru a deveni Rege. Atunci, apostolul său Pavel le-a scris urmașilor credincioși ai Regelui: „Pentru partea sa, Dumnezeul care dă pace îl va zdrobi, în curând, pe Satan, sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20, *NW*) Timpul este foarte scurt până când Satan și sămânța sa vor fi zdrobiți, iar după aceea paradisul va fi restabilit pe pământ.

⁴Pe când suferea rănirea călcâiului, prin moartea pe stâlpul de tortură de la Calvar, Isus Cristos a dat promisiunea despre restaurarea paradisului pe pământ. Răufăcătorul ce atârna lângă El tocmai îi spusese cu compătimire: „Isus, adu-ți aminte de mine când ajungi în Împărăția Ta.” Isus i-a arătat speranța învierii ce era

pusă înaintea acestui răufăcător, dar și înaintea întregii omeniri din morminte, spunându-i: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în Paradis.” (Luca 23:42, 43, *NW; Ro*) Acest răufăcător nu fusese un urmaș de-al lui Isus Cristos și astfel să poată spera la paradis ca locul în care să câștige viață veșnică. Totuși, în timpul celor trei ani și jumătate ai campaniei de predicare a lui Isus printre evrei, El i-a invitat pe credincioși să devină urmașii Săi, părăsind la această lume. El nu le-a prezentat o speranță pământească a paradisului, ci o speranță cerească. El le-a spus despre întoarcerea Lui în cer, pentru a primi domnia în guvernul unei lumi noi, și i-a invitat să se dovedească demni de a se împărtăși alături de El în Împărăția Sa cerească. În acest scop El le-a spus multe parabole sau ilustrații și le-a explicat înțelesul acestora. Printre alte cerințe, ei trebuie să fie roditori în lauda lui Dumnezeu și a Împărăția Lui. Roadele de acest *fel* rezultă în viață veșnică pentru cel care le aduce, în timp ce roadele aduse de Adam și Eva în Eden au avut ca rezultat moartea pentru noi toți. Pentru a ilustra aceasta, Isus, în cel de-al doilea an al campaniei Sale de lecturi publice, a spus pilda semănătorului de semințe. Cei ce caută viața vor fi interesați în studierea articolului ce urmează.

Pilda Semănătorului

Pilda semănătorului se găsește în relatările evanghelice ale discipolilor Matei, Marcu și Luca. Istoria lui Isus Cristos relatată de Matei începe astfel: „În ziua aceea, după ce a ieșit din casă, Isus stătea pe malul mării. Și mari mulțimi s-au strâns la el, astfel că el s-a urcat într-o barcă, a stat jos, iar toată mulțimea stătea în picioare pe țărm. Atunci el le-a spus multe lucruri prin ilustrații, zicând: ‘Iată, semănătorul a ieșit să semene și, în timp ce semăna, unele semințe au căzut de-a lungul drumului, iar păsările au venit și le-au mâncat. Altele au căzut pe locuri stâncoase, unde n-aveau mult pământ, și au încolțit îndată, căci pământul lor nu era adânc. Dar, când a răsărit soarele, au fost arse și, pentru că n-aveau rădăcină, s-au uscat. Altele au căzut printre spinii și spinii au crescut și le-au înăbușit. Și altele au căzut pe pământ bun și au început să dea rod: una o sută, alta șaiszeci și alta treizeci. Cine are urechi să audă!’” – Mat. 13:1-9, *NW*.

² În țara de origine a lui Isus, sezonul semănăturii începe în Octombrie. Cam în prima jumătate a acelei luni Isus s-a născut în Betleem, fiind botezat treizeci de ani mai târziu în râul Iordan. A doua jumătate a lunii Octombrie este momentul când încep ploile de iarnă, dar acestea nu durează atât de mult încât să împiedice fermierii să semene semințele pentru recolta de anul următor. Sezonul semănăturii continuă de-a lungul acestei perioade ploioase până la sfârșitul lui Februarie. Înainte de începutul lui Ianuarie grâul a fost semănat, și după 1 Ianuarie a fost semănat orzul. Dar orzul a ajuns la maturitate primul, în timpul paștelui. Grâul a fost recoltat după sărbătoarea săptămânilor, sau Rusaliile, cca. cincizeci de zile mai târziu. Semănătorul acelor zile ținea coșul de semințe în mâna stângă. Cu cea dreaptă împrăștia semințele, „întinzându-le” sau împrăștiindu-le de-a lungul

brazdelor pământului arat. (Ps. 126:5, 6; Amos 9:13, *marginii*) Ilustrația semănătorului a fost oferită de Isus nu pentru a ilustra secerișul general creștin la „timpul sfârșitului” lumii, ci rodnicia urmașilor Săi credincioși și nerodnicia celorlalți care vin în contact cu veștile Împărăției, în timpul așa-numitei „ere creștine”. Clasa roditoare câștigă viață în lumea nouă; clasa neroditoare nu reușește acest lucru. De ce, vom vedea.

³ Împlinirea parabolei și-a avut începutul cu Isus Cristos, care a câștigat titlul de „Fiul omului.” Precum a declarat în explicația sa dată altei parabole, „semănătorul seminței bune este Fiul omului.” (Mat. 13:37, *NW*) El este cel căruia marele Cultivator, Iehova Dumnezeu, îi încredințează sămânța pentru a fi semănată. Sămânța este un mesaj: „semănătorul seamănă lumea.” Nu este un mesaj de origine umană, ci este unul de origine cerească și pe care oamenii de pe pământ au fost inspirați să îl dea. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Marcu 4:14, 15 și Luca 8:11, *NW*) Este mai ales mesajul Împărăției lui Dumnezeu exercitată prin Cristos. Mesajul arată oportunitatea urmașilor Săi de a dobândi un loc în Împărăție alături de El, prin loialitatea lor deplină față de Dumnezeu. Acest lucru este arătat prin expresia lui Isus, „Unde oricine aude *cuvântul împărăției*.” – Mat. 13:19, *NW*.

⁴ Este adevărat că Ioan Botezătorul a proclamat: „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția cerurilor s-a apropiat”, dar proclamația lui nu a dezvăluit secretul sacru conform căruia urmașii Regelui uns al lui Dumnezeu aveau oportunitatea de a intra în Împărăția cerurilor cu El, pentru a domni ca regi. Isus, și nu Ioan Botezătorul, a fost cel care a dezvăluit secretul: „Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. [...] Dacă cineva nu se naște din apă și din spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3, 5, *NW*) Deci Isus este, în primul rând, semănătorul, și Dumnezeu i-a dat sămânța Cuvântului Împărăției pentru a o semăna. Dar Isus îi ia pe urmașii Săi credincioși cu El în lucrarea de semănare și prin El aceștia primesc Cuvântul Împărăției pentru a-l împrăști. De aceea, apostolul le spune: „Cel care-i dă, deci, din belșug, sămânță semănătorului și pâine de mâncat vă va da și vouă sămânță de semănat și va face să sporească roadele dreptății voastre.” (2Cor. 9:10, *NW*) Din anul 1914 A.D., an în care „timpurile stabilite națiunilor” s-au sfârșit, sămânța este mesajul Împărăției stabilite sau născute a lui Dumnezeu.

⁵ Ilustrația lui Isus despre cele patru tipuri de soluri arată cele patru tipuri generale de persoane care primesc sămânța Cuvântului sau care vin în contact cu mesajul Împărăției. Această sămânță este semănată în inima sau în mintea lor. Cei care o primesc și o folosesc în mod credincios, în modul corespunzător, ajung să o cultive în mod special prin Iehova Dumnezeu. Indiferent ce au oamenii de-a face cu semănarea seminței și cu udarea ei în inimile primitorilor, acești primitori nu devin sectanți sau urmași ai liderilor religioși omenești. Nu; ei aparțin lui Dumnezeu ca proprietate a Lui, pentru că El a furnizat sămânța Cuvântului și Cuvântul lui este cel pe care l-au acceptat. Către asemenea oameni în care a fost semănat Cuvântul Împărăției, apostolul a scris: „Voi, oameni, sunteți câmpul lui Dumnezeu pentru cultivare, construcția lui Dumnezeu.” (1Cor. 3:9, *NW*) Dar în cursul împrăștierii seminței, toate tipurile de persoane, reprezentate de cele patru

tipuri de soluri, primesc o mărturie despre Împărăție. Evreii naturali au fost primii care au primit-o prin intermediul lui Isus aflat în mijlocul lor. Trei ani și jumătate după moartea, învierea și înălțarea Sa la cer, oamenii din toate națiunile non-evreiești au fost privilegiate să primească mărturia, da oameni din toate clasele, din înalta societate și din clasa de jos. Acest lucru se potrivește cu scopul lui Dumnezeu: „Lucrul acesta este bun și plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, a cărui voință este ca tot felul de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința exactă a adevărului. Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toți – despre aceasta se va pune mărturie la timpurile fixate.” – 1Tim. 2:3-6, *NW*.

SOLUL DE-A LUNGUL DRUMULUI

⁶ Ești un fermier interesat de diferite tipuri de sol? Nu? Totuși ești interesat să locuiești într-o nouă lume perfectă și vrei să produci fructe care să îți ofere dreptul la viață în acea lume, fie în guvernul său ceresc, fie pe pământul lui paradis. Vrei să eviți ceea ce te împiedică să fii roditor în acel sens, pentru că dorești să fii cât de roditor poți. Vei fi, așadar, interesat de ilustrația pe care Isus a dat-o despre cum poți face acele lucruri. Așadar sunt trei tipuri de soluri cu care nu vrei să te asemeni. Isus le-a explicat discipolilor săi primul tip de sol în acest fel: „Ascultați, atunci, ilustrația despre semănător. Când cineva aude cuvântul despre împărăție, dar nu-l înțelege, vine cel rău și fură ce i-a fost semănat în inimă. Aceasta este sămânța semănată de-a lungul drumului.” (Mat. 13:18, 19, *NW*) Solul de-a lungul drumului este foarte probabil să fie aspru băătorit, precum drumul în sine peste care trece traficul în mod regulat. Această condiție de suprafață dură nu ar lăsa semințele semănată să se afunde, ci le-ar face să stea expuse acolo unde păsările sălbatice înfometate ar putea să le vadă și să le adune. Sămânța nu face niciodată rădăcini sau nu face nici măcar o frunză. Pentru ca sămânța adevărului Împărăției să facă rădăcini în noi și să dea roade trebuie să se adâncească în inima sau mintea noastră, căci cu inima exercită o persoană credință pentru dreptate. Fără credință nu putem fi niciodată salvați; și de aceea Isus a spus: „Cele căzute de-a lungul drumului sunt cei care au auzit, apoi vine Diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca să nu creadă și să nu fie salvați.” (Luca 8:12, *NW*) Trebuie să aducem roade pentru a fi salvați.

⁷ Pe cei de pe marginea drumului care aud Cuvântul lui Dumnezeu și care pierd chiar și ceea ce au avut, Isus i-a comparat cu descrierea lui Isaia din Isaia 6:9, 10. Isus le-a spus discipolilor săi: „Vouă v-a fost dat să înțelegeți secretele sacre ale Împărăției cerurilor, dar acelor oameni nu le este dat. Căci celui ce are i se va da mai mult și va avea din belșug, dar celui ce n-are i se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc prin folosirea de ilustrații, pentru că, deși văd, văd degeaba, deși aud, aud degeaba și nu înțeleg. Și cu ei se împlinește profetia lui Isaia, care zice: ‘Veți auzi, dar nicidecum nu veți înțelege, veți privi, dar nicidecum nu veți vedea. Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, deranjați, și și-au

închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima și să se întoarcă, iar eu să-i vindec’.” – Mat. 13:11-17, *NW*.

⁸ Acest tip de ascultători sunt cei care ascultă fără pricepere sau care nu caută o pricepere. Astfel ei pot fi cu ușurință jefuiți de informația dătătoare de viață care a fost semănată în inimile lor. Doar o persoană rea ar vrea să îi jefuiască de această sămânță a Cuvântului lui Dumnezeu, în loc să o cultive în inimile lor. Acel nelegiuit, conform relatării lui Luca, este Diavolul. Relatările lui Marcu spun că acesta este Satan, al cărui nume este o altă denumire a aceluiași nelegiuit. (Marcu 4:15) Putem fi siguri că acesta este mereu alert și veghează oriunde este semănată sămânța, o urmărește cu atacurile sale pentru a comite un jaf. Își trimite „păsările”, fie ele demoni nevăzuți care lucrează la minte, fie bărbați și femei. Păsările lui urăsc Cuvântul pur al lui Dumnezeu, fie că prin asta se înțelege o traducere fidelă a Bibliei sau explicația „credinței care a fost dată odată pentru totdeauna celor sfinți.” (Iuda 3, *NW*) Precum păsările flămânde care nu sunt interesate de producerea hranei pentru omenire, agenții lui Satan vânează asemenea semințe semănate. Câte rapoarte nu primim despre clerici, călugărițe și preoți care urmăresc distribuția Cuvântului tipărit de către martorii lui Iehova și cer ca cei care primesc acest material tipărit să-l predea, sau să-l ardă, dacă nu-l dau acestor „păsări” religioase! Ele vor ataca și se vor opune Cuvântului tipărit, în armonie cu numele celui nelegiuit, „Satan.” Sau dacă nu, îl vor denatura și îi vor calomnia și vor vorbi de rău pe cei care seamănă sămânța spirituală, în armonie cu numele celui nelegiuit, „Diavol”. În acest fel ei arată că sunt copiii săi. – Ioan 8:44.

⁹ Cei care nu caută pricepere vor ceda în fața potrivnicilor, calomniatorilor și intimidatorilor. Mulți care sunt astfel au adus literatura pe care au primit-o în grămada care a fost strânsă și arsă în public, spre bucuria clericilor care au aranjat acest eveniment. Nu trebuie să mergem prea departe cu mintea în timpul când copii ale traducerilor Sfințelor Scripturi, de William Tyndale, erau arse la crucea Sf. Pavel din Londra, Anglia. La începuturile dictaturii sale, *fuehrer-ul* nazist, într-un adevărat stil hitlerist, a făcut ca un număr imens de cca. 50.000 de exemplare ale literaturii martorilor lui Iehova să fie arse în Germania. Dar o persoană cu pricepere sau una care dorește pricepere și care o prețuiește nu va fi precum un ascultător de pe marginea drumului. El va ține în el sămânța semănată și va refuza să se despartă de ea la cererea dușmanilor.

¹⁰ Peste o jumătate de miliard de exemplare de cărți legate și broșuri, pe lângă Biblii, au fost distribuite de către martorii lui Iehova, începând cu anul 1918 A.D., și să nu menționăm sutele de milioane de exemplare de reviste, pamflele gratuite, și anunțuri distribuite. În data de 6 august 1950, a fost expusă lectura publică „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe Pământ?” la congresul internațional, pe Stadionul Yankee, New York; iar un sfert de milion de exemplare ale discursului tipărit, într-o frumoasă broșură de 32 de pagini, au fost distribuite gratuit, imediat după aceea, celor 123.707 de participanți. Dar în ceea ce privește toată literatura distribuită până acum, mulți posesori nu au studiat-o în totalitate, sau deloc și mulți cititori nu au înțeles-o sau nu au căutat mai departe pricepere, iar clericii religioși nu i-au ajutat să o înțeleagă. Agenții religioși ai creștinătății au descurajat citirea

acestor materiale biblice și au încercat să distragă atenția și interesul oamenilor de la asemenea literatură.

¹¹ Multă literatură biblică, precum și multe Biblii, au zăcut neatînse, precum semințele care au căzut pe solul aspru bătătorit de la marginea drumului. Chestiunea are în mare parte de-a face cu mintea și cu starea inimii, cu privire la întrebarea dacă tânjește după adevăr și pricepere. Așa că, indiferent dacă mesajul Împărăției este prezentat într-un mod verbal, prin intermediul unei lecturi publice, sau al unei prezentări personale mai directe în pragul ușii sau altundeva, mesajul primit va sta nefolosit la suprafața inimii sau a minții și va fi precum mort, permițând demonilor și altora care atacă mintea să smulgă ceea ce a fost semănat acolo. Semănătorul a fost de-a lungul drumului lor, dar ei nu l-au înțeles pe el sau lucrarea sa, ori mesajul său transmis prin viu grai, ori prin articole tipărite. Neplăcând după adevăr și dreptate, lor nu le pasă să înțeleagă. Așadar sămânța este smulsă de către dușmanii Cuvântului înainte de a avea șansa să prindă rădăcini. Ca și consecință a tuturor acestor lucruri, ce analfabetism îngrozitor al Biblii există acum!

¹² Noi, cei care avem ochii deschiși la ceea ce se petrece și care suntem conștienți de tacticile dușmanului, ce putem face legat de această situație? Putem depune eforturi mai eficiente pentru a reduce marele analfabetism al Biblii. Putem continua să răspândim „cuvântul Împărăției” și să înfrângem „păsările” celui rău, împiedicându-le să smulgă Cuvântul lui Dumnezeu de la cei care încă nu îl înțeleg. Da, trebuie chiar să ne luptăm să înfrângem acele „păsări”. Cum? Vizitându-i fără întârziere pe cei care prezintă interes, după ce au auzit mesajul, sau cei care își dau numele la o lectură publică, ori făcând vizite ulterioare celor în a căror casă plasăm literatura. Procedând în acest mod, putem anticipa acțiunea „păsărilor” lacome și putem ajuta primitorii Cuvântului să îl înțeleagă și să își dezvolte un apetit pentru mai mult din el. Putem face vizite regulate, folositoare în mod progresiv, stabilind un studiu Biblic în locul respectiv, și folosind unul dintre ajutoarele noastre biblice drept ghid pentru materialul studiat.

¹³ Noi nu suntem simpli vânzători ambulănți de cărți și Biblii, care răspândesc o mulțime de materiale tipărite de dragul venitului financiar și care fug de pe teritoriul unde răspândesc literatura, speriați să meargă înapoi și să facă față, din nou, oamenilor cărora le-au plasat literatura, căutând între timp un nou teritoriu în care să nu facem nimic altceva decât să plasăm cărți. Într-adevăr, paginile tipărite pot lua locul predicii orale. Dar apostolii Pavel și Barnaba au rămas un an întreg în Antiohia pentru a învăța oamenii. Nu a fost din cauză că Pavel și Barnaba nu au avut multă literatură tipărită sau copiată cu mâna, dacă au avut, pe care să o dea pentru susținerea lor. Nu, ci pentru că mesajul verbal semănat în inimă sau în minte poate fi smuls de către păsările lui Satan la fel de ușor, dacă nu chiar mai repede, decât un mesaj tipărit. De aici și nevoia ca Pavel și Barnaba să rămână în teritoriu pentru a împiedica venirea și activitatea „păsărilor”. Isus, de asemenea, s-a deplasat din loc în loc, dar a făcut acest lucru în cadrul teritoriului Său. A trebuit să ajungă în tot teritoriul lui și a avut doar trei ani și jumătate la dispoziție pentru a face acest lucru, și el a făcut vizite ulterioare în diferite părți ale numirii lui. Și el a

urmărit până la capăt lucrarea după apostolii Săi.– Faptele 11:25, 26; Luca 8:40; Ioan 11:7; Luca 10:1.

¹⁴ Rețineți: un fermier, dacă dorește să culeagă, nu-și poate părăsi câmpurile, lăsându-le necultivate după o semănare. Trebuie să lucreze pe câmpurile sale semănate și să țină la distanță distrugătorii de culturi; trebuie să dea dovadă de răbdare, așteptând mult pentru recoltele sale. (Iac. 5:7) Noi cei care suntem privilegiați să semănăm Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să facem același lucru într-un mod spiritual. Absolvenții Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, care au fost trimiși ca misionari în provincia Quebec (Canada), provincie afectată de multe „păsări”, au trebuit să rămână fermi pe teritoriul lor și să țină la distanță „păsările”. Acum ochii și inimile lor se bucură de roadelor pe care le văd din sămânța semănată. La fel a fost și în alte părți ale lumii. Prin urmare, nu trebuie să lăsăm întreaga responsabilitate pe umerii celor care primesc Cuvântul, ci trebuie să stăm aproape de sămânța semănată și să încercăm să îmbunătățim solul semănat și să îl ajutăm să devină roditor, ajutând totodată la contracararea invaziei „păsărilor” lui Satan.

¹⁵ Bineînțeles, cei care primesc Cuvântul, fie că îl aud, fie că primesc materiale de citit, au o responsabilitate dacă nu caută să îl înțeleagă, păstrându-și mințile greoaie și nereceptive precum mult-bătătoritul sol. De asemenea, ei suferă consecințele durității lor indiferente, suferind jaful comis de „păsări”. Astfel, ei rămân neroditori deoarece nu ajung niciodată la credință din sămânța semănată. Nu sunt cu nimic mai buni decât drumul deschis în sine. Ceea ce au avut odată le este luat. Ei devin un sol fără semințe, și rămân sterpi, deoarece ploaia binecuvântărilor lui Dumnezeu nu are asupra a ce să lucreze. Ei reprezintă o dezamăgire pentru Semănător. Neroditoarea lor stare necredincioasă nu dobândește salvare. Atunci, dacă noi iubim viața eternă în fericire, nu dorim să fim acel tip de sol pentru marele Semănător. În cazul nostru, trebuie să ne ferim de „păsările” adversarului, precum și să ne înmuierăm inimile și mințile pentru mesajul Împărăției. „Prin urmare, supuneți-vă lui Dumnezeu; dar împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi.” (Iac. 4:7, *NW*) Nu lăsați ca mințile voastre să fie străbătute de Diavol și să-i permiteți să vă împietrească.

SOLUL STÂNCOS

¹⁶ Pentru a dovedi că suntem demni de viață veșnică, mai ales de viață alături de Isus Cristos în Împărăția cerească, trebuie să arătăm hotărâre pentru ce este drept, să stăruim în acesta cu răbdare, până la sfârșit. Cei care renunță nu vor câștiga niciodată viață veșnică; și acest fapt este valabil și pentru acele persoane cu bunăvoință care acum nutresc speranța de a supraviețui catastrofei mondiale de la Armagedon, pe „pământul nou.” Acest aspect vital este precizat de Isus când explică pe cine ilustrează solul cu un strat stâncos dedesubt: „Cât despre cea semănată pe locuri stâncoase, acesta este cel ce aude cuvântul și îl primește imediat cu bucurie. Totuși, el nu are rădăcină în el, ci rămâne pentru un timp și, după ce apar necazuri sau persecuții din cauza cuvântului, imediat se poticnește.”

(Mat. 13:20, 21, *NW*) Și Luca 8:13 spune: „Ei cred un timp, dar, în timp de încercări, cedează.” (*NW*) Asemenea poticnire și cedare duc la distrugere!

¹⁷ Un lucru este sigur: Dacă accepți adevărul, vei fi persecutat și vei suferi necazuri pentru el. Nu poți scăpa de acest lucru în această lume, mai ales în acest „timp al sfârșitului.” Apostolul Pavel scrie: „De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu un devotament sfânt în asociere cu Isus Cristos vor fi și ei persecutați.” (2Tim. 3:12, *NW*) Vă veți dovedi atunci a fi precum solul cu un strat de stâncă dedesubt? Asemenea sol nu are mare adâncime și, prin urmare, nu poate păstra mult din umezeala pe care ploile o depozitează pe el. El nu reține umezeala pentru mult timp, deoarece stratul de stâncă de dedesubt este atins de căldura soarelui și încălzește solul de la suprafață, ajutând la grăbirea evaporării. De asemenea, adâncimea mică a solului nu lasă rădăcinile să pătrundă adânc în căutare de hrană și umezeală. Atunci, cum poate un asemenea sol să dea roade din belșug și spre perfecțiune? Isus arată că nu poate.

¹⁸ Este o bucurie să primești Cuvântul lui Dumnezeu, dar mai ales mesajul că Împărăția lui prin Cristos a fost stabilită în ceruri în anul 1914 A.D., și astfel lumea nouă cea dreaptă este aproape. Oamenii de tipul solului stâncos o „acceptă cu bucurie”. (Marcu 4:16, *NW*) Datorită bunătății sale „cuvântul Împărăției” ar trebui să fie acceptat cu bucurie, și această bucurie ar trebui să fie un sprijin pentru noi ca să trecem prin orice ar putea urma. Dar persoanele asemenea solului stâncos permit ca bucuria lor să se evapore repede. La început, ei debordează de bucurie și manifestă un mare zel, atât pentru a dobândi cunoștință cât și pentru a o împărtăși altora aflați încă în ignoranță. Și apoi se întâmplă ceva! Acest Cuvânt pune înaintea lor chestiunea supremă a suveranității universale a lui Dumnezeu, o chestiune asupra căreia atât îngerii cât și oamenii sunt obligați să decidă, fiecare pentru sine. Pentru a fi drepti ei sunt obligați să se alinieze de partea suveranității de drept a lui Iehova prin Împărăția Sa. Făcând acest lucru prin asociere cu martorii lui Iehova și prin vestirea mesajului Împărăției, persoanele asemenea solului stâncos sunt expuse la batjocuri, necazuri și persecuții. Astfel, vine asupra lor acel „timp al încercării”. Căldura soarelui dogorește asupra lor. Apoi ce se întâmplă?

¹⁹ Sămânța adevărului divin a încolțit în ei, dar acum ei se simt arși și slăbiți, se veștejesc. Necazurile de care au dat în serviciul lor pentru Dumnezeu și persecuțiile pe care trebuie să le îndure din cauza predicării Cuvântului, le usucă posibilitățile de a da roade. Ei se poticnesc de aceste necazuri și persecuții arzătoare, și se simt jigniți în loc să fie convinși că astfel de experiențe marchează partea cea dreaptă și dovedește că ei sunt de partea dreaptă. Spre deosebire de apostoli, ei nu trec prin necazuri și persecuții „bucurându-se pentru că au fost considerați demni de a fi dezonoarați din pricina numelui Său.” În trecut, credincioșii de la Tesalonic, Grecia, care au acceptat Cuvântul prin Pavel, „au acceptat cuvântul în mijlocul multor necazuri, cu bucuria spiritului sfânt, astfel că [ei] au ajuns să fie un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia.” (Faptele 5:41; 1Tes. 1:6-8, *NW*) Ei nu s-au poticnit nici în persecuțiile asupra apostolului Pavel, cel care a semănat sămânța printre ei, și nici de

persecuțiile pe care ei înșiși le sufereau acum. Dar nu este la fel și în cazul celor care primesc Cuvântul, asemănători solului stâncos. Ei nu văd lucrurile precum Pavel, și astfel nu cred că „vouă v-a fost dat privilegiul în interesul lui Cristos, nu doar pentru a vă pune credința în el, ci și pentru a suferi în numele lui.” (Filip. 1:29, *NW*) Ei încetează să mai crească. Ei renunță.

²⁰ Ce nu este în regulă cu ei? Ei uită că Isus a prezis că vor veni necazuri și persecuții asupra lor dacă Îl imită pe el și apostolii săi în mod loial. Acestor apostoli el le-a zis: „V-am spus aceste lucruri ca să nu vă poticniți. Oamenii vă vor da afară din adunare. De fapt, va veni timpul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu. Dar vor face aceste lucruri pentru că n-au ajuns să-L cunoască nici pe Tatăl, nici pe mine. Totuși, v-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când va veni timpul lor, să vă aduceți aminte că vi le-am spus.” – Ioan 16:1-4, *NW*.

²¹ Dar clasa celor asemenea solului stâncos se poticnește, în ciuda acestui avertisment. Cuvântul lui Dumnezeu nu se dovedește a fi adânc înrădăcinat în ei. Rădăcinile seminței sale nu se prind adânc în inimile lor, astfel încât să dea naștere unei mărturisiri publice ce vine dintr-o inimă plină de adevăr, și să păstreze acea mărturisire sub arșița persecuției și a necazurilor. Binecuvântările lui Dumnezeu s-au revărsat peste ei cu o prospețime care ar trebui să dureze, dar ei nu au depozitat destulă prospețime de acest fel pentru a suporta căldura unui aprins soare înamic. (Luca 8:6) Ei se dovedesc a fi superficiali în gândire și fricoși. Ei nu s-au convins de calitatea autentică a adevărului semănat în ei. Ei lasă Cuvântul să pătrundă în ei cât de cât adânc, dar apoi îi permit unui lucru impenetrabil, cum ar fi un strat de stâncă, să-i împiedice rădăcinile să pătrundă mai adânc și să aducă la suprafață calități bune de curaj și loialitate. Sub încercare ei se trădează a fi cu două fețe, căldicei, fără zel pentru casa lui Dumnezeu. Ei consideră că prețul de plătit este prea mare: persecuțiile și necazurile costă mai mult decât ar putea să valoreze sămânța Cuvântului lui Dumnezeu și ploaia Sa de binecuvântări. Așadar „timpul încercării” îi cerne din rândul celor loiali.

²² Ce ocazie pierde pentru a-l înfiera pe Diavol ca mincinos care l-a acuzat pe Atotputernicul Dumnezeu că nu poate pune pe pământ un om după chipul și asemănarea Sa, care să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu, sub persecuții și necazuri venite din partea Diavolului! Cât de fericiți ar fi ei, în sinea lor, cât de fericiți ar fie ei, în cele din urmă, dacă s-ar folosi de această oportunitate pentru a-și păstra integritatea sub persecuții! Au o mulțime de exemple din trecut pentru acest lucru. „Luați-i ca exemplu de suferire a răului și de exercitare a răbdării pe profeții care au vorbit în numele lui Iehova. Iată că noi îi numim fericiți pe cei care au îndurat. Ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut sfârșitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este foarte tandru în afecțiune și îndurător.” (Iac. 5:10, 11 *NW*) Să ne amintim că apostolii aprobați au rămas alături de Isus în încercările sale, iar datorită loialității lor aceștia au fost luați în legământ împreună cu el pentru Împărăția cerească. Pentru că au lăsat totul și l-au urmat, ei au primit persecuțiile împreună cu ploaia deasă de binecuvântări, însutit. Au îndurat marea luptă în suferințe. Nu s-au retras deloc, nici când înfruntau persecuția, nici când erau în

mijlocul ei. Ei știau că a da înapoi însemna distrugere, dar a avea credință însemna păstrarea sufletului viu. – Luca 22:28, 29; Marcu 10:30; Evrei 10:32-39, *NW*.

²³ Precum în acel prim secol, necazurile și persecuțiile îi pot împrăștia pe discipolii credincioși. Îi împrăștie pentru a fi predicatori sau semănători ai Cuvântului în alte părți, pe un câmp mai întins. Dar cei din clasa solului stâncos sunt împrăștiați de persecuții ca fugari ce caută adăpost. Ei nu au convingerea apostolului că nicio încercare de acum, sau care va urma, nu va putea „să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru.” Din moment ce ei nu procedează în conformitate cu privilegiul lor înalt de a suferi cu Cristos, ei pierd pentru totdeauna șansa de a domni cu el în glorie. (Rom. 8:35-39, *NW*; 2Tim. 2:11, 12) Fiindcă se dovedesc a fi neroditori, eșuează în a dobândi viață în lumea nouă.

²⁴ Văzând, astfel, că necazurile și persecuțiile vor veni, în mod cert, asupra celor în care semănăm Cuvântul Împărăției lui Dumnezeu, ar trebui să îi avertizăm dinainte și să îi pregătim pentru venirea acestora. Când acestea vor veni asupra lor, încă din primele zile, înainte ca mesajul să aibă timp să își facă rădăcini adânci și să fie roditor, ar trebui să rămânem cu loialitate alături de ei. Să îi ajutăm să le îndure, udându-i cu ploaia de binecuvântări a lui Dumnezeu ca să poată suporta „căldura”. Nu putem face acest lucru dacă îi părăsim, refuzând le să facem vizite ulterioare, fără să discutăm Biblia sau fără să ținem un studiu regulat din aceasta cu ei, fără să îi ducem la întâlnirile noastre, precum și în serviciul de teren alături de noi, pentru a le arăta cum îndurăm și noi necazurile întâlnite pe teren. Cei din clasa solului stâncos, care la început trezesc mari speranțe în noi, se dovedesc a fi dureros de dezamăgitori. Dar ne bucurăm că în întreaga noastră semănare a Cuvântului lui Iehova mulți dovedesc că nu sunt de tipul solului stâncos acolo în țările din spatele „cortinei de fier” comunistă, da, în țări precum: Grecia, Republica Dominicană, Argentina, Quebec, etc. În loc să se veștejească din cauza căldurii, rădăcinile lor trag din umezeala adevărului, binecuvântării și spiritului lui Dumnezeu, fiind roditori în ascultarea poruncilor Sale supreme. Ei înfrâng intențiile rele ale persecuției dușmanului și fac ca inima lui Iehova să râdă de dușmanii frustrați. Organizația „servului credincios și înțelept” rămâne devotată alături de ei sub persecuție, oferindu-le hrană. (Mat. 24:45-47, *NW*) Prin urmare, numărul martorilor Săi continuă să crească.

PERICOLUL DE A FI PRECUM SOLUL CU SPINI

²⁵ „Cât despre cea semănată printre spini, acesta este cel ce aude cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem și puterea amăgitoare a bogățiilor înăbușă cuvântul și el ajunge neroditor.” Potrivit versetelor din Matei 13:18-22, (*NW*) acesta este modul în care Isus a dat avertismentul. Dar Marcu 4:19 spune că dorințele pentru restul lucrurilor se asociază să dea năvală în inima lui egoistă. Luca numește un alt factor, spunând: „Cât despre cea care a căzut printre spini, aceștia sunt cei care au auzit, dar, pentru că sunt ademeniți de îngrijorările, bogățiile și plăcerile vieții acesteia, sunt complet înăbușiți și nu aduc nimic la perfecțiune.” (Luca 8:14, *NW*) Este posibil ca acest sistem să fie la sfârșit, dar este încă alături de noi. Cât timp

durează, există grijile exagerate, oportunități de îmbogățire și plăcerile acestei vieți. Așadar cu toții trebuie să dăm atenție ilustrației avertisment dată de Isus.

²⁶ Oamenii care astăzi sunt precum solul plin de spini, primesc sămânța Cuvântului și ar putea fi la fel de roditori ca și alții. Dar ei nu pot scăpa de spini și mărăcini. Sunt prea preocupați de ziua de mâine și de nevoile ei, și astfel nu smulg asemenea lucruri spinoase, având încredere deplină în Iehova, conform promisiunilor Sale. Apoi, de asemenea, ei sunt foarte prinși în sistemul prezent, devenind sclavi ai acestuia și căutând să își păstreze sufletul după standardele actuale de a trăi. Ei duc lipsă de devotament evlavios cu mulțumire. Prin urmare, ceea ce fac este să caute să se îmbogățească cu bunurile acestei lumi, străpungându-se astfel cu multe chinuri. Cumva, întotdeauna ajung să fie dezamăgiți. Astfel, egoismul lor nu le permite niciodată destul timp să fie bogați în fapte bune sau să aducă roade în serviciul lui Dumnezeu. Îngrijorările lor egoiste nu îi lasă să dea atenție acestor lucruri. Și dacă au timp, trebuie să îl petreacă în „plăcerile acestei vieți”. Pentru a scăpa de anxietate și plictiseală ei simt că trebuie să recurgă la astfel de plăceri. Ce surprindere mai poate fi atunci că întreaga putere a Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost semănat în ei, este sufocată în totalitate!

²⁷ Ne regăsim noi năpădiți cu asemenea spini și mărăcini și, ca urmare, suntem săraci în faptele bune ale lui Dumnezeu? Atunci trebuie să ardem acea cultură sufocantă de spini, astfel încât să permitem seminței Cuvântului Său să crească în noi, făcându-ne să producem roade. Altfel, nu putem fi bogați în fapte bune ce vor lăsa o înregistrare care va supraviețui morții noastre. Nu putem strânge o temelie dreaptă pentru ca noi să obținem adevărata viață, viață veșnică în lumea nouă. (1Tim. 6:6-10, *NW*) Uitați-vă la Isus! Cât de bogat a fost în lucrurile cerești! Și totuși cât de sărac a devenit chiar până în punctul de a fi sărac în bunuri materiale pământești! Pentru a face acest lucru, el a vândut tot ce a avut și în final a îndurat o moarte de jertfă. Acum a devenit bogat ceresc. Dacă noi nu îl imităm, cuvântul lui nu va locui în noi din belșug, făcându-ne și pe noi să abundăm în roade. – Col. 3:16.

²⁸ Solul plin de spini și mărăcini este respins de cultivator și este aproape să fie blestemat din cauză că nu produce hrană dătătoare-de-viață în urma ploii care cade asupra sa. Acesta sfârșește prin a fi ars. Dacă acest lucru este așa, atunci clasa solului plin de spini are un sfârșit asemănător. (Evrei 6:7, 8) Ei risipesc bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu față de ei și lasă lucrurile lumești să se unească pentru a le înăbuși aducerea de roade. Acest lucru va avea ca rezultat distrugerea lor arzătoare.

²⁹ S-ar putea să îi vedem pe unii care fac parte din adunarea noastră, sau pe unii în care am semănat sămânța, tinzând să lase piedicile asemenea spinilor să le invadeze viețile și inimile, și să le înăbușe productivitatea spirituală. Putem să îi avertizăm. Când omul tânăr a permis iubirii pentru bogăția amăgitoare să îi înăbușe posibilitățile de a aduce roade, ca un creștin, Isus și-a avertizat discipolii: „Va fi un lucru dificil ca un om bogat să intre în împărăția cerurilor.” Timotei, ca un tânăr supraveghetor în adunare, a fost instruit de apostolul Pavel să îi avertizeze pe cei bogați și pe cei înclinați spre iubirea de bani. (Mat. 19:23, 24; 1Tim. 6:17-

19, *NW*) Noi dorim să îi ajutăm pe alții să scape de încurcături și de preocupări lumești, și să caute în schimb creșterea Teocrației, acum când este momentul. (Isa. 9:6, 7) Vrem să evităm ca această condiție a năpădirii spinilor să ne invadeze solul din propria inimă și minte. În armonie cu un asemenea efort din interiorul nostru, ar trebui să îi ajutăm, cu iubire, și pe alții să facă la fel. Este foarte oportun să păstrăm înaintea noastră cuvintele lui Isus: „Fiți atenți la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare și băutură în exces și cu îngrijorările vieții, iar ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi, ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toți aceia care locuiesc pe toată fața pământului. Rămâneți treji, făcând tot timpul implorări, ca să reușiți să scăpați de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple și să vă mențineți poziția înaintea Fiului omului!” – Luca 21:34-36, *NW*.

„SOLUL BUN”

³⁰ Cine, atunci, sunt cei precum „solul bun” asupra căruia a căzut sămânța, astfel încât, „după încolțire, a produs roade” multiple? (Luca 8:8, *NW*) Aceștia sunt cei care au inimi drepte și bune în care pot primi sămânța Cuvântului. La auzul Cuvântului, ei înțeleg sensul său. Dacă nu îl pricep chiar în acel moment, caută după aceea o înțelegere a acestuia prin spiritul și organizația lui Dumnezeu. Ei se țin de Cuvânt și nu îl cedează, fără milă, păsărilor jefuitoare ale Diavolului.

³¹ Descriind clasa „solului bun”, Isus a spus: „Cât despre cea semănată în pământ bun, acesta este cel ce aude cuvântul și îl înțelege, cel ce aduce roade, într-adevăr, și produce: una o sută, alta șaiszeci și alta treizeci.” (Mat. 13:23, *NW*) Cuvintele lui Isus potrivit relatării lui Luca arată întocmai de ce un asemenea om care ascultă Cuvântul îl înțelege, și de ce aduce atât de multe roade, spunând: „Cât despre cel din pământul bun, acestea sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă curată și bună, îl păstrează și aduc roade cu răbdare.” (Luca 8:15, *NW*) În primul rând, aceștia au o condiție dreaptă și bună a inimii. Odată ce au primit Cuvântul, îl păstrează ca pe un lucru de neprețuit; sunt exact precum solul bun, argilos, fără spini, sol care a fost arat și care poate lăsa sămânța semănată să pătrundă adânc și să fie acoperită, deoarece are o mare adâncime unde reține apă, fără nici o barieră de stâncă dedesubt. Inimile lor depozitează comori de lucruri bune, deoarece își fixează afecțiunile asupra acestora. Când slujitorii noului legământ al lui Dumnezeu vin cu sămânța Cuvântului Său, permit lui Dumnezeu, prin Cuvântul și spiritul Lui, să Își scrie legea pe tablele de carne a inimii, astfel încât, de atunci înainte, ei să facă voința lui Dumnezeu din inimă, prin puterea spiritului Său. Ei își păzesc inima cu toată vigilența, pentru că din ea curg izvoarele vieții. (2Cor. 3:3-6, *NW*; Prov. 4:23) Cât de mult ne bucurăm să mergem cu sămânța Cuvântului lui Dumnezeu la persoane cu asemenea inimi!

³² Care sunt, atunci, roadele pe care le aduc asemenea inimi? Semințele diferitelor boabe produc alte semințe, fiecare varietate de sămânță producându-și propriul soi. Sămânța pe care marele Semănător o răspândește este Cuvântul Împărăției lui Dumnezeu. Astfel, roadele pe care le produce trebuie să fie punerea mărturiei despre Împărăție la alții. O sămânță a Împărăției dă naștere la propriul său soi în predicarea Împărăției. – 1Cor. 15:36-38.

³³ Persoana asemenea „solului bun” primește cu inima sămânța Cuvântului și îl crede, spre dreptate, dar cu gura face o declarație publică, neînfricat, spre salvare. Gura este legată să vorbească din prisosul inimii. După ce am fost favorizați să primim mesajul Împărăției în inimi drepte și bune, noi trebuie ca „întotdeauna să Îi oferim lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care fac o declarație publică pentru numele Lui.” (Rom. 10:10; Mat. 12:34, 35; Evrei 13:15, *NW*) Astfel, atunci când primim sămânța și aceasta prinde rădăcini în noi pentru că o păstrăm și înțelegem sensul Cuvântului lui Dumnezeu, ne-am asumat însărcinarea de a predica, și trebuie să realizăm pe deplin acest lucru pentru ca alții să audă veștile Împărăției. Acea sămânță a Cuvântului lui Dumnezeu nu este moartă, ci este o forță vie. Are puterea de a aduce la suprafață abilități și activități de predicare, astfel cauzând o recoltă a proclamației Împărăției ce va fi culeasă de marele Semănător. Prin Cuvântul și spiritul divin din noi, Dumnezeu creează rodul buzelor noastre. (Isa. 57:19) Inima celor asemenea „solului bun”, cu sămânța vie implantată în ea, este profund mișcată și pune în mișcare corzile vocale, limba și buzele pentru a „predica cuvântul.” Roadele astfel produse sunt dovada că persoana este din clasa „solului bun” și că este, de fapt, chiar un slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că el produce roadele Împărăției câștigă aprobarea marelui Semănător și face posibilă împrăștierea mai multor semințe de către Semănător asupra altor ascultători. Astfel, prin intermediul urmașilor săi el continuă să semene prețioasa sămânță.

RĂBDARE PENTRU O PRODUCTIVITATE MAI MARE

³⁴ Trebuie să exercităm răbdare pentru a produce roade ale Împărăției spre lauda lui Dumnezeu, la fel cum un fermier trebuie să exercite răbdare și să dea dovadă de rezistență atunci când cultivă solul și culturile. Pe măsură ce lucrează, el trebuie să aștepte ca Dumnezeu să facă lucrurile să crească. „În acest fel împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un om care aruncă sămânța pe pământ și doarme noaptea, se trezește ziua, și sămânța încolțește, crește mare, așa cum el nu știe. Pământul dă roade treptat din el însuși, întâi firul de iarbă, apoi tulpina, și în final întregul grăunte în cap. Dar îndată ce roadele o permit, el își scoate secera, pentru că timpul secerișului a sosit.” – Marcu 4:26-29, *NW*.

³⁵ O persoană trebuie să aibă încredere în Dumnezeu pentru a-l face să se dezvolte într-un predicator al Cuvântului, pe deplin competent în a prezenta mesajul în toate locurile și în toate condițiile existente. Manifestând răbdare el își dovedește încrederea în Dumnezeu. La rândul Său, Dumnezeu mărește recolta de semințe a celui răbdător, pentru ca aceste semințe să poată fi împrăștiate prin predicarea Împărăției. „În orice mod ne prezentăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, răbdând multe, prin necazuri, [...] prin îndelungă răbdare, [...] prin vorbire sinceră, prin puterea lui Dumnezeu.” Noi nu ne veștejim și nu renunțăm sub soarele arzător al persecuției și al necazului. (2Cor. 6:4-7, *NW*) Fiind noi înșine întăriți de puterea lui Dumnezeu pentru a răbda, trebuie să îi ajutăm și pe alții să rabde. Este atât de necesar să îi ajutăm pe alții, personal, încurajându-i, rugându-ne pentru ei, dându-le un exemplu bun, luându-i cu noi sau însoțindu-i în serviciul de teren al

predicării Cuvântului. Organizația vizibilă a lui Dumnezeu se străduiește să îi ajute pe toți primitorii seminței să fie roditori până la limita productivității lor. Și astfel continuă să promoveze lucrarea de cultivare asupra celor a căror inimi sunt de tipul solului bun.

³⁶ Isus a arătat că va fi o diferență a recoltei de semințe printre cei în care este semănat Cuvântul lui Dumnezeu, unii producând chiar însutit. Din moment ce calitatea solului și cantitatea de cultivare dată acestuia influențează în mare măsură recolta, și propria noastră rodnicie poate fi determinată, în mod considerabil, pentru fiecare dintre noi prin lucruri asemănătoare. Cu toate acestea, o persoană care produce doar treizeci face o recoltă laudabilă. Oportunitățile sale poate sunt limitate de închisoare, exil, izolare, restricții cauzate de ilegalitate, de boli, infirmitate sau de o vârstă înaintată. Dar această persoană are o inimă dreaptă și bună, și astfel ea este sinceră și zeloasă și depune eforturi altruiste. Prin urmare, recolta sa de vestire a Împărăției, fie prin viu grai, fie prin pagina tipărită, este o recoltă bună.

³⁷ Aducerea unei recolte de șaiszeci denotă oportunități mai mari și o profitare corespunzătoare de pe urma lor. Cei care răspund la invitație în serviciul cu timp integral, sau în serviciul de pionier, au acces la privilegii mai mari și se bucură de oportunități mai mari decât vestitorul obișnuit de grupă. Ei au o sferă mai largă de acțiune și posibilități mai mari. Ei trebuie să se ridice la înălțimea acestora. Bineînțeles, durata noastră de timp la adevăr și existența noastră până la o vârstă înaintată, activi, precum în cazul apostolilor Pavel și Ioan, pot permite mai multe roade. Dar trebuie să facem mai mult decât să avem un anumit timp în serviciul lui Dumnezeu. Trebuie să-l umplem cu eforturi și cu activități pozitive pentru a fi deasupra recoltei de treizeci.

³⁸ Obținerea unei recolte însutită este extraordinară. Dar nu denotă perfecțiunea serviciului în cazul oricărui dintre noi, slujitori imperfecti. Denotă faptul că încercăm să trăim pe deplin la înălțimea oportunităților care se prezintă sau pentru care eliberăm calea. Trebuie să veghem cu vigilență împotriva pătrunderii oricăror spini ai temerilor lumești, ai iubirii de bani și plăceri. Dintre apostolii lui Isus, Pavel, când trăia, „a trudit mai mult decât toți.” (1Cor. 15:10, *NW*) Nu că trebuie să facem comparații între noi, și nici să ne umflăm de mândrie, sau să găsim scuze pentru subproducția noastră. O asemenea cale de acțiune nu este înțeleaptă pentru noi. Dar putem să observăm și să ne bucurăm de creșterea pe care Dumnezeu o dă, în cantități variabile, în cazul diferitor persoane, și putem să studiem motivele pentru acest lucru, spre binele nostru. Toți avem loc de creștere în productivitate. Niciunul dintre noi nu va putea vreodată să fie egal cu marele Semănător în aducerea de roade pentru Dumnezeu. Creștinul care seamănă Cuvântul cu economie, va culege cu economie. Dar cei care se extind cu zel vor fi făcuți de Dumnezeu să abunde în dreptatea răspândirii Cuvântului Său dătător-de-viață. (2Cor. 9:6-12; Ps. 112:9) Aducerea de roade însutit este un țel pentru care merită să ne luptăm.

³⁹ Ridicați-vă ochii, rotiți-i către est și vest, nord și sud, și priviți martorii credincioși ai Dumnezeului Cel Prea Înalt aducând roade precum „solul bun”, unul

treizeci, altul șaiszeci și altul o sută, atât în spatele „cortinei de fier” a dictaturii totalitare, cât și în afara ei. Cât de mult trebuie să se bucure marele Semănător! Ceea ce ne face și pe noi să ne bucurăm alături de El este faptul că aceasta înseamnă o laudă tot mai mare pentru Dumnezeu Cel viu și adevărat. Marele Semănător a spus: „Tatăl meu va fi glorificat prin aceasta, că voi continuați să aduceți multe roade și vă dovediți discipolii mei.” (Ioan 15:8, *NW*) Tatăl nostru cere să se bucure să ne vadă roditori. El este mulțumit, prin urmare, să ne dea viață veșnică în lumea nouă. Pentru dobândirea acestei vieți trebuie ca noi, primitorii Cuvântului Său, să fim roditori acum, înainte de Armagedon. Dar nu doar propria noastră viață în lumea nouă este implicată în productivitatea noastră. Prin faptul că aducem roade, Iehova Dumnezeu este, de asemenea, încântat să le ofere viață și altora, pe care El îi folosește să împrăștie sămânța, și care, în mod asemănător, devin extrem de roditori, spre gloria și justificarea lui Dumnezeu. Cu toate că viitoarea bătălie a Armagedonului va nimici și deșchădăcina toate plantele nelegiuite pe care nu Tatăl nostru cere să le planteze, nu va distruge roadele prețioase ale dreptății noastre în predicarea Cuvântului Său și în promovarea intereselor Împărăției Sale prin Cristos. Atunci, în timpul care a mai rămas înainte de Armagedon, fie ca El să continue să ne cultive ca și slujitori ai Săi și să ne reînnoiască în mod constant tăria pentru a răbda și a aduce mai multe roade, pentru justificarea Sa și pentru propria noastră viață veșnică în a Sa lume nouă! „Cine are urechi, să asculte.” – Mat. 13:9, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum prezintă Matei „Pilda Semănătorului”?
2. Când și cum era semănată atunci sămânța și ce ilustrează Pilda Semănătorului?
- 3,4. Cine este semănătorul? Ce este sămânța?
5. Ce arată faptul că pilda ilustrează patru feluri de soluri?
6. De ce nu sunt salvați cei asemenea solului de lângă drum?
7. Prin ce descriere profetică i-a comparat Isus pe ascultătorii de pe marginea drumului?
8. Cine sunt păsările din pildă și cum acționează acestea?
9. Cum au cedat în fața acestor păsări ascultătorii de pe marginea drumului?
10. Cum au fost asemenea solului de pe marginea drumului mulți dintre cei care au primit literatură?
11. De ce au putut păsările să fure atâtea semințe?
12. Ce putem face în legătură cu această situație, fiind conștienți de toate acestea?
13. În ce fel nu trebuie să fim simpli vânzători de cărți?
14. Cum trebuie să fim asemenea fermierului care dorește să adune roade?
15. Cum sunt răspunzători ascultătorii asemenea „solului de la marginea drumului”, suferind consecințele durității?
16. Cu ce sunt asemănați cei care abandonează? La ce duce abandonul?
17. De ce acest „sol” nu aduce roade la perfecțiune?
18. Cum primesc „sămânța” ascultătorii asemenea „solului stâncos” și de ce vine peste ei un „timp de încercare”?

19. Cum acționează ei sub această „arșiță” și altfel decât cine?
20. Ce cuvinte ale lui Isus uită ei?
21. De ce se poticnește și se ofensează această clasă?
22. Cum ar putea ei să fie fericiți și astfel cu cine s-ar putea asemena?
23. De ce privilegiu nu țin ei cont? Ce nu câștigă ei?
24. Ce trebuie să facem față de cei în care am semănat sămânța, anticipând necazul care va veni? Cum influențează aceasta numărul martorilor?
25. Cum este descrisă calea de acțiune a clasei asemenea solului plin de spini?
26. Cum permit ei lucrurilor asemenea spinilor să le înăbușe productivitatea?
- 27,28. Ce măsuri trebuie să ia cei năpădiți de spini? Altminteri, care va fi sfârșitul lor?
29. Ce putem face pentru a-i ajuta, precum și în interesul nostru?
30. Cum acționează față de sămânța semănată cei asemenea „solului bun”?
31. Cum i-a ilustrat Isus și ce a arătat că vor face?
32. Care sunt roadele pe care le aduc aceste inimi?
3. De ce trebuie să producă asemenea roade persoana asemenea „solului bun”?
- 34,35. (a) Ce calități trebuie să exercităm asemenea fermierului? (b) Cum trebuie să le ajutăm pe alte persoane asemenea „solului bun”?
36. Cum este determinată recolta noastră și de ce unii aduc roade în număr de treizeci?
37. Cum aduc alții șaiszeci?
38. Ce denotă producerea de o sută și cum o facem?
39. De ce ne bucurăm astăzi mai ales de productivitatea clasei asemenea „solului bun” și ce înseamnă aceasta pentru toți acești roditori?

„Propovăduiește Cuvântul”

„Iehova a făcut predicarea ca fiind cea mai importantă lucrare pe care oricare dintre noi ar putea să o facă în această lume.” Astfel a declarat *Turnul de Veghere*, numărul din 15 decembrie 1949, care a examinat în detaliu subiectul „Propovăduiește Cuvântul”. Această lucrare de predicare are de-a face cu eliberarea permanentă a persoanelor ascultătoare de la efectele cauzatoare de moarte ale căderii primului om.

De ce cel mai mare om care a trăit vreodată a renunțat la slujba sa laică în floarea vieții? Pentru a predica! Ce și-a instruit El, Isus Cristos, asociații să facă? Să predice! Și ce le-a spus el celor din afara cercului său de apostoli? Tot să predice! (Luca 9:1, 2, 6, 59, 60) În plus, după moartea și învierea sa, Isus a pus din nou pe umerii urmașilor săi obligația de a fi martorii Lui, în rândul tuturor națiunilor, până la marginile pământului. Prin urmare, predicarea acestui mesaj a devenit nu numai o lucrare de mare importanță, ci una de consecință mondială. – Mat. 28:19, 20; Faptele 1:8.

Opoziția și persecuția nu trebuiau să oprească această lucrare de predicare. Saul din Tars, de fapt, a făcut cunoștință cu ea în timpul flăcărilor dezlănțuite de ură, în

zilele după ce predicatorul Ștefan a fost scos afară și omorât cu pietre. Dar acest lucru nu l-a împiedicat pe acest om Saul să devină apostolul Pavel, care mai tarziu a scris: „Vai de mine dacă nu predic Evanghelia!” (1Cor. 9:16) Lucrarea de predicare a lui Pavel l-a dus departe. Sub tot felul de greutăți, încercări și necazuri, l-a purtat departe de casă. El a mers mai departe sub tot felul de greutăți, încercări și necazuri. El nu a renunțat niciodată la predicarea sa. El a dus o luptă bună. Și când calea sa se apropia de final, în timp ce stătea în închisoare, el a fost bine calificat să-și sfătuiască prietenul și însoțitorul, pe Timotei. (Rom. 8:35-39; 2Cor. 11:23-28; 2Tim. 4:6, 7) Pavel scria: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos, care este destinat să-i judece pe cei vii și pe cei morți, și prin manifestarea sa și a împărăției sale: propovăduiește cuvântul.” – 2Tim. 4:1, 2, NW.

Pavel și-a făcut astfel însărcinarea și apelul către Timotei cât de puternic posibil, înaintea lui Dumnezeu și a lui Cristos, „stăpânirile înalte.” (Faptele 10:38-42, 1Regi 22:14; Dan. 3:17, 18; Faptele 4:18-20; 5:29, 32; Rom. 13:1) Nicio instanță umană, putere politică sau sistem religios să nu se considere deasupra lui Dumnezeu și a lui Cristos, sau să încerce să contramandeze apostolii, împiedicând sau interzicând lucrarea de predicare a martorilor lui Iehova astăzi, în acest timp de „manifestare a Sa și a Împărăției Sale”. Și pentru că această poruncă de a predica nu își are originea în oameni sau în „Societatea Turnul de Veghere”, ci în Atotputernicul Dumnezeu, martorii lui pun predicarea Evangheliei înainte de orice altceva în viața lor și dacă este necesar, sunt dispuși să ajungă într-un lagăr de sclavi comunist sau de-al lui Hitler și acolo să moară încet.

Ce, cum, unde, când, și de ce să predice? Pavel spune „propovăduiește cuvântul” lui Dumnezeu, care trebuie să fie studiat și folosit pentru a învăța, a mustra, a corecta și a-i instrui pe alții. (2Tim. 3:14-17) De exemplu, Pavel a arătat cum și unde trebuie făcută această predicare: „În public și din casă în casă”, în conformitate cu modelul oferit de Cristos. – Faptele 20:20, 21, 25, RS; Mat. 4:12-17, 23; Luca 8:1; 9:1, 2; 10:1.

Și când este posibil să propovăduim? „Stăruiește asupra lui la timp favorabil și nefavorabil”, sfătuiește Pavel. (2Tim. 4:2, NW) Poate că toți sunteți obosiți după o zi de muncă, sau poate zaceți într-o închisoare murdară, și totuși ocazia este un „timp foarte favorabil” pentru ascultători. Prin urmare, predică! Faceți acest lucru pentru a vă salva viața. Trăim într-un timp critic. Sfârșitul acestei lumi este asupra noastră. Nu avem timp de pierdut. Viața ta și viața altora este în joc. Deci, „propovăduiește cuvântul!” – 1Tim. 4:16.

Întrebări de la cititori

● **Darul vorbirii în limbi, în biserica timpurie, era întotdeauna manifestat în limbile folosite de oameni, sau era uneori evidențiat în limbi străine pentru toți oamenii? - L. S., New York.**

Pavel a scris: „Dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, dar n-aș avea iubire, aș deveni o bucată de alamă zângănitore sau un cimbal zgomotos.” (1Cor. 13:1, NW) Aici Pavel a făcut o distincție între limbile oamenilor și limbile îngerilor, și

cu siguranță aceasta din urmă nu ar fi înțeleasă de către oameni. Cu toate acestea, este evident că darul limbilor prin spirit, uneori, le-a permis oamenilor să vorbească în limba îngerilor. Este posibil ca în timpul Rusaliilor, când spiritul sfânt a fost revărsat, unii să fi vorbit în limba îngerilor, care din cauza caracterului străin pentru urechile omenești a adus acuzația că acei creștini erau în stare de ebrietate. Desigur, starea de ebrietate nu putea fi folosită pentru a explica abilitatea bruscă de a vorbi în diferite limbi umane, deși ar putea fi considerată de batjocoritori ca un discurs inspirat care era de neînțeles pentru urechi umane. (Faptele 2:1-13) Fără darul interpretării, acesta nu ar edifica nici un om, ci ar fi ca „o bucată de alamă zăngănitore sau un cimbal zgomotos.” – 1Cor. 12:10.

• **Nu trebuiau să continue darurile vorbirii în limbi, de vindecare etc., și după timpul apostolilor, conform celor spuse de Isus în Marcu 16:17, 18? – A. J., Pennsylvania.**

Autenticitatea acestor versete este discutabilă, deoarece Marcu 16 se încheie cu versetul 8 în manuscrisele vechi și de încredere Vatican 1209 și Sinaitic, deși versetele 9-20 apar în cel Alexandrin și în alte manuscrise și versiuni antice. Cu toate acestea, chiar și aceste versete discutabile citate la întrebarea de mai sus, nu spun că astfel de lucruri vor continua după apostoli, ci numai după Isus. Aceste daruri în biserica timpurie nu ar fi putut continua mult timp după moartea apostolilor, pentru că numai prin apostoli erau transmise altor persoane astfel de daruri. (Faptele 8:7-21; 19:6) Pavel a spus, în mod clar, că astfel de daruri nu vor continua: „Fie că este vorba de darurile de profeție, vor fi înlăturate; fie că este vorba de vobirea în limbi, vor înceta; fie că este vorba de cunoștință, va trece.” (1Cor. 13:8, *NW*) Esența raționamentului lui Pavel în restul acestui capitol este că astfel de daruri miraculoase ale spiritului au fost date pentru a întări Biserica timpurie în faza ei de copilărie, dar că odată întărită și matură, nu mai avea nevoie de asemenea daruri ale vorbirii în limbi, de vindecare etc., pentru a o menține sau susține.

• **Dacă nu va fi nici o înviere a celor răi, de ce a citat *Turnul de Veghere* versetul din Faptele 24:15 din *O Traducere Americană*, care spune: „Va fi o înviere a celor drepți și a celor răi”? – Un cititor din Ohio.**

Nu vedem niciun motiv pentru a fi deranjați cu privire la utilizarea cuvântului „răi” în legătură cu învierea. Noi nu putem susține un singur înțeles și o singură aplicare a cuvântului „răi”. Totul depinde dacă răutatea este deliberată și persistentă, sau dacă este făcută altfel.

De exemplu, Efeseni 6:16 vorbește de „săgețile arzătoare ale celui rău”, și folosește cuvântul grecesc *ponerós*; de fapt, 1Ioan 2:13, 14; 3:12; 5:18, 19 toate vorbesc de „cel rău”, folosind *ponerós*, și însemnând Satan Diavolul. Și totuși, când se adresează discipolilor săi, în predica de pe Munte, Isus le-a zis: „Dacă voi, deși sunteți răi [*poneros*], știți să le dați daruri bune copiilor voștri”, etc. (Mat. 7:11; Luca 11:13) El a mai spus că Dumnezeu a făcut „să răsară soarele Său și peste cei răi [*poneros*], și peste cei buni.” (Mat. 5:45, Luca 6:35) Coloseni 1:21 ne

spune că noi am fost cândva dușmani ai lui Dumnezeu, „în mintea voastră prin fapte rele [*poneros*]”. De asemenea, Ezechiel 18:21,23 spune: „Dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a comis și respectă toate legile mele și face ce este legal și drept, în mod sigur va trăi, nu va muri. Îmi găsesc eu plăcerea în moartea celui rău? zice Domnul DUMNEZEU. Nu doresc Eu ca el să se întoarcă de la căile lui și să trăiască?”

Deci, vedem că cei care au scris Biblia au utilizat cuvintele cu sensul de răutate sau a fi rău într-un mod general, uneori pentru a-i include pe cei care pot fi recuperați spre dreptate și cruțați de Gheena. Deci, *O Traducere Americană* nu a comis nicio eroare gravă de doctrină când vorbește despre o „înviere a [...] celor răi”, și nici *Turnul de Veghere* când a citat din acea traducere. Desigur, aici nu ar fi putut însemna o răutate deliberată, dincolo de punctul de recuperare, așa cum se face referire la Psalmul 145:20: „Pe toți cei răi El îi va distruge.”

● **Având în vedere ceea ce are de spus Deuteronomul 4:15-23 cu privire la facerea unui chip cioplit, este considerată corectă, din punct de vedere scriptural, fotografierea anumitor persoane în scopul afișării lor de orice fel, sau pentru alte utilizări? – P. S., Indiana.**

Interdicțiile cu privire la facerea de chipuri a avut de-a face în mod specific cu realizarea de chipuri în scopul închinării. Izraeliții nu au fost împiedicați să facă chipuri în alte scopuri, dar din moment ce facerea de chipuri în acele timpuri era, aproape invariabil, de natură idolatră, s-au făcut puține chipuri în rândul izraeliților. Cu toate acestea, au existat chipuri sau asemănări ale heruvimilor în cort, atât pe draperii, cât și pe capacul chivotului. Solomon a făcut chipuri de boi care să sprijine ligheanul pentru templu, și chipuri de lei pentru tronul lui. Ar fi exagerat să legăm fotografiile făcute în diverse scopuri, desigur altele decât închinarea, cu facerea de idoli. Fotografia, pictura și sculptura pot servi în scopuri utile sau artistice, prezentând cu exactitate persoane sau lucruri. Imaginile sunt adesea educaționale, și se spune că o imagine spune mai mult decât o mie de cuvinte.

TURNUL de VEGHERE

15 DECEMBRIE 1950

Nr. 24

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

Cuprins:

- LAUDĂ PENTRU ÎNTEMEIATORUL NOII LUMI - Pag.743
- MARTORII LUI IEHOVA ÎNDURĂ DIN NOU URA
TOTALITARĂ - Pag.751
- ACEASTĂ MASCARADĂ NUMITĂ CRĂCIUN - Pag.754
- CARITATEA RELIGIOASĂ VERSUS
FAPTELE BUNE - Pag.758
- MULȚIMEA DE LAUDĂTORI AI LUMII NOI - Pag.762
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.769

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

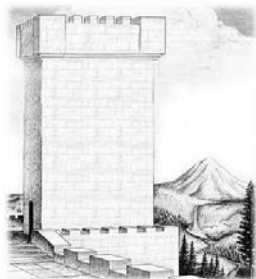
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N. Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Laudă pentru Întemeietorul Noii Lumi

„Lăudați-L pe Iah, voi oameni, pentru că Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” – Apoc. 19:6, *NW*.

ALELUIA! Iehova Și-a luat puterea de drept asupra pământului nostru și a început să domnească în calitate de rege. Acesta este un fapt de care toate popoarele pământului ar trebui să ia serios aminte în decursul anului 1951. El semnifică faptul că o nouă lume dreaptă se apropie, și în mod cert va veni, prin puterea Dumnezeului Atotputernic. Este ceva ce trebuie să facem cunoscut! O schimbare minunată va veni, cu siguranță, pe tot acest glob, care va fi un credit pentru domnia lui Dumnezeu și care va însemna un trai liniștit, sigur și prosper pentru toți oamenii cu bună voință. Oamenii nu vor mai crede că Dumnezeu a părăsit pământul, și nici nu se vor mai întreba de ce El a permis ca răutatea să domnească pe pământ în ultimii șase mii de ani. A sosit timpul Lui stabilit pentru a clarifica marele mister și pentru a soluționa controversa violentă legată de suveranitatea universului.

² Ce parte minusculă a universului nemărginit o reprezintă pământul nostru! Totuși, acesta este acum cel mai important loc în care trebuie decisă, în cele din urmă, această chestiune a Suveranității Universale. Și ea va fi decisă; nu în favoarea Națiunilor Unite sau a altor elemente ale acestei lumi vechi, ci în favoarea Celui Drept, Iehova. De aceea, El a început să domnească în calitate de rege al unui guvern mondial nou, pentru acest pământ, începând cu data stabilită de El, anul 1914 A.D. Nu are importanță că acest lucru s-a întâmplat acum treizeci și șase de ani; o persoană informată are cu atât mai multe motive pentru care ar trebui să-și examineze calea de acțiune în viață și planurile de viitor, pentru a vedea dacă sunt în armonie cu schimbarea inevitabilă care se apropie cu rapiditate. Se cuvine, de asemenea, ca fiecare persoană informată să răspândească informația îmbucurătoare la cât de mulți alții posibil, pentru ca aceștia să se poată pregăti pentru viața în Noua Lume a lui Dumnezeu.

³ Noi trăim în cea mai minunată perioadă a întregii istorii a omenirii, când avem privilegiul de a fi martori la tranziția de la această lume veche cauzatoare de moarte, la Noua Lume dătătoare-de-viață despre care profeții inspirați au vorbit în termeni atât de bogați. Acum este timpul oportun pentru a ne jura supunere eternă față de Întemeietorul, Creatorul și Domnitorul Lumi Noi, și să îi luminăm și

îndemnăm pe alții să facă la fel, pentru că acea acțiune duce la dobândirea vieții noastre în Lumea Nouă. Toate profețiile strălucitoare se concentrează asupra acestei perioade de tranziție extrem de importantă pentru a-i arăta marea însemnătate, ca să ne stabilim corect calea de acțiune. Ultima carte a Bibliei descrie simbolic evenimentele importante care au marcat sau care urmează să marcheze acest timp, și ne îndeamnă ce să facem dacă dorim să ne bucurăm de viață în lumea care va veni. Aceasta prezice ce va face o mare mulțime de oameni în acest scop. Acum depinde de noi să decidem dacă vom fi incluși în acea mare mulțime care ia parte la împlinirea profeției. Acolo, la Apocalipsa 19:6, conform *Noului Testament al Secolului al Douăzecilea* (ediția 1901), noi citim: „Apoi am auzit ceea ce părea a fi vocea unei mari mulțimi, și precum sunetul multor ape, și precum sunetul zgomotos al tunetelor, toate zicând: ‘Lăudați pe Domnul! Domnul este Rege, Dumnezeu nostru, cel Atotputernic.’” *Noul Testament în Engleza de Bază* (ediția 1941) spune: „Și la urechile mele a ajuns glasul unei mari armate, precum sunetul apelor, și precum sunetul tunetelor zgomotoase, zicând: ‘Lăudați pe Domnul: pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Domnitorul tuturor, este Rege.’”

⁴ În textul grecesc original al Bibliei, cuvântul „Aleluia” apare în versetul de mai sus. Practica generală a traducătorilor este de a transfera acest cuvânt literalmente în engleză, ca de exemplu în *Versiunea Americană Standard* și în *Versiunea Revizuită Standard*: „Hallelujah! Pentru că Domnul Dumnezeu nostru cel Atotputernic domnește.” Totuși, observați mai sus că *Noul Testament al Secolului al Douăzecilea* și *Noul Testament în Engleza de Bază* traduc cuvântul cu „Lăudați pe Domnul”. Dar „Hallelu-jah” este în ebraică și înseamnă literal „Lăudați pe Iah”, ca o poruncă adresată unui număr de persoane. Prin urmare, *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* face cea mai directă traducere când redă Apocalipsa 19:6 în modul următor: „Și am auzit ceea ce era ca glasul unei mari mulțimi, precum sunetul multor ape, și precum sunetul tunetelor puternice. Ei spuneau: ‘Lăudați pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova, Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.’” Această traducere, face clar, de asemenea, nu doar că Iehova domnește sau guvernează ca rege, ci și că El a început să domnească în calitate de rege, la un moment dat. Aceasta este în conformitate cu redarea de către Rotherham în traducerea *Emphasised Bible*: „Hallelujah! Pentru că Domnul Dumnezeu [nostru] cel Atotputernic a devenit Rege.” Începutul domniei Sale este un motiv pentru care să Îl laudăm.

⁵ Numele „Jah” este o abreviere de la „Jehovah” sau „Yahweh”. Chemarea de aici pentru a-L lăuda este ultima dintr-o serie de cinci astfel de chemări de a-L lăuda pentru evenimentele uluitoare pe care Le aduce, evenimente pe care le vedem împlinindu-se astăzi. Ca să înțelegem cadrul acestor serii de chemări cităm întregul pasaj. (Apoc. 19:1-6) din *Traducerea Noii Lumi*: „După aceste lucruri am auzit ceva ca glasul puternic al unei mari mulțimi în cer. Ei ziceau: ‘Lăudați pe Jah voi, oameni [nota marginală: Ei au spus: ‘Hallelujah’]! Salvarea, gloria și puterea sunt ale Dumnezeului nostru, pentru că judecățile Sale sunt adevărate și drepte. Căci El a executat judecata asupra prostituatei celei mari, care a corupt pământul

cu adulterul ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.’ Și, imediat, au zis a doua oară: ‘Lăudați pe Iah, voi, oameni [Hallelujah]! Fumul ei continuă să se înalțe pentru totdeauna.’ Cele douăzeci și patru de persoane înaintate în vârstă și cele patru creaturi vii au căzut cu fața la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care stă pe tron, și au zis: ‘Amin! Lăudați pe Iah, voi, oameni [Hallelujah]!’ Și de la tron a ieșit un glas care a zis: ‘Lăudați pe Dumnezeul nostru, voi, toți robii săi, care vă temeți de el, mici și mari!’ Și am auzit ceea ce era ca glasul unei mari mulțimi, ca sunetul multor ape, și ca sunetul tunetelor puternice. Ei ziceau: ‘Lăudați-L pe Iah, voi, oameni [Hallelujah], pentru că Iehova, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, Și-a început domnia ca rege.’”

⁶ Timp de mii de ani, oamenii credincioși din vechime, de la Ioan Botezătorul până la Abel, primul martir, au privit către stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în mâinile Seminței Sale, Mesia sau Cristos. Timp de nouăsprezece secole, urmașii creștini ai lui Mesia, Isus Cristos, s-au rugat rugăciunea pe care el ne-a învățat: „Tatăl nostru din ceruri, sfințească-se Numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10, *NW*) Și acum că Tatăl ceresc a început să domnească în calitate de rege, în împlinirea promisiunii Sale din vechime, și ca răspuns la rugăciunile creștine, nu este drept să Îl laudăm? Cu siguranță este! Pentru că domnia Sa regală înseamnă eliberarea noastră din această lume apăsătoare și binecuvântări de nedescris în Noua Lume liberă. Dar cum se face că, în primul nostru paragraf, am spus că El a început să domnească în calitate de rege în anul 1914 A.D.? Iată cum.

NAȘTEREA ÎMPĂRĂȚIILOR DIN LUMEA VECHIE

⁷ Observăm în Apocalipsa, capitolul 19, că declarația conform căreia Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege este făcută în conexiune cu înfrângerea marelui Babilon mistic. Apocalipsa 19:2 (*NW*) îl descrie ca „marea prostituată care a corupt pământul cu adulterul ei.” Îngerul care a dat descoperirea apostolului Ioan vorbește despre Babilon ca de „marea prostituată care stă pe multe ape, cu care împărații pământului au comis adulter, în timp ce acei care locuiesc pământul au fost îmbățați cu vinul adulterului ei.” Ioan ne spune: „Pe fruntea ei era scris un nume, un mister: ‘Babilonul cel Mare, mama prostituatelor și a lucrurilor dezgustătoare ale pământului.’” (Apoc. 17:1, 2, 5, *NW*) Acest lucru s-a întâmplat la mai bine de șase sute de ani după ce orașul Babilon de pe râul Eufrat a fost înfrânt de împărații Darius și Cyrus, în anul 539 î.C., potrivit decretului lui Iehova Dumnezeu. Când Babilonul din vechime a fost doborât de pe poziția sa ca a treia putere mondială din istoria Bibliei, Dumnezeu Și-a arătat astfel atotputernicia, dar nu a început să domnească atunci peste întreg pământul. Babilonul mistic, organizația lumii lui Satan, a rămas în continuare. Atunci când Dumnezeu va începe, într-adevăr, să domnească în calitate de rege, el va răsturna și va distruge marele Babilon mistic ce are putere și influență asupra întregii lumi. Când această acțiune a lui Dumnezeu va fi completată va uimi întreg pământul, cu mult mai mult decât a făcut-o răsturnarea Babilonului din vechime.

⁸ Cât de potrivit este ca atunci când Iehova Dumnezeu va răsturna și distruge Babilonul mistic de astăzi, să fie anunțat că domnește în calitate de rege! Primul loc în care o împărăție anti-Iehova a fost înființată, după potopul din zilele lui Noe, a fost Babilon sau Babel. Primul rege al aceluia oraș a fost Nimrod, dușmanul rebel al Adevăratului Dumnezeu. Geneza 10:8-10 ne informează: „Cuș [nepotul lui Noe] a născut pe Nimrod: el a început să fie un puternic pe pământ. El a fost un puternic vânător înainte de [sau, în opoziție cu] Iehova: de aceea, se spune: Ca Nimrod, puternic vânător înainte de Iehova. Și începutul împărăției sale a fost Babel, Erec, Accad, și Calne, în țara Șinear.” (*AS; McClintock & Strong's Cyclopaedia*) Împărăția lui Nimrod la Babel sau Babilon nu a fost niciodată autorizată de Iehova, ci a fost înființată în sfidare față de El, și pentru a minimaliza Numele și Suveranitatea Sa universală. Cu multe secole mai târziu, când Babilon a devenit o putere mondială mai mare decât Egiptul și Asiria, și-a arătat în mod nerușinat ostilitatea față de Iehova Dumnezeu, distrugând Ierusalimul și luându-i poporul în exil.

⁹ Dumnezeu cel Prea Înalt Și-a reținut binecuvântările de la regii Babilonului, dar l-a înălțat și l-a aprobat pe Melchisedec, regele Salemului, care mai târziu a devenit Ierusalim. Numele său dezvăluie motivul, pentru că înseamnă „regele dreptății”, iar numele orașului său Salem înseamnă „pace”. Melchisedec nu și-a moștenit regalitatea de la tatăl său pământesc, sau prin intermediul mamei sale, și nu avea succesor la tron. Prin urmare, a fost folosit în istoria profetică pentru a-l preumbri pe Regele drept al Lumii Noi, Fiul Lui Iehova, Isus Cristos.

¹⁰ Melchisedec l-a întâlnit pe credinciosul Avraam după victoria sa asupra regelui Șinearului Babilonian și a aliaților săi. În legătura cu asta citim: „Și Melchisedec, rege al Salemului, a adus pâine și vin; și el era Preot al Dumnezeului cel Prea Înalt. Și acesta l-a binecuvântat, și a zis: ‘Binecuvântat să fie Avraam, al Dumnezeului Cel Prea Înalt, posesorul cerului și al pământului; și binecuvântat să fie Dumnezeu cel Prea Înalt, care i-a dat pe dușmanii tăi în mâinile tale. Și el [Avraam] i-a dat o zecime din tot.’” (Gen. 14:18-20, *AS*) Citim și de ce Melchisedec l-a preumbrit pe Isus Cristos: „Isus, care a devenit pentru totdeauna un mare Preot după asemănarea lui Melchisedec. Căci acest Melchisedec, rege al Salemului, preot al Dumnezeului Cel Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul regilor și l-a binecuvântat și căruia Avraam i-a dat a zecea parte din toate, este, în primul rând, potrivit traducerii numelui său ‘Rege al dreptății’, iar apoi și rege al Salemului, adică ‘Rege al păcii’. Fiind fără tată și fără mamă, fără genealogie, fără început al zilelor și sfârșit al vieții, ci fiind făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pentru totdeauna.” (Evrei 6:20 până la 7:3, *NW*) Melchisedec l-a reprezentat pe Iehova ca Rege.

¹¹ Multe secole mai târziu, Iehova Dumnezeu a început să domnească peste o națiune, cea a Israelului. Orașul Ierusalim a devenit capitala Sa, și Regele David a fost primul care a domnit acolo. Dar cu secole înainte de acest moment, Dumnezeu fusese adevăratul lor Rege, deși era nevăzut. Profetul Moise a atestat acest fapt la Marea Roșie, când Dumnezeu a înecat armatele egiptene care îi urmăreau de zor pe izraeliții care scăpau. Moise a cântat atunci: „Iehova va domni pentru

totdeauna. Deoarece caii lui Faraon au intrat în mare cu carele și cu călăreții lui, și Iehova a adus înapoi apele mării asupra lor; dar copiii lui Israel au pășit pe uscat în mijlocul mării.” Și când se afla chiar la granița Țării Promise, vorbind despre Israel ca „Jéshurun” sau „Cel Drept”, Moise a cântat: „Și el era rege în Jéshurun, când căpeteniile poporului erau adunate, toate semințiile lui Israel împreună.” (Ex. 15:18, 19 și Deut. 33:5, AS) Ghedeon, eliberatorul izraeliților de invadatorii madianiți, a recunoscut acel fapt vital. Așadar, când poporul a vrut să-l facă regele lor uman vizibil, Ghedeon a zis: „Eu nu voi domni peste voi, și nici fiul meu nu va domni peste voi; Iehova va domni peste voi.” – Jud. 8:23, AS.

¹² Este înțelept acum ca noi să Îl recunoaștem pe Iehova Dumnezeu nostru ca rege? Da. Într-adevăr, în mijlocul acestei lumi pline de regi umani și conducători princieri este nevoie de credință pentru a recunoaște că El este acum Rege domnitor peste poporul Său, și că trebuie să fie ascultat ca atare. Dar izraeliții au arătat că vom suferi dacă respingem această credință sau cădem de la ea. În zilele profetului Samuel, ei i-au cerut să pună un rege vizibil peste națiunea lor, pentru a corespunde cu regii acestei lumi. Îndurerat, Samuel a dus problema la Dumnezeu în rugăciune. „Iar Iehova i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce îți spun; pentru că nu te-au respins pe tine, ci M-au respins pe Mine, ca să nu mai fiu Rege peste ei.” (1Sam 8:7, AS) Toate experiențele lor legate de regi umani sunt clar declarate de cuvintele lui Iehova către izraeliți: „Unde este acum regele tău, ca să te salveze în toate orașele tale, și judecătorii tăi, despre care ziceai: Dă-mi un rege și prinți? Ți-am dat un rege în mânia Mea și îl voi îndepărta în furia Mea.” (Osea 13:10, 11, AS) Ultimul lor rege uman a fost îndepărtat în mânie divină, atunci când armatele Babilonului au distrus Ierusalimul, în anul 607 î.C. La fel, ultimii regi și conducători princieri ai creștinătății vor fi îndepărtați în mânia lui Dumnezeu în bătălia de la Armagedon, în mijlocul unui necaz preumbrat de distrugerea Ierusalimului.

¹³ Al doilea rege pe care profetul lui Iehova l-a uns peste Israel a fost un om plăcut după inima Sa, David, păstorul din Betleem. Regele David a fost cel care a smuls Sionul, citadela Ierusalimului, de la ocupanții lui păgâni și l-a făcut capitala Israelului. El a adus în capitală și în apropierea palatului său, simbolul prezenței lui Iehova alături de poporul Său, și anume chivotul sacru al legământului. A făcut pregătiri pentru construirea unui templu glorios să-l găzduiască. Pentru un asemenea zel față de închinarea Dumnezeului cel Viu și Adevărat, Iehova a făcut un legământ cu David pentru o împărăție veșnică, ca unul dintre urmașii lui David să fie rege pentru totdeauna. Urmașul, sau „fiul lui David”, urma să fie Isus Cristos, născut dintr-o fecioară descendentă din Regele David. Regii din linia lui David au domnit ca reprezentanți vizibili ai adevăratului Rege al Israelului, Iehova Dumnezeu, și se spunea, așadar, că stăteau pe tronul Său. După cum este scris despre fiul și succesorul Regelui David: „Apoi Solomon a stat pe tronul lui Iehova, ca rege, în locul lui David, tatăl său, și a prosperat; și tot Israelul l-a ascultat.” David, când a renunțat la tronul său în favoarea lui Solomon, s-a rugat și l-a recunoscut pe Dumnezeu ca Rege, spunând: „A ta, O Iehova, este măreția, puterea, gloria, victoria, și maiestatea; pentru că tot ce este în ceruri și pe pământ este al

Tău; a Ta este Împărăția, O Iehova, și Tu ești înălțat ca și Cap deasupra tuturor. Atât bogățiile cât și onoarea vin de la Tine, și Tu domnești peste toate.” (1Cron. 29:23, 10-12, AS) În concordanță cu Psalmul 48:1, 2, însuși Isus a spus despre Ierusalim: „Acesta este cetatea marelui Rege.” (Mat. 5:34, 35) Așadar, prin regele Său uns care domnea la Ierusalim, Iehova Dumnezeu domnea ca rege peste tărâmul Israelului.

REGE AL LUMII – DE CÂND?

¹⁴ În legământul Său cu David, făcut pentru o Împărăție veșnică prin care a promis ca niciodată să nu înlătore regalitatea din linia lui David, Dumnezeu a spus în ceea ce îi privește pe succesorii lui David la tron: „Dacă va comite nelegiuire, îl voi pedepsi cu toiagul oamenilor și cu nuiaua copiilor oamenilor, dar bunătatea Mea iubitoare nu se va depărta de el, cum am retras-o de la Saul, pe care l-am înlăturat dinaintea ta. Casa ta și împărăția ta vor fi întărite pentru totdeauna înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe veșnicie.” (2Sam. 7:14-16, AS) Așadar, din anul 621 î.C. până în 607 î.C., Dumnezeu i-a pedepsit pe succesorii necredincioși ai lui David – de la Ioiachim la Zedechia – cu toiagul imperialiștilor Babilonieni. Împărații Ioiachim și Zedechia au fost obligați să părăsească tronul și au fost luați captivi în Babilon; Ierusalimul, palatele și templul lui au fost distruse.

¹⁵ În acest fel, s-a împlinit profeția către regele Zedechia: „Așa zice Domnul Iehova: Îndepărtați cununa, dați jos coroana; nu va mai fi la fel. Înălțați ce este înjosit și înjosiți ce este înălțat. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna! Și aceasta nu va mai fi până va veni cel ce are drept la ea, și lui i-o voi da.” (Ezec. 21:26, 27, AS) Astfel, prin propria Lui decizie, Iehova a încetat să domnească în calitate de rege peste Israel și tărâmurile sale. Prin utilizarea armatelor neamurilor, El a răsturnat reprezentarea vizibilă a împărăției Sale pe pământ, în anul 607 î.C. În toamna aceluși an, la pustiirea completă a Ierusalimului și a lui Iuda, au început timpurile neamurilor sau „timpurile stabilite națiunilor”, pentru a dura „șapte timpuri”, sau 2520 de ani. (Dan. 4:16, 23, 25, 32) Împărăția Lui Dumnezeu peste orice parte a pământului a fost astfel suspendată.

¹⁶ Atunci când clerul evreiesc l-a respins pe Isus înaintea lui Pilat din Pont la Ierusalim, în anul 33 A.D. cu strigătul: „Nu avem alt rege, decât pe Cezar”, era obligatoriu ca timpurile dominației neamurilor să continue. Isus a refuzat să se amestece în permisiunea lui Dumnezeu a celor „șapte timpuri” pentru dominația neamurilor. Astfel, el nu a „restabilit [atunci] din nou împărăția Israelului.” El a profetit că aceste timpuri se vor derula pe toată lungimea lor, care va fi până în toamna anului 1914 A.D. (Ioan 19:15; Faptele 1:6; Luca 21:24) „Dar omul acesta a oferit o singură jertfă pentru păcate, pentru totdeauna, și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci până când dușmanii săi vor fi făcuți așternut al picioarelor sale.” (Evrei 10:12, 13, NW; Ps. 110:1, 2) Acest lucru a însemnat că Isus a trebuit să aștepte la dreapta lui Dumnezeu până în anul 1914, pentru că Iehova Dumnezeu nu-și schimbă timpurie și sezoanele stabilite, ci le respectă cu loialitate. În anul 1914 a fost timpul ca Dumnezeu să îi dea Împărăția Fiului Său credincios, „care are drept la ea,” și ca Fiul să vină în Împărăție, în împlinirea

legământului făcut cu strămoșul său, David. La acea dată era timpul ca El să acționeze la invitația Tatălui Său ceresc: „Cere-Mi, și îți voi da națiunile ca moștenire, și cele mai îndepărtate colțuri ale pământului ca posesie. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; tu le vei zdrobi în bucăți ca pe vasul unui olar.” (Ps. 2:7-9, *AS*) Din moment ce a primit națiunile pământului pentru a le zdrobi și sparge în bucăți ca pe vasele de lut zdrobite cu un toiag de fier, acest lucru indică faptul că „timpurile stabilite națiunilor” s-au sfârșit.

¹⁷ În anul 1914, la sfârșitul acelor „timpuri stabilite”, Iehova a început să domnească în calitate de rege. Cum știm acest lucru? Ei bine, la începutul acelor timpuri, în 607 î.C., El a încetat să domnească, răsturnând conducerea regelui Zedechia la Ierusalim. L-a alungat de pe „tronul lui Iehova” și a lăsat neamurile babiloniene să zdrobească Ierusalimul în bucăți și a permisă să fie călcat în picioare de națiuni. Prin urmare, sfârșitul acelor timpuri în anul 1914 a însemnat chiar opusul. Atunci, Atotputernicul Dumnezeu și-a luat iar puterea Sa cea mare. A început să domnească în calitate de rege, nu în Ierusalimul pământesc sau peste fosta țară promisă Palestina, ci peste întregul pământ și peste toate națiunile din interiorul și din afara creștinătății. A făcut acest lucru în amintirea legământului Său pentru împărăție cu David, instalându-l pe vrednicul Fiu al lui David, Isus Cristos, ca Rege al Lumii Noi. Nu ca Rege pe un tron material, într-un Ierusalim pământesc, ci pe „tronul Lui Iehova” care este în cer și unde Isus a stat, așteptând ca toți dușmanii lui să fie făcuți așternutul picioarelor sale. „Cerul este tronul Meu, și pământul este așternutul picioarelor Mele,” zice Iehova. (Faptele 7:49, *NW*; Isa. 66:1, *AS*) Deci, din 1914 este timpul ca națiunile păgâne să nu mai fie sus, ci sub picioare, pentru a fi călcate în picioare de Domnitorii cerești până ajung țărână și sunt împrăștiați în bătălia Armagedonului.

¹⁸ Îngerii din cer erau perfect conștienți de acele evenimente în 1914: „Și în cer au apărut voci puternice, zicând: ‘Împărăția lumii a devenit Împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său; și El va domni ca rege în vecii vecilor.’ Și cele douăzeci și patru persoane înaintate în vârstă, care săteau înaintea lui Dumnezeu pe tronurile lor, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: ‘Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, cel care ești și care ai fost, pentru că ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai început să domnești ca rege. Dar națiunile au devenit mânioase, și a venit propria Ta mânie și timpul stabilit [...] să-i distrugi pe cei care distrug pământul.’” (Apoc. 11:15-18, *NW*) Despre organizația cerească a lui Iehova se vorbește ca despre Ierusalimul simbolic. Ea i-a dat naștere lui Isus Cristos în calitate de cel care urma să fie întronat ca Rege al Lumii Noi a lui Iehova. Prin urmare, capitolul 12 din Apocalipsa ilustrează acest lucru prin nașterea unui copil de parte bărbătească: „Și ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care este destinat să păstorească toate națiunile cu un toiag de fier. Și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.” – Apoc. 12:1-5, *NW*.

¹⁹ Toiagul Său de fier însemna abaterea mâniei asupra națiunilor ale căror „șapte timpuri” se încheiaseră. Așadar, anul 1914 nu a fost un timp în care națiunile păgâne să se bucure de faptul că Iehova și-a luat puterea conducătoare asupra pământului și de nașterea Împărăției Cristosului Său. Ele au devenit mânioase.

Evenimentele istoriei arată că ele au devenit așa exact în momentul crucial – anul 1914. S-au angajat în războaie mondiale între ele, pentru dominație mondială, în loc să se comporte precum creștinii și să cedeze puterea lor pământească Regelui întronat al lui Iehova. În cei treizeci și șase de ani de la acea dată mânia lor nu s-a micșorat ci a crescut, acest lucru fiind dovedit prin creșterea persecuțiilor asupra martorilor lui Iehova care vestesc Împărăția Sa prin Cristosul Său și o reprezintă ca ambasadori.

BABILONUL MISTIC CADE

²⁰ Imperiul Babilonian a fost folosit pentru a distruge Ierusalimul în anul 607 î.C., și pentru a da startul „timpurilor stabilite națiunilor”. A fost destul de potrivit atunci ca la sfârșitul timpurilor stabilite, în anul 1914, Babilonul modern – organizația lumii Diavolului, să cadă, ca rezultat al judecății lui Iehova împotriva lui, și să fie pus sub picioarele Sale. Cum a avut loc acest lucru? Îndepărtându-l pe regele nevăzut al Babilonului mistic, Satan Diavolul, și organizația sa demonică din înălțimile cerești, din asocierea cu îngerii sfinți, jos, la așternutul picioarelor lui Dumnezeu, pământul. Acțiunea pentru îndeplinirea acestui lucru a avut loc imediat după ce Împărăția a fost născută în 1914. „Deci a fost aruncat jos marele Balaur, Șarpele original, cel numit Diavol și Satan, care înșeală întregul pământ locuit; el a fost aruncat jos pe pământ, și îngerii săi au fost aruncați jos cu el. Și am auzit o voce puternică în cer spunând: ‘Acum au venit salvarea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos [...] De aceea bucurați-vă, voi ceruri și voi care locuiți în ele! Vai de pământ și de mare, pentru că Diavolul s-a coborât la voi, având mânie mare, știind că are o scurtă perioadă de timp.’” (Apoc. 12:7-12, *NW*) La bătălia de la Armageddon, după această „scurtă perioadă de timp”, Babilonul modern sau organizația lumii lui Satan va fi distrusă și Noua Lume va fi complet stabilită.

²¹ Elocvent pentru căderea Babilonului modern din înălțimile cerești este eliberarea credincioasei rămășițe consacrate a lui Iehova și a însoțitorilor lor cu bunăvoință din acea organizație a lumii. Din această cauză martorii lui Iehova au devenit atât de remarcați începând cu anul 1919. Când Babilonul din vechime a fost în sine distrus ca putere mondială, în 539 î.C., rămășița israelită a fost eliberată de sub puterea sa. Ea a fost lăsată să se întoarcă pe amplasamentul Ierusalimului și să reconstruiască sfântul templu, prin decretul cuceritorului Babilonului, regele Cir al Persiei. La fel ca și atunci, și acum rămășița eliberată a izraeliților spirituali și însoțitorii lor cu bunăvoință pot prelua și cânta parabola împotriva lui Satan, dumnezeul și regele Babilonului mistic:

²² „În ziua când Iehova îți va da odihnă de durerea ta, de neliniștea ta și de serviciul greu în care ai fost făcut să slujești vei prelua această parabolă împotriva regelui Babilonului și vei zice: [...] Cum ai căzut din cer, tu, luceafăr de dimineață, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care distrugeai națiunile! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele adunării, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Mă voi înălța mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea

Celui Preaînalt. Dar vei fi coborât în Șeol, în partea cea mai adâncă a gropii.” „Și Eu mă voi ridica împotriva lor, zice Iehova al oștirilor, și voi tăia din Babilon nume și rămășiță, fiu și fiu al fiului, zice Iehova[...] îl voi înlătura cu mătura distrugerii.” – Isa. 14:3-23, *AS*.

²³ În timp ce aceasta este o parabolă de batjocură pentru dumnezeul înjosit al misticului Babilon, este o cântare de laudă pentru Întemeietorul Lumii Noi care urmează după distrugerea Babilonului. Aceasta arată faptul că Iehova Dumnezeu domnește, justificat față de dușmanii săi din vechime.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Datorită cărui fapt putem spune Aleluia? Ce înseamnă aceasta?
2. Ce se cuvine acum să facă fiecare persoană informată?
3. Ce este oportun să facem acum?
4. Ce înseamnă aici „Aleluia” și unde este tradus cel mai bine?
5. De ce este făcută această chemare de a-L lăuda și în cadrul cărei serii de chemări?
6. Având în vedere ce anume este, desigur, corect să-L lăudăm acum?
7. Răsturnarea cărui lucru este vestită în legătură cu domnia Sa ca Rege? Pe cine uimește aceasta?
8. De ce este potrivit ca la acel eveniment să fie anunțat că El domnește ca Rege?
- 9,10. Cine a fost primul rege uman pe care l-a aprobat Iehova? De ce?
11. De la care națiune a luat Iehova domnia? Cum este demonstrat acest lucru?
12. Ce arată că este înțelept acum să-L recunoaștem ca rege?
13. Cum a ajuns Ierusalimul să fie „cetatea marelui Rege”?
14. Ce pedeapsă a promis legământul pentru Împărăție? Cum a fost adusă aceasta în cele din urmă?
15. Cum a fost suspendată împărăția lui Dumnezeu și ce perioadă a început atunci?
16. Care a fost atitudinea și calea de acțiune a lui Isus față de „timpurile stabilite națiunilor”?
17. De ce anul 1914 A.D. a fost timpul potrivit ca Iehova să înceapă să domnească?
18. Ce anunț și ce recunoștință au fost auzite din cer? Ce naștere a avut loc acolo?
19. Cum au acționat națiunile la nașterea împărăției?
20. Cum a căzut Babilonul modern? Care va fi soarta lui?
- 21-23. (a) Pentru ce anume de importanță mondială este elocventă această cădere?
(b) Ce parabolă preiau ei, împotriva cui și spre lauda cui?

Martorii Lui Iehova îndură din nou ura totalitară

Comunismul din Germania de Est reaprinde focurile naziste ale persecuției

Poate comuniștii urăsc Biblia, dar ei dovedesc că profețiile sale sunt adevărate. Atacurile lor violente împotriva martorilor lui Iehova sunt o parte a

împlinirii cuvintelor lui Isus către urmașii Lui: „Veți fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu.” (Matei 24:9) În izbucnirea lor împotriva acestor urmași ai lui Cristos, comuniștii s-au dovedit a călca pe urmele naziștilor. Comuniștii reaprind focurile persecuției alimentate cândva de hoardele lui Hitler. Și asemenea naziștilor, comuniștii caută să-și acopere ura față de adevăratul creștinism printr-un torent de minciuni.

Presa germană de est, dominată de comuniști, aruncă mereu denaturări împotriva Martorilor. Îi acuză în mod fals de susținerea imoralității. S-a afirmat că un martor și-a ucis soția ca jertfă pentru Iehova și că intenționa să-și omoare copiii pentru a imita bunăvoința lui Avraam de a-l jertfi pe Isaac. Îi acuză pe martori de antisemitism, deoarece ei învață scriptural că evreii nu mai alcătuiesc o națiune consacrată, sfântă, ci sunt pe picior de egalitate cu toți oamenii înaintea lui Dumnezeu. Însă denaturarea lor favorită este aceea că martorii sunt spioni pentru imperialiștii americani. Dovada? Ei bine, ei își primesc literatura din America, distribuie pachete cu AJUTOARE din America, refuză să semneze apelul comunist pentru a scoate în afara legii bomba atomică, și predică faptul că războiul distructiv al Armagedonului este inevitabil. Propaganda comunistă susține că martorii refuză să semneze apelul privind ilegalitatea bombei atomice, deoarece prin această bombă America va câștiga bătălia Armagedonului. Ce ridicol!

Ascunderea persecuției religioase odioase în spatele acuzațiilor false de subversiune și revoltă, nu era ceva nou pentru naziști și nu este ceva nou nici pentru comuniști. Aceleași acuzații false de răzvrătire și slăbire a moralului național au fost aduse împotriva servilor lui Iehova și înainte de Cristos, și împotriva lui Cristos și împotriva urmașilor lui. Remarcați singuri acest lucru citind: Ezra 4:15, Neemia 2:19, Estera 3:8, Ieremia 37:13-15; 38:4, Luca 23:2 și Faptele 24:5. Acești servi credincioși ai lui Dumnezeu au îndurat tortură și moarte în timpurile vechi. Și astăzi pășesc la fel. Citiți următoarea traducere a unei corespondențe ce a apărut în ziarul *Stockholms-Tidningen*, pe data de 18 septembrie 1950:

MARTORII LUI IEHOVA DIN ZONA ESTICĂ SUFERĂ TORTURI ÎNGROZITOARE

„Hanovre, 17 Sept. – (ST) După ce au arestat aproape 1000 dintre cei mai importanți martori ai lui Iehova din zona estică, Poliția Poporului îi caută acum pretutindeni pe toți membrii acestei secte atât de rezistente pentru a o lichida definitiv. Propovăduitorii lor principali au fost condamnați la 25 de ani de muncă silnică, la fel și membrii familiilor lor, și trebuie să ne confruntăm cu posibilitatea că atâta vreme cât guvernul comunist este la putere toți martorii lui Iehova vor dispărea în închisoare.

Studentii academiei care au fugit din zona estică raportează despre tot ce au făcut autoritățile, dar fără succes până acum, pentru a distruge opoziția deschisă și fanatică a sectei împotriva comuniștilor. Martorii lui Iehova au fost maltratați și torturați în cele mai cumplite moduri, fără a renunța la credința lor, în scopul ca

Cristos să fie recunoscut ca cea mai înaltă și singura autoritate, și că ei nu vor să se supună niciunei puteri omenești.

„Cu arestările în masă ale martorilor lui Iehova, acești oameni, acum, pentru a doua oară în decurs de câteva decenii, și-au pus coroana martirului - și ei știu foarte bine ce înseamnă acest lucru. Deja în timpul regimului lui Hitler, aproximativ 1000 de martori au fost executați ca trădători, nu numai că au refuzat să servească în război, dar s-au opus deschis autorității lui Hitler. Alți 1000 de martori ai Lui Iehova au murit în închisori și lagăre de concentrare, și toți cei care au descris după aceea viața în acele lagăre le-au acordat cea mai mare apreciere în cărțile lor martorilor lui Iehova.

Martorii lui Iehova acționează acum sub regimul comunist colaboraționist în același fel în care au acționat în timpul regimului lui Hitler, iar în zona de est, în ultima vreme, secta a căpătat atâția adepți, în special dintre tineri și femei, încât a devenit prea de temut pentru regim. Predicatorii sectei nu au ezitat niciodată să declare deschis ce cred ei despre regimul comunist. Ei au etichetat alegerile din zona de est ca fiind frauduloase, și regimul comunist în sine ca fiind o ‘conducere satanică.’

„Găsindu-și adăpost în scriptura: ‘Toată puterea din cer și de pe pământ Mi-a fost dată Mie’, martorii lui Iehova refuză să accepte orice fel de autoritate lumească. În mod firesc ei nu luptă nici cu statul în sine, nici cu legile lui, și singurul lucru pe care s-au considerat îndreptățiți să-l ceară în statele obișnuite, cinstite și democratice este să fie scutiți de la a servi în război. Dar, exact ca în Reich-ul lui Hitler, în zona de est ei au intrat într-o luptă mortală cu regimul datorită proclamării publice a credinței lor. Așa cum ei, înainte de anul 1945, obișnuiau să refuze să salute steagul cu svastica lui Hitler și să spună ‘Heil Hitler’, tot așa ei refuză acum să salute însemnele comuniste. Iar pentru mișcarea de rezistență din zona de est împotriva regimului comunist, datorită atitudinii lor prin care nu fac niciun compromis, ei au devenit factorul în jurul căruia să se ralieze. Pentru masele de germani din zona estică martorii simpli ai lui Iehova, prin credința lor implicită, au devenit un mare exemplu, deci foarte periculoși pentru regimul comunist.

„Comuniștii au o sarcină ușoară în arestarea martorilor lui Iehova, în baza noului chestionar: ‘Sunteți de acord să semnați sau să consimțiți la Apelul de la Stockholm împotriva bombei atomice?’ [...] Până acum ei au refuzat să semneze cu toții, și pentru acest refuz vor merge la închisoare. Având în vedere puterea de rezistență aproape supranaturală a martorilor lui Iehova, o persoană ar putea considera, în mod indiscutabil, că dacă regimul comunist din zona estică mai rămâne mult la putere, ei nu vor mai ieși niciodată din închisoare în viață.’”

La această relatare revelatoare se mai adaugă raportul oficial al United Press din 4 octombrie, de la Berlin: „Nouă membri ai sectei martorilor lui Iehova au fost condamnați astăzi, de către Curtea Supremă a Germaniei Comuniste de Est, la mulți ani de închisoare pentru spionaj în zona rusească pentru Statele Unite. Willi Heinicke și Friedric Adler au primit sentințe pe viață. Ceilalți au fost condamnați de la opt până la cincisprezece ani. Toți au fost condamnați cu acuzații

de trimitere a datelor militare și altele către ‘un centru de spionaj din Brooklyn.’ Au fost, de asemenea, acuzați de sabotaj în legătură cu campania comunistă de a scoate în afara legii bomba atomică și de ‘defăimarea alegerilor poporului’ programate să fie ținute în zona sovietică pe data de 15 octombrie.”

În ciuda tuturor încercărilor prin care trec, martorii lui Iehova din prezent stau neclintiți lângă convingerea inspirată a apostolului Pavel: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, strâmtorarea, persecuția, foamea, lipsa de veșminte sau primejdia sau sabia? Din contră, în toate aceste lucruri, noi ieșim complet victorioși prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă creație, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.” (Rom. 8:35, 37-39, *NW*) Comunismul nu poate avea succes acolo unde nazismul a eșuat. Doctrinile omenești de conducere se vor sfârși cel târziu în bătălia lui Iehova Dumnezeu de la Armagedon. Promisiunea se aplică celor care rabdă ura și persecuția din partea tuturor națiunilor, din pricina numelui lui Cristos: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi salvat.” – Mat. 24:13, *NW*.

Această mascaradă numită Crăciun

Vizitează în ziua de Crăciun familia Kelly de la colțul străzii și familia Jones de peste stradă și vei observa că ei sărbătoresc evenimentul aproape în același mod cum o fac alte mii de oameni din întreaga lume. Cei din familia Kelly sunt catolici, au nouă copii și sunt foarte săraci. Cei din familia Jones sunt protestanți, au trei copii și sunt bogați. Împrejurări ca acestea fac foarte diferită, în multe detalii, sărbătoarea anuală din luna decembrie din cele două case.

De exemplu, în casa familiei Kelly se află un micuț brad de Crăciun artificial, păstrat de anul trecut. Cei din familia Jones au unul așa de enorm, veșnic verde, tăiat de curând, încât i-a trebuit îndepărtat vârful pentru a încăpea în casă. Cu toate acestea, în scop practic, spiritul ocaziei din cele două case este în esență același. Amândouă casele sunt pline de o atmosferă neobișnuită de bucurie și pe când se așează la masa specială de Crăciun ei își uită momentan grijile și necazurile de zi cu zi. În mod credincios ei au fost la bisericile lor respective la prima oră din zi unde au ascultat cum preoții proslăvesc Crăciunul ca o sărbătoare creștină în cinstea lui Isus Cristos.

Dar oprește-te și gândește. Ce au de-a face cu nașterea și viața lui Cristos astfel de lucruri precum: bradul de Crăciun cu împodobirea lui și celelalte accesorii ale acestei zile de sărbătoare – vâsc, stejar veșnic verde, lumânări, bușteni de Crăciun, fructe și nuci, plăcinte cu carne și porc prăjit? De ce accentul din ce în ce mai mare pe „spiritul de Crăciun”; câștiguri fabuloase și multă zarvă, stare de beție și imoralitate? De unde și-a avut originea mitul despre „Moș Crăciun”? Dacă 25

decembrie este ziua de naștere a lui Cristos, atunci de ce bisericile din est și cele ortodoxe sărbătoresc Crăciunul pe 7 ianuarie?

Când a fost născut Isus?

Toți vor fi de acord că Biblia este singura istorie demnă de încredere cu privire la acest subiect și din fericire, ea nu ne lasă în îndoială în ce privește în care moment al anului a fost născut Isus. Zaharia, tatăl preoțesc al lui Ioan Botezătorul, servea în templu în ce-a de-a opta ceată a preoției numită cea a lui „Abia”. Aceasta se întâmpla în prima parte a lunii iunie și în timpul acela îngerul Domnului l-a înștiințat că soția lui, Elisabeta, va concepe curând un copil care va fi numit Ioan (Luca 1:5,8,13,23-28, AS). Așadar, atunci când îngerul lui Iehova a vizitat-o pe Maria, vara Elisabetei, când Elisabeta era în luna a șasea de zămislire, aceasta marca perioada anului din luna decembrie. Prin urmare, înregistrarea arată că în acea perioadă din decembrie a rămas însărcinată Maria, cea care avea să devină mama lui Isus. Ca urmare, Isus nu a fost născut în decembrie, ci de fapt nouă luni mai târziu, în jurul ultimei decade a lunii septembrie sau a primei decade a lunii octombrie – Luca 1:26,27,30,31,36.

Mai mult decât atât, Scripturile spun că păstorii se aflau pe câmp păzindu-și turmele atunci când Isus a fost născut. Deci aceasta se întâmpla toamna, înaintea anotimpului ploios și nu în decembrie când turmele erau puse la hibernat la stâne (Luca 2:8-20; Ezra 10:9,13). În plus, Isus a fost botezat în râul Iordan aproape în timpul celei de-a treizeci sa zi de naștere și aceasta nu s-a întâmplat la temperatura scăzută a iernii (Luca 3:21-23). Să ne aducem, de asemenea, aminte că Isus a fost atârnat pe stâlp când era în vârstă de treizeci și trei de ani și jumătate și deoarece aceasta s-a întâmplat în timpul paștelui, în primăvara anului, în mod necesar el a fost născut cu treizeci și trei de ani și șase luni înainte, adică în toamna anului și nu în decembrie. Așadar toate Scripturile sunt foarte clare dovedind că Isus n-a fost născut nicidecum în jurul lui 25 decembrie sau în jurul lui 7 ianuarie. De aceea este greșit să sărbătorim oricare din aceste date ca ziua de naștere a lui Isus.

Atunci cum se întâmplă că aceste date au fost acceptate în mod universal pentru celebrarea Crăciunului? O privire spre păgânismul din vechime arată că înainte cu mii de ani să fie născut Cristos oamenii se închinau soarelui care răsare mereu, ce apune mereu și care nu dispăre niciodată, ca la izvorul vieții și al nemuririi. Ei observau anual că zilele se scurtau până se ajungea la solstițiul de iarnă, din 21 decembrie, și apoi, de bucurie pentru „întoarcerea” acestuia, ei țineau o mare sărbătoare în cinstea soarelui „renăscut”. Când experimentul de construire a turnului de la Babel a devenit confuz, închinătorii la soare au fost împrăștiați în lumea întreagă și în felul acesta s-a ținut printre primii scandinavi, anglo-saxoni și celți, precum și printre egipteni, persani și alții, sărbătoarea destrăbălată din luna decembrie, cu desfrâuri cauzate de beție și rituri obscene. Această sărbătoare printre romanii păgâni era cunoscută ca „sărbătoarea Saturnaliilor”.

Concluzia clară ce se trage din aceste fapte este că celebrarea din 25 decembrie este pur și simplu de origine păgână și demonică. *Enciclopedia Catolică* (vol. 3,

pag. 727) spune: „Totuși, binecunoscuta sărbătoare a soarelui, a *Natalis Invicti* [‘Ziua de naștere a celui de neînvinș’], celebrată pe 25 decembrie, are o puternică influență asupra datei noastre din decembrie”.

Primii creștini nu au avut nimic de-a face cu această sărbătoare păgână. „Crăciunul nu se afla printre primele sărbători ale Bisericii. Ireneu și Tertulian îl omit din lista lor de sărbători”, spune *Enciclopedia Catholică*. Cu toate acestea, pe măsură ce timpul înainta și Biserica romano catolică se străduia să câștige de partea sa mai mulți păgâni, clerul a pus o etichetă „creștină” pe Saturnaliile păgâne din 25 decembrie și a botezat-o ca „masa lui Cristos”.

Clerul nu numai că recunoaște aceasta, ci ei chiar încearcă s-o justifice. James M. Gillis, C.S.P., redactor al publicației *Lumea Catholică* (2 decembrie, 1945), scria: „Este un fapt bine cunoscut că papii și consiliile din Biserica timpurie au pus intenționat o sărbătoare creștină peste sau aproape de ziua unei petreceri păgâne ce exista dinainte, cu scopul de a elimina sărbătoarea păgână și în general imorală”. Dar cum a eliminat celebrarea păgână, celebrarea continuă a acestei sărbători păgâne cu o etichetă creștină pe ea? Sub tutela și binecuvântarea clerului obiceiurile păgâne continuă până în timpul prezent.

Originea și însemnătatea obiceiurilor de Crăciun

Plantele veșnic verzi erau folosite de închinătorii la soare din vechime, ca un simbol al nemuririi. În Egipt, unde nu se găsesc conifere, erau folosite în schimb ramuri verzi de palmier. În India erau folosite ramuri de oleandru și păgânii din Roma își împodobeau casele pentru marea sărbătoare a Saturnaliilor cu crengi verzi. Iedera și stejarul veșnic verde erau de asemenea considerați sacri de grecii din vechime și de alții. Druizii recunoșteau mai ales văscul ca sacru și în riturile lor mistice, pe 25 decembrie, „privilegiul văscului” dădea voie unui tânăr să sărute o fată sub ramurile lui cât timp țineau bobițele, una pentru fiecare sărut.

Lumânările aprinse din fereastră amintesc de lumânările de ceară folosite de romanii care celebrau Saturnaliile. Bușteanul care se aprinde în ajunul Crăciunului era ars anual la sărbătoarea din decembrie a scandinavilor. Cu mult timp înainte ca așa-numiții creștini din Italia să adopte practica, chinezii și hindușii foloseau focuri de artificii pentru a face închinarea lor la demoni cât mai zgomotoasă posibil.

Chiar și speciala veselă de Crăciun și folosirea puternicelor băuturi alcoolice își au originea de la păgâni. În zilele lui Ieremia, cei care se întorseseră de la închinarea curată a lui Iehova coceau prăjituri speciale pentru zeițele lor, „împărăteasa cerului” și de la acea practică din vechime își au originea astfel de lucruri precum: „oameni din turtă dulce”, plăcinte cu carne și alte asemenea. (Ier. 7:18). Druizii au fost cei care prăjeau un cap de porc pentru Freya, zeița lor și de atunci înainte porcul este considerat foarte potrivit pentru masa de Crăciun. Înaintașul bolului cu punch a fost bolul anglo-saxon de toast cu fiertura lui care amețea. Lăcomia atât la mâncare, cât și la băutură, era tot la fel de mult o parte a celebrării printre păgâni cum este astăzi printre popoarele creștinătății. Cu toate acestea, Biblia condamnă aceste lucruri – Prov. 23:21; Gal. 5:19-21; Fil. 3:19.

Acel om foarte simpatic cu obraji roșii, bărbie dublă și mustăți numit Moș Crăciun are o legătură mult mai mică cu sărbătoarea decât celelalte accesorii. Unii pretind că un episcop sfânt din Mira cu numele de Nicolae, care a trăit în secolul al patrulea după Cristos, a fost primul „Sfânt Nicolae” și în întunecatul Ev Mediu el era considerat sfântul protector al caselor de amanet și al săracilor. El era descris ca un personaj simplu, deschis, mai degrabă pustnic, până când un caricaturist a dat de el în 1863 și l-a îmbrăcat pe „sfânt” în haine vesele. În realitate „Sfântul Nicolae” este o personificare a Diavolului, așa cum arată *Dicționarul Century*.

Diavolul face tot ce este posibil pentru a huli și a batjocori pe viul și adevăratul Dumnezeu și pentru a-i întoarce pe oameni de la închinarea Sa curată. Pentru a realiza ambele scopuri nelegiuite, așa cum se face când așa-numiții creștini celebrează Crăciunul, Diavolul folosește orice șiretlic de amăgire. Au fost demascate două aspecte majore ale planului său, anume etichetarea unei sărbători păgâne ca ziua de naștere a lui Cristos și folosirea continuă de obiceiuri, simboluri și practici păgâne în numele lui Cristos. În afară de aceasta, Satan a legat cu atâta succes inimile, sentimentele și emoțiile oamenilor de această celebrare ce dezonoarează pe Dumnezeu, încât chiar atunci când sunt informați de păgânismul categoric din întreaga chestiune, mulți oameni sunt înclinați să țină la ea ca la ceva ce le este drag. „Și ce dacă?” este atitudinea lor. Trecând cu vederea aspectele rele și privind la binele ce se face, ei spun: Uitați-vă la înălțarea spirituală care se obține anual – cadouri pentru cei săraci, colinde copleșitoare, citirea Bibliei despre ‘pace pe pământ, bunăvoință față de oameni’. Cu toate acestea, o examinare mai atentă a acestor aspecte le va arăta, de asemenea, că acestea sunt părți abile ale mascaradei.

Poate ești surprins să afli că oferirea de daruri de Crăciun este la fel de păgână la originea ei ca și celelalte obiceiuri. Tu vei obiecta la aceasta pe motivul că „oamenii înțelepți” au adus daruri când a fost născut Isus? Ei bine, tocmai asta este problema. Acei „oamenii înțelepți” erau magi care se închinau la diavol, din Est, din Persia și ei au venit la insistența Diavolului și și-ar fi dus la îndeplinire scopul de a-l trăda pe Isus nelegiuitului Irod dacă Dumnezeu n-ar fi împiedicat planul. Pe de altă parte au venit și păstorii temători de Dumnezeu, dar nu există nici o înregistrare că ei s-au datat la practica păgână de oferire de daruri (Mat. 2:1-11; Luca 2:8-20). Tertulian și alții spun cum schimbul de daruri era o parte a celebrării Saturnaliilor. Și imnurile pe care ei le cântau la acea sărbătoare au fost premergătoare pentru colindele de Crăciun.

Hai să fim sinceri în legătură cu oferirea de coșuri de mâncare celor săraci din această perioadă. Cum rămâne cu restul anului? Vor potoli oare mânia lui Dumnezeu darurile făcute o dată pe an de către o națiune care ea însăși se numește creștină, pentru că reține în mod deliberat nevoile de viață de la cei săraci, pentru a păstra prețurile mari? Într-adevăr nu! Nu efortul de caritate din exterior, pentru fonduri de Crăciun, în jurul căruia se face multă zarvă, va șterge din memorie distrugerea turbată și zadarnică de mâncare și materiale – omorârea de porci, prăjirea de cafea, îngroparea sub arătură a bumbacului, mormanele de lapte, ouă și cartofi. Cu siguranță Dumnezeu va auzi strigătul celor nevoiași cărora li se

distribuie cu economie o porție de mâncare de Crăciun și care sunt neglijați, uitați și asupriți restul anului – Ps. 9:16-18; Ier. 5:26-29; Amos 8:4-7.

De fapt cei care cântă cel mai tare la Crăciun despre „Pace pe pământ” sunt chiar cei proeminenți în lupta împotriva singurului mijloc de a obține acea pace trainică, anume prin Împărăția lui Dumnezeu peste care domnește Isus Cristos. Ipocriți sunt cei care Îl cinstesc pe Dumnezeu cu buzele, dar cu inimile, mințile și căile lor de acțiune I se împotrivesc (Mat. 15:8). Pe de altă parte, adevăratul creștinism nu este o chestiune o dată pe an. Acesta este o cale a vieții cu timp integral, tot timpul, o viață plină de cântări pentru lauda lui Iehova și a iubitului Său Fiu, o viață devotată facerii voinței Lor și păzirii poruncilor Lor – Ioan 14:21,23,24; 15:9,10; 1 Ioan 2:3-6.

Cei din familia Kelly și Jones și toate celelalte persoane sincere, cinstite și corecte, care celebrează ca niște robi sărbătoarea păgână numită Crăciun, să fugă acum spre libertate. Să vină la închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu, Dătătorul vieții, așa cum este arătată această închinare în marea carte a libertății și a adevărului, Biblia. Aceasta va însemna nu numai viață veșnică pentru ei, cei care urmează o astfel de cale creștină, ci și o viață fericită a eternității plină de bucurie, încântare și plăceri pentru veșnicie – Ioan 17:3, *NW*.

Caritatea religioasă versus faptele bune

ÎN fiecare an, sute de milioane de dolari sunt donați de către public pentru ceea ce sunt numite opere de caritate cu reputație, legitime și demne, multe dintre acestea fiind sponsorizate de organizații religioase. Întrebarea este, ar trebui creștinii adevărați, care se află sub poruncile evlavioase de a face bine, să contribuie la aceste planuri așa zis umanitare de străngeri de fonduri?

Iehova Dumnezeu este cel mai bun exemplu al celui care face bine celorlalți. El i-a dat primului om un cămin minunat cu toate cele necesare vieții. (Gen. 1:29-31) Apoi, în ciuda neascultării, condamnării și executării omului originar, urmașii păcătoși ai primei perechi au continuat să se bucure de multe binecuvântări venite din mâna miloasă a lui Dumnezeu. Toate creaturile vii sunt în totalitate dependente de El pentru lumina soarelui, aer, ploaie, sol, semințe fertile și alte lucruri esențiale pentru viață. – Psalmi 145:15-17, *Yg*.

De ce atunci există atât de mulți oameni săraci și nevoiași pe lume, atât de mulți care sunt bolnavi și suferinzi, care nu au nici măcar strictul necesar în viață? Satan Diavolul este responsabil de toată această suferință și de tot acest necaz. Dumnezeu nu poate fi învinuit sub nicio formă pentru aceste condiții mizerabile, deși este acuzat pe nedrept. Diavolul, prin organizația lui mondială, a condus oamenii cu spiritul lăcomiei și ai egoismului. Cu cruzime și duritate, masele de oameni obișnuiți au fost oprimate și ținute în supunere.

Statul le spune fermierilor ce și cât să cultive, câți porci să omoare și să îngroape în pământ, cât bumbac să are, câtă cafea să prăjească – toate acestea pentru a menține prețurile excesiv de mari. Guvernul aruncă la gunoi cartofi și distruge alte recolte când prețurile sunt „prea mici”, și în acest fel creșterea pe care Dumnezeu o dă pământului și animalelor este distrusă de către oameni egoiști.

Substituirea cooperativelor comuniste cu guvernele capitaliste nu remediază și nici nu corectează condițiile. Sub un sistem de guvernământ sau altul, oamenii continuă să sufere. Întotdeauna îi vom avea pe săraci alături de noi, a spus Isus, până când lumea rea prezentă va fi înlăturată, și noua lume glorioasă a lui Dumnezeu va fi instalată. – Marcu 14:7.

DUMNEZEU NE PORUNCEȘTE SĂ FACEM FAPTE BUNE

Desigur, este o mare mângâiere să știm că Iehova poate să îi apere și să îi protejeze pe săraci de asupritori și de oamenii bogați și puternici. (Ps. 35:10) Domnul a fost întotdeauna interesat în a-i ajuta pe cei săraci. De asemenea, toți creștinii adevărați fac bine săracilor. „Cel drept se gândește la cauza săracilor, dar pe cel rău nu-l interesează s-o știe.” „Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de el, îl onorează pe Ziditorul său.” (Prov. 29:7; 14:31) Săracii iubesc viața și binecuvântările ei la fel ca toți ceilalți oameni. Atunci de ce ar trebui ca oricine care Îl iubește pe Dumnezeu să-i facă să sufere sau să-i jefuiască de puținul pe care-l au? Cât de prostesc este pentru cei bogați să strângă averi pentru ei înșiși. Nu le pot lua cu ei când mor, și nu vor fi de niciun ajutor sau protecție în timpul Armagedonului. „În ziua mâniai, bogăția nu slujește la nimic; dar dreptatea eliberează de la moarte.” – Prov. 11:4

Lucrul important, spune Cuvântul lui Dumnezeu, este să fii bogat în fapte bune. Dar poate cineva care este bogat în posesiuni materiale să fie bogat și în fapte bune? Această întrebare era în mintea tânărului conducător bogat din zilele lui Isus, care l-a întrebat pe Învățător ce trebuie să facă pentru a câștiga viață veșnică. Puteți citi relatarea în Matei 19:16-24.

Isus nu a vorbit evaziv, ci clar, pentru binele tânărului. După toate aparențele exterioare, acest tânăr era un individ respectabil, care respecta legile. Nu există nimic care să indice că el i-ar fi asuprit sau jefuit pe cei săraci. Aparent, el ajunsese în posesia banilor și a averilor pe care le avea într-o manieră legală. Dar întrebarea era: ce urma el să facă cu ceea ce avea? Cum urma el să-și folosească averea? Isus a spus: ‘Dacă dai săracilor, vei avea comori în ceruri, *cu condiția* să vii și să mă urmezi.’

Astfel devine clar că donarea în scopuri caritabile ca și filantrop nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu dacă nu se merge și mai departe în a călca pe urmele lui Isus. Se pare, de asemenea, că posesia bogăției în sine nu face niciun rău. Întrebarea este cum va fi folosită acea bogăție? Dacă ești bogat în bunurile acestei lumi, vei face ceea ce a spus Isus? Ești dispus să renunți la bogăția ta materială și să urmezi calea pe care Isus a urmat-o, să lucrezi în interesul celor săraci și cu mesajul Împărăției să-i mângâi pe cei care plâng? Sau te vei agăța strâns de ceea ce ai și te vei îndepărta mâhnit și iritat de ceea ce a spus Domnul,

așa cum a făcut tânărul respectiv cu nouăsprezece secole în urmă? Să faci așa ceva înseamnă egoism, lăcomie, invidie. (1Tim. 6:10) Da, lucrul drept este cel mai greu de făcut, și Isus știa asta: „Adevărat vă spun că va fi greu să între un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să între un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” – Mat. 19:23, 24, *NW*.

Apostolul Pavel a fost unul dintre cei care au urmat sfatul înțelept al lui Isus. El a renunțat la poziția lui lumească bogată, ca și fariseu, și și-a cheltuit timpul, energia și averea, hrănindu-i pe cei înfometați după adevăr. Sfatul său către Timotei a fost: „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici și generoși, strângând pentru ei comori valoroase, pentru viitor, astfel încât să apuce viața care într-adevăr este viață.” – 1Tim. 6:17-19, *AT*.

FAPTELE BUNE ALE LUI ISUS ȘI ALE APOSTOLILOR

Un cerșetor orb, ce stătea pe marginea drumului, a strigat în timp ce Isus trecea: „Ai milă de mine.” Ce a făcut Isus? S-a aplecat și i-a dat bietului om vreo câteva monede romane pentru o bucată de pâine? Nu, chiar deloc. I-a dat un dar mult mai prețios prin redarea vederii! (Marcu 10:46-52; Mat. 20:30-34; Luca 18:35-43) ‘Caritatea’ lui Isus nu s-a măsurat în bani pentru organizațiile religioase, bani a căror distribuție era îndoielnică. Bunătatea iubitoare, mila delicată și darurile generoase ale lui Isus au constat în redarea vederii orbilor, a-i face pe șchiopi să meargă, vindecarea oribilei boli a leprei, deschiderea urechilor surde, și chiar învierea morților. El le-a predicat neobosit săracilor și asupriților vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu. – Mat. 11:5; Luca 7:22; 4:18.

Apostolii Petru și Ioan au urmat o cale similară când au întâlnit un sărman olog care a cerut o donație. „Petru i-a spus: ‘Nu am argint și aur, dar ceea ce am îți dau: În numele lui Isus Cristos Nazariteanul, umblă!’ Cu aceasta, el l-a prins de mâna dreaptă și l-a ridicat. Dintr-o dată tălpile picioarelor și oasele gleznelor s-au făcut puternice, și sărind în sus, el s-a ridicat și a început să umble, și a intrat cu ei în templu, umblând, sărind și laudându-L pe Dumnezeu.” – Faptele 3:1-8, *NW*.

FAPTE BUNE, NU RECLAMĂ

Practica de prost gust din prezent, de acordare de onoruri și laude celor care contribuie mult la acte de caritate, este direct opusă sfatului lui Isus. „Aveți mare grijă să nu vă faceți faptele bune în public, să vă vadă oamenii, căci dacă veți face așa nu veți primi răsplătă de la Tatăl vostru care este în cer. De aceea, când ai de gând să faci acte de caritate, nu trâmbița înaintea ta, cum fac ipocriții în sinagogi și pe străzi, ca să fie laudați de oameni. Vă spun că asta este răsplata pe care o vor primi. Ci tu, când faci acte de caritate, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca actele tale de caritate să fie în secret și Tatăl tău, care vede ce este secret, te va răsplăti.” – Mat. 6:1-4, *AT*.

Iuda Iscarioteanul, unul din acei ipocriți căruia îi plăcea să facă un spectacol din generozitatea sa, i-a reprezentat bine pe aceia care astăzi îi critică pe

martorii lui Iehova pentru că nu construiesc spitale, pentru că nu înființează cantine în cartiere sărace, etc. Cei asemănători lui Iuda își anunță cu sunet de trâmbiță cadourile personale, din milă, făcute săracilor. Iuda a murmurat că Maria a turnat costisitorul ulei parfumat pe picioarele lui Isus, spunând că ar fi trebuit vândut și banii ar fi trebuit dați săracilor. „Zicea lucrul acesta nu pentru că era preocupat de săraci, ci pentru că era hoț, și avea punga și obișnuia să ia din banii puși acolo.” (Ioan 12:3-6, *NW*) Totuși, ceea ce a făcut femeia a fost mai plăcut în ochii lui Dumnezeu cu ocazia aceea, decât o simplă donație făcută săracilor. Lipsită de dragoste adevărată, orice contribuție pe care ar fi făcut-o Iuda nu ar fi avut nicio valoare. – 1Cor. 13:3.

Oamenii au fost jefuiți, bătuți și lăsați pe jumătate morți de către elementele conducătoare ale acestei lumi, exact asemenea „omului” despre care a vorbit Isus, care a căzut între tâlhari în drumul său spre Ierihon. Religioniștii catolici, protestanți și evrei au observat condiția spirituală a acestor oameni sărmani, i-au evitat, au stat departe de ei și au trecut pe lângă ei pe partea cealaltă a drumului. Martorii lui Iehova, pe de altă parte, ca buni samariteni, i-au căutat pe acești oameni bolnavi spiritual, mutilați și pe jumătate înfometate, și când i-au găsit le-au legat rănilor, i-au hrănit și s-au îngrijit de nevoile lor. – Luca 10:29-37.

Nu este niciun secret, multe așa numite organizații de „caritate” se ocupă de fraude și înșelătorii. De exemplu, *New York Times* din 6 septembrie 1950, a făcut o relatare despre cum anumite „organizații caritabile religioase” care operau în Brooklyn, le dau săracilor doar 15% din banii pe care îi cer de la public. Restul de 85% merge către ceea ce ei numesc costuri „generale”. Poporul credincios al lui Dumnezeu nu-și poate permite să doneze unor astfel de organizații. Ei trebuie să folosească ceea ce au pentru a propovădui această Evanghelie a Împărăției stabilite, pentru binele săracilor de pretutindeni, după cum a fost poruncit. – Matei 24:14.

Este nevoie de mult timp, energie și bani pentru a îndeplini această poruncă divină, dar martorii lui Iehova sunt fericiți să-și folosească averea pentru a o face. Investindu-și banii în Biblie și altă literatură dătătoare de viață, ei le dau oamenilor aceste publicații gratis, pe mari cheltuieli personale. Dar aceasta este o investiție cu adevărat sănătoasă în interesul celor săraci, căci prin faptul că fac așa ceva, martorii lui Iehova strâng comori în cer și îi ajută și pe alții să facă la fel. La fel cum frații din Macedonia și Ahaia din vechime au contribuit cu lucruri materiale pentru frații lor nevoiași din Ierusalim, la fel fac și martorii lui Iehova. (Rom. 15:25, 26; Gal. 2:10) Și toate aceste lucruri sunt fapte bune făcute din dragoste, și în onoarea lui Iehova Dumnezeu.

Cea mai plăcută carte

Unuia dintre martorii Lui Iehova, angajat ca electrician la un magazin din Dayton, Ohio, i s-a cerut de către editorul de la magazinul de papetărie să scrie un scurt raport, de cca. o sută de cuvinte, despre cartea care i-a plăcut cel mai mult dintre cele citite recent. El a scris articolul, acesta a fost publicat, primind ulterior

comentarii favorabile din partea colegilor. El a plasat multe broșuri cu subiecte din Biblie. Câțiva clerici au cerut să-l vadă pe autorul raportului, dar și-au pierdut interesul și au plecat atunci când au aflat de la editor că autorul era unul dintre martorii lui Iehova. Raportul a fost publicat din nou în alte ziare. Unul dintre colegii săi de muncă a spus că aveau probleme cu preotul de la biserica lor, care predica, mereu, de la amvon politică; apoi a fost chemat la o întâlnire specială unde a citit raportul despre această carte și apoi, acest coleg de muncă i-a spus predicatorului: „Iată ce poate să ne spună un electrician pe gratis, iar noi îți plătim un salariu mare și nu primim altceva decât politică!” Urmează raportul despre carte scris de către martorul lui Iehova:

„Nu voi termina niciodată de citit cartea aceasta în timpul vieții mele. Începe cu un minunat cămin distrus de o rebeliune. Urmează tragedie, dezastru, durere, crimă și moarte. Pe măsură ce familia se mărește, adâncirea în disperare și întuneric devine din ce în ce mai profundă. Trec secole, se nasc și dispar națiuni, mii de personaje sunt trecute în revistă, fiecare emoție umană de la ură puternică și crudă până când apare iubirea unui martir. Speranța, la început ca o scânteie slabă, crește până la încredere absolută. Un guvern perfect urmează să restabilească minunatul cămin. Conducătorul său este Regele, Isus Cristos. Guvernul, Împărăția lui Dumnezeu. Familia, rasa umană. Cartea este Biblia!”

Mulțimea de lăudători ai Lumii Noi

BABILONUL antic era așezat pe râul Eufrat și și-a extins puterea imperialistă peste popoare, națiuni și limbi. Așadar, femeia lui Satan, misticul Babilon, și-a mânuit puterea opresivă asupra întregii umanități. Doar Iehova, Dumnezeul nostru Atotputernic ar putea realiza eliberarea omenirii, luându-și puterea Sa cea mare și începând din nou să guverneze ca Rege universal, distrugând Babilonul în viitoarea bătălie de la Armaghedon. Lauda pentru El, pentru că Și-a început domnia prin Cristos în anul 1914, și pentru că a efectuat deja o eliberare a celor care-I cheamă numele, crește de la o mulțime care se dezvoltă cu fiecare an ce trece.

² Națiunile mânioase, deși recurg la metode totalitare, nu sunt capabile să înăbușe lauda lui Iehova. În împlinirea versetului din Apocalipsa 19:6, urechile noastre pot auzi ceea ce este ca „glasul unei mari mulțimi, ca sunetul multor ape și ca sunetul tunetelor puternice”. Da, putem să-i auzim spunând: „Lăudați-l pe Iah, voi, oameni, căci Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de Rege”. (NW) Deoarece sunetul vocilor lor este atât de puternic încât este asemănat cu vuietul multor ape și cu zgomotul tunetelor, sunete terestre și celeste, se sugerează faptul că o clasă pământescă și una cerească produc această măreață proclamare. Faptele sunt în acord cu acest lucru. Rămășița izraeliților spirituali, care este candidată la Împărăția cerească, Îl laudă în mod deschis pe Iah, sau Iehova, din 1919 A.D. încoace, când au fost eliberați de sub

puterea Babilonului. De atunci li s-au alăturat sute de mii de credincioși care speră la un destin pământesc în lumea nouă.

³ Dedicându-se fără rezerve lui Dumnezeu, prin Isus Cristos Răscumpărătorul nostru, ei au devenit robii lui Dumnezeu și Îi datorează Lui serviciul lor neîmpărțit. Faptul că profeția spune că marea mulțime a cărei voce va fi auzită Îl va lauda pe Iehova, îi obligă să răspândească mai departe lauda Lui. Profeția trebuie împlinită. De fapt, porunca de a-L lauda vine de la Dumnezeu, de pe tronul Său și vine prin Fiul Său, Mielul, care stă „în mijlocul tronului”. Așa cum este scris: „Și, de la tronul de domnie s-a auzit un glas care zicea: ‘Lăudați-L pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, care vă temeți de El, mici și mari!’” (Apoc. 5:6, 7; 19:5). Isus vorbea despre El ca „Tatăl meu și Tatăl vostru” și „Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru”; iar Isus și toate oile care Îl urmează se tem de Dumnezeu, mai degrabă decât de oameni și demoni. Teama lor de El nu este o groază bolnăvicioasă creată de falsificarea babilonică a cine și ce este Iehova, ci cunoștința lor adevărată despre Dumnezeu le dezvăluie calitățile Sale demne laudă. Ei sunt încântați să-L laude tuturor și să corecteze înțelegerea greșită a altora despre El. „În mod public și din casă în casă” ei permit ca lauda lor despre El să fie auzită. Ei nu au omagii pentru „vițelul de aur” înființat prin elementul comercial al acestei lumi, sau pentru zeii militari și politici ai națiunilor, ori pentru zeii religioși și idoli adorați de creștinătate și păgânătate. Ei au întors spatele, pentru totdeauna, închinării babiloniene.

⁴ „Lăudați-L pe Iah, voi, oameni!” este ceea ce strigă ei pe tot pământul. Ei cunosc numele exclusiv al Dumnezeului Cel Prea Înalt și arată identitatea Sa tuturor celor care nu-L cunosc. Ei arată toată gloria, faima și promisiunea bună legate de numele Său sfânt. Din momentul în care ei au început acest strigăt, politicienii lumii și oamenii de stat, susținuți de clerul religios, au înființat un simbol al dominației mondiale. Înainte de al Doilea Război Mondial acesta avea forma Ligii Națiunilor, dar acum are forma Națiunilor Unite. Au fost făcute eforturi politice și religioase pentru ca toți oamenii să idolatrizeze această instituție și să-și spună speranța în ea pentru salvarea lor. Relativ recent, în 7 septembrie 1950, directorul executiv al Statelor Unite a spus: „Națiunile Unite sunt singura noastră speranță spre care ne putem uita pentru o lume pașnică.” – Raportul INS.

⁵ Cu toate acestea, marea mulțime de slujitori care se tem de Dumnezeu nu poate să fie distrasă de la a-L lauda. Ei știu cine este Eliberatorul lor, Creatorul lor, speranța pentru o viață veșnică în lumea nouă. Ei nu au laude înșelătoare pentru sistemele politice și de conducere făcute de oamenii acestei lumi, nu, pentru nicio parte a Babilonului modern. Lauda lor este pentru Împărăția lui Iehova prin Cristos. Ei nu au la inimă politica lumii. Ei nu se pătează amestecându-se în politica oamenilor. În acest sens, ei rămân credincioși definiției adevărate a închinării curate a lui Dumnezeu: „Forma de închinare care este curată și nepătată din punctul de vedere al Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să ne îngrijim de orfani și de văduve în necazurile lor și să ne păzim nepătați de lume.” (Iac. 1:27, *NW*) Ca ambadori ai Împărăției lui Dumnezeu, ei oferă laudă guvernului teocratic pe care-l reprezintă. – 2Cor. 5:20, *NW*.

DE CE

⁶ Slujitorii smeriți ai lui Dumnezeu se află sub porunca de a le spune tuturor oamenilor să se întoarcă de la lauda zeilor, idolilor și a celor puternici din această lume, către lauda Creatorului, Întemeietorului și Ziditorului noii lumi care va dăinui. Motivul pentru care acum este urgent ca ei să facă acest lucru îl explică oamenilor cu aceste cuvinte: „Pentru că Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de Rege”. (Apoc. 19:6, *NW*) Această explicație aduce în fața tuturor oamenilor și a guvernelor lor pământești chestiunea supremă a tuturor timpurilor – suveranitatea universală a Dumnezeului Cel Prea Înalt. Așadar, cine va conduce Universul ca suveran de drept?

⁷ Timp de 2520 de ani, durata celor șapte „timpuri stabilite națiunilor”, Suveranul universal de drept, Iehova, nu conducea nici o parte a acestui pământ, nici chiar așa numita Țară Sfântă Palestina. Dar acest lucru nu mai este valabil începând cu anul 1914. Așadar, acum este complet nepotrivit pentru orice națiune sau persoană să facă ceea ce i pare corect în minte, la fel ca în zilele în care nu exista niciun rege uman vizibil în Israel, când „fiecare om făcea ceea ce era drept în ochii săi.” (Jud. 21:25) O minte necălăuzită de Cuvântul și spiritul lui Dumnezeu va fi, cu siguranță, influențată de lume, și de dumnezeul ei Satan Diavolul, și prin urmare va greși. În Proverbele 14:12 se spune: „Există o cale care poate să pară bună omului, dar sfârșitul ei sunt căile morții”. Dumnezeu a trecut cândva cu vederea timpurile de ignoranță. Dar acum ignoranța nu mai poate fi folosită ca scuză pentru acțiuni greșite, după mintea umană, mai ales acum că El Și-a ridicat martorii în toate părțile pământului și îi trimite cu mesajul despre Împărăția Sa stabilită. (Faptele 17:30) Acum este timpul judecării națiunilor. Această lume nu se va întoarce niciodată la condițiile care existau înainte de anul 1914, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este aici, și este aici pentru a rămâne!

⁸ Toate guvernele umane, indiferent dacă sunt totalitare sau democratice, sau de orice alte orientări sociale sau politice, sunt făcute acum să știe că nu Îl pot exclude niciodată pe Iehova Dumnezeu din rolul Său decisiv în viitoarea etapă a acestui pământ. Poate că El le permite să îi interzică pe martorii lui Iehova și pe servul lor legal, Societatea de Biblie și Tratate Turnul de Veghere și filialele sale, dar nu Îl pot interzice pe Iehova. Din același motiv, ei nu pot să distrugă Cuvântul lui Iehova, Biblia, nici să-i elimine pe martorii Săi. Dacă le-ar permite să reducă la tăcere, prin forță, mărturia martorilor Săi, El ar face chiar pietrele să strige. (Luca 19:40; Hab. 2:11) Deoarece Împărăția lui Dumnezeu este acum Provocatorul de drept, chestiunea Împărăției trebuie accentuată de acum încolo spre un final decisiv, iar Regele domnitor al lui Iehova, Isus Cristos va face acest lucru. Aceasta va însemna sfârșitul tuturor împărățiilor și formelor de conducere umană din această lume, în conflictul universal de la Armageddon. „Nu există pace pentru cei răi” și nu va fi pace între această lume și Împărăția stabilită de Dumnezeu. În acești ani intermediari, dintre alungarea lui Satan din cer și bătălia de la Armageddon care va veni, nu a existat nicio stabilizare a condițiilor de pe pământ făcută de către om sau de către Națiunile Unite; nu a existat nicio restaurare a „normalității”, și nici nu va exista. Dar în acest interimat care este pe sfârșite,

Dumnezeu Își exercită în mod îndurător răbdarea pentru a-i salva pe oamenii cu bunăvoință. Astfel, lucrul înțelept pe care îl pot face oamenii este să profite de răbdarea și îndurarea Sa și să dea atenție la mesajul Împărăției Sale, întorcându-se spre El și Regele Său ca fiind singura speranță și apoi să-i laude și să-i slăvească numele Său vrednic. – 2Pet. 3:15.

GUVERNUL SĂU, O ÎMPĂRĂȚIE ABSOLUTĂ

⁹ Din vestirea pe care trebuie s-o facă cei care Îl laudă pe Dumnezeu, toți oamenii să observe că singurul guvern pe care El a promis că-l va înființa, și pe care l-a înființat, este o Împărăție. Acest lucru rezultă din legământul pentru Împărăție pe care l-a făcut cu regele David din Ierusalim, legământ pe care nu l-a revocat niciodată. Da, aceasta este împlinirea legământului pe care l-a făcut cu Fiul Său, Isus Cristos, să-i dea lui această Împărăție veșnică a lumii noi, în care Isus își va lua urmașii credincioși ca moștenitori alături de el. (Luca 22:29, 30, *NW*) Este o Împărăție în care Iehova Dumnezeu este Conducător absolut, și nu o democrație. Este, deci, o Teocrație, și nu conducerea unui popor. Sub această Împărăție teocratică, oamenii de pe pământ trebuie să I se închine Conducătorului ca Dumnezeu, așa cum Regele Isus Cristos și comoștenitorii lui se închină Conducătorului Suprem ca Dumnezeu. Acest lucru este corect, pentru că Iehova este cu adevărat Dumnezeul cel viu și adevărat și toată omenirea Îi datorează Lui existența și toate binecuvântările vieții, dar mai ales răscumpărarea de păcat, condamnare și moarte, prin jertfa Fiului Său. Iehova Dumnezeul nostru este Atotputernic, și fericite de omenire că cineva așa de atotputernic a preluat frâiele guvernării pe pământ. Este nevoie de cineva atotputernic ca El pentru a elibera omenirea suferindă de greutatea zdrobitoare a organizației babilonice a Diavolului.

¹⁰ Putem să fim fericiți că lumea nouă este cea pe care Dumnezeu a promis-o, și nu politicienii, iar guvernul său este o Împărăție absolută, iar oamenii de pe pământ nu au nimic de spus despre aceasta, decât să se roage pentru ea, să o vestească și să o recomande și celorlalți, dacă aleg astfel. Dumnezeu este plin de compasiune față de omenire și își va justifica abilitatea de face ceva, pentru lauda Sa, din omenirea decăzută, în ciuda Diavolului. Și astfel, Dumnezeu a permis familiei umane, care se trage din păcătoșii Adam și Eva, să rămână, dar a decis să înființeze un guvern nou peste ea. Când lumea dreaptă din grădina Eden a dispărut din cauza pătrunderii păcatului, El a decis să aducă înapoi o lume a dreptății, o lume nouă. La timpul potrivit, El a întemeiat acea lume sau i-a pus bazele prin moartea de jertfă și învierea Fiului Său, Isus Cristos în urmă cu nouăsprezece secole. Acum El a instituit guvernul ceresc pentru această lume nouă, numindu-l Rege pe Fiul Său care s-a jertfit. El a făcut asta, chiar dacă majoritatea oamenilor de pe pământ nu l-au dorit pe Isus Cristos ca Rege, fapt care dovedește că acest aranjament nu este unul democratic, ci unul teocratic, și că oamenii zac sub puterea adversarului lui Dumnezeu.

¹¹ Oamenii, chiar majoritatea, nu sunt o călăuză sigură în acest „sistem rău de lucruri” pentru că Satan este „dumnezeul acestui sistem” și înșeală întregul pământ locuit. Democrațiile își au originea din Grecia păgână care a adoptat religia

Babilonului; și dacă democrațiile sau republicile popoarelor ar fi ultimele care să determine viitorul întregii omeniri, pământul nostru nu l-ar fi avut niciodată pe Iehova ca Rege, nici pe Fiul său uns Isus Cristos ca reprezentant regal pe tron. Inițial, conducerea teocratică domnea în grădina Eden. Apoi, a fost susținută și a început mișcarea de auto-conducere populară. Adam și Eva s-au dovedit a fi împotriva legii teocratice și în acord cu Șarpele, care a devenit „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. Impunerea popularei auto-conduceri a adus păcatul și moartea pe pământ. Conducerea lui Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos, înseamnă viață veșnică într-o lume nouă fără păcat. Oricine își dorește viață și guvernare perfectă trebuie să-și ofere acum supunerea față de Regele Suprem care domnește peste întreg universul, prin Isus Cristos.

¹² Omenirea decăzută s-a dovedit incapabilă de auto-conducere. Cu toate acestea, creștinătatea recurge și pune în practică orice înlocuitor, pentru a se opune și pentru a evita să Îl aibă pe Iehova Dumnezeu ca Rege prin Isus Cristos. Care a fost rezultatul începând cu anul 1914? Peste tot oamenii continuă să sufere. Ei împart vinovăția în perpetuarea propriilor suferințe. Dumnezeii lor nu reușesc să le aducă alinare. Unica speranță pentru alinare este guvernul divin. Oamenii să nu-și mai cheme dumnezeii și idoli falși pentru alinare. Deoarece Dumnezeu nostru Atotputernic, Iehova, domnește acum ca rege, este complet nepotrivit ca oamenii să se închine la alți dumnezei și idoli făcuți de ei. El nu va tolera nicio falsă închinare în noua lume. Așadar, de ce să nu-L laudăm și să-L servim fără întârziere ca Rege? – Ps. 135:1-5; 15-18.

¹³ Cât de ciudat este că locuitorii pământului nu-l doresc ca Rege pe Creatorul pământului și al omului de pe el! Nu oamenii din această epocă atomică, ci Dumnezeu este Cel care știe în mod excepțional cum să conducă pământul și cum îl poate pune în ordine pentru binele omenirii, păstrând un echilibru perfect între toate forțele de pe pământ și din jurul lui. Satan Diavolul a folosit în mod greșit toate aceste forțe. El a folosit doar „mijloace pentru a cauza moartea”. Nu există viață în el sau în orice a stabilit el. Ca și „conducător al acestei lumi” și ca „dumnezeu al acestui sistem de lucruri” el a eșuat. El nu a avut în vedere pentru noi viață sau o conducere bună, ci contrariul. (Evrei 2:14; Ioan 12:31; 2Cor. 4:4, *NW*). În Eden, el a fost uns ca „heruvim ocrotitor”, fiind pe atunci „perfect în căile [sale]”. Dar când s-a hotărât să exercite control asupra lumii, independent de suveranitatea universală a lui Iehova, atunci s-a găsit în el nelegiuire. Susținând auto-conducere umană, în afara lui Dumnezeu, el i-a condus pe Adam și Eva în rebeliune și păcat. Atotputernicul Dumnezeu i-a alungat pe rebeli din Eden, dar nu l-a înlăturat pe heruvimul necredincios (acum Satan Diavolul) să fie puterea nevazută de deasupra omenirii. Dumnezeu l-a lăsat să continue în falsa poziție, în care și-a făcut loc peste omenire, în mod viclean. – Ezech. 28:13-19.

¹⁴ În ciuda unei poziții atât de avantajoase asupra omenirii, Satan a eșuat în a-și dovedi dreptul și vrednicia la suveranitatea universală, sau abilitatea de a-i întoarce pe toți bărbații și pe toate femeile împotriva suveranității universale a lui Iehova. Satan a eșuat în a se dovedi capabil de a oferi omenirii ceva mai bun decât ceea ce Atotputernicul Dumnezeu a făcut și a oferit inițial omenirii. După acești șase mii

de ani de dominație satanică a pământului, ceea ce a promis în Eden cel nelegiuit, prin revolta lui Adam și a Evei împotriva suveranității universale a lui Iehova, nu s-a materializat. Tipul de guvern uman pe care l-a început prin Nimrod la Babilon, locul de naștere al tuturor regilor lumefști, a eșuat în a le da oamenilor o administrare satisfăcătoare a treburilor lor. Consecințele urmării căilor dumnezeului fals, Satan, și ale sfidării și ignorării adevăratului Dumnezeu Iehova și a lui Isus Cristos, au fost probleme dureroase și moarte.

PREAMĂRIȚI PE REGELE UNIVERSAL

¹⁵ Acum, o schimbare dăătoare de viață este pe cale să apară. Soluționarea chestiunii suveranității universale veche de veacuri a va avea loc în scurt timp, la Armaghedon. Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, domnește acum ca Rege al pământului și al cerului. El este Cuceritorul care l-a alungat pe Diavol din cer și care în scurt timp va distruge lumea acestuia, urmând să creeze o nouă lume a vieții și bucuriei. Toți cei care caută viață, pace și guvernare dreaptă să părăsească această lume condamnată și să se declare supușii lui Iehova. Este rezonabil ca toate persoanele normale să vrea să caute favoarea noului Rege, mai ales că toți vor trebui până la urmă să se supună domniei Lui, sau să dispară. Judecata sănătoasă dictează aceasta ca fiind calea înțeleaptă, pentru că este pentru binele fiecărui și Îl glorifică pe Dumnezeu. Aceasta susține suveranitatea universală a lui Iehova împotriva acuzațiilor false și a atacurilor Diavolului. Ca martori ai lui Iehova continuați să predicați evanghelia Împărăției, iar din ce în ce mai mulți oameni aud glasul mării mulțimi spunând: „Lăudați-l pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic a început să domnească în calitate de rege”. Este timpul pentru toți cei care aud astăzi să acționeze în armonie cu această chemare de a-L lăuda ca Rege, propriul lor Rege pe care au ales să-L servească și să I se închine pentru totdeauna. Toți să începem să trăim și să spunem că acum suntem sub Împărăția Sa. Pe tot pământul, să-L lăudăm în unitate, ca o societate de oameni care dau supunere Împărăției Sale veșnice!

¹⁶ Profețiile referitoare la acest timp copleșitor sunt întetite de anunțuri ale începutului domniei lui Iehova și de hotărârile divine despre lucrul corect de făcut acum. Pe un ton înălțat, Psalmul 99:1-5 anunță: „Yahweh [sau Iehova] a devenit rege, să tremure popoarele, El este întronat pe heruvimi, să se clatine pământul. Yahweh din Sion este măreț și înălțat, El este deasupra tuturor popoarelor. Să aducă mulțumiri Numelui tău – mare și venerabil, căci este sfânt! El iubește dreptatea cu tăria unui rege! Tu întărești echitatea, justiția și dreptatea în Iacov. Preamăriți-L pe Yahweh Dumnezeul nostru și închinați-vă la așternutul picioarelor Lui, El este sfânt!” – *Ro.*

¹⁷ Iehova este întronat pe heruvimii care îi susțin suveranitatea. Printre acești heruvimi nu se află și cel care a fost „heruvim uns ocrotitor” în Eden. Pentru că s-a transformat în Satan Diavolul, el a fost aruncat din cer și nu sprijină acum tronul divin. Nu, ci a fost făcut așternutul picioarelor Regelui lui Iehova, Isus Cristos. Faptul că Iehova a devenit rege și l-a întronat pe Fiul Său dintre heruvimi să fie

rege al lumii noi, este un eveniment care ne afectează puternic pământul. Nu e nicio mirare că acesta tremură, la figurat vorbind, începând cu anul 1914! Temeliile pe care stă societatea umană de șase mii de ani se clatină. Dumnezeu a pus la judecată națiunile pământului pentru a le face să-și arate atitudinea față de Regele său și față de Împărăția Sa, pentru care creștinătatea mărturisește în mod ipocrit că se roagă. Acum nu este timpul ca oamenii cu adevărat temători de Dumnezeu să îi urmeze pe liderii politici și religioși lumești, ignorând și sfidând conducerea lui Iehova ca rege. Este timpul pentru oameni să tremure.

¹⁸ Societatea pământească a dominației lui Satan să se zbată în continuare în suferință pentru că a refuzat cu încăpățănare conducerea divină. Cât despre noi, care avem speranță de viață în noua lume, fie în Împărăția cerească, fie pe noul pământ, ne vom bucura și vom jubila la fel de tare ca sunetele tunetelor puternice și ca zgomotul multor ape. Căci Iehova a păstrat neclătinată temelia lumii noi, iar acum a stabilit Guvernul Teocratic în mâinile mărețe ale lui Isus Cristos. În scurt timp va urma eliminarea vechii lumi a Diavolului, ca o consecință sigură în războiul de justificare de la Armagedon, și va fi stabilit noul pământ pe temeliile dreptății veșnice. Ne bucurăm acum să ascultăm porunca profetică pentru acest timp glorios: „Închinați-vă lui Yahweh [sau Iehova] în podoabe sfinte, temeți-vă de prezența Lui toți cei de pe pământ. Spuneți printre națiuni: Yahweh a devenit Rege. A stabilit lumea, cu siguranță, ea nu se va clătina, El va judeca popoarele în mod echitabil. Să se bucure cerurile și să se înveselească pământul, să urle marea și plinătatea ei!”. – Ps. 96:9-11, *Ro*

¹⁹ Această poruncă profetică stabilește pentru noi mesajul nostru și declară însărcinarea noastră de serviciu. Așadar, indiferent ce schimbări politice, sociale, religioase sau de alt fel vor veni în decursul anului 1951, da, indiferent de persecuțiile și măsurile opresive împotriva poporului lui Iehova și a mesajului lor, însărcinarea și mesajul nostru rămân neschimbate. La fel și hotărârea noastră va rămâne neschimbată. În interesul creșterii Teocrației vom continua, prin toate mijloacele date de Dumnezeu, să ridicăm strigătul de Aleluia: „Lăudați-L pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege!”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Din partea cui crește acum lauda lui Iehova și pentru ce?
2. Ce ascultăm noi acum, în împlinirea versetului din Apocalipsa 19:6?
3. Cum sunt ei slujitorii Săi și de ce trebuie să-L laude? Cum Îl laudă ei?
- 4,5. Ce strigăt înalță ei și astfel pentru ce sunt laudele lor?
6. Ce-i invită ei pe oameni să facă acum? De ce mai ales acum?
7. De ce acum este cel mai nepotrivit moment ca orice om să continue să facă ce este bine în ochii lui, ca în Israelul din vechime?
8. (a) Ce nu pot interzice națiunile, de aceea ce chestiune va fi presată până la final? (b) De ce trebuie să profităm acum?
9. Ce fel de guvern stabilește El? De ce atotputernicia Sa este favorabilă pentru omenire?

10. Ce mai demonstrează că acesta este un aranjament teocratic, nu unul democratic?
11. Ce acțiune originală arată că populara autoconducere nu este calea spre o bună guvernare și spre viață?
12. Care este singura speranță pentru ajutorarea oamenilor și ce închinare este acum complet în dezordine?
13. De ce Iehova, și nu Satan, este în mod clar cel calificat să conducă pământul și pe locuitorii lui?
14. Cum a eșuat Satan, în ciuda avantajului său?
15. De ce acum calea înțeleaptă este să căutăm favoarea lui Iehova și în urma cărei chemări, făcută de mulțimea mare, trebuie să acționeze toți care ascultă?
16. Ce anunță Psalmul 99:1-5 și ce îi invită pe oameni să facă?
17. Peste cine este întronat Iehova? Cum a afectat pământul faptul că El a devenit rege și ce este timpul să facă oamenii?
18. Ce ne poruncește Psalmul 96 să spunem printre națiuni?
19. Ce suntem hotărâți să facem, în mod statornic, și în ciuda cărui fapt?

Întrebări de la cititori

• În ceea ce privește termenul de „frați” din Matei 13:55, înseamnă frați spirituali, frați trupești, sau verișori ai lui Isus? – J. P. T., Spania.

Isus a intrat pe teritoriul său natal și i-a uimit pe cunoscuții lui cu înțelepciunea sa și faptele minunate, iar ei au întrebat, cu uimire: „Cum a dobândit acest om această înțelepciune și aceste miracole? Nu este el fiul tâmplarului? Nu se numește mama lui Maria, iar frații lui, Iacov, Iosif, Simon și Iuda? Și surorile lui, nu sunt toate cu noi?” (Mat. 13:54-56, *Dy*) Tocmai cadrul arată că acești concetățeni vorbeau de o relație de familie, de carne. Ei îl cunoșteau pe Isus de ani de zile, îi cunoșteau pe mama lui, pe frații și pe surorile lui; deci cum s-a produs această mare schimbare a lui dintr-o dată? Ei chiar i-au numit pe frații săi. Circumstanțele exclud orice posibilitate ca ei să se fi gândit la frați spirituali. (Marcu 6:1-4, *Dy*) Apostolul Ioan face distincție între frații naturali ai lui Isus și discipolii săi, sau frații spirituali, spunând: „După aceea, el, mama sa, frații săi și discipolii săi au coborât la Capernaum.” (Ioan 2:12, *Dy*) Ioan 7:3-5 face, de asemenea, această distincție și merge mai departe, zicând: „Nici frații lui nu credeau în el”. (*Dy*) Desigur, acești necredincioși nu puteau fi frați spirituali, ei trebuie să fi fost frați după carne. Cu toate acestea, după moartea și învierea lui Isus, frații lui naturali au devenit credincioși, după cum arată mai multe scripturi. (Faptele 1:13, 14; Gal. 1:19; Iuda 1) Adăugând mai multe dovezi, citim: „Pe când le vorbea încă mulțimilor, iată că mama și frații lui s-au oprit afară, căutând să-i vorbească. Cineva i-a zis: Iată că mama ta și frații tăi stau afară și te caută. Răspunzând, el i-a zis celui care îi vorbea: Cine este mama mea și cine sunt frații mei? Și, întinzându-și mâna spre discipolii săi, a zis: Iată! Mama mea și frații mei! Fiindcă oricine va face voința Tatălui meu care este în cer, acela îmi este frate, soră și mamă.” (Mat.

12:46-50, Marcu 3:31-35, Luca 8:19-21, *Dy*) Isus a contrastat relația naturală și relația spirituală, arătând că relația spirituală era mai puternică și mai importantă. Dacă frații săi ce stăteau afară cu mama lui nu ar fi fost frații săi de carne, cuvintele sale ar fi fost fără sens și fără nicio direcție.

De asemenea, această situație arată că acești frați nu puteau fi veri. Dacă ei ar fi fost veri ar însemna ca Isus să fi răspuns: „Cine sunt verii mei?” Și l-ar fi făcut să spună, în timp ce-și întindea mâna spre discipolii Săi: „Iată verii mei.” Nu, Isus nu vorbea despre veri sau despre orice alte relații de familie, ci doar despre frați. Este bine cunoscut faptul că Isus a învățat că el și discipolii lui erau frați spirituali, nu veri sau alte rude mai îndepărtate. Cuvintele grecești *adelphós* și *adelphé* sunt cele traduse „frați” și „surori”, și sunt utilizate atât pentru relațiile naturale, cât și cele spirituale. Atunci când relația este mult mai îndepărtată, ca în cazul verilor, cuvântul grecesc folosit este *syngenés*. Acesta este cel folosit la genul feminin în Luca 1:36, unde îngerul lui Dumnezeu i-a zis Mariei: „Iată că Elisabeta, vara ta [...]”. (*Dy*) Dar acest cuvânt grecesc pentru văr, neam sau rudă nu este niciodată folosit în legătură cu frații lui Isus – Iacov, Iosif, Simon și Iuda, ci întotdeauna cuvântul grecesc *adelphós* care înseamnă frați. Faptul că Maria a avut alți copii după nașterea lui Isus este indicat de către Luca 2:7, numindu-L pe Isus „fiul întâi născut” al Mariei, ceea ce înseamnă că mai târziu s-au născut și alții. De asemenea, Matei 1:25 (*Dy*) spune cu privire la Iosif și Maria: „Dar el n-a cunoscut-o până când l-a născut pe întâiul ei fiu născut. Și el i-a pus numele ISUS.” Acest lucru arată clar că Iosif a „cunoscut-o” după aceea, și că el a fost tatăl celorlalți copii ai ei.

● **Se referă Ieremia 10:3-5 la înălțarea și aranjarea pomilor de Crăciun? – C. M., Washington.**

Ieremia 10:3-5 spune: „Căci obiceiurile popoarelor sunt inutile, căci unul taie un copac din pădure, iar mâinile meșteșugarului îl lucrează cu securea. Îl împodobeste cu argint și cu aur, îl fixează cu ciocane și cuie ca să nu se clatine. Stau drepti ca un palmier, dar nu vorbesc; trebuie să fie purtați, fiindcă nu pot umbla.” Această scriptură nu poate fi corect aplicată la tăierea coniferelor, la construirea de baze să-și țină în poziție verticală, și la decorarea acestora cu betele de aur și argint sau alte ornamente. Ieremia 10 expune nebunia închinării la idoli. Oamenii făceau astfel de idoli prin doborârea unui copac, înlăturarea ramurilor, și prin tăierea și sculptarea trunchiul rămas în forma chipului dorit. Apoi ei placau sau acopereau acest lucru cu aur și argint. După cum spune relatarea: „Inima idolilor lor este din lemn, poleit cu argint adus din Tars și cu aur din Ofir.” (Versetele 8, 9, *AT*) Fiind modelat sub forma unor creaturi vii sau a unui presupus dumnezeu, poate că se aștepta din partea închinătorilor lor superstițioși ca ei să aibă o anumită putere de exprimare sau de mișcare, ori abilitatea de a elibera în timp de necaz; dar eșecul lor total de a face ceva atrage batjocuri ironice: „Idolii sunt ca sperietorile de ciori pe un câmp, nu pot spune un cuvânt; trebuie să fie cărați, pentru că nu pot face un pas. Nu aveți nicio teamă de ei, nu vă pot face rău, și nici nu vă pot ajuta!” Apoi, relatarea vorbește despre marea putere a lui Iehova, continuând: „Aceasta lovește omul mut

și nesimțitor, bijutierului îi este rușine de chipul lui cioplit, chipul lui de metal este un lucru inutil. Nu există nicio suflare de viață în idoli; aceștia sunt o iluzie deșartă, se ruinează atunci când vine încercarea.” (Versetele 5, 14, 15, *Mo*). Prin urmare, este clar că Ieremia 10:3-5 nu se referă la pomiidecorați de Crăciun, mai ales dacă analizăm aceste versete în contextul lor și dacă ne gândim și la contextul istoric din acea vreme.

Ana, profetesa cea în vârstă, Îl vede pe Isus

Discipolul lui Isus, Luca medicul, scriindu-i unui anume Teofil, declară: „Pentru că am descoperit toate lucrurile de la început cu exactitate, am mai hotărât să ți le scriu în ordine logică, prea alesule Teofil, ca să cunoști pe deplin siguranța lucrurilor despre care ai fost învățat oral” – Luca 1:3,4 *NW*.

Oferindu-ne această istorie aranjată în mod logic a vieții lui Isus, constatăm că Luca nu urmează numai o ordine strict cronologică, ci ne dă multe idei din istoria vieții lui Isus Cristos, care nu sunt înregistrate de ceilalți scriitori de evanghelii. Poate cea mai importantă dintre acestea este înregistrarea sa despre ultimele servicii ale Domnului nostru din Iudeea și Perea. Cu toate acestea, noi suntem recunoscători și de grija sa de a oferi detalii despre nașterea și prima parte a copilăriei lui Isus. Căci fără înregistrarea sa noi n-am avea împrejurările legate de nașterea lui Ioan Botezătorul, vorbele pe care le-au rostit Maria și îngerii, relatarea despre vizita păstorilor la iesle; și dacă n-ar fi fost el noi n-am fi avut descrierea despre scena de la templu, unde printre alții și Ana, profetesa cea în vârstă, L-a văzut pe copilul Isus.

După Luca, Ana era fiica unui anume Panuel și din seminția lui Așer. Fiind profetesa ea avea darul spiritului sfânt într-un sens special. După ce a trăit șapte ani cu soțul ei, ea a rămas văduvă și acum avea 84 de ani. În ciuda vârstei sale înaintate ea „nu lipsea niciodată de la templu, oferind zi și noapte un serviciu sacru cu post și rugăciuni”. Fără îndoială, în ceea ce-o privea, Ana avea o profundă apreciere a fericirii care venea împreună cu serviciul din casa lui Iehova. Acțiunile ei spuneau tuturor, că ea, asemenea lui David, a trebuit să-i ceară lui Iehova numai un singur lucru, ca să locuiască în casa Lui în toate zilele vieții sale, „pentru a vedea frumusețea lui Iehova și pentru a se minuna în templul Său” – Ps. 27:4, *AS*.

Chiar în ceasul când Iosif și Maria l-au adus pe Isus în templu Ana „s-a apropiat și a început să-I aducă mulțumiri lui Iehova și să vorbească despre copil la toți cei care așteptau eliberarea Ierusalimului” (Luca 2:36-38, *NW*). Așa cum făcuseră îngerii cu patruzeci de zile înainte, Ana punea mărturie despre Cel care urma să fie salvatorul lumii (Luca 2:8-15). Fără îndoială, la fel ca Simeon, ea dorea cu înfocare, se ruga și Îl aștepta pe Cel care urma să elibereze Israelul și vestea bună că acesta era Acela era prea bună pentru a putea fi păstrată.

Cât de deosebită a fost Ana de practicanții religiei ortodoxe! Câți din ei ar continua să ofere un serviciu sacru, zi și noapte, la vârsta de 84 de ani? Ei ar fi cerut o pensie de mult. Ana a fixat un bun exemplu (exact așa cum a făcut Pavel cel în vârstă, cu aproape șaiszeci sau șaptezeci de ani mai târziu) pentru toți servii lui Iehova care sunt înaintați în ani. Indiferent cât de bătrân poate fi cineva, el nu

este și prea bătrân să-și devoteze viața serviciului sacru al lui Iehova; și el nu este niciodată prea bătrân, odată în acest serviciu, să pună mărturie despre Rege și Împărăție, pe măsură ce i se oferă oportunitatea. Cei care oferă un astfel de serviciu pot confirma acum binecuvântarea lui Iehova de peste ei, exact așa cum a fost binecuvântată atunci, în mod special, Ana.

O „Clauză De Excludere” Recomandată

Dragi Frați:

Edițiile *Turnul de Veghere* de pe 1 și 15 mai, despre transfuzia de sânge, m-au făcut să scriu din experiența mea recentă, în timp ce eram la datorie ca asistentă medicală specială, într-unul dintre spitalele mari.

În ziua a 13-a postoperatorie, s-a stabilit ca un pacient să fie supus la o curățare a sângelui, constând în scoaterea a aproximativ un litru de sânge și înlocuirea acestuia cu alt litru. Această operație a fost efectuată într-un salon de internii de la laborator, și repetată în ziua următoare, atunci când a avut loc acest incident umitor.

Cei care cred că nu există niciun pericol pentru donator să ia aminte. La a doua circulare a sângelui, în timp ce se scotea a doua jumătate de sânge, fluxul de la pacient către recipient s-a inversat brusc și inexplicabil, și atunci când acest lucru a fost observat, o bulă de aer era pe cale să intre în venă. Medicul a deconectat rapid tubul din ac, și după ce l-a reconectat s-a comportat normal pentru câteva minute, dar apoi acesta s-a inversat din nou și medicii au abandonat încercarea de a scoate mai mult, înlocuindu-l rapid cu alt sânge. Acest pacient, care primise anterior aproape șase litri de sânge, dintre care patru în ziua și prima noapte a operației, a murit în a 16-a zi postoperatorie, în ciuda sau din cauză că a primit un total de aproape opt litri de sânge ciudat. Multe vene au fost astupate și altele au fost ciuruite ca o sită, prin perforarea aproape continuă pentru teste de laborator sau pentru perfuzii cu sânge ori glucoză.

Este cunoscut faptul că devine tot mai răspândită practica de a face transfuzii de sânge în timpul operațiilor destul de simple, și singura cunoștință pe care pacientul o are, poate, despre transfuzie este atunci când cere ca prietenii și rudele să-i înlocuiască banca de sânge. Pentru a evita acest lucru, o clauză de excludere ar trebui să fie introdusă în contractul spitalului, înainte ca pacientul să semneze pentru operație. Port un card de identificare în portofelul meu, pe care scrie cu cerneală roșie: „Fără transfuzie de sânge” și care poartă semnătura mea.

În mod teocratic a voastră,